

ஓம்.

திருக்குறள் விளக்கம்

இதில் தேய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவரைத் திருவருள்செய்த

திருக்குறள் மூலமும்,
அதற்கும் பரிமேலழகர் உரையும்

சேர்ந்துள்ளன
இரண்டாம் பாகம்.

“பொருட்பால்”

இஹ “சித்தாந்தம்” பத்திரசரியர்
திருவாளர் - க்ருஷ்ணம்பேட்டை - குப்புசாமி முதலியார்
அவர்களால்

ஷெ. யார் மாணவர்கள்
கா. ரா. காளத்திகு முதலியார்,
ராதலியார் விருப்பத்தின்படி.

DIWAN BAHADUR
P. SUBBIAH MUDALIYAR.
Retired Judge.

MYLAPORE,
3rd, Oct. 1926.

It is too late in the day and it would be almost presumptuous on the part of any one now to extol the greatness of that unique and immortal work *Tirukkural*, which prescribes, in an authoritative manner, the duties of citizens of different classes and in different stations in life. If *Tirukkural* is properly studied and acted upon by citizens in general, the world would be much happier than it is today; and there would be much more harmonious feeling than what exists now and there is now, more than ever before, need for greater harmony between the various classes and communities inhabiting this vast Indian Empire. But, owing to the generally low level of attainment in Tamil even among those Tamils classed as literate, *Tirukkural*, which may be truly said to contain maximum thought in minimum space, and the learned commentaries on that work like those of *Parimelachugan* and others have been more or less sealed books to the public generally; and *Pundit Kappuswami Mudaliyar* has rendered a great public service by laying bare the treasures of the immortal work even to ordinary readers, by the simple and effective manner of his exposition in his *Tirukkural Vilakham*. He has adopted the conversational style and the language is easy and flowing and singularly free from pedantry. His illustration of the points he wishes to elucidate by reference to other works of repute, besides widening the vision of the reader, helps him in understanding the true meaning of *Tirukkural*.

Every family in the Tamil country, that can lay any claim to literacy, may, with advantage, provide itself with a set of the *Vitakkam* and use it as a book of constant reference for regulating its conduct; and select portions of the *Vitakkam* may also be prescribed as text books for all classes in Arts Colleges and for the higher classes in Secondary Schools, so that the great lessons of life laid down in the *Tirukkural* for all time, and so well elucidated by the learned Pandit in his *Vitakkam* may be well impressed on our youths, at their impressionable age, so as to mould their character on proper lines and make them useful citizens in after life.

The learned Pandit has spared no pains and put himself to considerable expense in producing and publishing his *Tirukkural Vitakkam* and he deserves the encouragement of the public generally and the patronage of the richer classes in particular.

(Sd) P. SUBBIAH,

திருக்குறள் விளக்கம்

பொருட்பால்

அரசியல்.

(பரி.) இனி இவ்வறத்தின் வழிப்படுவனவாய பொருளில்பங்கரூன் இருமையும் பயப்பதாயபொருள் உறவானெடுத்தக்கொண்டார். அதுதன் துணைக்காரணமாய அரசனீதிக்கறவே யடங்கும். அரசனீதியாவது காவலாடாத்து முறைமை. அதனை அரசியல், அங்கையல், ஒழிபியவென மூவகைப்படுத்து, மலர் தலை யுலகிற்குயிரெனச் சிறத்த அரசனதரியல்பு இருபத்தைத்தந்திரசத்ததாற் உறவானெடுத்தி, முதற்கண் இறைமாட்சி உறகின்

சுர்.

விளக்கம்:—அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் பகுதிகள் மூன்றனுள் இம்மை, மறுமை, வீடு என்னும் மும்மையும் பல்புரையிய அறம்சென இதுகாறும் கூறலாதுவின், இனி இல்லறத்தார் க்கு உரியனவாயிய பொருள் இன்பங்களுள் இம்மை, மறுமைபாயிய இரண்டினையும் உண்டுபண்ணும் பொருள்செனக் கூறத்தொடங்கினர். அவ்வித பொருளையடைவதற்கு ஊழ்முதற் காரணமாதலின், அதனை முன்னரே கூறிய போதது, இனி அதன் துணைக்காரணமாயிய அரசனுடைய நீதியின்க் கூறலாலேயே அப்பொருளைக் கூறியதாகுமாதலால், அதனை இப் “பொருட்பால்” என்னும் பெரும் பிரிவினாள் கூறத் தொடங்கினார். அரசுநீதியாவது அரசன் தன்னுடைய ஆளுகையைச் சரியாகச் செய்யும் முறைமை. அவ்விதஞ் செய்வானாயின், அவன் நீதியால் உலகத்தள்ள மக்களெல்லாம் இருமைக்கும் காரணமாயிய பொருளைப் பெற்று வாழ்வார்களென்பதாம். அவ்வித காவலைப்பற்றிக் கூறும் நீதிகள் அரசியல், அங்கவியல், ஒழிப்பியல் என்று மூவகைப்படும்.

2

திருக்குறள் விளக்கம்

அம்மூன்றனுள்ளும் உலகத்து உயிர்களுக்கு உயிர் என்று சொல்லும்படிச் சிறப்புடைய அரசனுடைய இயற்கையாயிய “அரசியல்” என்பதை முதலில் கூறத்தொடங்கி இருபத்தைந்து அதிகாரங்களால் கூறுகின்றனர். அவற்றுள் முதலாவதாக “இறைமாட்சி” என்பதைக் கூறப் புகுந்தனர் என்று முடிபத்தொன்பதாவது அதிகாரமாயிய இறைமாட்சியை ஆசிரியர் சொல்லத் தொடங்கினர்.

39. அதிகாரம்.

இறைமாட்சி.

வாய்கின்ற உலகங்காதவின், இறையென்றார்; “திருவுடைமன்னரைக் காணிற் திருமாலைக் கண்டேனே யென்னும்”* என்று பெரியாரும் பணித்தார்.

விளக்கம்:—இறைமாட்சியாவது அரசனுடைய கற்குணமும் நற்செய்கைகளுமார். உலகத்தகக்காக்கும் காப்புக் கடவுள்போல் இருந்து உலகத்தைக் காத்தலால் அரசனை “இறை” என்றார். சலைமைக் குணங்களையாவும் உடைய தலைவனே இறை என்னும் பெயருக்கு உரியனாவன். இது கருதியே திருவாய் மொழியில் 34-ம் திருப்பதிகம் 8-வது செய்யுளில்,

“திருவுடை மன்னரைக் காணிற் திருமாலைக் கண்டேனே யென்னு முருவுடை வண்ணங்கள் காணினுலகளக் தானென்று தள்ளாக் கருவுடைத் தேவீற்க ளெல்லாக் 1 கடல்வண்ணன் கோயிலே

[யென்னும்

வெருவினும் விழ்வினுமோவான் கண்ணன் கழல்கள் விரும்புமே”* என்ற கூறப்பட்டுள்ளது என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “அரசனுடைய மாட்சிக்கு முக்கியமாக வேண்டப்படுவன எவை?” என்னதும், ஆசிரியர் முதற் திருக்குறளைக் கூறத்தொடங்கினார்.

† தேவீற்கள் = தேவு + இல்கள் (கோயில்கள்).

இறைமாட்சி

384. படை குடி கூழமைச்சு நட்பர னாயு

முடையா ரரசரு ளேறு.

(பரி.) இ-ள். படை குடி கூழ் அமைச்சு நட்பு அரசன் ஆறும் உடையான் = படையும் குடியும் கூறும் அமைச்சும் நட்பும் அரசனுமென்று சொல்லப்பட்ட ஆறங்க்கணையுமுடையவன் — அரசருள் ஏறு = அரசருள் ஏறு போல்வான். ஏ-று.

சுண்டுக் குடியென்றது அந்நியனுடைய காட்டினை. உழென்றது அதற்கேதுவாய பொருளை. அமைச்சு, காடு, அரசன், பொருள், படை, நட்பென்பதே முறையாவினும், சுண்டுச் செய்யுளைக்கிப் பிறழுவைத்தார். ‘ஆறுமுடையான்’ என்றதனால், அவற்றுள் ஒன்றில்வழியும் அரசனீதி செல்லாதென்பது பெற்றும்; வடதுவார் இவற்றிற்கு அக்கமெனப் பெயர்

கொடுத்ததும் அது கோக்கி, வறென்பது உபசாரவழக்கு. இதனால் அரசர் சந்தேகமாக வள இவைபென்பதும் இவை மூத்தமுடைமையே அவன் வெற்றிக்கேது வெண்பதும் உறப்பட்டன. (எ)

விளக்கம்:—அமைச்சனும், நாடும், அரசனும், பொருளும், படையும், ஈட்டும் ஆகிய இவ்வாறு அங்கங்காயும் அடைந்துள்ளவன் எவனோ அவனே அரசர்களுள் ஆண் சிங்கம் போன்றவன் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இவ்விதம் கூறிய ஆறு அங்கங்களுள் ஒன்று இல்லாத வழியும் அரசனுடைய நீதியாகிய இறைமாட்சி என்பது மாட்சிமைப்படா தென்பதாம். இதனாலேயே வடநூல் வல்லவர்களும் இவ்வாறணையும், அங்கம் போன்றிருப்பதால், அங்கமென்று கூறினர். இவை ஆறும் அரசன் ஒருவனுக்கு இருக்குமாயின், அவன் வெற்றியையே பெருக்கி குடிசன்காத்த அரசு நடத்துவான் என்றனர். இதுகேட்ட மாணிக்கர், “இவ்வங்கங்கள் ஆறும் அரசன் ஒருவனுக்கு இருக்குமாயின், அவை போதும் போதும்! அவனுக்கென்று ஒர் இயல்பும் வேண்டுவதில்லைபோதும்!” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

382. அஞ்சாமை யீகை யறிவூக்க மிந்நான்கு
மெஞ்சாமை வேந்தற் கியல்பு.

(பா.) 'இ-ள். வேந்தற்கு இயல்பு = அரசனுக்கியல்பாவது—அஞ்சாமை எனக் அறிவு ஊக்கம் இராங்கும் எஞ்சாமை = தீண்மையும் கொடை

4 திருக்குறள் விளக்கம்

யும் அறிவும் ஊக்கமுமென்னும் இராங்கு குணமும் இடைவிடாத சிற்றல். ஏ-ற.

ஊக்கம் = வினைசெய்தற்சண் மனவெழுச்சி. இவற்றள் அறிவு ஆறம் கத்திற்கு முரித்த; ஈகை படைக்குரித்த; வீணய வினைக்குரிய. உயிர்க்குணங்களுள் ஒன்றதோன்ற வீணய வடக்கெளம்; அவற்றள் இவை யடக்கின், அரசர்க்குக் கெடுவன பலவாமாகலின், இவை எப்பொழுதும் தோன்றி சிற்றல் இயல்பாக வேண்டுமென்பார், 'எஞ்சாமை வேந்தற் கியல்பு' என்றார். (உ)

விளக்கம்:—அரசன் ஒருவனுக்கு இயல்பாகவே அமைந்

திருக்கவேண்டிய குணங்கள் நான்கென்றும், அவை அஞ்சாமை என்றும், ஈகைஎன்றும், அறிவுடைமை என்றும், ஊக்கமுடைமை என்றும் கூறவனவாகும் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, அரசன் ஒருவன் ஒரு தொழிலைச் செய்யுங்கால், மன வெழுச்சி வேண்டுமாதலால் ஊக்கமென்றும், மேற்கூறிய ஆறு அங்கங்களையும் நடத்துவதற்கு அறிவு வேண்டுமாதலால் அறிவுடைமை என்றும், படைக்குக் கொடையினால் ஊக்கத்தோன்றாமாதலால் ஈகை என்றும், தான் எடுத்துக் காரியத்துள் காரணமில்லாமல் அரசன் அஞ்சுவானாயின் எடுத்த தொழில் பயன்படாததலால் அஞ்சாமை என்றும் அரசனுக்கு இயல்பாக வேண்டப்படுக குணங்களை விதந்து கூறினர். ஆதலால், அரசனொருவனுக்கு இரகாண்டினுள்ளும் ஒன்று குறையுமாயினும் பல கெடுதிகள் நேருமாதலால், ஒன்றுக்குறையாத இருத்தல் வேண்டும் என்பதும் பெற்றோரும் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், “அரசனுக்கு திருக்கவேண்டிய குணங்கள் இவை தாமோ? இன்னும் வேறொன்றும் இல்லையோ?” என்னும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

383. தூங்காமை கல்வி துணிவுடைமை யிம்முன்று
நீங்கா நிலனாள் பவற்கு.

(பரி.) இ-ள். கிலன் ஆன்பவற்கு=நிலநினையானுக் திருவுடையாற்கு—தூங்காமை கல்வி துணிவுடைமை இம்முன்றும் நீங்கா=அக்காரியங்களில் விசுவாசமுடையும், அவையறிதற்கேற்ற கல்விசூட்டமையும், ஆண்மையுடைமையுமாயிய இம்முன்று குணமும் ஒருகாலும் நீங்கா. எ-து.

இறைமாட்சி

5

கல்வியை கூறாமு முன்னர்க் கூறப்படும். ஆண்மையாவது ஒன்றினையும் பாசாத கடிதிற செய்யதாகலின், அகிலு ஈண்டு உபசார வழக்காற்றினிவெனப்பட்டது. உம்மை, இறத்தது தழீஇய வெச்சயும்மை. இவற்றுட் கல்வி ஆறங்கத்திற்கு முரித்து; வினைய வினைக்குரிய. நீங்காவென்பதற்கு மேவெஞ்சாமைக் குறைத்தாக்குரைக்க. (க)

விளக்கம்:—பூமிபையாளும் கல்வினைவாய்ந்த அரசனொருவ னாகருத் தான் செய்யும் காரியங்களில் விரைந்துசெய்யும் தன்மையும், அவ்விதம் விரைந்து செய்யும் காலத்தும் செய்யும் காரியங்கள் தகுதியுடையனவோ என்று அறிதற்குத் தக்க கல்வியுடைமையும், அக்கல்வியோடு அஞ்சா வெஞ்சுடைய ஆண்மையும் ஆகிய இம் மூன்று குணங்களும் நீங்காது இருத்தல் வேண்டுமென்று இத் திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆதலால், மேற்கூறிய இயற்கைக் குணங் களாகிய நான்கனோடு இம்மூன்றும் இருத்தல்வேண்டும் என்பதும் அறிந்தோம். இனித் கல்வி முதலாகக் கூறிய குணங்களை அவ் வவ்வதிகாரங்களில் காட்டப்படும் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக் கர், “இவ்வித நற்குணங்கள் அமைந்த அரசனொருவன் தனது அஞ்சாமைக் குணத்தால் எக்காலத்தேனும் தவறுதல் கூடுமோ?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

384. அறனிமுக்கா தல்லவை நீக்கி மறனிமுக்கா
மான முடைய தாகு.

(பரி.) இ-ள். அறன் இழுக்காது—குணங்கோதிய அறத்தின் வழுவா தொழுதி—அல்லவை நீக்கி—அறனல்லவை தன்னாட்டின்கண்ணும் சிகழா மத் கடித்து—மறன் இழுக்கா மானம் உடையது அரசு—வீரத்தின் வழுவாத தாழ்வின்மையினை யுடையான் அரசன். எ-து.

‘அவ்வறமாவது:—ஒதல், வேட்டல், ஈதலென்னும் பொதுத்தொழிலி னும், படைக்கலம் பயிற்ல், பல்லுயிரோம்பல், பகைத்திறத்தெறதலென் னுஞ் சிறப்புத்தொழிலினும் வழுவாது சிற்றல். “மாண்ட—வறறெறி முதத்தே யரசின் கொற்றம்”* என்பதனால் இவ்வறம் பொருட்டுக் காண மாதலறிக. அல்லவை—கொலை, களவு முதலாவின். குற்றமாய மானத்தி னீக்குதற்கு, ‘மறனிமுக்கா மானம்’ என்றார்; அஃதாவது “வீதிண்மை யின் விவக்காமென மதவேழமு மெறியா—னேறண்டவர் சிகராவினும் பிறர்மிச்சிலென்தெறியான்—மாறன்மையின் மறம்வாடுமென் திணையாணாயு
* புறநானூறு, 55.

6 திருக்குறள் விளக்கம்

மெறியா—குறன்மையின் முதியாணாயு மெறியானயி றுழுவன்.”* எனவும், “அழியுள் புறக்கொடை யயிவ்வே லோச்சான்” எனவுஞ் சொல்லப்

படுவது. அரசு—அரசனது தன்மை; அஃது உபசாரவழக்கால் அவ்வநன்
மேனின்றது. (ச)

விளக்கம்:—அரசனென்று சொல்லப்படுவான் அரசனுக்குச்
சொல்லியுள்ள தருமத்திற்கு சிறிதும் குறையாதது நடப்பவனாகி, தரு
மத்துக்கு மாறாகிய விஷயங்கள் தன்னுடைய நடக்கவொட்டாமல்
தடுத்து, இவ்விதம் செய்வதால் தன்னுடைய வீரத்தன்மையில்
சிறிதும் குறையாத பெருமையுடையவனாக இருக்கவென்றும்
என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, அரசனுக்குக்
கூறிய தருமமானது ஒதல், வேட்டல், ஈதல் என்று சொல்லப்படு
கின்ற படித்தல், வேள்வியெய்தல், கொடுத்தல் என்னும் பொதுத்
தொழிலினும், ஆயுதப்பயிற்சி செய்தல், பல உயிர்களைக் காப்பாற்று
தல், பகைவர்களை வெல்லுதல் என்று கூறப்படுகின்ற சிறப்புத்
தொழிலினும் ஆகிய இரண்டு தொழில்களிலேயும் தவறாது நின்ற
அரசு செய்வதாகும். இவ்விதம் செய்வதால் பொருட்டுக் காரண
மாகும் என்பதைப் புறநானூறு கூறுவதாகக் கூறும்,

“ஒங்குமலைப் பெருவிற்பாம் | ஞான்கொளீஇ
யொருகண்கொண்டு டிவெயிலுடற்றிப்
பெருவிறலமார்க்கு வென்றித்தந்த
கறையிடற் றண்ணல் காமர் சென்னிர் |
பிறைதுதல்விளங்கு மொருகண்போல
வேந்துமேம்பட்ட பூந்தார் மாற
கடுஞ்சினத்த கொல்களிறுங்
கதழ்பரிய கலிமாயு
கெடுங்கொடிய சீமிர்தேரு
கெஞ்சுடையபுகன் மறவருமென
நான்குடன் மாண்டதாயினுமாண்ட
வறகெழிமுதற்றே யரசின் கொற்றம்
அதனால், நமரெனக் கோல்கோடாது
பிறரெனக் குணக் கொல்லாது
ஞாயிற்றன்ன வெந்திறலாண்மையுந்

* சேவகசிந்தாமணி, மண்மகளிவரபகம், 159.

திங்களன்ன தன்பெருஞ் சாயலும்
 வானத்தன்ன வண்மைமுன்று
 முடையையாதி யில்லோர்கையற
 நீ, நீயொழிய நெடுந்தகை தாழ் நீர்
 வெண்டலைப்புணரி யலைக்குஞ் செந்து
 னெடுவேணிலையு காமர் வியன்றுறைக்
 கடுவளி தொகுப்பயிண்டி. 1
 வடுவாழெக்கர் மணலினும் பலவே. 2

என்ற இதனாலும் அறிதல்கூடும். தருமத்துக்கு மாறாகிய பாவம்
 என்பது னெடிகளவு முதலாயின என்றும், அவை நிகழ்தல்
 கூடாவென்பதும் பெற்றோம். மாணத்திற் சிறிதும் குறைவு
 படாது அரசின இயற்றவேண்டு மென்பதைப் பரிமேலழகர் எடுத்த
 தக் கூட்டிய சீவகசிந்தாமணி மண்மகளிலம்பகம் 159-வது செய்யு
 யுளே விளக்கும். ஆதலால், அரசனொருவன் அறத்தைச் செய்து
 மறத்தைக்கடிந்து மாணமுடையவனாய் இருத்தல்வேண்டு மென்
 பது பெற்றோ மென்றனர். அதன்கூட மாணுக்கர், “ இவ்விதம்
 அறத்தைச் செய்வதாலேயே பொருள் அரசனுக்குக் குவியும்
 போலும்! வேறு செயல்கள் வேண்டாபோலும்?” என்னலும்,
 ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

335. இயற்றலு மீட்டலுங் காத்தலுங் காத்த

வகுத்தலும் வல்ல தரிசு.

(பரி.) இ-ள். இயற்றலும்—தனக்குப் பொருள்கள் வருவ வழினை
 மேன்மேலானவாக்கலும்—சட்டலும்—அவ்வளம் வந்தவற்றை ஒருவழித்
 தொகுத்தலும்—காத்தலும்—தொகுத்தவற்றைப் பிறர்கொள்ளாமற் காந்
 தலும்—காத்த வகுத்தலும்—காத்தவற்றை அறம்பொரு ளின்பங்களின்
 பொருட்டு விடுத்தலும்—வல்லது அரசு—வல்லவனே அரசன். எ-து.

சட்டல், காத்தல், வகுத்தவென்றவற்றிற்கேற்ப இயற்றவென்பதற்குச்
 செய்யப்படுபொருள் வருவிக்கப்பட்டது. பொருள்களாவன:—மணி, பொன்,
 செல் முதலாயின. அவை வரும் வழிகளாவன:—படைவரை யழித்தலும்,
 நிறைகோடலும், தன்முடி நிலையளித்தலும்* முதலாயின. பிறவென்றது

* நிலையளித்தல்—இனிமையோடு காத்தல்.

பகைவர், கள்வர், சுற்றத்தார், வினைசெய்வார், முதலாயினார். கடவுள், அந்தணர், வறியோரென்றிவர்க்கும் புகழிற்கும்கொடுத்தலை அறப்பொருட்டாகவும், பாண, குளிரை, படை, நாடு, அரணென்றிவற்றிற்கும் பகையொடு கூடவிற்பிரிக்கப்படுவார்க்குத் தன்னிற் பிரிதலிற் கூட்டப்படுவார்க்குக் கொடுத்தலைப்பொருட் பொருட்டாகவும், மண்டபம், வாலி, செய்குன்ற.* இளமர்க்கா † முதலிய செய்தற்கும் ஐம்புலன்களா னுகர்வன வற்றிற்கும் கொடுத்தலை இன்பப்பொருட்டாகவும் கொள்க. இயற்றன் முதலிய தவறாமற்செய்தல் அரிதாகலின், 'வல்லத' என்றார். இவை காண்குபாட்டானும் மாட்சியே கூறப்பட்டது. (6)

விளக்கம்:— அரசனாவான் தனக்குப் பொருள்கள் வருகின்ற வழிகளை மேலும் மேலும் உண்டாக்குதலும், அவ்விதம் உண்டாக்குவதால் வந்தபொருள்களை யொருவழிச் சேர்த்து வைத்தலும், சேர்த்த பொருள்களைப் பிறர் அபகரித்துச் செல்லாமல் காத்தலும், காத்தனவாகிய பொருள்களை அறம், பொருள், இன்பங்களாகிய மூன்றின் பொருட்டும் செலவழித்தலும் ஆகிய இவ்வித கருதிகளைச் செய்ய வல்லவனாய் இருத்தல்வேண்டும் என்ற இத்திருக்குறள் கூறியின்றது. இதனால், மணி, பொன், செல் ஆகிய இன்றியமையாப் பொருள்கள் மூன்றும் பொருள்கள் என்றும், அவ்வித பொருள்கள் வருவதற்குத் தன்மீது பகைவர் வாராவண்ணம் அவர்களை யழித்து அவரிடத்துக் கப்பம் வாங்குவதாலும் தன் நாட்டினர்க் கிருபையோடு காத்தலாலும் ஆகும். அதுவன்றியும், வந்த பொருளைக் காத்தலாவது பகைவர், கள்வர், சுற்றத்தவர், எவராவார் முதலாயினார் அப்பொருளை அபகரியாது பார்த்துக் கொள்ளாதலேயாகும். அன்றியும், கடவுள் டூசை, அந்தணரை ஒம்புதல், வறியோர்க்குக் கொடுத்தல் என்கின்ற காரியங்களுக்குக் கொடுத்தல் அறத்தின் பொருட்டுச் செலவழித்தல் என்றும், கால்விதப் படைகளுக்கும், நாட்டிற்கும், காவல் செய்யும் அரணுக்கும், பகைவர்களோடு கூடுகின்றவர்களைப் பிரித்தற்கும், தன்னிடத்து நின்றுப் பிரிகின்றவரைக்கூட்டுதற்கும் செலவழிக்கும் பொருள்கள் பொருட் பொருட்டென்றும், மண்டபங்கள், குளங்கள், மழிவடைவதற்

* செய்கின்றது = செய்யப்பட்ட குன்று

† இளமரக்கா = இளமையான மரக்காடுகளுடைய சேலை.

இறைமாட்சு

காகச் செய்யும் செய்குன்று என்னும் சிதம்பலிகள், கந்தவணங்கள் ஆகிய இவைகளுக்கும், மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவியாகிய ஐம்புலன்களும் ஆர இன்பம் துய்ப்பதற்குச் சொடுப்பனவும் ஆகிய இவைகளில் செவ்வழிப்பன இன்பப்பொருட்டென்றும் கண்டோம். இவற்றைத் தவறாமல் செய்பவனே அரசர்களுள் அரசனாகுதலால், அவ்வித அரசனை வல்லவனென்றும் கூறினர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "இவ்வித பெருந்தகுதி யுடையவனாகிய அரசன் தனது குடிகளிடத்து எவ்விதம் நடந்துகொள்ளுதல் வேண்டும்?" என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்

386. காட்சிக் கெளரியன் கடுஞ்சொல்ல அல்லனேன்
மீக்கூறு மன்ன னிலர்.

(பரி.) இ-ள். காட்சிக்கு எளியன் முறைவேண்டினார்க்குக் குறைவேண்டினார்க்குக் காண்டற்செய்யுதல்,--கடுஞ்சொல்லன் அல்லனேன் = யாவர்மாட்டுங் கடுஞ்சொல்லன்வல்லனாயின்,--மன்னன் நிலம் மீக்கூறும் = அம்மன்னன் தலத்தை எல்லா சிலர்களினும் உயர்த்தக்கூறும் உலகம். ஏ-து.

முறைவேண்டினார் = வலியராணவியெய்தினார். குறைவேண்டினார் = உறுமை பற்றிர்த்தார். காண்டற்செய்யுதல் = பேரத்தாணிக்கண் * அந்தனர் சான்றோருள்ளிட்டாரோடு செவ்வியுடையது யிருத்தல். கடுஞ்சொல் = கேள்வியினும் வினையினும் கடியவாய சொல். எவத்தை மீக்கூறு மெனவே, மன்னனை மீக்கூறதல் சொல்லவேண்டாவாயிற்று. மீக்கூறதல் = இவன் காக்கின்ற காடு புசி, பிணி, பகை முதலிய வின்றி யாவர்க்கும் பேரின்பத்தருதலிற் நேவருவதெனும் கன்றென்றல். உலகமென்னு மெழுதாய் வருவிக்கப்பட்டது. (க)

விளக்கம்:--அரசன் தருவன், பலமுடையவர்கள் எனியோரைத் துன்புறுத்தியகாலத்து, நீதியாகிய முறைபிணிக் செலுத்துவதற்கும், தரித்திரராயினார் தரித்திரத்தால் வருந்தி குறை

வேண்டி நின்றால் குறை தீர்ப்பதற்கும், அந்தணர் முதலிய தகுதியுடையவோடு பெரிய சபாமண்டபத்தில் இருந்து யாருங்காணும் படி இருப்பதுடன் கடுஞ் சொல் சொல்லாது எவரிடத்தும் இனிய

* பேர்தாணிக்கண் = பெரிய சபையின்கண்.

2

10

திருக்குறள் விளக்கம்

சொல்லியே கூறும் இயற்கையுடையவனுமாக கிருப்பானாயின், அவனுடைய நாடானது தேவ உலகத்தினும் மேம்பட்ட உலகமாகவிருக்கும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், மேற்கூறிய திருக்குறள்களில் கூறிய மாட்சிமையுடன் அரசன் யாரும் பார்க்கத்தகுந்த கலையாகவும், இன்சொல் கூறும் இயற்கையுடையவனாகவும் இருந்து காக்கும் நாடானது பசியும், பிணியும், பகைவரும் இல்லாமல் எவர்க்கும் பேரின்பமே கொடுத்தாக்கொண்டிருப்பதுடன் எல்லாப் போகக்களையும் கொண்டு உள்ள தேவருலகத்தினும் மிகச் சிறந்ததாக விருக்குமா என்று கண்டோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “இவ்வித தகுதியுடைய அரசனொருவனுக்கு உலகம் எவ்வித கடமைப்பட்டிருக்கும்?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

387. இன்சொலால் லீத்தளிக்க வல்லாற்குத் தன்சொல்லாற்றான்கண் டனைத்திவ் வுலகு.

(பரி.) இ-ள். இன்சொலால் ஈத்த அளிக்க வல்லாற்கு = இனிய சொல்லுடனே ஈதலைச் செய்து அளிக்கவல்ல அரசனுக்கு—இவ்வுலகு தன்சொலால் தான் கண்டனைத்து = இவ்வலகத் தன்புகழோடு மேலித் தான் கருதிய அளவிற்கும். ஏ-து.

இன்சொல் = கேள்வியினும் வினையினும் இனியவாய சொல். ஈதல் = வேண்டியவர்க்கு வேண்டுவன கொடுத்தல். அளித்தல் = தன்பரிவாரத்தானும் பகைவரானும் விஷயபடாமற் றாத்தல். இவை அரியவாகலின் ‘வல்லாற்கு’ என்றும், அவன் மண்முழுது மாளுமாவின் ‘இவ்வுலகு’ என்றும் கூறினார். கருதியவனவிறந்தல் = கருதிய பொருளெல்லாங்கு ஈத்தல். (ஏ) விளக்கம்:—இனிய சொற்களைத் தன் குடிக்களிடத்தே கூறி

அவர் வறுமை யடையாண்மை எனும் செய்து அக்குடிசைக் காப்பாற்றவல்ல அரசினொருவனுக்குத் தான் அடையவேண்டிய புகழெல்லாம் வந்து சேர்வதுடன் அவன் எவ்விதம் எண்ணுகின்றானோ அவ்விதமே உலகம் அவன் கீழ்ப்பட்டு நடக்கும் என்ற இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆகலால், அரசினொருவன் இன்சொல்லும் ஈதலும் உடையவனாகியிருப்பதுடன் அவனது பரிவாரங்களாலும் பணகவர்களாலும் குடிகள் துன்பப்படாமல் காத்தல் அருமையினும்

இறைமாட்சி

11

அருமைபென்றும், அவ்வித அரிப காரியத்தைச் செய்யும் அரசினொருவன் இறவாப்புகழொடு இருப்பதுடன் அரசாக்கரசராய் இவ்வுலகம் முழுவதையும் ஆளுவானென்றும் அறிந்தோமென்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், “இவ்வித தருதியுடையானை அரசினொருவனை அவன் கீழ்ப்பட்ட குடிகளாகிய மக்கள் எவ்விதம் கருதவர்? மகினொருவனாகவே கருதவரோ?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

388. முறைசெய்து காப்பாற்று மன்னவன் மக்கட்
கிறையென்று வைக்கப் படும்.

(பரி.) இ-ள். முறைசெய்து காப்பாற்று மன்னவன் = தான் முறை செய்த பிறர் சலியாமற் காத்தலுக்கு செய்யுமாசன், — மக்கட்கு இறை என்றவைக்கப்படும் = பிறப்பான் மகனையாயினும், செயலான் மக்கட்குக் கடவுளென்று வேறு வைக்கப்படும். எ-று.

முறை = அறநலும் நீதிநலுஞ் சொல்லும் தெரி. பிறரென்றது மேற் சொல்லியாவூ. வேறுவைத்தல் = மக்களிற்பிரித்து உயர்த்துவதைத்தல். (அ)

விளக்கம்:— அறமும் நீதியுமாகிய இரண்டு தூல்கள் சொல்லும் வழியே சின்று முறைநாகக் குடிகள் வருத்தாவண்ணம் காப்பாற்றுகின்ற அரசினொருவன் பிறப்பினால் மக்களால் ஒருவனாக இருந்தும் இவனது மேலாகிய தருதியால் குடிகள் இவனைத் தெய்வமாக எண்ணித் தெய்வத்தினிடத்தே நடந்துகொள்வது போல் நடந்துகொள்வார்களா என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. நயனும் சன்றியுமாகிய நீதியும் அறத்தையும்செய்து குடி

களைக் காக்கின்ற அரசன் மக்களால் தெய்வமாக எண்ணப்படுகின்றான். இது கருதியே நீதிநெறி விளக்கத்தினும்,

“குலமகட்டுத் தெய்வம் கொழுநீனே மன்ற
புதல்வர்க்குத் தந்தையுந் தாயும்—அறவோர்க்கடியினே
தெய்வ மனைவோர்க்குந் தெய்வம்
இலமுகப் பைம்பூண் இவற”

என்று கூறியுள்ளது என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “இவ்விற பெரியதோர் அறிவினையுடைய அரசனெருவன் அமைச்சர் முதலி

18' திருக்குறள் விளக்கம்

யோர் உறும் நற்குணச் செய்ககளையும் ஏற்றுக்கொள்ளாதல் வேண்டுமோ? அன்றி, அவன் இச்சையின் வண்ணம் கடத்தல் வேண்டுமோ?” என்னதும், சூரிபர் கூறவாராயினர்.

389. செய்கைப்பச் சொற்பொறுக்கும் பண்புடை வேந்
கவிகைக்கீழ்த் தங்கு முலகு. [தன்

(பரி.) இ-ள். சொல் செய்கைப்பப் பொறுக்கும் பண்புடை வேந் தன்=இடிக்குத் துணையாயினுர் சொற்களைத் தன்செயி பொருதாசையும் வினைவுசொல்பிப் பொறுக்கும் பண்புடைய அரசனது—கவிகைக்கீழ்த் தங்கும் உலகு=குடை சிழற்கண்ணே தங்கும் உலகம். ஏ-ற.

‘செய்கைப்ப’ வென்றதற் கேற்ப ‘இடிக்குத் துணையார்’ என்பது வருவிக்கப்பட்டது. காவிய்புலந்தைச் செயிமேவேற்றிச் ‘கைப்ப’ என்றார். பண்புடைமை=விசேடவணர்வினனாதல். அறநீதிசென்றவகுமைபின், மண்முழுதத் தானையாளுமென்பதாம். (க)

விளக்கம்:—அமைச்சர் முதலிய பெரியோர் தன் செயிப் புலம் பொறுக்கக்கடாத அளவாக இடித்து இடித்துப் புத்தி சொல்லுமிடத்து, அச்சொற்கள் தன்னுடைய மேலாகிய தகுதியினால் செயிபினிடத்தே பொறுக்கக் கூடாதளவாக இருக்கினும், அச்சொற்களின் பயனாகிய வினைவினை கோக்கித் தன்னுடைய மே

லாபிய தகுதியொன்றினையே என்னுடைய கேட்டுக்கொள்ளுகின்ற அரசன் ஒருவனது சந்திரவட்டக் குடையின் கீழ் உலகத்த உயிர்க ளெல்லாம் தங்குமென்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆதலால், அறம் கீழி முதலியவற்றில் சிறிதும் தவறாத நடப்பவனாகிய அரச னுடையது, தன் கீழ்ப்பட்ட அமைச்சர் முதலிய அறிவுடையோர் கூறும் சொற்களையே ஏற்று அவர்வழி நடப்பானாயின், அவ்வித அரசன் பூவுலக முழுவதையும் ஆளுவான் என்பது போன்ற பொரு ளாயிற்று என்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், “இவ்வித வேந்த னொருவன் எல்லா அரசர்களினும் மேம்பட்டு இருத்தல் கூடு மென்று அறிந்தோம். இவ்வித தகுதியுடைய அரசனுக்கு இருக்க வேண்டிய முக்கியமாகிய செயல்கள் இவை என்று முடிவாக விளக் கல் வேண்டும்” என்னதும், ஆடுநிபர் கூறுவாராயினர்.

இறைமாட்சி

18

390. கொடையளி செங்கோல் குடியோம்ப னான்கு முடையானும் வேந்தர்க் கொளி.

(பரி.) இ-ள். கொடை::வேண்டுவார்க்கு வேண்டுவன் கொடுத்த னும்—அளி::யாவார்க்குச் சலியளி செய்தலும்—செங்கோல்::முறைசெய் தலும்—குடி ஒம்பல்::தளர்ந்த குடிசைப் பேணலுமாகிய—என்றும் உடையான்=இச்சான்றி செயலையுமுடையவன்—வேந்தர்க்கு ஒளிபாம்:: வேந்தர்க்கெல்லாம் விளக்காம். எ-து.

சலியளி::முகமுலர்ந்தினிய கூறல். செவ்வியசோல்போறவின், ‘செங் கோல்’ எனப்பட்டது. குடியோம்பவெனவெடுத்துக் கூறினமைபால், தளர்ச்சி பெற்றும்; அநீதாவது ஆறிலொன்றாய் பொருடன்றையும் வறமை நீங்கியவழிக் கொள்ளல்வேண்டின் அவ்வாறு கோடலும், இழந்தல் வேண் டின் இழந்தலுமாம். சாதிமுழுதும் விளக்கலின், ‘விளக்கு’ என்றார். ஒளி—ஆருபெயர். இவ்வையத்தபாட்டானும் மாட்சியும் பயனும் உடல் கூறப்பட்டன. (இ)

விளக்கம்:—அரசனொருவன் ன்ணையடைந்த வந்தவர்கள் எவராயினும் அவர்கள் வேண்டுவதை ஒயல்லாம் வேண்டியபடி கொடுத்தலும், எவரிடத்தும் அன்பின்மிகுதியாகிய அருள் கொண்டு சிற்றனுட், முறை செய்யுந் காலத்துச் செங்கோலன் என்னும்படி

செம்பையுடையவனாய் இருத்தலும், தன் கீழ்ப்பட்ட குடிகள் ஊழ் வலியால் தளர்ச்சி யடைவார்களாயின் அக்குடிகளைக் காப்பாற்ற தலும் ஆகிய இவ்வித நான்கு செயல்களையும் உடையவனாயிருப்பாயின், வேந்தர்களுக்கெல்லாம் ஒளிபோன்று வேந்தர் வேந்தனாய் இருப்பானென்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, நகையும், முகமலர் தலும், செங்கோல் செலுத்த தலும், தனக்குக் கூறிய ஆறிலொருடடமைவாங்க வேண்டும் காலத்துத் தன் குடிகள் வறுமைப்பட்டவர்களாக இருக்கக் காணுவானாயின் வறுமை நீங்குகின்ற வகையில் அப்பொருளை வாங்காதிருத்த வறுமை நீங்கிய காலத்து வாங்குவதும், அன்றி அவர் நனது தகுதியோக்கி வேண்டாமென்று விட்டுவிடுவதும் ஆகிய குடிகளைப் பாதுகாத்தலும் என்று வருக்கப்படும் செயல்கள் நான்கும் அரசனுக்கு இன்றி பமைபாதன் என்றும், அவனையே அரசாக்காசனாகிய சக்கரவர்த்தி என்ற உலகோர் கூறுவர் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அது

14 திருக்குறள் விளக்கம்

கேட்ட மாணாக்கர், “இவ்வநிகாத்தால் அரசாது மாட்சியெல்லாம் நன்றாக அறிந்தோம். இனி, இவ்வரசர்க்குக் கூறிய செயற்கையறிவாகிய குணங்களைக் கல்வி என்பது ஒன்றென்றும், அதனை முன்னர்க் கூறப்படும் என்றும், இவ்வநிகாரம் முன்னராவது திருக்குறளில் கூறியுள்ளீர்களா, நலால், அவ்வித கல்வி என்றும் கூறுபாட்டினை அறிய மிகுதியும் ஆசைப்படுகின்றோம்” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

40 அதிகாரம்.

க ல் வி.

(பரி.) அநீதாவது அவ்வரசன் தான் கற்றற்குரிய துல்களைக் கற்றல், அறையவன அறதலும், நீதிதலும், பாசின குணிகை தேர் படைக்கல் மென்றிவற்றினூட்களும் முதலாயின. அரசன் அறிவுடையனாய்க்கால் தன்னுயிர்த்தேயன்றி மன்னுயிர்த்தும் பயன்படுதனோக்கி, இவ்வநிகாரம்

வைக்கப்பட்டதாயினும், யாவர்க்கும் உறுதியுடைய சிறப்புடைமையிற் பொதுப்படக் கூறுகின்றார். மேல் 'தங்காமை கல்வி' எனத் தோற்றவாய் செய்த மாட்சியை விரித்துக் கூறுகின்றமையின், துணிதிறமாட்சியின் பின் வைக்கப்பட்டது.

விளக்கம்:—அதாவது, மேற்கூறிய மாட்சிமை எல்லாம் உடைய அரசன் கல்வியுடையவராய் இருத்தல் வேண்டுமாதலால் அவன் தான் கற்றற்குவேண்டிய நூல்களை எல்லாம் கற்றல் என்பதாம். அவ்விதம் கற்கவேண்டிய நூல்களாவன அறந்தையும் நீதிபையும் போதிக்கின்ற நூல்களும், யானையேற்றம், குதிரையேற்றம், தேர்வடவதல், படைக்கலம் பயிற் றல் என்று கூறப்படும். ஏனெனினி? அரசன் அறிவுடையவராக இருப்பாராயின் அவனுயிர்த்தேயல்லாது அவன் சீழ்ப்பட்ட ஏனைய உயிர்களுக்கும் அவன் பயன்படுவானுதலால், அரசனுக்குக் கல்வியுடைமை மிகமுத்தியம் என்று அறிந்தோம். ஆயினும், குடிசைக்குத் தெய்வமாகும் அரசனுக்கு இக் கல்வியைச் சிறப்புடைமையாகக் கூறினாராயினும், உலகத்துள்ளுயிர்களைல்லாம் இக்கல்வி என்னும் ஒன்றிலேயே அடைபடுவென்

கல்வி

15

டிய உறுதிப் பயனை அடைபடு இருக்கின்றன ஆதலால், உலகத்தினுள்ள உயிர்கள் எவற்றிற்கும் இக்கல்வி என்னும் அதிகாரம் பொதுப்படக் கூறப்பட்டதாகும். அன்றியும், இவ்வதிகாரம் இறைமாட்சி என்பதன் பின் வைக்கப்பட்டதற்குக் காரணமும் இதிலேயாகும். என்று கூறினர். அதன்கேட்ட மாணாக்கர், "தங்கள் கல்வி என்பதற்குக் கற்கவேண்டிய நூல்கள் என்று விளக்கினீர்கள். அவை எவை? என் கற்கவேண்டிய நூல்களையே கற்கவேண்டும்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

391. கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபி

னிற்ற வதற்குத் தக.

(பா.) இ-ள். கற்பவை கசடு அறக் கற்க=ஒருவன் கற்பப்படுதல்

களைப் பூதநாத் கற்க;—சுற்றின் சதற்குத் தக சிற்செ—அக்ஷணக் கற்றால் அக்ஷணக் கற்றதக அவை சொல்லுகின்ற தெற்கெண்ணே சிற்செ. எ-ற.

சுற்பகையென்றதனால், அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் உறுதியைப் பொருளுணர்ந்துவணவன்றிப் பிறப்பொருளுணர்ந்துவணவென்னும் பல்பிணிச் சிற்றறிவினர்க்கு ஆகாவென்பது பெற்றும். சேடநாத் சுற்றவாவது விபரீதவையகளை நீக்கி மெய்ப்பொருளை எவ்வோர் பலருடனும் பலகாலும் பயிற்சி. சிற்றவாவது இவ்வாழ்வுழிச் “சுருமமு முன்படாப் போகமுன் தவ்வாத்—தருமமுன் தக்கார்த்தே செய்”* தவினும், துற்துறியுத தவத்தான் மெய்யுணர்ந்து அவாவறத்தவினும், வறுமாவும். சிறப்புடை மகற்காவிற்கு சுற்றம் வேண்டிமென்பது உம், அவனார் சுற்றப்படுதல்களும், அவற்றைக் சுற்றுவாதும், சுற்றதனார் பயனும் இவ்வாறு கூறப்பட்டன. (8)

விளக்கம்:—ஒருவன் சுற்கவேண்டிய துல்களைக் குற்றமில்லாமல் சுற்கவேண்டும் என்றும், அவ்விதம் குற்றமில்லாத துல்களைக் சுற்றின் அக்கால்களில் சொல்லுகின்ற சுல்லழிவிவேயே சிற்றல் வேண்டும் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் உறுதியைப் பொருள்களையுணர்ந்தும் துல்களல்லாமல் பிற சிற்றின்பம் பயக்கும் துல்களில் சொல்லுதலாகாதென்றும், அவ்விதம் சென்றால் உயிர்களோ சிலசான் பிழைத்திருப்பவரையும் அச்சில காளகளுள்ளும் பலவேகாய்களை

* சாவடிபார்—அறிவுடைமை.

16 திருக்குறள் விளக்கம்

படைவணவாரும் அன்றியும் சிற்றறிவினையுடைவணவாரும் இருப்பவனவாதலால், சிறு துல்களில் சொல்லுமாயின் சிற்றப்பொழுதை அவற்றின் பொருட்டுத் தொலைத்து நிலையுடைப பொருளைப் பயப்பிக்கும் அறதால் முதலாகிய துல்களையே தாதற்கு இல்லாமற்போம் என்றும் அறிந்தோம். அவ்விதம் சுற்கவேண்டிய துல்களை ஒருவன் குற்ற மில்லாத சுற்கவேண்டும் என்பது ஆசிரியனிடத்து துல்களைக் கேட்குங்காலத்து ஒன்றை யொன்றாக எண்ணிக் கொள்ளும் வேறுபாடாகிய விபரீதமும், இறவோ அறவோ என்ற மயங்குகின்ற சந்தேகமும் நீக்கி உண்மைப் பொருளை ஆசிரியனிடத்துக்கேட்டவண்ணமே கண்ணெறியில் சிற்றின்ற பலதோடுபலதாரமும் பழகிவருவதே ஆகும். பிறகு, சுற்ற வழி சிற்றல் என்று கூறியது

இல்வாழ்வானொருவன், இல்வாழ்வானுக்குச் சொல்லியுள்ள வழியில் சின்று மனைவியோடு போகும் புசித்துக் கெடாத தருமங்களைத் தருந்தவர்களுக்குச் செய்வது ஆகும் என்றும், இல்வாழ்க்கையை வெறுத்தத் தறவியைபடைந்தவராயின் தாம் நிலையாபையுணர்ந்த தறந்தவராதலால், தவத்தினால் மெய்சீனையுணர்ந்த அவர் அறுத்துச் சிந்தும் குற்றப்படாது வாழ்தல் வேண்டிமென்பதும் ஆகும். ஆகலால், இத்திருக்குறளால் மாட்சிமைப்பட்ட அரசனொருவனும், அவன் சீழ்ப்பட்டருடிகளும் கற்கவேண்டிய தூல்கள் இவை என்றும், அவ்விதம் கற்கவேண்டு காலத்துக் கற்கவேண்டும் முறை இதுவென்றும், முறைப்படி கற்ற பிறகு அந்தூல்களால் சொல்லிய வழியே கற்கவேண்டிய நிலை இதுவென்றும் கண்டோரம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “கற்கவேண்டிய தூல்கள் என்றமைபால் பொதுப்பட முதலில் தூல்கள் இவை என உணர்த்தல் வேண்டும்” என்னலும், ஆசிரியர் உறுவராயினர்.

392. எண்ணென்ப வேளை யெழுத்தென்ப விவ்விரண்
கண்ணென்ப வாழு முயிர்க்கு. [இங்

(பரி.) இ-ள். என் என்ப வினை எழுத்தென்ப இவ்விரண்டும்-- அறிவாதார் எண்ணென்று சொல்லுவனவும் மற்றை யெழுத்தென்று சொல்லுவனவுமாகிய கலைகளினாலும்—வாரும் உயிர்க்குக் கண் என்ப = அறிந்தார் சிறப்புடையுயிர்க்குக் கண்ணென்று சொல்லுவர். எ-து.

கல்வி

17

எண்ணென்பது கணிதம்: அது கருவியுள் செய்கையுமேயி இரு வகைப்படும்; அவை ஏரம்பமுதலிய எங்களுட்காண்க. எழுத்தெனவே, அதனொடொற்றமையுடைய சொல்லுமடங்கிற்ற. இவ்விரகுதிறமும், அந்முதற் பொருள்களைக் காண்டற்குக் கருவியாகலின், 'கண்' எனப்பட்டன. அவை கருவியாதல் “ஆதிமுதலொழிய வல்லாதனவெண்ணி, வீதி வழுவா நிலைமையவரன்—மாதே, யநமார் பொருளின்பம் வீடென் திவற்றின், திறமாமோ வெண்ணற்றத்தாற் செப்ப.” “எழுத்தறியத் தீரு மிழிதகைமை தீர்த்தான், மொழித்திறத்தின் முட்டறப்பா ஒரு-மொழித்திறத்தின், முட்டறத்த கல்லொன் முதலூற் பொருளுணர்ந்த, கட்டறத்த வீடு பெறும்.” இவற்றினரிக. எனப்பெண்பவற்றன், முன்னையவிண்ணும் அறிவினைப் பணமைப்பெயர்: பின்னது உயர்நினைப்பன்மை வினை. அறி

யாதாள் அறிந்தாரென்பன வருவிக்கப்பட்டன. சிறப்புடையவிரென்றது மக்களையிருக்கும் உணர்வுக்குதியுடையகளை. இதனால் கற்கப்படுதல் கட்டுக்குக் கருவியாவனவும் தவற்றதின்றியகையாமையும் கூறப்பட்டன. (உ)

விளக்கம்:—உலகத்து அறிவிலாதாரெல்லாம் எண்ணென்று சொல்லுவனவும், எழுத்தென்று சொல்லுவனவுமாகிய நூல்களினால் டிணையும் அறிவுடையோர் உலகத்து வாழும் சிறப்புடைய உயிர்களுக்கும் கண்ணென்று சொல்லுவர் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றன. ஆதலால், மக்கள் உயிருள்ளும் சிறப்புடைய உயிர்களாய் எண்ணப்படுகின்றவர்கள் கல்வியைக் கற்கும் தகுதியுடையர் என்றும், அவர் எழுத்து சொல் முதலானவைகளைப்போ உலகத்து மக்களுக்குக் கண்களென்று எண்ணுகின்றனர் என்றும், கற்கவேண்டிய நூல்களையே கற்பவர்களுக்கு எண்ணும் எழுத்துமே ஒரு மனிதன் உறப்புளில் சிறந்தனவாகிய கண்கள்களால் கருவியாகவுள்ளன என்பதும் அறிவித்திரும் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “இவ்விதம் கற்றவரையே கண்ணுடையர் என்று கூறுவதால் ஏன்யோரை எண்ணென்று கூறுவது?” என்று கேட்டனும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

393. கண்ணுடைய ரென்பவர் கற்றோர் முகத்திரண்டு புண்ணுடைய கல்லா தவர்.

(பரி.) இ-ள். கண் உடையர் என்பவர் கற்றோர் = கண்ணுடையவென்று உயர்த்திச் சொல்லப்படுவார் கற்றவரே;—கல்லாதவர் முகத்து

8

18

திருக்குறள் விளக்கம்

இரண்டு புண் உடையர் = மந்தைக் கல்லாதவர் முகத்தின்சண் இரண்டு புண்ணுடையர்: கண்ணிவர், ஏ-ற.

தேயமிடையிட்டவற்றையும் காலமிடையிட்டவற்றையும் காணும் ஞானக்கண்ணுடைமையிற் கற்றோரைக் 'கண்ணுடையர்' என்றும், அஃகித் தின்றி சோய் முதலியவற்றை மன்பஞ்செய்யும் ஊனக்கண்ணையுடைமையிற் கல்லாதவரைப் 'புண்ணுடையர்' என்றும் கூறினார். மேற்கண்ணன்மையுணர்வின்ற ஊனக் கண்ணின் மெய்மமை கூறியவாற்றான், பொருணூல்களையுக் கருவியாகியுக் கற்றாரதயர்வுக் கல்லாதாரதியிலும் இத னாற்செருத்திக் கூறப்பட்டன. (உ)

விளக்கம் :—கற்றவர்களே கண்ணுடையவர்களென்று உயர்ந்திச் சொல்லக்கூடியவர்கள் என்றும், கல்லாதவர்கள் முகத்திவிடத்தே இரண்டு புண்ணுடையபோய் யன்றிக் கண்ணுடையாகார் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆதலால், கற்றவர்க்கு உள்ள கண்கள் ஞானக் கண்களென்றும், அக்கண்கள் எக்காலத்தும் நோய்கொள்ளாவென்றும், ஏனையோர் கண்கள் அழிவினைச் செய்வனவாயினும் உறுதி நூற் பொருள்களை யுணரவல்லாதனவாய் நோய்முதலியன கொண்டு துன்பமடைவதனால் ஊனக் கண்களேயாகின்றனவென்றும் அறிகின்றோம். அன்றியும், கல்லாதாரது இழிவும, கற்றாருடைய உயர்வும் இத்திருக்குறள் தொகுத்துக் கூறுகின்றது என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், “ இவ்விதம் ஊனக்கண் பெறுதலுடனாகக் கண்ணினைப் பெற்ற கற்றவர்கள் மாட்டு உலகம் எவ்விதம் நடக்கக்கொள்ளும் ?” என்று கேட்டதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

§§4. உவப்பத் தலைக்கூடி யுள்ளப் பிரிதலினைத்தே புலவர் தொழில்.

(பி) இ-ள். உவப்பத் தலைக்கூடி உவப்பப் பிரிதல் அனைத்தே—யாவரையும் அவருக்குமாறு தலைப்பெய்து துணி இவரை யாமெக்கணக் கூடுதமென நினையுமாறு கீக்குதலாயிடு அத்தன்மைத்த—புலவர் தொழில்—கற்றறிந்தாரது தொழில். ஏ-று.

தாம் கல்வியொழுகல் பிறர்க்குறநிகுறவென்பன இவ்வெட்டுத் தொழிலென ஏன்ருயடக்குதலின், ‘அத்தன்மைத்த’ என்றார். அத்தன்மை—அப்

கல்வி

10

பயனைத்தருத்தம்மை. கல்லொழுகல் காண்டலானும், தமக்கு மதாரமுமுறதியுமாய கூற்றுக்கள் கிசெய்வெறிவுகளின் இன்பம் பயத்தலானும், கற்றார்மாட்டு எவ்வாருமன்புடையாவரென்பதாம். இதனாற் கற்றாரது யர்வு வகுத்துக் கூறப்பட்டது. (ச)

விளக்கம் :—கற்றறிந்த அறிவுடையோரது தொழிலாவது எவரிடத்தும் நட்புச்செய்து நட்பைக்கொண்ட அவர்கள் தம்மை

கிராமமும்படி அவர்களோடு இருந்து பின்னர் அவரை கிட்டுப் பிரி
 யுங்காலத்து 'இனி இவ்வித பெரிய கருதியுடையாரை நாம் எக்
 காலத்துக் கூடுதல் கேட்கும்' என்று எண்ணும்படி நடந்துகொள்
 வதேயாகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆதலால், கல்வி
 யுடைய அறிஞன் ஒருவன் தான் உலகத்துப் பயிலும் காலத்து
 முதலில் தான் கல்வியில் நடப்பதும், தன்னை யடுத்தவர்களுக்கு
 உறுதி மொழிகளைக் கூறவதும் ஆகிய தொழில்களைப் பெற்றிருத்
 தல் வேண்டுமென்றபடி, அத்தன்மைகளைக் கண்டு பிழர் இவனது
 ஒழுக்கத்தினையும் இவன் கூறுவனவாகிய மதுரம் போன்றும் உயி
 ருக்கு உறுதியாகிய இம்மை மறுமைப் பயன்களைத் தருவனவுமா
 கிய சொற்களைக் கேட்ட காலத்தும் அதற்கப்பாலும் இன்பம் பயக்
 கக்கூடியனவாய் அச்சொற்கள் இருக்குந் தருதியைக்கேக்கி அவனை
 இன்னுயிர்போல் கருதி அவனிடத்தே யன்புசெய்த வாழ்வாரென்
 றும் அறிந்தோம். அன்றியும், கல்வியாகிய ஞானக்கண்ணைப் பெறு
 வதால், எல்லாராலும் விரும்பப்படுவதுடன் ஒளிபோடு வாழ்வா
 ளென்றும் இத்திருக்குறள் வகுத்துக் கூறியதாகும். இதனை நால
 டியார், கல்வி என்னும் அதிகாரத்தில்,

“ தவலருந் தொல்கேள்வித் தன்மையுடையார்
 இகலிலர் அஃகுடையார் தம்முட்—குழீஇ
 நகலின் இனிதாயிற் காண்பாம் அகல்வானத்து
 உடம்பர் உறைவார் பதி ”

என்று கூறியபடி, சுற்றறிந்தவர்கள் பலர் கூடி வாழ்வதிலும் துறக்க
 இன்பம் அத்துணைப் பெரிதன்று என்பதும் அறிவின்றோம் என்
 றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், “ இவ்வித பெருஞ்சிறப்புடைய
 கல்வியை பெல்லோரும் கல்லாது கிடுவதற்குக் காரணம் என்னை? ”
 என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

20 திருக்குறள் விளக்கம்

895. உடையார்மு னில்லார்போ லேக்கற்றுங் கற்றார்
 கடையரே கல்லா தவர்.

(பரி.) து-ள், உடையார்முன் னில்லார்போல் ஏக்கற்றும் கற்றார் =
 “பிறரை விழுமுனியாது சுற்றல் நன்” * ருதலான், செல்வார்முன் கல்விக்
 தார் கற்றுமாறுபோலத் தாமும் ஆசிரியர்முன் ஏக்கற்றுநின்றும் கற்றார்

தலைபாயினார்: - கல்வாதவர் கடையரே - அக்கலைகரு காணிக் கல்வாதவர்
எஞ்ஞான்று யிழிந்தாரேயாவர். ஏ-து.

கடையார் இவ்வாறென்பன உலகவழக்கு. ஏக்கததல் = ஆசையாற்
சூழ்தல். கடையரென்றதனால் அதன் மறநலைப்பெயர் வருவிக்கப்பட்டது.
பொய்யாய மானம்கோக்கி மெய்யாய கல்வியழந்தார் பின்னொருநூன்மம்
அறிவுகடையாராகாமையின், 'கடையரே' என்றார். இத்தலை கற்றாரதயர்வுக்
கல்வாதாரிழிவுக் கூறப்பட்டன. (டு)

விளக்கம்: - செல்வந்தன் ஒருவன் முன்பு வறிஞன் ஒருவன்
எவ்வாறு கைகட்டி வாய் பொத்தி நீன்று தான் எண்ணிச் சென்ற
காரியத்தை முடித்துவருவானோ அதுபோல, மாணக்கன் ஒருவன்
தனக்கு வரும் துன்பம் காணும் முதலியவைகளைக் கருதாமல் ஆசிரி
யியர் முன்பு சென்று அவர் ஏவியபடி யிருந்து கல்வியைக் கற்று
வருவானாயின் தலைமைப்பட்ட குணமுடையவனாவானென்றும், அவ்
விதம் அல்லாது தன் பெருமிதத்தால் கல்லாது வாதவன் இழிக்
தவனாவானென்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, நன்
மாணக்கர்கள் ஆசிரியனிடத்தே சென்றகாலத்துத் தாம் எத்துணை
மன்னர் மன்னர் மகராயினும் ஆசிரியனது கண் குறிப்பின்படி
கடந்து 'கல்வியைக் கற்று' ஒன்றே இயுமை மறுமை யிடு னன்னும்
முன்றும் பயக்கும் கருதியுள் யது என்று கற்று அறிவுகடையார்வா
ரென்றும், அவ்விதமல்லாதவர் அழிந்துபோகின்ற பொய்யா
கிய மானம் துணையையே பெரிதென்று கருதி உறுகிப் பொரு
கைத்தரும் உண்மைபாகிய கல்வியைக் கல்லாது மக்கட் பிறப்பாலா
கிய பயனையிழிப்பாரென்றும் அறிகின்றோம். ஏனெனின்? நன்
மாணக்கர் ஆசிரியரிடத்துக் கல்வியைக் கற்கும் முறை,

* புறநானூறு - 163.

கல்வி

21

“கோடல்மாபே கூறுங்காலைப்

பொழுதொடு சென்று வழிபடல் முனிபான்
குணத்தொடு பழகி அவன் குறிப்பிற் சார்ந்து

இருவென விருந்து சொல்லெனச் சொல்லிப்
 பாருவ னன்ன ஆர்வத்தனாகிச்
 சித்திரப்பாயையின் அத்தகவடங்கிச்
 அசலி வாயாக நெஞ்சுகளனாகக்
 கேட்டவை கேட்டவை விடாது உளத்தமைத்துப்
 போவெனப்போதல் என்மனார் டிவ்வர்.*

என்று இருப்பதால், மாணுககன் ஒருவன் நல்லாசிரியனிடத்துப்
 பாடல் கேட்கவேண்டுமாயின், ஆசிரியன் குறித்த காலத்துச்
 செல்லுதல் வேண்டும்; சென்றவண்ணமே ஆசிரியனைக் கண்ட
 வுடன் அவனை வணங்கிக் கொள்ளலவேண்டும்; அவ்வாறு செய்
 தின்ற காலத்துத் 'தான் பெரிய தருதியுடைய ஒருவனது மகனாக
 விருக்க உண்ணச் சேரவும் உடுக்கத்துணியும் இல்லாத ஊழுடைய
 னாய்க் கல்வி யறிவு ஒன்றையேகொண்ட ஊழ் உடையனாகிய இவ்
 வற்றினுக்கோ நாம் வணங்குவது?' என்று மனத்துள் தருக்குத்
 தோன்றி, அதனால் முகம் சுருங்காது வணங்குதல் வேண்டும்;
 பிறகு, ஆசிரியன் எவ்வித குணத்தில் உள்ளான் என்பதை யறிந்து
 அதற்கு ஏற்க சிற்றல்லவேண்டும்; பின்னர், அவன் 'உட்கார்தல்
 வேண்டும்' என்று கூறிய பிறகே யிறந்ருத்தல் வேண்டும்; உட்
 கார்த்த பிறகு 'பாடத்தைச்சொல்' என்று கட்டளையிட்ட பிறகு
 பாடத்தைப் படித்தல்வேண்டும்; அவ்விதம் படிக்குங்கால், ஆசிரியன்
 கூறுகின்ற பொருள்களைக் காணக்கிடையா அமுதத்தைக் கண்ட
 காலத்தே ஒருவன் உண்ணப் புகுவதற்கு ஆசைப்படுவதுபோல்
 ஆசையுடையவனாய்ச் சித்திரத்தில்எழுதியப் பிரதிமையொன்று அசை
 யாவி சுவற்றிலிருப்பதுபோல் அடக்கமுடையவனாய், அமுதமுண்
 பவன் வாயால் உண்ணுவதுபோல் ஆசிரியன்சொல்லும் பொருளைக்
 காநாற் கேட்டும், உண்ட அமுதத்தை உண்டவன் வயற்றில்லக்கித்
 கொள்வதுபோல் இவன் கேட்டபொருள்களை நெஞ்சினிடத்தே

* என்னல்.

விடாது அடக்கிக்கொண்டும், பிறகு ஆசிரியன் 'போ' என்று கட்டிவிட்ட பிறகேயே போதல் வேண்டும் என்று இருப்பதால், பாடல்கேட்கும் முறை அல்லுமுடையார்களே அமையப் பெற்று கற்பயனைத் தருமேயன்றி பொய்யின்பப் கருதிச் செல்வத் தருக்கால் இதுமாத் ஆசிரியனை மதியாது அடையவேண்டிய உண்மைப் பொருளை இழக்கும் வரையோர்க்கு அடைவது கூடாதென்பதை அனுபவவாயிலாக அறிஞ்கேருமாதலால், இத்திருக்குறளால் கற்றாரைத் தலையாயிரொன்றும், கல்லாதவரைக் கையாயிரொன்றும் உறுகின்றனர். ஆதலால், இவ்வித துன்பத்தை யெல்லாம் நோக்காது காணிற்ரு அஞ்சாது கற்றவர் சிலரே யாவர் என்றனர். அது கேட்ட மாணுக்கர், "அறிவு என்பது யார்க்கும் பொதுவாக விருக்க, இக்கற்றார்க்கு மாத்திரம் கிசேடமாயிய மதிப்பினை உலகத்தார் ஏன் தருகின்றனர்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

396. தொட்டனைத் தூறு மணற்கேணி மாந்தர்க்குத்
கற்றனைத் தூறு மறிவு.

(பரி.) இ-ள். மணற்கேணி தொட்டனைத்து ஊறும்—மணலின்கட்கேணி தோண்டிய வசவிற்குஞ் சூறும்;—மாந்தர்க்கு அறிவு கற்றனைத்து ஊறும்—அதுபோல மக்கட்கறிவு கற்றவசவிற்குஞ் சூறும். எ-று.

ஊண்டுக் கேணிபென்றது அதன்கனிவை அசவிற்குஞ் சென்றது அதன்கனிவை அசவிற்குஞ் சென்றது. சிறிது கற்றதுணையான் அமைபாது மேன்மேற் கற்றல்வேண்டுமென்பதாம். இஃது ஊழ் மாதகொண்கா வழியாகலின், மேல் "உண்மையறிவேயிரும்."* என்றதனோடு மலையாமை யாக.

விளக்கம்:—மணலுள்ளே ஒருவன் ஊர் கேணியைத் தோண்டுவானாயின் அக்கேணியானது எவ்வளவு ஆழமாகத் தோண்டப்படுகிறதோ அதிற் காக்கும் நீரும் அவ்வளவு அதிகமாகச் சுரப்பதுபோல், கற்றின்ற மக்களுக்கும் அறிவானது, அவர்கள் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு அதிகமதிகமாகக் கற்றின்றார்களோ அவ்வளவுகவ்வளவு உண்டாகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆதலால், கற்றவர்களுக்கே இயற்கை பறியோடு கல்லியறிவு என்

* திருக்குறள், 373.

பதம் சேர்ந்து மிக்கதோர்பயனைத் தருவதால் கற்றவர் அறிவு சிறப்புடையதென்றும், அவ்வறிவும் சிறிது கற்பப்பட்டு விடப்படுமாயின் அத்தனைப்பெரும் பயனைத்தராதென்றும், மேலும் மேலும் விடாது கற்றலே வேண்டும் என்றும், அவ்விதம் கற்பதால் ஒருவன் பெரும் பயனையடைதல் உடுமென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "ஒருவன் 'இளமைபிற்கல்' என்றபடி இளமையிலேயே கறறனும், கற்ற அவ்வளவே பயனையும் அடைதல் கூடும்" என்ற அறிவின்றோம். ஆதலால், கல்வியைக் கற்க விரும்பும் ஒருவன் எவ்வளவு காலம் கற்றல் வேண்டும் என்று அறிவித்தல் வேண்டும்" என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

397. யாதானு நாடாமா ஓராமா லென்னொருவன்
சாந்தனையுங் கல்லாத வாறு.

(பரி.) இ-ன். யாதானும் நாடாம் ஓராம் = கற்றவனுக்குத் தன்னுடிக் தன்னுருமேயன்றி யாதானுமொருநாடும் நாடாம், யாதானுமொருரும் ஓராம்;—ஒருவன் சாந்தனையும் கல்லாதவாறு ஏன் = இவ்வளமாயின் ஒருவன் தானறிந்தும்சாவும் கல்லாது கழிவின்றது ஏன்கருதி! ஏ - று.

உயிரோடு சேறலிற் 'சாந்தனையும்' என்றார். பிறர்காடுகளும் ஊர்களுக்கும் தமபோல உற்றுப் பொருட்டுகொடையும் பூசையும் உவந்து செய்தற்கேடுவாகலிற் கல்விபோலச் சிறத்தது பிறிதில்லை; அதனையே எப்பொழுதும் செய்கவேன்பதாம். (ஏ)

விளக்கம்:—படித்த ஒருவனுக்குத் கண்ணுடைய காடும் தன்னுடைய ஊரும் அல்லாமல் அவன் போகின்ற காடுகளும் ஊர்களும் அவனுடைய காடுகளும் ஊர்களும் அகருமென்றும், ஆதலால் அவ்வித பெரிய தகுதியைக் கொடுக்கும் கல்வியை பொருவன் ஏன் தான் சாகின்ற வரையில் கல்லாது விட்டுவிடுதல் வேண்டும் என்றும் இத்திருக்குறள் வினவுகின்றது. இதனால், கல்வியைக் கற்ற ஒருவன் எங்குச் சென்றாலும் அவனுக்குப் பொருளும் பூசையும் கிடைக்கின்றனவாதலால், இவ்விதப் பொருள், பூசை, புகழ் மூன்றையும் கொடுக்கின்ற கல்வியைச் சாரும் வரையில் ஒருவன் கற்றல் வேண்டும் என்றும், அவ்விதம் கற்றவால் இம்மைப் பயனை அடை

வதோடு மறமைப்பயிையும் அடைவதற்கு உயிரோடு கல்விபாணது செல்விந்தராதலால் அதனைச் சாந்தியையும் விடாத கற்றல்வேண்டும் என்றும் பெற்றோம். இதனைப் பண்டைக்காலத்துப் புலவர்கள் கூறிய வாக்குகளை எடுத்திக்காட்டும். கம்பர், தாம் சோழனிடத்து மாறுகொண்ட காலத்து,

“மன்னவதும் ரீயோ வளகாடும் உன்னதோ
உன்னை பறித்தோ தயிழை ஒதினென்—என்னை
விரைந்தேற்றுக் கொள்ளாதவேந்துண்டோ உண்டோ
குரங்கேற்றுக் கொள்ளாத கொம்பு”

என்று கூறியதும், திருமங்கையாழ்வார், கணிகண்ணன் என்வன்ற அரசோடு மாறுகொண்டகாலத்து,

“கணிகண்ணன் போவென்றான் காமரு பூங்கச்சி
மணிவன் னா ரீ யிங்கிராதே—துணிவுடனே
சென்றப் புலவன் யான் செல்வின்றென் ரீயுமுன்றன்
பைந்காகப் பாய் சுருட்டிக்கொள்.”

என்று கஞ்சி வரதாரண்பெருமான உடன் வந்துவிடும்படிக்கூறியதும், பொய்யாமொழி, பாண்டிமாதேவிபாரால் உபசரிக்கப் பெற்று அவ்வம்மைபாசது வேண்டுகோளின் வண்ணம்,

“உமைபவளும் ரீயும் ஒருக்கொப்பே பொப்பே
உமைபவளுக் குண்டக்கேர் ஊனம்—உமைபவன் தன்
பாகத் தோய்த்தாண்டான் பவிக்குமுன்றான் பாண்டியனின்
ஆகத் தோய்த்தாண்டானாக.”⁵

என்று வாழ்த்திக் கூறியதும், காளமேகப்புலவன்,

“பரிண மணம் கமழுகின்ற கயிற்றாற்றுப் பெருமாளே பழிரோரோள்
வேளை என்னுலிவ் வேளை பதினாறு நாழிகைக்கு மேலாயிற்று என்
தோளமுறித் ததமன்றி எம்பயாணியுக்கடசு கமக்கச் செய்தாய்
நாளைவினி யார்கமப்பார் என்னுளும் உண்டேகையில் நாசத்தானே”⁶

என்று கூறியதும் கற்றவர்கள் தாம் எண்ணியபடியே எவ்விடத்தும் இருக்கவும், கடவுளையே தம்வழிச் செல்வவும், தம்மை வழிப்

பட்டாண வர்த்தமும், நீதியில் சிவனநாண நித்தித்துப் பாடவும் தகுதியுடையவர்களாக இருந்திருந்தமையே அவர்களுக்கு என் குடும்பாடாய் எவ்வரும் ஊராய்ப் பூசை பொருள் புகழினைத்தரும் என்பதாயிற்று என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், " இக்கல்வி யைக் கற்குங்கால் ஒருவன் மிகவருந்தாமலே எல்லாம் கற்பதும், ஒருவன் மிகவருந்தியும் எதுவும் கல்வாமற் போவதும் என்னை?" என்னதும், ஆசிரியர் உறுவாராயினர்.

398. ஒருமைக்கட் டான்கற்ற கல்வி யொருவற்
கெழுமையு மேமாப் புடைத்து.

(பரி.) இ - ன். ஒருவற்கு = ஒருவனுக்கு - நான் ஒருமைக்கண் கற்ற கல்வி = தானொரு பிரப்பின்சென்றகல்வி - எழுமையும் மொப்பு உடைத்து - எழுபிரப்பினுஞ்சென்ற உதவுதலையடைத்து. ஏ - த.

வினாசன்போல உயிரின்சுட்டெடுத்த அது புக்குழிப் புகுமாசலின், 'எழுமையுமேமாப்புடைத்து' என்றார். எழுமை மேலே கூறப்பட்டது. * உதவுதல் = சென்றிச்செய்யுத்தல். (அ)

விளக்கம்:—ஒருவன் ஒரு பிரப்பின்கண் கற்ற கல்வியானது அவனுக்கு ஏழு பிரப்பிலும் சென்று உதவுமென்ற இத்திருக்குறள் உறுதின்றது. அது என்னியோ வெனின்? ஒருவன் செய்த கல்வினை தானாக உயிரோடு கூடவே இருந்து அவ்வுயிரானது எந்தெந்த உடலில் செல்லுகின்றதோ அந்தந்த உடலில் அவ்வினைகளும் செல்லுவனபோல், ஒருவன் கற்ற கல்வியும் வரும்பிறவிகளிலும் உள் நுகழ்ந்த அவனுக்குச் செயற்கை யறிவினை யுண்டாக்கும் என்று கண்டோம். அன்றியும், இதனை ஒதாமலே உணர்ந்த ஓபரியோர்களாகிய திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள் முதலியவர்களிடத்தும், ஓதியுணர்ந்த பல புலவரிடத்தும்

காணாமல்வரும். ஆகலால், ஒருவன் இக்கல்வியை ஒரு பிரப்பிஸ் முயன்று வருந்திக் கற்ற கிறிவானாயின், அவனுக்குக் கிடைத்த சலுகை பொருள்கள்போல் அழிவுபெறாமல் பிறவிகள் தோறும் உயிர்த்துணியாக கீழ்கும் என்று அறிந்தோம் என்றனர். கேட்ட மாணுக்கர், "இக்கல்வியை ஒருவன் பெறவானாயின் பெற்ற அவன்

* 62-ம் குறள் உரையிற் காண்க.

4

36 திருக்குறள் விளக்கம்

இன்பமடைதற்கு அது ஏதாவகிருக்குமோ? அன்றிப் பஸர்க்கும் பயன்படுமோ?" என்னதும், ஆசிரியர் உறவாராயினர்.

399. தாயின் புதுவ துலகின் புறக்கண்டு காழுறுவர் கற்றறிந் தார்.

(பரி.) இ - ச். தாம் இப்புதுவது உவகு இன்புறக் கண்டு—தாயின் புதுதற்கு ஏதாவகிய கல்விக்கு உலகமின்புதுதலால் அச்சிறப்பு கோக்கி— கற்றறிந்தார் காழுறுவர்—கற்றறிந்தார் பின்னும் அதனையே விரும்புவர். எ - த.

தாயின்புதுதலாவது:—கிழ்வின்சட்ட சொற்பொருள்களின் கைவதுகள் வானும், புது பொருள் புகை பெறுதலானும், எதிர்வின்கண் அறம் வீடு பயத்தலானும், அதனின் இடையருதலின்ப மெய்ததல். உலகின்புதுதலாவது:—இம்மிக்காரோடு தலைப்பெய்த அறியாதனவெல்லாம் அறியப் பெற்றோமென்றும், "யாண்டுபலவாக காலையிலாயினே" * மென்று முவத்தல். செங்கமாயின், சட்டல் காத்தல் இழததலென்றிவற்றார் தன் புதுதலும் பலவையும் பலவையாக்கலுமுடைக்கென அறிந்த அதனைக் காழுறுமையிற் 'கற்றறிந்தார்' என்றும், கரும்பிறற்குக் உவிபோவத் தாயின் புதுதற்கு உலகின்புதுதல் பிறவாற்றினின்மையின் அதனையே காழுறுமை கொன்றல் கூறினார். (க)

விளக்கம்:—கல்வியைக் கற்றோர் தாம் இன்பம் அடைவதற்குக் காரணமாகிய கல்வியைக் கண்டு எவ்வளவு உலகத்தினுள்ளவர்களும் இன்பம் அடைகின்றார்கள் என்பதைக் காட்சியளவையாக

அறிவின்றார்களாகையால், அய்விதம் தமக்கும் பிறர்க்கும் இன்பத் தைத் தருகின்ற அக்கல்விசிறினை மேலும் மேலும் கற்பதற்கு கிருப்பங் கொள்ளுவார் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அது என்னை யோவெனின்? கற்ற ஒருவன்தான் கற்கின்ற காலத்தைச் சொல் பொருள் முதலியவற்றில் உள்ள கவையனை அமிழ்த்தியுமினியதாகச் சுவைத்து உண்ணுதலாலும், பிறரிடத்துப் புகழ் பொருள் பூசை அடைதலாலும், மதுமையில் அறத்தாலானிய தேவபோகத்தையும், பிறகு கீட்டு இன்பத்தையும் கொடுத்தலாலும் இடைசீங்காத இன்பம் அடைகின்றவனாகின்றான். அன்றியும், இவனது கல்வியால்

* புறநானூறு, 191.

கல்வி

37

உகைம் இன்பம் அடைவது எவ்வாறு எனின்? இவ்வறிவில் யிருந்த பெரியாரோடு கூடி, தாம் இதுவரையும் அறிவாது கிடந்தனவெல்லாம் எனினில் அறிவப் பெற்றோரும் என்றும், இவ்வித பெரியாரிடத்துக் கேட்ட கேள்வியின் முயற்சியால் பல ஆண்டுகள் கழிந்ததாயினும் என்னெறிபிலேயே காலத்தைக் கழித்தோமாதலால் நகர முதலியவையும் கொள்ளாது இளமைப்பருவமாகாவ உள்ளோம் என்றும் மகிழ்தல். இக்கல்வியறிவைகிட்டு வேறு செல்வப்பொருளை பொருவன் கிரும்பி அதனைத்தேட முயல்வானாயின், அதனைத் தேடுங்கால் உண்பாருந் துன்பமும், தேடியபொருளைப் பிறர் கொண்டுபோகா கிதம் காக்கின்ற துன்பமும், காத்தும் இழக்கின்ற காலத்தே அய்விழப்பினாலானிய துன்பமும் அடைவதுடன் பலரையும் பலகயாக்கிக் கொள்ளலும் நேருமாதலால் அதனை கிரும்பாது கல்விடுபான்நினைவே கிரும்பியபடியால் கற்று அறந்தாரென்றும், கரும்பை யுண்பானொருவனுக்குக் கூலிகொடுத்து உண்ணச் செய்வதுபோல், கல்வியைக்கற்ற ஒருவனுக்குக் கல்வியை கிரும்புகின்ற உலகத்தவர்கள் பொருளையும் பூசையைமும் கொடுத்துப் புகழ்கின்றாரார்களாதலால், அக்கல்வியையே கிரும்புகின்றார்களென்றும், இக்கல்வியன்றி பிறவற்றிற்கெல்லாம் உலகோர் கிரும்பத்தைச் செலுத்துவதில்லை என்றும், ஆதலால் இக்கல்வியையே கிரும்பிக் கற்றல்

வேண்டுமென்றும் பெற்றோரும் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர்,
 “இக்கல்வி நீக்கலாக யினை செய்வார்கள் ஒருவனுக்குச் செய்வக்
 களாகாவோ?” என்னதும், ஆசிரியர் இயம்புவாராயினர்.

400. கோடல் விழுச்செல்வங் கல்வி யொருவற்கு
 மாடல்ல மற்றை யவை.

(பரி.) து - ன். ஒருவற்குக் கோ துல் விழுச்செல்வம் கல்வி = ஒரு
 வனுக்கு அழிவில்லாத சீரிய செல்வமாவது கல்வி:—மற்றையவை மாடு
 அல்ல—அக்தொழிந்த மணியும் பொன்னு முதலாயின செல்வமல்ல.
 6 - த.

அழிவில்லாமையாவது:—தாயத்தார், கல்வர், வயிபர், அரசொன்றியார்த்
 கொள்ளப்பட்டாமையும், வழிபட்டார்க்குக் கொடுத்தழித் குறையாமையு
 மாம். சீரமை = தக்கார்கண்ணே கற்றல். மணி பொன் முதலியவற்றிற்கு

38 திருக்குறள் விளக்கம்

இவ்வீரண்டு மின்மயின், அவற்றை 'மாடல்ல' என்றார். இவ்வையற்று
 பாட்டானும் கல்வியது சிறப்புக் கூறப்பட்டது. (வி)

விளக்கம்:—உலகத்துத் தோன்றிய மனிதனொருவனுக்கு
 அழிவில்லாததும் சிறப்புடையதும் ஆகிய செல்வமானது கல்வி
 யென்றே பென்றும். இக்கல்வி நீக்கலாக உள்ள மணியும் பொன்
 னும் முதலாகிய பொருள்களெல்லாம் செல்வமாக வென்றும் இத்
 திருக்குறள் கூறுகின்றது. அது என்னையோ வெளின்? கல்வியைப்
 பொருளாக ஒருவன் விரும்பிக் கொள்ளுவானாயின், அக்கல்வியாகிய
 பொருள் ஞானிகள், திருடர், பலமுடையவர், அரசர் என்னும்
 இவர்களால் கொள்ளப்படுதற்கு இல்லாமற்போதலாலும், அல்லது
 தன்னைச் சாண் அடைந்தவர்களுக்குக் கொடுக்கின்றகாலத்தே
 ஆயுள் முழுவதும் கொடுக்கினும் சிந்தும் குறையாத பெரிதும்
 வளர்ந்து வருவதாலும் இதுவே சிறந்த செல்வமென்றும், யினை
 மணி பொன் முதலியவை மேற்சொன்னவர்களெல்லாம் கொள்வ
 தற்கு இடந்தருவதாலும், அவற்றைக்கொடுக்கின்ற காலத்தே தக்க
 வர்களுக்குக் கொடாவிடின் குறைந்த போவதாலும் அவை சிறப்
 புடைய செல்வங்களாகா என்று; அதிந்தோம் என்றனர். இதனை

நாலடிபார்; கல்வி என்னும் அதிகாரத்தில், கீழ்வரும் செய்யுள் களால் அறிதல் கூடும்.

“குஞ்சி யழகுக் கொடுத்தானைக் கொட்டழகும்
மஞ்சள் அழகும அழகல்ல - செஞ்சுதது
கல்லம் யா மென்னு கடுவு கிளைமயால்
கல்வி யழகே யழகு.”

“இம்மை பயக்குமால் + யக் குறையின்றால்
தம்மை விளக்குமால்தாம உளராக் - கேடின்றால்
எம்மை வலகத்தம யாக்கானைக் கல்வி போல்
மம்மர் அறுக்கு மருந்து.”

“வைப்புழிக் கோட்படா வாய்த்தீயிற் கேடின்க
யிக்க நிறப்பின் அரசர் - சென்னவவுவார்
எச்சமென வொருவன் மக்கட்குச் செய்வன
விச்சைமற் றல்ல பிற.”

கல்லாமை

39

ஆதலால், கல்விபைக் காட்டிலும் மக்களுயிர்க்குச் சிறந்த பேறு வேறு ஒன்று இல்லையாரும் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், “கல்வி யுடையவன் ஒருவன்தானே அறிவுடையவனாக உலகத் தார்த்து இன்பத்தை ஊட்டல் கூடும்? எத்துணையோ மக்கள் கல்வி யறிவில்லாமலே பலர் இன்புறப் பேசுதலையும், அறிவோடிருத்தலையும், பொருள் தேடுதலையும் காண்கின்றோம்” என்னதும், ஆசிரியர் “கல்லாமை” என்னும் அதிகாரத்தைக் கூறுவாராயினர்.

41. அதிகாரம்

கல்லாமை.

(117.) அல்தாவது கற்றலிச் செய்யாமம் . என்றது அதனிலுயலிழி
பிணை. கல்லிச் சிறப்புமேல் விதிமுக்கதாற் கூறியதனைப்பான் முற்றப்
பெருமை கோக்கி, எதிர்மறைமுக்கதாணய் கூறுகின்றதாவின், இது
கல்லியீன்பின் வைக்கப்பட்டது.

விளக்கம்:-- அதாவது கல்லியைக் கற்காவா. அது என்னை
யோவெனின்? கல்லியைக் கற்காமையால் வருகின்ற இழிகினைக்
கல்லாமம் என்று கூறுவதாகும். யெனின்? முன்னர்க் கல்லியி
னுடைய சிறப்பையும், அது கற்றலுடைய பெருமைபினையும்
கற்பதபோல், அக்கல்லியைக் கல்லாதவனது இழிகிளையும் எரித்
தக் காட்டாமியல் கல்லியின் சிறப்பு முற்றம் எடுத்துக் கூறியதாக
இராதாகையால், இக்கல்லாமம் என்பது கல்லி என்னும் அதிகாரத்
திற்குப் பிறகு வாய்ந்து உள்ளது என்றனர். அதுகேட்ட மாணக்
கர், "கல்லாமையால் வருவனுக்கு என்ன இழிவுவரும்?" என்று
கேட்டதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

401. அரங்கின்தி வட்டாடி யற்றே தீரம்பிய
தூலின்திக் கோட்டி கொளல்.

(பரி; 9) -ன். அரங்கு இன்றி வட்ட ஆடியற்றது -- அரங்கினையிழை
யாத வட்டாடினற்போலும்--தீரம்பிய தூல் இன்றிக் கோட்டிகொளல்==

30 திருக்குறள் விளக்கம்

தாரிசம்புதற்கேதவாசிய தூலின்கல்லாத ஒருவர் அவையின்
கொன்றினைச் சொல்லுதல். எ - த.

அரங்கு==வருத்தநாணம். வட்டாடல்--உண்டையுருட்டல். இவை
"வட்டனை வன்ன வட்டால் பழைத்தக்--கல்லாச் சிறுஅர் செல்லிவட்
டாடும்" என்பதனுதிக. தீரம்புதல்=அறிவவேண்டவெனவெல்லாமறி
தல். கோட்டியென்பது சண்டாருபெயர், "புல்லாவெழுதறிற் பொருளில்
வதங்கோட்டி" என்புழிப்போல. சொல்லும் பொருளும் செறிப்படா
வென்பதாம். (5)

விளக்கம்:—ஒருவன் தான் கல்வியால் நிரம்புதற்குக் காணாமையானால் பெல்லாம் படியாத கற்றந்தவர் சலாயினிடத்தே சென்று ஏதேனும் ஒன்றைச் சொல்லப் புதுவாணியின், ஆடுவதற்கு அமைந்த சபையொன்றினை வகுத்துக் கொள்ளாமலே ஒருவன் வட்டாடல் என்னும் உண்டை உருட்டும்விடையாட்டினைச் செய்தது போலும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அது என்னியோ வெனின்? வட்டாடுதல் என்னும் ஆட்டத்திற்குப் போர்த் திடம் இருந்தே அவ்வாட்டத்தை ஆடல்வேண்டியிருக்க அவ்விதம் செய்யாத ஒருவன் ஆடுவாணியின் அவ்வாட்டானது அவ்விதம் முடியாமற் போயோ, அதுபோல் அவைக்களத்தே சொல்ல என்னிய சொல்லிற்கு உரிய எண்ணுமெழுத்தினையும் அறியாத ஒருவன் ஒன்றைச் சொல்லப் புதுவாணியின், அங்குள்ள மேலோரையிய கற்றவர்களாலும் ஏனையோராலும் இழித்துக் கூறப்படுவான் என்று அறிவிக்கோமாதலால், சிரமிய நூலரிவும் இயற்கை யறிவும் இல்லாதவர்கள் அவைக்களத்தே சொல்லுதல ஆகாதென்றாய், சென்றதும் அவர் வாய்ச்சொல்லாக் கேளாரென்றாய், கேட்டீனும் வீரந் தியே கேப்பென்றாய் அறிந்தோம். வட்டாடல் முதலிய உலகமெனைக் கீழ்வரும் செய்யுள்களால் அறிதல் கூடும்.

“ஈன்பருக் துயவும் வரன்பொருகெடுஞ்சினி;
பொரியரை வேம்பின் புள்ளி நீழற்
ஒட்டியவன்ன வட்டாங்கிழைத்துக்
கண்ணச்சிறுஅர் கொள்ளி வட்டாடும்

கல்லாமை

31

வில்லே குழவர் வெம்முனைச் சீதூர்ச்
கான் முதல் வந்த வுரன்மாய் மாலை
புள்ளினெ னல்லதே யானே யுள்ளிய
வினைமுடி த்தன்ன விவிதியான்
மலைமான் கடொடு படர்வொழுதெனவே ” *

“புல்லா வெழுத்திற் பொருளில் வறுங் கோட்டி.
கல்லாவொருவறுகாப்பாயுங் கண்ணோடி.
கல்லா வழுத்தியுங் கோட்டிசே மற்றவன்
பல்லாரு ணுணல்பரிந்த.” †

இவ்விதம் ஆசிரியர் கூறலும், “கல்லாதொருவன் அவ
னுடைய இயற்கை யறிவினால் ஏதேனும்மொன்றைச் சொல்லப்
புருவானாயின் கல்லரிசூ அந்நினை என் வழுத்திக்கேட்பர்? விரும்பிக்
கேட்டலாகாதோ?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

402. கல்லாதான் சொற்கா முறுதன் முலையிரண்டு
மில்லாதான் பெண்காமுற் றற்று.

(பரி.) இ-ள். கல்லாதான் சொற் காமுறுதல் = கல்வியில்லாதொரு
வன் அவையின்கண்ணேறு சொல்லுதலை அவாவதல்—முலையிரண்டும் இல்
லாதான் பெண் காமுற்றற் = இயல்பாகவே முலையிரண்டு மில்லாதா
னொருத்தி பெண்மையை அவாவினாற்போலும்; ஏ - த.

“இளைத்தனவறிந்த சினை” † யாகவின், தொகையொடு முற்
தம்மூ கொடுத்தார். சிறிது மில்லாதானென்பதாம். அவாவிப்பவழிக்கடை
போகாத, பீரீனும் சகைவினைக்குமென்பதாயிற்ற (உ.)

விளக்கம்:—கல்வியில்லாத ஒருவன் கற்றறிந்தவர்கள் சபை
யின் கண்ணே சென்று ஏதேனும் ஒன்று சொல்ல விரும்புவானாயின்,
இயல்பாகவே முலைகளிரண்டும் இல்லாத பெண் ஒருத்தி தன்
பெண் தன்மையாலாகிய பயனை யடைப ஆசைப்பட்டார்போலும்

* கற்றினை, 3. † சாலடியார், மேன்மக்கள். ‡ தொல்சாப்பியம்,
சொல்லதிராரம். இளவியாக்கம், 33.

32 திருக்குறள் விளக்கம்
என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதன்எனியோலெனின்?
பெண்ணொருத்திக்கு அழகினைச் செய்வதம் விரும்பிய ஒருவனுக்

குப் போகத்தின் பயனைத் தருவதும் முலைகளாதலால், அவையில்
 வாத பொண்ணொருத்தி ஒரு நாடகமே இருந்து பயனைபடைவது
 முடியாதென்பதை போக்கியே அவ்வித உலகமையைக் கல்வியறிவில்
 வாத சபையில் பேசிய ஒருவனுக்கு உலகமையாகக் காட்டினர்.
 எவ்விதம் அப்பெண் அவளியும் பயனடையவில்லையோ அது
 போல், இவளும் பயனடையதற்கு இல்லாமற்போகும் என்றும்,
 அவ்விதம் வருத்திப் பயன்கொள்ள எண்ணினும் அப்பெண்ணின்
 தன்மைபய் போகவுணர்ச்சியுடைய ஒருவன் விரும்பாததபோல்
 இக்கல்வியறிவில்லாதவனது அறிவீனையும் கல்வியறிவுடையோர்
 விரும்பாரென்றும் பொறுதின்மேலும் என்றனர். அதுகேட்ட
 மாணாக்கர், “கல்லாத ஒருவன் சபைக்களத்து ஒன்றும் பேசாதிருத்
 தல் வேண்டாமோ?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

**403. கல்லாதவரு நனி, கல்லர் கற்றார்முற்
 சொல்லா திருக்கப் பெறின்.**

(பரி.) இ-ள், கல்லாதவரும் நனி கல்லர்—கல்லாதாரும் மிகவல்ல
 ராவர்,—கற்றார்முற் சொல்லாத இருக்கப்பெறின்—நாமே தம்மையறிந்து
 கற்றாரையின்னன் ஒன்றையுஞ் சொல்லாதிருத்தல் உமாயின். உ-து.
 உம்மை இழிவுறும்புமமை. தம்மைத்தாமறிவாமையின் அது உடா
 தென்பார் ‘பெறின்’ என்றும், கூடின ஆண்டுத் தம்மை வெளிப்படுத்த
 தாமையானும், பின் கல்வியை விரும்புவதாகவானும் ‘கனி கல்லர்’ என்
 தல் உறினர். இவை மூன்றுபாட்டானும் கல்லாதார் அவைக்கட்சொல்லு
 தற்குரியானமை உறப்பட்டது. (உ)

விளக்கம்:—கீழ்க்கள் மேல் வினவியவண்ணம், கல்வியறிவில்லாத
 வர்கள் கற்றவர்கள் செர்ந்துள்ள அவைக்களத்தே, சென்று தம்
 முடைய தகுதி இதுவென்று அறிந்து ஒன்றும் பேசாதிருப்பாரா
 யின், அவர்களைக் காட்டிலும் மிகுதியும் கல்லவர்கள் ஒருவருமில்
 னன்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அது ஏனெனின்? படியாத
 வர்கள் தம்மைத் தாம் அறிந்துகொள்ள போக்கிய மில்லாமை

பாடும், இன்னது சொல்லின் இன்னது வரும் என்று அறியும் ஆற்றல் தங்களுக்கு இல்லாமையாடும் அவையினிடத்துச் சென்றால் அடங்கியிராது ஏதேனும் ஒன்றைக் கூறி, பழிபடுவார் என்று அறிந்தகொள்ளுகின்றோம். ஆதலால், படியாதவர்கள் படித்தவர்கள் சமையலில் ஒன்றும் கூறாது அமைதியுடன் இருத்தல் வேண்டும் என்று ஆசிரியர் கூறினர். இதிகேட்ட மாணுக்கர், “எவ்வளவோ மக்கள் கல்வியறிவு இல்லாவிடினும் இயற்கையறிவுடையவர்களாக இருக்கக் காண்கின்றோம். அவ்வித அறிவுடையோர் ஏதேனும் ஒன்றை அவைக்கதைத்துச் சொல்லுதல் கூடாதோ?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

404. கல்லாதா ஓட்பங் கழிய, நன் றுயினும்

• கொள்ளா ரறிவுடையார்.

(பி.) இ - ன். கல்லாதான் ஓட்பம் கழிய நன்றியினும் = கல்லாத வனதொன்மை ஒரோவழி மிக நன்றியிருப்பினும், — அறிவுடையார் கொள்ளார் = அறிவுடையார் அதனை யொன்மையாகக் கொள்ளார். ஏ - று.

ஒன்மை = அறிவுடைமை. அது நன்றாகாது, ஆய்ந்நுயினும் நீர்மே லெழுத்தப்போல்வதோர் விழுக்காடாகவின், நிலைபெற்ற தூவறிவுடையார் அதனை மதியொன்பதாம். (ச)

விளக்கம் :- - கல்லாத ஒருவனுடைய அறிவுடைமையானது எவ்வளவு மேலாகிய தகுதியுடையதாயினும், அதனைக் கல்வியறிவுடைய ஓட்பியோர் அறிவுடைமையாக மதிக்கமாட்டார்கள் என்று இஃதிருக்குறள் கூறுகின்றது. அது ஏனெனினி? கீரின் மீது எழுதிய எழுத்தானது எவ்வாறு பயன்படாமற்போகுமோ, அதுபோல் கல்வியறிவில்லாத இவனுடைய சொற்களும் பயன்படாமற்போம். பயன்படாதொழியவே நிலைபெற்ற தூவறிவுடையவர் அதனை மதிப்பதற்கு இல்லை என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், “தூவறிவில்லா மனிதனொருவன், தன்னை மிகுதியாக மதித்துக் கொள்வதைக் காண்கின்றோம். அவ்வித மதிப்பு அவனுக்கு அவ்வித பய

34 திருக்குறள் விளக்கம்

405. கல்லா வொருவன் தகைமை தலைப்பெய்து
சொல்லாடச் சோர்வு படும்.

(பரி.) இ-ள். கல்லா ஒருவன் தகைமை = தூல்களைக் கல்லாதவொருவன் யானறிவுடையுள்ளனத் தன்னை மதிக்கு மதிப்பு--தலைப்பெய்து சொல்லாடச் சோர்வு படும் = அவற்றைக்கற்றவன் கண்டு உலையாடல் செய்யும். எ-ம.

கற்றவனென்பது வருவிக்கப்பட்டது. யாதானுமோர் வார்த்தை சொல்லுத்தலைபுமே சிற்பது, சொல்லியவழி வருப்பிடுதலின், அழித்த விடுமென்பதாம். இவை யிண்டு பாட்டானுய்கல்லாதாரதியன்றையறிவின் குற்றம் உறப்பட்டது. (இ)

விளக்கம்.—தூல்களை கல்லாசிரிய ஒருவனிடத்தே சென்று வருத்திக் கல்லாத ஒருவன் 'யான் மிக அறிவுடையவன்' என்று தன்னைத்தானே மதித்துக்கொள்ளும் மதிப்பானது தூல்களைக் "கற்ற ஒருவன் அவனைக் கண்டு பேசுகின்றவகையில் இருக்குமே பன்றி அதற்குப் பிறகு நிலலாது ஒழிந்துபோகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அது என்னையோ வெனின், தூல்களைக் கற்றான் ஒருவனிடத்தே கல்லாத ஒருவன் ஏதேனும் ஒன்றைப் பேசப் புகுவானாயின், பேசுத்தோறும் குற்றப் படுவானாதலால் அக்குற்றத்தால் மறுபடியும் பேசுவதற்கில்லாது வாயடக்கிப் போவானென்றும், அவனது இயற்கை பறிவானது யாதும் பயந்தாதது அவ மதிப்புக்கே இடமாகும் என்றும் கண்டோர் என்றனர். அது கேட்ட மாணக்கர், "கல்லியற்றில்லா மாந்தரது இயற்கை பறிவானது யாதும் பயன் தராத என்றமையால், அவர் தமக்கும் பிறர்க்கும் பயன்படாது ஒழிந்துபோவர் என்பதுபோலும்!" என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

406. உளரென்னு மாத்திரைய ரல்லாற் பயவாக்
களரணையர் கல்லா தவர்.

(பரி.) இ-ள். கல்லாதவர் = கல்லாதவர்—உளர் என்னும் மாத்திரை

யர் அல்லால் = காணப்படுதலான் இவ்வகை உண்டென்று சிலர் சொல்லுமள
 வினாயாதலன்றி—பயனாக் களர் அனைவர் = தமக்கும் பிறர்க்கும் பயன்
 படாமையால் வினாயாத களர்கிலத்தோடொப்பர். ஏ - த.

கல்லாமை

85

களர் தானும் பேணற்பாடழிந்த உயிர்கட்கும் உணவு முதலிய உத
 வாதபோலத் தாமும் கன்ருமதிக்கற்பாடழிந்த பிறர்க்கும் அறிவு முதலிய
 உதவாதென்பதாம். இத்தனும் கல்லாதாத பயன்படாமை கூறப்பட்
 டது. (ச)

விளக்கம்:—படியாதவர்கள் இவ்வகைத்தமக்களாக உள்ளார்க
 ள் என்று சிலர் சொல்லுவதற்கு உருவத்தோடு காணப்படுகிறார்
 களே யன்றி தமக்காவது பிறர்க்காவது பயன்படாமையினால், வினா
 யாத களர் திலத்துக்குச் சமானமாய் உள்ளார்கள் என்று இத்திருக்
 குறள் கூறுகின்றது. ஆதலால், கல்வி யறிவில்லாதார் இருந்தும்
 பிற உயிர்கட்கு யாதொரு பயன்படாமலும் தாமும் புகழடை
 யாது ஒழிந்து போவர் என்பதைக் கூறவந்தவர் பயன்தாத களர்
 திலம் ஒன்று உழவரால் கன்ரு மதிக்கப்படாமலும், உழவு முதலிய
 முயற்சிகள் செய்யப்படாமலும் ஒழிக்கப்படுகின்றது போலும், அக்
 திலம் தானும் தனக்கும் பிறர்க்கும் பயன்படாது வினே திடப்பது
 போலும் என்று நிறந்த உயமை வாயிலாக எடுத்துக் காட்
 டியதாயிற்று என்றனர். அது கேட்ட மாணிக்கர், “எத்துணையோ
 கல்வியறிவில்லாத மக்களை அவரது உறுப்பு நலம் கண்டு பலர் விரும்பு
 வதை நாம் களர் கண்டிருக்கோம். அவ்விதமிருக்க எவ்வாறு அவர்
 பயன படுவதில்லை என்று கூறுவது?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவா
 ராயினர்.

407. துண்பா னுழையுள் மில்லா னெழினல்
 மண்மாண் புலைபாலை யற்று.

(பரி.) தீ - ன். தண் மாண் தழை புலம் தூள்வான் எழில் கலம் =

தண்ணீராய் மாட்சிமைப்பட்டுப் பல தூக்களினஞ் சென்ற அறிவு இவ்
வாதவனுடைய எழுச்சியும் அழகும்—மண் மான் புனை பாவை யந்த—
சுறையான் மாட்சிமைப்பட்டுப் புனைந்த பாவையுடைய எழுச்சியும் அழகும்
போதும். எ - த.

அறிவிற்கு மாட்சிமையாவது பொருள்களைக் கடித்தகாண்டதும் மற
காமையும் முதலாயின. பாவை—ஆகுபெயர், “உருவின்க்கதோ ருடம்பத

36

திருக்குறள் விளக்கம்

பெருதலுமித” *ஆலோன் ஏழினவர்களும் ஒர் பயனே பெயினும், தாவறி
விவ்வழிச் சிறப்பிலவென்பதாம். இரண்டு அவர் வடிவமுதான் பயனின்மை
உறப்பட்டது. (எ)

விளக்கம்:—மிக உட்பமுடையவனாய் மாட்சிமைப்பட்ட
பலவித தூக்களினம் சென்று அடையவேண்டிய அறிவு ஒன்று
இல்லாதவனுடைய மதிப்பும் அழகும் மண்ணால் சிற்பியினது கை
வல்லமைவினால் செய்யப்பட்ட பாவை யொன்றினது அழகினை
ஒக்கும் என்று இத்திருக்குறள் உறுதின்றது. அது என்னியோ
வெளின்? பொருள்களை விரையில் அறிந்தனும் அறிந்த பொருள்
களை மறவாகமையும் முதலாயின அறிவினையுடையார் எவ்வளவு உரு
வத்தில் சிறந்தவர் அல்லராயினும் அவரை உலகத்தோர் பொன்
போல் போற்றுவர் என்றும், அவ்விதம் அல்லாதார் உறுப்புகளால்
சிறந்த எத்தனை மிக்க அழகுடையாராயினும் உலகத்தார் அவரை
மதிப்பார் என்றும் அறிவின்றோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர்,
“அழகில் மிக்கவராயினும் கல்விபற்றில்லாந் உலகோர் மதிப்பார்
என்று அறிந்தோம். ஆயின், அக்கல்விபற்றில்லாதார் செல்வ
முடையவராயின் அவரை மதிப்பான்றோ” என்னலும், ஆசிரியர்
உறுவாராயினர்.

408. நல்லார்கட் பட்ட வறுமையி னினன்னுதே
கல்லார்கட் பட்ட திரு.

(பரீ.) து-ள். கல்வார்கண் பட்ட வறமையன் இன்னுதா-கற்றா
 மாட்டு நன்ற வறமையனு மன்னுதா-கல்வார்கண் பட்ட திரு- கல்வா
 தார்க்கு நன்ற செல்வம். ௪-து.

இழிவுநிறப்பும்மை விசாகத்தாற்செய்தது. தத்தகலியானறி மாறி
 சிற்றவால் தாயடுக்கெட்டுதலும் உவகிற்றுத் துன்பஞ்செய்தலும் இரண்
 டற்கு மொக்குமாயினும், திருக் கல்வாணாக்கெடுக்க, வறமை கல்வாணாக்க

* “செவீ மாமழை கண்ணெயல் பொழிந்தென வழிசார்
 அருவி போற்செுடர்ச் தருதன வரும்பினி யழகுட்
 செவீற் காய்திய கட்டணப் படிமையிற் பிழையா
 தருவின் மிக்கதோர் உடம்பது பெறுதலும் அரிதே”

(சீவகவிதாமினி முத்தி பீலம்பகம், 154.)

கல்லாமை

35

கொது சிற்றவான், வறமையினுச் திருவின்குறையார். இவரும் அவர்
 திருவின் குற்றம் உடன்பட்டது. (அ)

விளக்கம்:—படியாத ஒருவனிடத்து ஊழ்வலியால் அடைந்த
 செல்வமானது கல்வி யறிவுடையார் இடத்து நிலை பெற்று சிற்றும்
 தரித்திரத்தைக் காட்டிலும் துன்பத்தை யுண்டாக்கும் என்று இத்
 திருக்குறள் உறுதின்றது. அது ஏனெனின? செல்வமுடையவனொ
 ருவன் கல்வியில்லாதவனாயிருப்பானாயின் அவனடைந்த செல்வ
 மானது நிலையாதது என்று எண்ணும். அறிவு அவனுக்கில்லாத
 தன்னுடைய செல்வச் செருக்கால் பிறர்க்குத் துன்பத்தை
 விளைக்க உடன்படுதலும் அவ்வுடயாட்டால் பிறர் இவனைத் துன்
 புறுத்ததலும் ஆகிய கேட்டிற்கு ஆளாவான். ஆயின், கல்வியறி
 வுடைய ஒருவன் வறமை யுடையவனாயினும், ஒருவருக்கும் தீங்கு
 செய்யாத சிற்றதால் பிறரும் இவனுக்குத் தீங்கு செய்யாத கல்வி
 யறிவுடைமையின் காரணமாக ஏதேனுப் உதவிகளையே செய்வார்
 கள். ஆதலால், கல்வியறிவு இல்லாத ஒருவனுடைய செல்வமானது
 அவனுக்கு மிக்கதோர் துன்பத்தைத் தருமேயல்லாது சம்பவன்
 தரும் என்று அறவதற்கு இல்லை என்றனர். அதுகேட்ட
 மாணாக்கர், “கல்வியறிவில்லாத ஒருவனது அழகும் செல்வமும்
 பயன்படா என்று அறிந்தோம். ஆயின், சற்குலத்தோற்ற முடை

பவராக இருப்பாராயின் அப்போதேனுப கல்விபற்றில்லாதார் மதிக்கப்பட மாட்டாரோ?" என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

109. மேற்பிறந்தா ராயினும் கல்லாதார் கீழ்ப்பிறந்துங் கற்ற ரனைத்திலர் பாடு.

(பரி.) இ-ள். கல்லாதார் மேற்பிறந்தார் ஆயினும் = கல்லாதார் உயர்ந்த சாதிக்கட் பிறந்தாராயினும்—கீழ்ப்பிறத்தும் கற்றார் அனைத்தப்பாடு இவர் = தாழ்ந்த சாதிக்கட் பிறந்துவைத்தும் கற்றாது பெருமைபவகிற்குய பெருமையினர். ஏ-து.

உடனோடொழியுஞ் சாதியுயர்ச்சியினும் உயிரோடு செல்லும் கல்வியுயர்ச்சி, சிறப்புடைத்தென்பதாம். இத்தனும் அவர் சாதியுயர்ச்சியாத் பயனின்மை உறப்பட்டது. (உ)

88 திருக்குறள் விளக்கம்

விளக்கம்:—படிபாதவர்கள் உயர்ந்த ஐதிரியிலே பிறந்தார் களாகவிருந்தாலும் தாழ்ந்த ஐதிரியில் பிறந்துள்ள கற்றவர்களுக்கும் சமமானாக மாட்டார்கள் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஏனெனின்? “எக்குடி பிறப்பினும் யாவரோ யாயினும் அக்குடியிற் கற்றோரை வருக என்பார்” என்றபடி. உலகோர் எக்குலத்தவரோ யாயினும் கல்வி பறிவுடைவோராயின் அவலராயே கன்கு மதிப்பானறி கல்விபற்றில்லாத ஒருவன் எவ்வளவு மேலாடுப குலத்தில் தோன்றினாலும் அவனை மதிப்பதில்லை யாகும். அன்றியும், ஒருவனது கல்விபாணது அவன் உயிரோடு சென்ற பலபிறவி களிலேயும் உதவுவதாகவுள்ளது. ஆனால், மேற்குலத்திற் தோன்றிய உடனோ அப்பிறப்பிலேயே அழிந்த போகின்றது. ஆதலால், கல்விபறிவுடைமை ஒன்றே பொருள் தருவது. வளைப குலமானது பயன் தாராதது என்று கண்டோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “கல்விபற்றில்லாத ஒருவன் அழகு, செல்வம், மேற்குலம் ஆகிய யாவும் மதிக்கப்படா என்றமைபால், கல்விபற்றில்லாதவனைக் கல்விபறிவுடைவாரோடு ஒப்பிக் காணுங்காலத்த உலகோர்

எவ்விதம் மறக்கின்றனர்?" என்றதும், ஆசிரியர் உறவாராயினர்.
 410. விலங்கொடு மக்க ளீனைய நிலங்குநூல்
 கற்றாரோ டேனையவர்.

(புரி.) இ-ள், விலங்கொடு மக்கள் அனையர் விலங்கொடுகோக்க மக்
 கள் எத்தனை என்மையுடையர் அத்தனைத்தீமையுடையர்—இலங்கு நூல்
 கற்றாரோடு எனையவர்—விளங்கியதனால் கற்றாரோடு கோக்கக் கல்வாத
 னர். எ-து.

இலங்கு நூல்—சாதிப்பெயர். விளங்குதல்—மேம்படுதல். விளங்கின்
 மக்கட்டேற்றமாய உணர்வுயிருநி காணப்படுவது கற்றார்கண்னீனையாகவின்,
 கல்வாதாரும் அவரும் ஒத்தபிறப்பினரால்வென்பதாம். மயக்காரளிறை.
 இந்நூல்அவர் மக்கட்பிறப்பாற் பயனெய்தாமெ கூறப்பட்டது. (வி)

விளக்கம்:—விலங்கினையும் மக்கினையும் ஒத்துப் பார்க்கின்
 விலங்கைக் காட்டிலும் எவ்வளவு மக்கள் கல்வையுடையரோ, அவ்
 விதமே கற்றாரையும் கல்வையையும் ஒத்துப்பார்க்கின்ற காலத்து கல்
 வாதவர்கள் அவ்வளவு நீங்குடையவர்களாக விருக்கின்றனர் என்று

கேள்வி

39

இத்திருக்குறள் உறுதின்றது. அதாவது, மிருகங்களையும் மக்களிடையு
 யும் ஒன்றுபடுத்தின் மிருகங்களிடத்தேயுள்ள நியருணங்கன்போல்
 மக்களிடத்த இல்லாமையால் மக்கள் மிக கல்லறிவுடையோராய்
 இருப்பது காண்கின்றோம். அவ்விதமே கல்வியறிவில்லாதாரைக்
 கல்வியறிவுடையரோடு ஒத்துப் பார்க்கின்ற காலத்து தமக்கும்
 பிறர்க்கும் பயன்படாது, தாமும் தன்பத்தை யனுபவித்துப் பிறர்க்கு
 ம் தன்பத்தை விளைவிக்கும் காட்டு மிருகங்களுக்குச் சமமானா
 கின்றனர். தாமும் இன்னமனுபவித்துப் பிறர்க்கும் அறிவினையுட்
 டும் கல்வியறிவுடையவரை மக்கட்குச் சமமானாக்கினர். ஆதலால்,
 கல்வியறிவுடையா னொருவன் மக்கட் பிறப்பால் பயனடைவானென்
 றும், கல்வியறிவில்லாதான் ஒத்தபிறப்பினனும் உருவத்தினனு
 ளாக இருத்தும் பயனடைபாமற் போவானென்றும் அறிவின்றோம்
 என்றனர். அதன்கேட்ட மாணாக்கர், “கல்வி என்பது ‘இளமைபிற்
 கல்’ என்றபடி இளமையிலேயே கற்கவேண்டுவதாக உள்ளது. அவ்

சிதம் இளமையிற் கல்லாத ஆழிந்தவர் என் செய்வது? என்னதும்,
ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

42. அதிகாரம். கேள்வி.

(பரி.) அகீதாவது கேட்கப்படும் தற்பொருள்களைக் கற்றறிந்தார்
கூறக் கேட்டல். கற்றவழி அதனினுயவறிவை வலியுறுத்தலானும், கல்லாத
வழியும் அதனை உண்டாக்குதலானும், இது கல்வி கல்வாமைகளின்பின்
வைக்கப்பட்டது.

விளக்கம்:—அதாவது முன்னர் கற்கவேண்டிய துண்களைக்
கற்றல்வேண்டும் என்று கூறியபடி, கேட்கவேண்டிய துண்களைப்
படித்தறிந்தவர்களிடத்தே கேட்டல் வேண்டு மென்பது இது
குல் கூறப்படுகின்றது. இவ்வித கேள்வியானது கேட்டுன்ற ஒரு
வர் கற்றவனாக கிருப்பானாயின் அவன்கற்ற கல்வியை மேன்மேலும்
வளரச் செய்தலானும், கல்லாதவனாயின் கல்வியை யுண்டாக்குத
லானும் இக்கேள்வி என்னும் அதிகாரம் கல்வி கல்வாமை என்னும்

40 திருக்குறள் விளக்கம்

இவ்விரண்டு அதிகாரங்களுக்குப் பின்னே வைக்கப்பட்டுள்ளத
என்றனர். அதகேட்ட மாணுக்கர், “கேள்வி என்பது கற்றவர்
கல்லாதவர் ஆகிய இருவர்க்கும் வேண்டுவதாக உள்ளது என்று
அறிவின்றோமாதலால், இக்கேள்வியானது மக்கள் உயிர்க்கு யிக்க
தோர் தருகியுடைய செல்வம்போல் உள்ளது போலும்?” என்ன
தும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

411. செல்வத்துட் செல்வஞ் செவிச்செல்வம் மச்செல்
செல்வத்து ளெல்லாந் தலை. [வஞ்

(பரி.) து-ள். செல்வத்துட்செல்வர் செவிச்செல்வம்—ஒருவற்குச்
சிறப்புடைய செல்வமாகத் தெவியாவ்வருஞ் செல்வம்,—அச்செல்வம்

செல்வத்தன் எல்லாம் தலை = அச்செல்வம் பிரசெவ்வங்கனெவ்வாறற்றினார்
 தலை யாகலான். ஏ-த.

செவியான்வருஞ்செல்வம் - கேள்வியான் எல்லாப்பொருளையுமறி
 தல். பிற செல்வங்கள் பொருளான் வருகை. அவை நிலையாகலானும்,
 தன்ப் விராவின்வாகலானும், இது தலையாயிற்று. அவற்றை யொழிந்து
 இதனையே செய்கவென்பது குறிப்பெச்சம். (க)

விளக்கம்:-- ஒருவன் இவ்வுலகத்தன் அடையக்கூடிய செல்
 வங்களைச் செல்வமென்று சொல்லப்படுவது கேள்வியால் வரும்
 செல்வம் என்றும், அக்கேள்விச் செல்வமானது ஏனைய செல்வங்க
 னெல்லாவற்றுள்ளும் முதன்மையாகிய செல்வம் என்றும் இத்திருக்
 குறள் கூறுகின்றது. என்னின்? ஒருவன் எல்லாப் பொருள்களை
 யும் அறிவதற்கான யோக்கியதைகளைக் கேள்வியானது பயக்கின்ற
 தாதலானும், ஏனைய செல்வங்கள் அவ்விதம் தருவதற்கு யோக்கிய
 மில்லாமலிருப்பதானும் செவிச்செல்வமே சிறந்த செல்வமாயிற்று.
 ஏனைய பொருளால் வரும் செல்வமோ நிலையாததாயும் தன்பம்
 விராவிக்கக் கூடியதாயும் உள்ள தாதலால், அதனை யொழித்துக்
 கேள்வி என்றும் செல்வத்தையே தேடுதல் வேண்டும் என்பது
 பெற்றோரும் என்றனர். அதுகேட்ட மாணிக்கர், “காதல் வருஞ்
 செல்வம் தலை என்றி. காதல கேட்பவைவற்றை ஒருவன் கேட்டுக்
 கொண்டே யிருப்பின், ஏனைய புலன்களுக்கு இன்பம் வேண்டுவ
 தில்லையோ?” என்றதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

கேள்வி

41

412. செவிக்குண வில்லாத போழ்து சிந்தி
 வயிற்றுக்கு மீயப் படும்.

(பரி.) இ-ள். செவிக்கு உணவு இல்லாத போழ்து = செவிக்குணவா
 றிய கேள்வியில்லாதபொழுது -- வயிற்றுக்கும் சிந்தி ஈயப்படும் = வயிற்றுக்
 குஞ் சிந்திதணவு இடப்படும். ஏ-த.

*ஊமயிருதியும் பிற்பயத்தனுமுடைய கேள்வியுள்ள பொழுது வெறுக்
 கப்படுதலான் 'இல்லாதபோழ்து' என்றும், பெரிதாயவழிக் தேடற்றன்பமே
 யன்றி கோயுள்காமமும் பெருகுதலான் 'சிந்தி' என்றும், அதுதானும் பின்
 னிருத்த கேட்டற் பொருட்டாகலான் 'ஈயப்படும்' என்றும் கூறினார். *தல்

வயிற்றழிவுதோன்ற நின்றது. இவையிவ்வாறு பாட்டாளும் சேவியத
 சிறப்புக் கூறப்பட்டது. (உ)

விளக்கம்:—செலிப்புலனானது கேள்விஎன்றும் கவையை
 யுணராதபோழ்தே வயிற்றிற்கும் சிறிது உணவு இடுதல்வேண்டும்
 என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், ஒருவன் கற்றறிந்தாரிடத்த
 துல்களைக் கேட்கின்ற காலத்த செலிப்புலனைத்திரி விரிய புலன்
 கள் ஒன்றையும் விரும்பாவென்றும், பின்னும் பின்னும் இருத்த
 கேட்பதற்குத் தேகம் இடந்தர வேண்டுமாதலால் கேள்வியில்லாத
 காலத்த உண்ணப்படும் என்றும், அவ்வாறு உண்ணுங்காலத்த
 அளவு மிகுந்த உண்ணின் அது நோயினாயும் காமத்தினாயும்
 கொடுக்கும் என்பதை நோக்கிச் சிறிது உணவு இடப்படும் என்றும்,
 வயிற்றைப் பேணுதல் உயிர் பொருட்டேயன்றி உடம்பின் பொருட்
 டன்று என்பது தோன்ற வயிற்றுக்கும் என்றும் கூறினர் என்றனர்.
 அதுகேட்ட மாணக்கர், “கேள்வியினை யுடையார் செல்வில செல்
 வுள்ளததால், இவர் செல்வம் எவ்வித தகுதியை யுண்டுபண்ணும்
 என்பதையும் அறிய விரும்புகின்றோம்” என்னதும், ஆசிரியர்
 கூறுவாராயினர்.

413. செவியுணவிற் கேள்வி யுடையா ரவியுணவி
 னுன்றோ டொப்பர் சிலத்து.

(பரி.) இ-ள் செவியுணவிற் கேள்வி உடையார் = செவியுணவாவிய
 கேள்வியிையுடையார், — சிலத்த அலியுணவின் ஆன்றோடு ஒப்பர் உ
 6

414 திருக்குறள் விளக்கம்

சிலத்தின் கண்ணாயினும், அலியுணவியையுடைய தேவரோடொப்
 பர். எ-த.

செவியுணவு = செவியானுண்ணுமுணவு. அவ்வழிக்கண்வந்த இன்
 சாரியையத னாரும் உலித்த நின்றது. அலியாவியவுணவு தேவர்க்கு வேள்
 வித்தியிற் கொடுப்பன. அறிவாளிநைத்தமையான் 'ஆன்றார்' என்றும்,
 தன்பமநியாமையால் 'தேவரோடொப்பர்' என்றங்கூறினார். இஃதனால்
 அறிவையுடையாரை சிறப்புக் கூறப்பட்டது. (க)

விளக்கம்:—செலிக்கு உணவாகிய தூற் கேள்விகளை யுடைய வர்கள் இப்பூமியில் வசிக்கும் மனிதரே யாயினும் மக்களால் வேள்வியில் கொடுக்கும் அகிர்ப்பாகமாகிய உணவினைப்பெறுகின்ற தேவர்களோடு ஒப்பானவர்களாக உள்ளார்கள் என்று இத்திருக்குறள், உறுகின்றது. ஆதலால், தூற்கேள்விகளில் துண்விய அறிவினைப் பெற்று அறிவு சிறைத்தவர்களாயுள்ளவர்கள் தேவ உலகத்துள்ளார்போல் எல்லாப் போதகர்களையுத் துய்த்துத் துன்பமில்லாத மக்களால் உண்டாகும் புகழ், பொருள், ஸூரை ஆகிய இவைகளால் துன்பமில்லாத இருப்பொன்று அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், “இதுகாறும் கற்றாரும் கல்லாதாரும் ஆகிய இருவரும் கேட்டற்குக் கேள்வியுரியது னன்றர். கற்ற ஒருவன் கேள்வியைக் கேட்டகாலத்த அக்கேள்வி அவனது கல்வியைப் பண்படுத்தும் என்று அறிந்தோம். கல்லாதவர்களும் கேள்வியை முயன்றால், அது அவர்களுக்கு எவ்விதம் பண்பு தரும் என்று அறிவ ஆசைப்படுகின்றோம்” னன்னதும், ஆசிரியர் உறுவாராயினர்.

414. கற்றில னாயினுங் கேட்க வஃதொருவற்
கொற்கத்தி னூற்றந் துணை.

(பரி.) இ-ள். கற்றிலன் ஆயினும் கேட்டே—உறுதி துண்வியத் தான் கற்றிலனாயினும், அவற்றின் பொருள்னைக் கற்றறிந்தாரொல்லக் கேட்டே—அஃது ஒருவற்கு ஒத்தேறின் னாற்றும் துணை—அக்கேள்வி ஒருவனுக்குத் தயர்ச்சி வந்தழிப் பற்றம்கோடார் துணையாவான். எ-று.

கேள்வி

43

உம்மை, கற்கவேண்டுமென்பது பட கின்றது. தயர்ச்சி—உறுதியானதால் அறிவின்மையானதால் இடுக்கட்பட்டுழி மனத்தார்த்தம். அறிவைக் கேள்வியினுய அறிவு சீக்குமாகவின், ‘கற்றாத்தினை’ என்றார். னன்றென்

விளக்கம் :- உயிர்க்கு உறுதியைத் தரும் தூல்களை யொரு வன் படித்திலலா விட்டாலும் அந்தூல்களின் பொருள்களைப் படித் தறிந்தார் வாய்க்கேட்கவேண்டும் என்றும், அவ்விதம் கேட்டுவீற கேள்வியானது கேட்ட ஒருவனுக்கு ஏதேனும் இடுக்கண் வந்த காலத்தே தாக்குவின்ற துணையாக நிற்கும் என்றும் இத்திருக் குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, கல்லாத ஒருவனுக்கும் அவன் கேட்ட கேள்வியால் அறிவுமிகும் என்றும், ஆகவே அவனுக்கு வறுமைவந்த காலத்திலேயோ அறிவில்லாமைபால் துன்பப்படு வின்ற காலத்திலேயோ அவன் கேட்ட கேள்வியினால் உண்டாகிய அறிவானது ஊன்றுகோல்போல் நின்று அவனுடைய வறுமைத் துன்பம் முதுவியவற்றை நீக்குமென்றும் இதனால் பெறப்படுகின்றது என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "ஏதோ படியாவிடினும் படித்தார் வாய்க்கேட்கும் கேள்வியானது ஊன்றுகோல்போல் இருக்கும் என்று கூறினர். ஆகவே, படித்தவர் எவரேனும் அவர் வாய்ச்சொல் கேட்கலாமோ? அன்றி, படித்த அளவே திற்பார் வாய்ச்சொல கேட்டுதே?" என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

415. இழுக்க லுடையுழி யூற்றுக்கோ லற்றே
யொழுக்க முடையார்வாய்ச் சொல்.

* (111.) இ-ள். இழுக்கல் உடை உழி ஊற்றுக்கோல் அற்றுடையுக்கு தலையுடைய செந்து சிலத்து றுயக்குவார்க்கு ஊன்றுகோல்போலாகவும்—
ஒழுக்கம் உடையார் வாய்ச் சொல்—காவற் சாகாடுகைப்பார்க்கு ஒழுக்க முடையார் வாயிற் சொற்கள் ஏ-து.

அவாய் நிலையான் வந்த உடையுடையாற் பொருளடை வருவிக்கப் பட்டது. ஊற்றுதிய கோல்போ லுதவதல் தளர்த்துழி அதனை நீக்குதல். கல்வி யுடையதேனும் ஒழுக்கமில்லாதார் அறிவிலாளரின், அவர் வாய்ச் சொற் கேட்கப்படாநென்பது தோன்ற 'ஒழுக்கமுடையார் வாய்ச் சொல்'

என்றார். 'காய்' என்பது நீர்சொல்லறியாமையாகியபெறப்புகா சிந்தை, அவற்றைக் கேட்கவென்பது குறிப்பெச்சம். (இ)

விளக்கம்:—வழுக்கி விழக் கூடிய சேற்று நிலத்தில் எடப் பார்க்கு வந்துகொல் எவ்வாறு உதவுகின்றதோ அதுபோல், கற்று அளவே ஒழுக்கமும் உடையார் வாயில் வருகின்ற சொற்களானவை கேட்பார்க்கு உதவுகின்றனவாக இருக்கும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, எத்தனைப் பெரியதோர் கல்வியுடையவராக இருந்தாலும், 'நீற்க அதற்குத்தக' என்று கூறியபடி, ஒழுக்கமுடையவராக இல்லாவிடின் அவர் வாய்ச்சொல் யாதும் பயன் தரா தென்றும், கற்றவனவே ஒழுக்கமும் உடையவராவது வாய்ச்சொல்லே பயன் தருமென்றும் அறிவின்றோம்.—ஆதலால், ஒழுக்கம் உடைய கற்றறிந்தோர்களது வாய்ச்சொற்களே கேட்கப்படல் வேண்டுமென்றும், ஒழுக்கமில்லாதார் எத்தனைக்கல்வியிற் கற்றாராயினும் அவர் வாய்ச்சொல் கேட்டகூடாதென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்வித ஒழுக்கமுடையார் இடத்துக் கேட்க வேண்டுவன எவ்வித தகுதியுடைய பொருளாக இருத்தல் வேண்டும்? அது எவ்வளவு கேட்டல் வேண்டும்?" என்றனதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

416. எனைத்தானு நல்லவை கேட்க வனைத்தானு மான்ற பெருமை தரும்.

(பரி.) து-ள். எனைத்தானும் நல்லவை கேட்க - ஒருவன் சிறிதாயினும் உதறிப் பொருள்களைக் கேட்க, - அனைத்தானும் ஆற்ற பெருமை தரும் - அக்கேள்வி அத்தனையாயினும் சிறைந்த பெருமையைத் தரும் ஆகலான். ஏ-த.

'எனைத்த' 'அனைத்த' என்பன, கேட்கும் பொருள் மேலும் காலத்தின் மேலும் சிந்தன. அக்கேள்வி மறழ்த்துவிபோல வந்தின்று எல்லாவற்றினையு முகவாக்கெனின், சிறிதென்றிழைக்க வென்பதாம். (க)

விளக்கம்:—கேள்வியைக் கேட்டுவந்து ஒருவன் கேட்பது சிறிதளவாயிருந்தாலும் அக்கேள்வியில் உண்டாகும் பொருள்கள் உயிர்க்கு உதவியைத் தரத் தருகின்றவாக இருத்தல் வேண்டும்

என்றும், அக்கேள்வி எவ்வளவு சிறிய அளவுடையதாயினும் நிகர
 ந்த பெருமையைக் கொடுக்கும் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகி
 ன்றது. அது என்னையோவெனின்? ஒருவன், தன்னுடைய தகுதிக்
 கேற்பச் சிறிதாகையினும் கேட்கமுயன்றதும் அச்சிறிதாகைத்
 தும் கேட்ட பொருள் உயிர்க்கு உறுதியைத் தரும் அற்பொரு
 ளாக கிருக்குமாயின், சிறிது சிறிதாக மழையின் துளிகள் ஒன்று
 சேர்ந்து பெருவெள்ளமாவதுபோல், அச்சிறு கேள்வியானது பே
 ரறிவினை யுண்டாக்கும் என்றும், கேள்வியைக் கேட்டுத் தருவன்
 தினந்தோறும் விடாது சிறிது காலமாயினும் மெய்ப்புறப் பொருள்
 களைக் கேட்டு வருவானாயின், தினந்தோறும் சிறு பொழுதுகேட்ட
 அற் கேள்விகளின் பொருள்கள் ஒன்று சேர்ந்து 'இவனினும் யிக்
 கார் இல்லை' என்றும்படிச் செய்யும் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர்.
 அதுகேட்ட மாணக்கர். "சிறுபொழுதேனும் இகழாமல் நன்னூற்
 கேள்விகளைக் கேட்டறிந்த ஒருவனது தகுதி இதுவாகும் என்று
 உணர்ந்தோம். இனி, அற் கேள்வியில் வல்லவர்கள் எக்காலத்தும்
 அறிபாமைபுடைய சொற்களைச் சொல்லுதலில்லைபோ?" என்க
 னும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்

417. பிழைத்துணர்ந்தும் பேதைமை சொல்லா பிழைத்
 தீண்டிய கேள்வி யாவர். [துணர்ந்த]

(பரி.) து-ன், பிழைத்த உணர்ந்தும் பேதைமை சொல்லார்—பிழை
 யுணர்ந்த வழியும், தமக்குப் பேதைமை பயக்குஞ் சொற்களைச் சொல்லார்—
 துழைத்த உணர்ந்த ஈண்டிய கேள்வியவர்—பொருள்களைத் தாரும் தன்
 னறிதாக வாராய்ந்தறிந்து அதன்மேலும் ஈண்டிய கேள்வியினை யுண்ட
 யார்—து.

பிழைப்பவென்பது திரிந்த கன்றது. பேதைமை—ஆகுபெயர். ஈண்டு
 தம்—பவனாற்றுள் வந்து நிகரதம். பொருள்களின் மெய்மையைத் தாரும்
 மறித்து அறிந்தாரோ டொப்பிப்பதஞ் செய்தார் தாமதருணத்தான் மயம்
 ன்னாராயினும், அவ்வாறல்லது சொல்லாசொன்பதாம். துணை வள்கு பாட்
 டானும் கேட்டார்க்கு வருணமை கூறப்பட்டது. (எ)

விளக்கம்: — அற்கேள்விகளில் வல்லவாய்க்கேட்ட பொருள்
 களில் தன்னிய ஆராய்ச்சியுடையாய் உள்ள நிகரந்த கேள்வி

417. திருக்குறள் விளக்கம்

யினை யுடையவர்கள் ஏதேனும் தாமதகுணத்தால் மயங்குவோராக இருப்பினும், நிறைந்த தூக்கினை உணர்ந்த தன்மையாலும், வீண யோரிடத்துக் கேட்ட கேள்விகளாலும் தாம் கொண்ட மயக்கம் நீக்கி அறிவிலாத சொற்களை ஒரு சிறிதளவுக் கூறாது அறிவுடைய சொற்களையே கூறவார்களென்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், தூற்கேள்விகளைத் தாம் கல்லாசிரியனிடத்துக் கற்றும் தம்மைப்போன்று அவ்விதம் கற்கும் மாணாக்கரிடத்தே பயின்றும் நிரம்பிய தூலறிவினையுடையார் தாம் பிறர்க்குச் சொல்லவருங் காலத்தில் பார்க்கும் உண்டாகின்ற தாமசகுண மயக்கம் அவர்க்கும் உண்டாக வருமாயினும் கேட்ட அந்துண்ணிய அறிவானது உடனே அம்மயக்கத்தைத் தீர்க்கும் ஆதலால், தூற்கேள்வியில் வல்ல தூவல்லவர் எக்காலத்தும் பிறழ்ப்பனவாகிய வேதனைபயக்கும் சொற்களைச் சொல்லமாட்டார் என்று உணர்ந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர் “முன்னர், கல்லாதவர்களது கண்களைக் கண்ணல்லவென்றும், அவை புண்ணென்றும் இவ்வாசிரியர் கூறியதைக் கேட்டோம். இனிக்குேள்வியைக் கேளாதவர்களை இவ்வாசிரியர் என் என்று கூறுகின்றனர்?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

418. கேட்பினுங் கேளாத் தகையவே கேள்விபாற் றோட்கப் படாத செவி.

(பரி.) இ-ள். கேட்பினும் கேளாத் தகையவே=தம்புலமாய ஓசை மாந்திரத்தைக் கேட்குமாயினுஞ் செவிடாக் தன்மையகையாம்—கேள்வியால் தோட்கப்படாத=செவி—கேள்வியாற்றின்க்கப்படாத செவிகன். ஏ-து.

ஏகாம் தேற்றத்தின்கண் வந்தது. ஓசை மாந்திரத்தான் உறுதி யெய்தாமையிற் ‘கேளாத் தகைய’ என்றும், மனத்தின்கண் தூற்பொருள் தகையதற்கு வழிபாக்கவிற் கேள்வியைக் கருவியாக்கியும் கூறினார். பழைய தூண தூணயன்றென்பதாம். (அ)

விளக்கம்:—கேள்வியைக் கேளாத ஒருவனது காதுகள் எவ்வ

வே என்ற இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதனால், ஓசைமாத் திரம் கேட்கின்ற காதுகள் காதுகளல்லவென்றும், உறுதிப் பொரு ளைக்கேட்கக் கூடிய காதுகளே காதுகளென்றும், ஓசைமாத் திரம் கேட்கும் காதுகளில் உள்ள துளைகள் பயன் தராமையால் துளை களல்லவென்றும், நூற்கேள்விகளால் துளைக்கப்பட்ட துளைகையு டைய காதுகளே துளையுடைய காதுகளென்றும் அறிந்தோம் என் றனர். அதனேட்ட மாணுக்கர், “இந்நுட்பமாகிய நூற்கேள்வி களைக் கேளாதவர் உலகத்து மக்களிடத்து எவ்விதம் நடந்துகொள் வர் என்பதை யறிய விரும்புகின்றோம்” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

419. நுணங்கிய கேள்விய ரல்லார் வணங்கிய வாயின ராத லரிது.

(பரி.) இ-ள். துணங்கிய கேள்வியர் அல்லார்—துண்ணிநாகிய கேள் வியுடையரல்லாதார்—வணங்கிய வாயினர் ஆதல் அரிது—பணிந்த மொழி யினை யுடையராதல் கூடாது. ஏ-து.

கேட்கப்படுகின்ற பொருளினது தன்மை கேள்வி மேலேற்றப்பட்ட து. வாய்—ஆகுபெயர். பணிந்தமொழி—பணிவைப் புலப்படுத்திய மொழி. கேளாதார் உணர்வின்மையாற் தன்மையிய்ந்து கூறுகொள்ப தாம். ‘அல்லால்’ என்பதாஉம் பாடம். (க)

விளக்கம் :—துண்ணிய நூற்கேள்விகள் இல்லாதவர் உலகத்து அறிவுடையவராய்ப் பணிவாகிய சொற்களைச் சொல்லார்களென் னும், அதுதான் அறிவின்மைபால் தன்மைமிகப்புகழ்ந்து பேசுவ ரென்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், துண்ணியநாகிய நூற்கேள்விகையுடையோர்க்கே பணிவைத் தெரிவிக்கும் சொற்க ளுண்டாகுமென்றும், கேளாதார்க்குப் பணிந்த சொற்கள் வாய் என்பதும், வாயாததுடன் துண்ணிய உணர்ச்சி யின்மையால் தன்

மைத்தாமே மிக அறிவுடையோர் என்று எண்ணிப் புலுத்து
 கூறிக் கொள்வர் என்றும் அறிவின்றோம். ஆதலால், இவ்விதம்
 தூர்கேள்வி இல்லாதால் தாங்கள் உலகத்தாட்கின்ற மூலையால்
 பலரால் இழிக்கக் கூடியவராகவே இருப்பர் என்று காண்கின்றோம்
 என்றனர். அதனோட மாணிக்கர், “இவ்விதம் கல்லாதம் கேள்வி

48

திருக்குறள் விளக்கம்

பைக் கேளாதம் உள்ள மாந்தர்கள் உலகத்தா இருப்பதைப்பற்றி
 இவ்வாசிரியர் என்ன கூறின்றனர்?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறு
 வாராயினர்.

420. செவியிற் சுவையுணரா வாயுணர்வின் மாக்க
 ளவியினும் வாழினு மென்.

(பரி.) இ-ள். செவியிற் சுவையுணரா வாய் உணர்வின் மாக்கள்—
 செவியானுசரப்படுஞ் சுவைகளை யுணராது வாயுணர்வினையுடைய மாந்தர்-
 அவியினும் வாழினும் என்—சாவினும் வாழினும் உலகிற்கு வருவ
 தென்றீர்! ஏ-ற.

செவியானுசரப்படுஞ் சுவைகளாவன சொற் சுவையும், பொருட்
 சுவையும்; அவற்றிட் சொற்சுவை, குணம் அலங்காரமென இருவகைத்தா.
 பொருட்சுவை காமம் கலை கருணை வீரம் உருத்திரம் அச்சம் 'இழிப்பு
 வியப்பு சாந்தமென ஒன்பது வகைத்தா. அவையெல்லாம் சண்டிரைப்பிற்
 பெருகும். வாயுணர்வென்பது இடைப்பதங்கடொக்குவின்ற மூன்றும்
 வேற்றமைத் தொலை. அது வாயானுசரப்படுஞ் சுவைகளையுணரும் உணர்
 வெனவிரியும், அவை, கைப்பு காழ்ப்பு புளிப்பு உவர்ப்பு தவர்ப்பு தித்
 திப்பென ஆகும். செந்தாவிழப்பதம் வாழ்த்தாற் பெறுவதமின்மையின்
 இரண்டு மொக்குமென்பதாம். வாயுணர்வென்ற பாடமோதுவாகு முனர்
 இவை மூன்று பாட்டானும் கேளாத வழிப்படுங் குற்றம் கூறப்பட்டதா. (80)

விளக்கம்:—இத்திருக்குறள், செவியால் உண்ணப்படும்
 சுவைகளையறிபாது வாயினும் உண்ணப்படும் உணவுகளையே அறி

ின்ற மனிதர் இவ்வுலகத்தே இருந்தால்என்ற; இறந்தாலென்றீர்
 இரண்டும் ஒன்றேயாகும் என்று கூறுகின்றது. அதாவது, செவியால்
 உண்ணப்படுகின்ற சுவைகளையெல்லாம் உண்டாக்கும் சுவையும்கூட
 பொருளில் உண்டாகின்ற சுவையும் என்று சொல்லப்படுகின்ற
 துணைவருத்த சொல்லின் குணம் சொல்லின் அலங்காரம் என்ற
 இரண்டு விதத்தினையும் பொருளின் குணமையாக காமம் என்னும்
 ஒருபொருளின்மீது விருப்பும் ஈகைபென்னும் உவகை வந்தகாலத்
 தத்தோன்றி நின்ற மகிழ்ச்சியும் கருணை என்னும் எண்ணவுயிர்கள்
 மீதும் செவ்வின்ற ஆசையும் வீரம் என்னும் தம்மேயே ஒட்டாத
 பண்புகளை வெவ்வேறின்ற வீரத்தன்மையும் உருத்திரம் என்னும்

ஆறிவுடைமை

49

கோபமும், அச்சம் என்னும் பயமும், இழிப்பு என்னும் இழிந்த
 தன்மையும், வியப்பு என்னும் ஆச்சரியமும், சாத்தம் என்னும் சாத்
 திக குணமும் ஆகிய இவைகளை வாய்வாய் கேள்வியால் கேட்டு
 அறிவாது, வாயினால் உண்ணப்படுகின்ற கைப்பு என்னும் கர்ப்பின் தகு
 தியையும், கார்ப்பு என்னும் காரத்தின் தன்மைமீதும், புளிப்பு
 என்னும் புளியின் தன்மையையும், உவர்ப்பு என்னும் உவர்த்தல்
 தன்மைமீதும், துவர்ப்பு என்னும் துவர்த்தல் தன்மைமீதும்,
 தித்திப்பு என்னும் திணிப்பின் தன்மைமீதும் உடைய பதார்த்தம்
 கையே மிகுதியும் உண்டு வாழ்கின்ற மரக்களாசிய மக்கள் இருப்
 பதால் உலகத்துக்கு யாதொரு பயனுமில்லை என்றும், அவர்கள்
 இறப்பதானும் யாதொரு இழந்தலுமில்லை என்றும் அறிகின்றோம்
 என்றனர். அன்றியும், கல்மீயும் கேள்வியும் இல்லாத இம்மக்கள்
 இருப்பதினும் இறப்பதே தகுதி என்றும், அவ்விதம் இறப்பதால்
 இறக்கின்ற இவர்களுடைய உணவு முகவியவைகள் என்னையோர்க்குப்
 பயன்படும் என்றும் குறிப்பாலறிகின்றோம் என்றனர். அது
 கேட்ட மாணிக்கர், “கல்வி கேள்விகளால் உண்டாகும் உணர்வுடை
 மையாகிய செயற்கை யறிவு + தென அறிந்தோம். இனி இவ்வறி
 வோடு ஒருவனுக்கு இயற்கை யறிவும் இருத்தல் வேண்டுமன்றோ?
 அதனாய்வு கூறல்வேண்டும்” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

(பரி.) அஃதாவது கல்வி கேள்விகளினிய அறிவோடு உண்மை யறிவுடையனாதல். அதிகார முறைமையும் இதனானே விளங்கும்.

விளக்கம்:—அதாவது, கல்வி கேள்வி ஆகிய இவ்விரண்டு தன்மைகளால் வருகின்ற செயற்கை அறிவோடு இயற்கை யறிவாகிய உண்மையறிவும் உடையனாய் ஒருவன் இருத்தல் வேண்டும் என்று இவ்வறிவுடைமை என்னும் அதிகாரத்தைக் கல்வி கேள்வி என்னும் இரண்டு அதிகாரங்களுக்குப் பின் வைக்க முறைமையும் இதனாலேயே அறிதல் ஆகும் என்றனர். அ.நகேட்ட மாணுக்கர், “அந் கேள்விகளால் வருகின்ற அறிவோடு உண்மை யறிவென்பது ஒரு

7

50

கிருக்குறள் விளக்கம்

வனது கல்வினைபின் பயன் போதும்! அவ்வித உண்மையறிவு ஒரு வனுக்கு என்ன உபகாரத்தைச் செய்யும்?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

421. அறிவற்றங் காக்குங் கருவி செறுவார்க்கு

முள்ளழிக்க லாகா வரண்.

(பரி.) இ-ள். அறிவு அற்றம் காக்கும் கருவி - அரகர்க்கு அறிவென்பது இறுதி வாராயற் காக்கும் கருவியாம், - செறுவார்க்கு அழிக்கவாகா உள் அரணும் - அறவேயமன்றிப் பகைவார்க்கு அழிக்கவாகா உள் அரணுமாம். ஏ-ற.

காத்தல் = முன்னறித்த பரிசுரித்தல். உள் அரண் = உள் அரணுவண் : உள்புக்கழிக்கவாகா அரணென்றாமாம். இதனும் அறிவினது சிறப்பு + கூறப்பட்டது. (ச)

விளக்கம்:- அறிவென்ற கூறவது ஒருவனுக்கு இறுதிவராது

காக்கின்ற கருவியாகவுள்ளது என்றும், கருவியாகவிருப்பதுடன் பாகைவர் அவனை யழிக்கக் கூடாத உள்ளரண்டோலும் இருக்கிற தென்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, இயற்கை யறிவுடையானொருவன் தனக்குவரும் இடையூறுகளை மூன்னறிந்த தன்னைக் காத்துக் கொள்வதற்குக் காரணமாக விருப்பதுடன் பாகைவர் உந்துழைந்து தன்னைக் கெடுக்காவண்ணம் அரண்டோலு மிருக்கின்றது என்று அறிவினது சிறப்பினையுணர்ந்தோம் என்ற னர். அதுகேட்ட மாணக்கர், "இயற்கையறிவுடையானொருவன் தன்னைக் காத்துக்கொள்வதற்கு அவ்வறிவால் என்ன செய்கின்றான்?" என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

422. சென்ற விடத்தாற் செலவிடா தீதொரீஇ நன்றின்பா லுய்ப்ப தறிவு.

(பரி.) இ-ள். சென்ற இடத்தால் செலவிடா மனத்தை அது சென்ற புலத்தின்கட் செல்லவிடாது—நீது ஓரீஇ நன்றின்பால் உய்ப்பது அறிவு = அப்புலத்தின் நன்மை நிலைமையை யாராய்ந்து தீய்தனிவிட்கி கல்வதன்கட் செலுத்தவது அறிவு. ஏ-து.

அறிவுடைமை

51

வினைக்கேற்ற செயப்படுபொருள் வருவிக்கப்பட்டது. ஸுபை, ஊது, ஒளி, சுவை, காந்தமெனப் புலம் ஐந்தாயினும், ஒருகாலத்து ஒன்றின்கணல் யது செல்லாமையின், 'இடத்தால்' என்றார். விடாதென்பது கடைக் குறைந்த நின்றது. குதிரையை நிலமறிந்து செலுத்தும் வாதுவன்போல வேருக்கி மனத்தைப் புலமறிந்து செலுத்தவது 'அறிவு' என்றார்; அஃது உயிர்க்குணமாகவின். ... (உ.)

விளக்கம்:—அறிவு என்பது மனத்துத அது சென்ற இட மெல்லாம் செல்லவிடாமல் நன்மை நிலைமையை யாராய்ந்து தீயவழி செல்லாது நல்ல வழியினிடத்தே செல்ல விடுவதாக உள்ளது என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, குதிரையை ஓட்

டும் வாதுவன் என்னும் குதிரைத்தலைவன் தான் குதிரையை
 போட்டுகின்றகாலத்துச் செல்லுகின்ற நிலத்தினைத்தெரிந்து சேற
 உடை முதலிய இடங்களில் அழைச் செல்லவிடாது நல்ல நிலத்தி
 லேயே செல்லவிடுவதுபோல், அறிவுடைபொருவனும் தன்
 மனத்தைச் சுவை யொளி யூறு ஓவச் சாதறம் என்னை நனம்புலன்ச
 னிடத்தும் செல்லவிடுங்கால் நன்னெறியாக நிற்கும்படிச் செல்லவிடு
 வது அறிவால் காக்கும் காவலாகும் என்றனர். அதுகேட்ட
 மாணாக்கர், “இவ்விதம் உண்மையறிவுடையவன் ஒருவன் நன்
 நெறிக்கண்ணே அறிவினைச் செலுத்தப் புகுங்காலத்து எல்
 லோருடைய வாய்வரும் சொல்லியுக் கேட்டு நடத்தல்வேண்
 டுமோ? அன்றித் தனக்கு உவந்தார் சொல்லும் வார்த்தையின்
 வண்ணமே அறிவைச் செலுத்துதல் வேண்டுமோ?” என்னதும்,
 ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

423. எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும்பொருண் மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.

(பரி.) து-ன். எப்பொருள் யார்யார் வாய்க் கேட்பினும்பொரு
 பொருள் யாவர் யாவர் சொல்லக் கேட்பினும், -எப்பொருள் மெய்ப்
 பொருள் காண்பது அறிவு=அப்பொருளின் மெய்யாய பயனைக் காணவல்
 லது அறிவு. எ-து.

குணங்கள் மூன்றும் மாறி மாறி வருதல் யார்க்கு முண்மையின்,
 உயர்ந்த பொருள் இழிந்தார் வாயினும், இழிந்த பொருள் உயர்ந்தார் வாயி

52

கிருக்குறள் விளக்கம்

னும், உறுதிப்பொருள் படைவர் வாயினும், கெடுபொருள் நட்பார்வாயி
 னும் ஓரோவழிக் கேட்கப்படுதலான், ‘எப்பொருள் யார் யார் வாய்க்கேட்
 பினும்’ என்றார். அடுக்குப் பன்மைபற்றி வந்தது. வாயென்பது அவர்
 அப்பொருளின்கட் பரிவாமை யுணர நின்றது. மெய்யாதல்=நிலைபெறுதல்.
 சொல்வாரதியல்பு நோக்காது அப்பொருளின் பயனோக்கிக் கொள்ளுதல்
 ஒழிதல் செய்வதறி வென்பதாம். (க)

விளக்கம்:— எவ்வெப்பொருளை எவரெவர் சொல்லக் கேட்பி
 னும், சொல்லிய அப்பொருள்களில் உள்ள உண்மைப் பொருளின்
 பயனைக்காணும் வல்லமையுடையமையே அறிவு என்று இத்திருக்

குறள் கூறுகின்றது. ஏனெனின்? சாத்மீகம், ராஜசம், தாமசம் என்
கின்ற மூன்று குணங்களும் எவ்வித தருதியுடையார்க்கும் மாற்
மாறி வரும் இயற்கையாகவுள்ளனவாதலால், உறுதிப் பொருளைக்
கேட்கின்றகாலத்து உறவினரென்றும் பகைவரென்றும் உயர்ந்தா
ரென்றும் இழிந்தாரென்றும் கொள்ளுதலாகாது. ஏனெனின்? குண
வசத்தால் ஓர் காலத்து இழிந்தார் வாயினும் உயர்ந்த பொருள்வரு
தலும், உயர்ந்தார் வாயில் இழிந்தபொருள் வருதலும், உறவினர்
வாயில் கெடுபொருள் வருதலும், பகைவர் வாயில் உறுதிப் பொருள்
வருதலும் உண்மையாதலால், அறிவுடையொருவன் சொல்லின்
பொருளையுணர்ந்து எவர் வாயினும் வரும் சொற்களையுங் கேட்டல்
வேண்டுமேயன்றி மனிதப்பிரிவை எண்ணிக்கேட்டலாகாது என்று
அறிகின்றோம். அதாவது, சொல்வாருடைய இயல்பை நோக்காமல்
சொல்லிய சொற்களின் பொருள்களையும் அவற்றின் பயனையுமே
நோக்கிக் கொள்ளவேண்டுவனவற்றைக் கொள்ளுதலும் தள்ளவேண்
டுவனவற்றைத் தள்ளுதலும் அறிவுடையொருவரும் என்றனர். அது
கேட்ட மாணக்கர், “அறிவுடையொருவன் தான் பிறர்க்குச் சொல்
லுங்காலத்து எவ்விதம் சொல்லுதல் வேண்டும்? பிறர்வாயிற் கேட்
குங் காலத்து எவ்விதம் கேட்டல்வேண்டும்?” என்னதும், ஆசிரியர்
கூறுவாராயினர்.

424. எண்பொருள வாகச் செலச்சொல்லித் தான்பிறர்
நுண்பொருள் காண்ப தறிவு. [வாய்

(பரி.) இ-ள், தான் எண் பொருளவாகச் செலச் சொல்லி—தான்
சொல்லுஞ் சொற்களை அரிய பொருளவாயினும் கேட்பார்க்கு வரிய பொரு
அறிவுடையவை 53

அவாமாறு மனங்கொளச் சொல்லி—பிறர்வாய் நான் பொருள் காண்பது
அறிவு—பிறர்வாய்க் கேட்டுஞ் சொற்களின் நுண்ணிய பொருள் காணவரி
தாயினும் அதனைக் காணவல்லது அறிவு. ௪-து.

உடையவன்செய்யில் அறிவின்மேலேற்றப்பட்டது. சொல்லுவன
வழுவின்றி இனிது வினங்கச்சொல்லுக வென்பார் சொன்மேல் வைத்
தும், கேட்பன வழுவினும் இனிது வினங்காவாயினும் பயனைக் கொண்

டொழிக் கொண்பார் பொருண்மெல் னைத்துக் கூறினார். (ச)

விளக்கம்:—ஒருவன், தான் பிறர்க்குச் சொல்லுவகாலத்துச் சொல்லும் சொற்களினுள்ள பொருள்கள் மிக அரிய பொருள்களாயிருக்கினும் அப்பொருள்களைக் கேட்கவாய்வர்க்கு எளியபொருளாக அவர்கள் மனங்கொள்ளுமாபடிச் சொல்லுதலும், தான் பிறர்சொல்லக் கேட்கின்றகாலத்து அதனிடத்து உள்ள சொற்களின் பொருள்கள் மிக நண்ணியவையாத தெரிந்து கொள்ளுவதற்கு அரியனவாக பிறர்க்காலும் அவற்றைத் தெரிந்துகொள்ள வல்லதும் அறிவு என்று இக்கிருக்குறள் உறுதின்றது. ஆதலால், ஒருவன் தான் சொல்ல எண்ணிய சொற்களைக் குற்றமில்லாமல் நன்றாக விளங்கும்படிச் சொல்லவேண்டுமென்றும், தான் கேட்கின்ற காலத்து எத்துணை விளங்காத சொற்களால் பிறர் கூறினாலும் அவற்றினுள்ள குற்றம் நீக்கி குணம் ஒன்றையே கொள்ளுதல் வேண்டும் என்றும் அறிகின்றோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “அறிவுடையொருவன் உலகத்தாரிடத்து எவ்விதம் முழுதல் வேண்டும்?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

425. உலகந் தழீஇய தொட்ப மலர்தலும் கும்பலு மில்ல தறிவு.

(பா.) இ-ள். உலகம் தழீஇயது ஒட்பம்—உலகத்தை எட்பாக்குவது ஒருவனுக்கு ஒட்பமாம்—மலர்தலும் கும்பலும் இவ்வது அறிவு—அரட்டின்சன் முன்மலர்தலும் பின் கும்பலுமின்றி ஒரு நிலையலுவது அறிவாம். எ - த.

தழீஇயது இவ்வதென்பன அகவத்தொழின்மேனின்றன. உலகமென்பது என்னுயர்க்தோரை. அவரோடு கயப்பூப்போல வேறுபடாது கோட்டுப்பூப்போல ஒருநிலையே எட்பாயினன் எவ்வா வின்பமுமெய்தமாகலின்,

54 இருக்குறள் விளக்கம்

அதனை அறிவென்றார்*. காரியங்கள் காரணங்களாக உபசரிக்கப்பட்டன. இதைச் செவ்வதின் மலர்தலும் கூங்குறிற் கும்பலுமில்லதென்று உரைப்பாரமுனர். (இ)

விளக்கம்:—அறிவுடையொருவன் உலகத்தில் உள்ளாரைத் தனக்கு எட்பாக்கிக் கொள்வது அறிவுடையவையாகுமென்றும், அள்

விதம் சுட்புச் செய்யுங்காலத்து முன்னர் மிகுதியும் சுட்புச் செய்தலும் பின்னர் சிறிது சிறிதாக அற்றுப்போதலும் இல்லாமல் இருத்தல் வேண்டும் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, சுட்பைச் செய்வானொருவன் அறிவுடையனாக இருப்பானாயின் எக்காலத்தும் ஒருநிலையனாக இருத்தல் வேண்டுமென்றும், குறத்தில் உள்ள காமலா முதலிய பூக்கள் சூரியனைக் கண்டகாலத்து மலர்ந்தும் அவன் மறைக்ககாலத்து முடிக்கொள்வதும் போல் ஒருவனிடத்தே செல்வம் உள்ளகாலத்து அவனோடு சுட்புக் கொண்டு இன்பத்துய்த்தலும் அவன் வறிஞனாகாலத்து அவனை விடுதலும் இல்லாதிருத்தல் வேண்டுமென்றும், ஆயின் அவன் கொம்புகளில் பூத்த பூக்கள் ஒருநிலையாக பூத்தவண்ணமாகவே இருப்பதுபோல் இருத்தல் வேண்டுமென்றும், அவ்விதமிருப்பான் நிலையாகிய இன்பத்தையடைவதற்கு ஏது ஆவானென்றும், அதவே அறிவுடைமை என்றும் அறிகின்றோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், “ஒருவன் அறிவுடையனாவானாயின் அவனறிவிற்குத் தக்கவளவாக உலகத்து ஒழுகுதல் வேண்டுமோ? அன்றி உலகம் எவ்விதம் ஒழுகுகின்றதோ அவ்விதம் ஒழுகுதல் வேண்டுமோ?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

**426. எவ்வ துறைவ துலக முலகத்தோ
டவ்வ துறைவ தறிவு.**

(பரி.) இ-ள். உலகம் எவ்வது உறைவது = உலகம் யாதொருவாற்கு ஞானமுருவதாயிற்று, — உலகத்தோடு அவ்வது உறைவது அறிவு = அவ்வுலகத்தோடு மேலித் தானும் அவ்வாற்றொழுவுவது அரசனுக்கறிவு. எ-து.

* “கோட்டிப் பூப்போல மலர்ந்த பிற்கும்பாது
வேட்டதே வேட்டதா சுட்பாட்சி—தோட்ட

சயப்பூப்போன் முன்மலர்ந்த பிற்கும்புவாலா
சயப்பாரு சுட்பாரு மில்” (சாஷஸ்யர், சுட்பாசாய்தல்.)

உலகத்தையெல்லாம் யானியமித்தலான் என்னை வியமிப்பாரில்லை
 யெனக் கருதித் தானினைத்தவாரே ஒழுதிற் பாவமும் பழியுமாமகவான்,
 அவ்வாடுமுருதல் அறிவன்னொன விலக்கியவாறாயிற். இவையென்ற
 பாட்டானும் அதனதிலக்கணம் கூறப்பட்டது. (ச)

விளக்கம்:—இருவனுக்கு அறிவு என்று சொல்லப்படுவது
 உலகத்திலுள்ளார் அவ்விதம் உலகத்துப் பொருத்திடகத்து கொள்
 னுகின்றார் களே அவ்விதம் நடந்து கொள்ளுதல் என்றும், அது
 விட்டுத் தன் அறிவின் மிகுதியால் தான் அதைச் செய்யினும்
 கேட்பாரில்லை என்று தான் அண்ணியவாரே செய்வானாயின் பாவ
 மும் பழியும் உண்டாகுமென்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது.
 ஆதலால், உலகம் பண்டைக்காலம் முதல் நடந்துவந்த செயலி
 லேயே தானும் நடக்கவேண்டுமென்றும், அவ்விதம் நடப்பது கீதி
 யையும் அறக்கதையும் தந்து புகழையும் புண்ணியத்தையும் உண்
 டாக்கும் என்றும் அறிந்தோம் என்றார். அதுகேட்ட மாணாக்கர்,
 “இவ்வித அறிவுடையார் தங்களுக்கு வரும் நன்மை தீமைகளை
 முன்னரே அறிந்து கொள்ளுவாரேயானும்!” என்னலும், ஆசிரியர்
 கூறுவாராயினர்.

427. அறிவுடையா ராவ தறிவா அறிவிலா
 ரஃதறி கல்லா தவர்.

(பரி.) இ-ள். அறிவுடையார் ஆவது அறிவார்—அறிவுடையாராவார்
 வரக்கடவதனை முன்னறியவல்லார்;—அறிவிலார் அஃது அறிகல்லாதவர்—
 அறிவிலாராவார் அதனை முன்னறியமாட்டாதார். ஏ - ம.

முன்னறிதல்=முன்னேயெண்ணியறிதல். அஃதறிக்கல்லாமையாவது
 வந்தீவறிதல். இனி ஆவதறிவாரென்பதற்குத் மேக்கு நன்மையறிவாரென்
 றதைப்பாரு முள். (ச)

விளக்கம்:—நீங்கள் மேல் வினவிய வினாவுக்கு இத்திருக்குறள்
 விடையாகவுள்ளது. அதாவது அறிவுடையவரென்பவர் தமக்குவரக்
 கடவனவாயுள்ள நன்மை தீமைகளை முன்னரேபறிய வல்லாரென்
 றும், அறிவிலாதவர்கள் அவ்வித வரக்கடவனவாகிய விஷயங்களை
 யறிந்துகொள்ளமாட்டாதவர்கள் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்

மது ஆதலால், அறிவுடையொருவன் முன்னரே ஒவ்வொன்றையும் எண்ணி எண்ணி அறிந்துகொள்ளுவானென்றும், அறிவில்லாத ஒருவன் வந்த பிறகு அறிந்த அதனாலாகின்ற பயன்களை யடைவானென்றும் அறிந்து கொள்ளுகின்றோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “இவ்விதம் முன்னரே அறிந்துகொள்ளும் அறிவுடைமை ஒருவனுக்கு இருக்குமாயினும் உலகத்து அஞ்சுதல் அஞ்சாமை எனவை என்றும் அறிதல் வேண்டிமன்றோ?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

428. அஞ்சுவ தஞ்சாமை பேதைமை யஞ்சுவ
தஞ்ச லறிவார் தொழில்.

(பரி.) இ-ள். அஞ்சுவத அஞ்சாமை பேதைமை—அஞ்சப்படுவதனை அஞ்சாமை பேதைமையாம்;—அஞ்சுவத அஞ்சல் அறிவார்தொழில்—அவ்வஞ்சப்படுவதனை அஞ்சுதல் அறிவார் தொழிலாம். ஏ-ற.

பாவமும் பழியுக் கேடும் முதலாக அஞ்சப்படுவன பலவாயினும், சாதிபற்றி 'அஞ்சுவது' என்றார். அஞ்சாமை = எண்ணாத செய்துகிற்றல். அஞ்சுதல் = எண்ணாத தவிர்த்தல். அது காரியமன்றென்று இசுழப்படாதென்பார் 'அறிவார்தொழில்' என்றார். அஞ்சாமை இறைமாட்சியாகச் சொல்லப்பட்டமையின், சுண்டஞ்சவேண்டுமிடக் கூறியவாற. இவை யிரண்டுபாட்டானும் அதனையுடையாரறிவர்கணல் கூறப்பட்டத. (அ)

விளக்கம்:—அறிவுடையொருவாறு தொழில் அஞ்சவேண்டுவதற்கு அஞ்சுவதென்றும், அஞ்சக்கூடாததற்கு அஞ்சாது இருத்தல் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஏனெனின்? பயப்படவேண்டுவதற்கு ஒருவன் பயப்படாது தன்னுடைய தகுதியை ஆகிய கமாக மதித்துத் தீர்க்காரியங்களைச் செய்வானாயின் அவை ஒறைவேகுது போவதுடன் பாவத்தையும் பழியையும் ஏற்றாக்கொள்ளுதல் வேண்டும் என்றும், அஞ்சவேண்டுவதற்கு அஞ்சிச் செய்வானாயின் உலகத்தாரால் இசுழப்படாது புகழ்கொண்டு எடுத்த காரியங்களை

முடிப்பானென்றும், அவனே அறிவுடையவனென்றும் இதனால் அறிந்தோம். இவ்வதிகாரத்தினுள் கூறகின்ற விஷயங்கள் அரசனுக்கே சிறப்பாகக் கூறினும் பொதுவாகவே யாவார்க்கும் உரியவனாதலால் இவ்வறிவுடைமையார்க்கும் கூறவதா என்பதையும் அறிந்தோம்.

- அறிவுடைமை

57

தோம் என்றனர். அதகேட்ட மாணாக்கர், “யின்னர் வருவதை எண்ணி முன்னதாகவே தெரிந்துகொள்ளும் மாட்சிமையுடையார்க்கு உலகத்து எவ்வித சன்மமுண்டாகும்?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

429. எதிரதாக் காக்கு மறிவினார்க் கில்லை
யதிர வருவதோர் நோய்.

(119.) இ-ள். 'எதிரதாக் காக்கும் அறிவினார்க்கு = வரக்கடவதாகிய வதனை முன்னறிந்து காக்கவல்ல அறிவினையுடையார்க்கு—அதிரவருவதொர் நோய் இல்லை = அவர் கடுக்க வருவதொரு தன்பமுயில்லை. எ-து.

நோயென வருகின்றமையின், வானா 'எதிரதா' என்றார். இதனாற் காக்கவாங்காவம் உணர்த்தப் பட்டது. காத்தல் = அதன் காரணத்தை விலக்குதல். அவர்க்குத் தன்பயின்மை இதனாற் கூறப்பட்டது. (க)

விளக்கம்:—எவனொருவன் தனக்கு வரவேண்டியதாகிய சன்மை தீமைகளை முன்னரே அறிந்து காத்துக்கொள்ளும் வல்லமையுடையவனாக இருக்கின்றானே அவ்வித அறிவினையுடையவனுக்கு அவன் கடுங்கி யஞ்சும்படியாகிய ஒன்படுமன்றம் வருவதில்லை என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், முன்னரே எண்ணிச் செய்கின்ற ஒருவனுக்கு வருகின்ற ஒன்பங்களை விலக்கக் கூடிய காலமுண்டாகின்றதாதலால் எந்தையும் விலக்கிக்கொள்ளக் கூடிய தகுதியுடையவனாகின்றானென்றும், அத்தகுதியால் அவனுக்கு யாதொரு தீமையும் வருதற்கு இடம் இல்லை என்றும் உணர்வின்றோம் என்றனர். அதகேட்ட மாணாக்கர், “இவ்வித அறிவுடையார்க்கு உலகத்து எவ்வித தகுதியுண்டாகும்?” என்று கேட்டதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

430. அறிவுடையா ரெல்லா முடையா அறிவிலா

(பரி.) இ-ன். அறிவுடைபார் எல்லாம் . கடையார் = அறிவுடைபார் பரிதொன்ற மிலராயினும் எல்லாமுடையராவர். அறிவிலார் என் உடையரேணும் இவர் = அறிவிலாதார், எல்லாமுடையராயினும் ஒன்றமிலராவர்.

8

58

திருக்குறள் விளக்கம்

செல்வங்கனெல்லாம் அறிவாற்படைக்கவும் காக்கவும்படுதலின், அஃது துடையாரை, 'எல்லாமுடையார்' என்றும், அவையெல்லாம் முன்னேயமைத்த கிடப்பினும் அழியாமற் காத்தற்குச் செல்வத்தானழித்துழிப்படைத்தற்கும் கருவியுடையான்மையின் அஃகில்லாதாரை 'என்னுடைய ரேணுமிலர்' என்றும் கூறினர். என்னுமென்புழி உம்மை விகாரத்தாற் குறக்கது. இஃதான் அவரதுடைமையும் ஏனையாதின்கமையும் கூறப்பட்டன.

(வ)

விளக்கம்:—அறிவுடைபவர்கள் யாதொரு பொருளில்லாத வறிஞராக விருப்பினும் கம்முடைய அறிவுடைமையால் எல்லாப் பொருளையும் உடையவர் ஆவாரென்றும், அறிவிலாதார் எல்லாப் பொருளையும் உடையவராயினும் ஒன்றில்லாதவராகவே இருப்பாரென்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அது என்னையோவெனின்? உலகத்தும்க்கனால் படைக்கப்பட்டும் காக்கப்பட்டும் உள்ள செல்வங்கனெல்லாம் அறிவுடைமையால் வருகின்றனவாதலால் எத்தனைவறிஞராயினும் அறிவுடைபோர் செல்வத்தொன்றும், எவ்வளவு செல்வங்களிருக்கினும் அவற்றைக்காக்கும் அறிவிலாதார் அழிந்துவிடுவர் என்றும் கண்டோம். ஆகவே, உலகத்த அறிவுடைமை என்பது மிகச் சிறந்த கருவியும் அரணும் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்வித அறிவுடைபார் குணங்கொண்டு குற்றம் ஒழிப்பர் என்று முன்னே கேட்டோம். அக்குற்றங்கள் எவை என்றும், அவற்றைக் கடிய வேண்டுவது எவ்விதமென்றும் அங்ஙனம் ஆசைப்படுகின்றோம்" என்றும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

(பரி.) அல்தாவது காமம், வெருளி, கடும்பற்றன்மம், மானம், உவமை, மதமெனப்பட்ட குற்றங்களாறியும் அரசன் தன்கணிகழாமற் கடிதல். இவற்றை வடநூலார் பகைவர்க்கமென்ப. இவை குற்றமென்றறிதலும் கடிதலும் அறிவுடையார்க்கல்லது கூடாமையின், அதன்பின் வைக்கப்பட்டது.

குற்றங்கடிதல்

விளக்கம் :—அதாவது, காமம் என்னுங் குற்றமும், கோபம் என்னுங் குற்றமும், லோபம் என்னுங் குற்றமும், மானம் என்னுங் குற்றமும், மதிமீச்சி என்னுங் குற்றமும், செருக்கு என்னுங் குற்றமும் ஆகிய குற்றங்கள் ஆறினையும் ஒருவன் தன்னிடத்தே உண்டாகாவிதம் ஒழித்தல். இவ்வாறியும் வடநூலார் பகைவர்க்கம் என்று சொல்லுவார்கள். குற்றங்களாகிய ஆறினையும் குற்றங்களைன்றறிதலும் அவற்றை ஒழித்தலும் அறிவுடையவர்களுக்கே கூடுமன்றி அறிவுடையவர்களுடையவர்களுக்கும் கூடாமையால், இவ்வகிகாரம் அறிவுடையவர்களுக்கும் அறிகாரத்திற்குப் பிறகு வைக்கப்பட்டு உள்ளது என்றனர். அது கேட்ட மாணுக்கர், “அறிவுடையமயுடைய ஒருவன் குற்றங்களைக் கடிதலே முதன்மை என்று அறிந்தானா. இனிக கடிய வேண்டுவனவாகிய தருகிகளையும் கூறல் வேண்டும்” என்னலும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

131. செருக்குஞ் சினமுஞ் சிறுமையு மில்லார் பெருக்கம் பெருமித நீர்த்தது.

(பரி.) இன். செருக்கும் சினமும் சிறுமையும் இவ்வார் பெருக்கம் = மதமும் வெருளியுங் காமமுமாகிய குற்றங்களில்வாத வரசரது செல்வம் பெருமித நீர்த்தது =மேம்பாட்டுநீர்மையினையுடைத்தது. ௭-து. மதம் = செல்வம் எனப்பட்டது. தெரியார் பசயவாகவின், அனவிறந்த காமஞ் சிறுமை யெனப்பட்டது. இவை நீர்யல்வன செய்வித்தலான், இவற்றைத்

சுடிந்தார் செல்வம் நல்வழிப்பாடி சிலைபேறுமுடைமையின், மதிப்புடைத்
தென்பதாம். மிகுதிபற்றி இவ்வெழுத் கூறப்பட்டன. (8)

விளக்கம்:—செல்வச் செருக்கும், அளவிறந்த கோபமும், சிற்றறிவேரர்க் குரியதாகிய காமமும் ஆகிய மூன்று குற்றங்களும் இவ்வாத அசருடைய செல்வமானது நல்வழி யடைவதும் நிலைபேறுடையதும் ஆகும். என்று இத்கிருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆதலால், செல்வச் செருக்கால் பிறரை நலியாத சிற்பின் அவனடைந்த செல்வமாஊது நிலைபெற்று ஒங்கி, வளருமென்றும், சினத்தையொரு பொருளாகக் கொண்டு நிற்கின்றவன் அழிந்து போவது தின்னமாதலால், அவ்விதம் அழிதற்குக் காரணமாகிய

60

கிருக்குறள் விளக்கம்

சினத்தை யொருவன் தனது செல்வச் செருக்கால் மேற்கொண்டு பிறரைத் தன்புறுத்துவானாயின் அதனால் செல்வத்திற்குக் கேடு வருமென்றும், அச்சினத்தை அறவே ஒழித்துவிடின் செல்வம் நீடித்து நிற்குமென்றும், தன் காமநிலைவாத ஏனைய மாதர்களிடத்துக் காமத்துய்க்க எண்ணி அளவிறந்த காமத்தை யொருவன் கொன்றவானாயின் அதனால் செல்வத்திற்குக் கேடு வருமெயன்றி நன்மை வாராதாதலால் அவ்வித சிவமையைத் தரும் காமத்தினை யொருவன் கடிவானாயின் அவனுக்குச் செல்வமானது மேன்மேல் வளருமென்றும் கண்டோம் என்றனர் அன்றியும், இக்குற்றங்கள் மூன்றும் ஏனைய மூன்று குற்றங்களினுள் மிகுதிபற்றி நிற்பன வாதலால் இம்மூன்றினையும் முதற்நிருக்குறளிலேயே கூறினர். இதனால், நீதியல்லனவாகிய குற்றங்களைக் கடிந்தார் செல்வமானது நல்வழிப் படுமென்றும், நல்கிதற்குமென்றும், நல்லோரால் முதிக்கப்படுமென்றும் கண்டோம் என்றனர் அதுகேட்ட மாணுக்கர், “மூன்று குற்றங்களின் இயல்வினை யறிந்தோம். இனி ஏனைய வறவறயும் கூறல் வேண்டும்” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

432. இவறவு மாண்பிறந்த மாணமு மாணு
வுவகையு மேத மிறைக்கு.

(பரி.) இ-ள். இவற்றும் :- சிவனும்வழிப் பொருள்கொடாமையும் - மாண்பு இறந்த மாணமும் - நன்மையளிக்கும் மாணமும், - மாண உவகையும் - அளவற்ற அளவையும் - ஆறாக்கு ஏதம் = அரசனுக்குக் குற்றம். எ-து.

மாட்சியான மாணத்தின்குற்றற்கு 'மாண்பிறந்த மாணம்' என்றார். அகிலாவது " அச்சணர் சாண்டீசர் அருந்தவத்தோர் தம்முன்னோர், தந்தை தாயென்றிவரை " * வணங்காமையும், முடிக்கப்படாதாயினும் கருதியது முடிந்தே விடுதலும் முதவாயின. அளவிறந்த அளவையாவது கழிசண் டோட்டம், பிறகு சினனே காமல் கழிசண்டோட்ட மென்றிவற்றையறத் தெரிதிரிக்கு வழியடைபாருள் சிதென்றார். † இவையிண்டு பாட்டானு குற்றங்களாவன இவை யென்பது உறப்பட்டது. (உ)

* புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, படான்படலம், 88.

† பதிற்றுப்பத்து, 42.

குற்றங்கடிதல்

61

விளக்கம்:—கொடுக்கவேண்டிய இடத்துப் பொருள் கொ டாது உலோபஞ் செய்தலும், வணங்க வேண்டிய இடத்து வணங்குவதற்கு மனம் கொள்ளாது பொருமிதக்கொண்டு இருத் தலும், அளவிற்கடங்காத மகிழ்ச்சியொள்ளாதலும் அரசனுக்குக் குற்றம் ஆதும் என்று இக்கிருத்தறம் உ. ருன்றற. என்னின்? அறத்தின் வழியாகச் செலவிடவேண்டிய அலத்தும் பொருளின் மீது உள்ள பற்றுதலால் பொருள்க் கொடா தவைப்பாராவின் அப் பொருள் மேன்மேல் அளவாது தீய வழிகளில் சென்று செலவிடப் பட்டு ஒழிந்து போகுமாதலால் உலோபத்தன மென்னும் குற்றங் கடியப்படவேண்டுமென்றும், வணங்கவேண்டியவராகிய தறவிகள், சால்பிற்கே தகுதியுடையோர், அருமையான தவத்தைச் செய் பவர், தம்முன்னோர், தாய், தந்தை என்ற இருமுதுருவர் ஆகிய இவர்களை எத்துணைப் பெரியனாயினும் வணங்கிய ஆதல் வேண் டுமே யன்றிச் செல்வச் செருக்கால் வணங்காது நிற்பானாயின் அப் பெரியோரது கோபத்திற்கும் சரிவ்க்கிற்சும பாத்திரானி இருமை யையும் இழந்த நேருமா தலால் வணங்கவேண்டுமென்றவர்களை வணங்க வேண்டுமென்றும், பின்னர் அளவிறந்த மகிழ்ச்சியானது நன்மை

நீமை அறியாது அறிவைக் கருத்துத் தய வழியில் புகளிடுமா த
 லால் அதனை முற்றும் ஒழித்தல் வேண்டும் என்றும் கண்டோம்.
 இவ்வணதிறக்க மகிழ்சியானது பெரியதோர் குற்றமாக முடியு
 மென்பதை விராடபுரத்து அரசன் செயலால் காணுகல ஁டும்.
 அது என்னையோ வெணின்? பேடியாக்கிருந்த அருச்சுணன் விரா
 டன் மகனாகிய உத்தரகுமாரன் என்னும் இராய புதல்வனை ஓர்
 ரதிகளாகக் கொண்டு யுத்தகளத்துச் சென்ற காலதது அங்கு உள்ள
 துரியூனது சைன்னியங்கனாகிய வீரர்களை யெல்லாம் கண்ட உத்தர
 குமாரன் மிகுதியும் நடுக்கி ஓடோடினனாதலால், அதனைக் கண்ட
 அருச்சுணன் அவனுக்குவேண்டிய உறுதிமொழிகளைக் கூறி அவ
 னைத் தனக்குச் சாரதியாக அமைத்துக்கொண்டு, துரியன் சைன்னி
 யங்களை யெல்லாம் வென்று, பிடித்துச் சென்ற மாடுகளை யெல்லாம்
 திருப்பிக்கொண்டு ஜெயசீலனாக வந்ததைக் கண்ட சவலாளர்கள்
 விராடவிடத்துச் சென்ற கூறலும், கேட்டவனாகிய விராடன் தன்
 மகன் உத்தர குமாரன் சைன்னியங்களை வென்று ஜெயத்தை
 யடைந்து வருகின்றான் என்று எண்ணி மிகுதியும் அளகிறந்த

62

திருக்குறள் விளக்கம்

உவகைகொண்ட காலத்தது அவனோடு இருந்த கங்கபட்டர் என்னுந்
 தருமர், ஜெயமானது உத்தர குமாரனும் வந்திருத்தல் ஆகாது
 உடன் சென்ற பேடியினால் கிடைத்திருத்தல்கடும் என்னதும்,
 விராடன் மிகுதியும் கோபங்கொண்டு அரசன் மகனாகிய உத்தரன்
 அடைபாத ஜெயத்தைப் பேடி பொருவனோ யுத்தஞ்செய்து
 அடைந்து இருப்பன், இது மதியின்மையாகும் என்று கூறித் தன்
 கையிலிருந்த பாச்சிகை என்னும் கருகியால் கெற்றியில் இடித்தா
 னென்றும், அதனால் கங்கபட்டனென்னுந் தருமனுக்கு உதிரம்
 பெருகிறதென்றும், இவையெல்லாங்கண்ட அருச்சுணன் முதலிய
 தம்பியர்கள் விராடனுக்கு ஊறு செய்ய எண்ணினர்களென்றும்,
 பிறகு தருமனது கட்டையைக் கோபந்தனினிந்தார்களென்றும்,
 விராடன் தன் அளகிறந்த மகிழ்ச்சி என்னும் குற்றத்திற்காக
 வருத்தித் தருமனை; பொறுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டா

னென்றும் பாரதக் கதையில் பாக்கக்காணலாம். ஆதலால், குற்றங்கள் ஆறும் இயை என்று இரண்டு திருக்குறள்களாலும் அறிந்தோம் என்றனர். அதன்கேட்ட மாணக்கர், “குற்றங்கடிய வேண்டுமென்பது அறிந்ததோர் விஷயமேயாகும். ஆயின் ஏதேனும் ஒரு சிறு குற்றம் ஒருவனிடத்தே வந்து விடுமாயின் அதனை நல்லறிவுடையோர் எவ்விதம் கொள்வர்?” என்ற கேட்டலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

433. திணத்துணையாக் குற்றம் வரினும் பரிணத்துணை கொள்வர் பழிநாணு வார். [பாக்

(பரி.) இ-ள் பழி நாணுவார்-பழியை யஞ்சுவார்—திணத்துணையாக் குற்றம் வரினும் பரிணத்துணையாக் கொள்வர்—தம்கட்டிணையனவாக் குற்றம் வந்ததாயினும் அதனை அவ்வளவாகவன்றிப் பரிணயினவாகக் கொள்வர். ஏ-து.

குற்றம்—சாதிப்பெயர். தமக்கேவாமையிற் சிறிதென்றபொருள் பெரிதாகக் கொண்டு வருத்திப் பின்னும் அது வாராமற் காப்பொன்பதாம். (க)

விளக்கம் :—உலகத்துப் புகழினை விரும்பிப் பழிக்கு அஞ்சுகின்ற பெரியோர் தம்மிடத்தே திணயென்று சொல்லும் தானியத்தின் சிறிய அளவினையுடைய ஒர் சிறிய குற்றம் வந்ததாயினும்,

குற்றங்கடியதல் 63

வந்ததாயிவ அச்சிறிய குற்றத்தை அச்சிறிய அளவாகவே கொள்ளாது மிகப் பெரியதோர் குற்றமாகக்கொண்டு அதற்காக மிகுதியும் வருத்தி, வருத்தியதோடு சிவ்வாறு பின்னரும் அவ்வித சிறியதோர் குற்றமும் தம்மிடத்தே வராவண்ணம் காத்துக்கொள்வர் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆதலால், சிறியதோர் குற்றத்தையும் பழிக்கு அஞ்சுகின்றவர்கள் தெய்வவிரும்பார் என்பது பொருளாயிற்று என்றனர். அதன்கேட்ட மாணக்கர், “இவ்விதம் குற்றத்தைக் காவாவிடின் அதனால் என்னகேடு நேரும்?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

434. குற்றமே காக்க பொருளாகக் குற்றமே

யற்றந் தருஉம் பகை.

(பி.) இ-ள். அற்றம் தருஉம் பகை குற்றமே—தனக்குறுதி பயக்கும் பகை குற்றமே,—குற்றமே பொருளாகக் காக்க—ஆகலான், அக்குற்றம் தன்கண் வாராமையே பயனாகக்கொண்டு காக்கவேண்டும். ஏ-து.

இவைபற்றியல்லவது பகைவர் அற்றத்தாராமையின் இவையே பகை யாவனவென்றும் வடதூலார் மதம் பற்றிக் 'குற்றமேயற்றத் தருஉம் பகை' என்றும், இவற்றின்மையே குணங்களுண்மையாகக் கொண்டென்பார் 'பொருளாக' என்றும் கூறினர். குற்றமே காக்கவேன்பது "அரும்பண் பினூற் றீமைகாக்க" என்பதுபோல நின்றது. (ச)

விளக்கம்:—ஒருவனுக்கு இறுதியினை யுண்டுபண்ணும் பகை பென்பது குற்றமேயாகுமென்றும், ஆதலால் அவ்வித இறுதியை உண்டுபண்ணும் குற்றத்தைத் தன்னிடத்தே வாராவண்ணம் செய்தல் வேண்டுமென்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆதலால், குற்றத்தைச் செய்யும் காலத்துப் பகைவர் பழி கூறித் தம் பகை பைத் தீர்த்துக் கொள்ளுவதற்குக் குற்றமுடையான யொழிக்க முயல்வர் என்றும், அவ்விதம் பகைவர் பழிப்பில் அகப்பட்டு உலகோர் கம்பும்விதம் செய்யாது தன்னுடைய குணங்களால் அக்குற்றங்களைக் கடியவேண்டுமென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணக்கர், "இக்குற்றம் கடியதற்கு ஒருவன் எது செய்தல் வேண்டும்? அதை எக்காலத்துச் செய்தல் வேண்டும்?" என்றும், சூசிரியர் கூறுவாராயினர்.

64

திருக்குறள் விளக்கம்

435. வருமுன்னர்க் காவாதான் வாழ்க்கை யெரிமுன்னர் வைத்துறு போலக் கெடும்.

(பி.) இ-ள். வருமுன்னர்க் காவாதான் வாழ்க்கை—குற்றம் வரக் கடவதாகின்ற முற்காலத்திலே அதனைக் காவாத அரசன் வாழ்க்கை—எரிமுன்னர் வைத்தஊறபோலக் கெடும்—அது வந்தால் எரிமுடிந்த நின்றவைக்குவை போல அழிந்தவியும். ஏ-து.

குற்றமென்பது அதிகாரத்தான் வந்தது. முன்னரென்றதனீற்றது

பகுதிப்பொருள் விருதி. வருமென்றும் பெயரெச்சடி முன்னொன்றுக் காலப்பெயர் கொண்டது; அதனாற் காக்கலால் காலம் பெறப்பட்டது. குற்றஞ் சிந்தாயினும் அதனாற் பெரியசெல்வம் அழிந்தேவிடுமென்பது உவமை யாற் பெற்றும். (இ)

விளக்கம்:—அரசனொருவன் தன்னிடத்தே குற்றம் வருவதாகக் காண்பானாயின் அதற்கு முன்னரே வாரா வண்ணம் அக்குற்றத்தைக் காத்துக் கொள்ளல் வேண்டும் என்றும், அவ்விதம் காத்துக் கொள்ளாவிடில் குற்றம் தன்னிடத்து வந்தபோது தீயினிடத்தே அகப்பட்ட வைக்கோல் உட்டமானது அவ்விதம் அழிந்து போகுமோ அவ்விதம் அவனுடைய வாழ்க்கையானது அழிந்து போகுமென்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆதலால், சிறியதோர் குற்றத்தால் ஒருவனுடைய பெரியதோர் செல்வமானது அழிந்து விடுமென்பதற்குச் சிறிய நெருப்பாயினும் பெரியதோர் வைக்கோல் போரியினாயும் அழிக்கும் என்று உவமை காண்பித்ததாயிற்று ஆதலால், வருமுன்னரே குற்றத்தைக் காப்போன் வாழ்க்கை எவ்வளவு சிறியதாயினும் வளர்ந்து மேன்மையடையுமென்றும், அவ்விதம் காவாதவனது வாழ்வானது எவ்வளவு மேன்மையுடையதாயினும் அழிந்தே போய்விடுமென்றும் கண்டோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “அரசன் ஒருவன் தன்னிடத்தேயுள்ள குற்றத்தை மாத்திரம் நீக்கமுயலுதல் வேண்டுமோ? அன்றி, ஏனையோர் குற்றத்தையும் நீக்க முயலல் வேண்டுமோ?” என்னனும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

436. தன்குற்ற நீக்கிப் பிறர்குற்றங் காண்கிற்பி

னென்குற்ற மாகு மிறைக்கு.

(பரி.) இ-ள். தன்குற்றம் நீக்கிப் பிறர் குற்றம் காண்கிற்பின் = முன்னர்தன் குற்றத்தைக் கண்டு கடிந்து பின்னர்ப் பிறர் குற்றம் காணவல்ல

குற்றங்கடிதல்

65

னாயின்,—துறைக்கு ஆகும் குற்றம் என் அரசனுக்கு ஆகாடவ குற்றம் யாத! ஏ-ற.

அரசனுக்குத் தன்குற்றம் கடியாவழியே பிறர்குற்றம் கடிதல் குற்ற

மாவது. கடித்தவழி முறைசெய்தவா'மென்பார், 'என்குற்றமாகும்' என்குள்; எனவே, தன்குற்றம் கடித்தவனே முறைசெய்தற் குரியவனென்பதாயிற்று. இவை காண்குபாட்டானும் அந்நிறை கடித்தபாடு பொறுவகையாக் கூறப்பட்டது. இனிச் சிறப்புவுகையாக் கூறுப. (க)

விளக்கம்:—அரசனொருவன் தன் குற்றத்தை இது என்று முன்னி தெரிந்து அக்குற்றத்தை யொழித்த அகன் பிறகு தன் கீழ்ப்பட்ட மந்தவர்களது குற்றங்கள் இவை என்று காண வல்லமை யுடையவனாயிற்று. அவ்வித அரசனுக்கு உண்டாகக் கூடிய குற்றம் எது உள்ளது என்று இத்திருக்குறள் யினாலுணர்ந்து. இதனால், அரசன் முதலில் தன் குற்றத்தைத் தொலைத்துவிட்டு வேண்டிமென்றும், தொலைத்த அளவே தன் கீழ்ப்பட்ட மந்தவர்கள் குற்றக்காலக்கண்டு அவர்களை குற்றஞ் செய்யாவண்ணம் தண்டித்து அரசனது முறையைச் செய்தல் வேண்டிமென்றும், அவ்வித அரசனே ஆளுகைக்கு உரியவனென்றும் கண்டோம என்றனர். அது கேட்ட மானுக்கர்: "குற்றங்கள் இவை என்றும், அவை செய்யாது ஒழிப்பாணுக்கு உடையதெனும் இது வேன்றும், அதனால் அரசனது செங்கோன்மையும் அறிந்தோம். ஆகவே குற்றஞ்செய்யாதவனது செவ்வம் வளருமென்றகண்டோம். அவ்விதம் குற்றத்தைக் காவாதவனது செவ்வம் எதுவாகுமென்று சிறப்பாவகையாக் கூறல் வேண்டும்" என்னலும், ஆடிரியர் கூறுவாராயினர்.

437. செயற்பால செய்யா திவறியான் செல்வ முயற்பால தன்றிக் கெடும்.

(பர்.) து-ள். செயற்பால செய்யாது திவறியான் செல்வம்—பொருள் சாற்றான்குச் செய்துகொள்ளப்படுமவற்றைச் செய்துகொள்ளாது அதன் கட்டபந்துள்ளது செய்தானது செல்வம்—உயற்பாவகன்றிக் கெடும்—பின் உணதாம் பாண்மைத்தன்றி வறியே கெடும். ஏ-று.

செயற்பாலவாவன:—அறம் பொருளின்பயர்-ள். பொருளாற் பொருள் செய்த வாக-து:—பெருக்குதல்; அத "பொன்னிரும பொருபடை ய்ப்

66 திருக்குறள் விளக்கம்

படை, தன்னி னுருத் தாணி தாணியிற், பின்ன யாகும் பெரும்பொரு ள்ப்பொரு, இன்னும் காலைத் தன்னொன வில்லையே" எனப்பதனாறிக.

அறஞ்செய்யாமையானும் பொருள்பெருக்காமையானும் 'உயற்பாவதன்' என்றும், இன்பப் பயன் கொண்காமையிற் 'அகமும்' என்றும் உறிஞர். உயற்பாவதின்றியென்று பாடமோ தவாரு முள். (எ)

விளக்கம்:—ஒருவன் தனக்கு உள்ள பொருள்களைக் கொண்டு தனக்காகச் செய்துகொள்ள வேண்டுவனவற்றைச் செய்யாகிறுப்பதன் அப்பொருளின்மீது ஆகைகொண்டு லோபத் தனமாயிருப்பானாயின் அவ்வித லோபியினுடைய செல்வம் உள்ளதுபோல் காணப்பட்டபின் னுன்றற்கும் பயன்படாது அழிந்து போகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஒருவன் தனக்குச் செய்துகொள்ள வேண்டுவன அறம் பொருள் இன்பங்களாகும். பொருளைக் கொண்டு கல்லை செய்தல், பிறர்க்கு உதவுதல் முயலிய அறங்களையும், பொருளைக் கொண்டு பொருள் பெருக்குதல் ஆகிய பொருள் செயல்வகையினையும் செய்யாகிறுப்பதன் அப்பொருளாகிய இன்பப் பயனையும் லோபிபொருவன் அனிடயாது விடுகின்றானுதலால், அவ்வித பொருள் அவனுக்கு உதவுதலுமின்றிப் பிறர்க்கும் பயன்படாது சிறிது சிறிதாகக் தேய்த்துபோம என்பது பெற்றோரும் என்றனர். அதுகேட்ட மாணிக்கர், "மேற்கூறிய குற்றம் ஆறனுள் பெரியனவற்றை எடுத்துக் கூறல்வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

438. பற்றுள்ள மெண்ணு மிவறன்மை யெற்றுள்ளு
மெண்ணப் படுவதொன் றன்று.

(பர்.) இ-ள். பற்றுள்ளம் என்னும் இவறன்மை=பொருளை விடத் தருவிடத்த விடாது பற்றுநிலைச் செய்யுமுள்ளமாயிய உலோபத்தினது தன்மை—எற்றுள்ளும் எண்ணப்படுவது ஒன்று அன்று=குற்றத்தன்மைகொள்வாவற்றள்ளும் கைத்தெண்ணப்படுவதொன்றன்று; யிக்கது. ஏ-து. இவறவது தன்மையாவது:—குணங்கொள்வாம் ஒருக்குளவாயினும் அவற்றைக் கீழ்ப்படுத்தத் தான் மேற்பட வல்லுயியல்பு. ஒழித்தன அது மாட்டாமையின், 'எற்றுள்ளுமெண்ணப்படுவ தென்றன்று' என்றார்.

* சேவகசிந்தாமணி, விமலையாரிலம்பகம், 35.

எவற்றன்றோமென்பது ஓடைக்குறைந்த தின்றது. ஓலைவரண்டு பாட்டா ளும் உலோபத்தின் தீமை உறப்பட்டது. (அ)

விளக்கம்:—ஒருவன் தன்னுடைய 'பொருளைச் செலவழிக்க வேண்டிய இடத்தைச் செலவழியாது அதனிடத்தே ஆசையை வைக்கும் லோபத்தைத் தனது இயற்கையானது எண்ப குற்றங்கள் எல்லாவற்றுள்ளும் ஒன்றாக வைத்து எண்ணப்படுவது அல்லியாத வால், அக்குற்றங்கள் எல்லாவற்றுள்ளும் லோபம் என்னும் ஒரு குற்றமே மிகக் கொடியதாகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஏனெனின்? இந்த லோபமானது ஒருவனுக்கு உள்ள நற்குணங்கள் எல்லாவற்றையும் கீழ்ப்படுமாடிச் செய்து தான் மேற்பட்டு நிற்கின்ற தீமையாகிய குற்றமாகையாலும், எண்ப குற்றங்கள் அவ்வித கொடுமையுடையனவல்ல வாகையாலும், இவ்வுலோபமென்னும் குற்றமே குற்றங்கள் எல்லாவற்றுள்ளும் பெரிய குற்றம் என்றறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இன்னும் இது நீக்க ளாகிய குற்றங்களுள் கொடியனவற்றை விளக்கல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் உறுவாராசினர்.

439. வியவற்க வெஞ்ஞான் றுந் தன்னை நயவற்க
நன்றி பயவா வினை.

(பா.) இ-ள். ஏஞ்ஞான்றும் தன்னை வியவற்க-தான் இறப்ப வுயர்ந்த ஞான்றும் மதந்தாற் தன்னை கண்முதியாதொழிக; -என்றி பயவா வினை செயற்க-தனக்கு கண்மை பயவா வினைகளை மாணத்தால் வீரும்பாதொழிக. ஏ-து.

தன்னை வியவந்துறி ஓடும்பு காலமும் வலியும் அறியப்படாமையானும், அறனும் பொருளும் தீயெழப்படுதலானும், 'ஏஞ்ஞான்றும் வியவற்க' வென்றும், கருதியது முடிந்தே விடுவலென்று அறம்பொருளின் பங்கள் பழுவாவினைகளை யெப்பின் அவற்றாற் பாலமும் பழியும் கேடும் வருமாக வின், அவற்றை 'செயற்க' வென்றும் கூறினார். இதுகூறல் மதமான்களின் தீமை உறப்பட்டது. (ஆ)

விளக்கம்:—ஒருவன் செல்வத்தினாலே மிகுதியும் உயர்வாகிய தகுதியை அடைந்த காலத்திலும் தன்னை அதிகமாக எண்ணிக் கொள்ளாதல் கூடாதென்றும், தனக்கு கண்மைதாது செயல்வீண

மானங்கருதி விரும்பாது ஒழித்தல்வேண்டும் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஏனெனின்? ஒருவன் தனக்குள்ள செல்வத்தை அதிகமாகக் கருதித் தன்னினுள் மேம்பட்டாரில்லை யாதலால் தன்னை வெல்வாரில்லை என்று எண்ணுவானாயின், பிறாது செல்வத்தையோ அவர்களிருக்கின்ற வெல்லக் கூடாத இடத்தையோ காலத்தையோ அவர்களுடைய வலியுமயினை யோ அறிவதற்கு அறிவைச் செலுத்தாது இராமாற் றிடப்பாடுனென்றும், அதனால் தன்னை அதிகமாக மதித்தலானுண்டாயிருந்தும் அவனுக்கு மிகுதியும் தீமைசெய்வது ஆகுமென்றும், மேலும், தன்னுடைய காரியமொன்றினை முடிப்பது தனக்குக் கூடாததாகிநின்றும் தன்னுடைய மானம் என்னும் பெருமை மிகுதியால் அறமெய்யான இன்பங்கள் மூன்றினையும் உண்டாக்காத தீச்செயல்களையிறும செய்து முடிப்பேனென்று தொடங்குவானாயின், அதனால் இவனுக்குப் பாவமும் பழியும் கெடுதியும் வருமேயன்றி நன்மைவாராதலால் அம்மான் இன்பதையும் விரும்புகல் கூடாது, தன்மையும் இதனால் கூறியதாயிற்று. ஆகவே, குற்றங்களுள் மதம் என்னுங் குற்றத்தைப்பற்றியும், மானம் என்னுங் குற்றத்தைப்பற்றியும் பிரித்துக் கூறியதாயிற்று என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர்கள், “குற்றங்களுள் பெரியன வென்று என்னும் லோபம் மதம் மானம் என்னும் மூன்றினையும் அறிந்தோம். ஆயின், எல்லாவற்றிலும் மிகப் பெரியது என்னும் காமம் என்பதைப்பற்றி யறிய விரும்புகின்றோமாதலால், அதனையும் விளக்கல்வேண்டும்” என்னுய், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

440. காதல காத லறியாமை யுய்க்கிற்பி

னேதில வேதிலார் நூல்.

(பரி.) இ-ள். காதல காதல் அறியாமை உய்க்கிற்பின் -- தான் காதலித்த பொருள்களை அவர் அக்காதலறியாமல் அனுபவிக்கவல்லவாயின், — ஏதிலார் நூல் ஏதிலம் = பணவன் தன்னை வஞ்சித்தற்கெண்ணுமென்னும் பழாதாம். ஏ-து.

அறிந்தவழி அவை வாயிலாகப் புழுத்து வஞ்சிப்பாசலின், அறியாம

துய்த்தால் வாயிலிணையின் வஞ்சிக்கப்பட்டுணைப்பதாம். சாமம், வெஞ்சி, உவையென்பன முற்றச்சடியுந் குற்றமணியின், இதனாற்

குற்றங்கடி தல்

89

பெரும்பான்மைத்தாயிய சாமதகருமாதுகறி, ஏனைச்சிதபான்மையவற்
நிற்குப் பொதுவகை விலக்கினையே கொண்டொழிந்தார். (வ)

விளக்கம்:—தருவன் தான் விரும்பிய பொருள்களைத்
தனது பகைவர் அநியாமல் அனுபவிக்க வல்லவனாயின், அப்பகை
வர் தன்னை வஞ்சித்த அவ்வின்பத்தினை யனுபவியாவண்ணம்
தடுத்தல் கூடாமையாகும் என்று இத்திருக்கறள் கூறுகின்றது.
இதனால், சாமம், வெஞ்சி, உவையாக் என்கின்ற மூன்றும் ஏனைய
லோபம், மகப, மானம் என்பனபோல முழுவதும் நீக்குவதற்கு
ஆகாத குற்றங்களாக இருக்கின்றனவென்று அறிவிக்கும்.
ஆகையால், அவை கடிவதற்கு இல்லை என்றும், ஆயினும் அவற்
றுள் சாமதகர்ச்சி இல்லாததால் சாவர்க்கும் இன்றி யானையாத
தாக உள்ளதாகலால் சிறப்பு: வரையா .. இத்திருக்குறள் ஓர் வேளை
தருவன் சாம தகர்தனை சிறுமயிற்றுவிண், அதனை அவன் பவக
வன் அநியாவண்ணம் துகர்தல் கூடும் என்றும், அவ்விதம்
செய்வதால், அவனுக்குப் பழது கோலத்தன்றுர் கூறியதா
யிற்று. இதனால், “அறத்தான் வருகே யின்பார் மந்தெல்லாம்,
புறந்த புகழ்நில” என்றும், “நீனைந் திரியா கடங்கியான் தேநற்
றம், மலையினுயாணப் பெரிது” என்று கூறிய திருக்குறள்களில்
விடுத்த கட்டளைகளை நீறிச் செய்வதற்கு இல்லையாசினும், இது
அரசனொருவனுக்கு விடுத்த அரசியலுள் கூறப்படுகின்றதாகலால்,
ஓர் வேளை அவன் புகழை முகலியவர்களிடத்து இன்பு விழைவா
னாயின் அதனை துகர்தல்கூடுமென்றும், அவ்விதம் செய்வதும் தனது
பகைவரால் வஞ்சிக்கப்பட்டு அநியாவிதமாக துகர்தல் வேண்டு

மென்றும் கூறியதாயிற்று. ஏனெனின்? மிகப் பெரிய தகுதி வாய்ந்த தானிய அரசன் ஒருவன் காம தகர்ச்சியின் பொருட்டுப் பாத்தையர் முதலியோர் இல்லத்திற்குச் செல்லுங்காலத்த யாதொரு காவலுமில்லாத தனித்துச் செல்லவேண்டுமென்று யிருக்கின்றான் ஆதலால், அவ்வாறு செல்லுங்காலத்த இவனது பகைவர் இவனை ஒதுக்கிடத்தே யிருந்து வஞ்சகமாக அழிக்க நேருமாதலால், ஒருவரும் அறியாவன்ணம் காம தகர்ச்சி தகர்வானாயின், அதனால்கேடுவாராதென்று ஒழிக்கக்கூடாத காம இன்பத்திற்குப் புறாடை கூறியதாயிற்று என்பதை. அதுகேட்டமாமனாகர், "மேற்கூறிய அளவாகவே குற்றங்கள் ஆறியும் பொதுவாகவும் சிறப்பாகவும் அறிந்தனம். 70

சிருக்குறள் விளக்கம்

இவ்விதம் குற்றங்களைக் கடிவதற்கு மக்கள் ஓர் துணைகொண்டால் ல்லி முடியாதன்றோ? ஆதலால், எவ்வித துணையைக் கொள்ளுதல் வேண்டும் என்பதைப்பற்றியும் அறிய ஆசைகொள்ளுகின்றோம்" என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

45 அதிகாரம்.

பெரியாரைத் துணைக்கோடல்.

(111.) அஃகாவய முயிருகுற்றமும் முறைமையிற் கடிதயிற் காவற் சாகாடுகைத்தற் குரியனாய அரசன் திருநெலியவக்கி கண்ணெறிச் செலுத்தும் பேரறிவுடையாரைத் தனக்குத் துணையாகக்கோடல். அதிகாரமுறைமையும் இதனானே விளங்கும். பேரறிவுடையாராவார் அரசர்க்கும் அஞ்சக்கட்கும் மாணுடத் தெய்வக் குற்றங்கள் வாராமற் காத்தற்குரிய துமைச்சர், புரோகிதர்.

விளக்கம்:—அதாவது, அரசரிமையைச் சரியாக முறைப்படுத்தவேண்டிய பொருவன் தீமையாகிய வழிகளை விலக்கித் தன்னை நன்னெய்யில் செலுத்தும் மேற்கூறிய ஆறு குற்றங்களையும் கடிந்த பெரியோரைத் துணைக் கொள்ளுதல் வேண்டும் என்பதே. அவ்விதம் கொள்ளுவானாயின் தானும் ஆறு குற்றங்களையும் கடிந்து அரசின் முறையைச் சரியாக நடத்துதல்கூடும் என்பதால், பெரி

யாரைத் துணைக்கோடல் என்னும் இவ்வதிகாரம் குற்றக்கடிதல் என்பதன் பின் வைக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் பெரியாராவர் அரசாக்கும் அவனுடைய அங்கங்களாகிய படை முதலியவர்களுக்கும் பாடுதொடு துன்பமும் வராவண்ணம் காப்பதற்குத் தக்கவராகிய அமைச்சர், புரோகிதர் என்பவர் ஆவர். இதனால் ரீங்கள் மேல் வினவியபடி இன்ன தகுதியுடையோரைக் குற்றக்கடிதற்குத் துணைக்கொள்ளல் வேண்டும் என்பது பெற்றோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், “பெரியாரோனின் அமைச்சர் புரோகிதர் என்றீர். இவ்வமைச்சரும் புரோகிதரும் எவ்வித தகுதியால் பெரியாரினர். முன்னர் நீத்தார் பெருமைபுணர் செயற்கரிய செய்வார் பெரியார் என்று அறிந்தோம். இவர் செயற்கரிய செய்கின்ற

பெரியாரைத் துணைக்கோடல் 71

பெரியாரோ? அன்றி எவ்விதத்தால் பெரியார்?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

441. அறனறிந்து மூத்த அறிவுடையார் கேண்மை திறனறிந்து தேர்ந்து கொளல்.

(பரி.) ௩-ம். அறன் அறிந்து மூத்த அறிவுடையார் கேண்மை = அறத்தினது துண்மையைறிந்து தன்னின் மூத்த அறிவுடையாரது கேண்மையை—தேர்ந்து திறன் அறிந்து கொளல் = அரசன் அதனறகுமையை யோர்த்து, கொள்ளுத் திறமறித்து கொள்க. ௭ - து.

அறதுண்மை துலாவேயன்றி உய்த்தணர்வானும் அறியவேண்டுதலின், ‘அறனறிந்து’ என்றார். மூத்தல் = அறிவானும், சேத்தானும், காலத்தானும் முதிர்ந்தல். அறிவுடையார் - சீதியையும் உலகியலையும்றிதலையுடையார். திறனறிதலாவது:—கண்மதித்தல், உயாச்செய்தல், அவர்கவராகிற்ற வென்பன முதலாக அவர் பிணிப்புண்ணுந் திறனறித்து செய்தல். (க)

விளக்கம்:—அறம் என்னும் பகுதியின் ஐட்டித்தையெல்லாம் அறிவதில் அரசன் தன்னைக் காட்டிலும் மிகுதியும் முதிர்ந்த அறிவுடையவர்களது சினைகதலாக அவ்வறிவின் அருமைபினை யுணர்ந்து கொள்ளுதல்வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அறத்தினது துட்பம் அறத்திற்குடறம் துல்களில் அறிவது

மாத்திரமல்லாமல் ஒருவன் துணுகி துணுகி உய்த்து உணர்ந்து வேண்டாமாதலால் அவ்வித உணர்வினையுடையார் பெரியவரென்றும், அதாவன்றியும் இயற்கையரவானும், ஒழுக்கத்தானும், வயதானும், முதிர்ந்திருத்தல் முதிர்ச்சியுடையவரென்றும், உலகத்து சிகழ வேண்டிய நீதியையும் இயற்கையையும் அறிவின்றவர் அறிவுடையவரென்றும் அறிவின்றோமாதலால், இப்பெரியவர் நீத்தாராகக் கூறிய பெரியோர் போன்ற மணக்கையடக்கும் பெரியவல்லவாயினும் உலகியல் நடத்தும் பெரியவாகவுள்ளவரென்றும், அவ்வித பெரியவரை அவர் சிறந்தது அவரை கன்றமகித்து அவர்க்கு வேண்டுவனயாவும் செய்து அவர்க்குத் தன்னிடத்தே அன்பு நேரும்படிச் செய்து துணையாக்கிக் கொள்ளுதல்வேண்டும் என்றும் அறிந்தோமென்றனர். அதன்கேட்ட மாணாக்கர், "இவ்வித அறிவுடையோர் அரசனுக்கு எவ்வித தகுதியை யுண்டுபண்ணுவர் என்பதையும் கூறல்வேண்டும்" என்றும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

72

கிருக்குறள் விளக்கம்

442. உற்றநோய் நீக்கி யுற அமை முற்காக்கும்
பெற்றியார்ப் பேணிக் கொளல்.

(111.) இ-ள். உற்ற நோய் நீக்கி—தெய்வத்தானை மக்களானுத் தனக்குவந்த துன்பங்களை நீக்குமாறித்து நீக்கி—உருமை முற்காக்கும் பெற்றியார்—பின் அப்பெற்றியான வாராவண்ணம் முன்னறிந்து காக்க எவ்வ தன்மையினை யுடையாரா—பேணிக்கொளல்—அரசன் அவர் உயிர் பனை செய்த துணையாக்கிகொள்ச. ஏ - த.

தெய்வத்தான் வருந் துன்பங்களாவன:—மழையினதின்மை யிருதி களானும், காற்றத் தீப் பிணியென்றிவற்றினும் வருவன. அவை கடவுள் ளையுந் தக்கோரையும் நோக்கிச்செய்யுஞ் சாத்திகளானீக்கப்படும். மக்க ளானவருந் துன்பங்களாவன:—பணைவர், கன்வர், சுற்றத்தார், வினைசெய் வாரென்றிவர்களான வருவன. அவை சாம பேத நான தண்டங்களாயி ய சால்வையுப்பாயத்தன் ஏற்றதனானீக்கப்படும். முற்காத்தவாவது:—தெய்வத் தான் வருவனவற்றை உற்பாதங்களானறித்து, அச்சாத்திகளாற் காத்தலும்; மக்களான் வருவனவற்றை அவர் குணம், இயற்கை, ஆகாரம், செயலென் பனவற்றினறிந்து அவ்வபாயங்களுனொன்றார் காத்தலுமாம்: ஆகவே. புரோகிதரையும் அகமச்சாரையும் கூறியவாறாயிற்று. இங்கிதம்—குறிப் பாணிகளும் உறுப்பின்றொழில். ஆகாரம்—குறிப்பின்றி சிகழும் வேறுபாடு.

உவப்பபட்சணமும், அவரைத் துணையாகக் கோடல் வேண்டுமென்பதும், கொள்ளுமாறுக் கூறப்பட்டன. (உ)

விளக்கம் :-—தெய்வத்தாலாவிலும் மக்களாலாவிலும் தனக்கு வந்தனவாயிவ துன்பங்களைவெல்லாம் நீக்கும்விதம் அறிந்துநீக்கும்படியும், அவ்வித துன்பங்கள் பின்னர் வாராதவிதமாக முன்னரே அறிந்தும் காக்கின்ற வல்லமையாயிவ தன்மையினைபுடையவரை அரசன் தெரிந்து அவர்க்கு அவர் உவக்கின்ற விஷயங்களைவெல்லாம்செய்து அவரைத் தனக்குத் துணையாகக் கொள்ளல்வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, மழை இல்லாம, அதிகமாக மழை பெய்தல், காற்றடித்தல், நீப்பிடித்தல், கோய் வருதல் என்று கூறுகின்ற தெய்வத்தால் வரக்கூடிய துன்பங்களைக் கடவுளை நோக்கியும், தருத்தவாயிவ தறிகள் முதலியோரைக்கொண்டு பூசைகளாலும் சார்க்களாலும் செய்யவல்லபுரோதிரையும், பகை

பெரியாரைத் துணைக்கோடல்

78

வர்களாலேயும், கன்வர்களாலேயும், பந்துக்களாலேயும், ஏவலாளர்களாலேயும் வரும் குற்றங்களைச் சாமபேத தான தன்மென்னை நான்கு விதமாயிவ புபாயங்களைத் தந்தெந்த குற்றத்தை எந்தெந்த உபாயத்தால் நீக்கல்வேண்டுமோ அவ்விதம் நீக்குகின்ற அமைச்சரையும் துணையோராகக் கொள்ளுதல்வேண்டும் என்று அறிந்தோம். இப்பெரியார் தெய்வத்தால் வருவனவற்றிற்கு முற்குறியாக அறிந்து சாந்தி செய்தல் என்றும், மக்களால் வருவதற்கு அம்மக்களது குணம், நயப்பு, ஆகாரம், செய்கை என்னை நான்குதன் அவரவர்க்கு ஏற்றனகொண்டு அவர்களால் துன்பம் வாராமல் காத்தல் என்றும் கண்டோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணிக்கர், “மேற்கூறிய இரண்டு திருக்குறள்களாலும் பெரியாரது தன்மையும், பெரியாரையரசன் துணையாகக்கொள்ளுதல் முக்கியமென்றும், அவ்வித பெரியாரைத் துணையாகக் கொள்ளுதல்காலத்து அவர்க்கு வேண்டுவனவெல்லாம் செய்து கொள்ளுதல் வேண்டும் என்றும் அறிந்தோம். ஆயின், அவ்வித பெரியாரை அரசன் துணையாகக் கொள்ளுவானாயின், அரசன் அடைந்தோடுகள் எல்லாவற்றன் னும் சிறந்தது ஆகுமோ?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

443. அரியவற்று ளெல்லா மரிதே பெரியாரைப்
பேணித் தமராக் கொளல்.

(பரி.) இ-ள். பெரியாரைப் பேணித் தமராக் கொளல் = அப்பெரிய
வர்களை அவர் உவப்பனவறிந்து செய்த தமக்குச் சிறந்தாராகக் கொள்ளு
தல்—அரியவற்றுள் எல்லாம் அரிது = அரசர்க்கு அரியபேறுகளெல்லாவற்
துள்ளும் அரிது. எ-து.

உலகத்தரியனெல்லாம் பெறுதற்குரிய அரசர்க்கு இப்பேறு சிறந்த
பெற்றது, இதனால் அவையெல்லாம் உளவாதனோக்கி. (க)

விளக்கம்:—அவ்வித பெரியவர்களை அவர்கள் அவற்றில் சந்
தோஷிக்கின்றார்களோ அவற்றை யறிந்து அவர்களுக்குத் தக்க வித
மாகச் செய்து தமக்குச் சிறந்ததுணையாகக் கொள்ளுதல் அரச
ரானவர்க்கு அடையக்கூடிய அருமையாகிய பேறுகளெல்லாவற்
துள்ளும் அருமையாகிய பேறாகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறு
கின்றது. ஆதலால், உலகத்தில் ஒருவன் அடையக்கூடிய பேறுகள்

10

74 திருக்குறள் விளக்கம்

எல்லாவற்றும் சிறந்த பேறுகளை அடைய வேண்டுமாயின்,
அவையெல்லாம் அடைவித்தற்கு உரியவாகிய பெரியாரைத்
துணைக்கொள்ளுதல் வேண்டும் என்பது பெற்றும் என்றனர். அது
கேட்ட மாணாக்கர், “பெரியாரைத் துணைக் கொள்ளின் அதைக்
காட்டிலும் வேறு துணை வேண்டுமென்பதேயோ?” என்னதும்,
ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

444. தம்மிற் பெரியார் தமரா வொழுகுதல்
வன்மையு ளெல்லாந் தலை.

(பரி.) இ-ள். தம்மிற் பெரியார் தமரா ஒழுகுதல் = அறிவு முதலியவற்
குல் தம்மின் மிக்கார் தமக்குச் சிறந்தாராகத் தாம் அவர்வழி சின்னொழுகு
தல்—வன்மையுள் எல்லாம் தலை = அரசர்க்கு எல்லாவலியுடைமை
யினுத்தலை. எ-து.

பொருள், படை, அரண்களாலுய வலியினும் இத்துணாவலி சிறந்த

தென்றது, இவர் அவற்றை நீக்கப்படாத தெய்வத்தனப் முதலியனவும் நீக்கு
தற்கு உரியவராவின். (ச)

விளக்கம்:—மேற்கூறிய அறியு முதலியவைகளால் தன்னைக்
காட்டினும் மிகுந்தாராயிய பெரியார் தமக்குச் சிறந்ததுணைவராக
இருக்க, அரசர் தாம் அப்பெரியாரது வழியில் நின்று ஒழுக்குதல்,
அரசராயினார் அடைய வேண்டிய வலிமைகள் எல்லாவற்றுள்ளும்
சிறந்ததாகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அது என்னை
யோவெனின்? அரசனுக்கு உலகத்துப் பொருளும், படையும், அரசு
னும் அவன் ஆளுகைக்கு வலிமையுடையனவேயாயினும் அவை
களால் நீக்குதற்குக் கூடாத தெய்வத்தானுண்டாகுக் துணிபும்
முதலாயினவற்றை நீக்குதற்கு இவரே தகுதியுடையவர்களாக
விரும்பலால், இப்பெரியாரது துணைவலியே சிறந்த வலியாயிற்று
என்று அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், “இவ்
விரண்டு திருக்குறளால் புரோகிதராயிய பெரியாரது துணை வன்மை
இவைபென அறிந்தோம். இனி, அமைச்சரது துணைபால் வரு
வதையும் அறிய விரும்புகின்றோம்” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவா
ராயினர்.

பெரியாரைத் துணைக்கோடல்

75

445. சூழ்வார்கண் னாக வொழுகலான் மன்னவன்
சூழ்வாரைச் சூழ்ந்து கொளல்.

(பரி.) இ-ள். சூழ்வார் அன்னாக ஒருவரால் = தன்பாரம் அமைச்ச
ரைக்கண்ணாகக்கொண்டு நடத்தலான், - மன்னவன் சூழ்வாரைச் சூழ்ந்து
கொளல் = அரசன் அந்தன்மையராய அமைச்சரை ஆராய்ந்து தனக்குச்
துணையாகக் கொள்வ. ஏ-21.

இரண்டாவது விகாரகதாற்றுகிறது. நானே சூழவல்லவையினும்
அவ்விறந்த தொழில்களான் ஆளுமெய்ய் மரசுன்பாரம் அதவே தொழி
யாய அமைச்சராய் அன்று இனிது நடவாமைபற்றி, அவரைக் கண்ணாகக்
கூறினார். ஆராய்கல் = அமைச்சியலுட் சொல்லப்படும் இலக்கணத்தின
'ரென்பதின் யாராய்தல். இவை மூன்று பாட்டானும் பெரியாரைத் துணைக்
கோடலின் சிறப்புக் கூறப்பட்டது. (இ)

விளக்கம் :- அரசனானவன் அன்னுடைய ஆளுகையாயிய

பாரத்தினை யலமர்சாரயே கண்ணாகவைத்து அவருதலியால்
 நடத்த வேண்டியுள்ளதால், அவ்வரசன் அவ்வித கண்போன்ற
 தருதியுடையாராகிய அலமர்சர்களை யாராய்ந்தறிந்து தனக்குத்
 துணையாகக் கொள்ளுதல் வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறு
 கின்றது. ஏனெனின்? அரசன் தானே எதையும் ஆராய்ந்து செய்ய
 வல்லவனாக இருந்தாலும், அளவிடாத தொழில்களினால் வருத்த
 மெய்தி எதிலேனும் சிந்து குறைவுபடுமாதலால், அவ்வித அரச
 னது பெரிய பாரத்தினைத் தாக்குகின்ற தொழிலையுடைய அமைச்
 சர்களைத் துணையாகக் கொண்டால் அன்றி அரசானது மக்கள் சந்
 தோஷிக்கும்படி நடவாது என்றும், அதை நடத்துகின்ற அமைச்
 சர்களைக் கண்போன்று கொண்டு அரசன் தன் முறையினை நடத்த
 வேண்டுமென்றும் பொற்றோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணுக்கர்,
 “இவ்வித பெரியாரைத் துணையாகக் கொள்பவனுக்கு வேறு வலி
 மை வேண்டுமெனில் என்று கூறியதால், இவ்வித வலியுடையான
 உலகத்து ஒருவரும் வெல்லுதல் கூடாது போலும்!” என்னதும்,
 ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

446. தக்கா ரினத்தனய்த் தானொழுக வல்லாணைச்
 செற்றார் செயக்கிடந்த தில்.

(பரி.) இ-ள். தக்கார் இனத்தனய்த் தான் ஒழுக வல்லாணை = தக்கா
 ராயின வினத்தை யுடையனய்த் தானுமறித்தொழுக வல்லவரசனை—செற்
 ருச் செயக்கிடத்தது இல் = படைவர் செய்யக்கிடத்தொரு தன்பழமில்லை.

76

திருக்குறள் விளக்கம்

தக்கார் = அறவொழுக்கக்கனார் நகுதியுடையார். ஒழுக்கம் = அறநி
 களின் செறிவுபுறவாழ்நடத்தல். வஞ்சித்தல், கூடிணைப்பிரித்தல், வேறு
 படை வினைத்தலென்றிவற்றானும், வலியானும், படைவர் செய்யுந் தன்படை
 கள் பல திறத்தவாயினும், தானுமறித்த அறிவார் சொல்லுந் கொண்டொ
 முருவான்கண் அவற்றனொன்றும் வாராதென்பார், ‘செற்றார் செயக்
 கிடத்ததில்’ என்றார். (க)

விளக்கம்:—எவனொருவன் மேற்கூறிய இலக்கணங்களைக்
 காம் அமைந்த தருதியுடைய பெரியாரைத் தனக்கு இனம் என்று
 அருதி அவர் கூறுவன எவையோ அவைகளைத் தானும் உய்த்து

உணர்ந்த அவற்றின் வழி நடக்கவல்லானோ, அவ்வித அரசனுக்கு அவனது பகைவர்கள் யாதொரு தன்பமும் செய்வதற்கு இல்லை என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஏனெனின்? அறிவு ஒழுக்கங்களில் தருதியுடையாய் உன்னார்கள் அறம் நீதி என்பன இரண்டினுள்ளும் சிறந்தும் குற்றமடைய வண்ணம் போதிப்பாராதலால், அவ்வித தருதியுடையாரைத் தன்னுடைய இனத்தவரென்று கருதி ஏற்றுக்கொள்ளுவதுடன் அவர் கூறுகின்றனவற்றையும் தானும் ஆராய்ந்து செய்வானாயின், அவனை வெல்லுபவர் உலகத்தில் இல்லை என்று அறிகின்றோம். அன்றியும், பகைவர்கள் தன்பால் பகை விளைக்குங் காலத்துத் தன்னை வஞ்சிக்க எண்ணுதலும், தன்னுடைய நட்பினரைப் பிரித்து விடுதலும், வேறு இன்னுஞ்சில பகைவர்களை யுண்டாக்கி விடுதலும் ஆகிய காரியங்களைச் செய்வது பகைவர்க்கு இயல்பாதலால், அவ்வித பலதிறப்பட்ட தன்பங்களை வெல்லாம் தானும்றிந்து அறிந்தவர்கள் சொல்லுகின்ற சொற்களையுங் கொண்டு நடக்க எண்ணுவானாயின், அவ்வித அரசனுக்கு அவனது பகைவர் செய்யக்கூடிய தன்பம் ஒன்றாயில்லை என்பது பெற்றோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் அரசன் தன்னொழுக்கத்தைச் சிறிதும் தவறா வண்ணம் நடக்கப் புத்திகூறுபவரைத் துணையாகப் பெற்றால், அவனைக் கெடுப்பார் ஒருவருமில்லை போலும்!" என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

447. இடிக்குந் துணையாரை யாள்வாரை யாரே

கெடுக்குந் தகைமை யவர்.

(பரி.) இ-ள். இடிக்கும் துணையாரை ஆள்வாரை = தீயன சண்டால் செருமியச் சொல்லுந் துணையாத்தன்மைவையுடையாரை இவர் சமக்குச்

பெரியாரைத் துணைக்கோடல்

77

சிறந்தாரென்றோ மாசகார—கெடுக்கும் தகைமையவர் யார் = கெடுக்கும் பெருமையுடைய பகைவர் உலகத்தியாவர்? எ-து.

தீயன = பாவங்களும் நீதியல்லவையும். துணையா = தன்மையாவது:— தமக்கு அவையின்மையும் அரசன்னைப்புகடமைபுமாம். அத்தன்மையுடையார் செறியினீங்க விடாமையின், அவரையானுமரசர் ஒருவரானுந்

கெடுக்கப்படாவிடும்பதாம். கெடுக்கிச் சொல்லுமனவியெனையென் தரைப் பாருமுள். இவைபிரண்டு பாட்டானும் அதன் பயன் கூறப்பட்டது. (எ)

விளக்கம் :- அரசன் ஒருவனிடத்துப் பாவத்தையும் நீதியல்லவற்றையும் உண்டாக்கும் ஏதேனும் தீய விஷயங்களைக் காண்கின்ற காலத்து, அவனை கெடுக்கிச் சென்று அவனிடத்தேயுள்ள குற்றங்களைச் சொல்லக்கூடிய துணையாக இருக்கும் தகுதியுடையாரை, 'இவ்நாம் நமக்குச் சிறந்த துணைவர்' என்று கொண்டு, உலகத்தையாளும் தகுதியுடைய அரசனொருவனைக் கெடுக்கக்கூடிய பெருமையுடைய பலகவர்கள் இவ்வுலகத்துஇல்லை என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆனால், அரசனுக்கு, துணையாகவருங் தகுதியுடையார் பாவத்தையும் பழியையும் விரிக்கும் தீய காரியங்களை அரசன் செய்யாப்புகுந்தால், அவனுக்குச் சிறிதும் அஞ்சாத அவனை கெடுக்கி புத்தி கூறவேண்டுமென்றும், அவ்விதம் புத்திகூறுபவர் துணையாக சிற்பதால் அவ்வித அரசனைக் கெடுப்பதற்கு உலகத்து ஒருவராலும் முடியாதென்றும் கண்டோம என்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், "அரசனுக்குப் பலகவர் இருந்தால் தான் இவ்வித துணைவரைக் கொள்ளுதல் வேண்டுமேயன்றி இல்லாத காலத்து எதற்காகக் கொள்ளுதல் வேண்டும்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

448. இடிப்பாரை யில்லாத வேமரா மன்னன்
கெடுப்பா ரிலானுங் கெடும்.

(பரி.) இ-ள். இடிப்பாரை இல்லாத ஏமரா மன்னன்—சமுதந்த்ரீயாரைத் தனக்குத் துணையாகக் கொள்ளாமையிற் காலவற்ற அரசன்—கெடுப்பார் இவனும் கெடும்—பகையாய்க் கெடுப்பார் இல்லையாயினும் நானே கெடும். எ-து.

78

திருக்குறள் விளக்கம்

'இல்லாத', 'ஏமரா'வென்பன பெய்சொச்சவடுக்கு. கெடுப்பார் உளராகொன்பது தோன்ற, 'இவனும்' என்றார். நானே கெடுதலாவது:—பாகனில்லாத யானேபோல கெறியல்லா கெறிச் சென்ற கெடுதல். (அ)

விளக்கம் :- தனக்கு இடித்துப் புத்தி சொல்லக் கூடிய தகுதி

யுடைய பெரியோரைத் துணையாகக் கொள்ளாத அரசன் ஒருவனுக்குப் பகைவராயிருந்த கெட்டுக் கல்லவர்கள் இல்லாதிருந்தாலும், அவனே கெட்டுப்போய்விடுவான் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஏனெனின் 'பாசுனில்லாத யானையொன்று வழியென்றும் குழியென்றமறியாமல் வழியல்ல வழியில் நடந்து குழியில் விழ்ந்து தன்னைப் பிறர் கையினிடத்தே ஒப்புவிப்பதுபோல், பெரியோர் துணையில்லாத அரசனும் தான் எண்ணுவதே யரி என்று எண்ணித் தருதியல்லாக் காரியங்களைச் செய்வது பாவத்தையும் பழியினையும் ஏற்று உலகோர் பகைகொண்டு கெட்டுப் போதல் திண்ணமாதலால், கெடுப்பா ரில்லாவிடிலும் தானே கெட்டுப் போவது உண்மையென்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட பானூக்கர், "துணையில்லாத அரசனொருவன் தன் அரசுகிழையை நடத்துதற்குக் கூடாது என்பது அறிந்தோம். இதனை ஓர் உவமைவாயிலாக விளக்கல்வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

449. முதலிலார்க் கூதிய மில்லை மதலையாஞ்
சார்பிலார்க் கில்லை நிலை.

(பரி.) இ-ள். முதல் இவர்க்கு கூதியம் இல்லை--முதற்பொருளில் வாத வணிகர்க்கு அதனால் வருமுதியமில்லையாம்; -மதலையாம் சார்பு இவர்க்கு நிலை இல்லை--அதுபோலத் தம்மைத் தாங்குவதார் துணையில்லாத அரசர்க்கு அதனால் வரும் நிலையிலை. ஏ-து.

முதலுப்பெற்றே இவரபம் பெறவேண்டுமாதபோலத் தாங்குவாரைப் பெற்றே நிலைபெற வேண்டுமென்பதாம். நிலை--அரசர் பார்த்தோடு சலியாத சிற்றல். (க)

விளக்கம்:—முதற் பொருள் வைத்துத் தன்னுடைய வர்த்தகத்தைச் செய்யாத வர்த்தகன் ஒருவனுக்கு எவ்வாறு இலாபம் கிடைப்பதில்லையோ, அதுபோலத் தன்னைத் தாங்கிக் கூறவேண்டுமெனவந்ததைக் கூறி ஒழுக்கவேண்டிய வழியில் ஒழுக்கச் செய்யும் பெரி

சிலை சிலையாகத்தாங்க முடியாது என்று இக்கிருக்குறள் கூறுகின்
 றது. அது என்னையோவெனின்: வாணிகர்த் செய்வார் காம்செய்யும்
 வாணிபத்தின் பொருட்டு 'வண்ணுவதாகிய முதற் பொருள் தம்
 முடையதாக இருந்து செய்யாராயின், அதனால் பெரியதோர் இலா
 பங்கிடைப்பதும், அவ்விதமில்லாது கடன் கொண்டு வர்த்தகத்தைச்
 செய்ப்புருந்த காலத்து முதலுக்கு வட்டிகொடுத்ததும் முதலை
 உடையவன் வேண்டுக் காலத்துக் கொடுத்ததும் வேண்டாரிருப்ப
 தால், அவ்வித வர்த்தகம் 'கெடுங்காலம் தில்லாது என்றும், நிற்
 கினும் பெரிதும் பயன்தாராத என்றும் காண்கின்றோமாதலால்,
 அதுபோல் முதல்போன்ற பெரியாரது துணையாக் கொள்ளாத
 அரசனும் வழியல்லாவழியில் பொருளைச் செலவழித்தும் படை
 அரண் முதலியவைகளில் மிகுந்தும் குறைந்தும் நிற்கச்செய்தும்
 போய்க்விடுமாதலால், அவ்வித அரசனது அரசு கெடும்பொழுது சில்
 லாது நினைகுலிந்து போகும் என்று காண்கின்றோம் என்றனர்.
 அதுகேட்ட மானூக்கர், "இவ்வித துணைவரை யரசன் ஒருகாலத்
 துக் கொண்டு ஏதோ ஊழ்வலியால் விட்டு விடுவானாயின், அதனால்
 இவ்வரசனுக்கு என்ன நேரும்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறவா
 ராயினர்.

**450. பல்லார் பகைகொளலிற் பத்தடுத்த திமைத்தே
 நல்லார் தொடர்கை விடல்.**

(பரி.) து-ள். பல்லார் பகை கொளலின் பத்து அடுத்த திமைத்து=
 தான் நனியனுப்பவதற்குப் பல சாரும் பகைகொள்ளுதலிற் பதிற்கு மடங்கு
 திமையுடைத்து—எல்லார் தொடர் கைவிடல்—அரசன் பெரியாரோடு எட்
 பினைச் கொள்ளா தொழிதல். ஏ-து.

பவர் பகையாய்க்கால் "மோதி முன்னொடு முட்பகை கண்டிடல்—
 பேதசெய்து பிளத்திடல்*" என்பவை பவ்வது ஒருங்கு வினையாக்குறித்துச்

* "நீதியா வறத தந்நிதி யீட்டுத
 வாதி யாய வரும்பகை காட்டுதன்
 மோதி முன்னொடு முட்பகை கண்டிடல்
 பேதசெய்து பிளத்திடல் பெட்டதே"

செய்தாலும் ஒருவாற்றினுய்தல் கூடும், எல்லார் தொடர்கைவிட்டால் ஒரு வாற்றினு முய்தல் கூடாமையின், இது செய்தல் அதனினும் தீதென்ப தாம். இவை மூன்றாபட்டானும் அது செய்யாதவழிப்படுங் குற்றம் கூறப் பட்டது. (வ)

விளக்கம்:—அரசன் ஒருவன் பெரியாரது சினேகத்தைக் கைக்கொள்ளாது ஒழிவானானால் அவனுக்குப் பலவித பகைவர்களிடத்தும் பகை கொண்டால் எவ்வளவு தீமைகளுண்டாருமோ அத்தீமைகளுக்குப் பதின்மடங்கு அதிகமாகிய தீமைகளை யடைதல் சேரும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஏனெனின்? அரசன் ஒருவன் தான் தனியாகுகிறந்து பலரோடு பகைகொள்வானானால் அப்பகையானது அளவில்லாத் தீமையைத் தருவதாயினும் அத்தீமைகளும் ஒன்றின்பின் ஒன்றாக வருதல் கூடுமேயன்றிப் பெரியோரது நட்பைக் கொள்ளாது விடுவதால், தெய்வத்தால் வருங் குற்றத்தாலும் மக்களால் வருங் குற்றத்தாலும் சிறந்த தீமைகளைப்போல் ஒரே காலத்து வருதல் கூடாமையாதலால், பெரியாரைக் கைவிடும் தீமை மிகப் பெரியதாகும் என்று கண்டோம். ஆதலால், பலர் பகைகொள்ளும் அரசனும் ஒருகால் பிழைத்தல்கூடும் என்றும், ஆயின், எல்லார் நட்பின்க் கைவிடுபவன் ஒரு காலத்தும் பிழைத்தல் ஆகாதென்றும் கண்டோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், “இவ்வித பெரியாரைத் துணைக்கொள்ளுகின்ற அரசன் ஒருவன் தன் இன்பப்பெருக்கிற்காக ஏனை யொரு யோரையும் துணைக்கொள்ளாதல் ஆகாதோ?” என்னனும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

46. அந்காரம்.

சிறந்தினஞ் சேராமை.

(பரி.) அநீதாவது சிறியவினத்தைப்பொருத்தாமை. சிறியவினமாவது:—“எவ்வதனவனும் நியதன்நீமையுயில்வென்போரும்”†, விடரும், தார்த்தரும், கடரு மூன்றிட்டருமு. அநீதவத்திரித்த இருமையும்

† புறநானூறு, 29.

சிறிநினஞ் சேராமை

81

கெடுக்குயியல்பிற்றய அநீதப் பொருத்திற் பெரியாரைத் துணைக்கோடல் பயனின்றென்ப துணர்த்தற்கு இநீததன்பின் வைக்கப்பட்டது.

விளக்கம்:—அதாவது சிறிய இனத்தோடு கூடாது இருத்தல். சிறியஇனமாவது எல்லதனுடைய என்மையினை இல்லைபென்று சாதிப்போரும், நியதனுடைய நீமையினை இல்லைபென்று சாதிப்போரும், விடரும், தார்த்தரும், கடரும் உள்ளிட்ட கூட்டமாம். இவ்விதம் அறிவினை மாறுபடுத்தி இம்மை, மறுமை ஆகிய இரண்டினையும் கெடுக்கும் இயல்பினையுடையதாய அச்சிறிநினத்தினை ஒருவன் கூடுவானாயின் மேல் பெரியாரைத் துணைக்கொண்டு தின்ற பயனை அடைவதற்கில்லை என்பதை உணர்த்துவதற்கே இச்சிறிநினஞ் சேராமை என்னுமதிகாரம் பெரியாரைத் துணைக்கோடல் என்னுமதிகாரத்துக்குப் பின் வைக்கப்பட்டு உள்ளது என்றனர். அதனோடே மாணக்கர், “சிறிநினத்தோர் எதற்காக இருமையும் கெடக்கூடிய தருதியை அடைபின்றனர்?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

451. சிறிநின மஞ்சும் பெருமை சிறுமைதான்
சுற்றமாச் சூழ்ந்து விடும்.

(பரி.) இ-ள். பெருமை சிறிநினம் அஞ்சம்—பெரியோரியல்பு சிறியவினத்தையஞ்சுகின்றும்;—சிறுமைதான் சுற்றமாச் சூழ்ந்து விடும்—எனைச் சிறியோரியல்பு அது சேர்ந்த பொழுதே அநீதத் தனக்குச் சுற்றமாக வெண்ணித் தனியும். எ-று.

தத்தமறிவு திரியுமாதம் அதனொற்றமக்கு வருத்தன்பமும் கோக்கவிள்,

அறிவுடையார் அஞ்சவர்' என்றும், அறிவொற்றமையார் பிறித ரோக் காமையின் அறிவிவாதார் தமக்குச் சுற்றமாகத் தணிவரென்றும் கூறினர். பொருளின் ரொழிவகன் பண்பின்மேனிற்றன. இதுநூற்சிறியவினம் பெரி யோர்க்காராதென்பது உறப்பட்டது. (8)

விளக்கம்:—பெரியவர்களது இயற்கையானது சிறிய இன மென்றும் சிற்றறிவுடையாரைக் கூடுதற்கு மிகுதியும் அஞ்சவதா யிருக்குமென்றும், அவர் நீக்கலாக உள்ள சிறியோரது இயற்கை வானது அச்சிற்றினத்தைத் தமக்குத்தக்கக் கூட்ட மென்று கருதி

11

82 திருக்குறள் விளக்கம்

அதைச் சேர்ந்துகொள்ளத் துணிந்துவிடும் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆகவே, நன்மையைத் தீமைபென்றும், தீமையை நன்மையென்றும், சிற்றின்பம் கருதிக் கூறுகின்ற காமுகர் முதலாகிய சிற்றினத்தாரோடு கூடுவோமாயின் அவ்வினத்திற்கு உரிய அறிவின் தன்மையால் தம்மறிவும் திரிந்து அதனால் இம்மை, மறுமை இரண்டிலும் தன்மையும் வரும் என்று அறிவார் ஆதலால், அறிவுடையாராகிய பெரியோர் சிற்றினத்தைச் சேர, பயப்படுவாரென்றும், ஏனைச் சிற்றினத்தவரோ தம் அறிவும், வந்து சேருகின்ற இனத்தவர் அறிவும் ஒத்து நிற்பதால் அவரைப் பிரியாத துணைவ ரென்று கூட்டிக்கொள்ளுவர் என்றும் கண்டோம். ஆதலால், அவரவர் அறிவினுக்குத் தக்க அளவாக அவ்வவ் வினங்கள் சேருமென்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "சிற்றறிவுடையோர் அவ்வித அறிவுடையோரைக் கூடும் காலத்து அவர் தன்மையர் ஆவர். ஏனைப் பெரியோர் சிற்றறிவினரைச் சேருவராயின் அவர் குணம் திரிவதற்கு எவ்விதம் ஏதுவாரும்? ஆதலால், பெரியோர் எதற்குச் சிற்றினத்தவரோடு சேருதற்கு அஞ்சுகின்றனர்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

452. நிலத்தியல்பா வீர்திரிந் தற்றுகு மாந்தர்க்

கினத்தியல்ப தாகு மறிவு.

(பரி.) இ-ள். சிலத்த இயல்பான வீர்திரிந்த அற்றுகும்—தான் சேர்க்க சிலத்தினத்தியல்பானேகீர் தன்நன்மை திரிந்த அச்சிலத்தின்தன்

மைத்தாம்;—மாந்தர்க்கு 'இனத்தியல்பு அறிவு (திரித்த) அதாரும்=அது போல மாந்தர்க்குத் தாஞ்சேர்ந்த இனத்தினத்யியல்பானே அறிவுத் தன் தன்மை திரித்த அய்வினத்தின் தன்மைத்தாம். எ-து.

எடுத்துக்காட்டுவமை. விசம்பின்சட்டன் தன்மைத்தாய நீர், நிலத் தோடு சேர்ந்தவழி திறம் சகை முதலிய பண்புகள் திரித்தாற் போலத் தனிநிலக்கட்டன் தன்மைத்தாயவறிவு, பிறவினத்தோடு சேர்ந்தவழித் தாட்சி முதலிய தொழில்கள் திரியுமென இதனும் அதனது காரணம் கூறப் பட்டது. (உ.)

விளக்கம்:—நீரானது தான் எந்த நிலத்தினிற் சேருகின்றதோ அந்நிலத்தினது தன்மையினை அடைவதுபோல், மனிதர் தாம் எந்த

சிற்றினஞ் சேராமை

88

இனத்தைச் சேருகின்றனரோ அந்த இனத்தினது தன்மையினை அடைகின்றனர் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனும் ஆராயத்தியின்றும் இழிந்த காலத்து நீரானது யாதொரு நிறமும், கவையுமில்லாமல் தன் தன்மையோடு கூடியிருந்தும், நிலத்தே வந்து சேர்ந்த காலத்து எந்த எந்த நிலத்தில் சேருகின்றதோ அந்த அந்த நிலத்தின் குணத்திற்குத் தக்க அளவாக நிறத்தினை யும் கவையினையும் கொள்ளுமாறுபோல, மிகப் பெரியோராயினும் சிற்றினத்தைச் சார்வாராயின் தம் இயல்பான குணம் கெட்டுச் சார்ந்த இனத்தினது குணம் செயல் முதலியவைகளை அடைவார்கள் என்று காண்கின்றோம். ஆதலால், உவர் நிலத்தோடு சேர்ந்த நீர் உவர்ப்புத் தன்மையை அடைவதுபோல், கல்லறிவு கொண்டவண்ணம் சிற்றினத்தைச் சேருதல் அகாதென்று அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "சிற்றினத்தயரோடு சேர்ந்தோர் தம்மனம் திரிந்து வேறு படுதல் உண்டென்று அறிந்தோம். அவ் வினத்தயரோடு கூடுவதால் உலகத்தவர் கூடுகின்றவனை என்னென்றுகருதுவர்?" என்று கேட்டதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்,

458. மனத்தானு மாந்தர்க் குணர்ச்சி யினத்தானு
மின்னு னெனப்படுஞ் சொல்.

(பரி.) இ-ன். மாந்தர்க்கு உணர்ச்சி மனத்தான் ஆம்—மாந்தர்க்குப் பொதுவுணர்வு தம் மனங்காரணமாகவுண்டாம்;—இன்னும் எனப்படும் சொல் இனத்தான் ஆம்—இவன் இத்தன்மையனென்று உலகத்தாரால் சொல்லப்படும் சொல் இனங்காரணமாகவுண்டாம். ஏ-து.

உயற்கையாய புலனுணர்வுமாதிரித்திற்கு இனம் வேண்டாமையின் அதனை 'மனத்தானும்' என்றும், செயற்கையாய விசேடவுணர்வுபற்றி கல்லனென்றாகத் தீயனென்றாக சிவமுஞ்சொற்கு இனம் வேண்டாதவின், அதனை 'இனத்தானும்' என்றும் கூறினர். உலகமையனைவ கொள்ளாது அத்திரிபும் மனத்தானுமென்பாரா கோக்கி இதனால் அதுமறுத்தல் கூறப்பட்டது.(க)

விளக்கம்:—மக்களுக்குப் பொதுவாகிய அறிவு அவர் களது மனதின் காரணமாக உண்டாகு மென்றும், ஆனால் 'இவன் இவ்வித தகுதியுடையான்' என்று உலகத்தாரால் சொல்லப்படும்

84 திருக்குறள் விளக்கம்

சொல்லிற்கு இனம் காரணமாகும் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆதலால், ஒருவனது அறிவானது பொது சிறப்பு என்று இரு வகைப்படுமென்றும், அவ்விதம் இருவகைப்பட்ட அறிவும் கல்வினைப்பயன் உடையது ஆயின் அவனுக்கு கல்ல உணர்வையே உண்டாக்குமென்றும், தீவினைப்பயன் உடையது ஆயின் தீய உணர்வையே உண்டாக்குமென்றும், கல்வினைப்பயனால் கல்ல உணர்வு அடைந்த ஒருவனும், தீய இனத்தவகாச் சேருவான் ஆயின் அவனை உலகோர் தீயனென்றே எண்ணுதற்கு உரியவனான் என்றும் அறிவின்றோம். ஏனெனின்? அவன் சேர்ந்த இனமே அதற்குக் காரணமாகும். ஆதலால் கல்லறிவுடையான் ஒருவன் தீய இனத்தாரைச் சேர்தல் ஆகாது என்று கூறினர். அதுகேட்ட மாணக்கர், "ஒருவனுக்கு இயற்கையாகிய புலன் உணர்வு ஒன்றைக்கொண்டு தானே உலகத்தவர் அவனை மதித்தல்வேண்டும்? அதுறிட்டு அவன் கூடிய இனத்தை கோக்கி அவனை இன்னான் என்று மதித்தல் தகுதியுடையது ஆகுமோ?" என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

கிணத்துள தாரு மறிவு.

(பரி.) இ-ள். அறிவு=அவ்விசேட யுணர்வு—ஒருவற்கு மனத்த உளது போலக் காட்டி—ஒருவற்கு மனத்தின்கண்ணே யுளதாவதுபோலத் தன்னைப் புலப்படுத்தி—இனத்து உளதாகும்—அவன் சேர்ந்த வினத்தின் கண்ணே யுளதாம். ஏ-து.

. மெய்மை சேர்க்காமுன் மனத்துளதுபோன்று காட்டியும் பிள்ளைக் கிய வயிற் பவின்றவினத்தனநாயுமிருத்தலின், 'காட்டி'யென இறந்த காவத்தாற் உறிஞர். விசேடயுணர்வுதானும் மனத்தின்கண்ணே அன்றே யுளதாவ தென்பகார சேர்க்கி, ஆண்டுப் புலப்படுத்தினையேயுள்ளது அதற்கு மூலம் இனமென்பது இறஞர் கூறப்பட்டது. (ச)

விளக்கம்.—ஒருவனுக்கு விசேட உணர்வானது அவனது மனத்தினிடத்தே உண்டாவதுபோலக் காணப்பட்டு அவன் என் கிணத்தைச் சேருகின்றானோ அவ்வினத்துக்குத்தக்க விதமாக

சிற்றினஞ் சேராமை

85

உண்டாகின்றது என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், உண்மையை ஆராய்ந்த நோக்கும்எல் ஒருவனது அறிவு அவனது இயற்கை யாகிய குணம் என்று உணரக்கிடக்கிலும், அதை உற்றுநோக் குங்காற் அவ்வறிவானது தன் இயல்பையே உடையதாக இம் லாமல் தான் சேர்ந்த இனத்தின் கூட்டு உறவால் மாறுகின்றது என்று அறிபக்கிடக்கின்றது. ஆதலால், பொது உணர்வு, விசேட உணர்வு என்கிற இரண்டினும், பொது உணர்வானது சேருகின்ற இனத்தை நோக்கி விசேட உணர்வாகின்றதென்றும், அது சேர்ந்த இனத்திற்குத் தக்க அளவாகத் திரிசின்றதென்றும் அறிகின்றோம். ஆதலால், இனம் காணாமலும் ஒருவனது உணர்வை இயற்கை உணர்வென்று அறிபக்கிடக்கிலும், அவன் சேருகின்றதைக் கண்ட பிறகு அவ்வினத்தால் வந்த யுணர்வென்றே மதித்தல்வேண்டும். இதனால் இயல்பாகவே கல்லறிவு உடையரேனும் சிற்றினத்தோடு சேருவாராயின் அவரது தருகியையே அடைவர் என்று கண்டோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், "இவ்வித சிற்றினத்

தைச் சேர்வதால் சேருகின்றவர்க்கு எவ்வித தகுதியின்மை உண்டாகுமென்பதை அறிவித்தல்வேண்டும்” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

455. மனந் தூய்மை செய்வினை தூய்மை யிரண்டு
மினந் தூய்மை தூவா வரும்.

(பர்.) : நூ-ள். மனம் தூய்மை செய்வினை தூய்மை தூண்டும்==அல்விசேட லுணர்வு புலப்படுத்திடலாய் மனத்தயனாதற்றன்மையும் செய்யும் வினை தயனாதற்றன்மையுமாயிவ விடும்-தூணம் தூய்மை தூவா வரும்== ஒருவர்க்கு தூணத்தயனாதற்றன்மை பற்றக்கோடாக உணவாம். ஏ-த.

மனத்தயனாதவாதை:-விசேடலுணர்வு புலப்படுமாத தூயற்கையாய அறியாமையின்கூறல். செய்வினை தயனாதவாதை:-மொழி மெய்களாற் செய்யும் கல்வினையுடையனாதல். தவென்பத அப்பொருட்டாதல் “தவறத் தறத்தானா”* என்பதனனுமறி. ஒருவன் தூணத்தயனாதவே அதனோடு பயிற்சி வபத்தான் மனத்தயனாத அநன்னை விசேடலுணர்வு புலப்

* கவித்தொகை, செய்தகவி 6.

86 திருக்குறள் விளக்கம்

பட்டு அதனாற் சொல்லுக்கு செயலுத்தயனாதமென, இசனாற் தூணத்தன்னைவாத கூறப்பட்டத. (இ)

விளக்கம்:-ஒருவன் சேருகின்ற தூணமானத தூய்மையாத் தன்மையுடைத்தாயின், அத காரணமாக அவனுடைய மனம் தூய்மையாயும் அவன் செய்யும் வினை தூய்மையாயும் ஆகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், ஒருவன் கல்வினத்ததைச் சேர்ந்து திற்பானாயின் அவனுக்கு தூயற்கையாதவே அறியாமைய உள்ளதாயின் அவ்வறியாமைய நீக்கி, மனத்தூய்மை கொள்வன்னென்றும், அவ்விதம் மனத்தூய்மை கொள்வதுடன், வாக்கும், மெய்யும், செய்

சின்ற இரண்டு வினைகளும் நல்லிணைப்பகுதியுடையனவாய் இருக்குமென்றும், அவ்விதமல்லாது ஒருவனது இயற்கை அறிவு நன்மை யுடையதாக இருக்கினும் அவன் சிற்றினத்தைச் சேருவானாயின் இயல்பாகிய நல்லறிவும்கொட்டு, மனத்துய்மை ஒழிவதுடன் வாக்கும், காயமும், செய்கின்ற வினைகளும் சிற்றினத்தின் பகுதியாகவே இருக்கும். ஆதலால், ஒருவன் சேருகின்ற இனத்திற்குத் தக்க அளவாக விசேடவுணர்வு புலப்படுமே அன்றித்தன் இயற்கையாகிய பொது உணர்வால் ஒன்றும் செய்வதற்கு இல்லையென்று கண்டோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், “மனத்துயர் இவரென்றும், மனத்துய்மை இல்லாத சிற்றினத்தைச் சேர்ந்தவர் இவரென்றும் எவ்வாறு அறிதல் கூடும்?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

456. மனத்துயர்க்கெச்சதன் ஈரு மினத்துயர்க்கெல்லநன் ஈகா வினை.

(பரி.) இ-ன். மனம் துயர்க்கு எச்சம் நன்றாகும்—மனத்துயராயினர்க்கு மக்கட்பேறு நன்றாகும்—இனம் துயர்க்கு சந்து ஆகா வினை இல்லை—இனத்துயராயினர்க்கு நன்றாகாத வினையாதுமில்லை. எ-து.

காரியம் காணத்தின் வேறுபடாமையின் ‘எச்சம்’ என்றும், நல்லிணைந்தோடெண்ணிச் செய்யப்படுதலின். எவ்வாறியு நல்லவாமென்றும் கூறினார். (ச)

சிற்றினஞ் சேராமை

87

விளக்கம்:—மனத்துய்மை உடைபார்க்கு நன்மக்களைப் பெறுதல் உண்டாகுமென்றும், மனத்துய்மை உடையதுடன் நல்லினத்தைச் சேர்வதால் அவர்க்கு முடியாத நல்லிணையாதொன்றுமில்லை என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆதலால், எழுபிறப்பும் நீயவை நீண்டாத நன்மக்களை ஒருவன் பெறுவானாயின் அப்பேற்றினைக் கண்ட இவன் மனத்திடத்தே சிறிதும் மாசில்லாத துய்மை உண்டாமென்றும், அவன் எடுத்த காரியங்களெல்ல

ஸம் சிறிதும் இடையூறு பெருது முடியும் என்றும், இவன் கல்வி
 னத்தைச் சேர்ந்த பெரியோன் ஆதலால் இவனுக்கு எதுவும் தருநி
 யுடையனவாகும் என்றும் கண்டோம். ஆதலால், இவ்வித கல்வினைத்
 தைச் சேராது சிற்றினத்தைச் சேருவானாயின் மேற்கூறிய கண்
 மைகளை யெல்லாம் அகடவதற்கில்லாமல் போம் என்று கூறினர்.
 அது கேட்ட மாணாக்கர் "மனந்துயர்க்கும், இனந்துயர்க்கும்
 கண்மக்கட்பேறும், கல்விமுடியும் உண்டாகுமென்று கண்
 டோம். ஆயின், அவ்வித மனத்துய்மை, இனத்துய்மை என்
 பவை இவை, நீக்கலாகப் பிற இம்மைக்கு உரிய செல்வத்தையும்
 புகழையும் உண்டாக்கக் கூடுமோ?" அன்னனும் ஆசிரியர் கூறுவாரா
 யினர்.

457. மனநல மன்னுயிர்க் காக்க மினநல மெல்லாப் புகழுந் தரும்.

(பரி.) இ-ள். மன் உயிர்க்கு மனநலம் ஆக்கம் (தரும்) -- நிலைபெற்ற
 வயிர்க்கு மனத்தது கண்மை செல்வத்தைக் கொடுக்கும்; -- இந்நலம் என்
 வாப் புகழும் தரும் -- இனத்தது கண்மை அதனோடு எல்லாப் புகழையும்
 கொடுக்கும். எ-து.

மன்னுயிரென்றது கண்டு உயர்நிலைமெனின்றது. தருமென்னும்
 இடவழுவமைதிச்சொல் முன்னால் கூட்டப்பட்டது. உம்மை இறந்ததழிந்
 து வெச்சவும்மை. மனகண்ணுதருளே அறமாகவின், அதனை 'ஆக்கத்
 தரும்' என்றும், புகழ்கொடுததற்குரிய கல்லோர் தாமே இனமாகவின், 'இன
 கலமெல்லாப் புகழுந்தரும்' என்றும் கூறினர். மேல் மனகண்மை இன
 கண்மைபற்றி வருமென்பதனை உட்கொண்டு அந்நிலைப்பாகவேயுடையர்க்கு
 அவ்வின கண்மை வேண்டாடுவன்பாரை கோக்கி, அதுவேயன்றி அந்தன்

58 திருக்குறள் விளக்கம்

மைய பலகற்றையும் தருமென அவர்க்கும் அதனை உமென்பது தீய
 விதனாடு பாட்டானால் உறப்பட்டது. (எ)

விளக்கம்: -- எக்காலத்தும் அழிதலில்லாத நிலைபெற்று நிற்கும்
 உயிர்களுக்கு மனத்தினுடைய கண்மைபானது செல்வத்தைக்

கொடுக்குமென்றும், அம்மக்கள் சேருகின்ற இனத்தது கன்மை அச்செல்வத்தோடு எல்லாப் புகழையும் கொடுக்கும் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுவதால், இவ்வுலக வாழ்க்கையாகிய வழியைக் கடந்து செல்வதற்குத் துணக்காரணமாகிய பொருளும் மனத்துய்மை உடையார்க்கே உண்டாகுமென்றும், அவ்விதம் பொருள் என்னும் பொய்யா கிணக்கமாகிய செல்வமானது கல்வினத்தைச் சேர்வதால் புகழ் என்னும் ஒளியைத் தருமென்றும் கண்டோம். இனி, இவ்விதம் மனத்துய்மை, இனத்துய்மை இல்லார்க்குச் செல்வமும், புகழும் உண்டாகா என்பதும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “ஒருவன் மனத்துய்மை யுடையவனாயின் அது ஒன்றே போதாமானதாக இருக்க, ஏன் இனத்துய்மையும் வேண்டும்?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

458. மனநல நன்குடைய ராயினுஞ் சான்றோர்க்
கினநல மேமாப் புடைத்து.

(பரி.) து-ள். மனநலம் என்கு உடையராயினும் = மனநலமையை முன்னை கல்வினயாத்ருமேயுடையராயினும், — சான்றோர்க்கு இனநலம் மேமாப்பு உடைத்து = அமைந்தார்க்கு இனநலம் அதற்கு வலியாதலு உடைத்து. ஏ-து.

கள்ளென்னும் முன்றலுருபு விரைத்தாற்றெடுக்கது. அச்செல்லினை புற வழியும் மனநலத்தை வளர்த்த வருதலின், அதற்கேமாப்புடைத்தா விற்றது. (அ)

விளக்கம்:—சான்றோராயினர் மனநலமையினை முன்னை கல்வினைப் பயனாகத் தாமே இயல்பாக உடையராயினுந்தாலும், அவர் கல்வினத்தையும் சாருவாராயின் அவ்விதப்பாக அமைந்த மனநலமக்கு வலிமை உண்டாகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆதலால், முன்னை கல்வினைப் பயனாகப் பெரிதும் இயற்கை

அறிவுடைவாரயின், இயற்கையாகவே அமைந்த அந்நல்லறியும், எல்லிணத்தவரோடு இடைவிடாத பழகுதலால் மேலும் மேலும் வளர்ந்து மனம், வாக்குகளாகிய இரண்டினுடைய பயன்களையும் பெறுவதற்கு யோக்கியமாகும் என்று அறிவின்றோம். இதனும் இயற்கை அறிவோடு சிற்றினமொழிந்த எல்லிணத்தைச் சேர்வது சான்றோர்க்கு இன்றியமையாதது என்று கண்டோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “மேற்கூறிய இரண்டு திருக்குறள்களாலும் மனம் தூயரர்க்கும், இணம் தூயரர்க்கும் உண்டாகும் இம்மைப்பயன் இதவென்று கண்டோம். இனி, இவற்றால் மறுமைப்பயனும் உண்டாகுமோ என்று அறிய விரும்புகின்றோம்” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

459. மனநலத்தி னொரு மறுமை மற் றஃது
மினநலத்தி னேமாப் புடைத்தது.

(பரி.) இ.ள். மனநலத்தின் மறுமை ஆகும்—ஒருவற்கு மனநலம் யானே மறுமையின்பமுண்டாம்;—மற்றஃதும் இனநலத்தின் ஏமாப்பு உடைத்து—அதற்கு அச்சிறப்புத்தானும் இனநலமையான் வலிபெறுதலி னுடைத்து. எ-து.

‘மனநலத்தினொரு மறுமை’பென்றது மறுமை பயப்பது மனநலம் யானே பிரிதொன்றன்றென்னும் மதந்தையுடம்பட்டுக் கூறியவாறு. மற்ற—வினமாற்ற. உம்மை—இறந்ததழீஇய வெச்சவும்மை. ஒரோ வழித் தாமதருணத்தான் மனநலத்திரியினும் எல்லிணம் ஒப்பிதத்தி மறுமை பயப்பிக்குமென நிலப்பெறச்செய்யுமாத கூறப்பட்டது. இவை வையுது பாட்டானுஞ் சிற்றினஞ் சேராமையது சிறப்பு எல்லிணஞ்சேர்வாகிய எதிர்மறைமுதல்தார் கூறியவாறாக. (க)

விளக்கம்:—ஒருவனுக்கு மனத்தூய்மையால் மறுமையென்பது உண்டாவது என்றும், இம்மறுமையின்பமாகிய சிறப்பும் சேருகின்ற இனத்தின் நன்மையால் மிகுதியும் வலிமை பெறுமென்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆதலால், ஒருவனது மனத்தூய்மையும் மறுமை இன்பத்தைத் தாக்கூறுபதாக இருப்பினும் அந்நிலை மாறி வருகின்ற முக்குண இயல்பால் ஒர்வால் தன்னைப்பறி

யாது தாமத குணத்தின் பாற்பட்டு அவன் மனத்துய்மை மாறு படுமென்றும், ஆனால் அவன் நல்லினத்தைச் சேர்ந்திருப்பானாயின், சேர்ந்த நல்லினம் இவன் மனத்தறிவைக் கண்டபோது அவனை அவ்வழிச் செலுத்தாது நன்மை போதித்து இயல்பாகவே நற் குணத்தினிடத்தேயே நிறத்துமாதலால் நல்லினத்தைச் சேர்ந்தவர் தாம் நற்குணம் வாய்ந்த இனத்தவரது தருதியால் நன்மையினின்றும் நீங்காது இம்மை, மறுமைகளாகிய இரண்டின் பயனையும் அடைவதற்குத் தருதியுடையவராவர் என்று கண்டோமென்றனர். அதுவேட்ட மாணாக்கர், “இதுகாறும் சிற்றினம் சேராமையது சிறப்பினை நல்லினம் சேருதலாலாகிய எதிர்மறை முகத்தால் விளக்கிக் காட்டக் கண்டோம். இனி முடிந்தது முடித்தலாக நல்லினத்தால் வரும் பயனும், தீயினத்தால் வரும் தீமையும் விளக்கவேண்டும்” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

460. நல்லினத்தி னூங்குந் துணையில்கலை தீயினத்தி னல்லற் படுப்பது உ மில்.

(பரி.) இ-ள். நல்லினத்தின் ஊங்கு துணையும் இல்லை = ஒருவற்கு நல்லினத்தின் மிக்க துணையுமில்லை; — தீயினத்தின் (ஊங்கு) அவ்வற்படுப் பது உம் இல் = தீயினத்தின் மிக்க பகையுமில்லை. ஏ-து.

ஐந்தனுருபுகள் உறழ்பொருளின்கண்வந்தன. ஊங்கென்பது பின் னூல் உட்ட உம்மை மாற்றியுரைக்கப்பட்டது. நல்லினம் அறிபாமை யினீக் கித் துயருருமற் காத்தலின், அதனைத் ‘துணை’ என்றும், தீயினம் அறிவி யீக்கித் துயருறுவித்தலின், அதனைப் ‘பகை’ என்றும் கூறினார். அவ்வற் படுப்பதென்பது ஏதப்பெயர். இதனால் விதியெதிர்மறைகள் உடன் கூறப் பட்டன.

(5)

விளக்கம்:—ஒருவனுக்கு நல்ல இனத்தைச் சேருதலைக் காட்டிலும் பெரியதோர் துணையுமில்லை பென்றும், நிய இனத்தைச் சேருதலைக் காட்டிலும் மிக்கதோர் பகையுமில்லை பென்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆதலால், ஒருவன் நல்ல இனத்தைச் சேருவானாயின் குணவசத்தால் ஒருக்கால் வழி தவறிச் சென்றாலும், அப்பினத்தவர் வழி தவறிச் செல்லாது இடிந்துப் புத்தி

தெரிந்து செயல்வகை

91

புகட்டி நன்னிலையில் நிறுத்தி இம்மை மறுமைகளாகிய பயன் களை அடையச் செய்வதால், அந்நல்லினத்தவரைக் காட்டிலும் ஒருவன் உயிருக்கு உறுதியாகிய துணையுமில்லைபென்றும், நிய இனத்தைச் சேருபவன் தனது இயற்கையாகிய நல்லறியும்கெட்டுச் சேர்ந்த இனத்தின் தகுதியால், வழி தவறிச் சென்று ருழியில்படுகின்ற யானையைப்போல், பலர்க்கும் பகையாகி அடையவிரும்ப இம்மை மறுமைப் பயன்களையும் இழக்கின்றான் ஆதலால், நல்லினமல்லாத நிய இனத்தைச் சேருதலைக்காட்டிலும் வேற பகையுமில்லை என்றும் கண்டோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், “மேற்கூறிய பெரியாரைத் துணைக்கோடல், சிற்றினம் சோமை என்று மிரண்டும் எதற்காக வேண்டப்படுகின்றது?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

47. அதிகாரம்.

தெரிந்து செயல்வகை.

(பரி.) அகிலாவது அரசன் தான்செய்யும் வினைகளையாராய்ந்து செய்யுத்திறம். அச்செயல் பெரியாரைத் துணைக்கோடல் பயனுடைத்தாயவழி அவரோடுஞ் செய்யப்படுவதாகலின், இது சிற்றினஞ்சோமைவின்பின் வைக்கப்பட்டது.

விளக்கம்:—அதாவது அரசன் ஒருவன் தான் செய்யும் வினைகளை ஆராய்ந்து செய்கின்ற வல்லமை. அவ்வித செயல் பெரியாரைத் துணைக்கோடல் என்கின்ற பயனுடைமையால் அவரோடும் சேர்ந்து செய்யப்படுதல். ஆதலால் இது சிற்றினஞ் செய்யும் தீமைகளுட் படாது நின்ற வழிச் செய்பவேண்டும் என்று அறிவித்தற்கு இத்தெரிந்து செயல் வகை என்னும் அதிகாரத்தைச் சிற்றினம் சோமை என்பதற்குப் பிறகு கூறினர். என்றனர். அது கேட்ட மாணுக்கர் வினை, “செய்யுமிடத்த ஆராயும் திறம் எவ்விதமென்பதை விளக்கல் வேண்டும் என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

92

திருக்குறள் விளக்கம்

461. அழிவதாஉ மாவதாஉ மாகி வழிபயக்கு

முதியமுஞ் சூழ்ந்து செயல்.

(பரி.) இ-ள். அழிவதாஉம்=வினைசெய்யுங்கால் அப்பொழுது அதனு வழிவதனையும்,—ஆவதாஉம்=அழிந்தாற் பின்னாவதனையும்,—ஆகி வழிபயக்கும் ஊதியமும்=ஆய் கின்று பிற்பொழுது தருமுதியத்தையும்,—சூழ்ந்து செயல்=சீர்தக்கி உறுவதாயிற் செய்க. ஏ-று.

உறுவதாவது:—கிகழ்வின்கண் அழிவதனில் ஆவது மிக்ரு ஏதிர்வினும் அது வளர்ந்து வருதல். அழிவதின்மையின், ஏதிர்வின்கண் வருமாகத்ததை ‘ஊதியம்’ என்றார்: எனவே அங்ஊதியம் பெறின் கிகழ்வின்கண் அழிவதும் ஆவதும் சம்முனொத்தாலும் ஒழிதற்பாற்றன்றென்பது பெற்றும். இரண்டு காலத்தம் பயனுடைமை தெரிந்து செய்கவேன்பதாம். (ச)

விளக்கம்:—ஒருவன் ஒருவினையைச் செய்யுமிடத்துச் செய்கின்ற காலத்தில் அதனால் எவ்வளவு பொருள் செலவழிக்கப்படுகின்ற தென்றும், அவ்வாறு செலவழிக்கப்படுவதால் அவ்வினையினால் பின்னர் சம்பாதிக்கப்படுவது எவ்வளவென்றும் இவ்விதம் வந்ததாகிய பொருள் தரும் ஊதியத்தின் அளவையும் நன்றாக ஆராய்ந்து வினையைச் செய்க என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், செலவழிப்பதற்குத் தக்க பொருளைக் காட்டிலும் வருகின்ற இலாபமானது அதிகப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்றும், அதனவே

ஒருவன் வினை செய்வதால் உண்டாகும் ஊதியமென்றும், அவ் வித வினையைத் தெரிந்து செய்யவேண்டுமென்றும் கண்டோ மென்றனர். அது கேட்ட மாணுக்கர், “எதன் பொருட்டு இவ் வித வினையைச் செய்யும்காலத்து நல்லினத்தோடு சேருதல் வேண்டும்? செய்யவன் ஒருவனே இருத்தல் அமையாதே?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

462. தெரிந்த வினத்தொடு தேர்ந்தெண்ணிச் செய்
கரும்பொருள் யாதொன்று மில். [வார்க்

(பரி.) இ-ள். தெரிந்த இனத்தொடு தேர்ந்த எண்ணிச் செய் வர்க்கு—தான் தெரிந்தனொண்ட இனத்துடனே செய்யத்தரும் வினையை ஆராய்ந்த பின் தாமேயுமெண்ணிச் செய்த முடிக்கவல்ல அரசர்க்கு—

தெரித்து செயல்வகை

98

அரும்பொருள் யாதொன்றும் இல்—எய்ததற்கரிய பொருள் யாதொன்று மில்லை. ஏ-து.

ஆராயப்படுவனவேவ்வாம் ஆராய்ந்துபோந்த இனமென்றமாம். ‘செய் வர்க்கு’ என்றதனால், வினையென்றுஞ் செயப்படுபொருள் வருவிக்கப்பட்டது. வினையாவது:—மேற்சேறன்முதல் வேறலீரைய தொழில். பொருள் கட்டகேதவாய அதனிற்றவருமையின், அரியபொருள்களெவ்வாம் எனிதி னெய்தவொன்பதாம். இவையிரண்டுபாட்டானுஞ் செய்யத்தரும் வினையும் அது செய்யுமாதும் கூறப்பட்டன. (உ)

விளக்கம்:—ஒருவன், தான் நல்ல இனமென்று தெரிந்து டுகாண்ட இனத்துடனே செய்யத்தரும் என்று எண்ணியவினை யினை ஆராய்ந்தும், பின்னர் த் தானேயும் எண்ணியும் செய்த முடிக்கவல்ல தருதி யுடையவனாயின், அவ்வித தருதியுடையா றுக்கு அடையக்கூடாத பொருளில்லை என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆதலால், ஒருவன் எத்துனை அறிவுடையனாயினும் தான் எண்ணிய வினையைச் செய்து முடிப்பதின்பேரில் தன்னினும் அறிவுடைய புலரிடத்துக் கூறித்தான் எடுத்த வினையினது தருதி யையும் அதனாவரும் ஊதியத்தையும் ஆராய்ந்து செய்தல்

வேண்டுமென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “ ஒருவன் ஒரு காரியத்தைச் செய்ய, அக்காரியத்தால் ஊதியம் வாராது செலவழித்த பொருள் மாதிரியும் வருமாயின் அவ்வித விளையினையும் செய்தல் கூடுமே?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

463. ஆக்கங் கருதி முதலிழக்குஞ் செய்வினை யூக்கா ரறிவுடை யார்.

(பரி.) இ-ள். ஆக்கம் கருதி முதல் இழக்கும் செய்வினை—மேலெய்தக் கடவ் ஊதியத்தினை கோக்கி முன்னெய்தி சின்ற முதறன்றையும் இழத்தற்கேதுவாய செய்வினையை—அறிவுடையார் ஊக்கார்—அறிவுடையார் மேற்கொள்ளார். ஏ-று.

கருதியென்னும் விளையெச்சம் இழக்குமென்னும் பெயரெச்சவினை கொண்டது. எச்சவுய்மை விகாரத்தாற்றொக்கது. ஆக்கமேயன்றி முதலியுயிழக்கும் வினைகளாவன:—வலியும் காலமும் இடனாமறியாத பிறர்மன்கொள்வான் சென்று தம்மண்ணுயிழத்தல்போல்வன. முன்செய்த போன்ற விளையாயினுமென்பார், ‘செய்வினை’ என்றார். (க)

464. திருக்குறள் விளக்கம்

விளக்கம்:—ஒருவன் ஒரு விளையைச் செய்த பெரியதோர் ஊதியத்தை அடையலாம் என்று எண்ணித் தன்னிடத்திருந்த முதலையும் இழக்கவல்ல செய்தலைத் தொடங்குதல் அறிவுடையார் செயலாகாது என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆதலால், அறிவுடையான் ஒருவன் தானே எண்ணியும், தக்கோரிடத்து எண்ணியும் செலவழித்த முதலுடன் ஊதியந்தரும் காரியத்தையே செய்வானென்று பெற்றோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், “ இவ்விதம் தானும் தெளிந்த கல்வினத்தோடும் ஆராய்ந்து செய்யாவழி எது உண்டாகும் என்பதை அறிவிக்க வேண்டும்” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

464. தெளிவி லதனைத் தொடங்கா ரிளிவென்னு மேதப்பா டஞ்சு பவர்.

(பர்.) இ-ன். தெளிவு இவதனைத் தொடக்கார்—இனத்தோடு தனித்தும் ஆராய்ந்த துணிதலில்லாத வினையைத் தொடக்கார்—இனிவு என்னும் ஏதப்பாடு அஞ்சுபவர்—தமக்கு இனிவரவென்றும் குற்றமுண்டாதின அஞ்சுவார். ஏ-ற.

தொடக்கின் இடையின் மடங்கலாகாமையின், 'தொடக்கார்' என்றார். இனிவரவு—அவ்வினையார் பின்னழிவெய்தியவழி அதன் மேலும் அறிவும் மாணமுயிலவென்று உவகத்தாரிகமுயிகழ்ச்சி. அஃதுண்டாதல் ஒரு தலையாகலின், தெளிவுவழித் தொடக்குக வென்பதாம். (ச)

விளக்கம்:—ஒருவன் தனித்தும் இனத்தோடு இருந்தும் ஆராய்ந்த துணிதலில்லாத தொழிலைத் தொடங்குவானாயின், அவ்வித தொழிலால் குற்றம்வருமென்றும், அக்குற்றமானது பலரும் இகழ்தற்குரிய குற்றமாகுமென்றும் ஆதலால் அறிவுடைய ஒருவன் ஆராயாத காரியத்தைச் செய்வானாயின் இகழ்ச்சியே உண்டாகுமென்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. எனவே, வினை செய்ய என்னுகின்ற ஒருவன் அதனால் தான் யாதொரு ஊதியமும் பெறாவிடினும் பகைவரது இகழ்ச்சியைப் பெறுதற்குப்பதற்குத் தானும் எல்லினத்தோடு ஆராய்ந்து செய்வேண்டும் என்பதைக் கண்டோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், "தெளியாத

தெரிந்து செயல்வகை 95

தொடருத் தொழிலால் எதற்குப் பகைவரால் இகழ்ச்சி உண்டாகும்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

465. வகையறச் சூழா தெழுதல் பகைவரைப்
பாத்திப் படுப்பதோ ராறு.

(பர்.) இ-ன். வகை அறச் சூழாது எழுதல்—சென்றால் நிகழும் நிறங்களைப்பெல்லாம் முற்றவெண்ணாது சிலவெண்ணிய துணையானே அசன் பகைவர்மேற் செல்லுதல்—பகைவரைப் பாத்திப்படுப்பது ஓராறு—அவரை வளரு நிலத்திலே நிலைபெறச் செய்வதொரு தெரியாம். ஏ-ற.

அத்திறங்களாவன:—வலி, காலம், இடனென்றிவற்றால் தனக்கும் பகைவர்க்குமுனவாம் நிலைமைகளும், வினை தொடங்குமாதும், அதற்கு வருமிடையுறகளும், அவற்றை நீக்குமாதும், வெல்லுமாதும், அதனாற் பெறும்

பயனும் முதலாயின. அவற்றுட் சில வெஞ்சினும் பகைவர்க்கு இட
 னுமாகலான், முற்றுப்பெற வெண்ண வேண்டமென்பதாம். இவை
 மூன்ற பாட்டானும் ஒழியத்தரும் வினையும் ஒழியாவழிப்படுமிழுக்குல்
 உறப்பட்டன. (6)

விளக்கம் :— அரசன் ஒருவன், தான் பகைவர்மீது செல்லும்
 கால் அவ்விடத்து உள்ள திறங்களை யெல்லாம் முழுவதும் ஆரா
 யாது சிலவற்றையே ஆராய்ந்து பகை அரசன்மீது படை
 பெடுத்துச் செல்வானாயின், அவ்வித படைபெடுத்தலாய தொழில்
 நல்ல நிலத்தில் இட்ட விதைபோல் அப்பகைவரை வளர்வதற்கு
 விருத்திசெய்வது போலாகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகிள்
 றது. அது எவ்விதமெனில்? பகைவர்மீது செல்லும் அரசன்
 ஒருவன், வலிமை, காலம், இடம் என்னுமிவைகள் தனக்கும் பகை
 வர்க்கும் எவ்வித முள்ளன என்னும் வேறுபாடுகளை உணர்ந்தும்,
 அவ்விதம் உணர்ந்த வழி வினை தொடங்கும் விதத்தை அறிந்தும்,
 வினை தொடங்குங்கால் அவ்வினைக்கு வரும் இடையூறுகளை உணர்ந்
 தும், அவ்வித இடையூறுகள் நேருமிடத்து அவற்றினை நீக்கும்
 உபாயத்தை அறிந்தும், நீக்கிய வழி வெல்லும் தன்மையினை
 உணர்ந்தும், அவ்வெற்றியால் வரும் பயனை அறிந்தும் ஆகிய
 இவைகளை யெல்லாம் முழுவதும் எண்ணாது, ஏதேனும் சிலவற்
 றைத் தனக்கு உறுதியாக எண்ணித் தொழிலித் தொடங்கு

96

திருக்குறள் விளக்கம்

வானாயின், தான் எடுத்த தொழில் அழிவதுடன் பகைவரால்
 வெல்லப்பட்டுத் தான் அழிந்து போவான். ஆதலால், இவன்
 தொடங்கும் காரியம் பகைவர்களை அழியாது வளரச் செய்
 வதாயிற்று. ஆதலால், முற்றுமெண்ணியே ஒரு வினையைத்
 தொடங்கல் வேண்டும் என்பது பெற்றோமென்றனர். அது கேட்ட
 மாணாக்கர், “இவ்விதம் ஆராய்ந்து வினைகளை செய்வதாயின் பெரி
 தும் காலமிழத்தல் நேருமன்றோ? ஆதலால், எது செய்தல் வேண்
 டும்? எது செய்யாதிருத்தல் வேண்டும் என்பதை விளக்கல் வேண்
 டும்” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

466. செய்தக்க வல்ல செயக்கெடும் செய்தக்க செய்யாமை யானுங் கெடும்.

(பரி.) இ-ள். செய்தக்க அல்ல செயக் கெடும்—அரசன் தன் வீணானுட் செய்யத்தக்கனவல்லவற்றைச் செய்தவாற்கெடும்;—செய்தக்க செய்யாமையானும் கெடும்—இனி அதனுணையன்றிச் செய்யத் தக்கனவற்றைச் செய்யாமைதன்னுங் கெடும். ஏ-ற.

செய்யத்தக்கனவல்லவாவன:—பெரிய முயற்சியினவும், செய்தாற் பயனில்லாவும்கூட, அது சிறிதாயினவும், ஐயமாயினவும், பின்றுயர் வீண்ப்பனவுமென இவை. செய்யத்தக்கனவாவன:—அவற்றின் மதுநலியாயின. இச்செய்தல் செய்யாமைகளை அறிவு ஆண்மை பெருமையென்னும் மூலகையாற்றலுட் பொருள் படையென இருவகைத்தாய பெருமை சருக்கிப் பகைவர்க்கு வளியமுமாகலான், இரண்டும் கேட்டிற்சேதவாயின. இதைச் செய்வன செய்த ஒழிவனவொழிகவென இருவகையனவும் உடன் கூறப்பட்டன. (க)

விளக்கம்:—அரசன் ஒருவன் தான் எண்ணிய வினைகளைச் செய்பத்தக்கன அல்லவற்றைச் செய்வானாயின் அவை கெடுமென்றும், தன்னால் செய்யக்கூடிய காரியங்களை எண்ணிச் செய்து விடுவானாயின் அவற்றால் கேடுவருமென்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, பெரிய முயற்சியோடுகூடச் செய்வதும் செய்தும் பயனில்லாமற் போவதும், முயற்சிக்குத் தக்க பயனில்லாது சிறிய பயன் கிடைப்பதும், அச்சிறிய பயன் தானும் முற்றும் விட்டாதுபோவதும், அச்சிறிய பயனை அனுபவிக்குங்கால் தன்

தொரிந்து செயல்வகை

97

பத்தை வினைப்பதும் ஆகிய தொழில்களெல்லாம் செய்யத்தக்காத காரியங்களென்றும், சிறு முயற்சியால் பயன் அடைவதும், அதனால் பயன் பெரிதாயிருப்பதும், அந்தேகமில்லாது பயன் கொள்வதும், என்றும் நீங்காத இன்பத்தை வினைப்பதும் ஆகிய தொழில்கள் செய்யத் தக்கனவென்றும் கண்டோர். இனிச் செய்தலும் செய்யாமையும் ஆகிய இரண்டினும் செய்யக் கூடுவனவற்றைச் செய்யாமையானும், செய்யக்கூடாதனவற்றைச் செய்தலானும் ஒருவனது அறிவு, ஆண்மை, பெருமை என்னும் முன்றினுடைய

பலம்சனாகிய, பொருள் படை இரண்டீனாயும் அடைவதற் கில்
 லாமலும், அப்பொருள், படை என்னும் இரண்டு விதமாகிய
 பொருமையால் பகைவரை எளியாராக்கித் தான் பயன் கொள்ளா
 மலும் போகின்றனாதலால் கேடுவருமென்றும், அதவே செய்ய
 வேண்டுவனவற்றைச் செய்தும், ஒழியவேண்டுவன வற்றை ஒழித்
 தும் நிற்பதே தெரிந்தசெயல்வகை என்றும் கண்டோம என்
 றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “அவ்விதம் செய்யத்தக்க கரும
 மொன்றே ஒருவனுக்குத் தோன்றுமாயின், அவன் யாபொரு
 உபாயமுமில்லாமல் அக்கருமத்தைத் தொடங்கிவிடுதல் கூடுமோ?”
 என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

467. எண்ணித் துணிக கருமந் துணிந்தபி
 னெண்ணுவ மென்ப திழுக்கு.

(பரி.) இ-ள். கருமம் எண்ணித் துணிக=செய்யத்தக்க கருமமும்
 முடிக்கு முபாயத்தை யெண்ணித் தொடங்குக, — துணிந்தபின் எண்ணு
 *வம் என்பது இழுக்கு=தொடங்கிவைத்துப் பின்னெண்ணக் கடவேமென்
 றெழிதல் குற்றமாதலான். ஏ-து.

துணிவுபற்றி நிகழ்தலின், துணிவெனப்பட்டது. சிறப்பும்மை விகா
 ரத்தாற்றொக்கது. உபாயமென்பது அவாய்க்கியான் வந்தது. அது
 கொடுத்தல், இன்சொற்சொல்லல், வேறுபடுதல், ஒத்தவென காள்
 வகைப்படும். இவற்றை வடநூலார் தான சாம பேத தண்டமென்ப.
 அவற்றின் முன்னைய விரண்டும் ஐவகைய, ஏனைய மூவகைய; அவ்வகை
 களெல்லாம் கண்ணொரப்பிற் பெருகும். இவ்வுபாயமெல்லா மெண்ணுத
 தொடக்கின் அவ்வினை மாற்றினால் விவக்கப்பட்டு முடியாமையானும்,
 இடைவினொழித லாகாமையானும், அரசன் நயருததலின், அவ்வெண்ணு

98 திருக்குறள் விளக்கம்

ஹையை 'இழுக்கு' என்றார். செய்வனவற்றையும் உபாயமறித்தே தொடக்
 குக வென்பதாம். (எ)

விளக்கம்:—ஒருவன் தான் செய்யத்தகுந்த கருமத்தையும்
 அதை முடிக்கும் உபாயத்தையும் எண்ணியே தொடக்கவேண்டு
 மென்றும், தொடங்கிவைத்துப் பின்னர் எண்ணுவோம் என்று

நினைப்பது குற்றமாக முடியுமென்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அது என்னையோவெனில்? மூலிக ஆற்றலும் இருவித பெருமையும் உடையவனாக இருப்பினும் நால்வித உபாயங்களையும் அறிந்தே செய்தல் வேண்டுமென்றும், அத்தகைய நால்வித உபாயங்களாவன கொடுத்தல், இனிய சொற் சொல்லல், பிரித்தல், தண்டித்தல் என்று பாருபடுமென்றும், கொடுத்தலென்பது பெரியதோர் பொருளைக் கொடுத்துத் தன் வசப்படுத்துதலென்றும், கொடுத்த பொருளை மறுபடியும் கேளாமல் விட்டுவிடுவதால் பொருள்வாங்கியோரைத் தன் வசப்படுத்துதலென்றும், பொருள் கொடுக்கவேண்டியவர்க்கு வேண்டிய அளவு பொருள் கொடுத்து வசப்படுத்துதலென்றும், தன் பொருள் அல்லாத அபலவன் பொருளைக்கொண்டு ஒருவனுக்குக் கொடுப்பித்த அதனால் அவனை வசப்படுத்துதலென்றும், தனக்கு வாவேண்டிய ஆறிலொரு கடமையை அரசன் வாங்காமல் விட்டு அதனால் ஒருவனை வசப்படுத்துதலென்றும் ஆகிய ஐந்து விதமுடையதென்றும், தன்னால் வணங்கப்படுபவனை வணங்கியும், தன்னால் புகழப்படக் கூடியவனைப் புகழ்ந்தும், தன்னால் எதிர்கொள்ளக்கூடியவனை எதிர்ப்பென்று அழைத்து உபசரித்தும், தன்னோடு நட்புகொண்டானிடத்துத் தன் நட்பின் மிகுதியை எடுத்துக்கூறியும், தன்னோடு உறவாயினானிடத்துத் தனக்கும் அவனுக்குமுள்ள உறவின் மிகுதியை எடுத்துச் சொல்லியும் நிற்பதாயிவ இவ்வைந்தும் இன்சொற் சொல்லல் என்றும், பகைவரை வஞ்சித்தல், பகைவர்களோடு கூடியவர்களைப் பிரித்தல், தன்பகைவர்க்கு வேறு பகைவரை உண்டாக்கல் ஆகிய மூன்றும் பிரித்தல் என்றும், தன்பகைவர்க்குத் தன்பம் செய்தல், தன்பகைவரது பொருளைக் கொள்ளுதல், தன்பகைவரைக் கொள்ளல் ஆகிய மூன்றும் தண்டித்தல் என்றும், ஆகிய நால்வித உபாயங்களை எண்ணாது செய்து ஒருவன் தனது ஆற்றலை

தெரிந்து செயல்வகை

99

இழப்பானாயின், செய்யத்தக்க கருமத்தையும் செய்தவன் ஆகான் என்று அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “அறிவு, ஆண்மை, பெருமை என்மீன்ற மூலகைவல்லமையும், பொருள், படை என்னும் இருவித பெருமையும் மேற்கூறிய உபாயங்களை

என்றது ஒருவன் செய்வானாயின் அவனெடுத்த காரியம் அவனுடைய வல்லமையால் முடிவுபெறுதே?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

468. ஆற்றின் வருந்தா வருத்தம் பலர் நின்று
போற்றினும் பொத்துப் படும்.

(பரி.) இ-ள். ஆற்றின் வருந்தா வருத்தம் - முடியுபுபாயத்தாற் கருமத்தை முயலாத முயற்சி - பலர் கன்று போற்றினும் பொத்துப்படும் = தலைவர் பலர் கின்று புராபடாமர் காப்பினும் புராபடும். எ-று.

முடியுபுபாயத்தான் முயற்சிவாத:—கொடுத்தலைப் பொருண்கையா என்கண்ணும்; இன்சொல்லைச் செப்பமுடையான், மடியானன், முன்னே பிறரோடு பொருது கொத்தவென இவர்கண்ணும்; வேறுபடுத்தலைத் தலைப்படையானன், தன் பகுதியோடு பொருத்தானென இவர்கண்ணும்; ஒறுத்தலை இவற்றின் வாராதவழி இவர்கண்ணும் தீரப்படாத சீழ்மக்கள்கண்ணுஞ் செய்து, வெல்லுமாற்றான் முயற்சி. புராபடுதல் - கருதிய கன்மையன்றிக் கருதாத நிலைமையத்தல். உபாயத்தது சிறப்புக் கூறியவாறு. (அ)

விளக்கம்:—ஒருவன் தான் எடுத்த காரியம் முடிவதற்குவேண்டிய உபாயத்தோடு முயற்சி செய்வாவிடின் அவ்வெடுத்த காரியமானது எடுத்த அவனுக்குப் பலர்துணைவராக இருந்து குற்றம் பட்டதா காப்பினும், குற்றத்தினுள்ளேயே அழிந்துவிடும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆதலால், பொருள் விருப்பமுடையான் ஒருவனுக்குக் கொடுத்தலும், கடுகிலையுடையான், முயற்சி யில்லாத சோம்பலுடையான், முன்னர் ஒருமுறை பகைவர்க ளோடு யுத்தம் செய்து அதனால் கொத்தவன் ஆகிய இவர்களிடத்தே இன் சொல்லைச் சொல்லுதலும், பகைவனது தலைப்படையானாக நிற்போனிடத்தும், தன் பகுதியோடு பொருந்தாத நிற்போனிடத்தும் பிரித்தலையும், தன் வழிவாராத மக்களிடத்தும்

100

திருக்குறள் விளக்கம்

சீழ்மக்களிடத்தும் தண்டித்தலைச் செய்தலும் ஆகிய இக்கான்கு வித உபாயங்களையும் செய்வாது ஒருவன் தன் தொழிலை ஆரம்பிப்பானாயின், அவன் எடுத்த தொழிலுக்கு எத்துணை விரர்கள் துணை

யாக நின்று குற்றம் வராமல் காக்கினும் முடிவுபெறாத அழிந்து போம் என்று கண்டோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், “இவ்விதம் சதுர்வித உபாயங்களையும் செய்யாது ஒருவன் தொடங்கிய காரியம் நன்மையைத்தராது நீமையையே பயக்கும் என்ற அறிந்தோம். அன்றியும், மேல் வகுத்துக் கூறிய உபாயத்தினது சிறப்பினையும் உணர்ந்தோம். இனி, இவ்வுபாயங்களைச் செய்யுங்காலத்து எவ்வித தகுதியுடையாரிடத்துச் செய்தல் வேண்டும் என்பதையும் விளக்கல்வேண்டும்” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

469. நன்றற்ற லுள்ளுந் தவறுண் டவரவர் பண்பறிந் தாற்றுக் கடை.

(பரி.) இ-ம். என்ற ஆற்றலுள்ளும் தவறு உண்டு=வேற்றுவேந்தர் மாட்டு நன்றானவுபாயஞ்செய்தற்கண்ணும் குற்றமுண்டாம்,—அவரவர் பண்பு அறிந்த ஆற்றுக்கடை=அவரவர்களுக்கினை யாராய்ந்தறிந்து அவற்றிற்செய்யச் செய்யாவிடின். ௭-து.

நன்றானவுபாயமாவது:—கொடுத்தலும் இன்சொற்சொல்லுதலுமாம். அவை யாவர்களும் இனியவாதற்சிறப்புடைமையின், உம்மை சிறப்பும்மை. அவற்றை அவரவர் பண்பறிந்தாற்றாமையாவது:—அவற்றிற்கு உரியவல்லாதார்கண்ணே செய்தல். தவறு=அவ்வினை முடியாமை. (க)

விளக்கம்:—அவ்வல்லாதார்களது குணங்களை ஆராய்ந்தறிந்து அவரவர் தகுதிக்கேற்ற விஷயங்களைச் செய்யாவிடின் வேற்று வேந்தரிடத்து நன்மையாகிய உபாயங்களைச் செய்யினும் குற்றமுண்டாகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது கொடுத்தலும், இன்சொற் சொல்லுதலும் யாவரிடத்தும் இனிமை யுண்டாக்கும் சிறப்புடையவாதலின் அவைகளை அவற்றிற்கு உரியவல்லாதார் இடத்துச் சென்று அவர்களுமறிபாது செய்வாராயின், தகுதியில்லாத அவர் அவற்றை நன்மையாக வலது செய்த ஒருவனுக்குத் தீமையையே செய்துவிடுவர். ஆதலால், உபாயங்களைச் செய்யுங்காலத்து இடமறிந்து செய்தல் வேண்

டும் என்பது பெற்றோரும் என்றனர். அது கேட்ட மாணக்கர்,
 “இவ்விதம் உபாயங்களைச் செய்யும் காலத்து, கருமத்தைச் செய்ய
 எண்ணிய ஒருவன் தன்னிலைக் கேற்பச் செய்தல் வேண்டுமோ?
 அன்றி, எவ்விதம் செய்தல் வேண்டும்?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறு
 வாராயினர்.

470. எள்ளாத வெண்ணிச் செயல்வேண்டுந் தம்மொடு
 கொள்ளாத கொள்ளா துலகு.

(பரி.) து-ள். தம்மொடு கொள்ளாத உலகு கொள்ளாது—அரசர்
 வினைமுடித்தற்பொருட்டுத் தந்நிலைமையொடு பொருத்தாத உபாயங்களைச்
 செய்வராயின் உலகத் தம்மைவிடமுற்றும்; -எள்ளாத எண்ணிச் செயல்
 வேண்டும்—ஆகலான் அது ஆகமுடியுபாடங்களை காடிச் செய்க. உ-று
 தம்மென்பது ஆகுபெயர். தந்நிலைமையொடு பொருத்தாத உபாயங்
 களைச் செய்தலாவது:—தாம் வலியராய்வந்து மெலியார்க்குரிய கொடுத்
 தன் முதலிய மூன்றினிச்செய்தலும், மெலியராய்வந்து வலியார்க்குரிய
 ஒறுத்தலைச்செய்தலுமாம். இவைவரண்டும் அறிவிவார் செய்வனவா-வின்,
 ‘உலகக்கொள்ளாது’ என்றார். அஃதென்னாதன செய்தலாவது:—அவற்
 றைத்தத்தம் வன்மை மென்மைக்கடிகேற்பச் செய்தல். மேல் இடவகையானு
 ரிமை கூறிய உபாயங்கட்கு வினைமுதல்வகையான் உரிமை கூறியவாறு.
 இவை காங்கு பாட்டானுஞ் செய்வனவற்றிற்கு உபாயமும் அதனதரி
 மையுங் கூறப்பட்டன. (வ)

விளக்கம்:—அரசர்கள் தாம் எண்ணிய உதாரணம் முடிக்கக்
 கருதித் தம்நிலைக்குமாறாகிய உபாயங்களைச் செய்யப் புகுவாராயின்,
 அவ்விதம் செய்பவரை உலகமானது இகழ்ந்து பேசும் என்றும்,
 ஆதலால் உலகத்தார் தம்மை இகழாதபடி உபாயங்களைச் செய்து
 வினைதொடங்கல் வேண்டும் என்றும் இததிருக்குறள் கூறுகின்
 றது. தம்நிலைக்குத் தக்க உபாயங்களாவன, தம்முடைய வல்லமை
 அறிந்து கொடுத்தலும், இன்சொற் சொல்லுதலும், வேறு யார்க்கு
 தலும், அவ்வல்லமைக்குத் தக்க அளவாக மெலியாரைத் தன்
 டித்தலும் ஆகும். இவை செய்யாது தாம் பொருளில்லாதிருக்க
 வும் பொருள் உடையார் போன்று மெலியார்க்குக் கொடுத
 தலும், இன்சொற் சொல்லக் கூடாதவர்க்கு இன்சொற் சொல்

ஊதலும், வேறுபிரிக்கக் கூடாதவர்களை வேறுபிரித்தலும், தாம் பலமற்றவர்களாகவே இருக்கத் தம்மைப் பலமுடையாய்க் கருதித் தம்மினும் பலமுடையாரைத் தண்டிக்கக் கருதுதலும் சிறந்த உபாயங்களாகாது பலரால் இழித்துக் கூறுவதற்கு இடன் ஆவதுடன், எண்ணிய கருமங்களும் முடிபாயாதலால், உபாயங்களைச் செய்து கருமங்களை முடிக்க எண்ணும் காலத்து அவ்வுபாயங்களையுட இடன நின்று செய்தல் வேண்டும் என்று அறிந்தோமென்றனர். அத கேட்ட மாணக்கர், “தெரிந்து செயல்வகை என்பது எடுத்த காரியங்களை நால்வித உபாயங்களோடு தெரிந்து செய்தல் என்று அறிந்தோம். இனி, எண்ணிய கருமத்தைச் செய்து முடிக்கும் தகுதியையுடைய அரசன் செய்ய வேண்டுவன எவை என்பதையும் விளக்கல் வேண்டும்” என்னலும், ஆசிரியர் இயம்புவாராயினர்.

48. அதிகாரம்.

வலியறிதல்.

(பரி.) இ-ள். அஃதாவது அவ்வுபாயங்களுள் ஒற்றத்தல் குறித்தவரசன் நால்வகை வலியையும் அளந்தறிதல். அதிகாரமுறைமையும் இறங்கினே விளங்கும்.

விளக்கம்:—அதாவது மேற்கூறிய வன்கு உபாயங்களுள், நான்காவது உபாயமாகிய தண்டித்தலை எண்ணிய அரசன் அவ்வித தண்டித்தற்கு உரியதாகிய நான்குவித வரிமையையும் அளந்து அறிதலென்பதாம். இவ்வலியறிதலைத் தெரிந்தே செய்தல் வேண்டுமாதலால், தெரிந்து செயல்வகைக்குப் பின்னர் இவ்வதிகாரம் வைக்கப்பட்டு உள்ளது என்றனர். அதகேட்ட மாணக்கர், “நான்கு வித வலியாவன எவையென்ற விளக்கல்வேண்டும்” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

471. வினைவலியுந் தன்வலியு மாற்றான் வலியுந்
துனைவலியுந் தூக்கிச் செயல்.

(பரி.) இ-ள். வினை வலியும் = தான் செய்யக்கருதிய வினைவலியை

வலியறிதல்

108

ருன் வலியும் = அதனை விவக்கலுதும் மாற்றுவலியையும்,—தனை வலியும் = இருவர்க்கும் துணையாவார் வலியையும்—தக்கிச் செயல் -- சீர் தக்கித் தன்வலியிருமாயின் அவ்வினையைச்செய்க. ஏ-று

இக்கால்வகைவலியுள் வினைவலி அரண்முற்றலும் கோடலும் முதலிய தொழிலானும், வினைய மூலகையாற்றலானும் உறுபடுத்தித் தக்கப்படும். தன்வலி மிகவின்கட் செய்கவென்ற விதியால், தோற்றல் ஒருநிலையாய குறைவின்கண்ணும் வேறல் ஐயமாய ஒப்பின்கண்ணும் ஒழிகவென்பது பெற்றும். (க)

விளக்கம்:—அரசன் ஒருவன் தான் செய்ய எண்ணிய தொழிலின் வலிமையையும், அதனைச் செய்து முடிக்கும் தன்னுடைய வலிமையையும், அது நிகழாது தடுக்கும் பகைவனது வலிமையையும், பிறகு தனக்குத் துணையாக நிற்பவரது வல்லமைமையையும், பகைவர்க்குத் துணையாக நிற்பவரது வல்லமைமையையும் ஆகிய வினைவலி, தன்வலி, பகைவலி, துணைவலி என்னின்ற நான்கினையும் சீர் தக்கிச் செய்தல்வேண்டும். என்று இத்திருக்குறள் உறுதிின்றது. அவ்விதம் சீர்துக்கலாவது, ஒர் கருமத்தை முடிக்க எண்ணிய அரசன் ஒருவன் தன்னுடைய வல்லமையும், தன் துணைவரது வல்லமையும், பகைவனது வலிமைக்கும், அவன் துணைவரது வலிமைக்கும் மேற்பட்டிருக்குமாயின் வினை தொடங்கல் வேண்டுமென்பது. அவ்விதமல்லாது செய்வானாயின் அது இழிவைத்தருமாதலால் தேர்ந்து செய்தல் வேண்டுமென்பதாயிற்று. ஏனெனில்? எக்காலத்தும் ஒருவன் தான் எண்ணிய கருமத்தைச் செய்ய ஆரம்பிக்குங்கால் தேரல்லி யென்பதை சிச்சயமாகக் கொண்டும், வெல்லுத வென்பதைச் சந்தேகமாகக் கொண்டும் செய்து முடித்தல் வேண்டும். அவ்விதம் செய்பாது எப்போதும் தன்வலியையே உறுதியாகக் கருதிச் செய்வானாயின், அவ்விதமாய்ப்பால் தக்கதோர் உபாயங்களைச் செய்பாது அழிவடைவான் என்றனர். அதுகேட்ட

மாணுக்கர், "கிணவலி என்பது 8 து என்பதையும், அதற்குத் துணை வலி எது என்பதையும் அறியவிரும்புகின்றோம்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

104 திருக்குறள் விளக்கம்

472. ஒவ்வ தறிவ தறிந்ததன் கட்டங்கிச்
செல்வார்க்குச் செல்லாத தில்.

(பரி.) இ-ள். ஒவ்வது அறிவது அறிந்த தமக்கியலும் கிணவையும்து அந்நகறிய வேண்டுவதாய வலியையும் அறிந்த—அதன்கண் தங்கிச் செல்வார்க்கு—எப்பொழுதும் மனமொழிமெய்களை அதன்கணவைத்தபு பகைமேற்செல்லும் அரசார்க்கு—செல்வாதது இவ்—முடியாதபொருளில்லை. எ-று.

ஒவ்வதெனவே கிணவலி முதலாய மூன்றாமடங்குதலின், ஈண்டறிவ தென்றது கிணவலியேயாயிற்று. எல்லாப்பொருளுமொத்தவ ரென்பதாம். இவைபிரண்டுபாட்டானும் வலிவின்பருசியும் அறிந்த த மேற்செல்வா ரெய்தும் பயனும் கூறப்பட்டன. (உ)

விளக்கம்:—அரசர் தம் தகுதிக்குத் தக்க தொழிலையும், அத் தொழிலுக்கு அறிவவேண்டுவதாகிய வல்லமையையும் தெரிந்து, அத்தொழிலின்கண் எப்பொழுதும் தம் மனோவாக்குக் காயங்களைச் செலுத்திப் பகைவாரீக செல்வாராயின், அவ்விசை செல்லுகின்ற அரசார்க்கு முடியாத கருமம் ஒன்றுமில்லை என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆகலால், எடுத்த கருமத்தை முடிக்கவேண்டுமாயின் தாம் எடுத்த கருமத்தையும், இயல்பையும், தமக்குத் துணையாக வருகின்ற கிணவரது வல்லமையையும் முதலறிந்து செய்தல் வேண்டும் என்பது பெற்றோம் என்றனர். அதுகூட்ட மாணுக்கர், "கிணவலியும், கிணவலியும் மேற்கூறிய திருக்குறளால் அறிந்தோம். ஆயின் தன்வலி என்பதை விளக்கல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

473. உடைத்தம் வலியறியா ருக்கத்தி னூக்கி
யிடைக்கண் முரிந்தார் பலர்.

(பரி.) இ-ள். உடைத் தம் வலி அறியார்—கருத்தாவதிலையுடைய

தம் வலியினவறியாதே—ஊக்கத்தின் ஊக்கி—மனவெழுச்சியாற்றம்மீன்
வலியாரோடு வினாசெய்தலைத் தொடங்கி—இடைக்கண் முரித்தார் பலர்
—அவர் அடர்த்தலான் அந் செய்த முடிக்கப்பெருது இடையே கெட்ட
வரலர் உலகத்துப் பலர். ௭-து.

வலியறிதல்

105

உடையவென்பது அவாய்வின்றமையின், செயப்படுபொருள் வருவிக்கப்பட்டது. மூலகையாற்றலுக்கு சிறப்புடைய அறிவுடையார் விராதவின், 'முரித்தார் பலர்' என்றார். அதனும் தம்வலியறித்தே தொடங்குவென்பது எஞ்சிவின்றது. (n)

விளக்கம்:—அரசன் ஒருவன் எடுத்த கருமத்தின் தலைவகுதிய தன் வலியை அறியாது தனக்கு உள்ள ஊக்கமிகுதியால் தன் னிறும் வலியான மெலியானென்றெண்ணி அவன் மீது போர்புரியத் தொடங்குவானாயின், வலியானுதிய பகைவன் அவனை வென்று விடுவான் ஆதலால் அவ்வித வெற்றியால் தன்வலியறியாது செய்த அரசன் எடுத்த கருமமும் முடியாமல் கருமத்தொடங்கிய அவனும் கெட்டுப் போவான்' என்றும், அவ்விதம் ஆகினால் உலகத்துப் பலர் உளர் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஏனெனில்? அறிவு, ஆண்மை, பெருமை ஆகிய மூலதவல்லமையும் பொருத்தினால் சிலராகவும், அவையுள்ளும் அறிவு என்பது மிகச் சிலர்க்கே உரியது ஆதலால் அறிவற்ற பலர் தம் வலிமைபறியாமலே தொழிலிச் செய்ய எண்ணி நடுவே கெட்டுப்போவது திண்ணமென்றும், அவ்விதம் கெடாவழி முடிக்கவேண்டுமாயின் தம் வலி அறிந்தே முடித்தல் வேண்டுமென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் எதற்காக அரசர்க்குப் பகையுண்டாகின்றது என்பதை விளக்கல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

474. அமைந்தாங் கொழுகா னளவறியான் றன்னை
வியந்தான் விரைந்து கெடும்.

(மீ.) இ-ள். ஆக்கு அமைத்த ஒழுகான்—அயல்வேந்தரோடு பொருத்தி யொழுகுவதஞ் செய்யாத—அவவு அறியான்—தன்வலியளவறியவதஞ்செய்யாத—தன்னை வியந்தான்—தன்னை வியந்த அவரோடு பகைத்தவரான்—விரைந்து கெடும்—விரையக்கெடும். ௭-து.

காரியத்தைக் காணமாக உபசரித்து, 'வியத்தான்' என்றார். விவைய வென்பது திரித்த நின்றது. எட்பாயொழுதல், வலியறித்த பகைத்த வென்னுமிரண்டனும் ஒன்றன்றே அயல்வேந்தரோடு செயற்பாவது, இவையன்றித் தான் மெலியனும் வைத்த அவரோடு பகைகொண்டா னுக்கு ஒருபோதும் தீயயின்மையின், 'விவையத்த கெடும்' என்றார். இவை யிரண்டுபாட்டானுத்தன்வலிவிறியாவழிப்பவும் இழுக்குக் கூறப்பட்டது.(ச)

14

106

திருக்குறள் விளக்கம்

விளக்கம்:—அரசன் ஒருவன் அபலரசரோடு எட்பாயிருந்து பழகாமலும், தன்னுடைய வல்லமை இழிவென்று அறியாமலும், தன்னையே அதிகமாக எண்ணி அவ்வபலரசர்களைப்பகைப்பானாயின், அவன் அதிகீகரிமாகக் கெட்டுப் போவானென்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் முதலில் ஒருவன் உலகத்துப் புகழோடு வாழவேண்டுமாயின், தன்னோடு ஒத்தாரிடத்து எட்பாயிருத்தல் வேண்டுமென்றும், அவ்வித மிருக்க விருப்பமில்லையாயின் ஏனையோ ரிடத்துப் பகைகொள்வதற்குமுன் தன்னுடைய வல்லமையை அறிந்து பகைத்தல் வேண்டும் என்றும், இவை சிறிது மறி யாத தான் மெலியனாகவே இருந்து மிகவலியாராகிய மக்க, ளிடத்துப் பகைகொள்வானாயின், அவரது சிறந்த வலிமையால் இவன் அழிக்கப்பட்டுக் கெட்டுப்போவது திண்ணமாதலால் அவ் விதம் செய்தலாகாது என்றும் அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "மேற்கூறிய இரண்டு செய்யுளால் தன்வலி அறியா னுக்கு வரும் குற்றமிதுவென்று அறிந்தோம். இனிப் பகைவலியும், துணைவலியும் இவைபென அறிய விரும்புகின்றோம்" என்னலும், சூசிரியர் கூறவாராயினர்.

475. பீலிபெய் சாகாடு மச்சிறு மப்பண்டஞ்

சால மிகுத்துப் பெயின்.

(பா.) இ-ள். பீலி பெய் சாகாடும் அச்ச இடம்—பீலியேற்றிய சக டமும் அச்சமுறியும்,—அப்பண்டம் சாவமிகுத்துப் பெயின்—அப்பீலியை அது பொதுக்குமளவன்றி மிகுத்தேற்றின். எ-து.

உம்மை சாகாட்டது வலிச்சிறப்பேயன்றிப் பீலியது கொய்மைச்

சிறப்புந் தோன்ற நின்றது. இதுமென்னுஞ்சினைவியை முதன்மேனின்
 தது. எனியவென்று பலரோடு பகைகொள்வான் தான் வலியனையாயினும்
 அவர் தொக்கவழி வலியழியமென்னும் பொருடோன்ற நின்றமையின்,
 இது பிரிதமொழிதவென்னு மவங்காரம்: இதனை தலவானுவற்றியெய்
 பாரும் ஒட்டென்பாருமுள். ஒருவன் தொருவர் பலரோடு பகைகொள்
 ளற்க வென்றமையின், இதனை மாற்றான் வலியும் அவன்தனை வலியும்
 அபியாவழிப்படும் இழுக்குக் கூறப்பட்டது. (இ)

விளக்கம்:—மயில் பீலியாயினும் வண்டி பொறுக்கும் அள
 விற்கு அதிகமாக ஏற்றிச் செலுத்தப்படுகின், அவ்வண்டியின் அச்

வலியறிதல்

சான்ற முறிந்துபோகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது.
 இதனால் மயில் இறகானது மிக அற்பமாகிய பளுவையுடையதாயி
 னும் அதையும் அளவிற்கு மிஞ்சி ஏற்றி வண்டியைச் செலுத்த
 வேமாயின் செலுத்துகின்ற வண்டிக்கு அப்பாரம் மிகுதியாக
 கிற்குமாதலால் அவ்வண்டி முறந்துபோவது திண்ண மென்பது
 போல, அரசன் ஒருவன் தான் வலியவனாகவிருந்த மெலியவனாக
 விருக்கின்ற ஓர் பகைவன்மீது போர் செய்யச் சென்றானாயினும்
 அம்மெலிய பகைவனது துணைவர் பலராக இருப்பாராயின் அவசொல்
 லாம் ஒன்று சேர்ந்து இவ்வலிய அரசனை அழித்து விடுவர் என்பது
 போன்ற பொருளாயிற்று. ஆதலால், மாற்றான் வலி ஒன்றையே
 கருதாது அவன் துணை வலியையும் அறிந்தே செய்தல் வேண்டு
 மென்றும், அவ்வாறு செய்யாவிடில் எண்ணிய கருமம் முடியா
 தென்றும், முடியாததுடன் தானும் அழிந்துபோக நேருமென்
 றும் கண்டோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “ஊக்கமிகுதி
 யுடையார் எது தொடங்கினும் ஆகுமென்று பலர்வாய்க் கேட்கின்
 றோம். அச்சிதம் ஊக்கம் மிகுதிகொண்ட அரசன் ஒருவனுக்கு
 வலியறிதல் வேண்டுமோ?” என்னனும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

476. ஸுனிக்கொம்ப ரேறினா ரஃகிறந் தூக்கி
 னுயிர்க்கிறுதி யாகி விடும்.

(பரி.) இ-ன். கொம்பர் தனி ஏறினர் அரிது துறந்த ஊக்கன்—
 ஒருமர் கோட்டினது தனிக்கண்ணே யேறின்குரா தம் ஆக்கத்தால் அவ்
 ஊவினைக் கடந்த மேலுமேற ஆக்குவாரின்,—உயிர்க்கு இறுதியாகி
 விடும்—அவ்ஆக்கம் அவருயர்க்கு இறுதியாய் முடியும். ஏ-ற.

தூனிக்கொம்பொன்பது கடைக்கணென்பதுபோலப் பிழ்முன்னாகத்
 தொக்க ஆரும்வேற்றமைத்தொகை. பன்மை அறிவின்குமபற்றி இழித்
 தற்கண் வந்தது. இறுதிக்கேதவாவதனை இறுதி யென்றார். பகைமேற்
 செல்வான்சொடங்கித் தன்னுற் செல்லவாமாயுஞ் சென்று கின்றான் பின்
 அவ்வளவினிவ்வாறு மனவெழுச்சியான் மேலுஞ் செல்லுமாயின், அவ்வெ
 முச்சி வினைமுடிவிற்கேதவாகாத அவனுயிர் முடிவிற்கேதவாமென்னும்
 பொருடொன்ற கின்றமையின், இதுவும் மேல்யவலக்காரம். அளவறிந்த
 சிற்றல் வேண்டு மென்றமையின், இதுவும் வினைவியபியாவழிப்பயிம்
 இழுக்குக் கூறப்பட்டது. (ச)

108

திருக்குறள் விளக்கம்

விளக்கம்:—இவ்வுரைத்து மக்கள் தம் ஊக்க மிகுதியால் தாம்
 செய்யும் கினைக்கு வேண்டிய வலிபை அறிவாது செல்வாராயின்,
 அது அவாது உயிர்க்கே இறுதியாக முடியுமென்று இத்திருக்குறள்
 கூறுகின்றது. எவ்வாறெனின்? ஒருவன் ஓர் மாத்தினது தனியின்
 மீது ஏறி நின்ற பிறரும் பின்னும் ஏறிச்செல்வேனென்று துணி
 வாறாயின், அது எவ்விதம் முடியாததாகி அவன் கீழ் விழுந்த
 இறக்க நேருமோ அதுபோல் இதுவும் ஆகும் என்று உவமைகாட்
 டியதாயிற்று. அது என்னையோவெனில்? அரசன் ஒருவன் தன்
 பகைமீது செல்லக்கூடிய அளவுசென்று நின்ற பிறரும் சென்ற அள
 வில் தில்லாது தனது மன ஊக்கத்தால் மேலும் செல்லுவாறா
 யின், அவ்ஆக்கமானது அவனெடுத்த காரியம் முடிவதற்கு இல்
 லாது அவனது உயிர் முடிவதற்கு ஏதுவாகும் என்று தோன்றவ
 தால், எக்காரியத்தையும் தன் அளவிறையும் கினை அளவிறையும்
 அறிந்தே செய்தல் வேண்டுமென்பது பெற்றோரும் என்றனர். அது
 கேட்ட மாணாக்கர், “இத்திருக்குறளால் கினைவலி அறிவாவழி

உண்டாகும் குற்றம் ஈதென அறிந்தோம். இனி, ஒருவன் பொருள் வலி அறிந்த ஏதையும் செய்தல் வேண்டுமோ என்பதையும் விளக்கவேண்டும்” என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

477. ஆற்றி னளவறிந் தீக வதுபொருள்
போற்றி வழங்கு தெறி.

(பரி.) இ-ள். ஆற்றின் அளவு அறிந்த ஈக=ஈயுசெறியானே தமக்குள்ள பொருள் வெள்ளையறிந்த அதற்கேற்பலீக;—அது பொருள் போற்றி வழங்கும் செறி=அம்மனம் ஈதல் பொருளைப் பேணிச்சொண்டொழுகும் செறியாம். ஏ-து.

ஈயுசெறி மேல் இறைமாட்சியுள் “வருத்தலும் வல்வதாக” * என்புழி உரைத்தாம். எவ்வகைப்பலீகவாதது:—ஒன்றான வெள்ளைய சீன்கு கூறுகி, அவற்றள் இரண்டினத் தன்செவ்வாக்கி, ஒன்றின மேல் இடர் வந்துழி அது கீக்குதற்பொருட்டு வைப்பாக்கி, மற்றவொன்றினாய்தல் : பிறரும் “வருவாயுட் காள் வழங்கி வாழ்தல்” என்றார் †. பேணிச்சொண்

* 385-ம் குறையுரையிற்காண்க.

† “வருவாயுட் காள்வழங்கி வாழ்தல் செருகாய்ப்பச் செய்தவை நாடாச் சிறப்புடைமை—பெய்தப்

பலகாடி எல்லவை கற்றலிம் மூன்று
மையாட்சி எல்லவர் கோள்.”

—திருவருகம், 21.

வலியறிதல்

109

பொழுதுதல்=ஒருவரோடு எட்பிவாத அநனைத் தம்மோடு எட்புண்டாக் கித் கொண்டொழுதுதல். முதலிற்செவவு கருங்கிற் பொருள் ஒருகாலும் கீக்காதென்பதாம். (எ)

விளக்கம்:— ஒருவன் தன் பொருள் அளவு ஈதென்றறிந்த அதற்குத் தக்க விதமாகக் கொடுக்கவேண்டிய வழியில் கொடுத்தலிச் செய்தல் வேண்டுமென்றும், அவ்விதம் கொடுத்தலே பொருளைக் காப்பாற்றி நிற்கும் நெறியென்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்

றது. அதாவது, அளவிற்கேற்பக் கொடுத்தலாவது, ஒருவன் தன்னுடைய வருவாயின் எல்லை இதுவென்றறிந்த அல்வனவை நான்குபங்காக்கி அக்கான்கு பங்கினுள் இரண்டைத் தன் செலவாக்கியும், ஒரு பாகத்தை ஆபத்துக்கு உதவுமாறு நிலைத்த பொக்கிஷமாக்கியும், நின்ற கால்பாகத்தினைப் பிறர்க்குக் கொடுத்தலுமாம். இவ்வாறு செய்கின்ற முறையே பொருள் வழங்கும் முறை பென்றும், பொருளைப் போற்றி வாழும் நெறி பென்றும் கண்டோ மென்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், “ஒருவன் தனக்கு வருகின்ற பொருள் சிறிய அளவாயிருக்கினும், அக்காலத்தும் மேற்கூறிய அளவினைத் தான் செய்தல் வேண்டுமோ?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

478. ஆகா றளவிட்டி தாயினுங் கேடில்லை
போகா றகலாக் கடை.

(பரி.) இ-ள். ஒரு ஆத அளவு இட்டிதாயினும் கேடு இல்லை—அசர்க்குப் பொருள் வருகின்ற நெறியளவு சிறிதாயிருப்பினும் அதனாக் கேடில்லையாம்,—போகு ஆத அளவாக் கடை—போகின்ற நெறியளவு அறளிற் பெருகாதாயின். ஏ-ற.

இட்டிதெனவும் அளவதெனவும் வந்த பண்பின் நெறியினைப் பொருள்மேளின்றன. பொருளென்பது அதிகாரத்தான் வருவீத்த, அளவென்பது பின்னுக்கட்டி யுரைக்கப்பட்டன. முதலுஞ் செலவுஞ் தம்முளொப்பினும் கேடில்லை பென்பதாம். (அ)

விளக்கம்:—செலவு செய்கின்ற காலத்த வருகின்ற வருவாயின் அளவிற்கு மேலாகச் செலவு செய்யாவழி இல்லையாயின்,

110 திருக்குறள் விளக்கம்

அசர்க்குப் பொருள் வருகின்ற வழியின் அளவு சிறிதாயிருந்தாலும் அதனாலே பாடுதொடு கெடுதியுமில்லைபென்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் மேற்கூறிய ஒருபங்கு சேர்த்துவைத்தல் இல்லையாயினும் வருகின்ற வருவாய்க்குத் தக்க அளவாகச் செல

வழித்தால் போதுமென்று கூறுவதாயிற்று. ஏனெனின்? சேமித்து வைப்பதில்லையாயினும் கடன் வாங்கிச் செலவழியாது இருப்பது மிக்கதோர் சிறப்புடையதாகலால் கடன் வாங்காது வருவாயினைச் செலவழிக்கின்ற மக்களுக்கு எப்போதும் கேடு, இல்லை என்பது பெற்றோரும் என்றனர். அது கேட்ட மாணக்கர், “இவ்விதம் வருவாய்க்குமேல் செலவழிக்க முயல்வானாயின், அதனால் அவன் வாழ்க்கை எதுவாகும்?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

479. அளவறிந்து வாழாதான் வாழ்க்கை யுளபோல வில்லாகித் தோன்றாக் கெடும்.

(பரி.) இ-ள். அளவு அறிந்த வாழாதான் வாழ்க்கை = தனக்குள்ள பொருளினெல்லையையறிந்த அதற்கேற்ப வாழமாட்டாதான் வாழ்க்கை என்—உளபோல இல்லாகித் தோன்றாக் கெடும் = உள்ளனபோலத்தோன்றி மெய்மையான் இல்லையாய்ப் பின்பு அத்தோற்றமுமின்றிக் கெட்டு விடும். ஏ-ம.

அவ்வெல்லையேற்ப வாழ்வவாத: - அதளிற் சுருக்கக் கூடாதாயின் ஒப்பவாயினும் ஈத்துத் துய்த்தும் வாழ்தல், தொடக்கத்திற் கேடு வெளிப்படாமையின், ‘உளபோலத் தோன்றி’ என்றார். முதலிற்செலவு மிக்கால் வருமேதக் கூறியவாத. (க)

விளக்கம்:—ஒருவன் தனக்கு உள்ள பொருளின் அளவை அறிந்து அதற்குத் தக்க அளவாகத் தன் வாழ்க்கையைச் செலுத்தாவிடில் அவ்வித வாழ்க்கையானது பலர் பார்க்கும் காலத்து இருப்பதுபோல் தோன்றி உண்மையாகவே இல்லாததாகிப் பின்னர் முதலிலிருப்பதாகக் காணப்பட்ட தோற்றமுமில்லாமல் கெட்டுப் போய்விடும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அது என்னபோ வெனின்? ஒருவன் தனக்கு வருகின்ற வருவாயில் மிகுத்து வைக்க முடியாவிடினும், செலவைச் சுருக்க முடியாவிடினும், வருகின்றவருவையைப் பிறர்க்குக் கொடுத்தும், தானும் உண்டு வாழவேண்டி

வலியறிதல்

111

இருக்க, அவ்விதம் செய்யாது வருவாய்க்கு மேற்பட்ட பொருளைக்

கடன் முதலிய கொண்டு செலவழித்துப் பன் பார்ச்சு டம்பமாக
 ஈடித்து உள்ளே ஒன்றில்லாமல் கடன் கொடுத்தவர்களால்
 அலைக்கப்பட்டுச் சிலரால் வாழ்ந்த பின்னர் எவற்றையுமிழப்பது
 காஷி யளவாகப் பார்க்கின்றோமாதலால், வருவாய்க்குத் தக்க அள
 வாகச் செலவழிப்பவனே உலகத்து உயிர் வாழ்பவனென்றும், ஏனை
 போர் ஒளிசூறாந்து ஒழிந்த போதற்கு உரியவென்றும் கண்
 டோர். இதனை “ஆனமுதலில் அதிகம் செலவாகும், மானமழிந்து
 மதிக்கெட்டுப்—போனதுகை, எல்லார்க்கும் கள்ளனாய் ஏழ்பிறப்பும்
 தீயனாய், நல்லார்க்கும் பொல்லனாய் காடு” என்னும் செய்யுளால்
 அறிகின்றோம். அது கேட்ட மாணக்கர், “ஒருவன் யிணைய செல
 விலைச் செய்யப் புகுவானாயின், அது கேடுதரும் என்பது உணர்ந்
 தோம். ஆயின், ஒப்புரவு என்னும் சிறந்ததோர் செலவினை ஒருவன்
 செய்யுங்காலத்து அவ்வித அறத்தினைத் தன்னை கிற்றாயினும் செய்
 தல் வேண்டும் என்பதை ஒப்புரவறிதலில் உணர்ந்தோம். ஆதலால்,
 அவ்வித காரியத்தைச் செய்யுந் காலத்தும் ஒருவன் தனக்குள்ள
 அளவினை எண்ணிப் பார்த்தலும் வேண்டுமோ?” என்னதும்,
 ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

480. உளவரை தூக்காத வெட்புர வாண்மை
 வளவரை வல்லைக் கெடும்.

(பரி.) இ-ள். உள வரை தூக்காத ஒப்புரவு ஆண்மை—தனக்குள்ள
 வளவு தூக்காமையேதவாய ஒப்புரவாண்மையால்—வளவரை வல்லைக்
 கெடும்—ஒருவன் செல்வத்தினெல்லை விரையக்கெடும். ஏ-து.

ஒப்புரவேயாயினும் மிகவாகை தென்றமையான், இதுவுமது. இவை
 காண்பாட்டானும் மூவகையாற்றலுட் பெருமையின் பகுதியாய் பொருள்
 வலியறிதல் சிறப்புக்கோக்கி வருத்துச் உறப்பட்டது. (வ)

விளக்கம் :—ஒருவன் தனக்கு உள்ள செல்வத்தின் அளவை
 அளந்தறியாது ஒப்புரவு என்னும் மிகப்பெரிய அறத்தைச் செய்
 வானாயின் அவனுக்கு உள்ள செல்வமானது விரையில் அழிந்த
 போய் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதனால் உலகத்து
 உள்ளார்க்கு ஊருணி நீர் நிறைந்ததபோல் ஒருவன் ஒப்புரவு

உடையவையிருக்கிறதும், தன் வருவாயின் அளவிற்கு மேற்பட்டு, அதைச் செய்வானாயின், அதனால் தானும் பிறரும் பயன் அடையாமல் அழிந்துபோதற்காகவே அன்றி எண்ணிய நுகராமல் கைகூடாததாக முடியும். ஆதலால் மூன்று ஆற்றலுள் பெருமையின் பகுதியாயப் பொருள் வலியறிதலை மேற்கூறிய காண்குபாட்டாலும் அறிவித்ததாயிற்று என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், “வலியறிதலென்பதை உணர்ந்தோம். இனிக் காலமறிதலென்பதையும் அறிவித்தல் வேண்டும்” என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

49. அதிகாரம்.

காலமறிதல்.

(பரி.) இ-ள். அநாவத வலியான் மிகுதியுடையவாய்ப் பகைமேற் சேரலுற்ற அரசன் அச்செவலிற்சேற்ற காலத்தினையறிதல். அதிகாரமுறைமையும் இதனானே விளங்கும்.

விளக்கம்:—அநாவத அறிவு, ஆண்மை, பெருமை ஆகிய மூன்று ஆற்றலும்கொண்ட அரசன் ஒருவன் தன் பகைமேல் செல்ல எண்ணுவானாயின் அச்செல்லலுக்கு ஏற்ற காலம் இது வெண அறிதல். வலிமை மிக்க அரசன் ஒருவனே பகைவர்மேல் போர்த் தொடங்கத் தக்கவனாதலால், இக்காலமறிதல் வலியறிதலுக்குப் பின் வைக்கப்பட்டு உள்ளது என்று ஆசிரியர் கூறினர். அது கேட்ட மாணுக்கர், “போர்த் செய்யத் தொடங்குவானுக்குக் காலமென்பது எற்றிற்கு?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

49]. பகல்வெல்லுங் கூகையைக் காக்கை யிகல்

வேந்தர்க்கு வேண்டும் பொழுது. [வெல்லும்

(பரி.) இ-ள். கூகையைக் காக்கை பகல் வெல்லும்=தன்னின் வலியாய் கூகையைக் காக்கை பகற்பொழுதின்சண் வெல்லாநிற்கும்,—இகல் வெல்லும் வேந்தர்க்குப் பொழுது வேண்டும்=அதுபோல, பகைவாநிகலை வெல்லக் கருதுமாசர்க்கு அதற்சேற்ற காலம் இன்றியமையாத. ஏ-த.

எடுத்துக்காட்டுமமை; காலமல்லவழி வலியாற் பயனில்லையென்பது விளக்கிவந்தது. இனிக் காலமாவது:—வெண்மையும் குளிர்ச்சியும் தம்மு

னோத்த கோய் செய்யாத தன்னீரும் உணவும் முதலியவுடைத்தாய்த் தான வகுத்தாது செல்லுயியல்பினதாம். இதனும் காலத்தது சிறப்புக் கூறப்பட்டது. (ச)

விளக்கம்:—தன்னீக்க காட்டிலும் வலியதாகிய ஆந்தையைக் காக்கையானது பகற் பொழுதில் வெல்லுமென்றும், அதுபோல் பகைவர்களுடைய பகைமையைத் தீர்த்துக்கொள்ள எண்ணிய அரசர்க்கு அதற்குத் தக்க காலமென்பது முக்கியமாக உள்ளது என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, காக்கையை கோக்க ஆந்தையானது வலிமையுடையதாக இருக்கிலும் அதன் கண்ணொளி செல்லாத பகற்பொழுதில் அது வெளிவருமாயின் அதன் பகையாகிய காக்கை வெகு சலபமாக அதனைக்குத்திக் கொன்றுவிடும் என்று கூறுவதால், காலமல்லாத காலத்தில் பகை அரசர் மீது போர் தொடங்கச்சென்ற அரசன் எத்தனை வலிமையுடையவனாயினும் பயனில்லைபென்றும், ஆதலால் போர் செய்யத் தொடங்கும் அரசன் வெம்மை, குளிர்ச்சி என்னுயிரண்டும் ஒத்த நோய் செய்யாமலும் தன்னீர், உணவு முதலியவை டொருட்டுப் படைகள் வருந்தாமலும் இருக்கும் காலமுணர்ந்து செல்லல் வேண்டும் என்பது பெற்றோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “இவ் விதம் காலத்தைக் கருதிச் செய்யும் தொழிலானது இடைபூறுவினை யாத முடியும் போலும்.” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

432. பருவத்தோ டொட்ட வொழுக றிருவினைத் தீராமெ யார்க்குங் கயிறு.

(பரி.) இ-ள். பருவத்தோடு ஒட்ட ஒருகல்=அரசன் காலத்தோடு பொருத்த வினைசெய்தொழுதல்—திருவினைத் தீராமெ ஆர்க்கும் கயிறு =ஒருவர்கண்ணும் சிவ்வாத சீங்குஞ் செல்வத்தைத் தன்கணிக் காமற் பிணிக்கும்கயிறும். எ-து.

காலத்தோடு பொருத்ததல்=காலத்தப்பாமற் செய்தல். தீராமெபெய்

தரணம், சிந்தனமாலையென்பது பெற்றும். வினை வாய்த்த வகுதவான், அரணினுக்கு செல்வம் எஞ்ஞான்றும் நீங்காதென்பதாம். (உ.)

விளக்கம்:—அரசன் ஒருவன் காலத்திற்குத் தக்க அளவாகத் தான் எண்ணிய தொழிலைச் செய்ய முயலுவானாயின், யாரிடத்தும்

15

114

திருக்குறள் விளக்கம்

நிலைத்த நிலைநாது உருண்டுவருகின்ற செல்வத்தினைத்தனவிடத்தே நிலைத்த நிற்கச்செய்யும் ஓர்கட்டும் கயிறுக்குச் சமணமாகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆதலால், காலம் தப்பாமல் தொழிலைச் செய்வதால் எடுத்த தொழில் முடிவதான் தன்னிடத்தே உள்ள செல்வமும் வக்காலத்தும் நீங்காது நிலை பெற்று நிற்கும் என்று உணர்ந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “காலம் கருதிச் செய்யும் வினை எத்துனை அரிபதாக இருந்தாலும் முடிந்த விடும் போதும்!” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

488. அருவினை யென்ப வுளவோ கருவியாற்
கால மறிந்து செயின்.

(பரி.) இ-ள். அருவினை என்ப உளவோ = அரசாற் செய்தற்கரிய வினைகளென்ற சொல்லப்படுவன உளவோ, —கருவியான் காலம் அறிந்து செயின் = அவற்றை முடித்தற்காங்கருவிசனாடனே செய்தற்காலமாவம் அறிந்து செய்வாராயின். ஏ-று.

கருவினாவன:—முலகையாற்றலும் கால்வகையுபாயக்கனாமாம். அவை உளவாய வழியும் காலமவேண்டுமென்பதறிவித்தற்கு, ‘கருவியான்’ என்றார். எல்லாவினையும் எளிதின் முடியுமென்பதாம். (க)

விளக்கம்:—அரசன் ஒருவன் தொழில்களை முடித்தற்கு வேண்டிய கருவிசனாடனே செய்வதற்காகும் காலத்தினையும் உணர்ந்து செய்வானாயின், அவனால் செய்வதற்குமுடியாத தொழில்கள் உலகத்து இல்லை என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆதலால் அறிவு, ஆண்மை, பெருமை என்னின்ற முயித வல்லமையை

யும், சாம, தான, பேத, தண்டமென்றென்ற நால்வித உபாயத்தினையும் ஒருவன் பெற்றிருக்காவினும் காலமென்பதையும் அறிந்தே ஒரு தொழிலைச் செய்தல் வேண்டுமென்றும், அவ்விதம் செய்வா னுக்கு எளிதில் எத்தொழிலும் முடியுமென்றும் அறிந்தோமென் றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், “இவ்விதம் காலமும் ஒருவியும் அறிந்த செய்வாளுக்கு எவ்வித பெரியதோர் தருதியுண்டாகும்?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

காலமறிதல்

115

484. ஞாலங் கருதினுங் கைகூடுங் காலங்.

கருதி யிடத்தாற் செயின்.

(பரி.) இ-ள். ஞாலம் கருதினுங் கைகூடும் = ஒருவன் ஞாலமுழுதற் தானே யானக் கருதினாயினும் அஃது அவன் கையகத்ததாம், — காலம் கருதி இடத்தான் செயின் = அதற்குச் செய்யும் வினையைக் காலமறித்த இடத்தோடு பொருத்தச் செய்வனான். எ-ற.

இடத்தானென்பதற்கு மேற்கருவியானென்பதற்கு உரைத்தாங்கு ளைக்க. கைகூடாறனயும் கைகூடுமென்பதாம். இவை மூன்றபாட்டானுங் காலமறிதற் பயன் கூறப்பட்டது. (ச)

விளக்கம்:— அரசன் ஒருவன் தான் காலத்தையும் கருதியையும் அறிந்து செய்வதுடன் தகவல்தாரிடத்தையும் அறிந்து ஒரு தொழிலைச் செய்வதுடன் இறுதியாயின், அவன் இவ்வுலக முழுவதும் தான் ஒருவனே ஆகக் கருதினாயினும் அவனுக்கு அது கைகூடும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அது என்னியோ வெனில்? ஒருவன் தனது வலியும், உபாயம், இடம், காலம் என்பனவற்றை எண்ணி ஒரு கருமத்தைச் செய்வானாயின், அக்கருமம் முதலிலேயே அவனுக்கு கண்ணாடிகள். பிறர்க்குக் கைகூடாத

விஷயங்களுக்கும் அவனுக்குக் கைகூடியன்கள் என்பதால் உலகம் முழுவதும் ஆளுதல் கூடும் என்று காலமறி வினாது பயனை மிகுத்துக் கூறினர் என்றனர். அதுகேட்ட மாணிக்கர், “இவ்விதம் காலமென்பது கைகூடாவிடின் அறிவுடையார் தாமெடுத்த காரியத்தைத் தொடங்காது விடுவர்போலும்!” என்னதும், ஆசிரியர் விளம்புவாராயினர்.

485. காலங் கருதி யிருப்பார் கலங்காது

ஞாலங் கருது பவர்.

(பரி.) இ-ள். கலங்காத ஞாலங் கருதுபவர் = தப்பாத ஞாலமெல்லாம் கொள்ளக் கருதுமாசர்—காலம் கருதி இருப்பா -- தம்வலி மிகுமாயினும் அது கருதாத அதற்கேற்ற காலத்தையே கருதி அறவருத்தியையும் பகைமேற் செல்வார். எ-து.

தப்பாமை = கருதியவழியே கொள்ளுதல். வலியிருதி காலங்கருதியென்றதனார் பெய்க்கும். அது கருதாத செல்வின் இருகலைப்பெருமை

116

திருக்குறள் விளக்கம்

யுத்தேய்த்த வகுத்தமுழுதுவாலின், ‘இருப்பர்’ என்றார். இருத்தலாவது = உட்பாக்கல், பகையாக்கல், மேற்கேற்றல், இருத்தல், பிரித்தல், உட்டெண்ணும் அறவகைக்கருணங்களுள் மேற்கெவிற்கு மாறியது. இதனார் காலம் வராவழிச் செய்வது உறப்பட்டது. (இ)

விளக்கம்:—தாம் எண்ணிய கருமம் முடியவேண்டித் தொழிலைத் தொடங்கும் அரசர், தம் வலிமை எவ்வளவு மிகுதியாக இருக்கினும் அவ்வலிமை மிகுதியைக்கருதாது, தொடங்கிய கருமத்துக்கேற்ற காலத்தினை எண்ணி அக்காலம் வரும் வரையிற் பகைவர் மீது செல்லும் தொழில் முதலியவற்றைச் செய்யமாட்டார் என்று இத்திருக்குறள் உறுதிப்படுத்துகிறது. அதாவது, ஞாலம் முழுவதையும் தான் அடைய எண்ணியபடியே கொள்ளும் தகுதியுடைய அரசன் ஒருவன் தன் வலிமையையும், பெருமையையும் எண்ணிக் காலமறிவாத பகைவர்மீது செல்வானாயின், அவனுக்கு உள்ள பொருள், படை என்னும் இரண்டும் கெட்டு எடுத்த காரியமும் கைகூடாத

தலை, தக்க காலம் வரும் வரையிற் போர்செய்யத் தொடக்கம்
என்றறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம்
காலம் வரும் வரையிற் காத்திருந்த அரசாது காரியம் பின்னர்
மிருதியும் வலிமை படையும் போதும்!" என்னதும், ஆசிரியர் கூறு
வாராயினர்.

486. ஊக்க முடையா னெடுக்கம் பொருதகர்
தாக்கற்குப் பேருந் தகைத்து.

(பரி.) இ-ள். ஊக்கம் உடையான் ஒடுக்கம்—வலியிருதியுடையவரசன்
பகையேற் செல்லாது காலம் பார்த்திருக்கின்ற இருப்பு—பொரு தகர் தாக்
கற்குப் பேரும் தகைத்து—பொருகின்ற தகர் தன் பகைகெடப் பாய்தற்
பொருட்டிப் பின்னே கால்வாங்குக் தன்மைத்த. ௭-து.

உணமைக்கட்டாக்கற் கென்றதனால், பொருளினும் வென்றியெய்தற்
பொருட்டென்பது சொக்க. இதனால் அங்கிருப்பின் சிறப்புக்
உறப்பட்டது. (௭)

விளக்கம்:—மிருந்த வல்லமையுடைய அரசன் ஒருவன் தன்
பகைவன்மீது செல்வதற்குக் காலத்தைப் பார்த்திருக்கின்ற ஒரு

காலமறிதல்

117

தருதியானது போர்செய்கின்ற ஆடு ஒன்று தன்பகை ஆட்டை
மோதி அடைதல் தன்புறத்துவதற்குக் கால்வாங்கிப் பின்னே செல்
வதுபோல் உள்ளது: என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதா
வது, இரண்டு ஆடுகள் சண்டையிடும் காலத்த எந்த ஆடு அதிக
மாகப் பின் சென்றப் பிரகு முன்வந்த மோதுகின்றதோ அவ்
வாட்டிற்கு வெற்றி உண்டாவது தின்னமென்ற காகியிளவை
யாகக் காண்கின்றோமாதலால், அவ்வுலகமையை ஈண்டுநம் தெய்வப்
புலவர் எடுத்துக் காட்டி எத்துணைத் தூரம் அரசன் ஒருவன் காந்
திருந்த காலமென்னும் கருவியைக் கைக்கொண்டு காரியத்தைச்
செய்கின்றாரோ அவனுக்குத் தப்பாது வெற்றி கிடைக்குமென்
தும், அக்காலத்தின் தன்மையை அறியாதார்க்கு அவனது இருப்
பானது தோல்வியாகக் காணப்படினும் அவ்வுண்மை அறிவார்
அவனைப் புகழ்ந்தே பேசுவதென்றும் அறிந்தோ மென்றனர். அது

கேட்ட மாணுக்கர், “இவ்விதம் காலம் கருதிப் பிள்ளடைபவர் தமக்குப் பகைவர் ஏதேனும் தருதியல்லாத காரியத்தைச் செய்வாராயின், அவர்மீது கோபத்தை அப்போது கொள்ளாது காலம் வரும்வரையும் தாமதித்து நிற்கவேண்டுமோ?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

487. பொள்ளென வாங்கே புறம்வேரார் காலம்பார்த்துள்வோர்ப்பொள்ளியவர்.

(பர்.) இ-ள். ஒள்ளியவர்=அறிவுடையவரசர்—ஆங்கே பொள்ளெனப் புறம்வேரார்=பகைவர் மிகைசெய்த பொழுதே அவரறியப்பறந்து விடுவார்,—காலம் பார்த்த உள் வேர்ப்பார்=தாம் அவரை வெல்லுதற்கேற்ற காலத்தினையறிந்து அது வருத்தினையும் உள்ளே வெகுள்வர். ஏ-து.

பொள்ளெனவென்பது குறிப்புமொழி. வேரார் வேர்ப்பொள்க்காரணத்தைக் காரியமாகவுபசரித்தார். அறிய வெகுண்டுழித் தம்மைக் காப்பாரசலிற், ‘புறம்வேரார்’ என்றும், வெகுளியொழித்துழிப் பிள்ளும் மிகை செய்யாமலடக்குதல் உடாகையின், ‘உள்வேர்ப்பார்’ என்றும் கூறினார். (எ)

விளக்கம்:—அறிவுடைய அரசராவர் தம் பகைவர் தமக்கு ஏதேனும் தருதியல்லாத காரியத்தைச் செய்வாராயினும், செய்த

118

திருக்குறள் விளக்கம்

அக்காலத்தேயே அப்பகைவர் அறியும்படியாகக் கோபித்துக் கொள்ள மாட்டார்களென்றும், அப்பகைவரைத் தாம் வெல்லுவதற்குத் தக்க காலத்தின உணர்ந்து அக்காலம்வரும் வரையும் உள்ளேயே வெகுண்டு இருப்பொன்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, பகைவர் மிகை செய்த காலத்திலேயே அவர் அறியும்படியாகக் கோபிக்கப் புறந்தால் அக்கோபத்தை உணர்ந்த பகை அரசர் அக்கோபத்தால் தமக்கு ஒரு கேடும் வராவண்ணம் தம்மைக் காத்துக்கொள்ளு வபுறியத் தேடிக்கொள்வாராகலானும், அன்றியும் அறிவுடைய வரசர் தம் மனக்குத்துள் வெகுளி கொள்ளாவிடல் தமக்கு மிகை செய்தவருக்குப் பதில் செய்யாது போய்விடுவதற்குக் காரணமாக திருக்குறளாகலானும் உள்ளேயே

வெகுளியைக் கொண்டிருப்பவரென்றும் அறிவித்தோம். ஆதலால், ஒருவன் தனக்குத் தருதியல்லாத காரியத்தைச் செய்க காலத்தும் அவன்மீது கோரிப்பதற்குக் காலம் பார்த்துக் கோரித்தல் வேண்டும் என்று அறிவித்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “இவ்விதம் காலம் காலம் என்று கூறுவதால் பலகை, அரசரிடத்துக் கோரிப்பதற்கும் இல்லாதிருக்கின்ற இவன் அவ்வரசரைக் காணும் காலத்து எவ்விதம் நடந்தும்காள்ளுதல் வேண்டும்?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

458. செறுநரைக் காணிற் சுமக்க விறுவரை
காணிற் கிழக்காந் தலை.

(பரி.) இ-ள். செறுநரைக் காணின் சுமக்க = தாம் வெல்லக் கருதிய வரசர் பகைவருக்கு இறுதிக்காலம் வருத்தினையும் அவரைக் கண்டாள் பணிசு;—இறுவரைகாணின் தலை கிழக்காம் = பணியவே அக்காலம் வந்தி தம்வழி அவர் தகைவின்றி யிறுவர். ஏ-து.

பகைமையொழியும் வகை மிகவுக் தாழ்வென்பார், ‘சுமக்க’ என்றும், வந்தணந்தாழுவே அவர் தம்மைக் காத்தலிகழ்வாகலிற் தப்பாமற் செறுவென்பார் அவர் தலைமேறாமென்றும் கூறினார். தலைமேற்கொண்ட தொரு பொருளைத் தன்னுக்கால் அது தன்றலிமேலாக விழுமாசலின், அவ்விதம் பெறப்பட்டது. இவையிவ்வாறும் இரக்கும்வழிப் பகைமை தோன்றாமலிருக்கவென்பது உறப்பட்டது. (அ)

காலமறிதல்

119

விளக்கம்:—ஒருவன் தான் வெல்லக் கருதிய பகைவர்க்கு இறுதிக்காலம் வருமானவும் அப்பகைவரைக் கண்டால் பணிதல் வேண்டுமென்றும், அவ்விதம் பணியவே அவர் செறும்காலம் வருமிடத்து யாதொரு தடையுமில்லாத கெட்டுப் போவவென்றும் இக்கிருக்குறள் கூறியின்றது ஏனெனில்? தான் தாழ்க்கிருக்கின்ற காலத்து ‘இவன் சுமக்கு அஞ்சி வணங்குகின்றான்; ஆதலால் சுமக்கு யாதொரு இடையுறும் இவரைப் வருவதற்கில்லை’ என்று பகைவர் தம்மைக் காக்கக் கொள்ளாமல் இருப்பார்களென்றும், அவ்விதம்

பகைவர் தம்மைக் காசுதலை இகழ்க்கிறந்த காலத்துக் கெடுவது தப்பாதென்றும், அவ்விதம் கெடுவதும் ஒருவன் தலைமேல் கொண்ட பொருளைத் தன்னாயிடத்து அப்பொருள் மேலிருந்து தலைமீழாகக் கீழே விழுவதுபோல், அழிக்கப்படுகின்ற காலத்துத் தலைமீழாகக் கெடுவர் எனவும் அறிவின்றோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “மேற்கூறிய இரண்டு பாட்டாலும் காலம் வரும் வரையும் பகைமைமையக் காட்டாமல் இருக்க வேண்டும் என்பதை அறிக்கோம். இனிச் காலம் கிடைத்த காலத்து என் செய்கல் வேண்டும் என்பதையும் விளக்கல் வேண்டும்” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

489. எய்தற் கரிய தியைந்தக்கா லந்நிலையே
செய்தற் கரிய செயல்.

(13F.) இன் எய்தற்கு அரியது இயைந்தக்கால்—பலையை வெல்லக் கருதுமாசர் தம்மாலெய்தத்தரிய காலம் வந்து கூடியக்கால்,—அந்நிலையே செய்தற்கு அரிய செயல்—அது கழிவதற்கு முன்பே அது கூடாவழித் தம்மாற் செய்தற்கரிய வினைகளைச் செய்க. எ-து.

ஆற்றன் முதலியவற்றூற் செய்துகொண்ப்படாமையின் ‘எய்தற்கரியது’ என்றும், அது நானே வந்தியைதல் அரிதாகலின், ‘இயைந்தக்கால்’ என்றும், இயைந்தவழிப் பின்னிவ்வாதோடுதலின், ‘அந்நிலையே’ என்றும், அது பெருவழிச் செய்யப்படாமையிற் ‘செய்தற்கரிய’ என்றும் கூறினார். இதனால் காலம் வந்துழி விளைந்து செய்கவென்பது கூறப்பட்டது. (ச)

விளக்கம்:—பகைவரை வெல்ல எண்ணிய அரசன் ஒருவன் தன்னால் செய்த முடிக்கக்கூடிய காலம் நேருமாயின், நேர்ந்த அந்த

120 திருக்குறள் விளக்கம்

சமஸ்ததேயே வேண்டிய காரியங்களைச் செய்து எண்ணிய கருமத்தை முடிக்கவேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஏனெனில்? காலம் வந்துகூடிய காலத்தே செய்யக் கூடிய வேலைகளை அக்காலம் ஒழிந்த பிறகு செய்வது கூடாமையாதலால்,

அரிய வினைகளை முடிப்பதற்குக் காலமே துணைக்காரணமென்றும், அது கிடைத்த அக்காலத்தேயே செய்தவிட வேண்டுமென்றும், காலத்தால் ஆகக்கூடிய தொழில் ஒருவன் ஆற்றலால் முடியாதென்றும், அவ்வித பெரிய தகுதியுடைய காலம் தானே வந்து அடைந்தால் ஒருவன் தேடும் காலத்த வாராதென்றும், அவ்விதம் வந்த காலத்தை உடனே உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளாவிடில் அக்காலம் நில்லாது போய்விடுமென்றும், ஆகவே அது நில்லாது ஒடுவதற்கு முன் வேண்டியதைச் செய்தவிடல் வேண்டுமென்றும் அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “இத்திருக்குறளால் காலம்கிடைத்தபோது எண்ணிய கருமத்தை வினாந்து செய்தல் வேண்டுமென்று கண்டோம். ஆயின், காலம் வரும்வரையும் பகைமை தோன்றாமல் காத்திருப்பதற்கும் வந்தவழி வினாந்து செய்வதற்கும் ஓர் உவமை வாயிலாக விளக்கல் வேண்டும்” என்னும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

490. கொக்கொக்க கூம்பும் பருவத்து மற்றதன் குத்தொக்க சீர்த்த விடத்து.

(பரி.) இ-ள். கூம்பும் பருவத்தக் கொக்கு ஒக்க=வினைமேற் செய்வதற்குக்கும் காலத்தக் கொக்கொக்குமாதபோல இருக்க;—மற்றுச் சீர்த்த விடத்து அதன் குத்த ஒக்க=மற்றதைச் செய்யும் காலம் வாய்ந்த வழி அது செய்த முடிக்குமாதபோலத் தப்பாமற் செய்தமுடிக்க. எ-ற.

மீள்கோடற்றிருக்கும்வழி அது உத்தெய்தத்தினையும் முன்னறிந்த தப்பாமற்பொருட்டு உயிரிவ்வது போன்றிருக்குமாதானும், எய்தியவழிப்பின் தப்புவதற்கு முன்பே வினாந்து குத்தமாதானும், இருப்பிற்குஞ் செயலிற்குக்கொக்கு உவமையாயிற்று, கொக்கொக்கென்றாயினும் அது கூம்புமாதபோலக் 'கூம்பு' என்றும், குத்தொக்க வென்றாயினும் அது குத்தமாதபோலக் 'குத்து' என்ற முறைக்கப்பலும், இது தொழிறவயமாவின், உவமையுரைத்தால் இருப்பிற்குஞ் செயலிற்கும் இவக்கணம் கூறியவாறாயிற்று. (வ)

விளக்கம்:—ஒருவர் காலத்தை நோக்கித் தான் எடுத்த காரியத்தின்மீது செல்லா திருக்கும்போது கொக்கு இருப்பதுபோல இருக்கவேண்டுமென்றும், மற்ற அக்காலம் வாய்ந்த இடத்தே அக்கொக்கானது தன் காரியத்தைச் செய்து முடிப்பதுபோலத் தான் எடுத்த காரியத்தைச் செய்துமுடிக்க வேண்டுமென்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் கொக்கு ஒன்று தான் எண்ணிய மீன் ஒன்று வருத்தலையும் தான் அம்மீனிற்காகக் காத்திருப்பதை மீன்கள் அறிபாவண்ணம் உயிரில்லாத பறவைபோன்று ஈடித்துக் காட்டுமென்றும், பின் எண்ணிய மீன் வந்தகாலத்து அம்மீனானது தப்பித்து ஓடுவதற்கு முன்னே விரைந்து குத்துமென்றும், ஆதலால் காலத்தைக் கருதுமொருவன் தன் பகைவர் முன்னே யாதொரு செயலும் அற்றவன்போல் ஈடித்துக் காட்டல் வேண்டுமென்றும், தனக்குக் காலம்வந்த இடத்தே கொக்கானது விரைந்து குத்துவதுபோல் ஒரே அடியாக அவர்களை ஒழித்து விடல் வேண்டுமென்றும் அறிந்தோம். கொக்கினை உவமையாக எடுத்தது இலர்மாத்திர மல்லாத வண்போரும் எடுத்து உள்ளா ரொன்பதைப் பின் வரும் செய்யுளால் அறிதல்கடும் என்றனர்.

“அடக்க முடையவர் அறிவினொன்றெண்ணிக்
கடக்கக் கருதவும் வேண்டாம்—மடைத்தலையில்
ஒடுமீன் ஓட ஒருமீன் வருமளவும்
வாடி யிருக்குமாம் கொக்கு.”

அதுகேட்ட மாணுக்கர், “காலம், வலி, இடம், என்சிற முன் தினுள் வலியறிதலையும் காலமறிதலையும் அறிந்தோம். இனி இட னறிதலென்பதை விளக்கல் வேண்டும்” என்னதும், ஆசிரியர் இயம்புவாராயினார்.

50. அதிகாரம்.

இடனறிதல்.

(பரி.) அகிலாவது வலியும் காலமுறித்த பகைமேற் செல்வான் தான் வென்றுதற்கேற்ற சிலத்தினையறிதல். அதிகாரமுறைமையும் இதனுடைய விளக்கமும்.

132

நிருக்குறள் விளக்கம்

விளக்கம்:—அநாவத வெல்லுவதற்கேற்ற வலிமையினையும், காலத்தினையும் அறிந்து பகைவர்மீது செல்ல எண்ணிய ஒருவன் தான் வெல்வதற்கேற்ற நிலத்தினி அறிந்து செல்லவேண்டுமென்பதாம். அநானுலே காலமறிதலென்பதற்குப் பிறகு இடனறிதலென்றும் இவ்வநிசாரம் வைக்கப்பட்டுள்ளது என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “பகைவரை வெல்லுவதற்கு இடன் என்பது எவ்வித மிருத்தல் வேண்டுமென்பதையும், அது பெற்றால் தான் எவ்விதம் தொடக்கல் வேண்டுமென்பதையும் விளக்கல் வேண்டும்” என்றனும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

491. தொடக்கற்க வெவ்வினையு மெள்ளற்க முற்று
மிடங்கண்ட பின்னல் லது.

(பரி.) இ-ள். முற்றும் இடம் கண்டபின்னல்வது=பகைவரை முற்ற தற்காவதோரிடம் பெற்றபின்னல்வது—எவ்வினையும் தொடக்கற்க=அவர் மாட்டு யாதொரு வினையையுக் தொடக்காதொழிக,—என்றற்க=அவரைச் சிறிபொன்றிகழாதொழிக, எ-து.

முற்றதல் = விரைத்தல். அதற்காமிடமாவது:—வாயில்களானும் தாழைகளானும் அவர் யுடலொடு போக்கொழியும்வகை அரணினிச் சூழ்ந்து ஒன்றற்கொன்று துணையாய்த் தம்முள் கவிவிவாத பலபடையிருப்பிற்கும் மதிலும் அசமுமுதவிய வரண்செய்யப்பட்ட அரசிருப்பிற்கு மேற்ற நிலக் கிடக்கையும் கீருமுடையது. அது பெற்றால் இரண்டுக்கு செய்கவென்பதாம். (ச)

விளக்கம்:—ஒருவன் தன் பகைவரை விரைத்துக் கொள்வதற்குத் தக்க இடம் பெறுவதற்கு முன்னர் எவ்வித தொழிலையும் ஆரம்பித்தல் கூடாதென்றும், அவ்வித பகைவரை “இவர் எம்முன்னர் மிகச்சிறியர்” என்று இகழ்வதை ஒழித்துவிடல் வேண்டுமென்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஏனெனில்? பகைவர்மீது செல்லுங்காலத்த அவரை விரைக்குமிடமானது அவர் செல்லக்

கடிய பெரியதோர் வழிகளும், சிறியதோர் துறைகளும் ஒன்றுக் கொன்று துணையாய் அவர் வந்த புகாவண்ணமும், அவர் வந்த விடத்தல் திரும்பிப்போய் விடாவண்ணமும் இருப்பதன் தம் படைகள் தன்பயில்லா திருப்பதற்கு உரிய பெரியதோர் மதி

இடனறிதல்

128

களும், அம்மதில்களைச் சுற்றிய அகழிகளும், அவ்வகழிகளுக்கு அப்புறப்பட்டதாயின நிலங்களும் ஆகிய அரண்களைக் கொண்டதாயிருத்தல் வேண்டுமென்பதாயிற்று. ஆதலால், நீர் அரண், நிலவரண், காட்டரண், மலை அரண் ஆகிய அரண்கள் நான்கும், மதில்களும், சலிதலில்லாத படைகளும் ஒருவனுக்கு இருக்குமாயின், அப்போது தான் செய்ய எண்ணிய தொழிலை ஒருவன் தொடங்கலாமென்றும், எவ்வளவு வலியற்றவராயினும் பகைவர் இகழ்தல் கூடாதென்றும் அறிவின்றோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணிக்கர், “அரசர் தமக்குச் சமமானவரிடத்துப் பகைகொண்ட விடத்து மேற்குறிய யாவும் வேண்டப்பட்டனவேயாம். மிகப் பலமுடையான் ஒருவனுக்கு இவ்வித அரண் முதலியவை எற்றிற்கு?” என்றனும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

492. நூர்ண்சேர்ந்த மொய்ம்பி னவர்க்கு மரண்சேர்ந்தா மாக்கம் பலவுந் தரும்.

(பரி.) இ-ள். நூர்ண்சேர்ந்த மொய்ம்பினவர்க்கும்—மாதுபாட்டே அடிவலியினையுடையார்க்கும்—அரண் சேர்ந்த ஆம்ஆக்கம் பலவுந்தரும்—அரண்சேர்ந்தாசின்றவாக்கம் பலபயன்களையும் கொடுக்கும். ஏ-து.

மாதுபாடாவது:—நூலம் பொதுவெனப் பொருவரசர்மனத்தின்கணி சழ்வதாகலானும், வலியுடைமை உறியவதனானும், இது பகைமேற் சென்றவரசர் மேற்கூறியிருந்த. உம்மை நிறப்பும்மை. அரண்சேராதாமாக்கமு முண்மையின், அண்டாக்கம் விசேடிக்கப்பட்டது. ஆக்கமென்றது அதற்கேதவாய முற்றின. அது கொடுக்கும் பயன்களாவன:—பகைவாரற்றமக்கு சலிவிண்மையும், தாம் நிலப்பெற்ற சிந்த அவரை சலிதலும் முதல

யின.

(உ)

விளக்கம்:—வீணையோரால் அழிக்கக்கூடாத பெரியதோர் வலியினை உடையவராயினும் அவரும் பகைமேல் சென்றுவின்றவராகத் துமேற்கறிபனவாயிவ அரண்களைத் துணையாகக் கொண்டு தம் தொழிலிச் செய்வாராயின், மிக்கதோர் பலனை அடைதல் கூடும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அரண் இல்லாமலே வலிமை கொண்ட அரசர்க்குத் தாம் எண்ணிய தொழிலிச் செய்வனே முடிக்கத்தக்க செயல் உண்டாகாது. அரணோடு நின்று தம் தொழி

124

திருக்குறள் விளக்கம்

லிச் செய்வார்க்குப் பகைவரால் நோக்கூடிய துன்பங்களைத் தடுத்ததும், தாம் நிலைபெற்று நின்றதும் அவ்விதம் நின்றவிடத்துத் தம்மை எதிர்த்த பகைவரைத் தன்புறுத்ததும் ஆகிய துணைகளை அரண் உண்டாக்கும். ஆகையால், அரணோடு நின்ற அரசர் தாம் எண்ணிய தொழிலி முடிப்பதற்கு அரணால் பயன் அடைவர் என்று கண்டோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், “இவ்விதம் இடனறியாது தொழிலிச் செய்யப்படுகின் அதனால் எது ஆகும்?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

493. ஆற்றாரு மாற்றி யடுப விடனறிந்து
போற்றார்கட் போற்றிச் செயின்.

(பரி.) இ-ள். ஆற்றாரும் ஆற்றி அடுப=வலியால்லாதாரும் வலியாய் வெவ்வர்,—இடன் அறிந்து போற்றிப் போற்றார்கண் செயின்=அதந் கேற்ற விடத்தினையறித்த தம்மைக் காத்துப் பகைவர்மாட்டு விரிசெய்வாராயின். எ-து.

வினையென்பதூஉம் தம்மையென்பதூஉம் அவாய்நிலையான் வாதன. காத்தல்=பகைவரான் கலிவு வாராமல் அரணனும் பகையானும் காத்தல். இவ்வாற்றான் வினசெய்வாராயின் மேற்சொல்லிய வலியின்றியும் வெவ்வரென்பதாம். (க)

விளக்கம்:—அரசராவார் தாம் தொடங்கிய தொழிலுக்கு ஏற்க இடத்தினை அறிந்து தம்மைக்காத்துக்கொண்டு பகைவர் மீது போரைச் செய்வாராயின், வல்லமை இல்லாதவராயினும் வல்லமையுடைய

ராய் வெல்வது கூடும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஒருவனுக்கு மேற்கூறிய வலிபென்பது இல்லாமலிருந்தாலும் தான் போர் செய்ய எண்ணிய இடன்மாத்திரம் கால்கித அரசனோடும் கூடி யிருப்பதாயின் அவ்வாண் வலிமையால் வலியுள்ளவர்க்கியும் வெல்லுதல் கூடும் என்று இதனால் அறிவின்றோம். ஆதலால், இடனறித லென்பது தொழிலிச் செய்பவர்க்கு முக்கியமென்று அறிந் தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், “மிக்க வலியுடைய பகை அரசரை இவ்விடனறிதனால் எவ்விதம் வெல்லுதல் கூடும்? இவர் வலி எவ்விதம் தொலைதல் கூடும்?” என்னதும், ஆசிரியர் கூற வாராயினர்.

இடனறிதல்

125

494. எண்ணியா ரெண்ண மிழப்ப ிடனறிந்து
துன்னியார் துன்னிச் செயின்.

(பரி.) இ-ள். இடன் அறிந்து துன்னியார்—தாம் விரிசெய்தற் கேற்ற விடத்தினையறிந்துசென்ற வரசர்—துன்னிச் செயின்—அரிணப் பொருத்தி நின்று அதனைச் செய்வராயின்,—எண்ணியார் எண்ணம் இழப்பர்—அவரை வெல்வதாக வெண்ணியிருந்த பகைவர் அவ்வெண்ணத்தினை யிழப்பர். எ-று.

அரணென்பது அவாய்நிலையான் வந்தது. எண்ணமென்றது எண்ணப் பட்ட தம்வெற்றியை. அதனை ‘இழப்பர்’ என்றார், அவர் விரிசெய்யாமற் றம்மைக்காத்தமையின். இதனால் அவர் பகைவர் தோற்பொன்பதாயிற்று. இவை காண்குபாட்டானும் பகைவரானின் புறத்திறப்பார் அதற்காமிட மறிதல் கூறப்பட்டது. (ச)

விளக்கம்:—தாம் எண்ணிய தொழிலிச் செய்வதற்குத் தக்க இடத்தினைத் தெரிந்து சென்ற அரசர் மேற்கூறிய அரண்களைப் பொருத்தி அத்தொழிலிச் செய்வாராயின், அவரை வெல்வதாக எண்ணி அவர்மீது பகை கொண்டிருந்த பகைவர் அவ்வெண்ணம் கைகூடாது தோல்வி அடைவர் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆதலால் வலியையும், காலத்தையும் அறிவதோடு இடத்தை யு மறிந்து தம்மைக் காத்துக் கொள்ளுகின்ற அரசர்கள் தம்பகை

வரால் அழிக்கப்பட்டது அவரை வெல்வதென்றும், பகைவர் தோற்பதென்றும் அறிவின்றோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், “இத்திருக்குறளால் 11கைவகை அழிக்கக் கூடிய இடமறிந்து சென்றால் அல்லாமல் வெல்லுவதற்காக அது என்பதற்குத் தோம். இதை நான் அனுபவஞானமாக எங்களுக்குக் காட்டல் வேண்டும்” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

495. நெடும்புனலுள் வெல்லு முதலை யடும்புனலி
 னீங்கி னதனைப் பிற.

(பரி.) து-ள். முதலை றெடும்புனலுள் (பிற) வெல்லும் = முதலை ஆற முடைய கீரின்களையிற் பிறவற்றையெல்லார் தான் வெல்லாநிற்கும்;— புனலின் கீங்கின் அதனைப் பிற அடும் = அப்புனலினீங்குமாயின் அதனைப் பிறவெல்லாம் வெல்லாநிற்கும். ஈ-து.

126

திருக்குறள் வினக்கம்

எனவே, எல்லாருள் தங்கிலத்து வலியென்பது கூறப்பட்டது. பிற வென்பது முன்னும் கூட்டப்பட்டது. நிலைப்படா கீரின்கட் பிறவெல்லாம் நின்றவாற்றுகமையின் அவையெல்லாம் முதலைக்கெளியவாம் அவை யியகரு தற்குரிய சிலத்தின்கண் அரிதியங்கலாற்றுகமையின் அரிதவற்றிற்செல்லா மெளிதாமென்றது, மேற்செல்லும் அரசர் பகைவர் நின்றவாற்றுகிட னறித்து செல்லவாயின் அவர் தமக்கெளியராவான்றித் தாம் நிற்கலாற்றுகிடத்துச் செல்லவாயின் அவர்க்கெளியராவதென்றும் பொருள்தோன்ற நின்றமையின், இது பிறிது மொழிதலென்னுமலங்காரம். அவரை அவர் நின்றவாற்றுகிடத்துச் சென்று வெல்க வென்பதாம். (டு)

விளக்கம்:—முதலை ஒன்று ஆழமுடையநீரில் வசிக்கின்ற காலத்துத் தன்னிடத்தே வந்த எல்லாவற்றையும் தான்வென்று விடுமென்று, அவ்வாழ்ந்த நீரை நீங்கி அப்புறப்பட்டு நிற்குமாயின் யாவற்றையும் வென்ற அம்முதலைகையப் பிற உயிர்களைல்லாம் வென்றுவிடும என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆதலால், எவரும் தம் நிலத்து உள்ளகாலத்து வலியென்று இதனால் அறி வின்றோம். நிலைப்படாத நீரில் முதலை வசிக்கும் காலத்துப் பிற

உயிர்களெல்லாம் அவ்வாழ்ந்த ஜலத்துச்சென்று நின்றற்கு அருமை யாதலால் அவைகளைப்பெல்லாம் முதலை வென்றறிடுமென்றும், முதலையானது ஜலத்தில் நில்லாது நிலத்தின்கண் வந்தகாலத்தே நிலத்திலேயே வசிக்கும் வணிய உயிர்கள் அம்முதலையைச் சுவபமாக வென்றறிடும் என்றும் கூறிய இவுவ்வகையால், அரசர் தம்பகைவர்மீது போர்செய்யச் சென்றகாலத்து அப்பகைவர் நின்றற்குக் கூடாத இடத்தைத் தேடி அவரை மோதுவாராயின் அப்பகைவர் தோற்றுப் போவர் என்பதை இதனால் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், “இவ்விதம் கூறிய உவமையால் மிகுதியும் மகிழ்ந்தோம். இன்னும் ஏதேனும் உவமைகள் உளவாயினும் கூற தல் வேண்டும்” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினார்.

496. கடலோடா கால்வ னெடுத்தேர் கடலோடு
நாவாயு மோடா நிலத்து.

(பரி.) து-ள். கால் வல் னெடுத்தேர் கடல் ஓடா = நிலத்தின்களேடும் கால்வலிய செய்ய தேர்கள் கடலின்களேடமட்டா, —கடல் ஓடும் காலா

இடனறிதல்

127

யும் நிலத்து ஓடா = இனி அக்கடலின்களேடும் காலாய்கடாமும் நிலத்தின்களேடமட்டா. ஏ-ற.

கடலோடாவென்ற மறுதலையடையான் நிலத்தோடு மென்பது வருவிக்ைப்பட்டது. கால்வனெடுத்தேரென்பது ஓடுதற்கேற்ற காலும் பெருமைமுடையவாயினுமென்பதுபட நின்றது. மேற்சென்றார் பகைவரிடம் களை யறித்து அவற்றிற்கேற்ற சூழல்களான் வினைசெய்கவென்பது தோன்ற நின்றமையின், இதுவும்மேலை யவங்காலமாயிற்று. (க)

விளக்கம் :—நிலத்தினிடத்தே உருளும் வலிய கால்களை உடைய பெரிய தேர்கள் கடலிடத்தே ஓடமாட்டா வென்றும், கடலிடத்தே ஓடும் காலாய் முதலியவை நிலத்து ஓடா வென்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் எதெது எந்தெந்த

இடத்திற்கு உரியதோ அந்தந்த இடத்தில் செயல் பெற்று நிற்குமென்றும், ஆதலால் பாகவரை வெல்லவேண்டிய அரசு தாம் நிலைக்கக்கூடிய இடத்தையும் பாகவர் நிலைத்தற்றில்லாத இடத்தையும் 'அறிந்த போர் செய்தல்வேண்டும் என்றும் இதனால் பெற்றோம். சக்கரங்கள் முதலியவை வலிமையுடைய தோக இருந்தாலும் அது ஜலத்தில்செல்லும் தருதி வாய்க்கப்பெறுகிருப்பதையும், ஜலத்தில் செல்லக்கூடிய ஓடம் முதலியவைகள் நீரி னன்றி நிலத்தில் செல்லக்கூடாதுகிருப்பதையும் உவமிக்கக் காட்டிய தால், அவரவர் நிலம் அவரவர்க்கே பெருமை தரும் என்பதை இதனால் அறிவின்றோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "ஓடம் வண்டியில் வண்டி ஓடத்தில்" என்னும் முறையொழியும் இங்கு ரூப கத்திற்கு வருகின்றது. இனி, இடம் ஒன்று இருக்குமாயின் வேறு தனை ஒன்றும் வேண்டாமோ என்பதையும் விளக்கல் வேண்டும்" என்னதும், ஆசிரியர் வினம்புவராயினர்.

497. அஞ்சாமை யல்லாற் றுணைவேண்டா வெஞ்சாமை யெண்ணி யிடத்தாற் செயின்.

(பரி.) இ-ள். அஞ்சாமை எண்ணி இடத்தான் செயின் = பகை யிடத்த வினைசெய்யுள் திறக்கையெல்லாம் ஒழியாதெண்ணி அவற்றை அரசர் இடத்தொடு பொருந்தச் செய்வாயின், — அஞ்சாமை அல்லாம்

128

திருக்குறள் விளக்கம்

தனை வேண்டா = அச்செயற்குத் தம் தின்மையல்லது பிறிதொரு தனை வேண்டுவதில்லை. எ-ற.

தின்னியாய் நின்ற செய்து முடிந்தலே வேண்டுவதல்லது ' தனை வேண்டா' வென்றார், அவ்வினை தவறாத் தோதவின்மையின். இவை ளுன்ற பாட்டானும் வினைசெய்தற்கையிடனறிதல் கூறப்பட்டது. (எ)

விளக்கம்:—அரசர் பகைவரிடத்துப் போர் செய்யப்புகும் காலத்த அதற்கு வேண்டிய திறங்கள் யாவற்றையும் ஒன்ற விடாத ஆராய்ந்தும் அதற்குத் தக்க இடணையறிந்தும் அவற்றிற் கேற்ப வினை செய்வார்களாயின், அவ்வித செயல்களுக்கு அவ்வாச ரத வலிமை யொன்றே போதும் என்றும், வேறு துணை ஒன்றும் வேண்டுவதில்லை' என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது தம் வலி, மாற்றான் வலி, துணை வலி, என்ற மூவகைவலிமையினுள் இட மறிந்து செய்கின்ற மக்கட்குத் தாம் எண்ணிய காரியம் முடிப்பதற்குத் தம்வலி யொன்றே போதுமானதென்றும், துணை வலி யென்பதே வேண்டாமென்றும் கூறுவதால், ஒரு தொழிலைச் செய்த முடிப்பார்க்கு இட மறிதலே சிறந்ததென்று காண்கின்றோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "அவ்விதமாயின் இவ் விதம் இடமறியாத தகுதியுடைய ஒருவன் பெரிய பலமுடையவனாயிருப்பின் சிறிய பகைவரையும் அழித்தல் கூடாதோ?" என்ன தும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

498. சிறுபடையான் செல்லிடஞ் சேரி ஊறுபடையா னூக்க மழிந்து விடும்.

(பரி.) இ-ள். உறுபடையான் = பெரும்படையுடையவரசன் — சிறு படையான் செல் இடம் சேரின் = வினைச்சிறுபடையுடையான யழித்தல் கருதி அவன் புகலைச் சென்று சாராமாயின், — ஊக்கம் அழிந்து விடும் = அவனார் நன்பெருமை யழியும். எ-து.

செல்லிடம் = அவனுக்குச் செல்லுமிடம். அழித்தவிடுமென்பது எழுத் திருக்குமென்றும்போல ஒருசொல். ஊக்கத்தினையிடி உடையான்மேலேற் றப்பட்டது. தன் படைப்பெருமை கோக்கி இடனூக்காத செவ்வனாயின், அஃது அப்படைக் கொடுக்குசென்று வினைசெய்வாகாமையானால் பயிற்சி யின்மையானால் அப்பெருமை யார் பயனின்றித் தானழித்தவிடுமென்ப தாம்.

(அ)

விளக்கம்:—அரசன் ஒருவன் பெரும்படையை உடையவரு
யினும் சிறு படையை உடைய ஒருவனை அழிக்க எண்ணி அவன்
உள்ள இடத்தைச் சேருவானாயின், அச்சிறிய பகைவனுல் தன்னு
டைய பெருமை அழிந்துபோம் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்
றது. அதாவது சிறிய பகைவனுயினும் அவனுக்கு அமைந்தநா
யுள்ள இடத்தே பெரும்படையான தன்படை முதலிய வளி
மைபை நோக்கி இடமென்பதைச் சிறிதும் நோக்காது செல்லுவா
னாயின், தான் எப்பல முடையவனுயினும் அந்நிலத்தில் தனக்கும்
தன் படைகளுக்கும் பழக்கமில்லாமையால் அழிந்துபோய் விடு
வது திண்ணமென்று அறிந்ததாயிற்று. ஆகலால், எத்தனை ஆந்
றல் உடையவராயினும் இடனறிந்து செல்லாவிடில் எண்ணிய கரு
மம் முடியாததுடன் அழிவினையும் எய்துவர் என்பது பெற்றோ
மென்றனர். அது கேட்ட மாணக்கர், “இதனால் எவரையும் அவர்
உள்ள இடத்தைச் சென்று தாக்குவதால் பயனில்லை என்று அறிந்
தோம். ஆயினும் அன்னை சிறுபடை உடையான் எவ்விதம் பெரும்
படை உடையான வெற்றியடைதல்கூடும். என்பதை விளக்கல்
வேண்டும்” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

499. சிறைநலனுஞ் சீரு மிலரெனினு மாந்த
ருறைநிலத்தோ டொட்ட லரிது.

(பரி.) இ-ள். சிறை நலனும் சீரும் இவர் எனினும்—அரணழித்தற்
கருமையும் பெருமையாகிய வாற்றலுமுடையால்வராயினும்,—மாந்தர்
உறை நிலத்தோடு ஒட்டல் அரிது—வினைக்குரிய மாந்தரை அவருறை
கின்ற நிலத்தின்கட் சென்று தாக்குதலரிது. ஏ-ற.

நிலத்தோடென்பது வேற்றமை மயக்கம். ஆண்மையுடையாரைச்
சிறுமைநோக்கி இருப்பின்கட் சென்று தாக்கின் அவர் அதுவிட்டுப்போந்
றணிவினரன்றிச் சாதற்றணிவினராவர்; ஆகவே, அவர்க்குப் பெரும்
படை யுடையு மென்பதாம். (க)

விளக்கம்:—தம்பகைவரது அரண் முதலாகியவைகளை அழித்
தற்குரிய வளிமையும் பெருமையும் உடையவர்களா யிருப்பினும்
அப்பகைவர் வகிக்கின்ற இடத்திற் சென்று அவரைத் தாக்கு
தல் முடியாததாகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், தம்முயிர்

இழப்பினும் தம் ஆண்மைகொடவண்ணம் காக்கும் ஆண்மையுடையாரா அவர் தம்மினும் சிறியவென்றெண்ணி அவர் இருக்குமிடம் சென்று நாக்குகின்ற காலத்தே, அவர் தம் ஆண்மை கொடவண்ணம் தம்மிடத்திலேயே நின்று உயிர்போம் துணையும் போராடுவாரதலால், வேற்று நிலத்திலிருந்து சென்ற பெரிய அரசரது பெரும்படை அச்சிறுபடை யுடையானுக்குத் தேர்தறுவிடு மென்பதும், அதனால் வலிமையுடைய அரசர் சிறுபடையுடையானும் அழிக்கப்படுவார் என்பதும் மேல் வினாவிய வினாவிற்கு விடையாயிற்று என்று கூறினர். அது கேட்ட மாணாக்கர், “இவ்விதம் இடமில்லாத இடத்துச் சென்றால் எத்தனைப் பெரியரும் அழிந்து போவர் என்பதை ஒர் உவமையினால் விளக்கல்வேண்டும்” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

500. காலாழ் களரி னாரியடுங் கண்ணஞ்சா
வேலான் முகத்த களிறு.

(பரி.) இ-ள். கண் அஞ்சா வேலான் முகத்த களிறு = பாசர்க்கடல் காலமாய் வேலாட்களைக் கோத்த கோட்டவுமாய களிறுகளை—கால் ஆழ் களரின் கரி அடும் = அவை காலாமுயியல்பிற்குய சேற்றநிலத்தாய்ப்பட்டு கரி கொல்லும். எ-று.

முகம்—ஆகுபெயர். ஆண்மையும் பெருமையுமுடையாரும் தமக் கோலா நிலத்துச் செல்வின் அவற்றூற் பயனின்றி மிகவுமெனியாரால் அழிவ ரென்பது தோன்ற நின்றமையின், இதுவும் அவ்வவங்காரம். வேலாழ் முகத்தவென்று பாடமோதுவாரு முனர்: வேற்படை குளித்த முகத்தவாயின் அதுவும் கரியடுதற்கேதுவாய் முடிதலின், அது பாடமண்மையறிக. இவை மூன்று பாட்டாளும் படைவரைச் சார்தலாகாலிடனும் சார்த்தழிப் படுமிழுக்கும் உறப்பட்டன. (வ)

விளக்கம்:—தம்மைச் செலுத்துகின்ற பாசர்களுக்கு அடங்கா தனவும் படைக்களத்திலே யுத்தத்திற்கு வந்த வேலையுடைய வீரர்களைக் கோத்த கொம்புகளை உடையனவுமாகிய யானைகளை, அவை களுடைய கால்கள் புதைபக்கடிய சேற்று நிலத்தில் கண்டால், மிக எளிய பலமுடைய கரியும் கொன்றுவிடும் என்று இத்திருக்

குப் பூனை' என்னும் முதுமொழியும் இதனால் வழங்கப்படுகின்றது. அதாவது, யாளை ஒன்று கால் புதைபக்கடிய சேற்றில் சென்று விடுமாயின் அதனது தேகப் பளுவால் சேற்றில் புதைவதற்கே இடமாகுமே அன்றி அச்சேறறகிட்டு வெளியே வருவதற்கு இல்லாமையால், அச் சேற்றில் நீங்கக்கூடிய தகுதியுடைய சிறு நரியும் அப்பெரியதோர் யானையைக் கடித்துக் கொன்றுவிடும். ஆகவே, பெரிய படைபைய யுடையானும் தனக்குப் பொருந்தாத இடத்தில் சென்ற காலத்தே அதினின்றும் பெயர்ந்து வருவதற்கு முடியாதுபோம் ஆனதால் மாய்ந்துபோவனென்று இத்திருக்குறளால் நன்றாக அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், "இவ்விடனறிதல் என்னு மறிகாரத்தால் பகைவர் உள்ள இடத்தே செல்லுதல் ஆகாதென்றும், அவ்விதம் சென்றால் உண்டாகும் துன்பத்தினையும் அறிந்தோம். இனி, அரசன் ஒருவனுக்குத் துணைவியாகவுள்ள அமைச்சர் முதலாயினோரை எவ்வாறு தெரிந்துகொள்ளுதல் வேண்டும் என்பதையும் வினக்கல் வேண்டும்" என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

51. அதிகாரம்.

தெரிந்துதெளிதல்.

(பரி.) இ-ள். அஃதாவது அமைச்சர் முதலாயினரைப் பிறப்புக் குணம் அறிவென்பவற்றையுஞ் செயலையும் காட்டு கருதது ஆகமென்னும் அளவைகளானாய்ந்த தெளிதல். வலிமுதன் மூன்றாமறிந்து பகைமேற் செல்வானுக்குத் தானே விளையுந்துச் செய்தற்பொருட்டும் அதை போகாமற் பொருட்டும் இது வேண்டுவின், அவற்றின்பின் வைக்கப்பட்டது.

விளக்கம்:—அரசன் ஒருவன் தனக்கு அமைய வேண்டிய அமைச்சர் முதலியவரை அவர்களது பிறப்பு, குணம், அறிவு, என்பவைகளையும் அவர்களது செயல்களையும் காணி, அனுமானம், ஆதமம் என்னும் மூன்று அளவைகளாலும் ஆராய்ந்து

132

திருக்குறள் விளக்கம்

தெளிதல். மேற்கூறிய வலியறிதல், காலறிதல், இடமறிதல் ஆகிய மூன்றினையும் அறிந்த பகைவர்மீது போருக்குச் செல்வாறுக்கு அவனுடைய படை யீர்கள் தம் தம் தொழிலைப் பொருந் திச் செய்வதற்கும், அறை போகாமல் இருப்பதற்கும் இத்தெரிந்து தெளிதல் வேண்டுதலால், அவ்வதிகாரங்கள் மூன்றிற்குப் பின் இவ்வதிகாரம் வைக்கப்பட்டுள்ளது என்றனர். அதுசேட்ட மாணுக்கர், “ஒருவனை ஆராய்ந்து தெளிதல் வேண்டும் என்பதை அறிகின்றோம். எவ்விதம் ஆராய்தல் வேண்டுமென்றும் விளக்கல் வேண்டும்” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

501. அறம்பொரு ளின்ப முயிர்ச்ச நான்கின்
நிறந்தெரிந்து தேறப் படும்.

(பரி.) இ-ள். அறம் பொருள் இன்பம் உயிர்ச்சம் = அரசனாற்றெளியப் படுகின்றொருவன், அறமும் பொருளும் இன்பமும் உயிர்ப்பொருட்டான் வரும் அச்சமுமென்னும்—என்கின் திறம் தெரிந்து தேறப்படும் = உபதை என்கின்றிந்தான் மனவியல்பாராய்ந்தால் பின்பு தெளியப்படும். எ-து.

அவற்றன், அறவுபதையாவது:—புரோகிதரையும் அறவோரையும் விட்டு, அவரால் இவ்வரசன் அறவோனன்மையின் இவனைப் போக்கி அற னுமுரிமையு முடையானொருவனை வைத்தந்தெண்ணினம் இதுதான் யாவர்க்கு மியைத்தது சின் கருத்தென்றையெனச் சூறறவோடு சொல்லு வித்தல். பொருளுபதையாவது:—சேனைத் தலைவனையும் அவனோடுயைத் தாரையும் விட்டு, அவரால் இவ்வரசன் இவறன்மையினையெனச் சூறறவோடு சொல்லுவித்தல். இன்பவுபதையாவது:—தொன்று தொட்டு உரிமை யோடு பயின்றுகொரு தவமுதமனை விட்டு, அவனால் உரிமையுள் இன்னுள் சின்னைக்கண்டு வருத்தமுற்றுக் கூட்டுவிக்கவேண்டுமென்று என்னை விடுத்தான் அவனைக் கூடுவையாயின் சின்னக்குப் பேசினப்படுமே

யன்றிப் பெரும்பொருளும் கைகட்டுமெனச் சூறாவோடு சொல்லுவீத்தல். அச்சுபுதையாவது:—ஒரு மிமித்தத்தின் மேலிட்டு ஓரமைச்சனும் ஏனை யோரை அவனின்வின்னையழப்பித்த, இவர் *அறை போவானெண்ணற் குச் சூழீஇயினொன்ற தான் காவல் செய்த, ஒருவனும் இவ்வரசன் எம்

* அறைபோதல் = சீழறுத்தல் அதாவது, அரசனறியாவண்ணம் பலர் கூடி சதியாவோசனை செய்தல்.

தெரிந்து தெளிதல்

138

மைச் சொல்வான் சூழ்கின்றமையின் அதனை நாம் மூட்படச்செய்த எம் கெளரியவரசனொருவனை வைத்தல் என்னை யாவர்க்கு மியைத்தது சிங்கரத் தென்னையெனச் சூறாவோடு சொல்லுவீத்தல். இக்காண்டினுத்திரியில னாயவழி எதிர்காவத்தல் திரியிலெனக் கருத்தனவையாற் றெளியப்படு மென்பதாம். இவ்வடதற்பொருண்மையை யுட்கொண்டு இவரோதிய தறியாது பிறரெல்லாம் இதனை உயிரெச்சமெனப் பாட்கிரிததத் தந்தமக் குத் தோன்றியவாரே யுரைத்தார். (க)

விளக்கம்:—அரசனும் தெளியவேண்டிய ஒருவன் அறம் பொருள், இன்பம், உயிர்பொருட்டால் வரும் அச்சம் என்னும் சோதனைகளால் அவன் மனவியல்பினை ஆராய்ந்தபடி அவனைப் பின்னர் தெளியப்படும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. எவ் விதமெனின்? அறத்தால் சோதிப்பதாவது அறக்கூறும் அற வோரையும் என்மை நீமை கூறும் | ரோகிதகாயும் தெளியப்பட வேண்டுவோனிடத்து அனுப்பி 'இவ்வரசன் நூல்களில் கூறிய படி அறத்தைச் செய்வனாக இலன்; அதற்குமாறானவைகளைச் செய்கின்றான். ஆதலால் இப்போது உள்ள இவ்வரசனைப் போக்கி அறத்தின் வழி நடப்பவனும், குடிகளிடத்தில் உரிமையும் உடையவனுமாகிய வேறு ஒரு அரசனை வைப்பதற்கு எண்ணி யுள் ளோம்; இக்கருத்தினை யாவரும் சமமதிக்கின்றனர்; இவ்விதமாறு பாட்டில் உன்னுடைய கருத்து யாது?' என்று வஞ்சகத்தோடு சொல்லுவீத்து அக்கருத்துக்கு அவன் உடன்படுவானாயின் அவன் அரசனிடத்திருக்க யோக்கியதை யுகடையனல்லென்று தன்னியும், அக்கருத்துக் கிசையாது இப்போது உள்ள அரசனைமிகச் சிறம்

தான் என்று உரிமை பாராட்டுவானாயின் அரசன் அமைப்புக்கு உரியவென்று வைத்துக்கொள்ளுதலும் ஆகும். இனிப் பொருளால் சேதிப்பதாவது சேனைக்குத் தலைவனாக உள்ளவனையும் அவனோடு சேர்ந்தாரையும் அனுப்பி இவ்வரசன் பொருளிடத்துப் பற்று உடையனாய் பாருக்கும் கொடாத லோபியா யிருப்பதால், இவனை அரசினின்றும் நீக்கிக் கொடையாளியாய் குடிசனிடத்தில் உரிமையுடையவனாய் உள்ள வேறொரு அரசனை வைப்பதற்கு எண்ணியுள்ளோம்; இவ்வெண்ணம் உனக்கு எவ்விதம் உள்ளது?" என்ற வஞ்சகத்தோடு சொல்லுகின்ற அதற்கு அவன் சம்மதிப்பானாயின் அவ்வித தருதியுடையானைக் கொள்ளாது நீக்கியும்,

184

திருக்குறள் விளக்கம்

அவ்வாறன்றி அக்கருத்தைத் தழுவாது 'இவ்வரசன் மிகப்பெருங் கொடையாளன்; இவனே இருந்தல் வேண்டும்' என்று கூறவானாயிற் அவனை அரசன் தன்னிடத்தே வைத்துக்கொள்ளுதல் ஆகும். இனி இன்ப சேதனைபாவது மிகப் பழமையாக அரசன் மனைவியர் முதலியவர்களிடத்துப் பழகி வருபவளாகிய தவம்புரியும் வயது சென்ற ஓர் முதுமகளை அனுப்பி அவளால் இவ்வரசனுக்கு உரிமையுள்ளவளாகிய, பெண் ஒருத்தி உண்ணப்பார்த்த எவ்வித மேனும் தன்னை உன்னிடத்துக்கூட்டுவிக்வேண்டும் என்று என்னை அனுப்பினான் அப்பெரியதருதியுடையானை நீ சேருவையாயின் உனக்கு அதனால் பெரியதோர் இன்பம் கிடைப்பதும்ல்லாமல் பெரும் பொருளும் உனக்குக் கிடைக்கும் என்று வஞ்சகமாக சொல்லுகின்ற தல். அவ்வஞ்சகத்திற்கு உடன்படுவானாயின் அவனைக் கொள்ளாது உடன்படாது அறம் கூறவானாயின் அவனைக்கொண்டு கின்றனும், ஆகும். அச்சத்தால் சேதிப்பதாவது ஏதோ ஒரு காரணத்தை முன்னிட்டு அமைச்சன் ஒருவனால் ஊரிலுள்ள மற்றவர்களைப்பெல்லாம் அவன் வீட்டின் கண் அழைப்பித்து, இப்போது வந்தவர்களாகிய இவர் எல்லாம், கூடியிருப்பது அரசனுக்கு விரோதமாய் ஊரியங்களைச் செய்வதற்கு என்று கூறவதுடன் இவ்வரசனாவான் ஊரிலுள்ள ஒருவனைக்கொண்டு கம்மையெல்லாம் கொல்லும்படி.

ஆராய்ந்து நிற்பதால் அவன் அவ்விதம் கம்மைக் கொல்வதற்கு முன்
 காம் அவனைக்கொன்று கமக்கு இனிய அரசன் ஒருவனை வைத்தல்
 வேண்டும், இவ்வெண்ணாமே இங்கு கடியுள்ள யாவாக்கும் உள்ளது.
 ஆதலால் இவ்வெண்ணத்திற்கு உன் கருத்து எதுவாக உள்ளது?
 என்று வஞ்சகத்தோடு சொல்லுவித்தல், இக்கருத்துக்கிசைந்து
 நிற்பானுயின் அவனைக் கொள்ளாதும், இசையாத அறம் உறு
 வானுயின் அவனைக்கொண்டு நிற்பதும் ஆகும் ஆதலால் இவ்விதம்
 காங்கு உபாயங்கணியும் செய்த ஒருவனை ஆராய்ந்த தன்
 விடத்து உத்தியோகத்திற்கு வைத்தக்கொள்ளாதலே தெரிந்து
 தெளிதலாகும். ஏனெனில் இவ்வித காங்கு ரூபிகளானும் மனம்
 திரிபாதவன் மற்ற எக்காலத்தும் மனம் திரியான் என்பது கருதி
 யே என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர் அறவோய்! காங்கு
 சோதனைகளால் அறவது இது வெளாறறிந்தோம். ஆனால் முன்னர்
 பிறப்பு, ரூணம், அறிவு, என்பனவற்றையும் தெரிந்து தெளிய
 தெரிந்து தெளிதல்

185

வேண்டும் என்று உறியதால் அவற்றையும் விளக்கல் வேண்டும்
 என்னதும், ஆசிரியர் உறுவாராயினர்.

502. குடிப்பிறந்து குற்றத்தி னீங்கி வடுப்பரியு
 நாணுடையான் கட்டே தெளிவு.

(பரி.) இ-ள். குடிப் பிறந்து = உயர்ந்த குடியிற்றிற்றது—குற்றத்தின்
 நீங்கி = குற்றங்களினின்றும் நீங்கி—வடுப் பரியும் காண்டையான் கட்டே
 தெளிவு = சமக்கு வடுவருந் கொவென்றஞ்சாகிற்கும் காணுடையவன் கண்
 னாதே அரசனது தெளிவு. ஏ-று

குற்றங்களாவன மேலாசனுக்குச் சொல்லியவகையாலும் மடி,
 மறப்பு, பிழைப்பென்றவை முதலாயவுமாம். காண் = இழிதொழில்களின்
 மனஞ்செல்லாகை. இவை பெரும்பான்மையும் தக்கோர்வாய்க் கேட்டலா
 சிய ஆமவகையவாற்றொரிவன. இக்காங்கு முடையவனையே தெளிக
 வென்பதாம்.

(உ)

விளக்கம்:—உலகம் தோன்றிய காலமுதல் உயர் குடி, என்று
 பலரால் எண்ணப்படுகின்ற குடியில் பிறந்து குற்றங்கள் வல்லா
 வற்றினும் நீங்கியவனுய்த் தனக்கு ஏதேனும் நீங்காப்பழி வரு

மேய் என்று அஞ்சி அதற்காக காணாமடையக் கூடிய அறிவுடைய வனாய் உள்ள ஒருவனையே அரசன் அறிந்து தெளிதல் வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, அரசன், நற்குடித் தோற்றமுடையவனாய் காமம், வெகுளி, உலோபம், மானம், மதம், உவகை என்னும் குற்றங்களும், சோம்பலும், மறப்பும், இழி தொழில்களும் இல்லாதவனுமாய் உள்ள ஒருவனையே தெரிந்தெடுத்தல் வேண்டும் என்று இதனால் பெற்றோம் என்றனர். அதன்கேட்ட மாணுக்கர், "இவ்விதம் யாதொரு குற்றமுமில்லாமல் மக்களில் பலர் இருப்பர் போலும்," என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

503. ஆரியகற் ருசற்றார் கண்ணுந் தெரியுங்கா
லின்மை யரிதே வெளிறு.

(பரி.) இன். ஆரிய கற் ருச அற்றார் கண்ணும்—கற்றர்களிய துள்ளைக் கற்ற மேற்சொல்லிய குற்றங்கன்றார்மாட்டீம்—தெரியுங்கால் வெளிது இன்மை அரிது—தன்னிதாசவாராயுமிடத்த வெண்மையில் காணை அரிது. ஏ-ற.

186 திருக்குறள் விளக்கம்

வெண்மை—அறிபாமை; இஃது இவர்மாட்டுணதாவது மனத்ததறிபு யாமையான் ஒரோவழியாகலின், 'தெரியுங்கால்' என்றார். காட்சியனவை யாற் றெரித்தால் அதவுயில்வாதாரே தெனியப்படுவொன்பது குறிப்பெச் சம். இவ்வனவைகளான் இக்குறளும் குற்றமுத்தெரித்த குணமுடையாரைத் தெளிவென்பது இவை மூன்றபாட்டானும் கூறப்பட்டது. (க)

விளக்கம்:—கற்பதற்கு ஆரியனவாசிய துள்ளைபெல்லாம் கற்ற மேற்குறிய எல்லாக் குற்றங்களும் நீக்கியவரென்று உள்ளவரிடத்தும், வெகு தட்பமாக ஆராயப் புகுந்தால், ஏதோ ஓர் அறி யாமையானது புலப்படும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, எவ்வளவு கல்வி அறிவும் தூய்மையும் உடையவராயினும் அவரிடத்தே தனது தனதுகிச்சென்று அவர் குணங் களை ஆராயப் புகுந்தால், ஏதோ ஓர் கிறிய குற்றம் இருக்கவே கான்போம் என்று அறிவின்றோமாதலால், நீங்கள் மேல் வினவிய படி குணமே உடையார் பலர் என்று கூறுவது முடியாததாகும்

என்றனர். அது கேட்ட மாணுக்கர், "இவ்விதம் பாரிடத்தும் ஓர் குற்றம் இருக்குமென்னின், எவ்விதமாக அரசன் ஒருவன் தன் ஊடைய தொழில்களுக்கு ஆள்களை அமைத்தல் கடும்?" என்ன தும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

504. குணநாடிக் குற்றமு நாடி யவற்றுண்
மிகைநாடி மிக்க கொளல்.

(பரி.) இ-ள். குணம் காடி=குணக்குற்றங்களுள் ஒன்றேயுடையார் உலகத்தின்மையின் ஒருவன் குணங்களை யாராய்த்து,—குற்றமும் காடி=எனைக் குற்றங்களை யுமாராய்த்து,—அவற்றின் மிகைகாடி=யின் அவ்விரு பகுதியுள்ளும் மிக்கவற்றையாராய்த்து,—மிக்க கொளல்=அவனை அம்மிக்க வற்றினே யறிசு' எ-து.

மிகையுடையவற்றை 'மிகை' என்றார். அவையாவன:—தலைமையான பன்மையானது உயர்ந்தன. அவற்றானறிதலாவது:—குணமிக்கதாயின் வினைக்குரியனென்றும், குற்றமிக்கதாயின் அவ்வென்றதறிதல். குணமே யுடையார் உலகத்தரி யாராவின், இவ்வகை யாவையுள் தெளிவென்பது இதுரை உறப்பட்டது. (டி)

தெரிந்து தெளிதல்

137

விளக்கம்:—குணம் குற்றங்களையே இரண்டினுள் ஒன்றி னையே உடையார் உலகத்து இல்லாமையால், ஒருவனது குணங்களை யும் குற்றங்களையும் ஆராய்த்து அவ்விரண்டினுள் மிகுதியாக உள் ளது எது என்றறிந்த குணம் மிகுந்திருக்குமாயின் கொண்டும், குற்றம் மிகுந்திருக்குமாயின் கொள்ளாதும் நிறமல்வேண்டுமென்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது குணங்களை யே ஒருவன் மிகுதியும் உடையானாகி ஏதோ ஓர் அறியாமையுடையவனாகி யிருப் பானாயின், அவ்வறியாமையின் பொருட்டு அவனைக் கொள்ளாது விடாதகுணங்களின் மிகுதிபற்றிக்கொள்ளாதல் வேண்டுமென்றும், ஒருவன் குற்றங்களை யே பல உடையானாகி ஓர் நிரந்தகுணமுடைய

வரூப் இருப்பானாயின், அக்ருணம் ஒன்றினையே நோக்கிக் கொள்
 ளாத, குற்றங்களின் மிகுதிபற்றி ஒழித்தல் வேண்டுமென்றும்
 அறிவிக்கும். ஏனெனில்? குற்றமே இல்லாத குணமேயுடையார்
 உரைத்திருப்பது அருமையாதலால், இவ்விதமே அரசன் தனக்கு
 வேண்டியவரை அறிந்து தெளிதல் வேண்டும் என்பது பெற்றோம்
 என்றனர். அது கேட்ட மாணுக்கர், “பிறப்பு, குணம், அறிவு
 என்பனவற்றை ஆராய்ந்து அறிதலென்பதை அறிந்தோம். இனிச்
 செயலென்பதையும் விளக்கல் வேண்டும்” என்னதும், ஆசிரியர்
 கூறுவாராயினர்.

505. பெருமைக்கு மேனைச் சிறுமைக்குந் தத்தங்

கருமமே கட்டளைக் கல்.

(பரி.) இ-ள். பெருமைக்கும் வினைச் சிறுமைக்கும் கட்டளைக்கல் = பிறப்
 புக் குணம் அறிவென்பவற்றின் மக்கெய்தும் பெருமைக்கும் மற்றைச்
 சிறுமைக்கும் உரைசல்லாவது—தத்தம் கருமமே = தாத்தாஞ்செய்யும்
 கருமமே, பிரிதில்லை. ஏ-ற.

இக்கேதேசவுருவகம். மக்களது பெருமையுஞ் சிறுமையுந் தப்பா
 மவ்விவதற்குப் பிறகுவிசுறுமுனவாயினும், முடிந்த குவி செய
 வென்பது தேற்றேனாத் தாற்பெற்றும். இதனால் குணம் குற்றங்கள் காடற்
 குக் குவி கூறப்பட்டது. (இ)

விளக்கம்:—மக்களுடைய பெருமையும், சிறுமையும் தவறாத
 அறிவதற்கு அவரது பிறப்பு, குணம், முதலியவைகளையெய்தினும்,

188

கிருக்குறள் விளக்கம்

அவரது செயலே அதை அறிவதற்கு முக்கிய கருவியாக உள்ளது
 என்று இக்கிருக்குறள் கூறுகின்றது. ஏனெனில்? பொற்கொல்
 லன் ஒருவன் தன்னிடத்தே கிடைத்த பொன்னின் தகுதியை
 உரைசல் கொண்டு பார்ப்பதுபோல், மக்களது பெருமையையும்
 சிறுமையையும் அறிவதற்கு உரைசல்லாக இருப்பது அவர் செய்
 யும் செய்கையே என்று முடிந்த பொருளாயிற்று ஆகவே, ஒரு
 வன் குணமுடையான் குற்றமுடையான் என்று ஆராய்வதற்கு
 அவனுடைய செயலே கருவியாக உள்ளது. என்றனர். அது
 கேட்ட மாணுக்கர், “ஒருவன் குடிப்பிறப்பை அறிந்து தெளிய
 வேண்டும் என்று முன்னர் கூறினமையால், நற்குடிப் பிறந்தான்

என்று அறிவதற்கு என் செய்தல் வேண்டும்?" என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

506. அற்றாரைத் தேறுத லோம்புக மற்றவர்
பற்றிலர் நாணர் பழி.

(பரி.) இ-ள். அற்றாரைத் தேறுதல் ஓம்புக—சற்றயில்லாரைத் தெளிதலை யொழிக;—அவர் மற்றப் பற்று இவர் = அவர் உலகத்தோடு தொடர்பினர்,—பழிகாணர் = ஆசலாற் பழிக்கஞ்சார். ஏ-று.

பற்றிலவென்பதனால் சற்றமென்பது வருவிக்கப்பட்டது. உலகத்தார் பழிப்பன வெழுதிதற்கும் புகழ்வன செய்தற்குமேதுவாயிய உலகாடை யியல்பு சற்றயில்லாதார்க்கு இன்மையின், அவர் தெளியப்படாரென்ப தாம். (க)

விளக்கம்:—சற்றயில்லாதவர் உலகத்தவரிடம் சம்பந்தமில் லாதவொன்றும், அதனால் பழிகளைச் செய்ய அஞ்சாரென்றும், ஆதலால், அவர்களை ஒருவன் தன் வினைக்குத் தெரிதலை ஒழித்தல் வேண்டுமென்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அது என்னையோ வெனின்? உலகத்து மக்கள் சற்றகுடித் தோற்றம் உடையவரா யிருப்பின், அக்குடிக்கு உரியாயிய பலர் அவருக்குப்பந்துக்களாக இருப்பார்களென்றும், அவ்விதம் சற்றத்தவரோடு கூடியிருக் கின்றகுடிப்பிறந்தார் தம் சற்றத்தவர்க்குப் பயந்து உலகத்தாரால் பழிக்கப்படுவனவாயிய காரியங்களைச் செய்யமாட்டார் ஆதலால், அவ்வித தகுதி உடையாரே அரசனால் தெளியப்பட வேண்டியவ

தெரிந்து தெளிதல்

189

ரென்றும், அவ்விதமில்லாது யாதொரு சற்றமுயில்லாமதும், யாரி டத்தும் தொடர்பு இல்லாமதும் இருப்பவர்கள் பழிக்கு அஞ்ச மாட்டார்களாதலால், அவ்வித தகுதியுடையாரைக் கொள்ளுதல் ஆகாதென்றும் அறிந்தோமென்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "அரசன் ஒருவன் தனக்கு ஒருவன்மீதுள்ள அன்பினால் அவனு டைய தகுதி ரோக்காது அவனைத் தன்னுடைய வினைக்கு வைத்

தக்கொள்ளுதலாகாதோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

507. காதன்மை கந்தா வறிவறியார்த் தேறுதல் பேதைமை யெல்லாந் தரும்.

(பரி) இ-ள். காதன்மை கந்தா அறிவு அறியார்த் தேறுதல்—அன்பு டைமை பற்றுக்கோடாகத் தமக்கறியவேண்டுவன அறியாதாராத் தெளி தல்—பேதைமை எல்லாம் தரும்—அரசனுக்கு எல்லாவறியாமையையும் கொடுக்கும். எ-து.

தன்னோடு அவரிடைகின்ற அன்புபற்றி அரசன் அறிவிவார்த்மேல் வினையை வைப்பின், அஃது அவாறிவிண்மையாற் கெடும்; கெட்டால் அவர்களுடையேயன்றி வினைக்குரியாரை அறியாமை, மேல்வினைவறியாமை முதலாக அவனுக்கு அறியாமை பலவுமுனவாமென்பதாம். (எ)

விளக்கம்:—அரசன் தனக்கு ஒருவன்மீதுள்ள அன்பினால் அரசாக்குச் செய்யவேண்டிய கடமைகளை அறியாதாரினத் தனக்கு உரியவனாகத் தெளிவாறாயின், அவ்வரசனுக்கு அவ்வித தேர்ச்சி யால் எல்லா அறியாமைகளும் உண்டாகும் என்று இத்திருக் குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, ஒருவன்மீது தனக்கு உள்ள அன் பின் மிகுதியால் அவனது குணத்தினையும் குற்றத்தினையும் ஆர யாது அவனிடத்தே அரசனானவன் தன் வினையை வைப்பானாயின், அத்தொழிலானது அவனது அறியாமையால் முடியாது கெட் டுப் போய்விடும். அவ்விதம் தொழிலானதுடைய அறியாமை யால் தொழில் கெட்டுப்போவதால், அரசன் தக்கவரல்லாரை வைத்தானென்கின்ற அறியாமையும், அவ்விதம் செய்ததால் மேல் வினைவறியாத அறியாமையும், ஆசிய பல அறியாமை களும் அரசனுக்கு உண்டு என்று உலகத்தாரால் பழிக்க நேரு மாதனால், அரசனானவன் தனக்கு உள்ள அன்பின் காரணத்

140

திருக்குறள் விளக்கம்

தால் வினைக்கு உரியரல்லாதாரைத் தெளிதல் கூடாதென்ற இத னால் அறிந்தோமென்றனர். அது கெட்ட மாணக்கர், “இவ்விதம்

அரசன் அன்பு வாரணமாக யாரையும் தொழிலில் வைத்தலாகாது என்பது அறிந்தோம். புதியனாக வந்த ஒருவனை ஆராயாது அரசன் தொழிலில் வைப்பானாயின், அது என்ன ஆகும்?" என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

508. தேரான் பிறனைத் தெளிந்தான் வழிமுறை
தீரா விடும்பை தரும்.

(பரி.) இ-ன் பிறனைத் தேரான் தெளிந்தான் = தன்னோடியையுடைய எல்லாதாரிணப் பிறப்புமுதலியவற்றினும் செயலானும் ஆராயாது தெளிந்த அரசனுக்கு—வழிமுறை தீரா இடும்பை தரும் = அத்தெளிவு தன்வழி முறையினும் நீங்காத தன்பத்தைக் கொடுக்கும், ஏ-று.

இயையு = தன் குடியோடு தொடர்த்தமாயு. இதனானே அதவும் வேண்டுமென்பது பெற்றும். தெளிதல் = அவன்செய்க்கை விளையை வைத்தல். அவ்வீனை கெடுதலால் தன் குலத்துப் பிறத்தாரும் பகைவர் கைப்பட்டுத் தீராய் விடுவதென்பதாம். காண்கணுருபு விகாரத்தாற் றெடுக்கது. (அ)

விளக்கம்:—அரசன் தன்னோடு சம்பந்தமில்லாத ஒருவனைப் பிறப்பு, குணம், அறிவு செயல் என்பனவற்றை ஆராயாது ஒர் தொழிலை அவனுக்கு நியமிப்பானாயின், அவ்வித நியமிப்பு நியமித்த அவ்வரசனுக்கு மாத்திரமல்லாது அவ்வரசனது சந்ததியார்க்கும் நீங்காத தன்பத்தைத் தரும் என்ற இத்திருக்குறள் கூறியின்றது. ஏனெனில்? தன் குடியோடு சிறிதும் கோணுதலில்லாத மாரிண உடைபனல்லானும் சுற்றாடப்பிறப்பு, சுற்றுகணம், சுல்லறிவு சுற்செயல் முதலியவைகளை உடைபனல்லானும் ஆசிரிய ஒருவனை அரசன் ஆராயாது தான் எடுத்த தொழிலுக்கு உரியவனாக வைத்த விடுவானாயின், அவ்வித அறிவாமையால் அவன் கெடுவதுடன் அவன் வழி வந்தாரையும் குலத்தாரையும் பகைவரிடத்தே அகப்படும்படிச் செய்து மிகத் தாழ்ந்த நிலமையில் செல்லும்படியும் செய்யும் என்றறிந்தோம் என்பதாம். அதுகேட்ட மாணிக்கர், “ஆராயாது யாரையும் தேர்தல் கூடாது என்று அறிந்தோம். தேர்த்த பிறகு ஒருவ

விடத்து அரசன் ஐயற்றால் எதுவாகும்?" என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

509. தேறற்க யாரையுந் தோரது தேர்ந்தபிற்
தேறுக தேறும் பொருள்.

(பரி.) இ-ள். யாரையும் தோர்து தேறற்க = யாவரையும் ஆராயாத தெளியாதொழிக;—தேர்ந்தபின் தேறும் பொருள் தேறுக=ஆராய்ந்த பின் தெளியும் பொருட்களை ஐயுறுதொழிக. எ-து.

தேறற்கவென்ற பொதுமையான் ஒருவினைக்கண்ணுள்; தெளியலாகா தென்பது பெற்றும். ஈண்டுத் தேறுகவென்றது தாற்பரியத்தால் ஐயறவினது விவக்கிண்மேனின்றது. தேறும்பொருளுென்றது அவாவாரற்றத் தேற்றவினைகளை. பொருள்—ஆகுபெயர். (க)

விளக்கம்:—மேற்சொல்லிய அளவாக எவரையும் ஆராயாமல் தெளிதல் கூடாதென்றும், அவ்விதம் ஆராய்ந்து தெளிந்தபிறகு ஒருவரிடத்து எத்தொழிலை வைப்பதற்கும் ஐயப்படுதல் கூடாதென்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, ஒருவனை அறிபாத தற்குமுன் அவனை ஒரு தொழிலின்கண்ணும் வைத்தலாகாதென்றும், அவாவருடைய வல்லமையை அறிந்து சோக்கி, தொழிலை வைத்த பிறகு அவரிடத்தே சந்தேகம் கொள்ளுதல் ஆகாதென்றும், அவ்விதம் சந்தேகம் கொண்டால் எடுத்தகாரியம் முடியாதென்றும் அறிகின்றோமென்றனர். அதன்கேட்ட மாணாக்கர், “இவ்விதம் தோரது தெளிதலும், தெளிந்ததில் ஐயறவு கொள்ளுதலும் அரசனுக்கு எதுவாகும்?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

510. தோரான் நெளிவுந் தெளிந்தான்க ணையுறவுந்
தீரா விடும்பை தரும்.

(பரி.) இ-ள். தோரான் தெளிவும் = அரசன் ஒருவனை யாராயாததெளிதலும்—தெளிந்தான்கண் ஐயறவும் = ஆராய்ந்து தெளிந்தவன்மாட்டு ஐயப் படுதலும் இவ்விரண்டும்—தீரா விடும்பை தரும் = அவனுக்கு சீக்காத

தனிப்பத்தைக் கொடுக்கும். ஏ-து.

வினை வைத்தபின் ஒரு தவறு எழுதவைத்த ஐயுறுமாயின், அதனை அவரைநித்த இனி இது கிள்வாதென்னுங்கருத்தான் அவ்வினையை செழி

142

திருக்குறள் விளக்கம்

த்த விடும், அதவேயன்றிப் பகைவரால் எளிதிற்பிரிக்கவும்படும், ஆகவாற் தெளிந்தாங்கண் ஐயுறுவுமாகாதாயிற்று. தெளிவிற்கெல்லு கூறியவரது. இவையைத்தபாட்டானும், தெளியப்படாதார். இவரென்பதும், அவரைத் தெளிந்தாற்பெயிழுக்கும், தெளிவிற்கெல்லையும் கூறப்பட்டன. (வ)

விளக்கம்:—அரசனானவன் ஒருவனை மேற்சொல்லிய அளவை களால் ஆராயாது அவனிடத்தே ஓர் வினை வைத்தலும் அவ்விதம் வைத்தபிறகு அவனிடத்தே சந்தேகப்படுதலும் ஆகிய குணங்களை உடையவனாக இருப்பானாயின், அவ்வரானுக்கு அவ்வித அறியாமை யானது நீங்காத துன்பத்தை உண்டாக்கும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அது என்னையோவெனில்? அரசன் ஒருவன் ஒருவனிடத்தே ஒரு தொழிற் பாரத்தைச் சமத்தியபிறகு அவன் தக்கவனோ அல்லனோ என்று சந்தேகிப்பானாயின், தொழிலைச்செய்ய நின்றவன் நம்மீது அரசன் சந்தேகிக்கின்றான், சந்தேகம் கொள்ளுகின்ற அரசன் நம்மை நெடுநாள் இத்தொழிலில் வைப்பான்' என்று எண்ணினவனாகி அவனுக்குக் கொடுத்த காரியத்தை ஊக்கத்தோடு செய்யாதவனாகி அக்காரியத்தைக் கொடுத்துவிடுதல்கூடும். அது வல்லாமலும், 'அரசன் உன்மீது சந்தேகிக்கின்றான்; ஆதலால் அவனோடு நீ இருப்பது பயனில்லை' என்று பகைவர் அவனைப் பிரித்தலும்கூடும். ஆகையால், ஒருமுறை ஒருவனைத் தொழிலுக்கு நியமித்த பிறகு அவனைச் சந்தேகிக்க எல்லாத் தீமையும் உண்டாகும் என்று அறிகின்றோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், "ஐய! தெளிந்த தெளிதல் என்னும் இவ்வதிகாரத்தால் தெளியவேண்டியவர் இவரென்றும் தெளியப்படாதார் இவரென்றும், தெளியப்படாதாரைத் தெளிந்து நிற்பதால் உண்டாகும் குற்றம் இதுவென்றும், தெளிந்தாரிடத்து ஐயுறுவு கொள்ளுதலால் உண்டாகும் குற்றமீதுவென்றும் அறிந்தோம். இனி, அவ்விதம் தெளியப்பட்டவர்களுக்கு அரசன் வினைவைத்து ஆளும் விதத்தையும் கூறுதல்வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

(பரி.) அகீதாவது அத்தெளியப்பட்டாரை அவர் செய்யவல்ல வினைகளை யறிந்து அவற்றின்கண்ணேயானுத்திரம். அதிகாரமுறைமையும் இதனானே விளங்கும்.

தெரிந்து வினையாடல்

148

விளக்கம் :—அகாவது மேற்கூறிய வண்ணம் தெளியப்பட்டவர்களை அவர்கள் செய்யக்கூடிய தொழில்களை அவர்க்கு வைத்து அவற்றை ஆளும் திறம். தெளிந்த பிறகு அக்காரியம் நிகழவேண்டுமாதலால் தெரிந்து தெளிதல் என்பதற்குப் பிறகு தெரிந்து வினையாடலென்னும் இவ்வதிகாரம் வைக்கப்பட்டுள்ளது என்றனர். அது கேட்ட மாணிக்கர், “தெளிந்தவினை எவ்விதம் ஆளப்படும் என்பதை விளக்கல் வேண்டும்” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

511. நன்மையுந் தீமையு நாடி நலம்புரிந்த
தன்மையா னுளப் படும்.

(பரி.) இ-ள். நன்மையும் தீமையும் நாடி—அரசன் முதல்கண் ஒரு வினையைத் தன்கண்ணைத்தால், அதன்கணுவனவும் ஆகாதனவுமாய செயல்களை யாராய்த்தறிந்து—நலம் புரிந்த தன்மையான்—அவற்றை ஆவனவற்றையே விரும்பிய வியல்பினையுடையான்—ஆளப்படும்—பின் அவனாற் சிறந்த வினைகளிலே யானப்படும். எ-று.

தன்வினையறிமையறிதற்பொருட்டு அகம்புறங்கட்கு ஈடுவாயதோர் வினையை அரசன்றன்கண்ணைத்தவழி அதன்கண் ஆளுசெயல்களையே செய்தவன் பின்னும் அவ்வியல்பினுதல்பற்றி அகமாய வினைக்கண்ணே யானப்படுவனென்பதாயிற்று. புரிந்தவென்ற இறந்தகாலத்தான், முன்னுரிமையறிதற்பொருட்டு வைத்த வினையாதல் பெற்றும். (எ)

விளக்கம்:—அரசன் முதலில் தன்னிடத்தே ஒரு தொழிலைச் சமத்தினால் அத்தொழிலிடத்தே அரசனுக்கு ஆவன இவை பென்றும், ஆகாதன இவைபென்றும் ஆராய்ந்த அறிந்த அவ் விசண்டினுள் ஆவனவற்றையே விரும்பிச்செய்யும் இயற்கையுடையான மேலும் மேலும் சிறந்த தொழில்களில் நியமிக்கப்படும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, தொழிலுக்கு நியமிக்கப்பட்டவன் உரிமையை அறியும் வண்ணம் ரகசியமான தும், ரகசியமல்லாததும் ஆகிய இரண்டிற்கும்பொதுவாகிய ஒர் தொழிலில் ஒருவனை அரசன் முதலில் நியமித்த தின்றகாலத்தா, நியமிக்கப்பட்டவன் தன்னிடத்தே ஒப்புவித்த தொழிலில் ஆவனவற்றைச் செய்வானாயின், அதை அறிந்த அரசன்

114 திருக்குறள் விளக்கம்

‘இவன் இக்காரியத்தில் இவ்வளவு நன்மையைச் செய்த முடிந்த நான்; இனி இவ்விதமே எத்தொழிலைக் கொடுக்கிறும் செய்த முடிப்பான்’ என்கின்ற நம்பிக்கையால் ரகசியமான தொழில்களையும் அவனிடத்தே ஒப்புவிப்பான் என்று அறிந்தோம். அன்றியும், அரசன்மேற்கூறியபடி ஒருவனை எவ்வளவு தெரிந்த தெரிந்த நாளும் அவனிடத்தே முதலிலேயே ரகசியமாய்ச் செய்யவேண்டிய காரியங்களை ஒப்புவித்தல் கூடாதென்பதும் பெற்றோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணிக்கர், “அரசனது தொழிலைச் செய்பவன் தனக்கு ஒப்புவித்த தொழில்களை எவ்வித தருதியால் செய்வின், அவன் வினைக்கு உரியவனாவான்?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

512. வாரி பெருக்கி வளம்படுத் துற்றவை
யாராய்வான் செய்க வினை.

(பரி.) இன், வாரி பெருக்கி=பொருள்வருவாயில்களை விரிப்ப செய்த—வளம் படுத்த=அப்பொருளைச் செல்வங்களாக வளர்த்து—உற்ற

வை ஆராய்வான் = அ்வாயில் எட்டும் பொருட்குச் செல்வங்கெழுந்த
 இடைபூதகளை காடோதமாராய்த்த நீக்கவல்லவன்—வினை செய்க =
 அரசனுக்கு வினை செய்க. ஏ-த. 4

வாயில்னாவான்:—மேல் இறைமாட்சியுள் “இயற்றலும்” என்புழி
 யுரைத்தனவும், உழவு, பசுக்காவல், வானிகமென்னும் வார்த்தையுமாம்.*
 செல்வங்காவான்:—ஆண்டுப் பொருளுயின்பமுமாக உரைக்கப்பட்டன.
 இடைபூதகளாவான்:—அரசன், வினைசெய்வார், சுற்றத்தார், பகைவர்,
 சங்கவென்றிவரான் வருவாவிடின். (உ)

* வார்த்தை = வித்தி, தொழில்.

விளக்கம்:—பொருள்வரும் வழிகளை விரியும்படிச் செய்தல்,
 வந்ததாபி பொருளைக் கொண்டு செல்வங்களை வளர்த்தல், மேற்
 கூறிய பொருள்வரும் வழிகளுக்கும், வந்ததாபி பொருளுக்
 கும், மற்றுமுள்ள செல்வங்களுக்கும் நேர்ந்த தன்பங்களைத்
 தீண்டோதும் ஆராய்த்த நீக்குதல் ஆகிய இவைகளைச் செய்ய
 வல்லவன் எனவே அவனே அரசனுக்கு வினைசெய்தல்வேண்டும்
 என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, மேல் இறைமாட்

தொரிந்து வினையாடல் 145

செயில் 335-வது திருக்குறளில் கூறியபடி பொருள்களை உளவாக்க
 தலும், வந்தபொருளைச் சேர்த்தலும், சேர்த்தபொருளைக் காத்தலும்,
 காத்தபொருளை அறம், பொருள், இன்பங்களின் பொருட்டாகச்
 செல்வழித்தலும் ஆகிய காரியங்களைச் செய்தல் வேண்டுமாதலால்,
 வினை செய்பவன் பொருள்களை வளர்க்கவேண்டுமாயின் மேற்
 சொல்லியபடி உழவுசெய்தலும், பசுக்காத்தலும், வானியம் செய்த
 லும் ஆகிய பொருள்வரும் வழிகளை விருத்திசெய்தல் வேண்டு
 மென்றும், அவ்விதம் விருத்திசெய்த தொழில்களால் வந்த
 பொருள்களுக்கு வேற்றாசனாலும், தன்னாசனது வல்லாளர்களா
 லும், சுற்றத்தவராலும், பகைவர்களாலும், சண்டவர்களாலும் தன்
 றம் வருமாயின் அத்துன்பத்தினை நீக்கிக் காத்தல் வேண்டும் என்
 றும், அவனே வினை செய்தற்கு உரியவன் என்றும் அறிகின்றோம்
 என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “இவ்வித வினை செய்வான்
 எவ்வித தகுதியுடையனுயிருத்தல் வேண்டும்?” என்னலும், ஆசிரி
 யர் கூறுவாராயினர்.

513. அன்பறிவு தேற்ற மவாவின்மை யிந்நான்கு நன்குடையான் கட்டே தெளிவு.

(பரி.) இ-ள். அன்பு = அரசன்மாட்டன்பும்—அறிவு = அவனுக்காவன வறியுமறிவும்—தேற்றம் = அவைசெய்தற்கட்க் கலக்காமையும்—அவாவின்மை = அவற்றாற் பொருள் ஈசயற்றவழி அதன்மேலவாவின்மையுமாகிய—இந்நான்கும் நன்கு உடையான்கட்டே தெளிவு = இந்நான்கு குணங்களையும் நிலைபெறவுடையான் மேலதே வினையை விட்டிருக்குத் தெளிவு. எ-து.

இந்நான்கு கன்குடைமை இவன் செய்கின்ற வினைக்கண் யாதமாராய வேண்டுவதில்லையென்று அரசன் நெளிதற்கேதாவாகவின், அவனை அதன் பிறப்பினாக்கிக் கூறினார். இவை மூன்று பாட்டானும் ஆடற்குரியான திலக்கணக் கூறப்பட்டது. (க)

விளக்கம்:—அரசனிடத்தே அன்பும், அரசனுக்கு ஆக்க வேண்டுவனவற்றை அறியும் அறிவும், அவ்விதம் அறிந்த செய்யுந் காலத்து அதில் கலக்காமையும், வினைசெய்த முடிந்தகாலத்தே அத்தொழில்களால் பொருள் கிடைக்குமாயின் அப்பொருள்கள்

19

146 திருக்குறள் விளக்கம்

மீது தனக்கு ஆசையில்லாமையும் ஆகிய இந்நான்கினையும் மிகுதியும் உடையானிடத்தத் தொழிலைவிட்டிருப்பதே தெரிந்துவினையாடல் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, அரசனுக்கு வினை செய்வான் ஒருவன் அறிவுடைபவனாய் இருத்தல் வேண்டுமென்றும், அவ்வறிவுடைமை மாத்திரம் அல்லாமல் அரசனைத் தன்னுயிர் போல் பார்க்கும் அன்புடையவனாகவும் இருக்க வேண்டுமென்றும், அன்புடைமையோடு அரசன் விரும்புவன எவை என்றும் அறிய வேண்டுமென்றும், அவ்வரசன் விரும்பிய தொழிலைச் செய்யுந் காலத்து மனக்கலக்கமில்லாமல் செய்தல் வேண்டுமென்றும், அவ் விதம் செய்தமுடிந்த முயற்சிகளால் பொருள் கிடைக்குமாயின் 'அப்பொருள் அரசனுக்கே உரியது, நாம் அதில் சிறிதும் ஆவல் கொள்ளாதலாகாது' என்கின்ற அவாவின்மையை எக்காலத்தும் நிலையாக உடையவனாக இருத்தல் வேண்டும் என்றும், அவ்வித

தருதியுடைஞானே அரசன் தொழிலைச் செய்வதற்கு யோக்கியனானான் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், “இவ்விதமெல்லாம் ஆராய்ந்தும் வினைசெய்ய ஏற்றுக்கொண்டவர் சிறிது மாறுபடுவாரோ? ஒரே நிலையில் நிற்பாரோ?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

514. எனைவகையாற் தேறியக் கண்ணும் வினைவகை வேறாகு மாந்தர் பலர். [யான்]

(பரி.) இ-ள். எனைவகையான் தேறியக்கண்ணும் = எல்லாவகையானுமாய்ந்து தெளிந்த வினை வைத்தபின்னும்—வினைவகையான் வேறாகும் மாந்தர் பலர் = அவ்வினையினியல்பானே வேறுபடுமாந்தர் உவகத்துப் பலர். எ-து.

சட்டியங்காரன் போல அரசலின்பத்தினை வெல்கி விகாரப்படுவதல்லது அதனைச் சூற்றமென்றொழிந்த நம்மியல்பினிற் பார் அரியாரசலின், ‘வேறாகுமாந்தர் பலர்’ என்றார். வினை வைப்பதற்குமுன் எல்லாக்கூறும் கருமுடையாய் வைத்தபின் விகாரப்படுவாரை இடையாய்தொருவினை வை வைத்தறிந்த ஒழிக்கவென்பதாம். இதுதான் ஒருவகையானொழிக்கப்படுவார் இவ்வென்பது உற்பபட்டது. (ச)

தெரிந்து வினையாடல்

147

விளக்கம்:—எல்லா விதத்தாலும் ஆராய்ந்து தெளிந்து ஒரு வனுக்கு வேண்டும் தொழிலை வைத்தபிறகும், கொடுத்ததொழிலின் இயல்பாலே உலகத்துப் பலர் வேறாகும் செயலை உடையவர்களாக உள்ளார்களென்று இத்கிருக்குறள் கூறுகின்றது. அது என்னையோ வெனிலீ? அரசன் தமக்கு ஓர் உத்தியோகத்தினை வைத்த பிறகு அவ்வுத்தியோகத்தினது பெருமையால் பலர் தம்மைமறந்த வாராயும், குடிக்களைத் துன்பப்படுத்துபவராயும், கடுமாளால் அரசனுக்கு உரிய உரிமையையே தொலைத்து அரசுபுரியும் இன்பத்தினையும் தாமே விரும்பி அரசினையும் கொன்று நாட்டையும ஆளா என்

ஊவாராயும் உலகத்து உண்டு ஆதலால், இவ்விதம் எவ்வளவு
 ஆராய்ந்து வைக்கப்படினும், அவாவின் கொடுமையால் தம் நிலை
 உணராது கெடுகின்ற மக்கள் பலர் உலகத்து உண்டென்று அறி
 கின்றோம். அதற்கு உதாரணமாக சீவகசிந்தாமணி என்னும்
 பெருங்காப்பியத்துள் கூறப்படுகின்ற “சச்சிந்தன்” என்னும் அரசு
 சனுக்கு “கட்டியங்காரன்” என்னும் மந்திரி இருந்துவசந்ததுபோல
 என்று உரை ஆசிரியர் கூறுகின்றனர். கட்டியங்காரன் கதைபா
 வது:—இப்பாதகண்டத்தில் ஏமாங்கதநாட்டில், ராஜ்யாப்யம் என்
 னும் இடத்தில் குருகுலத்திலே தோன்றி “சச்சிந்தன்” என்னும்
 அரசன் ஒருவன் இருந்தான் என்றும், அவனுக்கு விஜயைய என்னும்
 மனைவி போழுகோடு வாய்ந்தாளென்றும், அவ்விதம் கிடைத்த
 மனையிடத்து ஆஸமிகுதியால் அவளோடு எக்காலமும் கதித்
 திருக்க எண்ணி நிமித்திகள் முதலிய கல்லு மந்திரிகளாது
 உறுதி மொழியைக் கொள்ளாது ‘நீ இந்நாட்டைக் காத்துவருதல்
 வேண்டும்’ என்று தன் அரசைக் கட்டியங்காரனிடத்து ஒப்புவித்
 துத் தன்னுடைய அழகிய மனைவிபுடன் தான் எண்ணியபடி கதித்
 திருந்தானென்றும், அதுகண்ட கட்டியங்காரன் அரசனைக்கொன்று
 தானே நாடு முழுமையும் ஆள எண்ணி அந்தப்புரத்திருக்கும்
 அரசனைச் சேனைகளோடு சென்று ஒளிந்துகொண்டு இருந்து
 கொன்றுவிட்டானென்றும், அவ்விதம் கொல்வதற்குமுன் அவன்
 மனைவி விஜயை ஓர் மயில் பொறிமேல் ஏறி ஆகாயவழியே சென்று
 ஓர் கடுகாட்டில் இறங்கித் தான் கருக்கொண்டிருந்த குமாரனைப்
 பெற்று இறந்தானென்றும், அவ்விதம் பிறந்து கடுகாட்டில்
 இருந்த குழந்தையை, இறந்த தன் குழந்தையைப் புதைப்பதற்கு

148

திருக்குறள் விளக்கம்

வந்த கந்துக்கடன் என்னும் வணிகன்கண்டு, ‘இக்குழந்தை யாரு
 மற்று இருப்பதால் எடுத்துச்சென்று வளர்ப்பேன்’ என்று அக்
 குழந்தையை வளர்த்தானென்றும், அக்குழந்தை சீவகனென்னும்
 பெயரோடு பலகித சிறப்புடன் வளர்ந்து எட்டு மனைவியர்களை
 மணந்துகொண்டு பின்னர் பெரும் சயினியத்தோடு சென்று கட்டி
 யங்காரனைக் கொன்று தன்னாகபெற்று ஆண்டான் என்றும் கூறு

வதேயாம். ஆதலால், கட்டியபங்காரன்என்னும் அமைச்சன் சச்சந்தன்
என்னும் அரசனுக்கு மந்திரியாக இருந்தமைபாலேயே அவனைத்
தருந்தவனென்று சச்சந்தன் எண்ணித் தன் அரசை ஒப்புவித்ததால்
அவனுக்கு அவ்வாசிடத்து உண்டான ஆசை மிகுதியால் அரசனைக்
கொன்றான் என்றும், எவ்வளவு தருந்தவராய் முதலில் காணப்பட
னும் ஆவல்மிகுதியால் தம் நிலை மாறிப்போவது மனிதர்க்கு
இயற்கை என்றும், அவ்விதம் மாறிப்போவாரை உயர்வும் தாழ்வும்
இல்லாத நடுவாக நின்ற தொழிலில் விடுத்த ஒதுக்கிவிடுதல்
வேண்டும் என்றும் இதனால் அறிந்தோம். இதனையே வடமலை
வெண்பாவினுள்ளும்,

“ சச்சந்தனை யழித்துக் கொண்டான் நனிபமைச்சன்
எவச்ச வரசை வடமலையே—நிச்சம்
எனைவகையாற் றேறியந் தன்னும் வினைவகையால்
வேறாகு மாந்தர் பலர்.”

என்று கூறப்பட்டுள்ளது என்றனர். அதற்கு மாணாக்கர், “ஒருவன்
அரசனிடத்து அன்பு அதிகம் உடையவனாய் இருந்து ஆற்ற
வில்லாதவனாய் இருப்பானாயின், அவனை அரசன் தன் தொழி
லுக்கு அமைத்துக்கொள்ளாதல் கூடுமோ?” என்னனும், ஆசிரியர்
கூறுவாராயினர்.

515. அறிந்தாற்றிச் செய்கிற்பாற் கல்லால் வினைதான்
சிறந்தானென் றேவற்பாற் றன்று.

(பரி.) இ-ள். அறிந்த ஆற்றிச் செய்கிற்பாற்கு அல்லால்=செய்ய
முடியாதவிதத்தில் செயலானும் இடையூறுகளானும் வருத்தன்பக்களைப்
பொறுத்த முடிவுசெய்யவல்லாவிடையல்லது—வினைதான் சிறந்தான் என்று
ஏவற்பாற்றன்று=வினைதான் இவன் எம்மாட்டு அன்புடையனென்று பிற
குளுகளை யேவுமியல்புடைத்தன்று. எ-து.

செய்திர்பாற்கென்பது வேற்றமைமயக்கம். அறிவாற்றல்சாணால் வது அன்பான் முடியாதென இதனால் வினையினதில்பு கூறப்பட்டது. (இ)

விளக்கம் :—செய்யும் உபாயங்களை எல்லாம் அறிந்து வினையைச் செய்யுந்ராலத்து அச்செயலால் தன்பம் வருமாயினும் இடைபூறு வருமாயினும் பொறுத்துக்கொண்டு தான் எடுத்த தொழிலை முடிவுசெய்பவன் 'எவனோ அவனே வினைக்கு உரியவனென்று கொள்ளுதல் வேண்டுமே அன்றி, 'இவன் கம்பிடத்து அன்பு உடையவன்' என்று கருதி அவனை ஒரு தொழிலில் வடிவது வினையைச் செய்யும் இயல்பு அன்று என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆதலால், அரசன் தனக்கு வேண்டியவன் என்று அவ்வன்புடைமை ஒன்றையே கருதி அறிவும் ஆற்றலும் இல்லாதவனிடத்து ஒரு தொழிலைக் கொடுப்பானாயின், அவனிடத்து விடுத்த தொழில் அவனால் முடியப்பெருது கெட்டுப்போம் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதனேட்ட மாணக்கர், "இதனால் ஒருவனிடத்து வினை வைப்பதற்கு முன் எல்லாவிதமும் ஆராய்தல் வேண்டுமோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

516. செய்வானை நாடி வினைநாடிக்காலத்தோ
 டெய்த வுணர்ந்து செயல்).

(பரி.) இ-ன். செய்வானை நாடி = முதற்கண்ணே செய்வான திலக்கணத்தை யாராய்ந்து, —வினை நாடி = பின் செய்யப்படும் வினையினதில்பை யாராய்ந்து, —காலத்தோடு வய்த உணர்ந்து செயல் = பின் அவனையும் அதனையும் காலத்தொடுபடுத்தப் பொருத்தவறித்து அவனை அதன்கண் ஆடலைச் செய்க. ஏ-து.

செய்வானதிலக்கணமும் வினையினதில்பும் மேலே கூறப்பட்டன. காலத்தோடெய்தவுணர்ந்தலாவது:—இக்காலத்துவல்லிலக்கணமுடையான் செய்வின் இவ்வியல்பிற்குபவினை முடியுமென்ற கூட்டியுணர்ந்தல். (க)

விளக்கம் :—ஒரு வினையைச் செய்வதற்கு ஏற்பட்டான் ஒருவன் தன்மை இதுவென்று முதலில் ஆராய்ந்தும், பின்னர் அவனிடத்து ஒப்புவிக்கும் தொழிலின் தன்மையை ஆராய்ந்தும், பின்பு செய்பவனையும் செய்ப எண்ணிய தொழிலையும் ஆகிய இரண்

டினையும் செய்ய எண்ணிய காலத்தோடு சேர்த்த அக்காலத்துக்குப் பொருந்திய அளவாக அறிந்தும், அதன் பிறகே தொழில் செய்வானே அத்தொழிலின்கண் ஏவுதல் வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, செய்பவனுடைய இலக்கணத்தையும், செய்ய வெண்ணிய வினையினது இயற்கையையும் உன்றாக ஆராய்ந்து காலமும் கருதிச் செய்ய வேண்டுமாதலால், இக்காலத்தில் இவ்வித தன்மையுடையான் வினையைச் செய்வானாயின் இவ்வித தருதியாகிய வினை முடிதல் கூடும் என்று அறிந்து செய்தலே தெரிந்து வினையாடல் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், “இன்னும் தெரிந்து வினையாடலின் இலக்கணத்தை விளக்கல் வேண்டும்” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

517. இதனை யிதனா விவன் முடிக்கு மென்றாய்த்
ததனை யவன்கண் விடல்.

(பரி.) இ-ள். இதனை இதனாவ் இவன் முடிக்கும் என்று ஆய்ந்து— இவ்வினையை இக்கருவியால் இவன் முடிக்கவல்லனெனக் கூறுபடுந் தாராய்த்து,—அதனை அவன்கண் விடல்=மூன்றக் தம்முளியைத்தவழி அவ் வினையை அவன்கண்ணே விடுக. ஏ-று.

கருவி=துணைவரும், பொருளும் முதலாயின. வினைமுதலும் கருவியும் வினையுத்தம்முளியைதலாவது:—ஒரொன்றோடு ஏனையவிரண்டிற்கும் பொருத்த முண்டாதல். விடுதல்=அதற்கு அவனையுரியனாக்குதல். (ஏ)

விளக்கம்:—இத்தொழிலை இவ்வித கருவியால் இவன் முடிப்பதற்கு வல்லவனாக உள்ளான் என்று கூறுபடுத்தி மிகுதியும் ஆராய்ந்து தொழிலும், கருவியும், முடிக்கும் ஆற்றலும் ஆகிய மூன்

தாம் ஒருவனுக்குப் பொருத்தியிருக்குமாயின், அரசன் தான் எண்ணிய தொழில் அவனிடத்தே விடுத்தல் வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, ஒருவனுக்குத் துணைவரும் பொருளும் முதலான கருவிகள் இல்லாவிடின் எடுத்த காரியம் முடியாது ஆதலால், தொழிலைச் செய்ய இயைந்தவனுக்குத் துணைவரை முதலில் நோக்கல் வேண்டும் என்றும், பின்னர் பொருள் நிலையை நோக்குதல் வேண்டுமென்றும், பின்னர்க் கருவியாகிய துணையும்

தொகுத்து வினையாடல்

151

பொருளும் இருப்பினும் செய்வான் ஒருவன் வினையை விடாது முடிக்கும் ஆற்றல் உடையவனாக இருத்தல் வேண்டுமென்றும், கருவியும் ஆற்றலும் இருக்கினும் வினையானது செய்து முடியா வினையாய் இருக்குமாயின் அவ்வினையைத் தொடங்குதல் ஆகாது ஆதலால், செய்பவனும், கருவியும், தொழிலும் ஆகிய மூன்றும் ஒத்திருப்பின் அக்காலத்தா ஒருவனிடத்து வினையை எவுதல்வேண்டும் என்பது பெற்றோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், “இவ்விதம் அரசன் ஒருவன் தன் வினைக்குத் தக்கவன் என்று ஒருவனைக் கொண்ட பிறகு அவனை எவ்விதம் நடத்தல்வேண்டும்?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

548. வினைக்குரிமை நாடிய பின்றை யவனை
யதற்குரிய னாகச் செயல்.

(பரி.) இ-ள். வினைக்கு உரிமை நாடிய பின்றை = ஒருவனை அரசன் தன் வினைசெய்தற் குரியனாகவாராய்த்து துணிக்தால், — அவனை அதற்கு உரியனாகச் செயல் = பின்னவனை அதற்குரியனாக உயரச்செய்க. ஏ-று.

உயரச்செய்தலாவது:—அதனைத் தானே செய்துமுடிக்குமாற்றலு ளையனாக்குதல். அது செய்யாக்காலும் கெடுமென்பது கருத்து. (அ)

விளக்கம்:—அரசன் தன்னுடைய தொழிலைச் செய்வதற்கு

ஒருவளை ஆராய்ந்து துணிக்ந்தபிறகு சின்பு அவளை அத்தொழிலுக்கு உரியவனாகச் செய்ததுடன் அவளை அத்தொழிலைத் தானே செய்துமுடிக்கும் ஆற்றல் உடையவன் ஆகவும் செய்தல் வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, ஒருவளை ஒரு தொழில் செய்வதற்கு அதிகாரியாக ஆக்கியபின்பு, அத்தொழிலை முற்றும் செய்து முடிப்பதற்கு வேண்டிய உதவிகளை எல்லாம் அவனுக்குச் செய்வதுடன் சேனையோடு மற்றையோர் எல்லாம் அவன் சொல்வழி நின்று வினைமுடிவதற்கு வேண்டுவன உதவும் படிக்கும் செய்தல் வேண்டுமென்றும், அவ்விதமல்லாது அவளைத் தாழ்வுபடுத்துவனயின் எடுத்த தொழிலானது முடிவாமற் கெட்டுப்போம் என்றும் பெற்றோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “இவ்விதம் தலைமைபாக நின்று தொழில் செய்யும் ஒருவளை அரசன் முற்

152

திருக்குறள் விளக்கம்

றும் உம்புதல் வேண்டுமென்றோ?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

519. வினைக்கண் வினையுடையான் கேண்மைவே ருக்
நினைப்பாளை நீங்குந் திரு.

(பரி.) இ-ள். வினைக்கண் வினை உடையான் கேண்மை—எப்பொழுதும் தன் வினையின்சுண்ணே முயற்சியுடையான் அவ்வுரிமையாற்றண்குக் கேளாயொழுகுசின்ற தன்மையை—வேறாக நினைப்பாளைத் திருகீங்கும்—அது பொருதார்சொற்கேட்டு அரசன் மாறபடக் கருதாமாயின், திருமகன் அவனைவிட்டு கீங்கும். ஏ-று.

கேளாயொழுகுசின்ற தன்மையாவது:—தான் பிறனும் தில்வாது கேளீர் செய்யுமுரிமையெல்லாங் செய்தொழுகுதல். அவனை அவமதிப்பாகக் கொண்டு செட்க்கருதாமாயிற் பின்னொருவருமுட்பட்டு முயல்வாரில்லையாம்; ஆகவே, தன்செய்வன்கெடுமென்பது கருத்த. இக்காண்குபாட்டா ளும் ஆடற்குரியானையாளுத்திறங் கூறப்பட்டது. (க)

விளக்கம்:—அரசனது தொழிலைச் செய்ய ஏற்றுக்கொண்டு அத்தொழிலைச் செய்வதிலேயே ஏக்காலத்தும் முயற்சியுடையான்

ஆக உள்ள ஒருவன் தனக்கு அத்தொழிலின் உரிமையால் அரசு
 னிடத்துச் சுற்றத்தவன்போல் ஒழுக்கவாணென்றும், அவ்விதம் ஒழு
 குநீர்ததன்மையை அறிந்து அழுக்காறு உடையவர்கள் தமக்குள்ள
 பொருமையின் மிகுதியால் ஏதேனும் உண்மையல்லாதவைகளைச்
 சொல்லுங்காலத்து அச்சொற்களைக்கேட்டு அரசனானவன் தன் சுற்
 ரத்தவன்போல் ஒழுக்கி நின்று தன் தொழிலைச் செய்யும் தலைவனை
 மாறுபாடாக எண்ணுவானாயின் அவ்வித அரசனை திருமகன்விட்டு
 நீக்குவன் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, தொழி
 லைச்செய்யும் தலைவனானவன் அரசனிடத்தே அன்னியன்போல் இல்
 லாமல் அரசனுடைய சுற்றத்தவர் செய்யும் உரிமையை யெல்லாம்
 தான் மேற்கொண்டு செய்துவருவதுகண்ட பொருமையுடையவர்
 கள் மாறுபட்ட விஷயங்களை யெல்லாம் சொல்லப்படுகின், அவ்விஷயங்
 களைக் கேட்டு மாறுபட்ட மனத்தனாய் அரசன் தொழிற் தலைவனைச்
 கோரிப்பானாயின், அத்தலைவன் நீக்குவான் என்றும், அவன் நீக்
 குவதுடன் மற்றைய சுற்றினத்தோரும் 'இவ்வரசன் கோள் சொல்
 தெரிந்து வினையாடல்

153

வேர்க்கு இடந்தருபவனாக இருப்பதால், இவனிடத்தத் தொழில்
 செல்வதாகாத' என்று எண்ணி அவன் தொழிலை ஏற்றுக்கொள்ள
 மாட்டார்கள் என்றும், அவ்விதம் ஏற்றுக்கொள்ளாத பாவரும்
 நீக்கியிடில் தொழில் செய்வார் இல்லாமையால் வருவாய் குறைந்து
 விடும் என்றும், அவ்விதம் குறைவதால் பழையமையாகிய செல்வங்
 களும் போய்விடும் என்றும், ஆகலால் திருமகன் நீக்குவான் என்
 றும் அறிந்தோ மென்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், "இவ்விதம்
 சந்தேகம் கொண்டு ஆராயாவிடின் தொழிற்றலைவன் தன்னிச்சை
 போலன்றோ நடப்பான்?" என்று கேட்டனும், ஆசிரியர் கூறுவா
 ராயினர்.

520. நானோறு நாடுக மன்னன் வினைசெய்வான்
 கோடாமை கோடா துலகு.

(பு.) இ-ள். வினை செய்வான் கோடாமை உலகு கோடாது=வினை
 செய்வான் கோடாதொழிய உலகக் கோடாது;—மன்னன் நானோறும்
 நாடுக=ஆதலான் அரசன் அவன் செயலை நானோறு மாராய்க. 4-று.

அஃகொன்றையுமாயவே அதன்வழித்தாய உலகமெல்லா மாராய்ந்தானும், அதனால் அவனுரிமை அழியாமற் நன்னூஞ்சே யாராய்ந்த போதரச வென்பதாம். இத்தனால் ஆண்டவழிச் செய்வது கூறப்பட்டது. (வ)

விளக்கம் :- வினைபை ஏற்றுக்கொண்டு செய்கின்ற தலைவன் கோணுதல் அடையாது தன் தொழிலைச் செய்வானாயின் அது கண்ட ஏனைய மக்களும் கோணுதல் அடையாசென்றும், ஆதலால் அரசனானவன் தொழிலை ஏற்றுக்கொண்டு செய்யும் தலைவனது செயலை நான்தோறும் ஆராய்தல் வேண்டுமென்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, அரசனானவன் வினைக்குத் தலைவனாக உள்ள ஒருவனை ஆராய்ந்த பார்த்த அவன் செய்யும் தொழில் என் சிறிதும் தவறில்லாமல் நீதி வழியாக உள்ளன என்று காண்பானாயின் அத்தலைவன் வழியே ஏனைய மக்களும் நிற்கல்வேண்டுமாதலால் உலகம் நீதியோடு நிற்கும் என்றும், அவ்விதம் நீதியோடு செய்கின்ற தலைவனை அவன் அறியும்படி ஆராயாது தனக்குத் தானே சென்று உண்மையைத் தெரிந்து கொள்ளுதல் வேண்டு

20

154

திருக்குறள் விளக்கம்

மென்றும், அவ்விதம் தானே சென்று உண்மை அறிவதே தெரிந்து வினைபாடுதலென்றும், சிறிற் சொற் கொள்ளுவதால் கைகூடாதென்றும் இதனால் அறிகின்றோம். முதலாக உள்ள ஒருவன் கோணுவானாயின் முழுவதும் கோணுமென்று நம் பூகறிஞர் 'முதற்கோண முற்றும் கோணும்' என்னும் முதுமொழியை நமக்குச் சான்றாகக் கூறியுள்ளனர் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், " இதுகாறும் வினைபாடல் என்பது இதுவென அறிந்தோம்; இனி அரசன் தன் சுற்றத்தவரிடத்து எவ்விதமிருத்தல் வேண்டும் என்பதை அறிய ஆசைப்படுகின்றோம்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

53. அதிகாரம்.

சுற்றந்தழால்.

(பரி.) அநீதாவது அரசன் தன்வினாளுரைத் தன்னிலீங்காமல் அணைத்தல். வினை செய்வாரைக் கூறி ஏனைச்சுற்றல் கூறுகின்றாராகவின், இது தெரிந்து வினையாடலின் பின் வைக்கப்பட்டது.

விளக்கம்:—அநாவது அரசன் தன்னுடைய சுற்றத்தவரைத் தன்னிலிட்டுநீங்காமல் தழுவிக்கொள்ளுதல், வினை செய்பவர்களைப் பற்றிக் கூறிய அதிகாரத்துக்குப்பிறகு சுற்றத்தவரும் அதிகாரத்தை வைத்தது வினையாளர்க்குப் பிறகு சுற்றத்தவரை நோக்குதல் வேண்டும் என்பதைக் கருதியே என்று ஆசிரியர் கூறினர். அது கேட்ட மாணாக்கர், “அரசனும் சுற்றத்தவரைத் தழுவுதல் வேண்டுமோ?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

521. பற்றற்ற கண்ணும் பழைமைபா ராட்டுதல்
சுற்றத்தார் கண்ணே யுள.

(பரி.) இ-ள். பற்று அற்ற கண்ணும் பழைமை பாராட்டுதல்=ஒரு வன் செல்வத்தெ லுடைய வறியனாவழியும் விடாது தம்மோடு அவனிடப் பழைமையை கற்றுக்கொண்டாடு மியல்புகள்—சுற்றத்தார்கண்ணே உள்=சுற்றத்தார்மீட்டே உள்வாவன. எ-று.

சிறப்புமை வறியனாவழிப் பாராட்டப்படாமை வினக்கி நின்றது.

சுற்றத்தழால்

155

பழைமை=பற்றருக்காலததுத் தமக்குச்செய்த உபகாரம். பிறசெல்லாம் அவன் பற்றற்றபொழுதே தாயும் அவனோடு பற்றறுவாராகவின், ஏகாரம் தேற்றத்தின்கண் வந்தது. இசனும் சுற்றத்தது சிறப்புக்கூறப்பட்டது. (உ)

விளக்கம்:—ஒருவனுக்கு இருந்த செல்வமானது ஒழிந்து வறியனான காலத்தில் அவனைவிட்டுவிடாது தம்மோடு அவனுக்கு இருந்த பழைமைபொல்லாம்.. எடுத்துக் கொண்டாடும் இயற்கையானது சுற்றத்தார்களுக்கு உண்டாகும் நற்குணங்களாகம் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அநாவது, உலகத்தில் மக்கள் தம் சுற்றத்தவர் செல்வத்தோடு கூடியிருக்கின்ற காலத்து அவர்களைத் தழுவி அவர்களிடத்து உறவு கொண்டாடுவது மிக விசல்பாத

லால், அவ்வித மல்லாது செல்வம் அற்றகாலத்தும் அவர்கள் தமக்குச் செய்த பலமுமைபாகிய உபகாரங்களை வல்லாம் எண்ணி அவரோடு பற்றாது தழுவித் கொள்வார்களாயின் அதுவே சுற்றத்துக்கு அழகென்றும், தழுவுதலென்றும் அறித்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “இவ்விதம் பலமுமைபாராட்டுதலினால் சுற்றம் ஒருவனுக்குக் கிடைக்குமானால், அதனால் அவன் அடையும் பேறு என்ன?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

522. விருப்பரசுச் சுற்ற மியையி னருப்பர

வாக்கம் பலவுந் தரும்.

(பரி.) இ-ள். விருப்பு அரசுச் சுற்றம் இயையின் = அன்புத சுற்றம் ஒருவற்கெய்துமாயின், — அருப்பு அரு ஆக்கம் பலவும் தரும் = அஃது அவர்க்குக் கிளைத்தலுத செல்வங்கள் பலவற்றையுக் கொடுக்கும். எ-து.

உட்பகையினீக்குதற்கு ‘விருப்பரசுச்சுற்றம்’ என்றும், தானேவளர்க்கு மொருதலையாய செல்வத்தினீக்குதற்கு ‘அருப்பரவாக்கம்’ என்றும், விசேஷித்தார். தொடைகோக்கி விகாரமாயிற்று. இயையினென்பது அதன தருமை விளக்கி சின்றது. ஆக்கமென்பது ஆகுபெயர். பலமென்றது அங்கங்களாறியுசோக்கி. பலர் கூடி வளர்த்தலின், அவை மேன்மேற் கிளைக்கு மென்பது கருத்தது. (உ.)

விளக்கம்:—அன்பினின்றும் நீங்காத சுற்றத்தவர் ஒருவனுக்குக் கிடைப்பார்களாயின் அவ்வித சுற்றத்தவரால் அவனுக்கு மேலும் மேலும் கிளைக்கும் பல செல்வங்கள் உண்டாகும் என்று

158 திருக்குறள் விளக்கம்

இத்திருக்குறள் கூறியென்றது. அதாவது, உட்பகையல்லாது உள்ள சுற்றத்தவர்களை அன்புடைய சுற்றத்தவர்களென்றும், அவ்வித சுற்றத்தவர்கள் இருப்பாராயின் அவர்கள் உள்ள காலத்த யாதொரு தன்பமும் இல்லாது செல்வங்கள் கிளைக்கு மென்றும், அச்செல்வங்களாவன படை, குடி, கூழ், அமைச்சு, அரசன், ஈட்டி என்னும் ஆறு அங்கங்களும் இடையூறு அடையாது வளர்வனவே என்றும் பெற்றோரும் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “இவ்விதம் சுற்றத்தவர் இல்லாவிடில் செல்வம் எது வாகும்?” என்று கேட்டலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

523. அளவளா வில்லாதான் வாழ்க்கை குளவளாக்

கோடின்றி நீர்நிறைந்தற்று.

(பரி.) இ-ன். அளவளாவு இல்லாதான் வாழ்க்கை = அச்சுற்றத்தோடு
 நெஞ்சகலத்தலில்லாதவன் வாழ்க்கை—ருள வளாக் கோடு இன்றி நீர்
 நிறைந்தற்று = குணப்பாப்புக் கரையின்றி நீர் நிறைந்தாற்போலும் ஏ-று.

சுற்றத்தோடென்பது அதிகாரத்தான் வந்தது. நெஞ்சகலப்புத் தன்
 னளவும் அதனளவு முசாவுதலான் வருவதாகலின், அளவளாவென்பது
 ஆகுபெயர். வாழ்க்கை பென்றதும் அதற்கேதுவாய செல்வங்கள். நிறை
 தவென்றும் இடத்த நிகழ்பொருளின்சொழில் இடத்தின் மேனின்றது.
 சுற்றமில்லாதான் செல்வங்கள் தாங்குவாரின்மையிற் புறத்துப் போமென்
 பதாம். (க)

விளக்கம்:—சுற்றத்தவரோடு நெஞ்ச கலத்தல் இல்லாதவனது
 வாழ்க்கையானது கரையில்லாத குளம் ஒன்று நீர் நிறைந்ததுபோல்
 என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. சுற்றத்தவரோடு நெஞ்ச
 கலத்தலாவது, தனக்கு உள்ள அளவினையும் அச்சுற்றத்தவர்க்கு
 உள்ள அளவினையும் மனமுவந்து விசாரிப்பதால் உண்டாகும் அன்
 பின் மிகுதியேயாம். அவ்விதம் கூறுவதால் மனத்தோடு கலவாது
 வாக்களவாக ஒருவரை ஒருவர் உசாவித் தழுவிக்கொள்வது அள
 வளாவு என்றும் இலக்கணத்திற்குப் பொருந்தாது என்று கண்
 டோம். இவ்விதம் நெஞ்ச கலந்த நட்பினக் கொள்ளும் இயற்கை
 இல்லாத அரசன் ஒருவன் இருப்பானாயின் அவன் செல்வமானது
 தாங்குவார் இல்லாமையால் தொழிலாளர், கன்வர், பகைவர் முதலிய

சுற்றத்தழால்

வர்களால் கொள்ள கொள்ளப்படும் என்று அறிவிக்கவேண்டு
 வார் கரையில்லாத குளமானது நீர் நிறைந்த விடுமாயின்
 அணியில்லாமையால் அந் நீரானது வெளியேபோய்விடுவதுபோல்
 என்று உவமித்துக்காட்டினார். இதனால் சுற்றத்தவரைத் தழுவுத
 லால் ஒருவனுக்குக் கிடைத்த செல்வமானது நீங்காது நிற்பதுடன்
 சிறால் அபகரித்தற்கும் இல்லாமல் கிளைக்கும என்பது அறிந்
 தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “மேற்கூறிய மூன்று
 திருக்குறளாலும் சுற்றத்தவர் தன்மையும், சுற்றமிருப்பவர்க்குச்

செல்வம் கிளைப்பதும், சுற்றமில்லாதவர்கள் செல்வம் கெட்டுப் போவதும் ஆகிய தன்மைகளை அறிந்தோம். இனிச் சுற்றத்தவர் சூழ ஒருவன் வாழ்வான் ஆயின் அவன் வாழ்க்கை என்னும்?" என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

524. சுற்றத்தாற் சுற்றப் படவொழுக்கல் செல்வந்தான் பெற்றத்தாற் பெற்ற பயன்.

(பரி.) இ-ள். செல்வம் பெற்றதான் பெற்ற பயன் = செல்வம் பெற்றவதனால் ஒருவன் பெற்ற பயனாவது—சுற்றத்தான் தான் சுற்றப்பட ஒழுக்கல் = தன் சுற்றத்தால் தான் சூழப்படும்வகை அதனைத் தழீஇ யொழு குதல். எ-து.

பெற்றவென்பதனால் அகாரமும் அதனொன்பதனால் அன்சாரியையும் தொடைகோக்கி விசாரத்தாற் நெடுக்கை, இவ்வொழுக்குப் பகையின்றி அரசாடற் கேதுவாகலின், இதனைச் செல்வத்திற்குப் பயனென்றார் இவை மூன்று பாட்டானும் சுற்றத்ததால் செல்வத்திற்கேதும் அராஜகம் பய னுமாமென்பது கூறப்பட்டது. (ச)

விளக்கம்:—அரசன் ஒருவன் செல்வத்தைப் பெறுவானாயின் அச்செல்வம் பெற்றதன் பயன் தன் சுற்றத்தவரால் தான் சூழப் படும் விதமாக அச்சுற்றத்தவரைத் தழுவிக்கொண்டு ஒழுகுதலே ஆகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் இவ்விதம் சுற்றத்தவரைத் தழுவிக்கொண்டு அரசன் ஒருவன் இருப்பானாயின், அவன் ஆளுகையில் யாதொரு பகையும் இல்லாமல் வாழ்தல் கூடு மென்றும், அவ்விதம் வாழ்வதால் அவன் அடைந்த செல்வங்க ளெல்லாம் அவனுக்குப் பயன் தந்த நிற்குமென்றும் அறிவிக்கும்

158

திருக்குறள் விளக்கம்

என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “சுற்றத்தவரோடு நெஞ்சு கலந்து பேசுவதினாலேயே அவர்கள் மகிழ்ச்சியடைவரோ? அல் லது அரசன் ஒருவன் சுற்றத்தவரால் கிளைப்பதும், காப்பதும் ஆகிய பொருளைச் சுற்றத்தவர்க்குக் கொடுத்தலால் அன்பு உண்டா குமோ?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

525. கொடுத்தலு மின்சொலு மாற்றி னடுக்கிய

சுற்றத்தாற் சுற்றப் படும்.

(பரி.) இ-ள். கொடுத்தலும் இன்சொலும் ஆற்றின் = ஒருவன் சுற்றத் திற்கு வேண்டுவன கொடுத்தலையும் இன்சொற்சொல்லுதலையும் வல்லறையின், — அடுக்கிய சுற்றத்தான் சுற்றப்படும் = தம்மிற்சொடர்ந்த பலவகைச் சுற்றத்தானே சூழப்படும். ஏ-ற.

இரண்டும் அவ்வறிந் தாற்றத வரிதென்பதுதோன்ற, 'ஆற்றின்' என் றார். தம்மிற்சொடர்ந்தவாவது:—சுற்றத்தது சுற்றமும் அதனது சுற்றமுமாய் அவற்றாற் பிணிப்புண்டு வருதல். இவ்வுபாயங்களை வடநூலார் தானமுஞ் சாமமு மென்ப. (இ)

விளக்கம்:—ஒருவன் தன்னுடைய சுற்றத்திற்கு அவர்கள் வேண்டுவன எல்லாவற்றையும் கொடுத்தலையும், இனிய சொற்கள் சொல்லுதலையும் ஆகிய வல்லமை யுடையவனாக இருப்பானாயின், அவன் ஒன்றோடொன்று தொடர்ந்த பலவகைச் சுற்றத்தவர்களால் சூழப்பட்டிருப்பான் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, அரசன் ஒருவன் தன்னுடைய சுற்றத்தவரது அளவு இது என்று ஒவ்வொருவரையும் அறிந்து அவரவர் வேண்டுவன கொடுத்தல் மிக அருமையாதலால் அவ்விதம் கொடுக்கும் ஆற்றலும், கொடுத்தல் மாத்திரம் அல்லாமல், அதனினும் அருமையாகிய இனிய சொற்களைக் கூறுமாற்றலும் ஆகிய இவ்விரண்டு ஆற்றலையும் உடையானாயின் அவனைச் சுற்றத்தவர்கள் பலவித தொடர்ச்சிபாச வந்து சூழுவார்கள் என்றும், அது எவ்விதமோவெனில்? தனக்கு நேராகச் சுற்றத்தவர்களாக இருப்பவர்களும், அச்சுற்றத்தவர்க ளுக்குச் சுற்றத்தவர்களாயிருப்பவர்களும், அவர்க்குச் சுற்றத்தவரும் ஆகிய ஒருவருக்கொருவர் இவனது கொடையாலும், இன் சொற் களாலும் வந்து சேருவதாலேயே என்றும் அறிந்தோம் என்றனர்.

சுற்றந்தழால்

159

அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் இன்சொல்லும், கொடையும்

ஒருவனுக்கு இருக்கவேண்டுமாயின் அவனுக்குக் கோபம் என்பதே கூடாததாகுமன்றோ?" என்று கேட்டது; ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

526. பெருங்கொடையான் பேணான் வெகுளி யவனின் மருங்குடையார் மாநிலத் தில்.

(பரி.) இ-ள். பெருங்கொடையான் வெகுளி பேணும் = ஒருவன் மிக்க கொடையை யுடையவனுமாய் வெகுளியை விரும்பாணுமாயின், - அவனின் மருங்கு உடையார் மாசிவந்து இவ் = அவன்போலக் கிளையுடையார் இவ்வுலகத்திலை. எ-று.

மிக்ககொடை = ஒன்றும் வறுமையெய்தாமற் கொடுத்தல். விரும்பாமமை = இஃதரசற்கு வேண்டுவதொன்றென்று அளவிறந்து செய்யாமமை. (க)

விளக்கம்: - ஒருவன் மிகுந்த கொடையாளியுமாய்க் கோபமென்பதை விரும்பாதவனுமாய் இருப்பானாயின் அவனைப்போலச் சுற்றத்தை உடையவர் இவ்வுலகத்து இரார் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, ஒருவரும் வறுமை எய்தாமல் வேண்டுவன கொடுக்கின்ற மிகக் கொடையாளியாயினும் கோபமுடையவனாக இருப்பானாயின் அவனைப் பலர் அணுகாரென்றும், ஆகையால் அரசன் தன் செங்கோலை நடத்துவதற்குக் கோபம் இருக்கவேண்டுமாயினும் அளவிறந்து கோபித்துக் கொள்ளுதல் கூடாதென்றும், இவ்விதம் கோபியாது இருப்பவனைப் பலரும் சுற்றத்தவர்களாகச் சூழ்வாரென்றும் பெற்றோரும் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "சுற்றத்தவர்கூழ இருப்பதால் அரசனுக்கு உண்டாகும் வளர்ச்சி என்ன?" என்னும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

527. காக்கை கரவா கரைந்துண் ணு மாக்கமு மன்னநீ ரார்க்கே யுள.

(பரி.) இ-ள். காக்கை கரவா கரைத்து உண்ணும் = காக்கைகள் தமக் கிரையாயின கண்டவழி மறைபாது இனத்தைபழைந்து அதனோடுகூட வுண்ணு சிற்றும்; - ஆக்கமும் அன்ன நீரார்க்கே உள = சுற்றத்தானெய்தும் ஆக்கங்களும் அப்பெற்றித்தாய இயல்பினையுடையார்க்கே உளவாவன, எ-று.

அவ்வாக்கங்களாவன:—பகையின்மையும், பெருகு செல்வமுடைமையும் முதலாயின. எச்சவுண்மையான் அறமுயின்புறமேயன்றிப் பொருகுமெய்து மென்பது பெறுதும். அப்பெற்றித்தாய வியல்பென்றது தாம் தார்கவனவெல்லாம் அவரும் தாகருமாறு வைத்தல். (எ)

விளக்கம்:—காக்கைகளானது தமக்கு ஏதேனும் இரையானவற்றைக் கண்டவிடத்து விரைய காக்கைகளுக்கு அதை மறையாது இனமாயிய அக்காக்கைகளையும் உடனழைத்து உண்ணுமாறு போலச் சுற்றத்தவர்களால் அடையக்கூடிய பயனை அடையவேண்டுபவர் தம்மினத்தோடு சூழ்ந்து உண்ணுதல்வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, காக்கை இராகண்ட இடத்தே தன்னினமாயிய காக்கைகள் அறியாத இடத்தும் தானே வலிந்து கூறித் தன்னினத்தைப் பெருக்கிக் கொள்வதுபோல், அரசன் ஒருவனும் தன்னினத்தவரை வலிந்து கூறி, வேண்டுவன கொடுத்து, இன் சொற்கூறி, வெகுளியும் இல்லாது இருப்பானாயின் சுற்றத்தவரும் பலராகச் சூழ்வாரென்றும், அவ்விதம் சூழ்தலால் பகைவர்கள் அஞ்சி இவனை அணுகாது இருப்பாரென்றும், பகைவர் அணுகாமையால் செல்வம் பெருகுமென்றும், ஆகவே அறத்தைச் செய்தல் கூடுமென்றும், இன்பத்தை அடைதல் கூடுமென்றும், அறமும் இன்பமும் அடைவது மாத்திரமல்லாமல் பொருளை மிகப் பெருக்குதல் கூடுமென்றும் அறிவிக்கிறோம். ஆதலால், தான் உண்பனவெல்லாம் தன் சுற்றத்தவரும் உண்ணும்படி நினைக்கின்ற அரசன் ஒருவன் அறம், பொருள், இன்பம் ஆகிய மூன்றையும் அடைவான் என உணர்ந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணிக்கர், “ஏதோ முன்னர் அவரவர் அளவறிந்து கொடுத்தல் என்று கூறினீர்; யாவர்க்கும் ஒருசிறமரகக் கொடுத்தல் கூடாதோ? அதனினும் அளவறிதல்வேண்டினை?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

528. பொதுநோக்கான் வேந்தன் வரிசையா நோக்கினதுநோக்கி வாழ்வார் பலர்.

(பு.) இ-ள். பொது கோக்கான் வேந்தன் வரிசைய சேர்க்கிள் = எவ்வாறாயும் ஒரு தன்மையாக கோக்காது அரசன் தந்தக் தருதிக் கோப்ப

சுற்றத்தழால்

161

கோக்குமாயின்,—அது கோக்கி வாழ்வார் பலர் = அச்சிறப்பு கோக்கி அவினையிடாது வாழுகு சுற்றத்தார் பலர். ஏ-து.

உயர்ந்தார் சீக்குதனோக்கிப் பொதுகோக்கை விவக்கி, எவ்வாரும் விடாநொழுதனோக்கி வரிசைகோக்கை விதித்தார். இவ்வாண்முபட்டா னுக்கு சுற்றத்தழுவுமுபாயம் கூறப்பட்டது. (அ)

விளக்கம்:—அரசன் ஒருவன் தன் சுற்றத்தவர் பாவனையும் ஒரு தன்மையாகக் கருதாமல் அவரவர் தகுதிக்குத் தகுந்த அளவாகக்கருதி அவர்ச்கு ஆவன செய்வானாயின் பொதுத் தன்மை கோக்காது சிறப்பு கோக்கி கடத்தும் அவ்வரசின விடாது சுற்றத்தவர் பலர் சூழ்ந்து வாழ்வாருன்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஏனெனில்? அரசன் எல்லோரையும் பொதுவாகப் பார்ப்பானாயின், சுற்றத்தவரில் உயர்ந்த தகுதியில் இருப்பவன் 'தாழ்ந்த நிலையில் இருப்பவன் ஒருவனையும் என்னையும் அரசன் ஒன்றாக கடத்தினான் ஆதலால், என் பெருமை குறைகின்றது; இனி இவ்விடத்தில் இருத்தலாகாது' என்று விலகிப்போவான். அவ்விதம் உயர்ந்த நிலையிலிருப்பவரெல்லாம் ஒவ்வொருவராக விலகிப்போவாராயின், அரசனைப் பலரும் சுற்றத்தவர்களாகக் சூழ்தற்கு இல்லாமல் வறிஞர்களாலேயே சூழவேண்டியவரும். அவ்விதம் செய்வது சுற்றம் தழுவும் உபாயம் அல்லவென்றும், சுற்றம் தழுவும் உபாயமாகாது அவரவர் தகுதிக் கோப்ப கடந்து வருதலென்றும் அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், "இவ்விதம் உபாயங்களோடு தழுவினாலும் ஏதோ ஒரு காரணத்தால் சுற்றத்தவர்கள் பிரிந்து செல்வாராயின் மறுபடியும் அச்சுற்றத்தவர் வந்து பொருத்ததல் கூடுமோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

520. தமராகித் தற்றுறந்தார் சுற்ற மமராமைக்

(பரி.) இ-ள். தமராதெத் தற்றத்தார் சுற்றம்=முன்றமாய் வைத் தத் தன்னோடு அமராத யாதானுமொரு காரணத்தார் தன்னைப் பிரிந்து போயவர் பின்னும் வந்து சுற்றமாதல்—அமராமல் காரணம் இன்றி வரும்=அவ்வமராமல்காரணம் தன்மாட்டில்லையாதல் தானே யுததாம். எ-து.

'அமராமல்காரணமின்றி' என்றதனான், முன் அஃதுண்டாய்த் தறத் தல் பெற்றும். அஃதாவது:—அரசன்குறையெடுக்கெவ்வொழுக்கம், வெறுப்பன செய்தவென்றிவை முதவியவற்றான் வருவது. ஆக்கம் வருவிக்கப்பட்டது. இயற்கையாகவே அன்புடையராய சுற்றத்தார்க்குச் செயற்கையான் வந்த நீக்கம் அதனையொழிய ஒழியும், ஒழிந்தால் அவர்க்கண்டுகெய்துகொள்ள வேண்டா, பழையவியல்பாய் நிற்குமென்பார், 'வரும்' என்றார். (க)

விளக்கம்:—முன்னோர் முறை சுற்றத்தவராக இருந்தவர் ஏதோ ஒரு காரணத்தால் தன்னோடு பொருந்தாது தன்னைப் பிரிந்துபோ யிருப்பாராயின், அவ்வித சுற்றத்தவர் பின்னும் தனக்குச் சுற்றத்த வர் ஆகவேண்டி முன் அவர்கள் தன்னிடம் பொருந்தாததற்குக் காரணமாகவிரந்ததைத் தன்னிடத்து நீக்குவதாகச் செய்துகொள்ளு வனாயின், அச்சுற்றத்தவர் மறுபடியும் தாமே வந்து கூடுவார்கள் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, அரசன் ஒருவன் தான் செல்லவேண்டிய நெறியைக் கடந்து தீயவழியில் நடத்த லாலும், பாவரும் வெறுக்கக் கூடிய வெறுப்பனவாகிய செயல்களைச் செய்தலாலும் சுற்றத்தவர் நீக்குவரென்றும், பின்னர் அவ்வரச னே நன்னெறி ஒழுக்கி விரும்புவனவற்றைச் செய்வானாயின் முன் னர் அவர்கள் நீங்கிய காரணம் ஒழிதலால் இயல்பாகவே சுற்றத் தவர்க்கு உள்ள அன்பின் மிகுதியால் பழைய இயற்கையோடு அவனை விரும்பி அவனோடு ஒரு முறை பிரிந்தவர்போல் இல்லாமல் அவனைத் தழுவி நிற்பார் என்றும் அறிந்தோம். ஆதலால், அரசன்

ஒர் கால் ஊழ்வலியால் நெறிகடந்து கடந்து வெறுப்பனவற்றைச் செய்தாலும், பின்னர் நெறி நீன்று விரும்புவனவற்றைச் செய்யின் சுற்றத்தவர் அவனைச் சூழ்ந்து அவன் வேண்டிய பயன்களை அடைபச் செய்வார்கள் என்று பெற்றோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், “காரணம் கருகிப் பிரிந்து போகின்ற சுற்றத்தவர் தன்மை இதுவென்று அறிந்தோம். இனிக் காரணம் கருதாது போகும் சுற்றத்தவன் எவனென்றும், சுற்றத்தவன் ஒருவன் ஒரு முறை பிரிந்து சென்று மறுபடியும் வந்து கூடுவானாயின் அவனிடத்து அரசன் கடந்துகொள்ளவேண்டிய தருதி எதுவென்றும் விளக்கல் வேண்டும்” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

சுற்றத்தழால்

168

530. உழைப்பிரிந்து காரணத்தின் வந்தாண வேந்த
னிழைத்திருந் தெண்ணிக் கொளல்.

(117.) இ-ள், உழைப் பிரிந்த காரணத்தின் வந்தாண = காரணியின் நித் தன்னிடத்து நின்றுப் பிரிந்துபோய்ப் பின் காரணத்தான் வந்த சுற்றத்தாண—வேந்தன் இழைத்து இருந்து எண்ணிக் கொளல் = அரசன் அக்காரணத்தைச் செய்துவைத்து ஆராய்ந்த நழீஇக்கொள்க, ஏ-து.

வானா ‘உழைப்பிரிந்து’ என்றமையின், பிரிதற்குக் காரணியின்மை பெற்றும், வருதற்காரணத்தைச் செய்யாதவழிப் பின்னும் பிரிந்துபோய்ப் பகையோடு கூடுமாகலின் ‘இழைத்திருந்து’ என்றும், அன்பின்றிப் போய்ப் பின்னும் காரணத்தான் வந்தமையின் ‘எண்ணிக்கொளல்’ என்றும் கூறினார். பிரிந்து போய் சுற்றத்தானுள் நீமைசெய்யப்போய் அதனையொழிய வருவானும் அது செய்யாமற்போய்ப் பின் கன்மை செய்ய வருவானும் தழுவுப்படுமாகலின், தழுவுமான முறையே இவ்விரண்டுபாட்டானும் கூறப்பட்டது. (வ)

விளக்கம்:—சுற்றத்தவன் ஒருவன் யாதொரு காரணமும் இல்லாமல் அரசன் ஒருவனிடத்திருந்து பிரிந்து போய்ப் பின்பு ஏதோ ஒரு காரணம் கருதித் தன்னிடத்து வருவானாயின், அரசனானான் அச்சுற்றத்தவன் எக்காரணத்தைக் கருதி தன்னிடத்து வந்தானோ அக்காரணத்தைச் செய்துவைத்து அவனை ஆராய்ந்த நழுவிக்கொள்ளுதல் வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, யாதொரு காரணமும் கருதாது எவனாயினும் ஒரு சுற்றத்த

வன் தன்னைப் பிரிந்துபோய்ப் பின்னர் தனக்கு ஏதேனும் ஒரு நன்மை கருதித் தன்னிடத்து வருவானாயின், அவனுக்கு ஆவன செய்து வைத்தாலொழிய அவன் மறுபடியும் தன்னோடு கடாள் ஆதலால், அவனுக்கு ஆவன செய்யவேண்டுமென்றும், அவ்வாறு செய்யாவிடில் தன்னைவிட்டுப் பிரிந்துபோய்ப் பகை அரசரோடு சேர்ந்து தனக்குத் தீங்கு செய்ய அவன் முயலுவானென்றும், இவ்விதம் ஆவனசெய்வதுடன் எக்காரணத்தால் இப்போது தன்னை வந்து கூடினான் என்பதை ஆராய்தல் வேண்டுமென்றும், அவ்வித ஆராய்ச்சியால் இவன்போன்று பிரிந்துபோன சுற்றத்தவரோடு சேர்ந்து தனக்குத் தீமை செய்யச் சென்று, பின் அத்தீமை செய்வதற்கு இல்லாது தன்னிடத்து வருபவனோ என்றும், அன்றி ஒரு

164

திருக்குறள் விளக்கம்

காரணமுயில்லாமற் போய்த் தனக்கு நன்மை செய்ய வருபவனோ என்றும் ஆராய்வதுடன் பகை செய்யச் சென்றவனையும் தழுவிக்கொள்ளுதல் வேண்டுமென்றும், பகைசெய்வதன் நன்மை செய்தவனையும் அவன் நன்மைக்காகத் தழுவிக்கொள்ளுதல் வேண்டும் என்றும் அறிந்தோம். ஆதலால், அரசன் தன் சுற்றத்தை இவ்விதம் சூழ்தல் வேண்டும் என்று இவ்வதிகாரத்தால் கூறியதாயிற்று என்றனர். அது கேட்ட பாணக்கர், "இவ்விதம் சுற்றத்தவரோடு சூழ இருந்த அரசன் ஒருவன் எக்காலத்தும் அவர்க்கு ஆவன செய்தற்கும், இனிபவை கூறற்கும், தழுவிக்கொள்ளற்கும் மறதியென்பது ஒன்று இல்லாது இருத்தல் வேண்டும் போலும்!" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

54. அதிகாரம்.
பொச்சாவாமை.

(பரி.) அகிலாவது உருவும் திருவும் ஆற்றலும் முதலாயவற்றான் மகிழ்த்த தற்காத்தலினும் பகையழித்தன்முதலிய காரியங்களினும் சேர்த்துச் செய்யாமல், மேற்சொல்லிய சுற்றத்தாரைப் பயனுள்ளது இச்சேர்த்தலிவழியாக

லின், இது சுற்றத்தழாவின் பின் வைக்கப்பட்டது.

விளக்கம்:—அதாவது ஒருவன் உருவத்தாலும், செல்வத்தாலும், வல்லமையாலும் தன்னை அதிகமாக நினைத்து அம்மகிழ்ச்சியால் தன்னைக் காத்துக் கொள்ளுதலிலும் பகைவர் முதலியவர்களை அழித்தலாகிய காரியங்களிலும் சேர்ந்து விடாதிருத்தல். மேற்கூறிய சுற்றத்தவர்களால் பயனடைய வேண்டுமாயின், இவ்வித சேர்வாகிய மறவி இவ்வாத காலத்தேதான் அது கிடைக்கும் ஆதலால், இப்பொச்சாவாமை என்னும் அதிகாரம் சுற்றத்தழாவின் பின் வைக்கப்பட்டு உள்ளது என்றனர். அது கேட்ட மாணுக்கர், “ஒருவனுக்கு மகிழ்ச்சியால் மறப்பு வருமாயின் அதுவும் ஒருதீதோ?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

551. இறந்த வெகுளியிற் நீதே சிறந்த
வுவகை மகிழ்ச்சியிற் சோர்வு.

(பரி.) இ-ள். சிறந்த உவகை மகிழ்ச்சியிற் சோர்வு=யிச்சுவகை

பொச்சாவாமை

165

கனிப்பான் வரும் மறவி—இறந்த வெகுளியிற் நீதே=அரசனுக்கு அளவிறந்த வெகுளியினுள் நீதே. எ-து.

யிச்சுவகை=பெருஞ்செல்வம், பேரின்பம், பெருமீதமென்றிவற்றும் வருவது. அளவு=பகைவரைபடர்த்தற்கும் கொடியோரை பொறுத்தற்கும் வேண்டுவது. இறந்தவெகுளி ஓர்வாயிழிப் பகைவரையுக்கொல்லும், இவ்வதன்வதன்றித் தன்னையே கோறலின், அளவிறுத்தீதாயிற்று. (எ)

விளக்கம்:—அரசன் ஒருவனுக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியால் வருகின்ற மறப்பானது அவனுக்கு அளவிறந்த கோபத்தால் வரும்நீமை யினும் அதிக நீமைபாக உள்ளது என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, பகைவரை வெல்வதற்கும், கொடியவரைத் தண்டிப்பதற்கும் வேண்டுவதாகிய அளவுக்கு உட்பட்ட கோபமானது அளவு கடந்து செய்யப்பட்டால் அது அவனுக்கு எத்தனைக்

கொடிய தீமையை உண்டுபண்ணுமோ அவ்விதமே ஒருவனுடைய பெருஞ் செல்வம், மிகுந்த இன்பம், தன்னை யற்பாது வரும் தகுக்கு, ஆகிய இவை யெல்லாம் மிகுந்த மகிழ்ச்சியைத் தந்து அவ்வளவிற்கு மகிழ்ச்சியால் தன்னைக் காத்தாக் கொள்ளுதலில் மறப்பை யுண்டாக்கி அதிக தீமையை அடையச் செய்யும். அன்றி யும், அளவிற்கு கோபமானது பகைவரையும், கொடியவரையும் காணமின்றிக் கொன்று பழியொன்றையே விளைக்கும். இம் மறப்போ பகைவரால் தன்னைக் கொல்லுவிக்கும். அதனால் மிகுந்த வெருளியினும் மறப்புக் கொடியதாயிற்று என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், “இவ்விதம் மறவி தன்னையே கொல்லும் என்பது அறிந்தோம். ஆயினும் இம்மறவியால் இம்மைப்பயன் மறுமைப் பயன்களை அடைதற்கில்லையோ?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

582. பொச்சாப்புக் கொல்லும் புகழை யறிவினை
நிச்ச நிரப்புக்கொன் றுங்கு.

(மீ.) இன். புகழ்ப் பொச்சாப்புக் கொல்லும் = ஒருவன் புகழினை அவன் மறவிடுக்கும், — அறிவினை நிச்சிராப்புக் கொள்ளும் = அறிவினை நிச்சிராப்புக் கெடுக்குமாறப்போவ. ஏ-த.

166

திருக்குறள் விளக்கம்

நிச்சிராப்பு = சாடோதம் இரவான் வருத்தித் தன்வயிறு நிறைந்தல். அஃது அறிவுடையான்கணுண்டாயின் அவற்கு இளிவரவானும் பாவத்தானும் என்சற்பாட்டினை விளைத்த அவனன்ருமதிப்பிணையுதிக்கும்; அது போல மறவியும் புகழுடையான்கணுண்டாயின் அவற்குத் தற்காவாமை யானும் காரியக்கேட்டானும் என்சற்பாட்டினை விளைத்த அவனன்ருமதிப்பிணை அழிக்குமென்பதாயிற்று. இவைவிரண்டுபாட்டானும் பொச்சாப்பினது குற்றம் கூறப்பட்டது. உ)

விளக்கம்:—ஒருவனுடைய தரித்திரமானது அவனுடைய அறிவினை எவ்விதம் கெடுக்குமோ அதுபோல அவன் புகழினை அவன் மறப்புக் கெடுக்கும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது.

அதாவது, நாள்தோறும் பிச்சைபெடுப்பதால் வருத்தமடைந்து தன் வயிற்றினை நிரைத்து வருவான் ஒருவன் அறிவுடையனாக இருப்பினும், அவ்வித அறிவுடையான் பிச்சைபெடுக்கின்ற காரணம் பற்றி இழித்துக் கூறப்படுகின்றனாலால் பாவத்தினால் அவனுடைய நன்கு மதிப்பினை இழக்க நேருகின்றது. அதுபோல் ஒருவனுடைய மறப்பும் அவன் புகழை அடையக்கூடியவனு யிருந்தும் அவன் தன்னைக் காத்துக் கொள்ளாமையால் நேரிடும் காரியக் கேட்டால் அவனுக்கு இழிவை உண்டாக்கி, அவனுக்கு உள்ள நல்ல மதிப்பினையும் அழிக்குமென்பது பெற்றோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணக்கர், “மேற்கூறிய இரண்டு திருக்குறளாலும் மறப்பினது குற்றமும், அதனால் இம்மைப்பயனாகிய புகழை அடைய தில்லையென்பதும் அறிந்தோம். இவ்விதம் மறப்பினால் புகழ் அடையவில்லை என்பதை எந்தாலாரும் ஒத்துக் கொள்வரோ?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

533. பொச்சாப்பார்க் கில்லை புகழ்மை யதுவுலகத்
தெப்பாணு லோர்க்குந் துணிவு.

(பரி.) இ-ள். பொச்சாப்பார்க்குப் புகழ்மை இல்லை=பொச்சாச் சொழுதுவார்க்குப் புகழுடைமையில்லை;—அது உலகத்த எப்பால் துலோர்க்கும் துணிவு=அவ்வின்மை இந்நீதிதலுடையார்க்கே யன்றி உலகத்த உய்வகைப்பட்ட தலுடையார்க்கும் ஒப்ப முடிந்தது. எ-து.

அரசர்க்கேயன்றி அறமுதலிய என்வினும் முயல்வார் யாவர்க்கும்

பொச்சாவாமை

167

அவை கைஉடாமையிற் புகழில்லையென்பது தோன்ற, 'எப்பாணுலோர்க்குத் துணிவு' என்றார். (க)

விளக்கம்:—மறப்பினை மேற்கொண்டு மதிழ்ச்சியால் உலகத்து உழல்கின்ற மக்கட்கு எக்காலத்தும் புகழுடைமை இல்லை என்பது இந்நீதிதலால் உடையாராகிய திருவள்ளுவர்க்கு மாத்திரம் அல்லாமல் உலகத்து எவ்விதப்பட்ட தூலுடையாருக்கும் சம்மதமாகவே உள்ளது என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது,

அரசர்க்கு உரிய தூலில் மாத்திரமல்லாமல் அறம், பொருள், இன்மை, வீடு ஆகிய நான்கு தூலினும், 'முயற்சி செய்பவர் யாவருக்கும் மறப்பினால் அந்நான்கும் கைகூடாது அதனால் புகழ் இல்லாமற் போய்விடும்' என்று கூறுகின்றன என்பது தோன்ற எந்நூலார்க்கும் துணிவு என்றனர். ஆதலால், மறப்பு இருக்குமாயின் எக்காரியமும் கைகூடாது அதனால் அடையவேண்டிய பயனாகிய புகழை அடைவதற்கு இல்லாமற்போம் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், "பெரிய செல்வத்தை உடையார்க்கும் மறப்புப் பயனைக் கொடுக்காதோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

534. அச்ச முடையார்க் கரணில்லை யாங்கில்லை
பொச்சாப் புடையார்க்கு நன்கு.

(பரி) இ-ள். அரண் அச்சம் உடையார்க்கு இல்லை = காடு மலை முதலிய அரண்களுள்சே ஏற்பினும், மனத்தின்கண் அச்சமுடையார்க்கு அவற்றற்பயனில்லை;—ஆங்கு கன்கு பொச்சாப்பு உடையார்க்கு இல்லை = அது போலச் செல்வமெல்லாமுடையாராயினும், மனத்தின்கண் மறவியையுடையார்க்கு அவற்றற்ப பயனில்லை. எ-து.

கண்மைக்கேதுவாகவின, 'கன்கு' என்றார். அச்சமுடையார் சிந்த அரணழியுமாறுபோல மறவியுடையாருடைய செல்வங்களும் அழியுமென்பதாயிற்று. (ச)

விளக்கம்:—ஒருவன் நீராண், நிலவாண், காட்டாண், மலைபாண்களாகிய காவலில் சிந்தாண் ஆயினும், அவன் மனத்தினிடத்தே மிக்க பயமுடையவனாக இருப்பானாயின் அக்காவல்களால்

168

நிருக்குறள் விளக்கம்

அவனுக்கு எவ்விதம் பயனில்லாமல் போயோ, அவ்விதமே எல்லாச் செல்வங்கள் உடையவராயினும், மனத்தின்கண்ணே மறப்பினையுடையாருக்கு அச்செல்வங்களால் பயனில்லாமற் போம் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆதலால், மனத்தில் அச்சமுடையவர் தமக்கு எவ்வித அரண் இருந்தும் தம்மைக் காத்துக் கொள்ளாத விடையாக அழிவரோ, அதுபோல மிகச் செல்வமுடையாரும் தம்

மைக் காத்துக்கொள்ளுதற் கில்லாதமறப்பினால் அச்செல்வங்களை பெல்லாம் இழப்பர் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணுக்கர், “மறப்பினால் அரசன் ஒருவன் தன்னைக் காப்பதற்கு வேண்டிய காரியங்களை முறையாகச் செய்யாவிடின் எங்கும்?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

555. முன்னுறக் காவா திழுக்கியான் றன்பிழை
பின்னா றிரங்கி விடும்.

(பரி.) இ-ள். முன்னுறக் காவாது இழுக்கியான் = தன்னுற் காக்கப் படுத் துன்பங்களை அவை வருதற்குமுன்னே அறிந்து காவாது மறத் திருத்தான்—பின்னாறு தன்பிழை இரங்கிவிடும் = பின்வந்தற்றகாலத்துக் காக்கலாசாமையின் அப்பிழைப்பினை நினைத்திரங்கிவிடும். எ-று.

காக்கப்படுத் துன்பங்களாவன:—சோர்வுபார்த்துப் பகைவர் செய்வன, ஊற்றின்பொன்புழி உருபஞ்சாரியையும் உட்கொடுக்கண. உற்றகாலத் துக் காக்கலாசாமையின், ‘இரங்கிவிடும்’ என்றார். இவை மூன்று பாட்டா ளும் பொச்சாப்புடைவார்த்து வருமேதல் கூறப்பட்டது. (இ)

விளக்கம்:—ஒருவன் தான் காத்துக் கொள்ளவேண்டிய துள் பங்களை அத்துன்பங்கள் வருதற்கு முன்னரே தெரிந்து காத்துக் கொள்ளாது மறத்திருப்பானாயின், பின்னர் அத்துன்பங்கள் வந்த காலத்து அவைகளைக் காப்பதற்கு அப்போது ஆகாமையால் தான் முன்னர்க்காவாது விட்டதனை எண்ணி அதற்காகத்தன்பப்படுவான் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் முன்னரே காவா விடின் இவனது மறப்பினையே எதிர்பார்த்திருக்கும் பகைவர் கால மறிந்து இவனைத் தாக்குவர். அக்காலத்து இவன் எல்லாவித ஆற்ற ளும் உடையவனாக இருக்கின்றும், அப்போது படைகள் முதலியவை ஆயத்தமாக இல்லாமையால், தன்னையும் தனது காட்டையும்

காத்துக் கொள்வதற்கில்லாது அழிவான். அழிவின்ற காலத்து ‘இவ் வித அழிவு எம் சோர்வினால் வந்ததன்றோ?’ என்று யிருதியும்

வருத்துவான் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கள், “மறவியை உடையார்க்கு வரும் குற்றம் இத்தகையது என்று அறிந்தோம். இம்மறதி ஒன்று இல்லாதிடிவ் மிக்க கன்மை கிணையும் போலும்!” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

536. இழுக்காமை யார்மாட்டு மென்றும் வழக்காமை வாயினதுவொப்ப தில்.

(பரி.) இ-ள். இழுக்காமை யார்மாட்டும் என்றும் வழக்காமை வாயின் = அரசர்க்கு மறவாமைக்குணம் யாவர்மாட்டும் எக்காலத்தம் ஒழிவின்றி வாய்க்குமாயின்,—அது ஒப்பது இவ் = அதனை யொக்கும் கன்மை யீறி தில்லை. ஏ-று.

வினாசெய்வார் சுற்றத்தாரென்றும் தம்பாலார்கண்ணும் ஒப்பவேண்டதவின் ‘யார்மாட்டும்’ என்றும், தாம் பெருகியளுக்கும் சுருங்கியளுக்கும் ஒப்பவேண்டதவின் ‘என்றும்’ என்றும், எல்லாச் சாரியங்களினும் ஒப்பவேண்டதவின் ‘வழக்காமை’ என்றும் கூறினார். உ.யினென்பது முதலிலித்தொழிற் பெயரடியாகவந்த வினாயெச்சம். வாய்த்தம் = சேர்ப்புதல். (ச)

விளக்கம்:—அரசர்களுக்கு மறவாமை என்மின்ற குணம் எவரிடத்தும் எக்காலத்தம் நீங்காமல் உண்டாகுராயின், அதனைக் காட்டினும் கன்மையானது அவ்வரசர்க்கு வேறு ஒன்றில்லை என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. என்னவின்? தம்மிடத்து கிணா செய்பவரும், சுற்றத்தவரும் ஆகிய எல்லோரிடத்தும் மறப்பென்பதே இல்லாதிருக்கவேண்டுமென்றும், தாம் அளகிறத்த செய்வத்தால் பெருகியகாலத்தும், வறுமையால் சுருங்கிய காலத்தும், எக்காலத்தும் சமாளமாய் மறதி இல்லாதிருத்தல் வேண்டுமென்றும், எந்தச் சாரியங்களினும் மறதி இல்லாத செய்ப வேண்டுவனவற்றைச் செய்ப வேண்டுமென்றும், இவ்விதம் எல்லோரிடத்தும், எக்காலத்தும், எவ்வினையையும் நீக்க மில்லாத செய்வது அருமையாதலால் வாய்க்கி னென்றும், அவ்விதம் வாய்க்குமாளும் அவர்க்கு எல்லா கன்மைகளையும் மறப்பில்லாமை உண்டாகி கிடுமென்றும், எல்லா

கண்மைகளையும் உண்டாக்கும் இம்மறப்பின்மை ஒன்றே சிறந்த கண்மையென்றும் கண்டோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், “இம்மறப்பு அத்தனைச் சிறந்ததாயின் அதனால் ஆகாத காரியம் ஒன்று மில்லைபோலும்!” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

537. அரியவென் றுகாத வில்லைபொச் சாவாக்
கருவியாற் போற்றிச் செயின்.

(பரி.) இ-ள். அரிய என்று ஆகாத இல்லை = இவை செய்தற்கரியனவென்று சொல்லப்பட்டு ஒருவற்கு முடியாத காரியங்களில்லை, — பொச்சாவாக் கருவியான் போற்றிச் செயின் = மறவாத மனத்தானே எண்ணிச் செய்யப்பெறின். ஏ-று.

பொச்சாவாத என்பதனிதுநினைவு விகாரத்தாற்றொக்கது. அந்தக் கண்ணமாகவிற் ‘சருவி’ என்றார். இடைவிடாத நினைவும் தப்பாத சூழ்ச்சியு முகையார்க்கு எல்லாம் எளிதின் முடியுமென்பதாம். இவை இரண்டு பாட்டானும் பொச்சாவாமையது சிறப்புக் கூறப்பட்டது. (ஏ)

விளக்கம்:—மறவாத மனத்துடனே எண்ணிக் காரியங்களைச் செய்வான் ஒருவனுக்கு ‘இவைமிக அரியகாரியங்கள்’ என்று எண்ணிச் செய்யக்கூடாதன ஒன்றும் இல்லை என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, மறப்பு என்பதே இல்லாதார்க்கு இடைவிடாத நினைப்பும் தவறாத உபாயங்களும் உண்டாகுமென்றும், அவற்றால் எவ்வித அரிய காரியமும் எளிதில் முடியுமென்றும் கண்டோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், “மறப்பில்லாமையால் எக்காரியமும் எளிதில் முடியுமென்று மறப்பின்மையின் சிறப்பினை அறிந்தோம். ஆயின் மறப்பில்லாத செயல்வேண்டுவன இவை என்பதை அறிவித்தல் வேண்டும்” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

538. புகழ்ந்தவை போற்றிச் செயல்வேண்டுஞ் செய்யா
திசுழ்ந்தார்க் கெழுமையு மில்.

(பரி.) இ-ள். புசுழ்த்தவை போற்றிச் செயல்வேண்டும்—**ரீதிதுதுடை**
 யார் இவை அரசுக்குரியனவென்று உடர்த்துக்கூறிய செயல்களைக் கடைப்
 பிடித்துச் செய்து,—செய்யாது இசுழ்த்தார்க்கு எழுமையும் இல்—அவ்வ

பொச்சாவாமை

171

ஊஞ் செய்யாது மறத்தவர்க்கு எழுமையினும் ஈன்மையில்லையாகலான்.
 எ-து.

அச்செயல்களாவன :—மூவகையாற்றலும், கால்வகையுபாயமும்,
 ஐவகைத் தொழிலும், அறவகைக் குணமும் முதலாய செயல்கள். சாதி
 தருமமாகிய இவற்றின் வழிஇயோர்க்கு உடனது கிரயத்தன்பமேயாகலின்,
 'எழுமையுயில்' என்றார். எழுமை—ஆகுபெயர். இதனாற் பொச்சாவாது
 செய்யவேண்டுவன கூறப்பட்டன. (அ)

விளக்கம் :—**ரீதி தூல் ஆசிரியர்கள்** எனவாவை அரசர் செய்ய
 வேண்டிய கடமைகளென்று உயர்த்திச்சொன்னார்களோ அவை
 களை எல்லாம் விடாது அரசர் செய்தல் வேண்டும் என்றும், அவ்விதம்
 அச்செயல்களைச் செய்யாது ஒழிந்தார்க்கு ஏழு பிறப்பிலேயும்
 ஈன்மை யுண்டாகாது என்றும் இத்திருக்குறள்கூறுகின்றது. அதா
 வது; அறிவு, ஆண்மை, பெருமை ஆகிய மூவகையாற்றலும்;
 கொடுத்தல், இன் சொற்சொல்லல், வேறு படுத்தல், தண்டித்தல்
 ஆகிய நான்குவித உபாயங்களும்; மேற்செல்லல், அரண் முற்றல்,
 கொள்ளுதல், போரிடல், வெல்லல் என்பனவாகிய ஐவகைத்
 தொழில்களும்; நட்பாக்கல், பகையாக்கல், மேற் செல்லல், இருத்
 தல், பிரித்தல், கூட்டல் என்பனவாகிய அறவகைக் குணங்களும்
 ஆகிய இவைகளை யெல்லாம் அரசன் கடைப் பிடித்துச் செய்தல்
 வேண்டுமென்றும், அவ்வாறு செய்யாது அளவிறந்த உவகையால்
 மறப்பினை மேற்கொண்டிருப்பானாயின், அவன் இம்மைப் பயனை
 இழப்பதுடன் அரசுரிதியைச் சரியாகச் செய்யாதுபோவானாக
 யால் மறுமைப் பயனையுமிழந்து நரகத்துன்பத்தினுள் அழுந்து
 வான் என்றும், அவனுக்கு ஏழுபிறப்பினும் ஈன்மை உண்டாகாது
 என்றும் அறிந்தோம். ஏனெனின்? அரசன் குடிக்கைக் காத்து ஆக
 வேண்டுவன செய்யாவிடின் அதனூல் வரும் குற்றம் அவனை மாத்

திராம் அணுகுவதன்றி, அவன் சேழப்பட்ட குழிகள் யாவரையும் அழித்து, இம்மை மறுமைப் பயன்களையும் இழந்துவிடச் செய்தின்ற தாதலால் இவ்வித மறப்பென்னும் குற்றத்திற்கு ஆளாகிய ஒரு வனுக்கு ஏழு பிறப்பினும் நன்மை உண்டாவதில்லை என்பது திண்ணமே என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணிக்கர், “மறவாது அரசன் செய்யவேண்டுவன இவைபென்றும், செய்

172

திருக்குறள் விளக்கம்

பாத காலத்து அடையும் நீமை இதுவென்றும் அறிந்தோம். ஆயினும், இம்மறவாமைபால் வரும் மகிழ்ச்சியை அறிவித்தல் வேண்டும்” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

539. இகழ்ச்சியிற் கெட்டாரை யுள்ளாக தாந்தம்
மகிழ்ச்சியின் மைந்துறும் போழ்து.

(பரி.) இ-ள். தம் மகிழ்ச்சியின் தாம் மைந்து உறும் போழ்து = அரசர் தம்மகிழ்ச்சிக்கட்டாம் வலியுறும்பொழுது, — இகழ்ச்சியின் கெட்டாரை உள்ளாக = முற்காலத்து அதனினுய சேர்வாற் கெட்டவர்களை விளக்க. ஏ-று.

காரணங்களோடு அவர்க்குநாய உரிமையை மகிழ்ச்சியேற்றித் ‘தம் மகிழ்ச்சியின்’ என்றும், இகழ்ச்சியும் கேடும் உடன்றேன்றமாகலின் ‘மகிழ்ச்சியின் மைந்துறும் போழ்து’ என்றும் கூறினார். கெட்டாரை உள்ளவே, காரும் அவ்வாறே கெடுதலென்று அதன்னை மைந்துறொன்பது கருத்து. எண்ணுவென்ற பாடமோதுவாரு முளர். (க)

விளக்கம்:— அரசரானவர் தாம் அடைந்த பல உரிமைகளால் தம்மை அதிகமாக நினைத்து மகிழ்கின்ற காலத்து இவ்விதம் முற்காலத்து மகிழ்ச்சியினால் நினைத்து அம்மகிழ்ச்சியால் தாம் செய்ய வேண்டுவனவற்றைச் செய்வாது மறந்து கேடு அடைந்தவர்களை நினைத்தல் வேண்டும் என்ற இத்திருக்குறள் கூறுவதால் அரசரானவர் தமக்குப் பெரியதோர் தருதியும் செல்வமும் கிடைக்கு

மாயின் அக்காலத்து அத்தருதியானும் செல்வத்தானும் மிகுதியும் மகிழ்ச்சியை யடைந்து தாம் செய்யவேண்டுவனவற்றைச் செய்யாத மறந்து கேட்டினை அடைவது தின்னமாநலால் அவ்வித மறப்பும். அதனாற்றுகேடும் உண்டாகாதிருக்கவேண்டும் என்று எண்ணுகின்ற நல்லறிவினையுடைய அரசர் தம் போன்று மகிழ்ச்சி யினால் முற்காலத்துச் செய்யவேண்டுவனவற்றைச் செய்யாத மறந்து கேட்டினை அடைந்த அரசர்களது சரிதைகளைக் கற்றுக் கேட்டும் மறப்பு என்பதைத்தாம் கொள்ளாது இருக்க முயலல் வேண்டும் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “எத்தனை மகிழ்ச்சியடையினும் மறப்பு என்பது கூடாது என்பது அறிந்தோம். ஆயின், ஒருவன் மறவாமென்பதையே தனக்கு

பொச்சாவாமை

173

எல்லாம் தருவது என்று எண்ணி அம்மறவாமையை மேற்கொள்ளு வாளுயின், அவன் எதையும் அடைதல் கூடுமோ?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

540 உள்ளிய தெய்த லெளிதுயன் மற்றுந்தா

னுள்ளிய துள்ளப் பெறின்.

(பரி.) இ-ள். தான் உள்ளியது எய்ததல் எனினு மன் = அரசனுக்குத் தானெய்த நினைத்த பொருளை அந்நினைத்த பெற்றியே எய்தல் எனி தாம்,—மற்றும் உள்ளியது உன்சப்பெறின் = பின்னும் அதனையே நினைக் கக் கூடுமாயின். எ-து.

அது கூடாதென்பது ஒழிந்த நின்றமையின், மன் ஒழிவிசைக்கண் வந் தது. அதனையே நினைத்தலாவது:—மறவியின்றி அதன்சண்ணே முய றல். இவை விரண்டுபாட்டானும் பொச்சாவாமைக்கு உபாயம் கூறப் பட்டது. (வ)

விளக்கம்:—அரசன் ஒருவன் தான் அடைய எண்ணிய பொருளை நினைத்த வண்ணமாகவே திருக்கப்பெறுவானாயின் அவன் அடைய எண்ணிய பொருளை எண்ணிய வண்ணமே அடைதல் எளிதாகும் என்று திருக்குறள் கூறுவதால், ஒருவன் ஒரு பொருளை அடைதல் வேண்டுமென்று ஆசைக்கொண்டால் ஒரு முறை அப்பொருளைப் பற்றி நினைத்து விட்டு மறுபடியும் நினைப்பது மறந்துவிடுவானாயின் அவனுக்கு அப்பொருள் கை கூடாது என்றும், அதனால் எவனொருவன் தான் எண்ணிய பொருளை அடைவதற்கு எக்காலத்தும் அதையே நினைத்து நிற் கின்றானே அவ்வித தருதியுடையானே அவன் எண்ணிய பொருள் எவ்வித மேன்மையுடையதாயினும் எளிதாக அடைந்துவிடுதல் கூடும் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “மேற்கூறிய இரண்டு திருக்குறள்களாலும் முறையே மதிச்சி யினால் மறப்பு என்பதைக் கொள்ளா திருப்பதற்கும் எண்ணிய பொருளை அடைவதற்கும் உபாயங்கள் இவை என்று அறிந்தோம். இனி, இவ்விதம் மறவாமையைக்கொண்ட அரசன் ஒருவன் கடத் தும் அரசின் முறைமை என்று இறைமாட்சியினுள் பத்தாவது திருக்குறளில் கூறியசெங்கோல் என்பதையும் விளக்கல் வேண்டும்” என்று கேட்டதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினார்.

174

திருக்குறள் விளக்கம்

55. அநீசாரம்.

செங்கோன்மை.

(பரி) இ-ள். அநீதாவது அரசனார் செய்யப்படும் முறையினது தன்மை. அம்முறை ஒருபாற்கோடாது செவ்வியகோட்போறலிற் செங்கோலெனப் பட்டது. வட துலாரும் தண்டமென்றார். அது சோர்விலாத அரசனார் செயற்பால தாகலின், இது பொச்சாவாமையின் பின் வைக்கப்பட்டது.

விளக்கம்:—அதாவது, அரசன் ஆளுகையில் செய்யப்படும் முறை. அவ்வித முறை ஒரு பக்கத்தில் சாய்ந்து கோணுதலை அடையாது நேராகக் காணப்படும் கோல்போல் இருத்தலால் செங்கோல் என்று கூறப்பட்டது. இவ்வித செங்கோல் மறதியில்லாத அரசன் ஒருவனால் செய்யவேண்டுவது ஆதலால் மறதியைக் கூறும் பொச்சாவாமை பென்னும் அதிகாரத்துக்குப் பின்னர் இவ்வித காரத்தைக் கூறினர் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், “ஒரு பால் கோடுதல் என்பது என்ன?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

541. ஓர்ந்துகண் ணோடா திறைபுரிந் தியார்மாட்டுந்
தேர்ந்துசெய் வஃதே முறை.

(பரி.) இ-ள். ஓர்ந்து=தன்கீழ் வாழ்வார் குற்றஞ்செய்தால் அக்குற்றத்தை காடி—யார்மாட்டும் கண்ணோடாது=யாவார்மாட்டும் கண்ணோடாது—இறை புரிந்து=நெடுநிலைமையைப் பொருத்தி—தேர்ந்து=அக்குற்றத்திற்குச் சொல்லிய தண்டத்தை தாலோரோடு மாராய்த்து—செய்வஃதே முறை=அவ்வளவிற்குக் செய்வதே முறையாம். எ-து.

நெடுநிலை இறைச்சியல்பாகவின் அதனை ‘இறை’ என்றும், உயிரினுஞ் சிறத்தார்கண்ணுமென்பார் ‘யார்மாட்டும்’ என்றும் கூறினர். இறைமை இறைபெனவும், செய்வது செய்வஃதெனவும் சிற்றன. இதனால் சென்றோன்மையிலக்கணம் கூறப்பட்டது. (6)

விளக்கம்:—அரசனானவன் தன் கீழ்ப்பட்ட குடிசன் குற்றஞ் செய்வாராயின் அக்குற்றம் ஏதுவென்று ஆராய்ந்தும் அவ்விதம் ஆராயும் கால் எவரிடத்தும் பசுபாதையில்லாத நெடுநிலைமையுடன்

செங்கோன்மை

175

சின்றும், செய்த குற்றத்திற்கு தூல்களில் சொல்லி உள்ள தண்டனை இதுவென்று தூலவல்லவரோடு ஆராய்ந்தும், அவ்வித தண்டனையை ஏதுதலும், குறைதலும் இல்லாத சொல்லிய அளவாகவே செய்வது முறைபென்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஏனெனின்? அரசனானவன் இயல்பாகவே நடுநிலை இறைவன்

என்ற தலைமைப் பெயரைக் கொண்டதோடு தனக்கு உயிரினும் சிறந்தாராய் இருக்கிறும் அவரிடத்தும் குற்றம் கண்டவிடத்து பசுபாதமில்லாது தண்டிப்பதே முறையாதலால் இவ்விதம் செய்கின்ற அரசனது கோலே கோணுதலையடைவாத செங்கோல் எனச் செங்கோலின் இலக்கணம் கூறியதாயிற்று என்று கூறினர். அது கேட்ட மாணாக்கர், “உலகத்து மக்களெல்லாம் அரசன் செங்கோல் நோக்கிவாழ வேண்டும் போலும்” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

542. வானோக்கி வாழு முலகெல்லா மன்னவன் கோளோக்கி வாழும் குடி.

(பரி.) இ-ள். உலகு எல்லாம் வான் நோக்கி வாழும் = உலகத்துவிடெல்லாம் மழையுதராயின் உணவாகாநிற்குமே யெனினும், — குடி மன்னவன் நோக்கிவாழும் = குடிகள் அரசன் செங்கோலுதராயின் உணவாகாநிற்கும். ஏ-து.

நோக்கிவாழ்தல் = இன்றியமையாமையானினாயினவை ‘வான்’ என்றும், கோலினாய மைத்தைக் ‘கோல்’ என்றும் = கூறினர். அவ்வேமயில் வழி உணவுதராயினும் குடிக்கு அரசனார் பயனில்லை யென்பதாம். (உ)

விளக்கம் :— உலகத்திலுள்ள உயிர்களைல்லாம் மழை ஒன்றினால் வாழ்வது உண்மையாயினும், குடிகள் அரசன் செங்கோலோடு இருப்பாலாயின் வாழ்தல்கூடும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, உலகத்திலுள்ள உயிர்கள் மழையின் தருதியால் உணவினைக்கொண்டு பிழைப்பதும், அவ்வுணவில்லாது இறப்பதும் இயல்பாக இருக்கின்றும், மழையிருந்து உணவுகிடைத்த காலத்தும் அரசனது ஆளுகை பசுபாதத்தோடு இருக்குமாயின் உணவால் பயந்துய்த்த வாழ்தல் கூடாதென்றும் அவனது செங்கோலே வாழ்வதற்கு இடமாகுமென்றும் செங்கோலின் தருதி

வைக் கூறியதாயிற்று என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “அரசனது செங்கோல் குடிகள் வாழ்வதற்குக் காவலாக உள்ளது என்

பத அறிந்தோம். ஆயின், அது செங்கோலாக இல்லாவிடில் என் விதம் குடிசன் வாழ்வதற்கு இல்லாமற்போகும்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

543. அந்தணர் நூற்கு மறத்திற்கு யாதியாய் நின்றது மன்னவன் கோல்.

(பரி.) இ-ள். அந்தணர் தற்கும் அறத்திற்கும் ஆதியாய் மின்றதம் = அந்தணர்க்குரித்தாய வேதத்திற்கும் அந்நூற் சொல்லப்பட்ட அறத்திற்கும் காரணமாய் நிலப்பெற்றது—மன்னவன் கோல் = அந்நூற் செலுத்தப்படு மின்றசெங்கோல். ஏ-து.

அரசர் வணிகரென்னுமேனையோர்க்கு முரித்தாயினும், தலைமையற்றி 'அந்தணர் தல்' என்றார். "மாதவர் கோன்பு மடவார் கற்பும்—காவலன் காவ" வன்றித் தங்காவலன் ஆகவின், ஈண்டறமென்றது அவை யொழிந்தவற்றை வேதமும் அறனும் அரசாதிபாயினுஞ் செங்கோலில் வழி நடவாவாகவின், அதனை அவற்றிற்கு 'ஆதி' என்றும், அப்பெற்றியே தனக்காதிபாவது பிரிநிலையென்பார் 'மின்றத' என்றும் கூறினார். இவை யிரண்டு பாட்டானுஞ் செங்கோலது சிறப்புக் கூறப்பட்டது. (க)

விளக்கம் :—அந்நூல் செலுத்தப்படுகின்ற செங்கோல் அந்தணர்க்கு உரியதாகிய வேதமென்னும் நூலிற்கும் அந்நூலுள் சொல்லப்பட்ட அறத்திற்கும் காரணமாய் நிலப்பெற்று நிற்றின்ற தது என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அந்தணர் என்று முதல் வருணத்தாரைக் கூறி மின்றதமயால் ஏனைய வணிகர் முதலான வருணத்தவரது தொழிலுக்கும் காரணமாய் நிற்பது அந்நூலுடைய செங்கோலென்றும், வேதமானது அந்நூலாக இருப்பவதது நிரு ளாங்கு என்று நூல்கள் கூறுமாயினும் அந்நூலது ஆளுகை சரியாக நடவாவிடின் அந்நூலுடையதும், ஒதுகித்ததும், ஆகிய செயல்களைச் செய்வதும் கூடாதென்றும், அவ்விதமே ஏனையவருணத்தோர்க்கும் அவாவர் தொழில் நடவாதென்றும் அறிந்தோம். அன்றியும் இந்நூலே மணிமேகலை இருபத்திரண்டாவது நிறை செய்த காதலி னுள் "மாதவர் கோன்பு மடவார் கற்பும்—காவலன் காவலின்

ரெனில் இன்றால்" என்று கூறியதாலும் அறிதல் கடும் என்று ஆசிரியர் கூறினர். மாணாக்கர், "மணிமேகலையின் கதை யாது?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர். மணிமேகலை என்பாள் காவிரிப் பூம் பட்டினத்தில் மாதவி என்ற கணிகைக்கும் கோவலனென்னும் ஒரு வணிகனுக்கும் பிறந்தவள். கோவலன் என்பான் தன் மனைவி கண்ணகியோடு மதுரைமா நகரம் சென்று அங்கு அரசனது அறி யாமையால் வெட்டுண்டமையைக் கேட்ட மாதவி என்னும் காதல் கணிகை தவம் பூண்டாளாதலால், அவள் மகன் மணிமேகலையும் தவம் பூண்டு ஓர் மலர் வனம் புருந்து அறவண அடிகளுக்கு இடு வதற்கு மலர் கொய்யச் சென்றான். அங்கு மணிமேகலையை விரும்பியிருந்த உதயகுமரன் என்னும் அந்நாட்டு அரசன் மகன் அவள் மீது காதல்கொண்டு அவளிருந்த இடத்தே சென்று அவளைத் தேர்மீது ஏற்றிச் செல்ல எண்ணி அவ்விதமே சென்றான். சென்றகாலத்து மணிமேகலைபாணவன் தன்னோடு இருந்த சுதமதி என்னும் பெண்மணியின் சூழ்ச்சியின்படி அங்கு இருந்த பனிக் கறையுள் புருந்து தாளிட்டு இருந்தான். வந்தவனாகிய உதய குமரன் மணிமேகலையைக் காணாது சுதமதியை யினவனுய் அவள் அவ்வுதய குமரனுக்கு அறத்தைப் போதித்தான். அதுகேட்ட வனாகிய உதயகுமரன் பனிக்கறையினுள்ளே இருந்த மணிமேகலை யைக் கண்டு அப்பனிக்கறையினுள் செல்லுவதற்கு நினைந்து அத னுடைய வாயில் காணப்படாமையால் அப்பனிக்கறைச் சுவரைக் கையால் தடவிக்கொண்டு வந்து மறுபடியும் சுதமதியை நோக்கி 'மணிமேகலையின் தன்மை எது?' என்று கேட்டான். அதற்குச் சுத மதி 'மணிமேகலை தவவொழுக்கமுடையவன்; குற்றஞ் செய்தாரைச் சபிக்கும் வல்லமையுடையவன்; சிறிதும் காமவிகாரம் என்பது இல் லாதவன்; ஆதலால் நீ யவளை விரும்புதல் தகுதியன்று' என்று புத்தி கூறினார். அதுகேட்ட உதயகுமரன், 'அவன் எத்தன்மையளாயி னும் ஆகட்டும்; எவ்விதமேனும் எனக்கு உரியவனாகக் கடமைப் பட்டிருக்கின்றான்' என்று கூறிச் சென்றான். இவை எல்லாம் அறிந்த மணிமேகலை 'நாம் இவ்வடிவத்தோடு திரிந்துகொண்டிருப்

போமாயின் சமமை உதயகுமான் லிட்டு ரீங்கான் ; சமமை எவ்வித
 மேனும் கைப்பற்றிக் கொள்ள முயற்சி செய்வான் ; ஆதலால் நாம்
 காயசண்டிகை என்னும் தவப் பெண்ணின் வடிவத்தைக் கொள்ளு

23

178

திருக்குறள் விளக்கம்

தல் சன்மை' என்று எண்ணினவாய் அவள் வடிவு கொண்டு அமுத
 காயி என்னும் ஓர் பாத்திரத்தைக் கையிற் கொண்டு சிறைச்சாலையி
 னுள் புருந்த அங்கு தண்டிக்கப்பட்டிருந்த சிறையாளர்களுக்கெல்
 லாம் பரி ரீக்கிச் சிறைச்சாலையை அறச்சாலையாகி இருந்தனர்.
 ஈதெல்லாம் கேட்ட உதயகுமான் 'இவளை எவ்விதமேனும் கைப்பற்
 ரித் தேரில் ஏற்றி அவள் கற்ற வித்தைகளையும் அவள் சொல்லும்
 இனிமைபாசிய முதுமொழிகளையும் கேட்பேன்' என்று தன்னுள்
 னே எண்ணிக்கொண்டே சென்று அவளிருக்கும் உலகஅறவியில்
 ஏறினான். இவன் இவ்விதம் இருக்கக் காயசண்டிகைக்குத் தலைவனா
 னிய காஞ்சன் என்னும் சித்பாதான் அவள் சரபம் ரீக்கித் தன்விட
 த்து இன்னும் வாயில்லையே என்று அவளைத் தேடிச் சாமிரிப்பும்
 பட்டினத்தில் இறங்கி அங்குப் பல இடங்களில் தேடித் திரிந்து தன்
 காதலி காயசண்டிகையினுடைய வேடத்தைப் பூண்டுப் பலர்க்கும்
 உணவளித்து அவரதுபடுகளை மாற்றிக்கொண்டிருக்கும் பெண்ணினை
 மணிமேகலை என்று அறியாது காயசண்டிகை என்றே நிச்சயித்து
 அவளருகிற் சென்று 'நீ ஏந்தியபாத்திரம் ஒன்றையிருந்தும் பலர்க்கும்
 அன்னமிடுகின்றாய்; ஈதென்றீர்?' என்று வினவலும், அதற்கு அவள்
 பாடும் முதுமொழி கொடாது தன்மீது காதல்கொண்டு வந்த உதய
 குமானிடத்தே சென்று செல்வம் நிலையாமை, யாக்கை நிலையாமை,
 இளைமை நிலையாமை ஆகிய நருமங்களைப் போதித்து நின்றான்.
 இதுகண்ட சித்பாதான் கோபங்கொண்டு 'சமது மனைவியாகிய
 இவன் இவ்வினைஞன்மீது காதல்கொண்டவள்; அதனை நாம் அறியா
 வன்னம் இவனுக்கு அறவழியைப் போதிக்கின்றாய்; எவ்வித
 மேனும் இவ்விளங்குமான் இன்று இரவு இவனிடத்தே வருவன்;
 அக்காலத்து இவனை வெட்டி விழ்த்துவோம்' என்று எண்ணின
 வராய் ஓரிடத்து ஒளிந்து இருந்தான். காயசண்டிகை வேடம்

பூண்ட மணிமேகலை சொல்லிய விஷயங்களைக் கேட்ட உதயகுமரன் 'இவன் மணிமேகலையே யாரும்; வேடத்தால் நம்மை மயக்குகின்றான்; ஆதலால் இவனை இன்றிரவு இங்கு வந்து அடைவோம்' என்று எண்ணிச் சென்றான். சென்றவனாகிய உதயகுமரன் அன்றிரவுதான் எண்ணியபடியே மணிமேகலையினிடம் வரவும், அவன் வருகையை எதிர்பார்த்திருந்த காயசண்டிகையில் கணவனாகிய வித்யாதான் தன்னுடைய வாளால் அவன்தோனை விசிக்கொள்ளான். பிறகு உதய

செங்கோன்மை

179

குமரன் இறந்தான் என்று கேட்ட அரசன் 'அறநெறியில் விளகி மறவழியிற் சென்ற எனது குமரன் தேகத்தைச் செய்யவேண்டுவன செய்துவிடுங்கள்,' என்று கூறி, மணிமேகலையைச் சிறைசெய்யும்படிக் கட்டளையிட்டான். இவ்விதமிருக்கவும் உதய குமரன் தாய், தன் குமரன் இறப்பதற்குக் காரணமாய் இருந்த மணிமேகலையை நாம் எவ்விதமேனும் துன்பப்படுத்திக் கொள்ளுதல் வேண்டும் என்று எண்ணி அரசனிடம் சென்று 'மணிமேகலை குற்றமற்றவள்; அவளைச் சிறைச் சாலையினின்றும் விடுவித்தல் வேண்டும்' என்று கூறினள். அதுகேட்ட அரசன், 'நீ அவ்விதம் எண்ணுவாயாகில் உன் விருப்பப்படியே செய்தல் கூடும்' என்றான். அரசன் மனைவியும் அவளைச் சிறையினின்றும் மீட்டுத் தன்னுடைய அரசன்மனையில் வைத்து அவளைப் பலவிதமாகவும் துன்பப்படுத்தி உயிரையும் போக்க எண்ணியகாலத்து அதனை அறிந்த மணிமேகலை தன் தவ வலியால் பிழைத்து இருந்தாள். அவள் தவவலியை அறிந்த அரசன் மனைவி அவளை வணங்கி அவள் செல்லவேண்டிய இடத்திற்குச் செல்லும்படி ஏனினள். மணிமேகலையும் தன்விருப்பப்படியே தவம் பூண்டாளாய் தவத்தவரிடம் சென்று தவம் நோதறு அற வழியில் நின்றாள் என்பதே மணிமேகலையின் கதை யாரும்.

544. குடிதழீஇக் கோலோச்சு மாநில மன்ன

னடிதழீஇ நிற்கு முலகு.

(பரி.) இ-ள். குடிதழீஇக் கோல் ஒச்சம் மாநிலமன்னன் அடிதன் குடிநீளும்மனைத்துச் செங்கோலயுஞ் செலுத்தும் பெருகிலவேந்தனடி.

யை—தழீஇ நிற்கும் உலகு=பொருத்தி விடார் உலகத்தார். எ-து.

அணத்தல்=இன்சொற் சொல்லுதலும், தனர்க்துழி வேண்டுவன கொடுத்தலும் முதலாயின. இவ்விரண்டினையும் வழுவாமற்செய்வான் நில முழுதாமாளுமாகவின் அவனை 'மாவிலமன்னன்' என்றும், அவன் மாட்டி யாவரும் சீங்கா வன்பினராவராகவின் 'அடிதழீஇ நற்குமுலகு' என்றும் உறினார். (ச)

விளக்கம்:—தன் குடிகளை அணத்தற்கொண்டு செங்கோல் முறைமையும், முறையாகச் செலுத்தும் பெரிய பூயிக்கு அரசனாக உள்ள ஒருவனது காலினை புண்பாகப்

180

நிருக்குறள் விளக்கம்

பற்றிக்கொண்டு அவனை விடாது அவன்பின் செல்வர் உலகத்தவர் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, அரசன் ஒருவன் தன் குடிகள் குறையிரந்த காலத்து அவர்களுக்கு இனிய சொல்லைச் சொல்லியும், அவர்கள் வறுமையுற்ற காலத்து வேண்டுவனவாகிய பொருளைக் கொடுத்தும் செங்கோலைச் செலுத்தவானாயின் அவ்வித அரசனை மக்கள் தங்களுக்கு உயிரென எண்ணி அவன் காட்டில் வாழ்வார். அவ்விதம் வாழும் காலத்து அவன் நாடானது வெகுதூரம் பார்த்து அவனைச் சக்கரவர்த்தி பென்னும் பெயருக் குரியவன் ஆக்கும் என்று செங்கோலின் சிறப்பினை உணர்ந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், "செங்கோல் செலுத்தும் அரசன் நாடானது மிகவளமுடையதாக இருக்கவேண்டுமன்றோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

545. இயல்புளிக் கோலோச்சு மன்னவ னுட்ட.

பெயலும் வினையுநந் தொக்கு.

(பு.) இ-ள். பெயலும் வினையுளும் தொக்கு=பருவமழையுக் குன்றாத வினையும் ஒருங்கு கூடி—இயல்புளிக் கோல் ஒச்சம் மன்னவன் காட்ட=தங்கள் சொல்லிய வியல்பாற் செங்கோலைச் செலுத்தாமானது காட்டின்கண்ணவாம். எ-து.

உளியென்பது மூன்றாவதன் பொருள்படுவதோரிடைச் சொல், வானும் நிலனுக்கு சேரத் தொழிற்பட்டு வளஞ்சரக்கு மென்பதாம். (ஊ)

விளக்கம்:—அரசனுக்குக் கூறிய தூல்களில் சொல்லியபடி அரசன் தன் செங்கோலைச் செலுத்துவானாயின் அவ்வித அரசனுடைய நாட்டில் பருவத்து மழையும் அம்மழையாலாகிய விளைவும் ஒன்று சேர்ந்த வளம்தரும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, அறத்தின் வழியே அரசன் நடப்பானாயின், 'அரசன் எவ்வழி—குடிகள் அவ்வழி, நீர்வழி மிதவை—நான்வழிக்காக' என்றபடி மக்களும் அறநெறி விவகாரது நடப்பாராதலால் அதனை உணர்ந்த அறக்கடலாகிய அந்தணன் உயிர்களின்மீது உள்ள அருளால் பருவமழையினை பெய்யச் செய்து சிறிதும் குறையாத பெரியதோர் வளத்துக்குக் காரணமாகிய விளைவுகளை உண்டுபண்ணி உயிர்கள் யாவையும் ஒம்புவன் என்பது கண்டோம். என்னை ?

செங்கோன்மை

தந்தை ஒருவன் தன் வழி நின்ற மக்களைக் காணும் காலத்து அவர்க்கு வேண்டுவன செய்தும், தன் வழி நில்லாத மக்களுக்குத் தண்டனையை விதித்தும் நிற்பதுபோல், இறைவனும் தான் விதித்த விதியில் நின்று அறநெறியைக் கைக்கொள்ளும் அரசனுக்கும் அவன் கீழ்ப்பட்ட குடிகளுக்குர் அவர்கள் பிறழ்க்கும்படி உலகத்துக்கு அமுதமென்று சொல்லும் மழையை அனுப்புவனென்றும், அல்லாவிடில் மழை பெய்யாமற் செய்து குடிகளை வறுத்துவன் என்றும் கண்டோம். இதனை விவேகசிந்தாமணி என்னும் தூலிற் கூறிய பின்வரும் செய்யுள்களை உங்களுக்கு விளக்கும் அவையாவன :—

“வேத மோதிய வேதியர்க் கோர்மழை
நீதி மன்னர் நெறியினுக் கோர்மழை
காதல் மங்கையர் கற்பினுக் கோர்மழை
மாத மூன்று மழையெனப் பெய்யுமே.”

“அரிசி விற்பிடும் அந்தணர்க் கோர்மழை
வரிசை தப்பிய மன்னவர்க் கோர்மழை

புருடனைக் கொன்ற பூவைபர்க் கோர்மழை
வருட முன்று மழையெனத் துறுமே." என்பனவாம்.

ஆதலால், அரசனது கோல் செங்கோன்மைபாக இருக்குமாயின் உலகம் உய்வதற்கு முத்தகாரணமாகிய மழையும் தவறாத பெய்யுமென்றும், அம்மழையால் விளைவன விளைந்து உயிர்கள் பிழைக்குமென்றும் கண்டோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "செங்கோன்மைதானே யாவும் தருவது?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

546. வேலன்று வென்றி தருவது மன்னவன்
கோலது உங் கோடா தெனின்.

(பரி.) இ-ள். மன்னவன் வென்றி தருவது வேல் அன்று, கோல் = மன்னவனுக்குப் போரின்கண் வென்றியைக் கொடுப்பது அவனென்றும் வேலன்று, கோல், — அது உம் கோடாது எனின் = அஃதும் அப்பெற்றித் தருவது தான் கோடாதாயின். ஏ-து.

182 திருக்குறள் விளக்கம்

கோல் செவ்விதாயவழியே வேல் வாய்ப்பதென்பார் 'வேலன்று' என்றார்: "மாண்ட—வறவெறி முற்றே யாசின் கொற்றம்"* என்றார் பிற்கும், கோடானென்பது பாடமாயின், கருவியின்செழிற் விளைமுதன் மேனின்றதாகவுரைக்க. (ச)

விளக்கம்:—அரசன் ஒருவனுக்குப் பகைவரோடு பேராடும் காலத்து வெற்றியைக் கொடுப்பது அவன் கையிற்றுக்கிய வேல் அன்று என்றும், அவ்வெற்றியைக் கொடுப்பது அவனுடைய செங்கோலே என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஏனெனின்? அவனது செங்கோல் செங்கோலாக இருக்குமாயின் அது வெற்றி தரும் என்றமையால், ரீங்கன் வினவியபடி செங்கோல் ஒன்றே பகைவரை வெல்வதற்கு உரிய மாட்சியாகும். அது என்னையோ வெனின்? அரசன் செங்கோலையிருப்பானாயின் அவன் மீது

பகைவர் வந்தகாலத்து அவன் கீழ்ப்பட்ட குடிகள் ஒவ்வொருவரும் போர் வீரராகி அரசனுக்கு ஜெயம் வருமென்றும் கருத்துடன் தம்முயிரைப் பொருளாக மதியாத உயிர்போம் அளவும் புறமுதுகிடாத போராடுவர். அவ்விதம் போராடுவதால் பகைவர் தோற்றுப் புறமுதுகிடுவர். ஆகவே, செங்கோன்மையுடைய இவ்வரசனுக்கு வெற்றிபாரும். ஆதலால், மன்னவன் ஒருவனுக்கு அவனது தேகவலி, படைவலி ஆகிய இவைகள் மாத்திரம் போதாவென்றும், செங்கோன்மையால் ஆகிய வலிவேண்டும் என்றும் பெற்றோம் என்றனர். அதுகேட்டமாணிக்கர், “அரசன் ஒருவனைக் காப்பது அவன் செங்கோன்மைபோலும்!” என்னதும், ஆசிரியர் கூற வாராயினர்.

547. இறைகாக்கும் வையக மெல்லா மவனை முறைகாக்கும் முட்டாச் செயின்.

(பு.) இ-ள். வையகம் எல்லாம் இறை காக்கும் = வையகத்தைப்பெய் வாம் அரசன் காக்கும்;—அவனை முறை காக்கும் = அவன்றனை அவனது செங்கோலே காக்கும்;—முட்டாச் செயின் = அநனை முட்ட வந்தழியும் முட்டாமற் செலுத்தவனாயின். எ-து.

* புறாணுத—55.

செங்கோன்மை

183

முட்டாமற் செலுத்தியவாத மனை முறைசெய்தான் கண்ணும் தன் கை குறைந்தான் கண்ணும் காண்க. முட்டாசென்பதன் இறுதிநிலை விகாரத்தாற்செக்கது. இவை காங்கு பாட்டானும் அநனைச் செலுத்தினு னெய்தம் பயன் கூறப்பட்டது. (எ)

விளக்கம்:—அரசன் ஒருவன் வையகம் முழுவதும் அவன் காத்தல் கூடுமென்றும் தனது செங்கோலைச் சிறிதும் தவறாது செலுத்தி வருவானாயின், அவனுடைய செங்கோலே அவனைக் காக்கும் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, அரசன்

ஒருவன் தன்னுடைய அரசாட்சியை நடுநிலையாக நின்று செலுத்
 துவானாயின் அவ்வித நடுநிலையானது அவ்வரசனுக்குக் காவலாகும்.
 அவ்வித காவல்கொண்ட அரசன் ஒரு குடைக் கீழ் உலகம் முழு
 வதும் ஆளுதல் கூடும், ஏனெனில்? நடுநிலை தவறவேண்டிய
 இடத்தும் தவறாது செய்வானாயின், அதைக் கண்ட உலகம் 'இவ்
 வரசன் பாவரிடத்தும் நடுநிலை யுடையான்; இவன் தெய்வத்திற்
 குச் சமானன்; இவன் பொருட்டே நாம் உயிர் வாழ்கின்றோம்,
 என்று எண்ணி அவ்வரசனைக் காப்பார். இவ்வித நடுநிலையுடையான்
 அரசு உரிமையைத் தன் மகிழ்ந் தேர்க்காலிவிட்ட மனுநீதி கண்ட
 சோழனிடத்தும் தன் கையினை வெட்டிய பொற்கையான் மாரன்
 என்மின்ற பாண்டியனிடத்தும் காணுதல் கூடும் என்றனர். அது
 கேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் நடுநிலை செய்த அரசாட்சியை அவ
 ரது கதைகளை விளக்கல் வேண்டும்?" என்னும், ஆசிரியர் கூறு
 வாராயினர். மக்கள்! ஒரு காலத்து மனுநீதிகண்ட சோழன் என்
 றோர் அரசன் இருந்தான். அவ்வரசன் மான் ஒருவன் ஓர் நான்
 ஓர் தேரின்மீது ஏறித் திருவாரூர் என்னும் ஊரின் விதி வழியே
 தன்னுடைய தேரை அழிவினாவாகச் செலுத்திய காலத்து ஓர்
 பகல்கன்று அந்தேர்ச் சக்கரத்தில் அகப்பட்டு இறந்தது. அத
 னைக்கண்ட அக்கன்றின் தாய் கிராந்து ஓடி அரசனது வாயிலில்
 கட்டியிருந்த மணியை அசைத்தது. அம் மணியின் ஓசையைக்
 கேட்ட அரசன் 'இன்று என்னை? ஓர் காலும் அடிபாத மணி
 இன்று அடித்தது' என்று கிராந்து ஓடி காவலாளரை நோக்கி,
 'இம்மணியை அடித்தார் பார்' என்று கேட்டதும் அவர்கள் 'இதோ

184

திருக்குறள் விளக்கம்

நிற்கும் இப்பகலே அவ்விதம் செய்தது' என்றனர். அது கேட்ட
 மன்னன் ஏவலாளரைக் கூலி 'இப்பகலிற்கு என்ன நேர்ந்தது?'
 என்று வினவலும், நடந்த செய்தியை அறிந்த பணியாளர் 'அரசே!
 நின்மகன் தேர் ஓட்டியகாலத்து இப்பகலின் கன்றை கிதைத்தான்;
 அதுவே இப்பகலிற்கு நேர்ந்த தன்பம்' என்றனர். அது கேட்ட
 அரசன் மிகவும் வருந்தினவனாய் அமைச்சர்களைக் கூலி, 'ஓ! அமைச்
 சர்களே! என் அரசாட்சியில் இவ்விதம் நேர்ந்ததே மிக கிந்தை
 யாகும்; இவ்விதம் செய்த என் மைந்தனை யான் என் செய்தல்

வேண்டும்?' என்னதும், அவ்வமைச்சர்கள் சிலர் பிராயச்சித்தத்தைக் களை அரசனுக்குச் சொல்லினர். அதுகேட்ட அரசன், 'பிராயச்சித்தத்தைக் களை கன்றையிழந்த பகவிற்கு வருத்தத்தை நீக்குவன; பதிலுக்குப் பதில் செய்தல் வேண்டும்; அதுவே முறையாகும்; ஆதலால், நீங்கள் விரைந்து சென்று என் மகனைத் தேர்க்காலில் இட்டுச் சிதைபுங்கள், என்று ஆணை தந்தான். அவ்வாணையை மறுப்பதற்கு அஞ்சினான் ஆகிய மந்திரிதானே தேர்க்காலின் கீழ் அகப்பட்டு தன்னை இறக்கச் செய்து கொண்டான். இவ்விதம் தன் மகனைச் சிதைப்பதற்கு அஞ்சித்தானே தேர்க்காலில் அகப்பட்டு இறந்தான் தன்னுடைய அமைச்சன் என்று கேள்விப்பட்ட அரசன், 'இனி முறையாக இதனைச் செய்யவேண்டுமாயின் நானே சென்று செய்தல் வேண்டும் என்று துணிந்து சென்று தன் மகனை நிலத்தில் கிடத்தி அவன்மீது தேரினைச் செலுத்த பரிசனைத் தூண்டினன். அக்குதிரைகள் விரைந்துசென்று அரசன் மகன்மீது ஓட எத்தனித்தபோது எங்குமுள்ள இறைவன் இவ்வரசனது செங்கோன்மையின் முறையை உலகத்தார் அறியச் செய்ததோர் திருவிளையாட்டு ஆதலால், இறந்த பகல்கன்றும், மந்திரியும், அரசன் மகனும் உறங்கி எழுந்தவர்போல் எழுந்திருக்கும்படித் திருவருள்புரிந்தனன். அதுகண்ட யாவரும் கவிழ்ந்தனர் என்பது ஆகும். இதனைப் பெரிய புராணம் மனுநீதிகண்ட சோழன் சரித்திரம், சிலப்பதிகாரம் வழக்குரை காதையின் உள்ளும் காணுதல் உடும்.

இனிக் கையினைக் குறைத்து நின்ற பாண்டியன் கதையா வது:—பாண்டிய நாட்டில் அரசு புரிந்து வந்த பாண்டியன்

செங்கோன்மை

185

ஒருவன் தனது நாட்டில் யாவும் சரிவர நடக்கின்றனவா என்று பார்க்கும் வண்ணம் இரவில் தானே தனியாகச் சென்று நகரைச் சுற்றிப் பார்ப்பது வழக்கம்; அவ்விதம் செய்து வருகின்ற காலத்தே ஓர்நாள் நடுராத்திரியில் ஓர் அந்தணன் வீட்டில் சிறிது சந்தடி கேட்டது? அது என்ன வென்று அரசன் அவ்விட்டு வாயினை அருகே

சென்ற உறங்கேட்ட காலத்து, அவ்வந்தணன் தன் மனைவியினிடத்தே தீர்த்தபாத்திரைக்குச் செல்லுவதாகச் சொல்லியதும், அதுகேட்ட அரண்மனைவி 'நீ இவ்விதம் என்னிடத்துத் தீர்த்தபாத்திரைக்குச் செல்லுவாயாயின் என்னை காப்பார் யார்?' என்று கேட்டான். அதற்கு அந்தணன் 'நான் உன்னைத் தனித்து இருக்கச் செய்து சென்றேன் ஆயினும், இவ்வூர் அரசன் கடுநிலையுடைய ஆதலால் உன்னைக் காப்பான், என்று கூறினான். இவற்றை யெல்லாம் வாயிற் புறத்தேறின்று கேட்டவளுகிய அரசன் தன்னுடைய அரண்மனைக்குச் சென்றயிட்டான். மறுநாள் விடியற்காலையில் அரசன் தனது ஏவலாளர் மூலமாய் அவ்வந்தணன் தீர்த்த பாத்திரை சென்றணன் என்று தெரிந்து கொண்டு, தினந்தோறும் தன் ஏவலாளரால் அவ்வந்தணன் வீட்டுக்கு வேண்டுவன கொடுத்து வந்ததுடன் தானும் ஒவ்வொரு நாள் இரவும் யாரும் அறிபாவண்ணம் தனித்துச் சென்று அவ்வீட்டின் புறத்தினின்றியில் படுத்து உறங்கி அவ்வீட்டைக் காத்துவந்தான். இவ்விதம் நடந்துவந்த காலத்தில் தீர்த்த பாத்திரை சென்ற அந்தணன் ஒரு நாள் திரும்பித் தன் வீடுவந்து சேர்ந்து தன் மனைவியினிடத்தே பேசிக்கொண்டிருந்தான். அந்நாளிரவு வழக்கம்போல் சென்ற அரசன் அவ்வீட்டினில் யாரோ ஓர் ஆண்மகன் பேசுவதாகக் கேட்டு வாயிற் கதவைத் தட்டினான். அதுகேட்ட அந்தணன், 'யார்தட்டுவது' என்று உரத்த சத்தத்துடன் பதில் சொல்லியதால், 'இவ்வித உரத்த சத்தத்தோடு பேசுபவன் இவ்வீட்டுத் தலைவன் ஆகவே இருத்தல் வேண்டும்' என்று தீர்மானித்தவனாய், 'வேறொவரும் இல்லை; நான் இவ்வூர்ச் சாவலாளன்; திருடர்கள் அதிகமாய் இருக்கின்றார்கள்; ஜாகிரதைபாக இருத்தல்வேண்டும் என்று எச்சரிக்கை செய்வதற்குத் தட்டினேன்' எனக்கூறி அரசன் அன்று அங்கு வித்திரை செய்பாது தனது அரண்மனைக்குச் சென்ற உறங்கினான். பிறகு அரசன் விடியற்காலத்து எழுந்து தன் அரசாட்சிமண்டபத்

தை அடைந்து தன்னுடைய மந்திரி முதலியவர்கள் எடுவிரிந்து கொண்டு பின்வரும் விதம் வினாவுக்கு ஆயினர். அதாவது, 'ஓ! எனது மந்திரியர்களே! ஒருவர் எரோத்திரியில் ஒருவர் வீடு சென்று அவன் மனைவியும் அவனுமாக உள்ளகாலத்தில் யாதொரு காரணமு யில்லாமல் கதவைத் தட்டுவானாயின், அவனுக்கு எவ்வித தண்டனை இழைப்பது?' என்பதேயாம். அதன்கேட்ட அவையத்தோர், 'அரசே! அவ்விதம் தீங்கிழைத்தவனுடைய கைபினைக் குறைத்தலே தருதி' என்றனர். அதன்கேட்ட அரசன், 'அவ்வித தீங்கினை இழைத்த கை இதுவே ஆகும்' என்று, தன்னுடைய கையைத் தன் கை வாளினால் வெட்டி விழ்த்தினான். அதன்கண்ட அவையத்தோர் மிகுதியும் எடுங்கினராய் அவன் கைக்கு ஓர் பொற் கை செய்து கொடுத்து அழகு பெறச்செய்தனர். அன்றுமுதல் அவனுக்கு பொற் கையான்மான் என்று பெயர் வழங்கி வருகின்றது. இதனைச் சிவப்பதிகாரம் கட்டுரை காதையினும், திருவிளையாடல் புராணத்தினும் காணுதல் கூறும் என்றனர். அதன்கேட்ட மாணிக்கர், "இவ்விதம் முறை செய்யாத மன்னவனது தன்மை எதுவாகும்?" என்றதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

548. என்பதத்தா னோரா முறைசெய்யா மன்னவன்
றன்பதத்தாற் றானே கெடும்.

(பரி.) இ-ள். என்பதத்தான் ஓரா முறைசெய்யா மன்னவன் = முறை வேண்டினுக்கு வளிய செய்வியையுடையனாய் அவர் சொல்லியவற்றை தலோர் பவரோடு மாராய்த்த மற்ற அண்மைக் கொப்ப முறை செய்யாத அரசன் — தன்பதத்தான் தானே கெடும் = தாழ்த்த பதத்திலே தீன்று தானே கெடும். ஏ-று.

என்பதத்தானென்றும் முற்றவியைபெச்சமும், ஓராவென்றும் வினை பெச்சமும், செய்யாவென்றும் பெயரெச்ச வெதிர்மறையுட் செய்தல்வினை கொண்டன. தாழ்த்தபதம் = பாவமும் பழியு மெய்திதிற்கும் வினை. "அல் லவை செய்தாற் தற்கூற்றம்" ஆசலின், பகைவரின் பழியும் 'கெடும்' என்றார். இந்நூல் முறைசெய்தாதானது கேடு கூறப்பட்டது. (அ)

விளக்கம் :—முறை வேண்டினுர் தாம் வேண்டும் காலத்து

வந்தற தூல் வல்லவர் பலரோடும் ஆழ்ந்து ஆராய்ந்தும் அவ்வாறு
கண்ட உண்மைக் கொப்ப முறைவினைச் செய்தும், அரசாளாத அரசன்
ஒருவன் தாழ்ந்த பதத்தை அடைந்தவனாய் இருந்து தானே
கெட்டுவிடுவான் என்று இத்திருக்குறள் உறுதிின்றது. அதாவது,
குடிகள் தமக்கு நேர்ந்த குறையை அரசனிடத்தே சொல்லிக்
கொள்ள வருங்காலத்து அவர்கள் எப்போதும் பார்க்கும் நிலை
யுடையனாய் இருந்து, கண்டகாலத்தே இனியமுகத்தை யுடையனாய்
இனிய சொற்களைக் கூறித் தன்னிடத்தே சொல்லிக் கொண்டவற்
கறத் தானும் தூல் வல்லவரும் ஒன்றிருந்து வினாவிடைகளால்
ஆராய்ந்து அவ்வாறு தெளிந்த உண்மைக்குத் தக்க அளவாக நீதி
பரிபாலனம் செய்யாவிடின், அவ்வித அரசனிடத்துக் குடிகள்
அன்பு வைப்பாது, மனம் உடைந்து அவனைப் பழித்து நிற்பார்கள்.
ஆகவே, அப்பழிபையும், பாவத்தையும் மேற்கொண்டு, ஒருவா
ளும் நன்கு மதிக்கப்படாது, பொருள் வருவாயும் கெட்டு, நாட்
டையு மிழந்து, தானும் இறப்பான் என்பது போன்ற பொருள்
ஆயிற்று என்றனர். அது கேட்ட மாணக்கர், 'இவ்விதம் ஒரு
வரைக் காக்கின்ற காலத்து மற்றொருவருக்குத் தண்டனை நேரு
மன்றோ? அவ்விதம் தண்டிக்கின்ற காலத்து உலகத்தார் அரசனை
விரும்புவரோ?' என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

549. குடிபுறங் காத்தோம்பிக் குற்றங் கடிதல்
வடுவன்று வேந்தன் றொழில்.

(பரி.) இ-ள். குடி புறங்காத்த ஒம்பிக் குற்றங் கடிதல் = குடினைப்
பிறர் சலியாமற் காத்தத் தானும் சலிப்பாது பேணி, அவர் மாட்டுக்குற்ற
விசழின் அதனை பொறுப்பானொழித்தல் - வேந்தன் வடு அன்று தொழில் =
வேந்தனுக்குப் பழியன்சூ, தொழிலாகவான். எ-து.

தன்பஞ்சு செய்தல், பொருட் கோடல், கோடுவன ஒதுப்பு மூன்று;

அவற்றைச் சாண்டகர் செய்தவன முன்னையவென்பது குற்றங்கடிதலென்
 பதனூற் பெற்றும், தன்மீழ் வாழ்வாரை பொறுத்தல் அறணன்மையின் வரு
 வாமென்பதனை யாசங்கித்த, அநீதானது அரசனுக்கு அவரை அக்குற்
 நத்தினிக்குத் தயாரக்குதலுக்கு சாதிசருமமென்றார். (க)

188

திருக்குறள் விளக்கம்

விளக்கம்:—அரசன் ஒருவன் தன் குடிசனைப் பிறர் வருத்தா
 வண்ணம் காத்தல் தானும் அவர் வருத்தா வண்ணம் பாதுகாத்து
 நிற்றின்ற காலத்தே அக்குடிகளிடத்தே குற்றம் உண்டாகுமானால்
 அதனைத் தண்டிப்பால் நீக்குதல் அவ்வரசனுக்குப் பழியாகாது
 அவன் தொழிலாகவே இருக்கும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவ
 தால், அரசன் குடிசனைக்காத்தும், குடிகளிடத்துக் குற்றம் நிகழுமா
 யின், அவரை ஒதுத்தும் நிற்பது முறையென்று கண்டோம். இவ்
 விதம் தண்டிக்கின்ற காலத்து அவர்கள் செய்த குற்றத்திற்குத்
 தக்க அளவாகப் பொருளை அபராதமாகக் கொள்ளுதலும்,
 துன்பத்திற்கு ஈடுபடுத்தலும், கொல்லுதலும், ஆக மூன்று வித
 மாகத் தண்டித்தலும் கூடுமென்று அறிந்தோம் என்றனர். அது
 கேட்ட மாணக்கர், “இவ்விதம் அரசன் குற்றம் செய்தவரைத்
 தண்டித்து, கன்மை செய்தாரைக் காத்தல் எவ்வித தகுதியுடைய
 நாய் இருக்குமென்பதை ஒர் உவமை வாயிலாக விளக்கல்
 வேண்டும்!” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினார்.

550. கொலையிற் கொடியாரை வேந்தொறுத்தல் பைங்
 களைகட்டதனெடு நேர். [கூழ்

(பரி.) இ-ள். வேந்த கொடியாரைக் கொலையின் ஒறுத்தல்—அரசன்
 கொடியவர்களைக் கொலையானொறுத்தல் தக்கோரைக் காத்தல்—பைங்கூழ்
 களை கட்டதனெடு நேர்—உழவன் களையைக் களைந்து பைங்கூழைக் காத்த
 தனெடுபொக்கும். ஏ-து.

கொடியவனொன்றது திக்கொளுவுவார், கஞ்செடுவார், கருவியிற் கொல்
 வார், கன்வர், ஆரணப்பார், குறைகொள்வார், பிறனில் விழைவாரென்றிவர்

முதலாயினார. இவரை வடநாள் ஆதரவிகளென்ப. இப்பெற்றியாளர் கண்ணோடிச் சொல்லவழிப் புற்களைக்கு அஞ்சாவின்ற பைக்கழ்போன்ற சலிவுபலவெய்தி உலகு இடர்ப்படுதலின், கோறலும் அரசற்குச் சாதிரம மென்பதாயிற்று. இவையிண்டுபாட்டானுக்கு செங்கோல் செலுத்தம் வெண்குடை வேந்தற்குத் தியார்மாட்டு மூலகைபொதுப்பும் ஒழியற்பால வல்லவென்பது உறப்பட்டது. (2)

விளக்கம் :—அரசன் ஒருவன் தீக் கொளுத்துபவர், கஞ்சு இடுபவர், ஆயுதங்களால் கொலை செய்பவர், பிறர் பொருளைத் திருட்டு.

கொடுங்கோன்மை

189

பவர், வழிச் சென்ற காலத்தே அடித்துப் பறிக்கின்றவர், ஊரில் உள்ளவர் பொருளைச் சூறையாடுபவர், அபலன் மனைவியை விரும்பு பவர் என்ற கொடியாரிய ஆதரவிகளைக் கொலையினால் கொன்று, இவ்விதமெல்லாம் செய்யாது வாழும் ஒழுக்கமுடைய தக்கோரைக் காத்து அரசாளுவது உழவன் ஒருவன் பரிசுக்குச் சேதம் விளைக்க முனைத்ததாகிய களைகையப் பிடுங்கிப் பரிகரக் காப்பதுபோல் ஆரு மென்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆதலால், அரசன் மேற் சொல்லியவண்ணம் தண்டனைகளைச் செய்யுங்காலத்து அவரைக் கொல்லுதலும் அவனது சாதி தருமம் ஆயிற்று என்று அறிந் தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “இவ்விதம் செங்கோன்மையினின்றும் நீங்குகின்ற அரசாது கோவினை ஆசிரியர் என்னென்று கூறுகின்றனர்? அதனை விளக்கல் வேண்டும்” என்ன லும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

56. அதிகாரம்.

கொடுங்கோன்மை.

(பரி.) இ-ள். அசிதாவது அம்முறையினது கோடுதற்றன்மை. எண்டும் உவமையின் பெயர் பொருண்மேலாயிற்று. செங்கோன்மைக்கு மாறாக

லின், ஐந்தன்பின் வைக்கப்பட்டது.

விளக்கம்:—அதாவது, மேற் சொல்லிய செங்கோன்மையினின்றும் கோணுதலையுடையதன்மை. செங்கோன்மைக்குமாறாக உள்ளது கொடுங்கோன்மை ஆதலால், அது இக்கு வைக்கப்பட்டு உள்ளது என்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், “கொடுங்கோன்மை உடைய அரசன் எவ்விதமாக எண்ணப்படுவன்?” என்று கேட்டதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

551. கொலைமேற்கொண்டாரிற் கொடிதே யலைமேற்
டல்லவை செய்தொழுகும் வேந்து. [கொண்

(பரி.) இ-ள். கொலை மேற்கொண்டாரிற் கொடிதேயவைமைபற்
றிக் கொல்லுதற்செய்யினும் தம்மேற்கொண்டொழுகவாரினும் கொடி

190

திருக்குறள் விளக்கம்

யன்—அலை மேற்கொண்டு அல்லவை செய்த ஒழுகும் வேந்துபொருள்
கெடுகிக் குடிவைப்பதற்கெழியும் தம்மேற்கொண்டு முறைப்பவவற்
றைச் செய்தொழுகும் வேந்தன். ஏ-ற.

அவர் செய்வது ஒருபொழுதைத் தன்பம், இவன் செய்வது எப்
பொழுதும் தன்பமாமென்பதுபற்றி, அவரினும் கொடியவென்றார். பான்
மபக் குறழ்ச்சி. வேந்தென்பது உயர்நிலைப்பொருட்கண்டவந்த அநிலை
சொல். அலை கொலையினும் கொடிதென்பதாயிற்று (ச)

விளக்கம்:—அரசன் ஒருவன் பொருள் ஒன்றினைப் பெரிதாக
எண்ணி அதனை விரும்பிக் குடிவைத் தன்புதத்தும் தொழிலைத்
தனக்கு உரிமைபாகக் கொண்டு கெறிபல்லாதவற்றைச் செய்யப்
புகுவானாயின், அவன் பகைமை பற்றிக் கொலைத் தொழில் பூண்டு
உயிர்வாழ்வாரைக் காட்டிலும் கொடியவனாக உலகத்தாரால் எண்
ணப்படுவான் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஏனெனின்?
பகைகொண்டு ஒருவன் மற்றொருவனைக் கொல்லுதல் அவ்

வொரு காலத்தே செய்த முடிக்கும் துன்பமாக முடிவின்றது. ஆயின் அரசனே இடைவிடாது பொருள் வேண்டும் காலத் தெல்லாம் துன்பம் செய்பவனாக உள்ளான். ஆதலால் அக்கொலைஞ் சூரியும் இக்கொடிய அரசன் மிகக் கொடியனாக ஆகின்றான் என்றனர். அது கேட்ட மாணிக்கர், "அரசன் குடிகளிடத்தே பொருள் விரும்பி அவகா ஒதுத்தல் எவ்விரும்பம் இருக்கும்? அதனை விளக்கல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

55%. வேலொடு நின்ற னரிடுவென் றதுபோலுங்
கோலொடு நின்ற னிரவு.

(பரி.) இ-ள். வேலொடு சின்றுள் = ஆறிலக்குமிடத்தத் தனியே வேல் கொண்டு சிந்த கள்வன்—இடு என்றது போலும் = ஆறசெய்வாரி சிந்தைப்பொருடாவென்ற வேண்டியோ டொக்கும்—கோலொடு சின்றுள் திரவு = ஒதுத்தற்செய்யிலோடு சிந்தவாசன் குடிகளைப் பொருள் வேண்டிதல். ௪-த.

'வேலொடு சின்றுள்' என்றதனும் பிறொடு சிவ்வாயும், 'திரவு' என்றதனும் துறைப்பொருளாய்மையும், பெற்றும். நாராக் கால் ஒதுப்ப வென்றுக் குறிப்பினாலின், திரவாற்றோடும் கொடுக்கோன்மையா

கொடுக்கோன்மை

191

யிற்ச. துவையின்போட்டானும் கொடுக்கோன்மையத குற்றம் உறப் பட்டது. (உ)

விளக்கம்:—அரசன் ஒருவன் தான் அரசன் என்றபரிசுமையே போடு குடிகளிடத்தே பொருளை விரும்பி அவர்களை வகுத்திப் பொருள் வாங்குதல் வழியில் போகின்றவர்களைத் துன்புறுத்திப் பொருள் வாங்கும் வண்ணம் வேலொடு சிந்த வேடுவன் ஒருவன் செல்பவர்களைக் காணும் காலத்துப் பொருளைக்கொடு என்று பயமுறுத்தி வாங்குவதுபோலாகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, அரசன் தன் அரசரிமை பென்னும் கொடுக்கோன்மையை மேற்கொண்டு பாசித்தல் போல் பயமுறுத்திப் பொருள் வாங்குவது வேடுவன் ஒருவன் வழிப்பறித்தலைக் காணமாகக் கொண்டு வழியில் தனியே நின்று செல்கின்றவர்களை 'உம்

மிடத்தே உள்ள பொருளைக் கொடாவிடின், உம்மை வேலால் கொலைசெய்து விடுவேன்' என்று கூறுவதுபோல் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் முறை செய்யாத அரசனுடைய நாடு எதுவாகும்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

553. நாடொறு நாடி முறைசெய்யா மன்னவ
 னாடொறு நாடு கெடும்.

(பரி.) இ-ள். நாடொறும் நாடி முறை செய்யா மன்னவன்=தன் னாட்டி கிழைத் தீமைகளை நாடொறு மாணய்த்த அதற்கொன்ற முறைமை வையச் செய்யாதவரன்—நாடொறும் நாடு கெடும்=நாடொறும் நாடிழக் கும். ஏ-து.

அரசனுக்கு நாடு உறுப்பாகலின், அதன்வினை அவன்மேனிற்றது. இழத்தல்=பயனெய்தாமை. மன்னவனாடு நாடொறும் கெடுமென்றாரைப் பாரமுனர். (க)

விளக்கம்:—அரசன் ஒருவன் தன் நாட்டில் உண்டாகும் தீமைகளை எல்லாம் தினந்தோறும் ஆராய்ந்து அந் தீமைக்குத் தக்க அளவாக முறையாகிய தண்டனைகளைச் செய்யாது விடுவா னாயின், அதனும் நாடானது அவனைவிட்டு நீங்கும் என்று இந் திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆதலால், தீமைகளைக் களைந்து தீயினை

192

திருக்குறள் விளக்கம்

பாணரைத் தண்டியாவிடிலும் ஏனைய குடிக்களைக் காக்காவிடிலும் தன் நாட்டில் உள்ள குடி கள் அவனிடத்தே வெறுப்படைந்து அவனுக்கு எதிராகப் பகை அரசரோடு சேர்ந்து நாட்டை இழக்கச் செய்வா னன்று கண்டோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "அரசன் ஒருவன் கோல் கோணிச்செய்வானாயின் நாடுஒன்றினைத்தான் இழப்பன்போலும்!" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

554. கூழுங் குடியு மொருங்கிழக்குங் கோல்கோடிச்
 சூழாது செய்யு மாக.

(பரி.) இ-ள். குழாது கோல் கோடிச் செய்யும் அரசு—மேல் வினைவ தெண்ணாது முறைதப்பச் செய்யுமாசன்—கடும் குடியும் ஒருக்கு இழக் கும்—அச்செயலான் முன்னீட்டிய பொருளையும் பின்னீட்டுதற்கேதுவா சிய குடிசனையுஞ் சேரலிழக்கும். ஏ-து.

கோடவென்பது திரிந்த தின்றது. முன்னீட்டிய பொருள் இழத்தற் கேது வருகின்ற பாட்டாற் கூறப. (ச)

விளக்கம்:—அரசன் ஒருவன் பின்னர் வினைவதை வினைபாது முறைதப்பிச் செய்வானாயின் அவ்வித செய்கையால் முன்னர் சேர்த்துள்ள பொருள்களையும், பின்னர் பொருள் சேர்ப்பதற்குக் காரணமாகிய குடிசனையும் ஒருங்கே இழந்து விடுவான் என்று இத் திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது கொடுக்கோலாக நின்ற அரசுபுரிவானாயின் தன் முதலாதையர் முதலியோர் சேர்த்த பொருள்களையும் விண்வழியில் அழிப்பதுடன், இனிச் சேரவேண்டிய பொருள்களுக்கும் மனம் உவந்து கொடுக்கும் குடிசனையும் கொடாவழிச் செய்வதற்குக் காரணமுமாவான். ஆதலால் பொரு ளால் ஆகிய பரிசையும் அரசன் இழப்பான் என்று கண்டோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “அரசன் எவ்விதம் பொருளை இழப்பான். பொருள் எவ்வாறு கெடும்?” என்னதும்! ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

555: அல்லற்பட் டாற்றா தமுதகண் ணீரன்றே ,
செல்வத்தைத் தேய்க்கும் படை.

(பரி.) இ-ள். அல்லற்பட்டு ஆற்றாது அமுத கண்ணீர் அன்றே— அரசன் முறை செய்வாமைபாற் குடிசன் தன்பமுற்ற அறிவைப் பொதுக்க

மாட்டாது அமுத கண்ணீரன்றே—செல்வத்தைத் தேய்க்கும் படை— அவன் செல்வத்தைத் குறைக்கும் கருவி. ஏ-து.

அமுதகண்ணீர்—அமுதவான் வந்த கண்ணீர். செல்வமாகிய மரத்தை பெண்ணாமையின், இலீதேசுதேசவுருவம். அல்லற்படுத்திய பாவத்தது தொழில் அதற்கேதுவாகிய கண்ணீர்மேலின்றது. அக்கண்ணீரிற்

கொடிது பிதிநின்மையின், செல்வம் கடிநிறேயுமென்பது கருத்த. (இ)

விளக்கம்:—அரசன் ஒருவன் தனக்கு வகுத்த முறையினால் நல்லவர்களைப் பரிபாலித்ததற் தீயவர்களைத் தண்டியபாடியின் அதனால் கோருகின்ற குறையால் அவன் சீழ் வாழும் குடிகள் துன்பத்தை அடைந்தது அதனைப் பொறுக்கமாட்டாமல் அழுத கண்ணீரானது அவ்வரசனது செல்வம் என்னும் மரத்தைச் சிறிது சிறிதாகத் தேய்க்கது விடுகின்ற கருவியாகிய அரசத்தைப்போல் உள்ளது என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆதலால், அரசன் முறைசெய்பாது கொடுங்கோலாக நிற்பானாயின், அவனது செல்வமானது அழிவுபடும். இதனை “ஏழை அழுத கண்ணீர் கூரிய வாளிற் கொக்கும்” என்னும் முதுமொழியாலும் அறிதல் கூடுமென்றனர். அதனோடே மாணக்கர், “இவ்விதம் குடிகளையும், செல்வத்தையும் இழக்கின்ற அரசன் ஒருவனுக்குப் புகழும் உண்டாகாது போகும்!” என்னலும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

556. மன்னர்க்கு மன்னுதல் செங்கோன்மை யஃதின்
மன்னுவா மன்னர்க் கொளி. [நேன்

(பரி.) இ-ள். மன்னர்க்கு மன்னுதல் செங்கோன்மை—அரசர்க்குப் புகழ்கடாம் நிலப்பெறதல் செங்கோன்மையாலும்:—அஃது இன்றேல் மன்னர்க்கு ஒளி மன்னுவாம்—அச்செங்கோன்மையிலியபாயின், அவர்க்கு அப்புகழ்கடாம் உளவாகா. ஏ-து.

விசாரத்தாற்றொக்க மூன்றாவது விரித்த ஆக்கம் வருவித்தகார்ப்பட்டது. மன்னுதற்கேது புரழாதல் “இந்நிலத்த மன்னுதல் வேண்டுகிறார்களே”* என்பதனுமறிக்க. மன்னுமை—ஒருகால நிலையாமை. பழிக் கப்பட்டால் ஒளி மன்னுவாம், ஆகவே, தாமுமன்னுரைப்பதாயிற்று. வென்றி, கோடை முதலிய வேதக்களாற் புகழ்ப்புகழ்ப்பதெவின், பன்மை யாற் கூறினார். அவையெல்லாம் செங்கோன்மையிலிவழி இவ்வாமென்

* காண்மணிக்கடிக்கா.

பதாம். இவ்வாங்கு பாட்டாலும் கொடுங்கோலினால் எய்தும் குற்றம் கூறப்பட்டது. (ச)

விளக்கம்:—அரசர்க்குப் புகழ் வருதலும், அது நிலையாக நிற்குமும் செக்கோன்மைபினால் ஆகுமென்றும், அச்செக்கோன்மை இல்லாதவிடத்து அவ்வரசர்க்கு அப்புகழ் உண்டாகாது என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அது என்னையோவெனின்? ஒருவன் அறத்துக்கு ஏதுவாகிய காரியக்களைச் செய்தாலவற்றால் புகழ் நிலைக்குமென்றும், அதற்கு எதிராகிய பழியை உண்டாக்கக் கூடிய பாவத்தைச் செய்வானாயின் புகழ் நிலைபெறுதென்றும், வெற்றி, கொடை, முதலியவைகளும் செக்கோலனாக இல்லாவிடின் நிலையாவாதலால் அரசன் வக்காலத்தும் கொடுக்கோலனாக இருத்தல் கூடாது என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்டமாணக்கர், “அரசன் அருளில்லாதவனாக இருப்பானாயின் அவன் கீழ்ப்பட்ட குடிகள் எவ்விதமான துன்பத்தை அடைதல் வேண்டும் என்பதனை ஓர் உவமையால் விளக்கல் வேண்டும்?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

557. துளியின்மை ஞாலத்திற் கெற்றற்றே வேந்த
 னளியின்மை வாழு முயிர்க்கு.

(பரி.) இ-ள். துளியின்மை ஞாலத்திற்கு ஏற்று=மழையில்லாமை கையத்த வாழுமுயிர்க்கு எவ்வகைத் துன்பம் பயக்கும்,—அற்றே வேந்தன் அளியின்மை வாழும் உயிர்க்கு=அவ்வகைத்துன்பம் பயக்கும் அரசன்நண்ணியில்லாமை அவனுட்டுவாழும் குடிக்கு. எ-து.

சிறப்புப்பற்றித் துளியென்பது மழைமேனின்றது; உயிரென்பது குடிகள்மேனின்றது. மேல் “வானோக்கிவாழும்”* என்றனை எதிர்மறை முடிந்தார் உரியவாறு. (வ)

விளக்கம்:—உலகத்துவாழும் உயிர்கள் மழையில்லாவிடின் எவ்வித துன்பக்களை அனுபவிக்குமோ அவ்வித துன்பக்களைக் கிருபையில்லாத அரசன் கீழ்வாழும் குடிகள் அனுபவிப்பார் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் மழையில்லாவிடின் ஓரறி உயிராகிய புல்தும் ஐயறிவையுடைய சிறந்த மக்களும் துன்ப

* 542-வது குறளைப்பார்க்க.

மடைவதுடன் தேவர்களுக்குப் பூசையும், விழவும் எவ்வாறு நடவா
மற் போமோ அவ்விதமே மழைக்குச் சமாணமாகிய அருள் என்
பது தலைவகுதிய அரசனுக்கு இல்லாவிடின் யாவும் கெட்டுப்போம்
என்று அறிந்தோம் அன்றியும், மேல் செக்கோன்மையினுள் “வான்
நோக்கிவாழும்” என்று கூறிய திருக்குறளுக்கு எதிர்மறையாகக்
கொடுக்கோன்மையினுள் “தனியின்மை” என்னும் இத்திருக்குற
கைக் கூறுகின்றனர் என்னலும், மாணக்கர், “இவ்விதம் முறை
செய்யா அரசனது குழுகள் அடையுந் தன்பத்தை இன்னும் விளக்
கல் வேண்டும்” என்று இரந்து கேட்க, ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

558. இன்மையி னின்னா துடைமை முறைசெய்யா
மன்னவன் கோற்கீழ்ப் படின்.

(பரி.) இ-ள். முறை செய்யா மன்னவன் கோற்கீழ்ப் படின் = முறை
செய்யாத அரசனது கொடுக்கோல்கீழ் வாழின், — இன்மையின்
உடைமை இன்னாது = யாவர்க்கும் பொருளினதின்மையினும் உடைமை
யின்னாது. ஏ-ழ.

தனக்குரிய பொருளோடு அமையாத மேலும் வெஃகுவோனதாட்
டுக்கைக்கோவ யாப்புண்டல் முதலிய வருவது பொருளுடையார்க்கே யாக
வின் அவ்வுடைமை இன்மையினு யின்னாதாயிற்று. இவைவிரண்டு பாட்
டானும் அவனுட்டு வாழ்வார்க்கு வருக்குற்றல் கூறப்பட்டது. (அ)

விளக்கம்:—மேற்கூறிய முறையின் வண்ணம் செய்யாத அரச
சனுடைய கொடுக்கோல்கீழ் வாழுகின்றவர்களுக்கு உண்டாகும்

வறுமையினும் பொருள் உடைமையே மிகத் துன்பத்தைத் தருவதாக இருக்கும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அது என்னையோவெனின? குடிகள் வறுமையுடையவர்களாயின் கொடுங்கோல் மன்னன் பொருள்பற்றி அவர்களை நெருக்கன் ஆதலால் அவ்வறிய குடிகளுக்குத் தன்பம் அதிகம் உண்டாகாதென்றும், ஆனால் செல்வம் உடையவர்களாக இருப்பின் அரசன் பொருள்பற்றி அவர்களை நெருக்குவதும், கொடாவிடில் கால், கை முதலியவைகளைப் பிணித்தத் தன்புறுத்தி வாங்குவதும் ஆகிய செயல்கள் நிகழுமா? எனவும், அவ்வித தன்பங்கள் அடைவதற்குச் செல்வமே காரணமாகாதென்றும், கொடுங்கோன் மன்னன்வாரும் நாட்டில் உள்ள குடிக

196

திருக்குறள் விளக்கம்

ளுக்குச் செல்வத்தைப் பெற்றிருப்பதைப் பார்க்கிலும் வறுமையே நன்மையுடையதென்றும் அறிந்தோமென்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், “கொடுங்கோன் மன்னன் நாட்டில் மழை உண்டா குமோ?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

559. முறைகோடி மன்னவன் செய்யி னுறைகோடி
யொல்லாது வானம் பெயல்.

(பரி.) இ-ள். மன்னவன் முறை கோடிச் செய்யின்—மன்னவன் தான்செய்யும் பொருளை முறை தப்பச் செய்யுமாயின்,—உறை கோடி வானம் பெயல் ஒவ்வாது—அவனாட்டு பருவமழை இன்றும்வகை மேகம் பொழிதலைச் செய்யாது. ஏ-து.

இரண்டிடத்தம் கோடெவன்பன திரிந்துயின்றன. உறை கோடுதவாவது:—பெய்யும் காலத்தப் பெய்யாமை. அதற்கேது வருகின்ற பாட்டாற் கூறப. (க)

விளக்கம்:—அரசனானவன் தன்னுடைய முறையில் தவறிச் செய்வானாயின் அவனுடைய நாட்டில் பருவ மழையும் இல்லாமல் போகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, அரசன் கோணினால் மழையும் கோணிப் பெய்யவேண்டிய காலத்

தப் பெய்யாது கெடுக்கும் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் கொடுக்கோன்மையுடைய அரசன் நாட்டில் மழையும் பெய்யாதென்று அறிந்தோம். ஆகவே, மழை பெய்யாவிடின் உலகத்த எதுவும் நடவாதன்றோ?" என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

560. ஆபயன் குன்று மறுதொழிலோர் நூன்மறப்பர் காவலன் காவா னெனின்.

(பரி.) இ-ள். காவலன் காவான் எனின் = காத்தந்த்ருபிவரசன் உயிர்களைக் காவாதுயின்—ஆபயன் குன்றம் = அறனில்லாத அவனாட்டுப் பக்கங்களும் பார்க்குந்தம்,—அதொழிலோர் நூல் மறப்பர் = அந்தளரும் தாக்கீன மறத்தயிடுவர். ஏ-து.

ஆபயன் = ஆவாந்தொன்றும் பயன். அதொழிலாவன:—ஒதல், ஒது வித்தல், வேட்டல், வேட்டித்தல், ஈதல், ஏற்றவென இவை. பக்கங்கள் பார்க்குந்தியவி அலியின்மைபாறும், அது கொடுத்தந்த்ருபிபார் மந்திரங்கேப

வெருவந்தசெய்யாமை

197

மென்பன ஒதாமையானும், வேள்வி நடவாதாம்; ஆகவே; வானம்பெய வெவ்வாதென்பதாயிற்று. இவையிரண்டுபாட்டானும் அவனாட்டின்கண் விசுழல் குற்றம் கூறப்பட்டது. (வ)

விளக்கம்:—தம் கீழ்ப்பட்ட குடிசை எல்லாம் காத்து வாழ வேண்டிய அரசன் ஒருவன் முறைப்படி காக்காவிடில் அறனில்லாத பாவத்தைச் செய்கின்ற அவ்வரசனது நாட்டில் பக்கங்களும் பாலைச் சரிபாகக் கறவாது போருமென்றும், அதுவன்றியும் ஒதல், ஒதுவித்தல், வேட்டல், வேட்டித்தல், ஈதல், ஏற்றல் என்னும் அது தொழில்களுக்கு உரியாகிய அந்தணர்களும் அறநூல்களை ஒதாது மறத்தயிடுவர் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அது என்னை யோவெனில்? மேற்கூறியபடி மழை பெய்தாலன்றோ பக்கங்கள் புல்லினை மேய்ந்து பாவினைக் கறக்கும். பால் கறவாவிடின் ஒதுதலும், வேட்டலும் எவ்விதம் நடக்கும்? நடவா என்று அறிந்தோம். ஆதலால், கோல்கோணுதலையுடைய அரசனது நாட்டில் எல்லாவித

துன்பங்களையும் அடைதல் வேண்டுமென்றும், அரசனும் துன்பம் அடைவான் என்றும், நாடு நாடாக இராத காடாகமுடியுமென்றும் கண்டோம் என்றனர். அன்றியும் இதனை, “கொடுங்கோன் மன்னன் வாழும் நாட்டில், கடும் புலி வாழும் காடு ண்றே” என்னும் முதுமொழியாலும் அறிதல் கூடும் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “அரசன் கொடுங்கோலனாயிருந்தல் கூடாது என்பது உணர்ந்தோம். இவ்விதம் கொடுங்கோலனாய் அரசன் உள்ள காலத்துக் குடிகள் அஞ்சக்கூடிய காரியங்களை அவன் செய்வான் அன்றோ? அவ்விதம் செய்தல் கூடாது என்பதைப்பற்றி நம் நாய குர் யாது கூறுகின்றனர்?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

57. அநிகாரம். வெருவந்தசெய்யாமை.

(பரி.) அநாவது குடிகள் பருதியிருந்தும் தானஞ்சுவது மாய தொழில்களைச் செய்யாமை. அவை செய்தல் கொடுங்கோன்மைப்பாற் படுதலின், இஃததன்பின் வைக்கப்பட்டது.

108 திருக்குறள் விளக்கம்

விளக்கம் :—அநாவது குடிகள் பயப்படக்கூடியதும், மந்திரி முதலியவர்கள் பயப்படக்கூடியதும், தான் பயப்படக்கூடியதும் ஆகிய தொழில்களைச் செய்யாதிருத்தல். அவ்வித செயல்கள் செய்தல் கொடுங்கோன்மையான் ஆதலால் கொடுங்கோன்மை என்னும் அநிகாரத்துக்குப் பிறகு இது வைக்கப்பட்டு உள்ளது என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “குடிகள் அஞ்சும் தொழில் எதுவென முதலில் அறிய விரும்புகின்றோம்” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

561. தக்காங்கு நாடித் தலைச்செல்லா வண்ணத்தா
லொத்தாங் கொறுப்பது வேந்து.

(பரி.) இ-ள். தக்காங்கு நாடி—ஒருவன் தன்னின்மெலியார்டேற்
சென்ற வழி அதனை ஈடுவாக நின்றாராய்ந்து—தலைச்செல்வாவண்ணத்தால்
ஒத்தாங்கு ஒதுப்பது வேந்த—பின்னும் அது செய்யாமற்பொருட்டு
அவனை அக்குற்றத்திற்கொப்ப ஒதுப்பானே அரசனாவான். ஏ-று.

தக்காங்கு ஒத்தாங்கென்பன ஒருசொல். தகுதியென்பது ஈடுவு
நிலைமையாதல் “தகுதி யெனவொன்று ஈன்றே”* என்பதனுமறிக்க.
இதனுளே தக்காங்கு காடாமையும், பிறிதோர் காணம்பற்றி யிடவொதுத்த
லும், குடிகளஞ்சம் விளையாதல் பெற்றும். (ச)

விளக்கம்:—அரசனென்று சொல்லப்படுவான் தன் கீழ்ப்
பட்ட குடிகளில் எவனெனும் ஒருவன் தன்னின் மெலியார்டேற்
சென்று துன்புறுத்திய இடத்து அவ்வித செயலை ஈடுநிலைமையாக
நின்று விசாரித்துக் குற்றத்தைச் செய்தவன் பின்னும் மற்றொரு
முறை குற்றம் செய்யாவண்ணம் அவன் செய்த குற்றத்திற்குத்
தக்க அளவாக தண்டித்தல் வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறு
கின்றது. அதாவது, அரசன் தகுதியோடு நின்று விசாரித்துக்
குற்றம்செய்தவனைத் தண்டியபாறு விடுதலும், அன்றி குற்றம்செய்த
வனைச் செய்த குற்றத்திற்குத் தக்க அளவாக தண்டியபாறு இன்
னும் ஏதேனும் ஒரு காணம்பற்றிப் பெரியதோர் தண்டனையைச்
செய்தலும் ஆகிய அவ்வித செயல்களைக் கண்ட குடிகள் ‘இவ்வரசன்
ஈடுநிலையோடு ஆராய்கின்றான் இல்லை; செய்தகுற்றத்திற்குத் தக்க
அளவாகத் தண்டியபாறு பெரியதோர் தண்டனையைச் செய்கின்றான்’

* திருக்குறள் 111.

வெருவந்தசெய்யாமை

199

என்று அஞ்சுவார்கள் ஆகலால், இத்திருக்குறள் குடிகள் அஞ்சும்
தொழிலைச் சொல்லியதாயிற்று என்று அறிந்தோம் என்றனர்.
அதுகேட்ட மாணாக்கர், “இன்னும் குடிகள் அஞ்சுவதற்கு உரிய
தொழில்கள் எவையேனும் உளவோ?” என்னதும், ஆசிரியர்
கூறுவாராயினர்.

562. கடிதோச்சி மெல்ல வெறிக நெடிதாக்க

(பரி.) இ-ள். கடிது ஒச்சி—அவ்வொத்தாங்கொறுத்தல் தொடக்கும் கால் அனலிற்ப்பச் செய்வார்போற்றொடங்கி,—மெல்ல எறிசெய்யும் கால் அனலிறவாமற் செய்க—ஆகக் கடிது நீங்காமை வேண்டுபவர்— ஆக்கத் தக்கன் டெடுங்காவம் நின்றலை வேண்டுவார். எ-று.

கடிதோச்சல் குற்றஞ்செய்வார் அதனை யஞ்சுதற்பொருட்டும், மெல்ல வெறிதல் யாவரும் வெருவாமைப்பொருட்டும், தொடங்கின வனலிற் குறைதல்பற்றி மென்மை உறப்பட்டத. ஒச்சுதல், எறிதலென்பன இரண்டும் உவமைபற்றி வந்தன. இவையிரண்டுபாட்டானும் குடிசன் வெருவாத செய்யாமையதியல்பு கூறப்பட்டத. (உ)

விளக்கம்:—மேற்கூறியவண்ணம் அரசனாவான் ஒருவன் செய்த குற்றத்திற்குத் தக்க அளவாகத் தண்டிக்கத் தொடங்கும் காலத்து மிக அதிகமாகத் தண்டிப்பான் போல் தொடங்கித் தண்டிக்கும் காலத்து மிக அதிகமாக இல்லாது தோடங்கிய அனலிற்குக் குறைவாகச் செய்வானாயின், அவ்வித தொழில் அவனுக்கு உள்ள செல்வம் முதலிய ஆற்றல்களை அவனிடத்து நீடித்து நிற்கச் செய்யும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அது என்னையோ வெனின்? குற்றம் செய்த ஒருவன், மேலும்மேலும் குற்றம் செய்யாமற் பொருட்டு மிகப் பெரியதோர் தண்டனையை விதிப்பான் போல் தொடங்கிப் பின்னர்த் தொடங்கிய அளவே செய்யாது குறைத்துச் செய்வானாயின், அச்செயலைக் கண்ட குடிகள் 'இவ்வரசன் குற்றத்திற்கு அளவாகத் தண்டிக்கப் புகினும் உயிர்கள் மீதுள்ள இரக்கத்தால் அவ்விதம் தண்டித்தல் இல்லை. ஆகலால் இவனிடத்து நாம் அன்புடன் இருத்தல் வேண்டும்' என்று எண்ணுவொன்றும், அவ்வெண்ணத்தால் அவனுக்கு எல்லாச் செல்வங்களும்

200

திருக்குறள் விளக்கம்

வளர்ந்த நீழி நிற்குமென்றும், அவ்விதமல்லாது மாறுபடச் செய்வானாயின் அரசன் காரண்பமற்றவன் என்று குடிகள் அஞ்சுவொன்றும் கண்டோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "குடிகள் அஞ்சுதலை அரசன் செய்வானாயின் அவன் செல்வந்தான் கெட்டு விடும்போலும்; வேறு ஒன்றும் நிகழ்தல் இல்லையோ?" என்னதும்,

ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

563. வெருவந்த செய்தொழுகும் வெங்கோலனாயி
னொருவந்த மொல்லைக் கெடும்.

(பரி.) இ-ள். வெருவந்த செய்த ஒருகும் வெங்கோலன் ஆயின் =
குடிசன் வெருவிய செயல்களைச் செய்து எட்கும் வெங்கோலனாயின்,—
ஒருவந்தம் ஒல்லைக் கெடும் = அரசன் ஒருநிலையாகக் கடிதிற்கெடும். ஏ-த.
வெங்கோலனென்பது ஈண்டு வானா பெயராய் சிந்தை. ஒருவந்தம்,
ஒருநிலை, ஏதாந்தமென்பன ஒருபொருட்டினையி. அச்செயல்களும் கோல
ளும் முன்னர்க் கூறப்படும். (க)

விளக்கம்:—குடிசன் அஞ்சக்கூடிய செயல்களைச் செய்து ஒரு
கும் கொடுக்கோலனாக அரசன் இருப்பானாயின், அவ்வித அரசன்
நிச்சயமாகவே கெட்டுவிடுவான் என்று இத்திருக்குறள் கூறின்
றது. குடிசன் அஞ்சக்கூடிய செயல்களை அரசன் செய்வதால்,
அவனுக்கும் அவனுக்கிடைய செல்வத்திற்கும் கெடுதல் போகும் என்று
அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணிக்கர், “குடிசன்
அஞ்சத்தக்க செயல்களைச் செய்வதால் செல்வம் குறைதல் கூடும்.
ஆயினும் அரசன் கெடுவது எவ்விதம்?” என்னதும், ஆசிரியர்
கூறவாராயினர்.

564. இறைகடியு நென்றுரைக்கு மின்னஞ்ச்சொல்
னுரைகடுகி யொல்லைக் கெடும். [வேந்த

(பரி.) இ-ள். இறை கடியன் என்று உரைக்கும் இன்னஞ்சொல் வேத்
தன் = குடிசனார் எம்மிறைவன் கடியனென்று சொல்லப்படும் இன்னுரை
சொல்லியுடைய வேந்தன் — உறை கடுகி ஒல்லைக்கெடும் = ஆயுளும்
குறைந்த செல்வமும் கடிதிறிழக்கும். ஏ-த.

வெருவந்தசெய்யாமமை

201

கெஞ்சு சொந்த சொல்லுதலான், இன்னுமை பயப்பறாய சொல்லி
'இன்னஞ்ச சொல்' என்றார். உறையென்பது முதலிலுத் தொழிற்பெயர்.
அஃது ஈண்டாருபெயராய் உறைநிலைச்செய்யும் காண்மேனின்றது. அது
குறைதலாவது:—அச்சொல்லிலவதார்த்து உள்வநிற் கரும்குறதல். (ச)

விளக்கம்:—அரசனானவன் தன் கீழ்வாழ்கின்ற குடிகளால் 'நம்மாசன் மிகக் கொடியன்' என்று சொல்லப்படும் துன்பம் பயப்ப தாயிய சொற்களைப் பெறுவானாயின், அவனது ஆயுளும் குறைந்த அவனது செல்வமும் விகாரையில் அழிந்துபோம் என்று இத்திருக் குறள் கூறுகின்றது. அதாவது குடிகள் மனம் வருந்தி 'இவ்வாசன் கொடியன்' என்று ஒன்று கூடிச் சொல்வார்களானால், அச்சொற்க ளே அரசனது வாழ்க்கையைய ஆயுளைக் குறைக்கும் கூர்மையுடைய கருவியாகி அவனுடைய ஆயுளையும் குறைத்த அவனது செல்வத் தையும் போக்கிரிடும் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "அரசன் கொடியன் என்று சொல்லும்படிச் செய்யும் செயல்கள் எவை என்று அறிவித்தல் வேண்டும்" என்னதும், ஆசிரி யர் கூறுவாராயினர்.

565. அருஞ்செவ்வி யின்னா முகத்தான் பெருஞ்செல்
பேள்கண் டன்ன துடைத்து. [வம்

(பரி.) இ-ள். அருஞ்செவ்வி இன்னமுகத்தான் பெருஞ்செல்வம்= தன்னைக் காணவேண்டுகார்த்துக் காலமரியனாய்க் கண்டால் இன்னா முகத் தினையுடையானது பெரிய செல்வம்—பேய் கண்டன்னது உடைத்து= பேயாற் காணப்பட்டாற்போல்வதொரு குற்றமுடைத்து. ஏ-று.

எனவே, இவை பிரண்டும் வெருவந்த செய்தவாயின. இவை செய் வானைச் சார்வாரின்மையின், அவனது செல்வம் தனக்கும் பிறர்க்கும் பயன்படாதென்பதுபற்றிப் 'பேள்கண்டன்னதுடைத்து' என்றார். காணு தல்=தன்வயமாக்குதல். (இ)

விளக்கம்:—அரசனானவன் தன்னைக் காணவந்தாரை சீண்ட தோர் காலம் காத்திருக்கச்செய்து பிறகு காணும்படிச் செய்ததும் அய்விதம் காணுகின்றகாலத்தம் இவையமுகத்தோடு நிலவாத கோ பித்தமுகத்தோடு இருத்தும் காண்பன் ஆயின், அய்வித செய்

கண்டால் எவ்வித குற்றமுடையதாகுமோ, அவ்வித குற்ற முடையதாக இருக்கும் என்றுஇத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, காணவேண்டிய காலத்துக்கானுதும், கண்டகாலத்தும் கடு கடுத்த முகத்தோடும் இருக்கின்ற அரசனை யாரும் அணுகுதல் இல்லாமையால், அவனுடைய செல்வமானது, பேய் ஒன்றின் கையில் அகப்பட்ட செல்வத்தைப் பேயானது தன் வசமாக்கித் தாணும் உபயோகித்தாக் கொள்ளாமலும், பிறர்க்கும் ஈயாமலும் காத்திருப்பதுபோல், அவனாலும் உபயோகப்படுத்தப் படாமலும், பிறர்க்கும் கொடுக்கப்படாமலும் பயனற்ற நிற்கும் என்று கண்டோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "பேய்கொண்ட செல்வம்போல் பயனற்ற நிற்குமே அன்றி ஒழிந்துபோவதில்லைபோலும்!" என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர். 506. கடுஞ்சொல்லன் கண்ணில னாயி னெடுஞ்செல்வ நீடின்றி யாங்கே கெடும்.

(பர்.) இ-ள். கடுஞ்சொல்லன் கண் இலன் ஆயின் = அரசன் கடிய சொல்லியுமுடையனாய்க் கண்ணோட்டமு மிலனாமாயின், - கெடுஞ் செல்வம் கீடு இன்றி ஆக்கே கெடும் = அவனது பெரியசெல்வம் கீடுதவின்றி அப்பொழுதே கெடும். எ-று.

"வேட்டக் கடுஞ்சொன் மிகுதண்டஞ் குதபொரு—சீட்டக்கட் காமமோடேழு" எனப்பட்ட விதனங்களுட் கடுஞ்சொல்லியும் மிகுதண்டத்தையும் இவர் இவ்வெருவத்த செய்தனுடக்கினார், கண் - ஆரு பெயர். இவை செய்தபொழுதே கெடுஞ்சிறமைத்தன்ருயினு மென்பார், 'கெடுஞ் செல்வம்' என்றார். கீடுதல் = சீட்டித்தல். (க)

விளக்கம்:—அரசனானவன் கடுஞ்சொல்லிக் கூறுவதுடன் தாழ்ந்நயமில்லாதவனாய் இருப்பானாயின், அவ்வித அரசனுடைய பெரிய செல்வமானது நிலைத்தல் இல்லாத அப்பொழுதே கெட்டு விடும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, அரசன் செய்யும் குற்றங்களுள் வேட்டையாடுதலும், கடுஞ்சொல் சொல்லு த்தும், அதிக தண்டனை செய்தலும், குதாடலும், நீயவழியிற்

யத்தல் முதலாகிய செயல்களைச் செய்தலும், ஆகிய ஏழும் பெரிய குற்றங்கள் ஆதலால், இத்திருக்குறளில் கொடிய சொல்லையும், அளவு கடந்த தண்டனையையும் குடிசன் அஞ்சாதற்கேற்ற செயல்கள் ஆக்கியதுடன் அரசனது செல்வம்போதற்குத் தாணமும் ஆக்கினர் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “அரசனது செல்வம் போதற்கு உரிய தொழில் இதுவென்று கண்டோம். ஆயின், அரசன் “கெடுதற்கு உரியதொழில்கள் எவை பென்று அறிய விரும்புகின்றோம்” என்னலும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

567. கடுமொழியுங் கையிகந்த தண்டமும் வேந்தனடுமுரண் டேய்க்கு மரம்.

(பரி.) இ-ள். கடுமொழியும் கையிகந்த தண்டமும் = கடிய சொல்லும் குற்றத்தின் மிக்க தண்டமும்—வேந்தன் அடு முரண் தேய்க்கும் அரம் = அரசனது பகை வெல்லுதற்கேற்ற மாதுபாடாகிய இரும்பினாத் தேய்க்கும் அரமாம் ஏ-று.

கடுமொழியாற்றினாயும் கையிகந்த தண்டத்தாற்றேசமுஞ் செட்டு முரண் கருங்கி வருதலின் அயற்றை அரமாக்கி, நிண்ணிதாயினுச் தேயு மென்றற்கு அடுமுரணை இரும்பாக்கினார். ஏசுதேசவருவசம், அரமென்ப தனைத் தனித்தனி உட்டிக. இவையைந்த பாட்டானும், செவ்வியின்மை, இன்னொருமுகைமை, கண்ணோட்டயின்மை, கடுஞ்சொற்சொல்லல், கையிகந்த தண்டமென்றிவைகள் குடிசனஞ்சும் வினைபென்பதாஉம், இவை செய்தான் ஆயுதம் அடுமுரணுஞ் செவ்வரு மிழக்குமென்பதாஉம் கூறப்பட்டன.

(ஏ)

விளக்கம்:—அரசன் கூறும் கடினமாகிய சொற்களும் செய்த குற்றத்திற்கு அதிகமாகிய தண்டனையும் அவ்வரசனது பகைவரை வெல்லுதற்குத் தகுதியாகிய வலிய இரும்பினை ஒக்கும் பலத்தினாத் தேய்க்கும் அரம்போல் ஆகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது.

எனெனின்? அரசன் கடுமொழி கூறுவானாயின், அவன் சேனைகள் அவனை விட்டு விலகிப்போம். குற்றத்திற்கு அதிகமாகிய தண்டனை வாய் செய்வானாயின், அவன் தேசத்தினுள்ள குடிகள் கெட்டு உதவிசெய்வார் இல்லாமற்போகலோரும். இவ்விதம் சேனையும் 204 திருக்குறள் விளக்கம்

தேசத்தவரும் இவனைச் சாராமையால் வலிமை குறைந்து பகை வகை வெல்லுதற்கு இல்லாத அரசன் கெட்டுப்போவான். அது எவ்விதமெனின்? மிக்க வலிமையையுடைய இரும்பாபி னும், அரசுதைக் கொண்டு ராஜினால் சிறிது, சிறிதாகத் தேய் ந்து எவ்வாறு முடியில் ஒன்றுமில்லாமல் போகின்றதோ, அவ்விதமே இவ்வரசனும் ஒன்றுமில்லாமல் கெட்டுப்போ வான் என்று அறிந்தோம். ஆகவே இதுவரையும் அரசன் குடி களைக் காலத்தில் காணாமையும், இனிய முகம் காண்பியாமையும், நாசுநாயமில்லாமையும், கடுஞ்சொற் சொல்லுதலும், அள விற்கு மிஞ்சிய தண்டனையும் ஆகிய இவைகள் குடிகள் அஞ்சும் தொழில்களென்றும், இவ்வித தொழில்களைச் செய்த அரசன் தன னுடைய ஆயுளும், வலிமையும், செல்வமும் ஆகிய இவைகளை இழக்க லோரும் என்றும் கண்டோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "குடிகள் அஞ்சும் தொழில் இவ்விதம் என்று அறிந்தோம் இனி அமைச்சர் அஞ்சும் தொழில் எதுவென விளக்கல்வேண்டும்" என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

588. இனத்தாற்றி யெண்ணுத வேந்தன் சினத்தாற்றிச் சீறிற் சிறகுந் திரு.

(பரி.) இ-ள். இனத்த ஆற்றி எண்ணுத வேந்தன் = காரியத்தைப் பற்றி வந்த வெண்ணுதத அமைச்சர்மேல்வைத்த அவரோடு தானுமென் னிச் செய்யாத அரசன்—சினத்த ஆற்றிச் சீறிற் = அப்பிழைப்பாற் றன் காரியம் தப்பியவழித் தன்னைச் சினமாகிய குற்றத்தின்கண்ணே செலு த்தி அவரை வெகுளுமாயின்,—திருச் சிறகும் = அஞ்செல்வம் காலோ

அரசர்பாரம் பொறுத்தபந்த வொப்புமைபான் அமைச்சரை 'இனம்' என்றும், தான் பின் பிழைப்பாதலிக்கு அமைபாது அதனை அவர் மேலேற்றி வெருளின் அவர் வெரீடு கீங்குவர்; கீங்கவே, அப்பிழைப்புத் திருமறம் அப்பா மினிதய்க்ருமாதம் இவனாமென்பது கோக்கித் 'திருச் சிறுமும்' என்றும் உறிஞர். இவனும் பருதியஞ்சம் வினையும் அது செய்து ஞெய்தம் குற்றமும் உறப்பட்டன. (அ)

வெருவந்தசெய்ப்பாமை

205

விளக்கம் :—ஒரு காரியத்தைப்பற்றி வந்த எண்ணத்தினைத் தன்னுடைய மந்திரிகள் மேல் வைத்து அம்மந்திரிகளோடு தானும் அக்காரியத்தை எண்ணிச் செய்யாத அரசன் அவ்விதம் எண்ணிச் செய்யாத தவறினால் தான் எடுத்த காரியம் தவறிப்போகுமாயின் அவ்விதம் தவறியதற்குத் தான் கோபத்தைக் கொண்டு குற்றமற்ற அவ்வமைச்சரைக் கோழிப்பானாயின் அவ்வித அரசனது செல்வம் காந்தோறும் சுருக்கியிடும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, தன்பாரம் பொறுக்கும் அமைச்சர்களுடன் தான் எண்ணிய காரியத்தைக் கலந்து விசாரியாமலே தானே காரியத்தைச் செய்வதும், அவ்விதம் செய்யும் காலத்து அக்காரியம் சரியாக நடவாது கெட்டுப்போமாயின் அதனை அமைச்சர்களீது வைத்து கோழிப்பதும் செய்வானாயின் அவ்வமைச்சர் இவ்வரசன் தருதி யற்றவன் என்று நீக்கியிடுவனென்றும், அவ்விதம் அமைச்சர் நீக்கு வதனால், காரியத்தில் வந்த பழுதைத் தீர்த்தலும், அரச பாரத்தைச் சரியாகத் தாங்கி அரசைச் சரியாக நடத்துதலும் இல்லாமற்போம். ஆதலால், அவனுக்கு இருந்த செல்வமானது சுருக்கியிடும் என்று கண்டதுடன் அமைச்சர் அஞ்சும்படி செய்யும் நதாழில் இதுவென்றும் கண்டே மென்றனர். அது கேட்ட மாணுக்கர், "அமைச்சன் அஞ்சும் வினை இதுவென்று அறிந்தோம். இனி அரசன் அஞ்சும் வினை எதுவென்று அறிய விரும்புகின்றோம்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

569. செருவந்த போழ்திற் சிறைசெய்யா வேந்தன் வெருவந்து வெய்து கெடும்.

(பரி.) இ-ள். சிறை செய்யா வேந்தன்—செரு வருதற்குமுன்னே தனக்குப் புகலாவதோரான் செய்துகொள்ளாதவாசன்—செருவந்த போழ்தில் வெருவந்து வெய்து கெடும்—அது வந்தகாலத்திற் எமயின்மையான் வெருவித் தடித்திற்செடும். ஏ-ற.

பகையைவெருவிச் சேர்த்தார் நீங்குவதற்கு மயினாய்த் தானும்வெருவி அப்பகையைத்தருமென்பதாம். இதுதான் தானஞ்சும் வினையும் அது செய்து தானெய்தும் பயனும் கூறப்பட்டன. (க)

206

திருக்குறள் விளக்கம்

விளக்கம்:—யுத்தம் வருவதற்கு முன்னே தன்னைக் காப்பதற்கு உரிபதாசிய காவலென்னும் அரிணச் செய்துகொள்ளாத அரசன் ஒருவன் யுத்தம் வந்தகாலத்துத் தன்னைக் காத்துக் கொள்ளும் காவல் இல்லாமல் பேரருமா தலை அதனால் பயந்து விடாமல் கெட்டுப்போவான் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, தானும் யுத்தவீரர்களும் தங்குவதற்கு உரிபணவாக அரசன்களை யுத்தகாலத்திற்கு முன்னரே அரசன் தெரிந்து அமைந்துக் கொள்ளாவிடின் அவ்விதம் அமைபாத குற்றத்தால் யுத்தம் வந்த போது தன்னோடு குடியிருந்த யுத்த வீரர்கள் 'எமக்கு எமம் இல்லீஇ ஆதலால் எாம் இறந்து விடுவோம்' என்று எண்ணினராய் இவனைத் தனித்துவிட்டுப் பிரிந்துபோவொன்றும், அவ்விதம் பிரிவதால் பகைவர் இவனைச் சலபமாகத் தம் வசப்படுத்திக் கொள்வாரென்றும் அறிவதுடன், அரசன் அஞ்சும் தொழில் இது வென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "குடிசன் அஞ்சும் பகுதியும், அமைச்சர் அஞ்சும் பகுதியும், அரசன் அஞ்சும் பகுதியும் இவையென வெருவந்த செய்யாமை என்னும் இவ்வகிராத் தால் அறிந்தோம். இனி, கொடுக்கோலால் நேரும் தீங்குகள்

இவ்வெருவந்த செய்தலுள் இன்னும் ஏதேனும் உள்ளதோ?" என்றதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

570. கல்லார்ப் பிணிக்குங் கடுங்கோ லதுவல்ல
தில்லை நிலக்குப் பொறை.

(பரி.) இ-ள். கடுங்கோல் கல்லார்ப் பிணிக்கும் = கடுங்கோலனாயவா சன் நீதிதன் முதலிய கல்லாதாரைத் தனக்குப் பருதியாகக் கூட்டாநிற் றும்;—அதுவல்லது திலக்குப் பொறை இல்லை = அக்கூட்டமல்லது திலத் திற்கு மிகையாய பாரம் பிதிதில்லை. ஏ-து.

'கடுங்கோல்' என்பது ஈண்டு மிக்க தண்டத்தின்மேற்றன்றி அதனைச் செய்வான்மேற்றாயிற்று. அவன் அது செய்தற்கெய்வகாராய்வது கூட் டாமையிற் 'கல்லார்ப்பிணிக்கும்' என்றும், ஏனையவற்றையெல்லாம் பொறுக்கி ன்ற தியல்பாவின் 'திலத்திற்குப் பொறை அதுவல்லதில்லை' என்றும் கூறினார். 'திலக்கு' என்பது செய்யுள்விசாரம். இதுவும் வெருவந்த செய்தலின் சூற்றம் கூறப்பட்டது. (5)

கண்ணோட்டம்

207

விளக்கம்:—கொடுங்கோலனாய அரசன் தனக்கு மந்திரி களாக நீதிதால் முதலியவற்றைப் படியாதாரை இனமாகக் கொள் வானாயின் அவ்வித கூட்டம் அல்லாமற் பூமிக்கு அதிகமானிய சமை வேறு ஒன்றுதில்லை என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அந்நா வது, அரசன் கொடுங்கோலனாக அவனது குணத்திற்கு ஏற்க அளவுகடந்த தண்டனையைச் செய்வதற்கு நீதிதால் கல்லாத மக் களைத் தனக்கு அமைச்சராக வைத்துக்கொள்வானேயன்றி எடுதில்லை யுடையாரை அமைச்சராக வைத்துக்கொள்ளமாட்டான். ஆதலால், அவ்வித அமைச்சர் கூட்டமானது எல்லாவற்றையும் பொறுக்கின்ற இப்பூமிக்குப் பொறுக்க முடியாத பாரமாக இருக்குமென்று அறிந் தோம். அன்றியும், அரசன் செய்கின்ற வெருவந்த செயல்களால் இது பெரியதோர் குற்றம் ஆதலால், இதனை முடித்தது முடித்த லாகக் கூறினார் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "அரசனது குற்றம் இதுவென அறிந்தோம். இனி அவன்

செப்பவேண்டிய குணங்களையும் கூறவேண்டும்” என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

58. அதிகாரம்.
கண்ணோட்டம்.

(பரி.) அநாவத தன்னோடு பயிற்சூரைக் கண்டால் அவர் கூறியவற்றை மறக்கமாட்டாமை. இஃது அவர்மேற் கண்டென்றவழி விசுவநாதரவின், அப்பெயர்த்தாயிற்று. மேல் வெருவந்தசெய்யாமையுட் கூறியவதனையே நிறப்புப்பற்றி விரித்துக்கூறியின்றமைவின், இஃததன்பின் வைக்கப்பட்டது.

விளக்கம்:—அநாவத, அரசன் தன்னோடு பழமியவரைக் கண்டால் அவர் சொல்லுகின்ற விஷயங்களை மறக்கமாட்டாது அவர்க்கினங்கச்செய்தல். இவ்வித செயல் அப்பழமியவர்க்கீது கண்டென்றவிடத்த உண்டாவது ஒன்று ஆதலால் “கண்ணோட்டம்” என்னும் பெயர் கொண்டதாயிற்று. மேல் அதிகாரத்தன் குடிகள் முதலியோர் அஞ்சுகலைச் செய்தல் ஆகாத எஃது கூறினர்.

208 திருக்குறள் விளக்கம்

அவ்விதம் செய்யாத இருப்பதற்குக் கண்ணோட்டம் என்னும் தாகுண்டியமானது இன்றியமைபாதது ஆதலால் அதனை இங்கு கூறியின்றனர் என்றனர். அதனோட மாணுக்கர், “கண்ணோட்டம் என்பது ஒன்று உள்ளதபோதும்.” என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

571. கண்ணோட்ட மென்னுங் கழிபெருங் காரிகை
புண்மைமொ னுண்டிவ் வுலகு.

(பரி.) து-ன். கண்ணோட்டம் என்னும் கழி பெருங்காரிகை உண்மை பான்=கண்ணோட்டமென்று சொல்லப்படுகின்ற நிறப்புடைபவமுது அரசர் மாட்டு உண்டாகலான்,—இவ்வுலகு உண்டு=இவ்வுலக முண்டாகா நின்றது. ஏ-ற.

‘கழிபெருங்காரிகை’ என்புழி ஒருபொருட்பன்மொழி இவ்வுயிசுது

கத சிறப்புணர்விலிற்றது. இவ்வழகு அதற்குறப்பாகவின், உண்மைபா
 னைநிலையேதும் உறிஞர். இன்மை வெருவந்தசெய்தலாகவின் அவர்
 காட்டு வாழ்வார் புலியைபடைத்த புல்வாயினம் போன்று எமஞ்சாராம
 பற்றி, 'இவ்வழகுண்டு' என்றார். (ச)

விளக்கம்:—கண்ணோட்டம் என்று சொல்லப்படுகின்ற சிறப்
 புடைய அழகு ஒன்று அரசரிடத்து இருப்பதனாலேயே இவ்வழ
 கம் உள்ளது என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அது என்னை
 யோவெனில்? அரசன் மேற்குறிய வெருவந்தசெயல்களைச் செய்வா
 னாயின், புலியைக் கண்ட மான்குட்டக்களைப்போல் குடிகள்
 அவனைவிட்டு விலகிப் போவார்களென்றும், அவ்விதம் விவருவதால்
 உலகில் நடக்கவேண்டிய செயல்கள் சரியாக நடவாயென்றும்,
 தாசுநாயத்தோடு நினைந்த அரசனது மேற்பட்டகுடிகள் அவனை
 யே அறகுக எண்ணி அன்புடைமையோடு வாழ்வர் ஆதலால் உலக
 இயல் கன்றாக கடைபெறுமென்றும் கண்ணோட்டம் என்னும்
 குணத்தின் பருதியைக் கண்டோமென்றனர். அதனோட மாணுக்
 கர், "கண்ணோட்டம் இல்லாத அரசன் உலகத்தாரால் எவ்விதம்
 எண்ணப்படுவான்?" என்னதும், ஆசிரியர்குறவாராயினர்.

572. கண்ணோட்டத் துள்ள துலகிய லகிதிலா

ருண்மை நிலக்குப் பொறை.

(பரி.) இ-ள். உலகியல் கண்ணோட்டத்த உள்வது = உலகை
 கண்ணோட்டத்தின்கண்ணே நிழுவது;—அஃது இவர் உண்மை நிலக்குப்

கண்ணோட்டம் 309

பொறை=ஆலான், அக்கண்ணோட்டமில்லாதார் உணராதம் இவ்வீழ்
 திற்குப் பாரமாதற்கே, பிறிதொன்றற்கென்று. ஏ-து.

உலகையையாவது:—ஒப்புரவுசெய்தல், புறத்தருதல், பிழைத்தன
 பொறுத்த வென்றிவை முதலாயின. அவை நிழலாமையால் தமக்கும் பிறர்க்
 கும் பயன்படாறொன்பதுபற்றி, 'நிலக்குப்பொறை' என்றார். ஆதற்கென்
 பது சொல்லெச்சம். இவைபிரண்டு பாட்டானும் கண்ணோட்டத்தது சிறப்
 புக் கூறப்பட்டது. (உ)

விளக்கம்:—இவ்வழகத்தில் நடக்கவேண்டிய செயல்களெல்
 லாம் கண்ணோட்டமென்னும் தாசுநாயத்தினாலேயே நடக்க

வேண்டி உள்ளது என்றும், அவ்வித தாஷூன்யம் இல்லாதவர்கள் இவ்வுலகத்திலிருப்பது இப்புயிக்குப் பாரமேயன்றி வேறு ஒரு கன்மையும் செய்வதற்கன்று என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, உலகத்து மக்களுக்குச் செய்யவேண்டவெனவாயிப ஒப்புரவு செய்தல், உயிர்களைக் காப்பாற்றல், தவறு செய்தலைப் பொறுத்துக்கொள்ளுதல் முதலாயிப காரியங்களை அரசன் ஒருவன் செய்தாலன்றி உலகம் நடவாதென்றும், அவ்விதம் செய்யாதவன், தனக்கும் பிறர்க்கும் பயன்படாது ஒழிவின்றான் ஆதலால் அவன் தேகமானது கிலத்திற்குச் சுமையாக உள்ளதென்றும் கூறுகின்றனர் என்று அறிவின்றோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், “கண்ணோட்டம் இல்லாதவன் ஸூயியில் இருந்தல் வேண்டாம்போலும்!” என்னலும், ஆசிரிபர் கூறவாராயினர்.

573. பண்ணென்னும் பாடற் கியைபின்றேற் கண்
கண்ணோட்ட மில்லாத கண். [ணென்னுங்

(பரி.) இ-ள், பண் என்கும் பாடற்கு இயைபு இன்றேல் = பண் என்பயத்ததாம் பாடற்கொழிலோடு பொருத்தமின்றாயி! — கண் என்கும் கண்ணோட்டம் இல்லாத கண் = அதுபோலக் கண் என்பயத்ததாம் கண்ணோட்டமில்லாதவிடத்தி ஏ-ற.

பண் கண்ணென்பன சாதிப்பெயர். பண்ணாவண:—பாணியாழ் முதலிய தாற்றலுண்ட. பாடற்கொழிவ்கணாவண:—பாழிண்கண் வார்தல்

27

210 திருக்குறள் விளக்கம்

முதலியவெட்டும், பண்ணல் முதலியவெட்டும், யிடற்றின்கண எடுத்தல், படுத்தல், சலிதல், கம்பிதம், குடிவெண்ணுமைத்தம், பெருவண்ணம், இடைவண்ணம், வளப்புவண்ண முதலிய வண்ணங்கொழுபத்தாறுமாம். இவற்றோடுகியையாதவழிப் பண்ணாற்பயனில்லாதவாறுபோலக் கண்ணோட்டத்தியையாதவழிக் கண்ணாற்பயனில்லைபென்பதாம். கண் சென்றவழி கிகழ்தல்பற்றி அதனை யிடமாக்கினார். இது கிக்கட்கண்ணென்பதனைக் “கண்ணகஞ்சாவம்” (கிரிகடுகம் 1.) என்புழிப்போலக் கொள்ச. (க)

விளக்கம்:—வார்த்தல், வடித்தல், உந்தல், உறழ்தல், உருட்டல், தெருட்டல், எள்ளல், பட்டடை என்னும் இசைக்கரணங்களுடனும் பண்ணல், பரிவட்டனை, ஆராய்தல், தைவரல், செலவு, விளைபாட்டு, கையூழ், குறும்போக்கு என்னும் கலைத்தொழில்கள் எட்டுடனும் கூடிய பாடல் தொழிலோடு பொருத்தமில்லாத பன் ஒன்றினால் எவ்வாறு பாடுகின்ற பாடல் பயன்படாதோ அதுபோலத் தாசுநாயமில்லாத கண்ணாறு ஒருவன் முகத்திலிருந்தும் பயன்படாது என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, பண்ணும் பாடலும் ஒன்றுக்கு ஒன்று இயைபில்லாத பாட்டை ஒருவன் பாடுவானாயின், அப்பாட்டானது அவனுக்கும் பிறர்க்கும் எவ்வாறு பயன்படாமற்போமோ அதுபோல் பார்க்கின்ற கண் இருந்தும் தாசுநாயத்தோடு தன்னோடு சேர்ந்தவர்களைப் பாராவிடின் அது பயன்படாமற்போம் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், “இவ்விதம் தாசுநாயமில்லாத கண்கள் முகத்திலிருந்தும் பயன்படாவோ?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

574. உளபோன் முகத்தெவன் செய்யு மளவினாற்
கண்ணோட்ட மில்லாத கண்.

(பரி.) இ-ள். முகத்த உளபோல் எவன் செய்யும் = கண்டார்க்கு முகத்தின் கண் உளபோற்றோன்றலல்லவது வேறென்ன பயனைச் செய்யும்— அளவினாற் கண்ணோட்டம் இல்லாத கண் = அளவிறவாத கண்ணோடுநிறுபுடையவல்லவாத கண்கள். ஏ-ற.

கண்ணோட்டம்

311

தோன்றலல்லவென்னுஞ் சொற்கள் அவாய்நிறுபான் வந்தன. கழி கண்ணோட்டத்திலிருந்தற்கு, ‘அளவினாள்’ என்றார். ஒருபயனையுஞ் செய்வாவென்பது குறிப்பெச்சம். (ச)

விளக்கம்:—அளவோடுகூடிய தாசூண்யமுடைய கண்களாக ஒருவன் கண்கள் இல்லாவிடின், அக்கண்கள் அவனைப் பார்ப்பவர்களுக்கு அவன் முகத்தினிடத்தே உள்ளனபோல் தோன்றுவது அல்லாமல் வேறு ஒருபயனையும் தருவதில்லை என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆதலால், பார்ப்பவர்க்கு அழகினைச் செய்ய அக்கண்கள் இருப்பனவே அன்றி அக்கண்களால் ஆகிய தாசூண்யமென்னும் பயனை அவை தாவிடில்லை ஆதலால், அக்கண்கள் இருந்தும் பயனற்றனவாம் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “தாசூண்யமற்ற கண்ணினை அறிவுடையோர் என்னென்று கருதுகின்றனர்?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர். 575. கண்ணிற் கணிகலங் கண்ணோட்ட மஃதின்றேற் புண்ணென் றுணரப் படும்.

(பரி.) இ-ள். கண்ணிற்கு அணி கலம் கண்ணோட்டம்=ஒருவன் கண்ணிற்கு அணியுட்கலமாவது கண்ணோட்டம்—அஃது இன்றேல் புன் என்று உணரப்படும்=அக்கலமில்லையாயின் அஃதறிவுடையாராற் புண்ணென்றறியப்படும். ஏ-து.

வேறணிகலமின்மையிற் ‘கண்ணிற்கணிசலம்’ என்றும், கண்ணாய்த் தோன்றினும் கோய்களானும் புலன்பற்றவானுக் தயர்வினைத்தனோக்கிப் ‘புண்ணென்றுணரப்படும்’ என்றும் கூறினார். இவை மூன்று பாட்டானும் ஓடாது வின்ற கண்ணின் குற்றக் கூறப்பட்டது. (6)

விளக்கம்:—மேல் சீர்கள் வினையிவண்ணம் ஒருவன் கண்களுக்கு அவன் அணியவேண்டிய ஆபரணமாவது தாசூண்யம் என்னும் ஆபரணமென்றும், அத்தாசூண்யமென்னும் ஆபரணத்தைப் பூணாத கண்கள் கண்களாகக் கருதப்படாமல் கோய் முதலியவை கொண்டு புலன்களில் சென்று தயர்வினைக்கும் தன்மையால் புண்களென்றே உணரப்படும் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆதலால், தாசூண்யமற்ற கண்கள் எல்லோரால் கண்களாகக் கருதப்படாமல் புண்களாகவே கருதப்படுகின்றன என்று

புன்சனாக எண்ணப்படினும் அக்கண்கள் அசைகின்றனவே? புன்சனாயின் அசையாவே?" என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

576. மண்ணே டியைந்த மாத்தனோர் கண்ணே டியைந்துகண் ணேடாதவர்.

(பு.) இ-ள். கண்ணே டியைந்த கண்ணேடாதவர் = ஒடுதற்குரிய கண்ணே டி பொருத்திவைத்த அகிலோடாதவர்—மண்ணே டி டியைந்த மாத்த அனையர் = இயக்கா நின்றாராயினும் மண்ணே டி பொருத்தி நிற் கின்ற மாத்தினினை பொப்பர். ஏ-து.

ஓடாதவரென்புழிச் சினைவினை முதன்மேனின்றது. மாரும் கண்ணே டியைந்த கண்ணேடாமையின், இது தொழிலுவமம், இதனைச் சதைமண் ணே டிகடிய மரப்பாவை பென்றாப்பாருமார். அகிலையைன்மை காணப்படும்கண்ணானந்தி அதனுண் மறைத்த நிற்றின்ற ஒருசாரும்மீட் டார் கூறினமையானும், "மர்க்கண்ணே மண்ணுவார் கண்ணென்— நிரக்கண்டாய்" என்பதனானுமறிக. (ஈ)

விளக்கம்:—செல்லவேண்டிய அளவு ஒடுதற்கு உரிய கண்க னைப் பெற்றிருக்கும், அவ்விதம் செல்லுதற்கு உரிய அளவு தாக்கூண் யத்தோடு அக்கண்கள் இல்லாவிடின் அக்கண்களைக்கொண்டு ஈடத்தல் முதலிய தொழில்களைச் செய்கின்றாராயினும் அவர்களை மண்ணில் முனைத்து நிற்றின்ற மாத்துக்குச் சமானமானவர்கள் என்று உலகோர் எண்ணுகின்றனர் என்று இத்திருக்குறள் கூற கின்றது.. ஆதலால், மாமென்று உவமித்தமையால் மாத்தினுள்ள கண்களாகைய கண்கள் அம்மாத்திற்குக் கண்கள்போல் காணப்படி னும் அதனால் அம்மாம் பயன்படாததுபோலத் தாக்கூண்யமற்ற கண்களை உடையவனும் அக்கண்களால்யாதொரு பயனையும் அடை வதற்கு இல்லை என்றும், இதனை "வர்க்கண்டு மண்ணுவார் ஈணுதே வல்லியா கொஞ்சே மர்க்கண்ணே மண்ணுவார் கண் ணென்—நிரக்கண்டாய் வாளுமுனை வெல்கொடியார் வன்புன னீர் ஈடற்கெண்ணுமுவர் தோன்றத் தொழுது." (முத்தொள்

ளாயிரம் செய்யுளாகும்) அறிந்தோம் என்றனர். அதனோட மாணாக்கர், “கண்ணோட்டமென்றும் தாக்ஷண்பயில்லாதவன் கண்கள் ஒருவன் முகத்த இருப்பனவாகக் கருதப்படுமோ? அல்லையோ?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

577. கண்ணோட்ட மில்லவர் கண்ணிலர் கண்ணுடை
கண்ணோட்ட மின்மையு மில். [யார்]

(பரி.) இ-ள். கண்ணோட்டம் இல்லவர் கண் இவர் = கண்ணோட்ட மில்லாதவர் கண்ணுடையருமல்லர்; —கண் உடையார் கண்ணோட்டம் இன்மையும் இல் = கண்ணுடையவர் கண்ணோட்டமில்லாதது மில்லை. ஏ.று.

கண்ணுடையராயிற் காட்சிக்கண்ணே அலிதோடுமென்பதபற்றிச் ‘கண்ணோட்டமில்லவர் கண்ணிலர்’ எனக் கூறிப் பின் அதனை யெதிர் மறைமுகத்தான் விளக்கினார். உம்மை இறந்ததழீஇய வெச்சவும்மை. இவையிரண்டு பாட்டானும் கண்ணோடாதாரதிபு கூறப்பட்டது. (ஏ)

விளக்கம்:—தாக்ஷண்பயில்லாதவர்கள் கண்ணுடையர் அல்லரென்றும், உண்மையாகக் கண் உடையார் என்று உலகத்தோரார் கூறப்படுபவர் தாக்ஷண்பயில்லாமல் இருப்பதில்லை என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, பார்ப்பதற்குக் கண்கள் ஒடுகின்றனவாயினும், ஏனையோர் மீதில் அருள்பெற்று ஓடாது நிற்பதால் அவ்விதமுடையோரைக் கண்ணில்லாக் குருடரென்றும், பிறர்மீது அருள்கொண்டு ஒடுகின்ற கண்ணை உடையாரைக் கண்ணுடையவரென்றும் கூறுகின்றனர் என்று அறிந்தோமென்றனர். அதனோட மாணாக்கர், “தாக்ஷண்பமுடைய கண்களே கண்கள் என்று அறிந்தோம். ஆயின், அத்தாக்ஷண்பமானது அளவோடு இருத்தல்வேண்டும் என்று மேற்கூறினீர். அது என்ன?”, என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

578. கருமஞ் சிதைபாமற் கண்ணோட வல்லார்க்
சூரிமை யுடைத்திவ் வுலகு.

(பரி.) இ-ள். கருமஞ் சிதைபாமல் கண்ணோட வல்லார்க்கு = முறை

214

திருக்குறள் விளக்கம்

உரிமை உடைத்து இவ்வுலகு—உரித்தார்தன்மையுடைத்து இவ்வுலகம். எ-து.

தம்மொடு பயின்றார் பிறையிடுக்கண்செய்துழி அவரைக் கண்ணோடி யொருதார்க்கு முறை நிறைதல் மேல் “ஒர்த்தகண்ணோடாது” (திருக் குறள்,—541.) என்ற முறையிலக்கணத்தானும் பெற்றும். முறை நிறைய வரும்வழிச் கண்ணோடாமையும் வாராவழிக் கண்ணோடலும் ஒருவற்சியல் பாதவருமையிற் ‘கண்ணோட வல்லார்க்கு’ என்றும் அவ்வியல்புடையார்க்கு உலகமுழுதும் கொடுங்காவஞ் சேறவின் ‘உரிமையுடைத்து’ என்றும் கூறி னார். இஃதன்றி கண்ணோடாமாறு உறப்பட்டது. (அ)

விளக்கம்:—அரசன் ஒருவன் முறை செய்தலாகிய தன்னு டைய தொழில் சிறிதும் கொடவண்ணம் தாக்கூண்யத்தைச் செய்வானாயின், அவ்வித அரசனுக்கு இவ்வுலகம் உரியதாக உள்ளது என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, அரசன் நடுகிலையாக நின்று நட்பினர், பகைவர், கொதுமலர் என்று எண்ணுது குற்றம் செய்தவர்களைத் தண்டித்தும் குணம் செய்தவர் களைப் பரிபாலித்தும் வரவேண்டும் ஆதலால், அவ்விதம் செய்யாது தாக்கூண்யம் கருதி ஒருவனுக்கு அளவு கடந்த நன்மைகளைச் செய்துவிடலும், குற்றத்திற்காகத் தண்டியாகிவிடலும் உலகோர் ‘இவன் நடுகிலை பற்றவன்’ என்று அவனை விட்டு நீங்குவர். அவ்வித மல்லாது தாக்கூண்யம் உடைபவன் ஆயினும் எவ்விடத்தில் தாக்கூண்யம் செலுத்தல் வேண்டுமோர் அவ்விடத்தில் செலுத்த வேண்டும் என்றும், அவ்விதம் செலுத்துகின்ற காலத்தும் அளவு கடவாது இருத்தல் வேண்டுமென்றும், அவ்விதமிருந்தால் தான் அரசு உரிமை நடைபெறுமென்றும், அவனையும் உலகோர் விரும் புவரென்றும் தாக்கூண்யம் செலுத்துகின்ற அளவினைக் கூறினர் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “அரசன்

ஒருவன் பொறையுடையது யிருத்தல்வேண்டும் என்று அறிந்து உள்ளோம். அவ்விதம் பொறுக்கின்ற காலத்துக் கண்ணோட்டம் எவ்விதம் இருத்தல் வேண்டும்?" என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

கண்ணோட்டம்

215

579. ஒறுத்தாற்றும் பண்பினார் கண்ணுங்கண் ணோடிப் பொறுத்தாற்றும் பண்பே தலை.

(பரி.) இ-ள். ஒறுத்தாற்றும்பண்பினார்கண்ணும்=தம்மையொறுக்கு மியல்புடையாரிடத்தும்—கண்ணோடிப் பொறுத்தாற்றும் பண்பே தலை= கண்ணோட்டமுடையாய்க் குற்றத்தைப் பொறுக்குமியல்பே அரசர்க்குத் தலையாயமியல்பாவது. ஏ-ற. ...

'பண்பினார்' என்றதனால் அவர்பயிற்சி பெற்றும், ஒறுத்தாற்றும் பொறுத்தாற்று மென்பன கண்டொருசொன்வீர. (க)

விளக்கம்:—அரசன் ஒருவன் தன்னை எக்காலத்தும் துன்புறுத்துகின்றவனிடத்தும் தாக்கூண்பத்தால் அவன் குற்றத்தைப் பொறுத்த நிற்பதே முகன்மைபாகிய குணம் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆகலால், தன்னைத் துன்புறுத்துகின்றவர்களைத் துன்புறுத்தாது பொறுத்துக்கொள்வது கண்ணோட்டமென்னும் தாக்கூண்பத்தின் பயனென்றும், அவ்வித தாக்கூண்பத்தை உடையவனே முதன்மைபாகிய குணமுடையவனென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "பொறுக்கின்ற குணமும் தாக்கூண்பத்தால் உண்டாகின்றது என்று கண்டோம். ஆயின், அரசன் ஒருவன் தான் தாக்கூண்பம் செலுத்தவேண்டியவர்களிடத்தும் அவர்களோடு உள்ள பயிற்சியால் எவ்வளவு குற்றத்தைச் செய்தாலும் பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டுமோ?" என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

580. பெய்க்கண்டு நஞ்சுண் டமைவர் நயித்தக்க நாகரிகம் வேண்டு பவர்.

(பரி.) இ-ள். நஞ்சு பெய்க் கண்டும் உண்டு அமைவர்=பயிற்சார்

தமக்கு எஞ்சிடக்கண்டுவைத்தம் கண் மறுக்கமாட்டாமையின் அதனை யுண்டு பின்னுமவரோடு மேலவர்—சுயத்தக்க காகரிசம் வேண்டுவவர்— யாவரானும் விரும்பத்தக்க கண்ணோட்டத்தினை வேண்டுவவர். எ-து.

காகரிசமென்பது கண்ணோட்டமாதல் “முத்தை யிருந்து கட்டோர் கொடுப்பி—எஞ்சு முண்பர் களிசா கரிசர்” (சுந்தரிண, 355.) என்ப

316

நிருக்குறள் விளக்கம்

பதனனுமறிச. அரசர் அவரைப்பொருது கண்ணோடற்பாலது தம்மாட்டுக்குற்றஞ்செய்தழி பென்பது இவ்விரண்டு பாட்டானும் உறப்பட்டது. (வ)

✽

விளக்கம் :—தம்மோடு பழகியவர் தமக்கு விஷத்தையே கலந்து உண்ணச்செய்தாலும் அவ்விதம் செய்கின்றாரென்று தெரிந்தும் அவரோடு பழகிய தாகூண்பத்தால் அவர் கொடுத்த ஈஞ்சையும் வேண்டாமென்று மறுக்காது அதனை அமுதம்போல் உண்டு விடுவதுடன் அதன் பிறகும் அவரோடு உள்ள பழக்கமிருதியால் பொருத்தி நிற்பர் என்றும், அதற்குக்காரணம் உலகத்து உள்ள எவராலும் விரும்பக்கூடிய தாகூண்பத்தையே அவர்கள் விரும்புவதாலேயே என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் ஈஞ்சு உண்டு நிற்பது தாம் சாதற்கு இடமாகும் என்று அறிந்தும் அவரிடத்தே உள்ள அருளின் மிகுதியால் ‘ஈஞ்சிட்டிள்’ என்று கூறாதும், தாம் இறப்பதை எண்ணாதும், அதனை உண்பதோடு பின்னும் அவரோடு பழகுவர் என்றமைபால், ஒருவன் பழகிய பழக்கமும் அதனால் உண்டாகும் தாகூண்பமும் அந் தாகூண்பத்தால் உண்டாகும் செயல்களும் இவை என்று அறிவதுடன் தாகூண்பத்தையே பெரிதென்று எண்ணுகின்றவர்க்கு எக்காலத்தும் ஈசயில்லை என்றும் கண்டோம். ஆதலால், இத்திருக்குறள் தாகூண்பத்தின் சிறப்பை முற்றும் அறிவித்ததாயிற்று என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “கண்ணோட்டம் என்பதன் தருதி யாவும் அறிந்தோம். இனி, அரசன் செய்ய வேண்டுவன எவை என்றும் அறிதல்வேண்டும்” என்னலும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

(பரி.) அகிலாவத பகை, சொதமல், எட்பென்னும் மூன்று நிறத்தார் மாட்டும் சிகழ்த்தனவரிதற்கு ஒற்றையாலாதல். மேற் சொல்லிய இவர்களைத்தவிர அரசனுக்குத் தன்னுடு செலுத்தும்சாலும் பிறர்காடு சொல்லும்சாலும் வேண்டுகை உறவின்றாராவின், அவ்விருமைக்கும் இன்றி யல்லயாதப இது முன் வைக்கப்பட்டது.

விளக்கம்:—அதாவது, பகைவர், எட்பினர், இவ்விரண்டும் காத சொதமலர் ஆகிய மூன்று நிறத்தவர்களிடத்தும் உண்டாகிய விஷயங்களை அறிந்து ஆளுவதற்கு ஒற்றையைவைத்த ஆளும் முறைமையென்பதாம். செங்கோலுடைய அரசன் ஒருவனுக்குத் தன் காட்டின ஆளும் காலத்துகன்மை நிமைகளை அறியவேண்டுவதற்கும், பிறர்காட்டைக் கொள்வதற்குச் செல்லும் காலத்து எட்புண யாவும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியதற்கும், இவ்வொற்றர் வேண்டியுள்ளாராதலால் அவ்வித ஒற்றை வைத்துஆளும் தன்மையினை இங்கு முன் கூறப்பட்டு உள்ளது என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், “ஒற்று என்பது மன்னவனுக்கு எவ்வித சிறப்புடையது?” என்றதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

581. ஒற்று முறைசான்ற தூலு மிவையிரண்டுந்

தெற்றென்க மன்னவன் கண்.

(பரி.) இ-ள். ஒற்றும் உரை சான்ற தூலும் இவை இரண்டும்=ஒற்றும் புதுமைத்த நீதிதூலமாகிய இவையிரண்டினையும்—மன்னவன் கண் தெற்றென்க=அரசன் தன்னிரண்டு கண்ணுமாகத் தெளிக. ஏ-று.

ஒற்றத் தன்கண் செல்லமாட்டாதபரப்பொருட்சென்றுகண்டு ஆண்டு சிகழ்த்தனவெல்லா முணர்த்தவானும், தவ் அச்சிகழ்த்தவற்றிற்குத் தன்னு

ணர்வு செல்லமாட்டாத வினைகளைப்பெல்வாக்கு சொல்லியுணர்த்தலானும், இவ்விரண்டினையுமே தனக்கெனக்கண்ணும் ஞானக்கண்ணுமாகத்தணிந்த கொண்டொழுதுக வெண்பதாம். ஒற்றினை 'ஒற்ற' என்றார், வேந்தனை வேந்தென்றும் போல. 'தெற்றென்ச' என்பது தெற்றெனென்பது முதலியபாக வந்த வியங்கோள். அது தெற்றெனவென்னுஞ் செயலெனெச்சத்தானறிக. இதனால் ஒற்றினது நிறப்புக் கூறப்பட்டது. (8)

விளக்கம்:—அரசன் ஒருவனுக்கு ஒற்ற என்பதும், புது அமைந்த நீதி துலென்பதும் ஆகிய இவ்விரண்டும் இரண்டு கண்களாகத்தெளிப்படுதல் வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அது என்றையோவெனில்? அரசன் ஒருவனது கண் எல்லாவிடங்களினுஞ் சென்று விஷயங்களை அறிதற்குக் கூடாமையால் உன்னதாதலால் இவ்வொற்ற என்னும் உற்றதைக் கூறும் ஏவலானரே அல்லிடைக்களிலெல்லாம் சென்று அங்கு ஈடக்கும் விஷ

28

218

திருக்குறள் விளக்கம்

யங்களை எல்லாம் அறிந்த தெரிவிக்கின்றார்களாதலால், அவ்வித ஒற்ற அரசனுக்கு ஊனக்கண் போன்று உள்ளது என்றும், அவ்விதம் நிகழ்ந்தவற்றை ஒற்றர் சொல்லக்கேட்ட அரசன் தன் உணர்வு செல்லக்கூடாத காரியங்களை எல்லாம் தானின் வழியே சென்று தீர்மானித்துக் கொள்வதால் அதனை ஞானக்கண்போன்று கொள்ளவேண்டும் என்றும் கூறியதாயிற்று. ஆதலால், ஒற்றினது நிறப்பை அரசனுக்கு உள்ள ஊனக்கண்ணிற்கு மேற்பட்ட தகுதியை உடைய ஒர் ஊனக்கண்ணாகவும், உணர்வு செல்லாத இடங்களை எல்லாம் முடித்துக் காட்டுகின்ற தானினை ஞானக்கண்ணாகவும் இதனால் கண்டோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "ஒற்றினது நிறப்பு இதுவென்று அறிந்தோம். இனி ஒற்றரை அரசன் வைத்துக்கொள்வது இன்றியமையாதது போலும்!" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

582. எல்லார்க்கு மெல்லா நிகழ்பவை பெஞ்ஞான்றும்

(பரி.) இ-ள். எவ்வார்க்கும் நிகழ்பவை எவ்வாம் எஞ்ஞான்றும் வல் அறிதல்—எவ்வார்கண்ணும் நிகழ்வனவெல்லாவற்றையும் காடோறும் ஒற் றுள் வினாத்தறிதல்—வேந்தன் தொழில்—அரசனுக்குரிய தொழில். எ-து.

'எவ்வார்க்கும்' என்றது மூன்ற திறத்தானாயும். காண்காவது ஏழாவ தன் பொருட்கண் வந்தது. 'நிகழ்வனவெல்லாம், என்றது எல்லவுத்தியவு மாய சொற்களையுஞ் செயல்களையும். அவை நிகழ்த்தபொழுதே அவற்றிற் குத் தக்க அறியாகத் தெறவாகச் செய்யவேண்டுதலின் 'வல்லறிதல்' என் தும், அவ்விருதொழிற்கும் அறிதல் காரணமாகலின் அதனையே யுபசார வழக்கால் 'தொழில்' என்றும் கூறினார். ஒற்றுகொன்பது அதிகாரத்தான் வந்தது. இதனும் ஒற்றினைய பயன் கூறப்பட்டது. (உ)

விளக்கம்:—பகைவர், சொதுமலர், எட்டினராகிய மூவரிடத் தும் உண்டாகின்ற விஷயங்களை எல்லாம் தினந்தோறும் அரசன் ஒற்றினால் அறிச்சிக்கொள்கத் தெரிந்துகொள்வது அவனுக்குக் கூறிய தொழில் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, தன் ஈட்டில் நிகழும் எல்லவும் தீயவுமாகிய சொற்களைத் தெரிந்துகொள்

ஒற்றூடல்

219

னாதலும், செயல்களைத் தெரிந்துகொள்ளாதலும் அரசனுக்குக் கூடு மாயின், அவை உண்டான பொழுதே எல்ல விஷயங்களுக்கு வேண்டுவனவாகிய அருளைச் செலுத்தி அத்தகுதியுடையோரைக் காத்தலும், அதுவன்றித் தீய விஷயங்களுக்குத் தண்டித்தலைச் செய்த அத்தீயவர்களை அடக்கலும் அரசனது செங்கோன்மை யாகிய தொழில் ஆதலால், அரசனதுகண் செல்லாத இடங்களி லெல்லாம் நாமே சென்ற பரிந்து உள்ளவை உணர்த்தும் ஒற் றரை அரசனுடைய கண் என்பதில் யாதும் ஐயமில்லையாயிற்று என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் ஒற்றினால் எடத் தவற்றை அறிந்து கொள்ளக்கூடாத அரசனுக்கு எவ்வித பயன் உண்டாகும்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

588 ஒற்றினு னொற்றிப் பொருடெரியா மன்னவன்

கொற்றங் கொளக்கிடந்த தில்.

(பரி.) இ-ள். ஒற்றினுள் ஒற்றிப் பொருள் தெரியாமன்னவன் = ஒற்றினுள்ளே எல்லார்கண்ணும் நிகழ்த்தவற்றை ஒற்றவித்த அவற்றினுள்ளும் பயனாயாபாதவாசன்—கொற்றம் கொளக் கிடத்தது இல் = வென்றியடையக்கிடத்தது வேறொரு கொறியில்லை. ஏ-து.

அச்சிகழ்த்தனவும் பயனும் அறியாது பகைக்கெளியனாதல் பிரிநிற்றீராமையின், 'கொற்றம்கொளக்கிடத்ததில்' என்றார். இதற்குக் கொளக்கிடத்ததொரு வென்றியில்லை பென்றுரைப்பினுமமையும். இதனால் அத்தொழில் செய்பாதவழி வருக்குற்றம் கூறப்பட்டது. (க)

விளக்கம் :—ஒற்றர்களைக்கொண்டு மேற்கூறிய மூவாசிய எல்லரிடத்தும் உண்டாகின்ற நன்மை, தீமைகளை அறியாத அரசன் ஒருவனுக்கு வெற்றியை அடையக்கூடிய வேறு ஒரு வழியும் இல்லை என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஏனெனில்? எதனையும் இடங்கள் தோறும் சென்று பிறர் அறியாமல் கண்டும், கேட்டும், நன்மை தீமைகளைச் சொல்லுகின்ற ஒற்றரைக்கொண்டு அரசன் தெரிந்து கொள்ளாது, அவனது பகைவர் அவனைக் கெடுக்க போகிக்கொண்டும், அதற்கு வேண்டிய சூழ்ச்சிகளை எல்லாம் வந்து சொல்வதற்குத் தக்கோர் இல்லாமையால் பகைவர்களுக்கு எளிதவகுவி அவர்களை வெல்வதற்கு இல்லாமல் அவர்களால் வெல்லப்பட்டும்

320

திருக்குறள் விளக்கம்

குற்றமடைவான் என்று கண்டோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "அரசன் ஒற்றரைக் கொண்டு தன் தொழிலாகிய அரசு உரிமையை நடத்தாததால் வரும் குற்றம் இது வென்று அறிந்தோம். இனி மூன்று நிறத்தவர்களுள் எவரெவரை எவ்வெவ்வீதம் ஆராய்தல் வேண்டும்?" என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

584. வினைசெய்வார் தஞ்சுற்றம் வேண்டாதா ரென்றாங்களைவரையு மாராய்வ தொற்று.

(பர்.) இ-ள். தம் மீனை செய்வார் சுற்றம் வேண்டாதார் என்ற அனைவரையும் ஆராய்வது=தம்சாரியக்கு செய்வார், சுற்றத்தார், பகைவரென்று சொல்லப்பட்ட அனைவரையும் சொற்செயல்சனா ஞாய்வானே—ஒற்ற=ஒற்றஞ்சான். ஏ-ற.

தம்மென்றது அரசனெனப்படுத்தி. அவனுக்குக் காரியஞ்செய்வார் செய்வனவும், சுற்றத்தார் தன்னிடத்தும் காட்டிடத்துஞ் செய்வனவும், பகைவர் தன்னாற்றமாராய்தலும் மேற்றேறப்படுதலும் முன்னிட்டித் தன்னிடத்தச் செய்வனவுமறித்த, அவற்றிற்கேற்றன செய்யவேண்டுதலின், இம்முனைசெய்வாரையும் எஞ்சாமலாராயவேண்டுமென்பார், 'அனைவரையும் ராய்வ தொற்ற' என்றார். (ச)

விளக்கம்:—ஒற்றனென்று சொல்லப்படுவான் அரசனுக்கு உரியாரிப அரசனது காரியங்களைச் செய்பவரையும், அவனது சுற்றத்தவரையும், அவனது பகைவர்களையும் ஆகிய இவர்களை எல்லாம் அவரவர் கடறும் சொற்களாலும், செயல்களாலும் எக்காலத்தும் சிறிதும் குறைபாது ஆராய்பவனாகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறியின்றது. அதாவது, அரசனுக்குவேண்டுவனவற்றைச் செய்யும் காரியங்களுக்கும், தன் சுற்றத்தவராகவே இருந்துகொண்டு தனக்கும் நாட்டிற்கும் சன்மை நிலைகளைச் செய்யும் சுற்றத்தவரையும், அரசனது சமயம் அறிந்த அவனுக்குச் செய்பக்கடிய நிலைகளை முன்னமே ஆராய்ந்து செய்யும் பகைவர்களையும் ஒற்றஞ்சான் ஆராய்ந்து சொல்லுகின்ற, அவ்வொற்றஞ்சான் பாடும் பயனில்லாதல் போம். ஆதலால், அவற்றை எல்லாம் ஆராய்ந்து சொல்லாதே ஒற்றனது தொழிலென அறிந்தோம் என்றனர். அதுவேட்ட.

ஒற்றஞ்சான்

281

மாணிக்கர், "ஒற்றஞ்சான் எவ்வித வன்மைபோடு இருத்தல் வேண்டும்?" என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

585. கடாஅவு வருவொடு கண்ணஞ்சா தியாண்டு முகாஅமை வல்லதே யொற்று.

(பர்.) இ-ள். கடா உருவொடு=ஒற்றப்பட்டவர் கண்டால் ஐயுருத வடிவொடு பொருத்தி—கன் அஞ்சாது=அவர் ஐயுற்றறியறுதிற் செயிர் த்து ரோக்கிய அவர்கண்ணிற்கஞ்சாது சின்று—பாண்டும் உசாமை வல் வதே ஒற்று=காண்குபாயமுஞ் செய்தாலும் மனத்துக்கொண்டவற்றை உயிழாமை வல்லவனே ஒற்றனாவான். ஏ-து.

‘கடா’ என்பது கடுக்குமென்னும் பெயரொச்சத்தெளிர்மறை. ஐயுருத வடிவாவன:—பார்ப்பார், வணிகர் முதலாயினார் வடிவு. (இ)

விளக்கம்:—எவன் ஒருவன் ஒற்றப்பட்டவர் தன்னைக்கண்ட காலத்தும் அவர்கள் சந்தேகியாவண்ணம் பார்ப்பனர் வணிகர் முதலியோரது வடிவைப்போல் மாறுவேடம் பூண்டு இருந்தும், ஓர்சால் அவ்வொற்றப்பட்டவர்கள் அம்மாறு வேடம் பூண்ட ஒற்றனைச் சந்தேகித்து இவனை இன்னொருவன் அறிப முயற்சித்து உண்மை அறிந்து கொண்டு இவனைக் கோபித்துப் பார்க்க நேரின, அவ்விதம் பார்க்கின்ற அவர்கண்ணிற்குச் சிறிதும் பயப்படாது அவர் எதிரில் சின்றும் அவ்விதம் சின்ற காலத்தே அவ்வொற்றப்பட்டவர்கள் இவனது உண்மை அறிபவேண்டி, சாமம், தானம், பேதம், தண்டங்கனாசிய காங்கு உபாயம் களைச்செய்து இவனைத் துன்பப்படுத்திய காலத்தும் தான் இன்னொருவன் அறிவிபாதவனாயும், தான் எண்ணிவந்த எண்ணம் களைச் சொல்லாதவனாயும் இருக்கின்றனாலே அவ்வித வல்லமையுடையவனே ஒற்றனென்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “ஒற்றனது தகுதி இவ்விதம் இருத்தல் வேண்டும் என்று அறிந்ததுடன் மாறுவேடம் பூண்டின்ற வலிய வர்களாசிய பார்ப்பார், வணிகர் ஆசிய இவர்களது வடிவைக் கொள்ளுதல் எங்கும் சென்றுதற்குச் சலமமான உபாயம் என்றும் இத்திருக்குறளால் அறிந்தோம். இவையன்றியும் ஒற்றன் எவ்வித

222

திருக்குறள் விளக்கம்

வடிவு தாக்குதல் நன்மைபாரும் ?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

586. துறந்தார் படிவத்த ராகி யிறந்தாராய்ந்
தென்செயினுஞ் சோர்வில தொற்று.

(பி.) இ-ன். துறந்தார் படிவத்தர் ஆதி இறந்து ஆராய்த்=முற்
றத் துறந்தாராயும் விரதவொழுக்கினராயும் உன்புகுதற்கரிய விடக்களெல்
லாம் உன்புக்கு ஆராயவேண்டுவன வாராய்த்தறித்த—என் செயினும்
சோர்வு இவது ஒற்ற=ஆண்டையர் ஐயுற்றப்பிடித்த எல்லாத்தன்ப
முஞ்செய்த கேட்டாலும் தன்னை வெளிப்படுத்தாதவனே ஒற்றனாவான்.
எ-து.

விரதவொழுக்கம்=தீர்த்தபாத்திரை முதலாயின. செயினுமென்பது
அறவோரென்று செய்வாரின்மை விளக்கி கின்றது. மேல் கால்வகையுபா
யத்தினுஞ் சோர்வின்மை சொல்லிவைத்து ஈண்டுத் தண்டத்தைப் பிரித்
துக் கூறியது அதனது பொறுத்தற்கருமைச்சிறப்பு கோக்கி. இதனுட் படி
வமென்றனை வேடமாக்கித் துறந்தார் வேடத்தாராகி யென்றவைப்பாரு
முனர். (*)

விளக்கம்:—முற்றத்தறந்த முனிவாராயும், விரத ஒழுக்கத்
தை மேற்கொண்ட தவசிகளாராயும் மாறுவேடம்பூண்டு, மற்றவர்
கள் உட்புகுதற்குக்கூடாத இடங்களிலெல்லாம் புகுந்து, தான் ஆரா
யச் சென்ற காரியங்களை யெல்லாம் கன்றாக ஆராய்ந்து அறிந்து,
அவ்விதம் ஆராயுங்கால் எவரேனும் சந்தேகப்பட்டுத் தன்னைப்
பிடித்துக்கொண்டு உண்மை அறியவேண்டி எவ்வித துன்பங்களைச்
செய்தாலும் தான்கொண்ட எண்ணத்தைச் சொல்லாதும், தன்னை
இன்குன்னென்று வெளிப்படுத்தாதும் நிற்றின்ற கைக்காரியையுடை
பவனே ஒற்றனாவான் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அநா
வது, ஒற்றனாவான் மேற்கூறிய பார்ப்பனர், வணிகர் ஆகிய
இருதிருத்தவரும் செல்லக்கூடாத இடங்களினும் செல்லக்கூடிய
துறவி வடிவத்தையும், தீர்த்தபாத்திரைமுதலியன மேற்கொண்ட
விரதிகளது வடிவத்தையும் கொண்டு செல்வானாயின், பிறர் சந்
தேபிவாசிதமாக இருக்கும் ஆதலால், அவ்வித வடிவத்தைப் பூண்டு
செல்வது ஒற்றனுக்கு உரியதென்றும், அவ்விதம் செல்வதால்

சந்தேகமானது சேக்கிரத்தில் உண்டாகாதென்றும், சந்தேகம் உண்டாயினும் வேடத்தின்பொலிவால் அவனைப் பிறர் தண்டியாரென்றும், அவ்விதம் ஊழ்வலியால் இவனுக்கு எண்காவதாயிய பொறுக்கமுடியாத தண்டத்தைச் செய்யினும் அப்போதும் தன்னை வெளிப்படுத்தாதவனாக இருத்தல் வேண்டும் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதகேட்டமாணுக்கர், “ஒற்றன் கொள்ள வேண்டிய சிறந்த மாறுவேடத்தினையும், அவனது கலங்கா நிலைமையின் தன்மைபையும் அறிந்தோம். இனி அவ்வித வேடம்பூண்டு ஆராயச் சென்ற ஒற்றன் சென்ற இடத்தே எதை எவ்விதம் செய்தல் வேண்டும் என்பதையும் விளக்கல் வேண்டும்” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

587. மறைந்தவை கேட்கவற் றாகி || அறிந்தவை
பாபப்பா டில்லதே யொற்று.

(பரி.) இ-ள். மறைந்தவை கேட்க வற்ற ஆகி=ஒற்றப்பட்டார் மறைபச்செய்த செயல்களை அவர்க்குள்ளாயினொர் கேட்க வல்லனாய்—அறிந்தவை ஐயப்பாடு இல்லதே ஒற்று=கேட்டறிந்த செயல்களின் பின் ஐயப்படாது துணியவல்லவனே ஒற்றனாவான். எ-து.

மறைந்தவை சொல்லுவாராயறித்த, அவரவிராமற்சென்றொட்டித் தாமே சொல்லும்வகை அதற்கேற்ற சொல்லாக செய்வாக முன்னே வினைத்த, அத்தொடர்பார் கேட்கும்வகையும் உருதார்போன்று வின்று கேட்க வேண்டுதலிற் ‘கேட்கவற்றாகி’ என்றும், கேட்டறிந்தவற்றைத் தானே யுற்றுவத்த சொல்லின் அரசனும் அவற்றிற்கேற்ற வினை செய்யவாகாமையின் ‘ஐயப்பாடில்லதே’ என்றும் கூறினார். இவை காண்கு பாட்டானும் ஒற்றின நிலக்கணம் கூறப்பட்டது. (எ)

விளக்கம் :—ஒற்றப்பட்டவர்கள் மறைவாகச் செய்கின்ற காரியங்களை அவரோடு சேர்ந்து உள்ளவர்களால் கேட்டு அறியக்கூடியவல்லமை யுடையவனாய் அவ்விதம் கேட்டறிந்த செயல்களில் தான் கேட்டதே சரிபென்று சந்தேகிபாது பின் துணியவல்லவனே ஒற்றனென்று சொல்லப்படுவான் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, மறைவாக நடந்த விஷயங்களைத் தெரிந்து சொல்

பிழித்

சிருக்குறள் விளக்கம்

அவரோடு கூடியிருந்து எடந்தவிஷயங்களை அவர்களே சொல்லும் படி அதற்குத் தகுந்த சொற்களைச் சொல்லியும் செயல்களைச் செய்தும் சிற்பதுடன், அவ்விதம் அவர் சொல்லுங்கால் அதில் தனக்கு ஒரு சிருப்புமில்லாதவன்போல் கேட்டனும், அவ்விதம் கேட்டு, தெரிந்துகொண்ட விஷயங்களைத்தான் சிறிதும் சந்தேகமில்லாமல் உண்மையை உணர்ந்து கொண்டோம் என்று துணிந்து அரசனுக்கு அறிவிக்கும் காலத்தும் அவன் என்ருக உணர்ந்தவொன்றும்படி விஷயங்களை உணர்ந்ததனும் ஆகிய வல்லைமகையுடையவனாய் ஒற்றனிருத்தல்வேண்டும் என்று அறிந்தோமென்றனர். அதகேட்ட மாணாக்கர், "ஒற்றனதுதொழில் இதுவென்று அறிந்தோம். அரசனானவன் ஓர் ஒற்றன்குறிய விஷயங்களைக்கேட்டு அவையே மெய்யென்று துணிந்து அவற்றிற்கேற்ற செயல்களைச் செய்துவிடுதல் கூடுமோ?" என்னனும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

588. ஒற்றொற்றித் தந்த பொருளையு மற்றுமோ

ரொற்றினு லொற்றிக் கொளல்.

(பரி.) இ-ள். ஒற்ற ஒற்றித் தந்தபொருளையும்—ஒரொற்றன் ஒற்றி வந்தறிந்தகாரியத் தன்னையும்—மற்றும் ஒரொற்றினால் ஒற்றிக்கொளல்—பிறகு ரொற்றினாலும் ஒற்றவித்த ஒப்புமை கண்டுகொள்க. ஏ-து.

ஒற்றப்பட்டாரோடொத்தகின்ற மாதுபடக்கூறலும் கூறியாகவின்ற, ஒருவன்மாற்றச் சேறப்பட்டாதென்பதாம். (அ)

விளக்கம்:—ஒற்றன் ஒருவன் வல்லைமையோடு ஒற்றிவந்து அறிவித்த காரியங்களை வேறு ஒரு ஒற்றனைக்கொண்டு அறிந்து வரும்படிச் செய்து, பிறகு, இரண்டும் ஒப்பாக உள்ளனவோ என்று காணுதல் வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஏனெனில்? ஒற்றனானவன் கேள்விப்பட்ட விஷயங்கள் ஓர்வால்

உண்மையல்லாத இருந்ததும் கூடுமானால், அரசனான
 வேறொரு ஒற்றியும் விடுத்த அவிஷயத்தையே ஆராய்ந்து
 வரும்படிச் செய்த அவன் வந்த சொல்லும் சொற்கள் மூன்
 கூறிய ஒற்றைது சொற்களோடு ஒத்த இருக்குமாயின், அப்
 போது ஒற்றிவந்தது உண்மை என்று சொன்னால் வேண்டும்
 ஒற்றூடல் 225

என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதகேட்ட மாணாக்கர், “இவ்
 விதம் இருவர் சொல் கேட்ட அரசன் தான் செய்யவேண்டுவன
 வற்றைச் செய்து விடுதல் கூடுமோ? அன்றி இன்னும் ஆராய்தல்
 வேண்டுகிறோ?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

589) ஒற்றொரு நுணராமை ஈளாங்க வுடன்மூவர்
 சொற்றொக்க தேறப் படும்.

(பரி.) இ-ள். ஒற்ற ஒற்ற உணராமை ஆக்க=ஒற்றையாரை
 மீட்த்த ஒருவனை யொருவனையியாமலாக்க;—உடன் மூவர் சொல் தொக்க
 தேறப்படும்=அவ்வணமாண்ட வெற்றிமூவரை ஒருபொருண்மேல் வேறு
 வேறு விட்டால் அம்மூவர் சொல்லும் பயனொலாத்தனவாயின், அது மெய்
 யென்று தெளியப்படும். ஏ-து.

ஆயினென்பது வருவிக்கப்பட்டது. ஒருவனை யொருவனையிற் றம்
 முனியைந்த ஒப்பக்கூறுவாராகவின் ‘உணராமையாக்க’ என்றும், மூவர்க்கு
 செஞ்சொற்றமைப்படுத்தும் பட்டால் கீடுகின்றதுக் கூடாமையின் ‘தேறப்
 படும்’ என்றும் கூறினர். இதனானே அஃதொகதிலவாயிற் பின்னுமாராய்க
 வென்பதும் பெற்றும். (க)

விளக்கம்:—அரசனானவன் ஒற்றைக்கொண்டு விஷயங்களைத்
 தெரிந்துகொள்ளுகின்ற காலத்து ஒருவன் மற்ற ஒருவனைச்சேர்ந்து
 தெரிந்து கொள்ளாவண்ணம் ஆளுதல் வேண்டுமென்றும், அவ்
 விதம் ஆளும் காலத்து ஒரே காரியத்தின்கீழ் மூவரைத் தனித்தனி
 யாக விட்டு அவர் ஆராய்ந்துவந்து சொல்லிய சொற்களைக் கேட்டு
 அவை ஒத்திருக்குமாயின் அது உண்மையென்று அறிந்து கொள்
 னாதல் வேண்டும் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஏனெ
 னின்? ஒருவரை ஒருவர் அறிவாராயின் அவர் ஒன்றுசேர்ந்து

தம்மணப்பாக்கின்படி உண்மையை ஆராயாமலே சொல்லிக்கொள்
 னாதல் கூடுமென்றும், அன்றியும் இவ்விதம் ஒருவனை ஒருவன்
 அறிந்து கொள்ளாதவிதும் இருவராக இல்லாத மூவராக இருக்
 கின் மூவரும் கொஞ்ச ஒற்றமைப் படுதல் கூடாதாகையாலும்.
 அவ்விதம் ஒற்றமைப்பட்டு ஒரே விதமாகச் சொல்லப் புகுந்தாலும்
 அச்சூழ்ச்சி வெளிவந்துவிடும் ஆகலாலும், மூவரையிட்டு ஆராய்
 தலே அரசனுக்கு ஒற்றை ஆளுதல் என்னும் சிறப்புக்கொண்டுநிற்

226 திருக்குறள் விளக்கம்

கும் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், “ இவ்
 விதம் ஒற்றர்கள் முயற்சிகொண்டு அரசனுக்கு உரிபனவற்றைச்
 சொல்லும் காலத்து உண்மை சொன்ன ஒற்றர்களுக்கு அரசன்
 எவ்வித கண்மைகளைச் செய்தல் வேண்டும்?” என்னதும், ஆசிரியர்
 உறுவாராயினர்.

590. சிறப்பறிய வொற்றின்கட் செய்யற்க செய்யிற்
 புறப்படுத்தா னொரு மறை.

(பரி.) இன். ஒற்றின்கண் சிறப்பு அறியச் செய்யற்க=மறைந்தவை
 யறிந்து உறிய ஒற்றின்கட் செய்யுஞ்சிறப்பினை அரசன் பிராறியச் செய்யா
 தொழிசு;—செய்யின் மறை புறப்படுத்தான் ஆகும்=செய்தாலறிற் றன்
 னகத்தடக்கப்படும் மறையைத் தானே புறத்திட்டானும். எ-று.

மறையாவது:—அவனொற்றையுடைய, அவன் உறியுடையமாம். சிறப்
 புப் பெற்றவிவன் யாவனென்றும் இது பெறுதற்குக் காரணம் யாதென்
 தும் வினவுவாரும் இதுப்பாரும் அவலாராகவின், ‘புறப்படுத்தானாகும்’
 என்றார். இவை மூன்று பாட்டானும் ஒற்றரை யானுமாதும், அவரானி
 சூழ்த்தனவறியுமாதும், அறிந்தாற் சிறப்புச் செய்யுமாதும் கூறப்பட்டன. (2)

விளக்கம்:—மேற்கூறிய வண்ணம் மறைந்திருந்து அறிய
 வேண்டுவனவற்றை அறிந்து உண்மை உறிய ஒற்றனுக்கு அரசு
 னாவன் பிறர் அறியாமல் சிறப்பறிய வரிசைகளைக் கொடுத்தல்
 வேண்டுமென்றும், அவ்வாறு செய்யாது பிறர் அறியும்படி வெகு

மதினைக் கொடுப்பானின் தன் மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு சாதிக்கவேண்டிய ரகசியமாகிய காரியங்களைத் தானே யாவர்க்கும் வெளிப்படுத்தி விட்டதுபோலாரும் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, ஒருவனைத் தனக்கு மறைந்து கேட்கும் தூதனென்றும் ஒற்றனாகக் கொண்டு அவன் ஒற்றிக்கேட்டு வந்து சொல்லிய விஷயங்களுக்காக அரசனானவன் பவர் அறிவப் பரிசு கொடுப்பானின், அதனைப் பிறர் பார்த்தும் காலத்து, 'எதனால் இப்பரிசினினை இவன் அரசனிடத்துப் பெற்றான்; இப்பரிசினினைப் பெறவதற்கு இவன் அரசனிடத்து எவ்வித தொழில்பூண்டு இருந்தான்' என்று ஆராய்ப்புக்கு உண்மை இதுவென்று உணர்வாராயின் அரசன் மறைவாகச் செய்ய எண்ணிய காரியமானது முடிபாது. ஆதலால்

ஊக்கமுடைமை

227

தன்னுடைய ரகசியத்தைத் தானே வெளிப்படுத்தினவனாய் எடுத்த காரியத்தையும் செய்வதற்கு இல்லாமற்போய் விடுவான். ஆதலால் அரசன் ஒற்றனுக்குப் பரிசு அளிக்கும் காலத்து ரகசியமாகக் கொடுத்தல் வேண்டும் என்று அறிந்தோமென்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "இவ்வதிகாரத்தால் அரசன் ஒற்றரை ஆளும் விதமும், அவர் கூறியவற்றை அறிந்த வண்ணமே அவர்க்குச் சிறப்பாகிய வெகுமதிகளைச் செய்யும் விதமும் இவைபென்று அறிந்தோம். இனி அவ்விதம் ஒற்றரால் மறைவாகிய விஷயங்களை அறிந்து கொண்ட அரசன் அதன் பிறகு செய்வவேண்டுவது எது என்று கூறல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

60. அதிகாரம்.

ஊக்கமுடைமை.

(பா.) அஃதாவது மனம் மெலிதலின்றி வினைசெய்தற்குடீ விளர்க்கியுடைத்தாதல். ஒற்றரான் கிசழ்ந்தனவறிந்து அவற்றிற்கேற்ற வினைசெய்

வாளுக்கு இசீதின்நியமமையாமையின், ஒற்றாடவின் பின் வைக்கப்பட்டது.

விளக்கம்:—அநாவது மணம் சோர்வடையாத ஒர் தொழிலைச் செய்யுமிடத்துக் கிளர்ச்சி கொண்டசெய்து நிகழ்ந்த காரியங்களை ஒற்றரால் அறிந்தகொண்ட அரசன் ஒருவனுக்கு இவ்வித ஊக்க முடைமையென்பது இருத்தல்வேண்டுமாதலால் ஒற்றாடல் என்று மதிகாரத்துக்குப் பிறகு இது வைக்கப்பட்டு உள்ளது என்றனர். அதனேட்ட மாணுக்கர், “வினைசெய்கின்ற அரசனுக்கு ஊக்க முடைமை என்பது ஒன்று வேண்டுமோ? அது இருக்குமாயின் அவ்வரசனுக்கு எவ்வித பயன் உண்டாகும்?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

591. உடைய ரொணப்படுவ தூக்கமஃ தில்லா

ருடைய துடையரோ மற்று.

(பரி.) இ-ள். உடையர் ணப்படுவது ஊக்கம்=ஒருவரை உடைய ரென்று சொல்லச் சிறத்தது ஊக்கம்;—அஃது இவ்வார் மற்ற உடையது

228

திருக்குறள் விளக்கம்

உடையரோ=அவ்ஊக்கமில்லாதார் வேறடைபததானும்உடையராவரோ, ஆகார். ஏ-து.

வேறடைபதென்றது முன்னெய்திநின்ற பொருளை. உம்மை விகார தாற்றொக்கது. காக்குமாற்றவிலாகவின், அதுவுமிழப்ப ரென்பதாம். (ச)

விளக்கம்:—ஒருவரை உடையவர் என்று சொல்லச் சிறப்பாக நிற்பது ஊக்கமுடைமை பென்றும், அவ்வித ஊக்கமில்லாதார் வேறு எதை உடையவராக இருந்தாலும் உடையவர் ஆகார் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அது என்னையேரவெனில்? ஊக்கமுடையவரே எல்லச் செல்வங்களையும் அடையக்கூடியவ ரென்றும், ஊக்கமில்லாதார் ஒரு பொருளையும் தாமே தேடுவதற்கு இல்லாது இதற்கு முன்னர் தம் முன்னோர் தேடித் தணக்கென்று வைத்த பொருளையும் காக்கும் வல்லமை இல்லாதாராய் இழப்ப

சொன்றும் இதனால் அறிபலாயிற்று. ஆதலால், ஊக்கமுடையவரே உடையர் என்று உலகத்தாரால் மதிக்கப்படுவர் என்று அறிந்தோமென்றனர். அது கேட்ட மாணுக்கர், “பெரும் பொருளுடையான் ஒருவனுக்கும் ஊக்கம் வேண்டுமோ? பொருளில்லாதார் அன்றே ஊக்கம் கொண்டு பொருள்தேடி உடையொன்றும் பெயரைப் பெறுதல் வேண்டும்” என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

592. உள்ள முடைமை யுடைமை பொருளுடைமை
நில்லாது நீங்கி விடும்.

(பரி.) இ-ள். உள்ளம் உடைமை உடைமை=ஊக்கமுடையவரே ஒருவனுக்கு நிலைபெற்ற உடைமையாவது;—பொருள் உடைமை நில்லாது நீங்கிவிடும்=மற்றைப்பொருளுடைமை நிலையில்லாது நீங்கிப்போம். எ-து, உள்ளம்-ஆருபெயர். ஊக்கம் உள்ளத்துப் பண்பாகவின், அதற்கு நிலைபெற்றதும், பொருள் உடம்பினும் வேறும் அழிதன்மாவைத்தாக்கவின் அதற்கு நிலை நிலைமையுள் கூறினார். கூறவே, அஃது உடைமை யன்றென்பது பெறப்பட்டது. (உ)

விளக்கம்:—ஒருவனுக்கு நிலையாக நின்ற உடைமையாவது ஊக்கமுடையவரே என்றும், அவ்வித ஊக்கமில்லாது இருக்கும் ஊக்கமுடைமை 229

ஒருவனிடத்தே பொருள் உடைமையானது நிலையாக நில்லாது நீங்கிப்போய்விடும் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது ஊக்கமில்லாத ஒருவனுக்கு அவன் தானே சம்பாதிக்கும் வல்லமை யில்லாமலிருப்பதுடன் அவனது மூதாதையரால் தேடிவைத்த பொருளையும் காப்பதற்கு அறிவாது இழப்பான் என்றும், மேலும் பொருளாவது நிலையற்றதாய் அழிந்துபோகும் தன்மையது ஆதலால் அதை எம்பி ஒருவன் ஊக்கமில்லாது இருத்தல் கூடாதென்றும், பொருளில்லாவிடினும் இயற்கையாக உண்டாகின்ற தன்னில் வேறு அல்லாததாகிய ஊக்கமுடைமை என்பது மாத்திரம் இருக்குமாயின் நிலையுள்ள பொருளைத் தேடுதல் கூடும் என்றும் காண்கின்றோம் என்றனர். அதுகேட்டமாணுக்கர், “ஊக்கமுடையான் தன் கைப்பொருளை இழப்பதில்லையோ?” என்னதும்,

593. ஆக்க மிழந்தேமென் றல்லாவா ருக்க
மொருவந்தங் கைத்துடை னார்.

(பரி.) இ-ள். ஆக்கம் இழந்தேம் என்று அல்லாவார்—இழந்தாரா யினும் யாம் கைப்பொருளை யிழந்தேமென்றவமாரர்—ஒருவந்தம் ஊக்கம் கைத்து உடையார்—நிலைபெற்ற ஊக்கத்தைக் கைப்பொருளாக டுடையார் எ-று.

ஆக்கம்—ஆகுபெயர். ஒருவந்தமாயஆக்கமென்க. கைத்து—கையகத் தாயபொருள்; “கைத்துண்டாம் போழ்தே காவா தறஞ் செய்மயின்” என்றார் பிறரும். அல்லாவாமெக்கேது வருகின்ற பாட்டார் கூறுப. (க)

விளக்கம்:—நிலையாக உள்ளதாயினும் ஊக்கமென்பதனைத் தமக்குக் கைப்பொருளாக உடையவர்கள் தம் கையிலுள்ள பொருளை ஒருக்கால் இழந்தாராயினும் ‘யாம் கையிலுள்ள பொருளை இழந்தோம்’ என்று துன்பப்படார் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் இயற்கையாக அமைந்து உள்ளதும், நிலை பெற்று நிற்பதும், தன் உடம்பினின்று வேறுபடாததும் ஆகிய ஊக்கமுடைமை என்பது மாத்திரம் ஒருவனுக்கு உள்ளதாயின் நிலையற்றதாய்த் தன்னின் வேறுவதாய் உள்ள கைப்பொருளை ஒர்கால் இழப்பாராயின் அதற்காகச் சிறிதும் வருந்தாரென்றும், ஏனெனினி?

530 திருக்குறள் விளக்கம்

இழந்த பொருளைத் தன்னுடைய ஊக்கமுடைமையால் சம்பாதித்துக்கொள்ளும் தணிவு இருப்பதினாலேயே என்றும் காணப்படுகின்றது என்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், “ஆயின், ஊக்கமுடைபவர்க்குப் பொருள் ஒன்று சேருவது நிச்சயம்போதும்” என்றதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

594. ஆக்க மதர்வினா ிச் செல்லு மசைவிலா
ஆக்க முடையா னுழை.

(பரி.) இ-ள். அசைவு இவா ஊக்கம் உடையானுழை—அசைவிலாத ஊக்கத்தையுடையான்மாட்டு—ஆக்கம் அதர் வினாச்சி செல்லும்—பொருள் தானே வழிவினவிக்கொண்டு செல்லும். எ-று.

அகசலின்மை = இடுக்கண் முதலியவற்றற்றநராமை. வழிவினவிச் சென்ற சார்வார்போலத் தானே சென்ற சாருமென்பார். 'அதர்வியுய்ச் செல்லும்' என்றார். எய்திசின்ற பொருளினும் அதற்குக் காரணமாய ஆக் கஞ் சிறத்ததென்பது இவை காங்கு பாட்டானும் கூறப்பட்டது. (ச)

விளக்கம்:—அகசலில்லாத ஊக்கமுடைய ஒருவனிடத்துப் பொருளானது அவன் இருக்குமிடம் தேடிப்போய்ச் சேரும் என்ற இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அது என்னையோவெனின்? எவ்வளவு துன்பம் வரினும் அவற்றிற்கு எல்லாம் தளர்ச்சி அடையாத வடுத்த காரியத்தையே முடிக்க எண்ணி இரவுபகலாக உழைக்கின்றவன் எவனோ அவனுடைய வீட்டினைச் செல்வத்துக்கு அதி தேவதையாய் இருக்கின்ற திருமகளானவள் வழிவினவிச் சென்று அவனுடைய வீட்டிலேயே போய்ச் சேருவான் ஆதலால் ஊக்கமுடையாளுக்குப் பொருள்சேருவது நிச்சயமென்றும், இதற்கு முன்னிருந்த பொருள் ஊக்கம் கொண்டவனுக்கு அவனது ஊக்கத்திற்குமேல் சிறப்புடையது ஆகாதென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அன்றியும் இதனை “மெய்வருத்தம் பாரா பரிசோக்கார் கண்டுஞ்சார், எவ்வெவர் தீமையு மேற்கொள்ளார்—செவ்வி, அருமையும் பாரா ரவமதிப்புந் கொள்ளார், கருமமே கண்ணாயினு” என்றும் நீதி நெறி விளக்கச் செய்யுளானும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், “ஊக்கமுடையான் ஒரு

ஊக்கமுடமை 281

வனுக்கு எவ்வித முயற்சியும் உண்டுபோதும்!” என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

595. வெள்ளத் தனைய மலர்நீட்ட மாந்தர்தம்
முள்ளத் தனைய துயர்வு.

(பரி.) இ-ள். வெள்ளத்த அனைப மலர் நீட்டம் = சின்ற நீரினனவின வாம் கீர்ப்பூக்களின்ருளினது நீளங்கள் ;—மாந்தர்தம் உள்ளத்த அனைபது

உயர்வு = ஆதர்போல் மக்கடம்முக்கததவினதாம் அவருயர்ச்சி. ஏ-து.

மலர்:—ஆருபெயர். கீர் மிக்கதணையும் மலர்த்தான் கீருமென்பது பட, 'வெள்ளத்தணை' என்றார். இவ்வவமையாற்றவான் ஊக்கமிக்கதணையும் மக்களுயர்வென்பது பெறப்பட்டது. உயர்தல் = பொருள் படைசொன் யிருதல். (6)

விளக்கம்:—கீர்ப்பூக்களின் தாள்களுடைய கீளங்களானவை அவை தோன்றிய கீரின் அளவைப் பெற்று இருப்பனவே! மக்களுக்கும் அவருடைய ஊக்கமுடைமைக்குத் தக்க அளவாக உயர்ச்சி உண்டாகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, தாமரைமுதலிய கீர்ப்பூக்களுடைய கொடிகளின்தாள்கள் எவ்வளவு ஆழ்ந்த ஜலத்தில் அவை தோன்றினவோ அவ்வாறு முடைமைக்குத் தக்க அளவாக தாள்களென்னும் அத்தாமரைத் தண்டுகளும் கீண்டிருக்குமென்றும் அவ்விதமே ஊக்கமுடையவன் எவ்வளவு அதிகமாக ஊக்கம் கொண்டு முயல்கின்றானோ அவ்வளவு அதிகமாக உலகத்தில் தான் அடையக் கூடிய பொருள், படை, முதலிய செல்வங்களையும் அவ்வற்றானவிய புகழையும் அடைவானென்றும் கண்டோம் என்றனர். அதனை, "கீரளவே யாகுமாம் கீரம்பல், தாள் கற்ற ஊலளவே யாகுமாம் தன்னாறியு, மேலைத் தவத்தளவே யாகுமாம் தான்பெற்ற செல்வம், குலத்தளவே யாகுமாம் குணம்." என்னும் முதலாச் செய்யுளாலும் அறிவின்றோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "புகழுடையான் ஒருவனுக்கு ஊக்கமுடைமை என்பது கை கூடுதல் கூடும், ஏனையோர் அவ் ஊக்கமுடைமையை முயல்வது தகுதியாகுமோ?" என்னதும், ஆகிரிபர் கூறுவாராயினர்.

232

திருக்குறள் விளக்கம்

596 உள்ளுவ தெல்லா முயர்வுள்ளன் மற்றது

தள்ளினுந் தள்ளாமை நீர்த்து.

(பரி.) 6-ள். உள்ளுவது எவ்வாம் உயர்வு உள்வல் = அரசராயினார் கருதவதெல்லாம் தம்முயர்ச்சியையே கருதுக;—அது தள்ளினும் தள்ளாமை கீர்த்து = அவ்வுயர்ச்சி பால்வகையாற் கூடிற்றில்லையாயினும், அக் கருத்துத் தன்னாமை கீர்மையுடைத்து. ஏ-து.

உம்மை தன்னாமை பெரும்பாங்கையாதல் விளக்கிற்று. தன்னிய வழியுள் தானாண்மையிற் றவழிநீறி எவ்வோரார் பழிக்கப்படாமையின், தன்னாவியற்கைத் தென்பதாம். மேல் 'உன்சுத்தியை துயர்வு' என்ற தனையே வற்புறுத்தியவாறு. (க)

விளக்கம்:—அரசாரணவர்கள் எக்காலத்தும் தாம் எண்ணு கின்ற எண்ணமெல்லாம் தாம் உயர்வை அடையும் படியாகவே எண்ணுதல் வேண்டுமென்றும், அவ்வித எண்ணத்தால் தாம் ஊழ் வலியால் உயர்வை அடையா விடினும் அவ்வெண்ணமானது உல கத்தாரால் இகழ்க்குடாத பெருமைபுடையதாகவே இருக்கும் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் எவரும் தாம் பல வித செல்வங்களால் மேம்பட்டுப் புகழை அடையவேண்டுமென்று எண்ணிப் பலகாலம் முயற்சிப்பாராயின் அம்முயற்சி கைகூடா விடி னும் அதைக்கண்ட உலகத்தவர் இவ்வரசன் இவனுக்குக் கைகூடாத எண்ணங்களை அவாவி இவ்வித தருதியைச் செய்தான். ஆதலால் இத்துணைப் பெரியதோர் போரால் இவனுக்குக் கூடாது என்று கூறரொன்றும் அவனுடைய ஊக்கமுடைமையைப்புகழ்ந்தேபேசுவ ரென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணுக்கர், "இவ் விதம் ஊக்கமுடையான் ஒருவன் ஓர்கால் ஊழ்வலியால் ஊக்க முடைமையைக்கொண்டு எண்ணிய எண்ணம் கைகூடாமையைப் பற்றி வருந்தவனோ? அல்லது வருந்தாமலிருப்பனோ?" என்ன றும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

597. சிதைவிடத் தொல்கா றுவோர் புதைபம்பிற்
பட்டுப்பா ளென்றுங் களிறு.

(பரி.) இ-ள். களிறு புதை அம்பின் பட்டுப் பாடு ஊன்றம்=களிறு புதைபாடிய அம்பாற் புன்பட்டவிடத்தற் தனாது தன்பெருமையை

ஊக்கமுடைமை

கிணிறத்தம்—உரவோர் சிதைவிடத்த ஓர்கால்=அதுபோல ஊக்க முடையார் தங்கருதிய உயர்ச்சிக்குச் சிதைவு வந்த விடத்தற் தனாது தம் பெருமையை கிணிறத்தவர். எ-ற.

புகைத=அம்புகட்டி: பன்மை கூறியவாறு. பட்டாலென்பது பட்டெ
 னத் திரிந்தின்றது. ஒங்காமை களிந்துடனும், பாடுன்றதல் உரையோ
 குடனும், சென்றியைந்தன. தன்னிலுத்தவருதன்னியது முடிப்பொன்
 பதாம். இவை மூன்று பாட்டாண்டும் ஊக்கமுடையாதயாற்சி கூறப்பட்
 டது. (எ)

விளக்கம்:—யானை ஒன்று யுத்தகளத்தில் தன்மீது வந்து
 பாய்கின்ற கட்டமாகிய பாணங்களால் புண்பட்ட காலத்தும் அப்
 புண்ணிற்காகச் சிறிதும் தளர்ச்சி அடையாது தன்னுடைய பெரு
 மையை நிலைகிறத்தி யுத்தகளத்தில் நிற்பதுபோல், ஊக்கமுடைய
 வரும் தாம் எண்ணிய எண்ணம் முடியாமல் அழிவு வந்தகாலத்
 தும் அதற்காக ஊக்கம் குறைந்து தளர்ச்சியை அடையாது தம்
 பெருமையையே நிலை காட்டுவார் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகிற்
 றது. ஆதலால், யானையானது யுத்தகளத்துத் தன் பாகன் சொல்
 லிய அளவே திரிசின்ற காலத்துப் பகைவர்களால் எறியப்பட்ட
 பல அம்புகள் வந்து தன்னுடைய தேகத்தில் படிந்து அவற்றால் பல
 புண்களை அடையுமாயின் அப்புண்களால் உண்டாகின்ற வருத்தத்
 தைச் சிறிதும் கவனியாது தன்மீது எறியுள்ள தலைவனுக்கு வெற்றி
 யை உண்டுபண்ணும்படி அசையாது நிற்பது போல், புகழ் ஒன்
 றையே பொருளாகக் கருதுகின்ற ஒருவனும் தான் கொண்ட
 எண்ணம் முடியாவிடனும் அதற்காகத் தளர்ந்து தன் ஊக்கத்தை
 விட்டுவிடாது தன் பெருமையையே நிலை காட்டுவான் என்று அறிந்
 தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், “இவ்வித ஊக்கமுடைய
 யார் உலகத்து வளமுடையோர் என்று அழைக்கப் படுவர்
 போலும்!” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

598. உள்ள மிலாதவ ரெய்தா ருலகத்து

வள்ளிய மென்னுஞ் செருக்கு.

(பரி.) இ-ள். உள்ளம் இலாதவர் = ஊக்கமில்லாதவரார்—உலகத்து
 வள்ளியம் என்னுஞ் செருக்கு எய்தார் = இவ்வுலகத்தாரால் யாம் வன்மை
 யுடையமென்ற தம்மைத் தாமதித்தலைப் பெறார். எ-று.

30

234

திருக்குறள் விளக்கம்

ஊக்கமில்லையாவே, முயற்சி, பொருள், கொடை, செருக்கு இவை

முறையே இலவாமாசுவின், 'செருக்கெய்தார்' என்றார். கொடைவென்றி யினுய வின்பம் தமக்கல்லது பிறர்க்குப் புலனாகாமையின் தன்மையாத் கூறப்பட்டது. (அ)

விளக்கம்:—ஊக்கமில்லாத அரசர்கள் இவ்வுலகத்து உள்ள வர்களில் 'பாம் வளமுடையோம்' என்று தம்மைத்தாமே எண்ணி மகிழ்வை அடையமாட்டார் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது ஒருவனுக்கு ஊக்க மில்லையாயின் முயற்சி, பொருள், கொடை, மதிப்பு ஆகிய இவைகள்முறையே இல்லாமற் போகு மென்றும், அதனால் பிறர் நன்கு மதித்தற்கு, இல்லாமற் போகு மென்றும் கண்டோம். ஆதலால், ஊக்கமுடையோம் எல்லாச் செல்வங்களுக்கும் காரணமாக உள்ளது என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் ஊக்கமுடைய அரசன் சிற்றரசனாக இரு ந்த இவனினும் மிக்கவாசர் ஊக்கமுடையர் அல்லாயின் அவர் முன் இவனது ஊக்கத்தால் எது நிகழும்?" என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

599. பரியது கூர்க்கோட்ட தாயினும் யாண

வெருடும் புலிதாக்க குறின்

(பரி.) இ-ள். பரியது கூர்க்கோட்டது ஆயினும்=எல்லா விவங்கினும் தான் பேருடம்பினது அதவேயுமன்றிக் கூரியகோட்டையு முடையதாயினும், யாண புலி தாக்குறின் வெருடும்— யாண தன்னைப் புலியெதிர்ப் படிவர் அதற்கஞ்சும். ஏ-து.

பேருடம்பான் வலியிருதி கூறப்பட்டது. புலியின்மிக்க மெய்வலியுங் கருவிச் சிறப்புமுடைந்தாயினும் யாண ஊக்கமில்மையான் அஃதடைய அதற்கஞ்சமென்ற இது, பகைவரின் மிக்க மெய்வலியுங் கருவிச் சிறப்பு முடையதாயினும் அரசர் ஊக்கமில்லாயின் அஃதடையவரசர்க்கஞ்சவ ரென்பது தோன்றுகின்றமையின், பிரிது மொழிதல். (க)

விளக்கம்:—யாண ஒன்று எல்லா மிருகங்களினும் தான் பெரிய உடம்பினையும் கூர்மையாகிய கொம்பினையும் உடையதாக இருந்தும் தன்னை ஒரு புலி காணாமலின் அப்புலிக்கு அஞ்சும்

என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, யானையானது மற்ற மிருகங்களைக் காட்டிலும் பெரியதோர் உடம்பினை உடையதும் அதுவன்றியும் தன்னை எதிர்த்தாரைத் தனக்கு உள்ள கர்மையாகிய கொம்புகளால் குத்திக்கொல்லக்கூடியதாயும் இருந்தும் ஊக்கமில்லாமையால், ஊக்கமுடைய புலி ஒன்று உருவத்தால் சிறியதும், கொல்லும் கொம்புகளும் இல்லாதிருந்தும் அதனைக் கண்டகாலத்தே அஞ்சிப் பயப்படுவதுபோல், ஊக்கமில்லாத அரசன் ஒருவன் தான் ஊக்கமுடைய சிற்றரசரைக் காட்டிலும் மிக்க தேகவலிகமையும், படை, செல்வம், முதலாகிய ஏனைய வலிமையும் பெற்றிருப்பானாயினும் சிற்றரசரைக் காணுகின்ற காலத்து மிகுதியும் அஞ்சுவான் என்று அறிவின்றோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “ஊக்கமில்லாதவன் மக்களாய்ப் பிறத்தலில் யாதும் பயனில்லைபோலும்!” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

600. உரமொருவற் குள்ள வெறுக்கையால் தில்லார்
மரமக்க ளாதலே வேறு.

(பரி.) இ-ள். ஒருவற்கு உரம் உள்ள வெறுக்கை = ஒருவற்குத் தின்னிய வறிவாவது ஊக்கமிருதி;—அஃது இல்லார் மரம் = அல்லுக்கையிருதியில்லாதார் மக்களாகார், மரக்களாவார்;—மக்களாதலே வேறு = சாதியரக்களோடு இம்மரங்களிடை வேற்றுமைவுடைய மக்கள்வடிவே, பிதிதில்லை, எ-து.

உரமென்பது அறிவாதல் “உரனென்னுக் தோட்டியான்”* என்பதனனுமறிக. ‘மரம்’ என்பது, சாதியொருமை. மக்கட்டுள்ள கல்லறிவுக் காரிய முயற்சியுயின்மைபற்றி ‘மரம்’ என்றும், மரத்திற்குள்ள பயன்பாடினமை பற்றி ‘மக்களாதலே வேறு’ என்றும் உறினார். பயன் = பழமுதலியவும், தேவர் கோட்டம், இல்லம், தேர், காவாய்கட்டு உறப்பாதலும், முதலிய. இவை மூன்று பாட்டானும் ஊக்கமில்லாதாரதிறியு உறப்பட்டது.

விளக்கம்:—ஒருவனுக்கு அசையாத அறிவாவது ஊக்கம் மிகுதியுடையனாதல் என்றும், அல்லுக்கக்கதை மிகுதியாக இல்லாதவர் மக்கட் பிறப்பினர் ஆகான்றும், உருவத்தால் மக்கட் பிறப்பினர்

236

திருக்குறள் விளக்கம்

ராகக் காணப்படினும் மாண்களாகவே கருதப்படுவாரென்றும், அவ்வாறு மாண்களாகக் கருதப்படினும் மாண்களுக்கு உடைய குணங்களை அடைவதற்கு இல்லை ஆதலால் இவர் அம்மாண்களு மாசார் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, ஊக்க முடையவர்க்கு உள்ள கல்லறியும் காரியத்தில் முயற்சியும் இல்லாமை பற்றி மாம் என்று கூறினர். ஆயினும் மாத்தால் உண்டா கும் பயனாகிய பழத்தை அடைதலும் மாத்தை வெட்டி உபயோகிக்கின்ற காலத்தே, கோயில், வீடு, தேர், படகு முதலிய பயனுடையவைகளைக் கட்டுவதற்குப் பொறுப்பாக உள்ளதுபோல் இல்லாமையால் ஊக்கமில்லாத மனிதரை மாமென்று கூறுது மாண்களில் தாழ்ந்த உருவமுடையவரென்று கருதுதல் வேண்டும் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், “இவ்வித ஊக்கமுடையார்க்கு சோம்புதலே கூடாதுபோலும்!” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

61. அதிகாரம்.

மடி யின்மை.

(பரி.) அஃதாவது கருதியை செய்யுங்காற் சோம்புதலில்லாமை. ஊக்கமுடையார்க்கு ஓரோவழிக் குணவயத்தான் மடி வருதலோக்கி, இஃதுக்கமுடைமையின் பின் வைக்கப்பட்டது.

விளக்கம்:—அதாவது ஒருவன் ஒன்றை எண்ணியவிடத்து எண்ணிய காரியத்தைச் செய்யுங்கால் சோம்புதல் இல்லாது செய்தல். ஊக்கமுடையவராய் உள்ளார்க்கு ஒருகால் முக்குண வசத்தால் சோம்பல் வருதல் நோக்கி அவ்விதமல்லாது இருத்தல் வேண்டுமென்று அறிவிப்பதற்கு இவ்வதிகாரம் ஊக்கமுடைமை

என்பதற்குப் பிறகு வைக்கப்பட்டுள்ளது என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், “இச்சோம்பலானது எதனால் வருகின்றது? அது வரின் எதவாகும்?” என்று கேட்டதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

மடியின்மை

237

601. குடியென்னும் குன்றா விளக்க மடியென்னு
மாசூர மாய்ந்து கெடும்.

(பரி.) இ-ள். குடி என்னும் குன்றா விளக்கம் = தான் பிறந்த குடியாகிய கந்தாலினக்கு—மடி என்னும் மாசு ஊசு மாய்ந்து கெடும் = ஒருவன் மடியாகிய இருளடா கந்திப்போம். எ-து.

உலகநடையுள்ளதனையும் இடையறாது தன்னுட்பிறந்தாரை விளக்குதலிற் குடியைக் ‘குன்றாவிளக்கம்’ என்றும், தாமதகுணத்தான் வருதலின் மடியை ‘மாசு’ என்றும், அஃது வணையிருன்போலாது அவ்விளக்கத்தைத் தானடர்ந்த மாய்க்கும் வலியுடைமையின் ‘மாசூரமாய்ந்துகெடும்’ என்றும் கூறினார். கெடுதல் = பெயர் வழக்கமுயில்லையாதல். (க)

விளக்கம்:—ஒருவன் தான் பிறந்த குடியாகிய கெடாத விளக்கானது அவனது மடியாகிய இருளானது அதிகரிக்குமாயின் அதனால் கெட்டுப்போம் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அது என்னையோவெனின்? ஒருவனது குடியானது உலகம் உள்ள வரையில் அவனுடைய கற்கருமங்களால் அவன் சந்ததியிற் பிறந்தார் எல்லோரையும் ஒளிபெற்று நிற்கச் செய்கின்றது ஆதலால், வணைய விளக்குகன்போல் கிறுபொழுதிரும்பதாக இல்லாது ஒரு ஊழிக்காலம் வரையில் ஒருவன் கற்குடி இருப்பது கெடாத விளக்குப்போல் என்றும், ‘அவ்வித விளக்காகும் ஊக்கம் கொண்டுக் குடியை உயர்த்துவேன்’ என்று இருந்த ஒருவனுக்குச் சோம்பலாகிய இருள் உண்டாயின் அவ்விருள், பெரியதோர் விளக்காகி கெடும்போதிரும்பும் குடிச்சிறப்பை மாய்த்துவிடும் என்றும் அறிந்தோம். ஏனெனில்? இச்சோம்புதலாகிய மாசானது தாமத

குணத்தால் வருவது ஒன்று ஆதலால், அக்குணத்தின் காரியமாகிய வீண்ப தயில், மைதுனம் முதலியவைகளும் ஒருவனுக்கு உண்டாகி அவனையும் அவன் குடிப்பெயரையும் விளக்க ஒட்டாத அவன் காலத்திலேயே கெடுத்துவிடும் என்றனர். அதகேட்ட மாணுக்கர், “இவ்விதம் தன் குடியை உயர்த்த வேண்டுவான் ஒருவன் மடி பென்னும் இம்மாதிரி எதுவாகக் கருதத் வேண்டும்?” என்ன னும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

238

திருக்குறள் விளக்கம்

602. மடியை மடியா வொழுகல் குடியைக் குடியாக வேண்டு பவர்.

(பரி.) இ-ள். குடியைக் குடியாக வேண்டுபவர் = தாம் பிறத்த குடியை மேன்மேலாயரும் நற்குடியாக வேண்டுகார்—மடியை மடியா ஒழுகல் = மடியை மடியாகவே கருதி முயற்சியோடொழுகுத. ஏ-து.

முயற்சியோடென்பது அவாய்வினியான் வந்தது. கெருப்பிற் கொடியது பிறிதின்மைபற்றி கெருப்பை கெருப்பாகவே கருதவேண்டுதற்போல மடியிற்றீயது பிறிதின்மைபற்றிப் பின்னும் அப்பெயர்தன்னானே கூறினார். அங்ஙனங்கருதி யதனைக் கடித்த முயன்ருமுகவே தாமுயர்வர்; உயரவே, குடியுயருமென்பார், ‘குடியைக் குடியாக வேண்டுபவர்’ என்றார். அங்ஙன மொழுகாக்காற் குடியழியுமென்பது கருத்தது. இனி ‘மடியா’ என்பதனை வினையெச்சமாகித் கெடுத்தொழுகுவென்று உரைப்பாரு ளார். (உ)

விளக்கம் :—தாம் புருத்த குடியினை மேலும்மேலும் உயர்த்த நற்குடியென்று பலரும் சொல்லவேண்டுபவர் சோம்பலைச் சோம்பலென்றே எண்ணி முயற்சியுடன் ஒழுகுதல் வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இவ்வாசிரியர் ‘மடியை மடியாக ஒழுகுதல் வேண்டும்’ என்பதால், ஒருவனுக்கு கெருப்பைக் காட்டி கெருப்பாகவே எண்ணுதல்வேண்டும் என்று கூறுகின்ற காலத்தே ‘இது கெருப்பு; இதன் தன்மை இதனை விட்டு விசாகது; இதனிடத்தே சென்றால் சென்ற பொருள்கள் அழிந்த விடும்’ என்று புத்திபோதிப்பது போல், சோம்புதலென்பதைச் சோம்புதலாகவே

கருதல்தலவேண்டும் என்றும், அவ்வாறு கருதாவிடின் அச்சோம் புதலானது ஈள்தோலும் சிறிது சிறிதாக அதிகரித்த ஞானத் தால் உண்டாகும் ஒளிபாகும் ஊக்கமுடைமையைக் குறைத்துக் குடியைக் கெடச்செய்யுமாதலால், ஒருவன் தான் பிறந்த குடியைப் பலரும் அறிய உயர்ச்செய்ய வேண்டுமாயின் இம்மடியைக் கெடுத்துத் வேண்டும் என்றும் கூறுகின்றனர் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், “இவ்வீதம் சோம்புதலையுடையான் ஒரு வனது குடியின் உயர்ச்சி அவன் உள்ள காலத்தேயே கெடுமோ? அல்லது எப்போது கெடும்?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

மடியின்மை

239

803. மடிமடிக் கொண்டொழுதும் பேதை பிறந்த குடிமடியுந் தன்னினு முந்து.

(பரி.) இன். மடி மடிக்கொண்டு ஒருகும பேதை பிறந்த குடி = விடத்தருவதாய மடியைத் தன்னினுள்ளே கொண்டொழுதும் அறிவில்லாத தான் பிறந்த குடி—தன்னினும் முந்து மடியும் = அவன் தன்னினும் முந்தறவழியும். ஏ-ற.

அழிவு தருவதனை அகத்தே கொண்டொழுதவிற ‘பேதை’ என்றும், அவனாற் புறந்தரப்படுவதாகலிற ‘குடி தன்னினுமுந்தற வழியும்’ என்றும் கூறினார். ஆக்கத்திற் பிற்படியும் அழிவின் முற்படுமென்ப தாம்.

(க)

விளக்கம்:—யாரும் விடவேண்டியதாகிய சோம்புதலென்பதைத் தன்னிடத்தேகொண்டு அதன்வழிஒழுக்குகின்ற அறிவில்லாத ஒருவன் பிறந்த குடியானது அவன் அழிவதற்கு முன்னமேயே அழிந்துவிடும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அது என்னை யோவெனின்? அழிவு தரக்கடியாக யிருக்கின்ற சோம்புதலை ஒருவன் மனத்தே கொண்டு நடக்க முயல்வானாயின், அவனுக்கு, இயற்கையாக உள்ள அறிவும் கெட்டு அவனுல் காக்கப்படவேண்டிய குடியையும் காப்பதற்கு இல்லாமற்போம். ஆதலால் அவ்வீத குடியானது அவன் உள்ள காலத்தேயே வழங்குவார் ஒருவருமில்லாமல் கெட்டுப்போம் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “சோம்புதல் உடையான் ஒருவனுக்கு அவன் குடிப்

பெய்தான் கெடுமோ? அன்றி இன்னும் ஏதேனும் உண்டாகுமோ?" என்னலும்; ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

604. குடிமடிந்து குற்றம் பெருகு மடிமடிந்து

மாண்ட வுளுற்றி லவர்க்கு.

(பரி.) இ-ள். மடி மடித்த மாண்ட உருந்த இவவர்க்கு=மடியின் கண்ணே வீழ்வதற் திருத்திய முயற்சி யிலராயினர்க்கு—குடி மடித்த குற்றம் பெருகும்=குடியும் மடித்த குற்றமும் பல்கும். ஏ-து.

மடித்தெனத் திரித்துகின்ற வினையெச்சம் இவ்வொன்னும் குறிப்பு வினைப்பெயர் கொண்டது. குற்றங்கள் முன்னர்க் கூறப, இவை காண்கு பாட்டானும் மடியின்றிமை கூறப்பட்டது. (ச)

240

திருக்குறள் விளக்கம்

விளக்கம்:—சோம்புதலையே தமக்கு ஒழுக்கமாகக்கொண்டு அதன் வழி நடக்கின்ற திருத்தமுடைய முயற்சி என்பது இல்லாதவர்க்கு அவரது குடியும் மடிந்து பல குற்றங்களும் வந்து சேரும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், சோம்பலானது, செல்வத்தைக் கெடுத்துப் பெயரையும் கெடுக்கும் அதுவன்றியும் பல குற்றங்களையும் கொண்டுவந்துவிடும் என்றும் அறிவின்றேறும் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “எவ்வித குற்றங்களைக்கொண்டு வந்த சோம்புதல் விடும்?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

605. நெடுநீர் மறவி மடிதுயி னுன்குங்

கெடுநீரார் காமக் கலன்.

(பரி.) இ-ள். மடி நெடுநீர் மறவி தயில் காண்கும்=மடியும் விரைந்து செய்வதனை கீட்டித்துச் செய்யுமியல்பும் மறப்பும் தயிலுமாயி இக்காண்கும்—கெடும் கீரார் காமக் கலன்=இறக்குமியல்பினையுடையார் விரும்பியேதும் மரக்கலம். ஏ-து.

முன்னிற்கற்பாலதாய மடி செய்யுநோக்கி இடைகின்றது. கெடுமை யாயி காலப்பென்பு அதன்கணிகழ்வதாய செயன்மேளின்றது. காலகீட்டத்தையுடைய செயல்முதன் மூன்றும் தாமதருணத்திற்குன்றி உடனீ

கழுவனவாகலின், மடியோடு ஒருக்கெண்ணப்பட்டன. இறக்குமியல்பு
 காளுவத்தல். இவை தன்புதரீகாரக்கு இன்புதத்தவபோன்று காட்டி
 அவர் விரும்பிக் கொண்டவழித் தன்பத்திடை வீழ்த்தவின், காளுவத்தார்
 க்கு ஆக்கம் பயப்பதபோன்றுகாட்டி அவர் விரும்பி யேறியவழிக் கட
 விடை வீழ்க்குல் கலத்தினை யொக்குமென்னும் உவமைக்குறிப்புந் காமக்
 கலனென்னுஞ் சொல்வாற் பெறப்பட்டது. இதற்கு விரும்பிப் பூணுமா
 பாணமென்றவைப்பாருளர். (இ)

விளக்கம்:—சோம்பலும், கிரைவாகச் செய்வதனைத் தாழ்த்
 திச் செய்யும் இயல்பும், மறப்பும், தூக்கமும் ஆகிய இந்நான்கும்
 இறக்கவேண்டிய இயற்கையினையுடையார் ஆகைப்பட்டு ஏதும் கப்
 பல்போலுன்னது என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால்,
 தாமதருணத்தால் உண்டாவன சோம்பலும், மறப்பும், செய்ய
 வேண்டிய காரியங்களை கிரைந்த செய்பாது தாழ்த்திச் செய்
 கின்ற இயல்பும், தூக்கமும் என்று அறிவதுடன் இவ்வித குற்றம்

மடியின்மை 241

களை உடையவர்கள் கெடுவது திண்ணமென்றும், அது மாக்கல
 மேறிப் பொருள் சம்பாதித்த இன்பம் அடைவோமென்று
 கடலிடைச் சென்று ஊழ்வலியால் அக்கடலிடத்தே மாக்கலத்
 தோடு அழிந்துபோகின்றவர்கள்போல் என்றும், கடலிடை இறக்க
 வேண்டிய ஊழுடையார் எவ்விதம் பின்வருவன நோக்காது கப்ப
 லேறிக் கடலிடை இறக்கின்றார்களோ, அதுபோல் சோம்பல் முத
 லாகிய குற்றங்கள் தமக்கு இன்பம் தருவனவாகும் என்று எண்ணி
 அவற்றையே ஒழுக்கமாகக் கொண்டு ஒழுகுபவர், கடலிடைச்
 சென்று முழுகிய கப்பல் கரைசேராதுபோல் அவர்களும் முழ
 வதம் தம் ஒழுக்கத்தை நடத்திக் குழியை மேல் உயர்த்துவதற்கு
 இல்லாது நடுவில் அழிந்து போவர் என்றும் காண்கிறோம் என்ற
 னர். அது கேட்ட மாணுக்கர் “இவ்விதம் மடியுடையார் எளியரா
 யின் அவர்களுக்கு இவ்வித தீங்கு நேருதல் கூடும். “மன்னர் மன்
 னாகிய ஒருவனுக்கும் இவ்விதம் உண்டாருமோ?” என்னதும்;
 ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

606. மடியுடையார் பற்றமைந்தக் கண்ணு மடியுடையார்

மாண்பய னெய்த லரிது.

(ப-ஈ.) இ-ன். படி உடையார் பற்று அமைந்தக்கண்ணும் = நிலமுமுது மாண்டாரது செல்வத் தானே வந்தெய்திய விடத்தும்—மடி உடையார் மாண்பயன் எய்தல் அரிது = மடியுடையார் அதனான் மாண்ட பயனை எய்துதலில்லை எ-து.

உம்மையெய்தாமை விளக்கிவன்றது. மாண்பயன் = பேரின்பம். அச் செல்வம் அழியாமற்காக்கும் முயற்சியின்மையின் அழியும், அழியவே, தந்துன்பரீங்காதென்பதாம். இதற்கு நிலமுமுதுமுடையவேந்தர் துணையாதல் கூடியவிடத்துமென் துரைப்பாருமுனர். (க)

விளக்கம்:—இப்பூவுகைப் பாப்பு முழுவதும் ஆண்ட சக்கர வர்த்தியினது செல்வமெல்லாம் தானே வந்து அடைந்த இடத்தும் சோம்பலையுடையார் அச்செல்வத்தால் யாதொரு மாகுமிமைப் பட்ட பயனையும் அடைவதுகடாது என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் செல்வத்தால் அடையக்கூடியது இம்மைப் புகழும், மதுமைப் போகமும் ஆதலால் அவ்வித செல்வத்தைச்

31

242

திருக்குறள் விளக்கம்

சோம்பலால், காக்கும் முயற்சி இல்லாத ஒருவன் இருப்பானாயின் அது அளப்பதற்கு அரிய பெரிய செல்வமாயினும் இருந்த இடம் அறிபாமல் அழிந்து போகுமென்றும், ஊக்கமுடையார் வறிஞராயினும் செல்வத்திற்கு உரிய பயனை எய்துதல் கூடுமென்றும் அறிவின்றோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணுக்கர் “இவ்வித சோம்புதலையுடையார் சிறால் எவ்விதம் நடத்தப்படுவர்?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

607. இடிபுரிந் தெள்ளுஞ்சொற் கேட்பர் மடிபுரிந்து மாண்ட வுஞற்றி லவர்.

(ப-ஈ.) இ-ன். மடி புரிந்த மாண்ட உஞற்று இலவர் = மடியை விரும்புதலான் மாண்ட முயற்சி யில்லாதார்—இடி புரிந்து எள்ளும் சொற்கேட்

பர்=தக்கட்டார் முன் கழறுதலை மிகச்செய்த அதனூற் பயன் காணாமையிற் பின் இகழ்த்த சொல்லுஞ் சொல்லிக் கேட்பார் ; ஏ-று.

இடியென்னும் முதலிலைத்தொழிற்பெயரான் ; கட்டாரென்பது பெற்றும். அவரிகழ்ச்சி சொல்லவே, பிறரிகழ்ச்சி சொல்லாமையே முடித்தது. அவற்றிற்கெல்லாம் மாறுசொல்லு மாற்றவின்மைபின். 'கேட்பார்' என்றார்.

விளக்கம் :—சோம்புதலை விரும்பி நல்லமுயற்சிகளைச் செய்யாதவர்கள் தம்முடைய நண்பர்கள் முன்னும் மிகப்பேசியகாலத்தும் அந்நண்பர் அவர் பேச்சுக்கு உவந்து காது கொடாமையால் அவர் பேசிய பேச்சுகளால் அடைய எண்ணிய பயனையும் அடையாத போவதுடன், தம் பின்னரும் அந் நட்பினர்களே அவர்களை இகழ்த்து பேசும் குற்றத்தையும் அடைவர் ; என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அது என்னையோவெனில்? ஒருவன் தன்னுடைய தோழரென்று அவரிடத்தே பல பேசியகாலத்தே இவன் தாமசருணமுடையான் இவன் எடுக்கும் காரியத்தைச் சரிவர நடத்தான் என்று அறிந்த அந்த நண்பர் இவன் சொல்வதைக் கேளாதிருப்பதுடன், அவர்கள் இவனை இகழ்த்து பேசுவதற்கும் பதில் சொல்வதற்கு இல்லாத அவர் சொல்லும் இகழ்ச்சிச் சொற்களையெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டே இருக்கவேண்டும், என்று அறிவின்றோ மென்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்

மடியின்மை

248

கர், “சோம்பறுடையான நட்பினரே இவ்விதம் பழிப்பார் என்னின் பகைவர் யாது செய்வர்?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

608. மடிமை குடிமைக்கட் டங்கிற்றன் னென்றார் கடிமை புகுத்தி விடும்.

(11-ஈ.) இ-ள். மடிமை குடிமைக்கண் தங்கின்=மடியினது தன்மை குடிமையுடையான் கண்ணே தங்குமாயின்,—தன் ஒன்றாக்கு அடிமை புகுத்திவிடும்=அஃதவனைத் தன்பகைவர்க்கு அடியனாத்தன்மையை யடைவித்துவிடும் ; ஏ-று.

மடியினதுதன்மை=காரியக்கேடு. குடிமை=குடி செய்தற்றன்மை.

அடுத்து அதனையுடையவாசன்மேற்றாதல், 'தன்னைக்கு' என்றதனால் அறிக. அடியானுத்தன்மை—தாழ்த்து கின்றேவல்கேட்டல். இவை காண்பாட்டானும் மடியமைக்குற்றங்கள் கூறப்பட்டன. (அ)

விளக்கம்:—சோம்புதலின் தன்மை குடிப்பிறந்தான் ஒருவனிடத்தே இருக்குமாயின் அச்சோம்புதல் அவனை அவன் பகைவர்க்கும் அடிமையாக்கிவிடும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் மேற்கூறிய வண்ணம் தன் கட்டாரால் இகழப்படுவது மாத்திரம் அல்லாமல் தன் பகைவர்க்கும் அடிமையாகி அவர் சொல்லிய ஏவல்கேட்டுப் பணிந்து நடப்பர் என்று கண்டோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், "இப்படி சோம்பல் ஒன்று இல்லாவிடில் எவ்வித நன்மையும் அடைதல் கூடும்போலும்!" என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

609. குடியாண்மை யுள்வந்த குற்ற மொருவன்
மடியாண்மை மாற்றக் கெடும்.

(ப-ரி.) இ-ள். ஒருவன் மடி ஆண்மை மாற்ற—ஒருவன் தன்மடியானுத் தன்மையை பொழிக்கவே,—குடி ஆண்மையுள் வந்தகுற்றம்கெடும்—அவன் குடியுள்ளும் ஆண்மையுள்ளும் வந்த குற்றம்க்கெடும்; ஏ-து.

மடியானுத்தன்மை—மடியுடைமைக்கேதுவாய தாமதருணம். குடியாண்மை பென்பது உழ்மைந்நொகை. அவற்றின்கண் வந்த குற்றமென்

244 திருக்குறள் விளக்கம்

தது மடியானவ்றி முன்னே பிறகாணங்கனான் கிகழ்த்தவற்றை. அவையும் மடியாண்மையை மாற்றி முயற்சியுடையனாக கீங்குமென்பதாம். (க)

விளக்கம்:—ஒருவன் தனக்கு உள்ள சோம்புதலை ஒழித்து விடுவானாயின் அவன் உயர்ச்சி அடைவதடன் அவனது குடியின் கண்ணும், ஆண்மையினிடத்தும் ஏதேனும் குற்றங்கள் உண்டாய் இருப்பினும் அவ்விதம் மற்றக் காரணங்களால் உண்டாகிய அவற்றையும் இந்தச் சோம்புதலில்லாத தன்மை என்னும் காரணமானது

ரீக்கி நன்மையையே உண்டாக்கும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் ஏனைய குற்றங்களையும் இச்சோம்புதலில்லாமை என்றும் குணமானது ரீக்கி நன்மை பயக்கும் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “சோம்புதல் இல்லாதவனுக்குச் செல்வங்களெல்லாம் வருதல் கூடும்போலும்!” என்னதும் ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

610. மடியிலா மன்னவ னெய்து மடியளந்தான்
 ஞாய தெல்லா மொருங்கு.

(ப-ரி.) இ-ள். அடி அளந்தான் நாயது எல்லாம்=தன்னடியளவானே எல்லாவுலகையு மளந்த இறைவன் கடந்த பாப்பு முழுதையும்—மடி இலாமன்னவன் ஒருங்கு எய்தும்=மடியிலாதவாசன் முறையானன்றி ஒருங்கே பெய்தும்; எ-று.

அடியளந்தானென்றது வானா பெயராய் நின்றது. நாவியதென்பது இடைக்குறைந்த நின்றது என்பொழுதும் வினையின் கண்ணே முயறவின், இடைவிடின்றி பெய்தமென்பதாம். இவை யிரண்டுபாட்டானும் மடியிலாதான் எய்தும் பயன் கூறப்பட்டது. (வ)

விளக்கம்:—சோம்புதலில்லாத அரசன் ஒருவன் காப்புக் கடவுளாகிய விஷ்ணுமூர்த்தியால் அளக்கப்பட்ட இடம் முழுவதையும் அடைவான் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் சோம்புதலில்லாத எக்காலத்தும் தன் தொழிலிலேயே கண்ணுயிருப்பவன் ஒருவன் அம்முயற்சி மிகுதியால் ஒன்றின்பின் ஒன்றாக ஏனைய அரசர்களாலும் ஆளப்படும் நாடுகளையும் தன்னுடையவர்க்கித் தான் மன்னர் மன்னரால் வாழ்வானென்பது உணர்ந்தோம்.

ஆள்வினையுடைமை

245

ஆதலால் மடியில்லாதான் எல்லாப் பொருள்களையும் அடைதல் கூடும் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “ஒருவனுக்கு மடியின்மை கூடாத என்று அறிந்தோம். ஆயின் மடியின்மை ஒன்றே போதுமோ, முயற்சி என்பது ஒன்று வேண்டாவோ? என்று அறிய

வும் விரும்புகின்றோம்” என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

62. அதிகாரம்.

ஆள்வினையுடைமை.

(ப-ரீ.) அஃதாவது இடைவிடாத மெய்முயற்சி யுடையனாதல். அஃது ஆளும் வினையெனக் காரியத்தாற் கூறப்பட்டது. மடிசெடுத்தாலும் வினை முயற்சியானன்றி யானப்படாமையின், இது மடியின்மையின் பின் வைக்கப்பட்டது.

விளக்கம் :—அதாவது இடைவிடாத மெய்முயற்சியுடையவனாய் இருத்தல். ஒர்கால் சோம்புதலைக் கெடுக்கிலும் எடுத்த வினையை முயற்சியால் அல்லது செய்ப்படாமையால் இவ்வாள் வினையுடைமை மடியின்மைக்குப் பிறகு வைக்கப்பட்டு உள்ளது என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், “முயற்சி என்பது ஒன்றும் வேண்டும்போலும்! அதனையும் அறிய அவாவுகின்றோம்” என்னதும்; ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

611. அருமை யுடைத்தென் றசாவாமை வேண்டும் பெருமை முயற்சி தரும்.

(ப-ரீ.) இ-ள். அருமை உடைத்த என்று அசாவாமை வேண்டும் = தஞ்சிறமை கோக்கி காம் இவ்வினை முடித்தலருமையுடைத்தென்று கருதித் தனராநொழிக;—பெருமை முயற்சி தரும் = அது முடித்தற்கேற்ற பெருமைவைத் தமக்கு முயற்சியுண்டாக்கும்; எ-து.

சிறமைகோக்கி வென்பது பெருமை தருமென்றதனாலும், வினை முடித்த வென்பது அதிகாரத்தானும், வருவிக்கப்பட்டன. விடாதுமுயலத் தாம் பெரியவரவர்; ஆகவே, அரியனவும் எனினின் முடியுமென்பதாம். (ச)

விளக்கம்:—ஒருவன் தன்னுடைய தகுதியின்மையினை கோக்கி இவ்வித பெரியதோர் தொழிலை முடித்தல் கூடாது என்று எண்ணி, எண்ணிய கருமத்தை விட்டுவிடுதல் கூடாதென்றும், அக்கருமம் முடித்தற்கு ஏற்ற பெரியதோர் தகுதியை முயற்சி என்பது உண்டாக்குமென்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஏனெனின் ஒருவன் செல்வம் முதலியவற்றால் சிறியவனாக இருக்கினும் விடாது முயலுகின்ற முயற்சியுடையவை என்பது மாத்திரம் அவனுக்கு இருக்குமாயின் அச்சிறுமை நீங்கிப் பெரியவன் ஆவானென்றும், அவ்விதம் பெரியவனாகவே அவன் எடுத்த அரியதோர் காரியமும் எளிதில் முடியும் என்றும் அறிவின்றோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், “எடுத்ததொழில் எவ்விதப்பட்டதாயினும் முயற்சியுடையார்க்குக் கைகூடும்போலும்!” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

612. வினைக்கண் வினைகெட லோம்பல் வினைக்குறை தீர்ந்தாரிற் தீர்ந்தன் றுலகு.

(ப-ஈ.) இ-ள். வினைக்குறை தீர்ந்தாரின் உலகு தீர்ந்தன் று = வினையாகிய குறையைச் செய்யாது விட்டாரை உலகம் விட்டது;—வினைக்கண் வினைகெடல் ஓம்பல் = ஆதலால், செய்யப்படும் வினைக்கடவிர்ந்திருத்தலை யொழிக; ஏ-து.

குறை = இன்றியமையாப்பொருள், அது “பயக்குறை யில்லைத்தாம் வாழாரே” என்பதனுடையது. இதற்கு வினைசெய்யவேண்டும் குறையை நீக்கினானீகின்றென்றைப்பாருமுனர். (உ)

விளக்கம்:—தாம் எடுத்த வினையாகிய இன்றியமையாத பொருளைச் செய்யாது விட்டவரை இவ்வுலகம் விட்டுவிட்டது என்றும், அதனால் செய்யவேண்டும் வினைகளை விட்டுவிட்டு இருத்தல் கூடாது என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் வினை செய்யாது விட்டவர்களை உலகம் விட்டது என்றமையால் முயற்சி இல்லாதார்க்கு இவ்வுலகம் யாதொரு பயனையும் தாராதென்றும், முயற்சியுடையார்க்கு எல்லாச் செல்வங்களையும் கைகூடச் செய்யுமென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “முயற்சி

வாசிய பலங்களை அடைதல் கூடுமென்றும் மேற்கூறிய இரண்டு திருக்குறள்களால் அறிந்தோம். இன்னும் முயற்சியுடையானுக்கு எவ்வெவ்விதமாய செயல்கள் கைகூடும்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறு வாராயினர்.

613. தாளாண்மை பென்னுந் தகைமைக்கட் டந்நிற்பேற
வேளாண்மை பென்னுஞ் செருக்கு.

(ப-ரீ.) இ-ன், தாளாண்மை என்னும் தகைமைக்கண் தங்கிற்து— முயற்சி பென்று சொல்லப்படுகின்ற உயர்ந்த குணத்தின்கண்ணே நிலை பெற்றது—வேளாண்மை என்னும் செருக்கு—எவ்வார்க்கு முய்காரஞ் செய்தலென்னும் மேம்பாடு. ஏ-து.

பொருள் கைகூடுதலான் உபகரித்தற்குரியார் முயற்சியுடையா ரென் பார் அவ்வக்குணங்கண்மேல் வைத்தும், அது யிறர்மாட்டில்லை பென்பார் தங்கிற்பேறென்றும் கூறினார். இவை மூன்று பாட்டானும் முயற்சியது சிறப்புக் கூறப்பட்டது. (க)

விளக்கம்:—ஒருவன் எல்லார்க்கும் உபகாரம் செய்தல் என் னும் சிறப்புடைமையானது முயற்சியுடைமை என்று சொல்லப்படு கின்ற உயர்ந்த குணத்தினிடத்தே நிலைபெற்றதாக உள்ளது என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அது என்னையோவெனின் முயற்சி யுடையார்க்கே பொருள் கைகூடுமென்றும், பொருள் உடையார்க்கே எல்லார்க்கும் உபகாரம் செய்யமுடியுமென்றும், அவ்வித உபகாரம் செய்தல் என்பது மிகச் சிறப்புடையதாயினும் பொருளில்லார்க்கு முடியாதாகையால் முயற்சிக்கொண்டு பொருள் சம்பாதிப்பவரிடத் தேயே இக்கொடை பென்னும் வேளாண்மையானது நிலைத்து நிற் கும என்றுக் கண்டோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “ஒருவனுக்கு முயற்சி இல்லாவிடினும் பலர்க்கும் உபகாரியாயிருக் கக்கூடிய எண்ணமிருக்குமாயின் அவன் முதிர்ந்த எண்ணத்தால் ஏன் உபகாரத்தைச் செய்தலாகாது?” என்னலும்; ஆசிரியர் கூறு வாராயினர்.

614. தாளாண்மை யில்லாதான் வேளாண்மை பேடிக்கை

வாளாண்மை போலக் கெடும்.

(ப-ரீ.) இ-ள், தானாண்மை இல்லாதான் வேளாண்மை=முயற்சியில்
வாதவன் உபகாரியாத் தன்மை—பேடி கை வான் ஆண்மை போலக்

248

திருக்குறள் விளக்கம்

கெடும்=படைகண்டாலஞ்சும்பேடி. அதனினுடத் தன்சையில் வளை ஆளு
தந்தன்மை போல இல்லையாம், ஏ-ற.

ஆனென்பது முதனிலித்தொழிற் பெயர். பேடி வானைப் பணிகோடற்
கருத்தடையனாயினும் அது தன்னச்சத்தான் முடியாதவாறு போல
முயற்சி யில்லாதான் பலர்க்கு முபகரித்தற் கருத்தடையனாயினும் அது தன்
வறமையான் முடியாதென்பதாம். வாளாண்மை யென்பதற்கு வாளாற்
செய்யுமாண்மை யென்பதரைப்பாருமுனர். இதனால் அகிலில்லாதானது குற்
றக் கூறப்பட்டது. (ச)

விளக்கம்:—முயற்சி யில்லாத ஒருவன் பிறர்க்கு உபகாரி
யாயிருக்க விரும்பும் தன்மையானது, படைபைக் கண்டவுடன்
பயப்படுகின்ற பேடியானவன் அப்படை நடுவே தன் கையில்வான்
ஒன்றை வைத்துக்கொண்டு அவ்வாளாலாகிய பயனை அடை
வதற்கு இல்லாதது போலாரும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்
றது. ஆதலால் முயற்சி இல்லாதான் பலர்க்கும் உபகாரம் செய்
தல்வேண்டும் என்னும் கருத்து உடையவனாக இருக்கினும், அவ
னது முயற்சியின்மையால் பொருள் வருவதற்கு வழியில்லாத வற
மையோடு கூடி நிற்கின்ற அவன், உபகாரியாயிருத்தல் முடியா
தென்றும், அவனுக்கு உதித்த எண்ணமானது நன்மையுடையதாயி
னும் பேடி ஒருவன் கையில் வளைக்கொடுத்துப் படைக்களத்திற்கு
அனுப்பினால் அவன் தனக்குள்ள அச்சமிருதியால் எவ்வாறு
பயந்து வாளாலாகிய பயனை அடைபாது ஓடிவந்து விடுவானோ அது
போல் முயற்சி இல்லாதான் எண்ணிய நல்ல எண்ணமும் கை
கூடாதுபோம் என்பதும் பெற்றோரும் என்றனர். அதுகேட்ட
மாணக்கர், "முயற்சியுடையான் ஒருவன் தான் எடுத்த தொழிலின்
மீதே கண்ணாயிருப்பானாயின் அக்காலத்த அவன் பிறர்க்கும் பயன்
படுவான் போதும்!" என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

(ப-ரி) இ-ள். இன்பம் விழையான் வினை விழைவான் = தன்கென் பத்தை விரும்பானுமி வினைமுடித்தலையே விரும்புவான்—தன்கேளிர் துன்பம் துடைத்து ஊன்றும் துண் = தன் கேளிராயி ய பாத்தின் தன்பத்தின ரீக்கி அநனைத் தாங்குத் துணம். ௭-9.

ஆள்வினைபுடைமை

249

இஃதேசேசவுருவகம். ஊன்றமென்றத அப்பொருட்டாதல் "மதலையாய் மற்றதன் வீழூன்றி யாங்கு" என்பதனுமறிச. சுற்றத்தார் கட்டாரது வறுமையுத்தீர்த்து அவர்க்கேமஞ்செய்யு மாற்றலையுடையனுமெனவே, தன்னைக் கூறவேண்டாவாயிற்று. காரியத்தை விழையாது காரணத்தை விழைவான் எல்லாப்பயனுமெய்து மென்றதனால், காரணத்தைவிழையாது காரியத்தை விழைவான் யாது மெய்தானென்பது பெற்றும், இதனால் அஃதடையானது கண்மை கூறப்பட்டது. (௯)

விளக்கம் :—தன் சுகத்தை விரும்பாதாலும், எடுத்த காரியத்தையே முடித்தலை விரும்புகின்றவரையும் உள்ள ஒருவன் தன்னுடைய சுற்றத்தவர் பாரமென்னும் துன்பத்தின ரீக்கி அச்சுற்றத்தவரைத் தாங்குகின்ற துண்போலிருப்பான் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இவ்வாறு கூறியதால் எவன் ஒருவன் தான் எடுத்த காரியத்தை இடைவிடாது முயலுகின்ற காலத்தே அதனால் தனக்கு உண்டாகும் துன்பத்தைக் கருதாது அக்காரியத்தின் முடிவையே எதிர்பார்த்துச் செய்கின்றானே அவ்வித தகுதியுடையான் தான் வறுமை அடையாது இருப்பதுடன் தன்னுடைய சுற்றத்தவர் கட்டினர் என்பவரது வறுமையும் தீர்ப்பானென்றும் அவ்விதம் அவர்களுடைய வறுமையைத் தீர்த்து, வறுமையால் உண்டாகும் துன்பத்தையும் நீக்குகின்றான் ஆதலால் அவர்களுடைய குடும்பம் பாரமாகிய கூரையைத் தாங்குகின்ற துண்போல் இருக்கின்றான் என்றும் உவமித்துக் கூறினர் என்றும் அறிகின்றோம். இதனை,

"சிதலை தினப்பட்ட வால மாத்தை
மதலையாய் மற்றதன் வீழூன்றி யாங்குச்
குதலைமை தந்தைக் கட்டோன் நிற்குண்"

புதல்வன் மறைப்பக் கெடும்.”

என காலடியாரில் கூறிய தாளாண்மை என்பதனாலும் அறிதல்கூடுமீ
என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர் “முயற்சி இருக்கின் செல்வம்
அடைவார் என்பது பொருந்தும். ஆயின் முயற்சி இல்லாதார்
எற்றுக்கு வறுமை அடைதல்வேண்டும்” என்னலும்; ஆசிரியர்
கூறவாராயினர்.

32

250

திருக்குறள் விளக்கம்

616. முயற்சி திருவினை யாக்கு முயற்றின்மை
யின்மை புதுத்தி விடும்.

(பரி.) இ-ள். முயற்சி திருவினை ஆக்கும்—அரசர்மாட்டுளதாயமுயற்சி
அவரது செல்வத்தினை வளர்க்கும்;—முயற்று இன்மை இன்மை புதுத்தி
விடும்—அஃதில்லாமை வறுமைபைய யடைவித்தவிடும். எ-து.

செல்வம் அதுவகையங்கள். வறுமை அவற்றின் வறியாதல்.
அநனை யடைவிக்கவே, பகைவரானழிவரென்பது கருத்த. (க)

விளக்கம்:—அரசர்களிடத்து உள்ளதாகிய முயற்சி யுடைமை
யானது அவ்வரசர்களுடைய செல்வத்தை வளர்க்குமென்றும் அவ்
வித முயற்சி இல்லாமை வறுமைபைக் கொண்டுவந்து விட்டுவிடும்
என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆதலால் அரசன் ஒருவன்
தனக்கு உரிமையாகிய படை, குடி, கூழ், அமைச்சு, சுட்பு, அரசன்
ஆகிய ஆறுவித செல்வங்களையும் அடைய வேண்டுமாயின் முயற்சி
போடு இருத்தல் வேண்டுமென்றும், அல்லாவிடில் வறுமைபைய
அடைந்து பகைவரால் அழிக்கப்படுவன் என்றும் அறிந்தோம்
என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “சோம்பலில்லாதவன் ஒருவ
னுக்குச் செல்வம் நிலைத்தலையும், சோம்பலுடையானுக்குச் செல்வம்
நில்லாமைபையும் எவ்வித உவமையால் கூறுகின்றனர்” என்னலும்,
ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

617. மடியுளாண் மாமுகடி யென்ப மடியிலான்
குள்ளா டாமரையி னான்.

(பரி.) இ-ள். மாமுசுடி மடி உளாள் = கரியசேட்டை ஒருவன் மடியின் கண்ணே யுறையும்; — தாமரையினுள் மடி இலான் தான் உளாள் என்பது திருமகள் மடியிலாதானது முயற்சிக்குக் கண்ணேயுறையுமென்று சொல்லுவார் அறிந்தோர். ஏ-று.

பாவநிதின்கருமை அதன்பயனாய் முசுடிமேலேற்றப்பட்டது. மடியும் முயற்சியுமுடையார்மாட்டு நிலையை அவை தம்மேல் வைத்தக் கூறினார். இவையிரண்டுபாட்டாளும் அவ்விருமைக்குமேது உறப்பட்டது. (எ)

விளக்கம்: — கரிய முசுமுடைய முதேவியானவள் சோம்புதல் உள்ளானது மடியினிடத்தே தங்குமென்றும் சோம்புதல்

ஆள்வினை யுடைமை

251

இல்லாதானது அடியின் கண்ணே திருமகளானவள் உறைவானென்றும் அறிந்தோர் சொல்லுவார் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆதலால் சோம்புதல் வருமானால் செல்வராயசியாகிய திருமகள் நீக்கப் பெற்றும் முயற்சி வருமானால் திருமகள் நிலைத்தார் நிற்பானென்று காண்கின்றோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர் “ சிவ் எத்துனை முயற்சிகளைச் செய்யினும் அவர்கள் முயற்சிகைகூடவில்லை. அது என்ன? ” என்னலும்; ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

618. பொறியின்மை யார்க்கும் பழியான் றறிவுறிந்
தாள்வினை யின்மை பழி.

(பரி.) இ-ள். பொறி இன்மை யார்க்கும் பழியன்று = பயனைத் தருவதாய விதியில்லாமை ஒருவற்கும் பழியாகாதது; — அறிவு அறிந்து ஆள்வினை இன்மை பழி = அறியவேண்டாமென்றையறிந்த வினை செய்யாமையே பழியாவது. ஏ-று.

அறியவேண்டுவன வளி முதலாயின. தெய்வமியையாவழி ஆள்வினையுடைமையாற் பயனில்லையென்பாரை நோக்கி, உலகம் பழவினைபற்றிப் பழியாத ஈண்டைக் குற்றமுடைமைபற்றியே பழிப்பதென்றார். அதனால் விடாத முயல்கவேன்பது குறிப்பெச்சம். (அ)

விளக்கம்: — பயனைக் கொடுப்பதாகிய ஊழானது ஒருவனுக்கு இல்லாமையைப்பற்றி, அவனை யாரும் பழியார்களென்றும் அறியவேண்டுவனவற்றை அறிந்து, செய்யவேண்டிய தொழிலை ஒருவன்

செய்யாதிருப்பானின் அப்போது தான் அது பழிப்புக்கு இடமாகுமென்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆகையால் ஒருவன் விடாது முயற்சியை செய்தல் வேண்டுமென்றும் அவ்விதம் முயற்சியைச் செய்யுங்கால் அவன் எடுத்த காரியம் முடியாவிடினும் பார்ப்பவர்கள் இவன் முயற்சியைச் சரியாகச் செய்தான். ஆயின் முடிய வேண்டிய ஊழ் இல்லாமையால் முடியாமற் போயிற்று என்று வருந்துவார்களே அன்றிப் பழிக்கமாட்டார்களென்றும், சோம்புதனுடைய ஒருவனையே அவன் முயற்சி இல்லாமையைப்பற்றிப் பழிப்பர் என்றும் பெற்றோம்; என்றனர். அதுசேட்ட மாணக்கர், “இவ்விதம் ஊழ் இல்லாத ஒருவனுக்கு முயற்சி பயன் தாராது

252

திருக்குறள் விளக்கம்

என்பது அறிந்திருந்தும் எதற்கு முயற்சியைச் செய்வதுவேண்டும்” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

619. தெய்வத்தா னாகா தெனினு முயற்சிகள்

மெய்வருத்தக் கூலி தரும்.

(ப-ஈ) இ-ள். தெய்வத்தான் ஆகாது எனினும்=முயன்ற வினை பால்வகையாற் கருதிய பயனைத் தாராதாயினும்,—முயற்சி தன் மெய் வருத்தக் கூலிதரும்=முயற்சி தனக்கிடமாய உடம்பு வருத்திய வருத்தத்தின் கூலியளவு தரும். பாழாகாது; ஏ-து.

தெய்வத்தானாவழித் தன்னனவின் மிக்க பயனைத் தருமென்பது உம்மையாற் பெற்றும். இருவழியும் பாழாகலின்மையின் தெய்வகோக்கி யிராது முயல்வென்பது கருத்து. (க)

விளக்கம்:—ஒருவன் முயற்சி செய்து செய்த கருமமானது ஊழ்வலியால் எண்ணிய பயனைக் கொடாதாயினும் செய்த முயற்சியின் அளவானது அம்முயற்சியின் கொருட்டு உடம்பு வருத்திய வருத்தத்திற்குத் தக்க அளவேனும் ஏதாவது சிறுபயனைத் தருமெய்ன்றிப் பாழாகாது என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆதலால் தெய்வம் கோக்கிச் செய்கின்ற கருமம் ஊழ்வலி என்றும் அவ் ஆழின் வலிபானது ஆகழாக இருக்குமானால் தான் எண்ணிய அளவிற்கு மேலாகிய பயனையே கொடுத்துவிடுமென்றும், அவ் விதம் அல்லாவிடின் முயற்சிக்குத் தக்க அளவாகச் சிறு பயனேனும்

அடைதல் கூடுமென்றும், இருவழியும் பாழ்ப்படாமையால் ஊழிருக்கின்ற தெய்வம் கொடுக்கும் என்று தெய்வத்தையே நோக்கி இராமல் முயற்சி செய்தல் வேண்டும் என்றும் பெற்றோரும் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர் “எவனேனும் இவ்வழினைத் தடுத்துத் தான் எண்ணிய பயனை அடைவதற்கு ஆகாதோ” என்னும்; ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

620. ஊழையு முப்பக்கங் காண்ப ரூலைவின்றித் தாழா துஞற்று பவர்.

(ப.-ரீ.) இ.-ள். ஊழையும் உப்பக்கம் காண்பர் = பயனை விலக்குவதாய் ஆழினையும் புறக்கண்பர்—உலவு இன்றித் தாழாத உஞற்றுபவர் = அவ் விலக்கிற் கிணையாது விணையைத் தாழ்வத முயல்வார்; எ-று.

ஆள்வீனையுடைமை

253

தாழ்வததல் = சூழ்ச்சியினும், வலிமுதலியவறிதலினும், செயலினும் குற்றமறுதல். ஊழ் ஒருகாலாக இருகாலாகவல்லவது விலக்கலாகாமையிற் பலகான் முயல்வார் பயனெய்துவரென்பார், ‘உப்பக்கக்காண்பர்’ என்றார். தெய்வத்தானிடுக்கண் வரினும் முயற்சி விடற்பால தன்றென்பது இவை மூன்று பாட்டானுக் கூறப்பட்டது. (வ)

விளக்கம்:—ஒருவன் எண்ணிய பயனை விலக்குகின்ற ஊழ் என்பதையும், அதன்விலக்கிற்குச் சிறிதும் இணையாது தான் எடுத்த கருமத்தைச் சூழ்ச்சியினாலும், இடமறிதல், காலமறிதல், வலி அறிதல் ஆகிய செயற்களைச் செய்கின்ற காலத்துக் குற்றமில்லாமல் செய்து முடிக்கவல்ல முயற்சியாலும், விலக்குதல் கூடும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஏனெனின் ஊழின் வலியானது தன் வழியாக வாராஅடில் ஒருவன் எடுத்த காரியத்தை விலக்குகின்ற காலத்தே ஒருமுறை, இருமுறை விலக்குமென்றும் அவ்வாறு விலக்குகின்ற காலத்தே பயன் எய்தாவிடினும் தான் எடுத்த முயற்சியை விடாது செய்வானாயின் அம்முயற்சியே ஊழாகி இவன் செய்யும் கருமம் முடிவதோடு எண்ணிய பயனையும்

அடைதல் கூடும் என்றும், ஆதலால் பலதாம் முயல்பவர் முயற்சி யானது முன்னிருந்த ஊழை விலக்கி ஆகூழாகச் செய்து பயனை அளித்து விடும் என்றும் பெற்றோம். அன்றியும் தெய்வத்தால், எடுத்த காரியத்திற்கு இடுக்கண் வந்தாலும் எடுத்த முயற்சியை விடுதல் கூடாது என்று முடிந்தது முடித்தலாகக் கூறி முடித்தனர் என்றும் அறிகின்றோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர் “தெய்வத்தால் எடுத்த காரியம் நிறைவேறா விடினும் முயற்சி செய்து அதனால் வரும் துன்பங்களுக்குப் பொறுத்துக் கொள்ளல் வேண்டும் என்று அறிகின்றோம். இவ்விதம் துன்பம் வந்த காலத்து வருந்தாது இருப்பதற்கு உபாயம் எது?” என்னலும்; ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

254

திருக்குறள் விளக்கம்

63. அதிகாரம்.

இடுக்கணழிபாமை.

(பரி.) அநீதாவது வினையின்கண் முயல்வான், தெய்வத்தானாக, பொருளின்மையானாக, மெய்வருத்தத்தானாகத் தனக்கிடுக்கண் வந்துழி, அதற்கு மணங்கலங்காமை. அதிகாரமுறைமையும் இதனானே விளங்கும்.

விளக்கம்:—அதாவது ஒரு தொழிலின் கண்ணே முயற்சி செய்வான் தெய்வத்தாலாவது பொருளில்லாமையாலாவது உடம்பிறகு வரும் வருத்தத்தாலாவது தனக்குத் துன்பம் வருமானால் அத்துன்பத்திற்கு மணங்கலங்கா திருத்தல். முயற்சியுடையான் ஒருவனுக்கு இது வேண்டுமாதலால் இதனை இங்குக் கூறுவாராயினர் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர் துன்பம் வருங்காலத்து மணங்கலங்கா திருத்தல் எவ்விதம்? அதற்கென்ன உபாயம் என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

621. இடுக்கண் வருங்கா னருக வதனை

யடுத்தூர்வ தஃதொப்ப தில்.

(ப-ரீ.) இ-ள். இடுக்கண் வருங்கால் ஈருக=ஒருவன் வினையாற்றனக் கிடுக்கண் வருமிடத்த அநற்கழியாத உண்மகிழ்க;—அநனை அடுத்து ஊர் வது அஃது ஒப்பது இல்=அவ்விறுக்கனை மேன்மேலடாவல்லது அம்ம கிழ்ச்சி போல்வது யிறிதில்லையாகலான்; எ-று.

வினை இனிது முடித்துழி நிகழற்பாலதாய மகிழ்ச்சியை அநற்கி டையே இடுக்கண் வருவழிச் செய்யவே, அவன் அழிவின்றி மனவெழுச்சி யான் அநனைத்தன்ளி அக்குறை முடிக்குமாற்றலுடையனாமாகலின், 'அநனை யடுத்தூர்வதஃதொப்பதில்' என்றார். (க)

விளக்கம்:—ஒருவன் தான் ஓர் காரியத்தைச் செய்யுமிடத்துத் தனக்குத் துன்பம் வருமாயின் அத்துன்பத்திற்கு வருந்தாது மனத்தில் மகிழ்ச்சியை அடைதல் வேண்டும். தனக்கு வந்த துன்பத்தைத் தன்னைச் சிறிதும் நெருக்க ஓட்டாது மேலும் மேலும் ஒழிக்க வல்லது அம்மகிழ்ச்சியைக் காட்டிலும் வேறென்றில்லை என் றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் ஒருவன் தான் எடுத்த

இடுக்கணழியாமை

255

காரியம் நன்றாக முடியுமாயின் அவன் அடைவது மகிழ்ச்சியாம். அம்மகிழ்ச்சியினையே இடையூறு வந்தகாலத்தும் கொள்வானாயின் தனக்கு வந்த துன்பத்தை ஒழித்து மேலும் மேலும் மனவெ ழுச்சியோடு கூடிய ஊக்கமுடையவனார் தான் எடுத்த காரியத்தை விடாது முடித்து நிற்பன். ஆகலால் துன்பம் வருங்காலத்த வருந்த தல் ஆகாது என்று இதனால் அறிந்தோம் என்றனர். அதனேட்ட மாணக்கர் "எதோ, ஒன்று, இரண்டு துன்பங்கள் வருமாயின் காரி யத்தைச் செய்வன் கலங்காதிருத்தல்கூடும். அளவிற்றது வருமா யின் என் செய்வது" என்னலும் ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

622. வெள்ளத் தனைய விடும்பை யறிவுடையா

னுள்ளத்தி னுள்ளக் கெடும்.

(ப-ரீ.) இ-ள். வெள்ளத்த அனைய இடும்பை=வெள்ளம்போலக்

கரையிலவாய இடும்பைகொல்லாம்,—அறிவுடையான் உன்னத்தின் உன்
 னக் கொடும்=அறிவுடையவன் தன்னுன்னத்தான் ஒன்றினை நினைக்க, அந்
 துணையானே கொடும்; ஏ-று.

இடும்பையாவது உன்னத்து ஒர்கோட்பாடேயன்றிப் பிரிதில்லையென்
 பதுஉம் அது மாறுபடக்கொள்ள நீங்குமென்பதுஉம் அறிதல்வேண்டு
 தவின், 'அறிவுடையான்' என்றும், அவ்வுபாயத்தென்மை தோன்ற 'உன்
 னத்தினுன்ன' என்றும் கூறினார். இவையிரண்டு பாட்டானும் ஊழினொய
 இடக்கணல் அழியாமைக்கு உபாயக் கூறப்பட்டது. (உ)

விளக்கம்:—பெருகுசின்ற வெள்ளம்போலக் கரையிலலாது
 வருகின்ற துன்பங்களை யெல்லாம் அறிவுடையான் ஒருவன் தன்
 மனத்தினிடத்தே அதனைத் துன்பமென்று எண்ணாது மகிழ்வானு
 யின் அம்மகிழ்ச்சியாகவே நினைவு தோன்றுவதுடன் அத்துன்பங்க
 ளெல்லாம் ஒன்றும் தன்னை வந்து அடையாமல் போம் என்று இத்
 திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஏனெனின் துன்பமென்பது மனத்து
 ஒருவன் கொள்ளும் கொள்கையே அன்றி வேறு ஒன்றுமில்லை
 பென்றும் அத்துன்பத்தை ஒருவன் இன்பமாக எண்ணுகின்ற
 அறிவுடையவனாக இருப்பானாயின் அவ்வறிவுடைமையானது எல்

256 திருக்குறள் விளக்கம்

லாத் துன்பங்களும் தன்னிடத்தே வாராவண்ணம் செய்தவிடு
 மென்றும், இவ்வித உபாயமானது உண்மையறிந்த அறிவுடை
 யார்க்கே முடியுமென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட
 மாணாக்கர் "மேல் இரண்டு செய்யுள்களாலும் ஊழினால் வந்த துன்
 பங்களுக்கு அழியாதிருக்கும் உபாயத்தை அறிந்தோம். ஆயின்
 ஒரு தொழிலைச் செய்யுங்காலத்த வந்த துன்பத்திற்கு அறிவுடை
 யோர் என் செய்வர்?" என்னலும்; ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்,

623. இடும்பைக் கிடும்பை படுப்ப ரிடும்பைக்
 கிடும்பை படாஅ தவர்.

(ப-ரி) இ-ள். இடும்பைக்கு இடும்பை படாதவர்=வீணசெய்யுங்
 கால் அதற்கிடையே வந்த துன்பத்திற்கு வருத்தாதவர்—இடும்பைக்கு
 இடும்பை படுப்பர்=அத் துன்பத்தனக்குத் தாக் துன்பம் வீண்ப்பர். ஏ-று.

வருத்தால்—இளைத்து விடலானதால். மனத்திட்பமுடையவாய் விடாத முயலவே வினை முற்றுப்பெற்றுப் பயன்படும்; படவே, எல்லா விடும்பையுமிவாமாகவின, 'இடும்பைக்கிடும்பை படுப்பர்' என்றார். வருகின்றபாட்டிரண்டினும் இறங்கிவாரே கொண்க. சொற்பொருட்பின் வருகிலை. (க)

விளக்கம்:—ஓர் தொழிலைச் செய்யுங்காலத்து ஈடுவே வந்த துன்பத்திற்கு வருத்தாத தன்மையுடையவர் எவரோ அவர் அவ்வந்த துன்பத்திற்குத் தாம் துன்பத்தை உண்டுபண்ணுபவர் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது ஒருகாரியத்தைச் செய்யுங்காலத்து அதுமுடிவதற்கு முன்னே துன்பம் வருமாயின் அதற்காக வருத்தி மனம் இளைத்துக் காரியத்தை விட்டுவிடாமல் மனவலிமையுடன் விடாத முயற்சியெய்து எடுத்த தொழில் முடிவதிலேயே கண்ணாக இருப்பவராயின் அக்காரியம் முடிந்து அதனாவாகிய பயனை அடைந்த யாதொரு துன்பமும் இல்லாத நிற்பர், என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர் "இவ்விதம் காரியத்தை எடுத்துக்கொண்டான் ஒருவன், எவ்விதம் முயற்சிகொண்டு காரியத்தை முடித்துப் பயன் அடைதல் வேண்டும் என்பதை ஒரு உவமைவாயிலால் விளக்கல் வேண்டும்" என்னதும்; ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

இடுக்கணழியாமை

857

824. மடுத்தவா யெல்லாம் பகடன்னு னுற்ற

விடுக்க னரிடர்ப்பா டுடைத்து.

(பரி.) இ-ள். மடுத்தவாய் எல்லாம் பகடு அன்னுள்—விவகிய விடம் கெடல்வாவற்றினுஞ் சகடயீர்க்கும் பகடுபோல வினையை யெடுத்துக் கொண்டு உய்க்கவல்லவனை—உற்ற இடுக்கண் இடர்ப்பாடு உடைத்து—வந்தற்ற இடுக்கண் தானே இடர்ப்படுதலை யுடைத்து, ஏ-ற.

மடுத்தவாயெல்லாமென்பது பொதுப்பட நின்றமையின், சகடத்திற்கு அனந்த நிலமுதவியவாகவும், வினைக்கு இடையூறுகளாகவும் கொண்க. பகடு மருங்கொற்றியும் மூக்கன்றியும் தாடவழ்த்தம் அரிநினுய்க்குமாத போலத் தன் மெய்வருத்த கோக்காத முயன்றப்பானென்பார், 'பகடன்

ஞன்' என்றார். (ச)
 விளக்கம்:—வண்டியிற் கட்டிய எருதுகள் எவ்வாறு தாம் செல்லுகின்ற இடங்கள்தோறும் இடத்திற்குத் தக்க அளவாக இழுத்துச் செல்லுகின்றதோ அதுபோல் தான் எடுத்துக்கொண்ட காரியத்தைச் செய்வவல்லான் ஒருவனை வந்து சேர்ந்த துன்பமானது அவனைத் துன்பப்படுத்தாமல் தானே துன்பப்பட்டு ஒழிந்து போம் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது வண்டியிற்கட்டிய எருதுகள் வண்டியை இழுக்கும் காலத்துச் சேற்ற நிலம், மணல்கிலம், முதலிய வந்துவிடுமாயின் மருங்கு ஒற்றியும், மூக்கை ஊன்றியும், கால்களால் தவழ்ந்தும் எவ்விதம் மிக வருத்தத்துடன் வண்டியை இழுக்கின்றனவோ அதுபோல் மெய்வருத்தம் கோக்காது எவ்வெவ்வித துன்பம் வருகின்றதோ அவ்வெவ்வித துன்பத்திற்குத் தக்க அளவாக முயன்று மெய்வருத்துவாசியின் அவனை அடைந்த துன்பமானது துன்பப்பட்டுப்போம் என்பது அறிந்தோம் என்றனர். அதன்கேட்ட மாணாக்கர் "துன்பமானது ஒருவனுக்கு ஒரு முறை வருமாயின் அது தீர்த்துக் கொள்ளக் கூடும். பலமுறை வருமாயின் என்செய்வது?" என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

825. அடுக்கி வரினும் மழிவிலா னுற்ற
 விடுக்க ணிடுக்கட் படும்.

(பு.) இ-ள். அடுக்கி வரினும் = இடைவிடாத மேன்மேல் வந்தன
 88

258 திருக்குறள் விளக்கம்

வாயினும்;—அழிவிலான் உற்ற இடுக்கண் இடுக்கட்படும் = தன்னுள்ளக கோட்பாடு விடாதான் உற்ற விடுக்கண்டாம் இடுக்கணிலே பட்டுப்போம். ஒன்றே பலகால் வருதலும் வேறுபட்டன விராய் வருதலுமடங்க 'அடுக்கிவரினும்' என்றார். அழிவென்னுங்காரணப்பெயர் காரியத்தின் மேனின்றது. இவை மூன்று பாட்டானும் செய்வத்தானாயுதற்கழியாமமை கூறப்பட்டது. (சு)

விளக்கம்:—மனத்தினிடத்தே வரும் துன்பங்களைப்பெல்லாம்

மகிழ்ச்சியாகக் கொள்ளுகின்ற ஒருவன் எடுத்த காரியத்திற்கு இடையூறும் வரும் துன்பங்கள் இடைவிடாது ஒன்றன்பின் ஒன்றாகப் பலவரினும் அத்துன்பங்களெல்லாம் இவனது முயற்சியின் முன் நில்லாது துன்பப்பட்டுப்போம் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் ஊழும் ஒரு முறை, இரு முறை கெடுக்கவல்லதே அன்றி அதன்மேல் முயல்வதெல்லாம் ஆகமூகவே முடியும் என்று ஆள்வினை யுடைமை என்னும் அதிகாரத்தினுள் “ஊழையும் உட்பக்கம் காண்பர் உலைவின்றித் தாமா துஞற்றுபவர்” என்பதற்கு மேற்கோளாயிற்று. இதனால் விடாது முயலுபவர் ஆகும் இல்லாவிடினும் முயற்சியின் அளவாகப் பயனை அடைதல் கடும் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “இவ்வித துன்பத்திற்குக் கலங்காதவர் தமக்குப் பொருளில்லாமையின் பொருட்டு மனம் தளர்வரோ?” என்னதும் ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

626. அற்றேமென் றல்லற் படுபவோ பெற்றேமென் றோம்புத நேற்று தவர்.

(பரீ.) இ-ள். அற்றேம் என்று அல்லற்படுபவோ = வறுமைக்காலத்தயாம் வறியமாயினேமென்று மனத்தாற் றயருழும்பவோ—பெற்றேம் என்று ஒம்புதல் தேற்றாதவர் = செல்வக்காலத்த இது பெற்றேமென்று இவறுதலை யறியாதார். ஏ-று.

‘பெற்றவழி இவறுமை கோக்கி அற்றவழியும் அப்பருதி விடாதாகலின்’ அல்லற்பாடிவிலையாயிற்று. இதனால் பொருளின்மையானுயதற்கு அழியாமையும் அதற்குபாயமும் கூறப்பட்டன. (சு)

விளக்கம் :—தமக்குச் செல்வம் கிடைத்த காலத்த இச்செல்வத்தை நாம் அடைந்தோமென்று வேர்பத்தனத்தைச் செய்யா

இடுக்கணழியாமை

259

தவர்கள் அச்செல்வத்தை இழந்து வறுமை அடைந்த காலத்துத் தாம் வறியராயினோம் என்று மனத்தில் துன்பத்தை அடைவரோ? என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது பொருள் வந்த காலத்த அப்பொருளின் மீது தம் மனத்தைச் செலுத்தி அதனிடத்தேயே பற்றுவைப்பவரே அதனை ஓர்கால் ஊழ்வலியால்

இழந்தவிடத்து அப்பொருள் போய்விட்டதே என்று ஆசை மிகுதி
பால் வருந்தவரே அன்றி “நன்றாகால் நல்லவாக் காண்பவர்
அன்றாகால் அல்லப்படுவது எவன்” என்னும் ஊழின் பகு
தியை அறிந்தவர்கள் பொருள் வந்தகாலத்தும் அதற்காகச் சிறிதும்
மகிழாரென்றும் அது போங்காலத்தும் அப்போக்கிற்காக வருந்
தாரென்றும் ஆயிற்று. இதனால் வறுமையவந்த காலத்தும்
முயற்சியுடையார் வருந்தாது மகிழ்வார்கள் என அறிந்தோம்
என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “சிலர் ஓர் துன்பம் வந்த காலத்
தும் அதற்கு ஆற்றாது வருந்துகின்றனர். அவ்விதமிருக்க ‘அடுக்கி
வரும் துன்பங்களுக்கும் அறிவுடையோர் கலங்கார் என்று கூறு
வது எவ்வுபாயம் கருதி” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

627. இலக்க முடம்பிடும்பைக் கென்று கலக்கத்தைக்
கையாறாக் கொள்ளாதா மேல்.

(பி.) இ-ள். உடம்பு இடும்பைக்கு இலக்கம் என்றும்—எந்தெயிலு
முள்ள உடம்புகள் இடும்பையென்னும் வாளுக்கிலக்கென்று தெளிந்த;—
கலக்கத்தைக் கையாறாக் கொள்ளாதாம் மேல்—தம்மேல் வந்த இடும்பை
யை இடும்பையாகக் கொள்ளார் அறிவுடையார். ஏ-து.

ஏதேசவுருவகம். உடம்பு=சாதிப்பெயர். கலக்கமென்னும் காரியப்
பெயர் காணத்தின்மேலின்றது. கையாறென்பது ஒருசொல்: இதற்கு
ஒழுக்கறையென்றையாறென்பார். இயல்பாகக் கொள்வரென்பது
குறிப்பெச்சம். (ஏ)

விளக்கம்:—நால்வகைப் பிறப்பினுள்ளும் வந்த உடம்புகள்
இடும்பை என்னும் துன்பமாகிய வாளுக்கே குறிப்பாக உள்ளது
என்று ஆய்ந்து உணர்ந்து அறிந்த அறிவுடையோர், தமக்கு வந்த
துன்பத்தையும் துன்பமாகக் கொள்ளார் என்று இத்திருக்குறள்
கூறுகின்றது. அதாவது ஓர் உயிர் பிறப்பினை எடுப்பதே துன்ப

960

திருக்குறள் விளக்கம்

மென்றும் அவ்விதம் எடுத்த உடம்புகள் தேவர், மக்கள், நாகர், வில
க்கு, புள் ஆகியபிறவிகளும் அண்டஜம், சுவேதஜம், உத்பிஜம், சாரா
புஜம், என்னும் நால்வகைத் தேவற்றமுமாகிய யோனிவாய்ப்பட்டு
வருகின்ற உருக்களாய்த் துன்பமென்னும் வாளால் அறுக்கப்பட்டு

ஒழிந்த போவனவே பன்றி வேறு இல்லை என்றும் பிறப்பின் தன்மையையும் பிறந்த உடல் ஒழியும் தன்மையையும் அறிந்து, மேலும் மேலும் தமக்கு வரும் துன்பங்களை இன்பங்களாகக் கொண்டு வருந்தாத இருப்பர் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அது சேட்ட மாணாக்கர், “இவ்விதம் தூல் அறிவுடையோர் இன்ப துன்பங்கள் இரண்டையும் எவ்விதம் பாவிக்கின்றனர்.” என்ன னும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

628. இன்பம் விழையா னிடும்பை யியல்பென்பான்
றுன்ப முறுத லிலன்.

(பரி.) இ-ள். இன்பம் விழையான் இடும்பை இயல்பு என்பான் = தன்னுடம்பிற்கு இன்பமாயவற்றை விரும்பாதே வினையாலிடும்பையெய்த தல் இயல்பென்று தெளிந்திருப்பான்—துன்பம் உறுதல் இலன் = தன் முயற்சியாற் துன்பமுறான். ஏ-று.

இன்பத்தை விழையினும், இடும்பையை யியல்பென்றது காக்கக் கு தினும், துன்பம் வினாதலின்; இவ்விரண்டுஞ் செய்யாதானைத் ‘துன்பமுறு தலிலன்’ என்றார். (அ)

விளக்கம்:—தன்னுடைய உடம்பிற்கு இன்பமாகியவை களை விரும்பாமல் தீவினயால் துன்பம் எய்ததல் இயல்பு என்று ஆய்ந்த உணர்ந்திருப்பான் ஒருவன், தான் முயற்சி செய்யும் காலத்த வரும் துன்பங்களுக்குத் துன்பத்தை அடையான் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் ஆராய்ந்த உணர்ந்தவர் தம் உடம்பிற்கு இன்பத்தை விரும்பினாலும், அவ்வின்பத்தின் பொருட்டு நேரும் உழைப்பால் துன்பம் வருமென்றும், அல்லது துன்பம் வருங்காலத்தத் துன்பம் வருதல் இயற்கை என்று என் னாமல் அத்துன்பம் வாராவண்ணம் தடுக்க முயன்றாலும் அதுவும் துன்பமாக முடியுமென்றும் அறிவர் ஆதலால் இன்பத்தையும் விரும் பார், துன்பத்தையும் துறவர் என்று அறிந்தோம் என்றனர்.

அதுகேட்ட மாணக்கர், “ஒருவனுக்கு வினைவலியால் இன்பம் வருமாயின் அதனை அவன் எவ்விதம் விரும்பாது இருப்பான். அவ்வீன்பத்தை அனுபவியாமலே விட்டு விடுவனோ?” என்னதும், சூசிரியர் கூறுவாராயினர்.

629. இன்பத்து ளின்பம் விழையாதான் றுன்பத்துடன்
இன்ப முறுத விலன்.

(பரி.) இ-ள். இன்பத்துள் இன்பம் விழையாதான் = வினையாற்றாக்கின்பம் வந்துழி அதனை யனுபவியாசின்றே மனத்தான் விரும்பாதான் — துன்பத்துள் துன்பம் உறுதல் இவன் — துன்பம் வந்துழியும் அதனை யனுபவியாசின்றே மனத்தான் வருந்தான். ஏ-று.

துன்பம் = முயற்சியான் வருமிடுக்கன். இரண்டையும் ஒரு தன்மையாகக் கோடவின், பயன்களையிலவாயின.

விளக்கம்:— நல்வினைப்பயனால் ஒருவனுக்கு இன்பம் வந்த காலத்தே அதனை அனுபவித்துக்கொண்டே தான் மனத்தால் அவ்வீன்பத்தை விரும்பாதவனாய் நிற்பவன் எனவே அவன் வினைப்பயனால் துன்பம் வந்த காலத்தும் அதனை அனுபவித்துக் கொண்டே மனத்தால் வருந்தாது என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆதலால் இன்பத்தையும் துன்பத்தையும் வினைகளின் பகுதி என்று உணர்ந்தபெரியோர் எது எது எவ்வெவ்விதம் வருகிறதோ அவ்வவிதம் அனுபவிக்க முயல்வரே அன்றி அதற்காக மகிழ்வதையோ, வருத்தலையோ செய்யமாட்டார்களென்றும், ஆகையால் அவர்கள் கொண்ட முயற்சிகளில் மனத்தடுமாற்றம் இல்லாமல் எடுத்த காரியங்கள் முடிவுபெறும் என்றும் கண்டோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், “இவ்விதம் இன்பதுன்பங்களை ஒன்றாகக் கருதுவதால் எடுத்தகாரியங்களை முடிப்பாரென்று அறிந்தோம். அவ்விதம் காரியம் முடிக்குமாற்றலால் அவர் பகைவரையும் வெல்லுதலும் கூடும் போலும்!” என்னதும், சூசிரியர் கூறுவாராயினர்.

630. இன்னுமை யின்ப மெனக்கொளி னுருந்தன்

‘ வென்னார் விழையுஞ் சிறப்பு.

(பரி.) இ-ள். இன்னுமை இன்பம் எனக் கொளின் = ஒருவன் வினை

செய்யுமிடத்த முயற்சியான் வருந்துன்பத்தினையே தணக்கின்பமாகக் கற்பித்துக் கொள்வனாயின்,—தன் ஒன்றி விழையும் நிறப்பு ஆகும்—அதனாற் றன்பகைவர் நன்குமதித்தற்கேதுவாய உயர்ச்சியுண்டாம். எ-து.

துன்பத்தானும் உயிர்க்கியல்பன்றிக் கணிகமாய் மனத்திடை சிகழ்வ தோர் கோட்பாடாகவின், அதனைமாறுபடக்கொள்ளவே, அதற்கழிவின்றி மனமகிழ்ச்சியுடையனாய் அதனாற் றொடக்கியவினை முடித்தேவிடு மாற்ற லுடையனாமென்பது கருத்து. இவை காண்பாட்டானும் மெய்வருத்தத் தானாயதற்கு அழியாமையும் அதற்குபாயமும் கூறப்பட்டன. (வ)

விளக்கம்:—ஒருவன தான் எடுத்த காரியத்தைச் செய்கின்ற காலத்து அதற்காகச் செய்யும் முயற்சியால் வருந்துன்பத்தினையே தணக்கு இன்பமாக அவன் பாவித்துக் கொள்ளுவானாயின் அவ்வித பாவனியால் அவன் பகைவர் அவனை நன்கு மதித்தற்கு ஏதுவா கிய உயர்ச்சி அவனுக்கு உண்டாகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறு கின்றது. அது என்னையோ வெனில் துன்பமென்பது உயிர்க்கு இயல் பாகவே உள்ளது ஒன்று அல்ல என்றும் அது மனத்தினிடத்தே உண்டாவதாகிய ஓர் கோட்பாடே என்றும் அறிந்து, அதனால் அவ் வித பகுதியைத் துன்பமென்று கொள்ளாது இன்பமாகக் கொள் ளின் அக்கொள்கையால் தான் சிறிதும் வருந்துதல் இல்லாமல் மிகுதியும் மனமகிழ்ச்சியுடையவனாகித் தான் எடுத்தகாரியத்தையும் முடித்தே விடக்கூடிய ஆற்றலும் உடையவன் ஆவானென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், "காரியத்தை எடுத்த துக் கொண்ட ஒருவன் தான் எடுத்துக்கொண்ட காரியத்தை

முடிப்பதற்கு உடம்பிற்கு வரும் துன்பத்தைத் துன்பமாகக்கொண்டு வருந்தாதிருத்தலும் அவ்விதம் வருந்தாமைக்கு உபாயமும் அதனால் காரியமுடிவும் இவைபென்று அறிந்ததுடன் அரசன் கடமை இதுவென்பதையும் நன்றாக அறிந்துகொண்டோம். இனி அவ்வரசனுக்கு அமையும் அக்கங்கள் ஆறையும் அறிய விரும்புகின்றோம்.” என்னலும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

(அரசியல் முற்றிற்று.)

அங்கவியல்.

(பரி.) இனி முறையானே அரசியனடாத்ததற்கண் ஒன்றற்கொன்று துணையாய அக்கங்களைநதியல்பு முப்பத்திரண்டதிகாரத்தாற் கூறவானெடுத்துக்கொண்டு, அவையாறனுள்ளும் “காவற் சாகாடுகைத்தற்” கண் அவ்வரசந்துணையாய அமைச்சனதியல்பு பத்ததிகாரத்தாற் கூறவான் நெடும்பி முதற்கண் அமைச்சக் கூறகின்றார்.

விளக்கம்:—இனி அரசியலிற் கூறியவண்ணம் அரசன் தன் செங்கோலைச் செலுத்துவதற்கு, ஒன்றினுக்கு ஒன்று துணையாகிய அக்கங்கள் ஆறின் இயற்கையை முப்பத்திரண்டு அதிகாரங்களால் சொல்ல எடுத்துக்கொண்டு அவ்வக்கங்கள் ஆறனுள்ளும் அரசை நடத்தும் அரசனுக்குச் சமானமாகிய அமைச்சன் என்பானது இயல்பைப்பற்றிப் பத்த அதிகாரங்களால் சொல்ல ஆரம்பித்து அப்பத்தினுள்ளும் “அமைச்ச” என்னும் முதலினைத் தொடங்குகின்றனர்.

64. அதிகாரம் அமைச்சு.

(பரி.) அநாவது அமைச்சனது தன்மை: என்றது அவற்றன் குணங்களையுஞ் செயல்களையும்.

விளக்கம்:—அநாவது அமைச்சன் இருக்க வேண்டிய தன்

மை என்றது, அவனுடைய குணங்களும், செயல்களும் இருக்க வேண்டிய நன்மையைக் கூறுவது என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "முதலில் கூறும் அமைச்சனுடைய நன்மையை அறிய அவாவுகின்றோம்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

331. கருவியுங் காலமுஞ் சொர்க்காளுஞ் செய்யு

மருவினையு மாண்ட தமைச்சு.

(பரி.) இ-ள். கருவியும்=வினை செய்யுங்கால் அதற்கு வேண்டுகருவிகளும்—காலமும்=அதற்கேற்ற காலமும்—செய்கையும்=அது செய்யுமா

264

திருக்குறள் விளக்கம்

றும்—செய்யும் அருவினையும்=அவ்வாற்றிற் செய்யப்படும் அவ்வரிய வினைதானும்—மாண்டத அமைச்சு=வாய்ப்ப வெண்ண வல்லவனே அமைச்சனாவான். ஏ-ற.

கருவிகள்=தானையும் பொருளும். காலம் அது தொடங்கும் காலம். செய்கையெனவே, அது தொடங்குமுபாயமும், இடையூறு நீக்கி முடிவு போக்குமாறும் அடங்கின. சிறிய முயற்சியாற் பெரிய பயன் தருவதென்பார், அருவினையென்றார். இவைகளைத் தீனையும் வடதாவார் மந்திரத்திற்குக் கமென்ப. (ச)

விளக்கம்:—அரசனது காரியத்தைச் செய்யுமிடத்து அதற்கு வேண்டுவனவாகிய சேனையும், பொருளும் ஆகிய கருவிகளையும், அக்காரியம் தொடங்குவதற்கு ஏற்றதாகிய காலத்திலும், அது தொடங்குவதற்கு ஏற்றதாகிய உபாயத்திலும், இடையூறு உண்டாகுமாயின் அவ்விடையூறுகளை நீக்கி முடிவாகும்வகையில் செய்யும் விதத்தினையும், வினையைத் தொடங்குங்கால் அவ்வினையானது சிறிய முயற்சியோடு பெரிய பயனைத் தருவதாக இருக்கக் கூடிய வினையாயும் ஆகிய இவைபெல்லாம் வாய்க்கும்படி எண்ணிச் செய்ய வல்லவனே அமைச்சனாவான் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் மந்திரி என்பான் இவ்விதம் கருவிகளையும், காலத்தையும், செய்யும் விதத்தையும், செய்கின்றவினையையும் ஆகிய இவைகளை பெல்லாம் தனக்கு அங்கமாகக் கொண்டு நடத்தாவிடின் அவன் மந்திரி பென்னும் இலக்கணத்திற்குப்

பொருத்தானென்றும் அவையெல்லாம் தெரிந்து செய்யவனே மந்திரியாவானென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “மேற்கூறிய அங்கங்கள் ஐந்தினையும் மந்திரிக்கு அங்கமென்று அறிந்தோம். இன்னும் அவன் செய்ய வேண்டுவனவற்றையும் சொல்ல வேண்டும்” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

382. வன்கண் குடிகாத்தல் கற்றறித லாள்வினையோ
டைந்துடன் மாண்ட தமைச்சு.

(பரி.) இ. வ. க. கண் = வினைசெய்தற்கண் அசைவின்றமையும்—குடிகாத்தல் = குடிகளைக் காத்தலும்—கற்று அறிதல் = ரீதியுட்களைக் கற்றுச் செய்வன, தவிர்வனவறிதலும்—ஆள்வினை = முயற்சியும்—ஐந்துடன் மாண்டது அமைச்சு = மேற் சொல்லிய அவ்வங்கங்களைத்தடனே திருத்தவுடையானே அமைச்சுணான். ஏ-து.

அமைச்சு

285

என்றொடு சீண்டது. அவ்வங்கத்தைச் சுட்டு வருவிக்க இக்காண் களையும் மேற்கூறியவற்றோடு தொகுத்துக் கூறியது, அவையு மிவற்றோடு கூடியே மாட்சிமைப்பட வேண்டுவனலும், அவற்றிற்கு ஐந்தென்னுந் தொகை பெறுதற்கும். இனி இதனை ஈண்டெண்ணியவற்றிற்கே தொகையாகிக் குடிகாத்தவென்பதனைக் குடிப்பிறப்பும் அதனையொழுக்கத்தாற் காத்தலுமெனப் பகுப்பாரும், கற்றறிதவென்பதனைக் கற்றலும் அறிதலு மெனப் பகுப்பாருமார். அவர் உடனென்பதனை முற்றும்மைப் பொருட் டாக்சியும், குடியென்பதனை ஆருபெயராக்சியும் இடர்ப்படுபு. (உ.)

விளக்கம்:—மேற்கூறிய அங்கங்கள் ஐந்தினையும் திருத்தவுடையானாகிய அமைச்சுணன்று சொல்லப்பட்டவன் தான் அரசன் காரியத்தைச் செய்யுங்காலத்து, சிறிதும் மனத்தளர்ச்சி இல்லாதவ னாய்க் குடிகளைக்காத்தலும் ரீதியுட்களையெல்லாம் படித்துச் செய்ய வேண்டுவன இவை, ஒழிக்க வேண்டுவன இவை என்று அறித லும், விடாமுயற்சியும் உடையவனாக வேண்டும் என்று இத்திருக்

குறள் கூறுகின்றது. இதனால் மந்திரியானவன் மேற்கூறிய ஐந்து இலக்கணங்களுள் இப்போது சொல்லும் நான்கு இலக்கணங்களைப் பொருத்தியவகை இருந்தாலன்றி மந்திரி யென்னும் பெயருக்குப் பொருந்தானென்றும், இவையெல்லாம் உடையான மந்திரியாவானென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதன்கேட்ட மாணாக்கர், “அவன் இலக்கணம் இதுவென்று அறிந்தோம். இன்னும் அம் மந்திரிக்கு வல்லமைகள் இருத்தல் வேண்டும் என்பதை அறிவித்தல் வேண்டும்” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

633. பிரித்தலும் பேணிக் கொளலும் பிரிந்தார்ப்
பொருத்தலும் வல்ல தமைச்சு.

(பரி.) இ-ள். பிரித்தலும் = வினை வந்துழிப் பகைவர்க்குத் துணையா யினாரை அவரிற் பிரிக்கவேண்டிற் பிரித்தலும்—பேணிக்கொளலும் = தம் பாவாரை அவர் பிரியாமற் கொடை இன்சொற்களாற் பேணிக்கொள்ளு தலும்—பிரிந்தார்ப் பொருத்தலும் = முன்னே தம்மினுள் தம்பாலாரினும் பிரிந்தாரை மீண்டும் பொருத்தவேண்டிற் பொருத்தலும்—வல்லத அமைச்சு = வல்லவனே அமைச்சனாவான். ஏ-ற.

இவற்றுள் அப்பொழுதை நிலக்கேற்ற செயலறிதலும் அதனை அவ ரபிரியாமல் ஏற்றவுபாயத்தற் கடைப்பிடித்தலும் அரியவாதனோக்கி, ‘வல்

34

206 திருக்குறள் விளக்கம்

வத’ என்றார். உடையார் இவற்றுட் பொருத்தலைச் சந்தியென்றும் பிரித் தலை விக்கிரமென்றும் உறப. (உ)

விளக்கம் :—மந்திரியானவன் யுத்தம் வந்த காலத்துப் பகை வர்க்குத் துணையாயிருப்பாரைத் தெரிந்து, அப்பகைவரை விட்டு அவரைப் பிரிக்கவேண்டி இருக்கின் அத்துணையா யிருப்பவரைப் பிரித்து விடுதலும், தமக்குத் துணையாய் உள்ளவர்களைத் தம் அர சனைவிட்டுப் பிரியாமல் அத்துணைவர்களை இன் சொற்களால் பாது காத்தாக் கொள்ளலும், முன்னே யாதொரு காரணத்தாலோ தம் மிடத்தே இருந்து நீங்கிப் போனவர்களை மறுபடியும் தம்மோடு

சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டுமாயின் அவர்களைச் சேர்த்துக் கொள்ளும் ஆகிய வல்லமையுடையவராய் இருத்தல் வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் மந்திரியானவன் பகைவரால் புத்தம் நேர்ந்த காலத்தே பகைவர்க்கு உள்ள பலத்தைக் குறைப்பதற்கு அவர்துணையாய் உள்ளாரப்பிரித்துவிடவேண்டிய சக்தியும், தம் பலம் அதிகரிக்கத் தம்மோடு உற்றவர்களைப் பிரிப்பொட்டாமல் வேண்டிய இன் சொற்கள் சொல்லியும், கொடுக்கவேண்டுவன கொடுத்தும், தம்மைவிட்டுப் பிரியவொட்டாமல் காப்பாற்றியும், பிரிந்துபோனவர்களைச் சேர்த்தும், காரியத்தைச் செய்யும் அமைச்சனென்றும் இலக்கணத்திற்கு உரியவனாகவும் இருத்தல் வேண்டும் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், “மந்திரிக் குரிய வல்லமைகள் இன்னும் உளவோ?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

634. தெரிதலுந் தேர்ந்து செயலு மொருதலையாச் சொல்லலும் வல்ல தமைச்சு.

(பரி.) இ-ள். தெரிதலும்—ஒரு காரியச்செய்கை பலவாற்றும் நேரின் அவற்றுள் ஆவதாராய்ந்தறிதலும்—தேர்ந்த செயலும்—அதுசெய்யும் கால் வாய்க்குந்திறனாய்ச்செய்தலும்—ஒரு தலையாச் சொல்வதும்—சிலரைப் பிரித்தல் பொருத்தல் செயற்கண் அவர்க்கு இதுவே செயற்பால தென்று துணிவு பிறக்கும் வகை சொல்லுதலும்—வல்லது அமைச்சு—வல்லவனே அமைச்சனாவான்.

தெரிதல் செயன்மேவ தாயிற்று, வருகின்றது அதுவரலின். (ச)

அமைச்சு

287

விளக்கம் :— மந்திரியாவான் தான் தொடங்கிய காரியத்தினது செயல் பலவாகக் காணப்படிவ் அவற்றுள்ளும் தனக்கு வேண்டுவது எது என்று ஆராய்ந்து அறிதலும், அவ்விதம் ஆராய்ந்து அறிந்து செய்யுமிடத்து அச்செயல் தனக்கு வாய்க்கும் திறமையை நாடிச் செய்தலும், அவ்விதம் செய்யுங்கால் சிலரைப் பிரித்து விடுதலும், வேண்டியவர்களைச் சேர்த்துக்கொள்ளுதலும் அவரவர்க்கு இது இதுவே செய்யவேண்டிய தென்று அரசனுக்குத்

துணிவு பிறக்கும் வண்ணம் தான் துணிந்து சொல்லுதலும் ஆகிய வல்லமையுடையவராய் இருத்தல்வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஏனெனில் எடுத்தகாரியத்தைச் செய்வதில் அக்காரியமானது பலதிறப்பட்டுத் தோன்றினாலும் எவ்வித உபாயத்தைக் கொண்டு செய்யின் அது தனக்குவாய்க்கும் என்று அறிவதும், அறிவதுடன் அது முடியும்வண்ணம் நிறமையுடன் செய்வதும், இவ்விவர்க்கு இன்னது இன்னது கொடுத்தால் நமமோடு பொருந்துவார் என்று சொல்லுதலும் ஆகிய போற்றிவினைபுடையவனே மந்திரியாவன் என்று கண்டோம் என்றனா. அதுகேட்ட மாணக்கர், “இம்மந்திரி பென்பான் ஒருவனே அரசனுக்கு உற்றதுனை போலும் !” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

635. அறனறிந்தான் றமைந்த சொல்லானெஞ் ஞான்
 திறனறிந்தான் றேர்ச்சித் துனை. [றுந்

(பரி.) இ-ள். அறன் அறிந்து ஆன்று அமைந்த சொல்வான் = அரசனாற் செயப்படும் அறங்களையறிந்து தனக்கேற்ற கல்வியாளினைத் தமைந்த சொல்லு யுடையவராய்—எஞ்ஞான்றும் திறன் அறிந்தான் = எக்காலத்தும் வினை செய்யுச் திறங்களையறிந்தான்—தேர்ச்சித் துனை = அவர்க்குச் சூழ்ச்சித்துணையாம்.

தன்னரசன் சுருங்கியகாலத்தும் பெருகியகாலத்தும் இடைக்கால காலத்த மென்பார் ‘எஞ்ஞான்றும்’ என்றார். சொல்லானென்பதனை ஓடுவருபின் பொருட்டாய ஆளுருபாக்கி யுரைப்பாருமுனர். இவையையுடைய பாட்டானும் அமைச்சரது குணத்தன்மை கூறப்பட்டது. (இ)

விளக்கம் :— அரசன் ஆளுக்காலத்து அவனால் செய்ய வேண்டிய அறங்கள் இவை இவை என்று அறிததுடன் மந்திரி
 368 திருக்குறள் விளக்கம்

பாபிருக்கின்ற தனக்கேற்ற கல்வி கிதைந்த தன்மையோடு சொல்லும் வல்லமையும் உடையவராய், தன் அரசன் பொருள், படை சுருங்கிய காலத்தும், பெருகிய காலத்தும், சுருக்கமும், பெருக்கமும் இல்லாத நடுவாக நின்ற காலத்தும், எக்காலத்தும் எடுத்துக் கொண்ட காரியத்தை ஆராய்ந்துசெய்யும் திறங்களை அறிந்தவனே

அரசனுக்கு சூகித்தனைவன் ஆவான் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் மந்திரியானவன், அரசன் செய்யவேண்டி வன இவை என்றும், தான்செய்யவேண்டுவன இவை என்றும் ஆராய்ந்த அறிவுக்கூடிய கல்வி அறிவுடைபவனுபிருக்க வேண்டுமென்றும், கல்வி அறிவோடு சொல்வன்மையும் இருத்தல்வேண்டுமென்றும், அன்றியும் அரசன் செல்வங்களால் பெருகிய காலத்தும், கருங்கிய காலத்தும், நடுவாக இருக்கின்ற காலத்தும், எந்த காலத்தும் அவனைவிட்டுப் பிரியாது மந்திராலோசனை சொல்பவனாக இருத்தல் வேண்டும் என்றும், அவனை மந்திரிக்கு உள்ள அழகினைப் பெற்றவனென்றும் அறிவின்றோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணக்கர், “இவ்விதம் துட்பமாகிய அறிவினையுடைய ஓர் மந்திரியைப்பெற்ற அரசனுக்கு இல்லாதது ஒன்றும் இல்லையோதும்!” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

636. மதி துட்ப நாலோ டுடையார்க் கதி துட்பம்
யாவுள முன்னிற் பவை.

(பரி.) இ-ள். மதிதட்பம் தாலோ டுடையார்க்கு = இயற்கையாகிய தண்ணிறவைச் செயற்கையாகிய தாலறிவோடு டுடையாராய அமைச்சர்க்கு — அறிதட்பம் முன் கிற்பவை யா உள = மிக்க தட்பந்தையுடைய சூழ்ச்சிகளாய் முன்னிற்பன யாவையுள. ஏ-ற.

மதிதட்பமென்பது பின்மொழிக்கியல். அது தெய்வத்தாலேண்டு தலின் முந்தறப்பட்டது. தலென்பதும் அறிதட்பமென்பதும் ஆகுபெயர். அறிதென்பது வடசொல்லுள் மிகுதிப்பொருளதோரிடைச்சொல் அது திரிந்த தட்பமென்பதனோடு தொக்கது. முன்னிறல் = மாற்றார் சூழ்ச்சியாயின தஞ் சூழ்ச்சியால் அழியாது கிற்பல். இனி அறிதட்பமென்ற பாடமோதி, அதனினுட்பம் யாவென்றகாப்பாருமுளர். அவர் சூழ்ச்சிக்கிணமாய் முன் கட்டப்படுவதொன்றில்வாமையும், சுட்டுப்பெயர் ஐந்தர்முருபேற்றவழி அவ்வாறு கில்வாமையு மறித்தவர். பகைவர் சூழ்வன

செய்த இந்நூல் அவரது சிறப்புக் கூறப்பட்டது. (ச)

விளக்கம்:—இயற்கையாகியதுண் அறிவினைச் செயற்கையாகியதுண் கற்றதால் வந்த அறிவுடன் உடையவர்களாகிய அமைச்சர்களுக்கு, மகா தட்பமாகிய சூழிகளென்னும், ஆலோசனைகளால் முன் நிற்பன எனவ உள்ளன் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இயற்கையாகிய அறிவேன்பது ஒருவனுக்கு முன்னினைப்பயனால் வரவேண்டுவது ஒன்று ஆகலாலும் மக்கிரியானவன் கல்வினைப்பயனால் அவ் வியற்கை அறிவைப் பெற்றிருத்தல் வேண்டுமென்றும், அவ்வித இயற்கை அறிவோடு அரசன் ஆளுகையை நடத்துவதற்கு நூல் அறிவேன்னும், செயற்கை அறிவைப் பெற்று அச் செயற்கை அறிவின் தட்பத்தால் ஆராய வேண்டுவனவற்றை ஆராய்ந்து செய்தல் வேண்டுமென்றும், இவ்விதம் இயற்கை, செயற்கை என்னும் இரண்டு அறிவினைப்பெற்று, பகைவர் செய்யும் வஞ்ச ஆலோசனைகளை பெல்லாம் ஆராயவல்லவனாயுள்ள மக்கிரிக்கு முன் அவ் வஞ்சகங்களெல்லாம் ஒன்றும் இல்லாமல்போம் என்றும் அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், “இவ்விதம் இயற்கையும், செயற்கையும் ஆகியதுல் அறிவு கொண்டு உலகத்துச் செய்யவேண்டுவனயாவும் செய்தல் வேண்டும் என்று அறிந்தோம். ஆயின் ‘உலகத்தோடு ஒட்ட ஒழுக்கல் பல நற்றும் கல்லார் அறிவினாதார்’ என்று ஒழுக்கத்தினுள் படித்தோம் அன்றோ! அதைப் பற்றி ஏதேனும் இம்மந்திரிக்குக் கூரியுள்ளதோ?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

637. செயற்கை யறிந்தக் கடைத்து முவகத்

இயற்கையறிந்து செயல்.

(பரி.) இ-ள். செயற்கை அறிந்தக்கடைத்தம்=தானெறியான் வினை செய்யுத்திறனை யறிந்த விடத்தம்,—உலகத்து இயற்கை அறிந்த செயல்=அப்பொழுது நடக்கின்ற உலகவியற்கையையறிந்த அதனோடு பொருத்தச் செயல்.

கடைத்தமென்புழிந்து பருதிப்பொருள் விருதி. தானெறியேயாயினும் உலகெறியோடு பொருத்தான செய்யற்க, செய்யின் அது பழிக்குமென இயற்கையறிவாற் பயன் கூறிவராத. (ச)

விளக்கம் :—மந்திரியானவன் தனக்கு வேண்டிய தூல்களைக் கற்று, அந்தூல்களில் சொல்லிய வழியே காரியங்களைச் செய்யும் திறக்களை பெல்லாம் அறிந்தவன் ஆயினும், அக்காலத்தா டுக்கும் உலக இயற்கையும் அறிந்து அந்த இயற்கையோடு பொருந்தச் செய்தல்வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது உலக இற்கையானது காலத்திற்குக் காலம் மாறுபடு மென்றும், நெடுங்காலத்திற்கு முன் எழுதிய நீதிகளானவை அக்காலத்திற்குப் பொருந்தாவென்றும், ஆதலால் காலம் மாறுதலுக்குத்தக்க அளவாக அரசனும், அவன் துணைவனாகிய மந்திரியும் செய்தல் வேண்டுமே அன்றி தூல் ஒன்றையே உறுதியாகக் கொண்டு அதன் வழி நடக்கப் புகுவாராயின் உலகத்தாரால் பழிக்கப்பட்டு உலகியல் அறிவில்லாதவர் என்று அவமானப்படுவாரென்றும், பொதுவாக தூல் அறிவு இருக்கினும் காலத்திற்கு ஏற்ற அளவாகச் செய்த அரசனுக்குப் புகழ்வாச் செய்பவனே துணைவனாகிய மந்திரி யென்றும், என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “இவ்வித மெல்லாம் அறிந்து செய்வதற்கு அரசனும் வல்லவனாயிருத்த துடன் மந்திரி சொல்வதைக் கேட்பவனாயு மிருத்தல் வேண்டு மன்றோ? அமைச்சனுக்கே பாவும் வேண்டுவனவோ?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

638. அறிகொன் றறியா னெனிணு முறுதி
புழையிருந்தான் கூறல் கடன்.

(பரி.) இ-ள். அறிகொன்ற அறியான் எனினும் = அறிந்தசொல்லி யாத அறிவையுமழிந்த அரசன் தானுமறியானேயாயினும், —உறுதி கூறல் உழையிருந்தான் கடன் = அக்குற்ற கோக்கியொழியாத அவனுக்கு உறுதியாயின கூறதல் அமைச்சனுக்கு முறைமை. ஏ-ற.

அறியென்பது முதலிலைத்தொழிப்பெயர். கோறல் = தான்கொள் ளாமை மேலும் இகழ்த்தகூறதல். உழையிருந்தானென்ப பெயர்கொடுத் தார். அமாத்றியானெனும் வடமொழிப்பெயர்க்கும் பொருண்மை அது வாகவின். உறுதி கூறுக்கால் அவனதுறுதியெய்தற்குற்றத்தை உலகர் தன்

மேலேற்றமென்பார், 'உறல்சடன்' என்றார். இவை பிரண்போட்டா னும் அவர் செயல் உறப்பட்டது. (அ)

அமைச்சு

271

விளக்கம்:— அமைச்சன் ஒருவனுக்கு இருக்க வேண்டிய முறைமைபாவது, உண்மையிதவென்று உணர்ந்த சொல்லிய அங் வுண்மையை அழித்தும், சொல்லிய அறிவையும் அழித்தும், அரசன் தானும் அறிந்தகொள்ள அறிவில்லாதவனாயிருக்கினும், அக் குற்றமுடைய அரசனை வெறுத்த ஒழித்த கிடாது மேலும் மேலும் அவனுக்கு உறுதிரும் விஷயங்களைக் கூறவேண்டும் என்பதே என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது மதியிலா அரசன் ஒருவன் தனக்கென்று உழைத்துவரும் உண்மை அறிவுடையோர் எல்ல விஷயங்களைச் சொல்லுங் காலத்து அவற்றை மேற் கொள்ளாமலும், கொள்ளாதிருப்பதுடன் சொல்லியவரையும் இகழ்ந்து கூறுவானாயினும், அக்காலத்தும், அருகிருந்து வேண்டுவனவற்றைச் செய்பவனென்னும், பெயரமைந்த அமரத்தி யன் என்னும் அமைச்சன் உறுதியாயின விஷயங்களைச் சொல்லா விடின், அவ் வாசன் னுன்பம் அடையும் காலத்து உலகோர் அரசன் குற்றமென்று கருதாது குற்றத்தை அமைச்சன்மீதே ஏற்றிப் பழிப்பார். ஆகலால் அரசன் செய்யும் அறிவீகச் செய லுக்காக அவனைவிட்டு அகலாது அவனுக்கு வேண்டுவன வற்றைச் செய்தல் வேண்டும் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் குற்றத்தையும் குணமாகச் செய்பாத அமைச்சன் ஒருவன் அரசனுக்கு வாய்ப்பானாயின் அவ்வமைச்சன் எதுவாகக் கருதப்படுவான்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

639. பழுதெண்ணு மந்திரியிற் பக்கத்துட் டெவ்வோ ரொழுபது கோடி யுறும்.

(பரி.) இ-ள். பக்கத்துள் பழுது என்னும் மந்திரியின் பக்கத்தி ருத்த பிழைப்பென்னும் அமைச்சனொருவனில்—ஒரொழுபதுகோடி தெய் உறும்—அரசனுக்கு எதிரிநிப்பார் ஒரொழுபதுகோடி பகைவருதவர்.

எழுபது கோடியென்ற தமிழ்ச் பணவாய் வெண்ணிற்கொன்ற காட்டிய வாறு வெளிப்படத்தொன்று அவர் காக்கப்படுவர், இவன் உட்பகையாய் நின்றவாற் காக்கப்படாணென்பது பற்றி, இவ்வாறு கூறினார். எழுபது கோடிமடங்கு எல்லொன்றைப்பாரும், எழுபது கூறு நலியென்ற பாட மோதுவாருமார். (க)

372

திருக்குறள் விளக்கம்

விளக்கம்:—அரசனுக்குப் பக்கத்தினிருந்து காரியங்களைப் பிழைப்பும்படிச் செய்யும் அமைச்சன் ஒருவன், அவ் அரசனுக்கு எதிராக நின்று அவனைத் தாக்கும் பகைவர் எழுபதுகோடி எண்ணிற் குச் சமமானமாவான் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அது என்னையோவெனின், புறப்பகைவராகிய பகைவர் அளவற்றவர் அரசனுக்குத் தீங்கிழைக்க எண்ணினும் அவர் வெளிப்படையாக நின்று பகைமைபைச் சாதித்தலால் அப்பகைமைபினால் வரும் கேடுகளினின்றும் அரசன் தன்னைக் காத்துக்கொள்ளாதல் கூடு மென்றும், அவ்விதம் அல்லாத அமைச்சன் ஒருவன் உடனிருந்து எல்லாவற்றையும் அறிவிக்காது ஆதலால் அவன் செய்யும் தீங்கு ஒன்றினேத் தடுத்து அரசன் தன்னைக் காத்துக்கொள்ள முடியாதென்றும், உட்பகை ஒன்றிற்குப் புறப்பகை பலகோடியாயினும் சமனாயில்லை யென்றும், அவ்வுட்பகையை முந்திக் காத்துக் கொள்ளல்வேண்டும் என்றமறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “இனி அமைச்சன் ஒருவன் பழுதெண்ணாது முறைபைச் செய்தும் முடிக்குங்கால் முடிக்கும் ஆற்றலில்லாத செய்வானாயின் அவனை எவ்விதம் கூறல்வேண்டும்?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

640. முறைப்படச் சூழ்ந்து முடிவிலவே செய்வார்
திறப்பா டிலாது தவர்.

(பரி.) இ-ள். முறைப்படச் சூழ்ந்தும் முடிவிலவே செய்வார் = செய்யப்படும் வினைகளை முன் அடைவுபடவெண்ணி வைத்தும், செய்யும் கால்அவை முடிவிலவாகவே செய்யாநிற்பர்—திறப்பாடு இலாதவர் = முடிச்

தற்கேற்ற கூறுபாடிவ்வாதார் ; (அ - த.)

அக்கூறுபாடாவன வந்த வந்த விடையுறுகட்டு ஏற்றவேற்ற பரிசார
மறித்து செய்தலும், தாந்தின்னிபாரதலுமாம். பிழையாமவெண்ண
வவ்வாய் வைத்தும் செய்த முடிக்கமாட்டாருமுண்டொன்பதாம். இவை
யிரண்டு பாட்டானும் அமைச்சருள் விடப்படுவாது குற்றம் கூறப்
பட்டது. (ஓ)

விளக்கம்:—அமைச்சருள் சிலர் அரசனுக்காகச் செய்ய
வேண்டிய காரியங்களை முன்னதாகவே முறைமுறையாக அடைவு

சொல்வன்மை

273

பட எண்ணிவருத்து வைத்தும், அக்காரியங்களைச் செய்யுங்காலத்து
முன் எண்ணியபடி முறையாகச் செய்யும் ஆற்றலிலாய் அக்
கருமத்தைமுடியாமல் விட்டுவிடும் தருதியுடையாரும் உள்
என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது ஏதேனும் இடை
யூறு வந்தகாலத்து வந்த இடையூறுகளுக்குத் தக்கனவாயிப பரி
சாரங்களை அறிந்து செய்யவல்ல அறிவும், அது செய்யும் காலத்து
மனங்கலங்காமையுமாயிப கூறுபாடுகளில்லாத அமைச்சர் எவ்வளவு
தான் தூல் அறிவு முதலிய கொண்டு செய்யவேண்டிய காரியங்
களை முன்னரே எண்ணி இருக்காராயினும் அக் காரியத்தை முடிக்
கும் காலத்து முடிப்பதற்கு இல்லாமலே போவதென்று அறிந்
தோம். ஆதலால் தீங்குகிளைக்கின்ற அமைச்சனும், தீங்கு நிரீயா
மலே எண்ணிய காரியத்தை எண்ணியவண்ணம் முடிக்கும் ஆற்ற
லில்லாத அமைச்சனும் ஆகிய இருவரும் அரசனது அமைச்சத்
தொழிலுக்கு உரியவர் ஆகாரென்றும், அவ்வித அமைச்சர் அர
சன் சமூகத்தை விட்டு நீக்கப்படவேண்டுபவர் என்றும், கொள்ள
வேண்டுபவர் சிறப்பையும், தள்ளவேண்டுபவர் குற்றங்களையும் கூறி,
அமைச்சு என்னும் அதிகாரத்தை முடித்தனர் என்றனர். அது
கேட்ட மாணாக்கர், “ இவ்விதம் அமைச்சனது இலக்கணம் கண்
டோம், இனி அமைச்சனுக்கு இருக்கவேண்டிய குணங்கள் பலவற்
றையும் அறிவயிரும்புகின்றோம்.” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவா
ராயினர்.

65. அநிகாரம்.
சொல்வன்மை.

அநிகாரவது தான் கருதிய வினை முடியுமாற்றால் அமைச்சிய னடத் தற் கேதுவாய சொற்களைச் சொல்ல வல்லனாதல். மேல் "ஒரு தலைபாச் சொல்லலும் வல்ல" தென்றதனையே நிறப்புப்பற்றி விரித்துரைக்கின் றமையின், இஃது அமைச்சின்பின் வைக்கப்பட்டது.

விளக்கம்:—அநிகாரவது அமைச்சுணவன் தான் எண்ணிய தொழிலை முடிக்கும் விதமாக அதற்கு ஏற்ற சொற்களும், சொல்லும் வல்லமையுமுடையவரூப் இருத்தல். மேல் அதிகாரத்தான் அமைச்

85

274 திருக்குறள் விளக்கம்

சனுக்குக் கூறிய இலக்கணத்தான் "தேர்ந்து செயலும் ஒருதலையாச் சொல்லலும் வல்லது அமைச்சு" என்ற திருக்குறளின்படி சொல் வன்மை என்னும் இவ்வதிகாரத்தை அமைச்சனுக்கு உரியவல் லமையுணள் முதலாக எண்ணப்பட்டு இதனை இங்குக் கூறுகின்றனர் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "ஐய? இச்சொல்வன்மை யாவர்க்கும் அமைவது அன்று. வெகுசினர்க்கே அமைவது என்று கூறுகின்றனர். ஆதலால் இச்சொல்வன்மையின் திறமெலாம் அறிய ஆசைப்படுகின்றோம். கூறல்வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

641. நாநல மென்னு நலனுடைமை யந்நலம்

யாநலத் துள்ள தூஉ மன்று.

(ப-ரீ.) இ-ள். நாசலம் என்னும் சலன் உடைமை=அமைச்சர்க்கு இன்றியமையாக்குணாவது சான்றோரான் நாசலமென்று நிறப்பித்துச் சொல்லப்படும் சலத்தினையுடையாநல்,—அச்சலம் யாசலத்த உன்னதமும் அன்று. அச்சலம் பிறர்க்கும் பிறசலமெல்லாவற்றிற்கும் அடங்குவதன்றி மிக்கநாசலான். ஏ-று.

காவாறுதராய கலமென விரியும். இந்நலம் உலகத்தைத் தம்வயத்த
காக்கம் அமைச்சர்க்கு வேறுகவேண்டுமென்றும் கீதிலும் வழக்குப்பற்றி

‘காலமென்னுலகன்’ என்றும், பிறர்க்கும் இதுபோற்றெத்தது பிரிதின்
மையான் ‘அந்நலம் யானலத்துன்னதுஉமன்று’ என்றும் கூறினார். பிரித்
தல் பொருத்தல் முதலிய தொழிலில்லாதார்க்கும் இஃதின்றியமையாதரய
பின் அத்தொழிலார்க்குக் கூறவேண்டுமோவென்பது கருத்தது. (க)

விளக்கம் :— அமைச்சராயினார்க்கு இருந்தே ஆகவேண்
டியருணமாவது சான்றான்மையுடைய பெரியோரால் காக்கினால்
உண்டாகும் நன்மை என்று வெகு சிறப்பாகச் சொல்லப்படும் நன்
மையை உடையவராய் இருத்தல் என்றும் அவ்வித காவினால் உண்

டாகும் நன்மையைக் காட்டிலும் வேறு நலம் சிறத்தது உலகத்தது
இல்லை பென்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அது என்
றையோ வெளின் காக்கினால் உண்டாகும் நலமானது உலகத்தை
ஒருவன் வசமாக்குவது ஒன்று ஆதலால் உலகத்தை ஆளும் அர
கனது அமைச்சருக் உள்ளான் ஒருவனுக்கு இந் நலமானது

சொல்வன்மை

275

இருந்தே ஆக வேண்டுமென்றும் கூறுகின்றனர். அன்றியும் பகை
வர் துணைவரைப் பிரித்தலும், தமக்கு வேண்டிய துணைவரைக்
கூட்டலும் ஆகிய தொழிலை மேற்கொள்ளாத வரைய மக்கட்கும்
இந்நலமே வேண்டுவது ஒன்றாக இருத்தலால் அவ்வித பிரித்தலை
யும், கூட்டலையும் தனக்குக் கடனாகக் கொண்டுள்ள அமைச்சன்
தொழில் இந்நலமே ஒன்றினால் தான் முடிதல் வேண்டும் என்
றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், “இந்நலமே

இல்லாவிடில் அமைச்சரவைக்கு எவ்வித தீங்கு வரும், இருக்குமாயின் எவ்வித நன்மை வரும்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

642. ஆக்கமூங்கேடு மதனாள் வருதலாற்
காத்தோம்பல் சொல்லின்கட் சோர்வு.

(ப-ரீ.) இ-ள். ஆக்கமூங்கேடும் அதனும் வருதலால்—தம்மரசிற்கும் அங்கங்கட்கும் ஆக்கவழிவுகள் தஞ்சொல்லான் வருமாகவான்,—சொல்லின் கண்ணோர்வு காத்து ஒம்பல்—அப்பெற்றித்தாய சொல்லின்கட் சோர்வை அமைச்சர் தங்கணிகழாமற் போற்றிக் காக்க. ஏ-று.

ஆக்கத்திற்கேதுவாயநற்சொல்லையும் கேட்டிற்சேதுவாய தீச்சொல்லையும் சொல்லாதவொப்புமைபற்றி, 'அதனும்' என்றார். செய்யுளாகவின், சுட்டுப்பெயர் முன்வந்தது. பிறர் சோர்வுபோலாத உயிர்கட்டுகல்லாம் ஒருக்குவருதலால், 'காத்தோம்பல்' என்றார். இவையிரண்டொட்டாலும் இஃது இவர்க்கின்றியமையாதென்பது கூறப்பட்டது. (உ)

விளக்கம்:—தம்முடைய அரசனுக்கும் ஏனை அங்கங்களாகிய படைமுதலாகிய ஐந்து அங்கங்கட்கும் உயர்வு உண்டாவதும், அழிவு உண்டாவதும் தம்முடைய சொல்லால்வரும் ஆதலால் அவ்வித பெரியதருதியுடைய சொல்லினிடத்தே சோர்வு உண்டாகாமையை அமைச்சரானவர் யிருதியும் பயந்து, போற்றிக் காற்றல் வேண்டுமென்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது உலகத்தமக்கள் சொல்வன்மையில்லாது ஏதேனும் நர் சொல்லிச் சொல்லி அதனிடத்தே சோர்வு உண்டாகுமாயின் அச் சோர்வின் பயனாக சோர்வுபட்ட ஒருவனும், அவனைச்சார்ந்த இனத்தவரும் நன்மை யிழந்து தீமையை அடைதல் கூடும். ஆயின் அமைச்சன் ஒருவன்

378

திருக்குறள் விளக்கம்

நான் சொல்லும் சொல்லில் சோர்வுபடுவானாயின் அச்சோர்வின் பயனாக அவன் கெடுவது மாத்திரமல்லாமல் அரசனும் சீழ்ப்பட்ட ரூபுகள் அனைவரும் நன்மையை இழந்து தீமையை அடைவர் ஆதலால் அவ்வித மாய பொருப்பினை வாய்ந்த அமைச்சனானவன் தான் ஒன்றைச்சொல்ல எண்ணியகாலத்து அது யாவர்க்கும் உயர்ச்சி

கையத் தாக்கூடியதாகிய சொற்களாக இருத்தல் வேண்டுமே அன்றி
 சிறிது மறப்பினும் சேர்ந்த சொற்களாயிருக்குமாயின் பெரிய
 தோர்நிற்கு நிகழும். ஆதலால் அமைச்சனுக்கு இருக்கவேண்டிய
 குணங்களுள் சொல்வன்மை பெரியதாம் என்று அறிந்தோம் என்
 றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், “இவ்வித சொல்வன்மை யுடைய
 யான் ஒருவன் ஒன்றைச் சொல்லும் காலத்து எவ்வித தகுதியோடு
 இருத்தல் வேண்டும்?” என்னும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

643. கேட்டார்ப் பிணிக்குந் தகையவாய்க் கேளாரும்
 வேட்ப மொழிவதாஞ் சொல்.

(ப-8.) இ-ள். கேட்டார்ப் பிணிக்கும் தகை அவாய்=சுட்பாயேற்றக்
 கொண்டாராயின் வேறுபடாமற் பிணிக்கும் குணங்களை அவாயி—
 கேளாரும் வேட்ப மொழிவது=மற்றைப் பகையாய் ஏற்றுக்கொள்ளா
 தாரும் பின் அப்பகைமையொழிந்து சுட்பினை விரும்பும்வண்ணஞ் சொல்
 வப்படுவதே—சொல்லாம்=அமைச்சர்க்குச் சொல்லாவது. ஏ - து.

அக்குணங்களாவன வழுவின்மை, சுருக்குதல், விளக்குதல், இனிதா
 தல், வீழ்ப்பயன்றருதலென்றிவை முதலாயின. அவற்றை யவாவதாவது
 சொல்லுவான் குறித்தனவேபன்றி வேறு தன்னுணர்வுடையோர் சொள்
 பவற்றின் மேலும் கோக்குடைத்தாதல். அவாயென்னுஞ் செய்தெனச்
 சும் மொழிவதென்னுஞ் செய்யப்பட்டு வின்கொண்டது. இனிச்சேட்டார்
 கேளாறென்பதற்கு துச்சேட்டார் கேளாதானவும், விளவியார் விளவா
 தானவுமுணர்ப்பாருமுனர். தகையவாயென்பதற்கு எல்லாருள் தகுதியை
 யுடையவாயென்றதாதார்; அவர் அப்பன்மை மொழிவதென்னும்
 ஒருமையோடு இயையாகை கோக்கிற்றினர். இசைநற் சொல்வினதிலக்
 கணக்கறப்பட்டது. (உ)

விளக்கம்:—அமைச்சர்க்குச் சொல்வன்மை என்று சொல்லப்
 படுவது தம்மை சுட்பால் விரும்பிக் கொண்டாரை மறுபடியும் தம்மி
 சொல்வன்மை 277

டத்தினின்றும் நீங்காவண்ணம் தம்மைத் தழுவிக்கொள்ளும் குணங்
 களை உடையதாய், தம்மிடத்துப்பகையை விரும்பி சுட்புகொள்ளா

தாராயும் தன்னிடத்தே உள்ள பதைமை நீங்கி “இவரிடத்தே ஈட்டுகொள்ளல் வேண்டும்” என்று கிருப்பம் வரும்வண்ணம் சொல்லப்படுதாய் இருத்தல் வேண்டுமென்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது சொற்களைச் சொல்லுங்கால் தவறுபடாதிருத்தலும், சுருக்கமாகச் சொல்லுதலும், விளக்கும்படிச் செய்தலும், இனிமையுடையனவா யிருத்தலும், பெரும்பயன் தருதலும் ஆகிய குணங்களை உடையனவா யிருத்தல் வேண்டுமென்றும் அன்றியும், அச்சொற்களின் பயன்தான்சொல்லும் குறிப்பனவாகப் பொருளைத் தருவது மாத்திரமல்லாமல் துட்பமாகிய தூல் வல்லவர் உணர்வோடு ஒத்திருத்தலாய் இருத்தல் வேண்டுமென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “இத்திருக்குறளால் பொதுவாகவே சொல்லிவன்மை இவ்விதயிருத்தல் வேண்டுமென்று அறிந்தோம். ஆயின் அமைச்சன் ஒருவன் யாரிடத்தும் தன் சொல்வன்மையைக் கொண்டு சொல்ல ஆரம்பிக்கக் கூடுமோ?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

644. திறனறிந்து சொல்லுக சொல்லை ஈறனும்
பொருளு மதனிணாஉங் கில்.

(ப-ரீ.) இ-ள். சொல்லைத் திறன் அறிந்த சொல்லுக = அப்பெற்றித் தாய சொல்லை அமைச்சர் தம்முடையவுக கேட்பாருடையவுமாய திறங்களை யறிந்த சொல்லுக, — அதனின் உகங்கு அறனும் பொருளும் இல் = அங்க னஞ் சொல்லுதற்கு மேற்பட்ட அறனும் பொருளையிலைவாகலான்; ஏ-து.

அத்திறங்கனாவன குடிப்பிறப்பு, கல்வி, ஏழாக்கம், செல்வம், உருவம், பருவமென்பனவற்றான் வருத்தருகிவேறுபாடுகள். அவற்றை யறிந்து சொல்லுதலாவது அவற்றைத் தமக்கும் அவர்க்குருளவாய ஏற்றத்தாழ்வுகளை யறிந்து அவ்வம்மரபாற் சொல்லுதல். அஃது உலகத்தோடொட்டவொழு கலையும் இனிமையையும் பயத்தலின் அறனாயிற்று; தங்காரியமுடித்தலிற் பொருளாயிற்று. அறனும் பொருளுமெனக் காரணத்தைக் காரியமாகித் கூறினார்.

(ஈ)

விளக்கம் — மேற்கூறியவண்ணம் இலக்கணம் வாய்ந்ததாகிய சொல்லினை அமைச்சர் சொல்லுங்காலத்துத் தம்முடைய திறங்களை

யும், கேட்பாருடைய திறங்களையும் அறிந்து சொல்லுதல் வேண்டுமென்றும், அவ்விதம் அறிந்து சொல்வதினும் மேலாகிய அறனும், பொருளும் இல்லையென்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதுவேண்டியோ வெளில் ஒருவனிடத்தே சொல்லும்போது அவனுடைய குடிப்பிறப்பு, அவனுக்கு உள்ளகல்வி, அவன் ஒழுக்கின்ற ஒழுக்கம், அவனுக்கு உள்ள செல்வம், அவனுடைய உருவம், அவனுடைய வயது என்வன்ற அறுவித தகுதியையும் நன்றாக அறிந்தும் அவனுக்கும் தமக்கும் உள்ளணவாகிய ஏற்றத் தாழ்வுகளை எல்லாம் நன்றாக அறிந்து சொல்லுதல் வேண்டுமென்றும், இவ்வாறு தகுதியறிந்து சொல்லுதல் உலகத்தோடு ஒட்ட ஒழுக்கும் ஒழுக்கமாக இருக்குமென்றும், இனிமைபயத்தலால் அறச்செயலும் ஆகுமென்றும், தாம் எண்ணிய காரியம் முடிதலால் பொருள் செயலாயிற்றென்றும் ஆகதிறங்களை அறிந்து சொல்லும் சொல்வன்மை என்றுகண்டோ மென்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், “இவ்வித தகுதிகளை எல்லாம் ஆராய்ந்து சொல்லும் சொல் அறனும், பொருளும் தருவதாயினும் இவன் சொல்லும்சொல் ஒன்றும் மற்ொருவரால் அழிக்கப்படுவதாக இருத்தல் கூடாதன்றோ?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

645. சொல்லுக சொல்லைப் பிறிதோர்சொ லச்சொல்லை வெல்லுஞ்சொ லின்மை யறிந்து.

(ப-ரீ.) இ-ள். சொல்லைப் பிறிது தர்சொல் வெல்லும்சொல் இன்மை அறிந்து=தாஞ்சொல்லக்கருதிய சொல்லைப் பிறிதோர் சொல்லாய் வெல்ல வல்லதொருசொல் இல்லாமையறிந்து,—அச்சொல்லைச் சொல்லுக=பின் அச்சொல்லைச் சொல்லுக. ஏ-று.

பிறிதோர்சொல்=மாற்றாது மறுநிலைச்சொல். வெல்லுதல்=குணங்களால் மிகுதல். அதுவே வெல்லச்சொல்லுவென்பதாம். இனிப் பிறிதோர்சொல் வெல்லுஞ் சொல்லெனச் செவ்வெண்ணாக்கி, ஒத்தசொல்லும் மிக்கசொல்லு முனவாகாமற் சொல்லுகவேன்றரைப்பாருமுள். இது சொற்பொருட்பின் வருகிலை. (6)

விளக்கம்:—அமைச்சனானவன் தான் ஏதேனும் ஒன்றைச் சொல்ல எண்ணி ஒர் சொல்லைச் சொல்லப் புருவாசிரியின் இவன்

சொல்வண்மை

279

சொல்லிய சொல்லை மற்றொரு சொல்லால் வெல்லக் கூடாததாய் அறிந்து சொல்லுதல் வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, ஒன்றைச் சொல்வதற்கு முன்னே தாம் சொல்லும் சொல் பகைவர்களது சொல்லால் வெல்லப்பட்டு ஒழிந்து போகாது பகைவரும் இவர் சொல்லிய சொல்லே குணங்களால் நிரூந்து உள்ளது. ஆதலால் இவர் சொல்லும் சொல்லைத் தடுத்தற் கில்லை. இவர் வழியே நாம் நிற்கல் வேண்டும் என்று சொல்லும் பாடி ஆய்ந்து சொல்லல் வேண்டும் என்று அறிந்தோம். அன்றியும், இவர் சொல்லும் சொற்களுக்கு ஒப்பாகவேணும், உயர்வாகவேணும் வேறு சொற்கள் மாற்றார் ஆய்ந்து சொல்லாவண்ணமும் சொல்லு தல் வேண்டு மென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், “இவ்வித வல்லமைபுடைய அமைச்சனானவன் தனக்கு ஒரு சிறிதும் ஒப்பில்லாத ஒருவன் ஏதேனும் சொல்லப் புருந்தால் அதனையும் கேட்டல் வேண்டு மன்றோ?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

646. வேட்பத்தாஞ் சொல்லிப் பிறர்சொற் பயன்கோட

மாட்சியின் மாசற்றார் கோள்.

[ன்

(ப-பீ.) இ-ன். வேட்பத் தாம் சொல்லிப் பிறர் சொற்பயன் கோடல் = பிறர்க்குத் தாஞ்சொல்லுங்கால் அவர் பின்னுக்கேட்டலை விரும்புமாய் சொல்லி, அவர் தமக்குச் சொல்லுங்கால் அச்சொல்வின் பயனைக் கொண் டொழிதல்—மாட்சியின் மாச அற்றார்கோள் = அமைச்சியலுட் குற்றமற்றா ளது தணிபு. ஏ-து.

பிறர்சொற்களுட் குற்றமுண்டாயினும் அவை கோக்கிவிடழாரென்ப தாம். வல்லாரைவிசுத்தல் வல்லுதர்க்குத் தகுதியன்மையின், ஹதுவு முடன் கூறினார். இவை மூன்று பாட்டினும் அதனைச் சொல்லுமாறு கூறப்பட்டது.

(க)

விளக்கம்:- அமைச்சர் தொழிலில் சிறிதும் குற்ற மற்றவராய் உள்ளவர் செயலாவது தாம் ஏதேனும் மற்றவர்க்கு ஒன்றைச் சொன்னால் அச் சொல்லிய சொல்லி மற்றொரு முறை அவர் விரும்பிக் கேட்டுமாறு சொல்லியும், கேட்டவர்களாகிய அவர்கள் தமக்கு ஏதேனும் ஒன்றைச் சொல்லுமிடத்து அச் சொல்லின் தகுதியை

280 திருக்குறள் விளக்கம் :

நோக்காத பயனை மாந்திரம் கொண்டு நின்றும் இருத்தல் வேண்டுமென்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது தாம் சொல்லிச் சொல்லுமிடத்து அச்சொல்லின் குணங்கள் யாவும் தகுதியுடையனவாக இருப்பனகண்டு இவ்வித சொல்லினை மற்றொரு முறை இப்பெரியாரிடத்துக் கேட்டல் கூடுமோ? என்று கேட்டார் அவரளி நிற்கும்படித் தாம் சொல்லுதலுடன் பிறர் தமக்கு ஏதேனும் சொல்லுமிடத்து அவர்கள் சொல்லும் சொற்களின் எத்தனைக் குற்றங்கள் இருக்கினும் அக்குற்றங்களை நோக்காது அச் சொல்லில் உள்ள பயன் எதுவென்று கொள்ளுதல் வேண்டுமென்றும் அதுவே அமைச்சரது தகுதியென்றும் அறிந்தோம். ஆதலால் நீங்கள் மேல்வினவிய வண்ணம் அமைச்சர் வல்லவராயிருப்பாராயின் ஏனையோரை இகழ்தல்கூடாது என்பது பெற்றோரும் என்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், “ இவ்வித பெரியதகுதி உடைய அமைச்சர் ஒருவனை மாறுபடுத்தி வேறு ஒருவரும் வெல்லுதல் ஆகாதுபோலும் ” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

347. சொல்லவல்லன் சோர்வில னஞ்சா னவனை
யிகல்வெல்லல் யார்க்கு மரிது.

(ப-ரீ.) இ-ள். சொல்ல வல்லன் = தானெண்ணிய காரியங்களைப் பிறர்க்கேற்பச் சொல்லுதல் வல்லனாய் - சோர்வு இலன் = அவை மிகப்பலவாய வழி ஒன்றினுஞ் சோர்விலனாய் - அஞ்சான் = அவைக்கஞ்சானுயினான் யாவன் - அவனை இகல் வெல்லல் யார்க்கும் அரிது = அவனை மாறுபாட்டின்கண் வெல்லுதல் யார்க்கு மரிது. ஏ-து.

ஏற்பச்சொல்லுதல் = அவர்க்கு அவை காரியமல்லவாயினும் ஆமெனச்

தனியும் வகை சொல்லுதல், சேர்வு=சொல்லவேண்டுவதனை மற்பா
 னெழிதல். இம்முன்று குணமுமுடையான மாற்றாய்ப் பிரித்தல்
 பொறுத்தல் செய்த வெவ்வாரிலை யென்பதாம். (எ)

விளக்கம்:—அமைச்சன் ஒருவன் தான் எண்ணிய காரியக்
 களைப் பிறர்க்குச் சொல்லுங்காலத்த அயர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளும்
 வண்ணமாகச் சொல்லுதல் வல்லவனாயும், அவ்விதம் சொல்லும்
 சொற்கள் மிகப் பலவாயிருந்தாலும் அவற்றன் ஒன்றையும் மறந்து
 விடாது சொல்லவல்லவனாயும் அவ்விதம் வன்மைகொண்டு சொல்

சொல்வன்மை

281

லுங்காலத்துத் தான்சொல்லும் சபைக்குப் பயப்படாதவனாயும்
 இருப்பானாயின் அவ்வித தகுதியுடைய அமைச்சனை வேறுபாட்டி
 னால் வென்றுவிடுதல் எவரானும் முடியாது என்று இத்திருக்குறள்
 கூறுகின்றது. அது என்றையோவெனில் தான் ஓர் சொல்லைச்
 சொல்லப் புகுந்தவிடத்து அச்சொல்வால் ஆசிரியகாரியம் கேட்பாரா
 கிய பிறர்க்குப் பொருத்தம் காரியமாக இராவியனும் அக்காரியமும்
 தமக்கு ஆகும் காரியம் என்று அவர்துணிந்து தம்மைச்சேரும்விதம்
 சொல்லுதலும், அவ்விதம் சொல்லுங்கால் ஒன்றினையும் விடாது
 மறப்பென்பதே இல்லாமல் எல்லாவற்றையும் சொல்லுதல் வேண்டு
 மென்றும், இவ்விதம் சொல்வான் ஒருவனை மாற்றார் எவரும் இவ
 னோடு உள்ளாரைப் பிரித்தலும் இவனுக்கு எதிராகத் தமக்குத்
 துணைவரைச் சேர்த்தலும் முடியாமல் இவனை வெல்வதற்கு இல்லா
 மல்போம். ஏனெனின் உலகம் முழுவதும் இவன் சொல்லும்
 சொல்லே சொல். இதுவே அறம், பொருள், இன்பத்தைப் பயப்
 பது என்று கொள்வாராயின் மாற்றார் வெல்லுதல் கூடாது என்பது
 பெற்றோரும் என்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், “இவ்வித சொல்
 வன்மையுடைய அமைச்சனிடத்த உலகம் எவ்விதம் கடந்துகொள்
 றும்” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

648. விரைந்து தொழில்கேட்கு ஞால நிரந்திரினிது

சொல்லுதல் வல்லார்ப் பெறின்.

(பரி.) இ-ள். தொழில் சிரந்து இனிது சொல்லுதல் வல்லார்ப்
 பெறின்=சொல்லப்படுக்காரியங்களை சிரப்படக் கோத்த இனிதாகச்

சொல்லுதல் வல்லாரைப் பெறின்,—ஞாலம் விரைந்து சேட்கும்=உலகம்
அவற்றை விரைந்தேற்றுகொள்ளும். ௭-௮.

தொழில்—சாதியொருமை. நிரல்படக் கோத்தல்=முன்சொல்வன
வும் பின்சொல்வனவு மறித்து அம்முறையே வைத்தல். இனிதாதல்=
கேட்டார்ச்சின்பம் பயத்தல். "சொல்லுதல்வல்லான் தாருயிரவரு
னொருவன்" என்ற வடமொழிபற்றிப் 'பெறின்' என்றார். ஈண்டுக்
கேட்டல்=ஏற்றுக்கொடல். இவை பிரண்டொட்டானும் அவ்வாற்றும்
சொல்லுதல் வல்லாரது நெற்புக் கூறப்பட்டது. (௮)

விளக்கம்:—சொல்லப்படும் காரியங்களை வரிசையாகச் சேர்த்து
இனிமையோடு சொல்லவல்லவரை இவ்வுலகம் பெறுமாயின் அவ்

36

282

திருக்குறள் விளக்கம்

வித காரியங்களை உலகமானது விரைந்து ஏற்றுக்கொள்ளும் என்று
இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, காரியங்களைச் சொல்லு
மிடத்த முன் சொல்லவேண்டுவன இவை, பின்சொல்லவேண்டு
வன இவை என்று மனத்தால் ஆய்ந்த அறிந்து, அறிந்தவண்ணமே
சொல்லுங்காலத்த முறையாகச் சொல்லுதல் வேண்டும் என்றும்
அவ்விதம் முறையாகச் சொல்லும் காலத்தும் கேட்பவர்க்கு இன்
பம் கொடுக்கக்கூடியதாக இருத்தல் வேண்டுமென்றும் அறிந்
தோம். ஏனெனின் கல்வி கேள்விகளில் வல்லவனாயிருப்பவன்
ஒருவன், சொல்வதிலும் வல்லவனாய் இருப்பான் என்பது கூடாது.
அதனாலேயே வடநூல் வல்லவர் கற்றவர்களிலும் சொல்லுதல் வல்ல
வர் லக்ஷத்தில் ஒருவன் என்று கூறுகின்றனர். தமிழ் நூலாரும்
"ஆர்த்த சபை நூற்றொருவர் ஆயிரத்தொன்றும் புலவர்
வார்த்தை பதினாயிரத்த ஒருவர்." என்றும் கூறுகின்றார் ஆதலால்
நான் அறிந்தவற்றைப் பிறர்க்கு வரிசையட மறவாது சொல்லுகின்
றவன் இருப்பானாயின் அவன் ஏவிய தொழிலைச் செய்வதற்கு
உலகத்தார் அவனை விரைந்து சேர்வர். அதாவது அவன் சொல்
வழியே ஈடப்பர் என்று அறிந்தோ மென்றனர். அதுகேட்ட

மாணக்கர், “ இவ்விதம் சொற்களைச் சொல்லுமிடத்து மிகச் சுருக்கியும் இனிமைபடவும் இருத்தல் வேண்டுமென்றோ! சிலர் ஓர் காரியத்தைச் சொல்லும் காலத்து விடாது மழைபொழிவது போல் கொடும்போது பேசுகின்றனர். அது என்னை ?” என்னலும்; ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

449. பலசொல்லக் காமுறுவர் மன்றமா சற்ற
சிலசொல்ல நேற்று தவர்.

(பரி.) இ-ள். மாசு அற்ற சில சொல்லத் தேற்றுவர் = குற்றமற்றவாய்ச் சிலவாய வார்த்தைகளை அவ்வாற்றாற் சொல்லுதலை பறியாதார்— பல சொல்லக் காமுறுவர் = பலவாய வார்த்தைகளைத் தொடுத்துச் சொல்ல விரும்புவர். எ-து.

குற்றம் = மேற் சொல்லிய குணங்கட்கு மறநலையாயின. இடைவிடாது பலசொல்லுதலையுஞ் சொல்வன்மையென்ற விரும்புகாரு முள். அங் இங்வாது சொல்லமாட்டாதாரே, வல்லார் அது செய்யாறென வாய்ப்புதப்பார், ‘ மன்ற’ என்றார். (க)

சொல்வன்மை

283

விளக்கம்:— குற்றங்களில்லாதவாய், உள்ள சில வார்த்தைகளை முறைபடச் சொல்லுதலை அறியாதவர்களே பலபல வார்த்தைகளைச் சேர்த்துச் சொல்ல ஆசைப்படுவார்கள் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது மேற் சொல்லிய அறுவித குணங்களையும் அறியாத மாந்தரே பலபேசுவோமாயின் சொல்வன்மை பென்று உலகோர் விரும்புவ ரென்றெண்ணி பயன்தாராத சொற்களைச் சொல்லுவரே அன்றி, சொல்லின் பயனறிந்த பெரியோர் சில சொற்களால் சிறு பொழுதிலேயே தாம் சொல்ல எண்ணிய யாவும் சொல்லிமுடிப்பர். அதுவே சொல்வன்மையாகும். அதனையே சுருங்கச் சொல்லல், விளங்க வைத்தல் என்னும் உத்திக்கு இயன்றதாகும் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், “ இவ்விதம் தாம் கற்றுப் பிறர்க்குச் சொல்லும் வல்லமை இல்லாதாரைத் தெய்வப்பலவர் என்னென்று கூறுகின்றனர். அறிவித்தல்வேண்டும்” என்னலும் ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

650. இணரூழ்த்து நாரு மலரணையர் கற்ற
துணர விரித்துரையா தார்.

(பரி.) இ-ள். கற்றது உணர விரித்து உரையாதார் = கற்றவைத்த
தூலப் பிராநியும்வண்ணம் விரித்துரைக்கமாட்டாதவர்—இணர் ஊழ்த்
தம் காரு மலர் அணையர் = கோத்தின்சென்னே மலர்க்தவைத்தும், காருத
பூவை யொப்பர். ஏ-து.

செவ்விபெற மலர்க்தவைத்தும் காற்றயில்வாத பூக்குடப்படாத
வாறு போல தூலக் கற்றவைத்தரு செவ்வமாட்டாதார் கெருமதிக்கெப்
ப்டாரொன்றமையின், இது தொழிலுவமையாயிற்ற. இவை பிரண்டுபாட்
டானும் அது மாட்டாதாநிழியு கூறப்பட்டது. (க0)

விளக்கம்:—தாம் படித்துவைத்த தூலண்ப் பிரிர் தெரிந்து
கொள்ளும் வண்ணம் விரித்துச் சொல்லமாட்டாதவர் கொத்தினி
டத்தே மலர்க்திருத்தும் மணக்கொடாத பூ ஒன்றினையே ஒப்பா
வார் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அது என்னையோ
வெனின், பார்ப்பவர் கண்களுக்கு அழகு தரும்படிப் பூக்களா
வவை மலர்க்திருத்தும் அப் பூக்கள் வாசனை இல்லாவிடின
அவற்றை எவரும் முடித்துக் கொள்ளாதது போல் தூல்களை எவ்வ

284 திருக்குறள் விளக்கம்

எவு படித்திருக்கினும் அவற்றைச் சொல்லும் சொல்வன்மையில்
லாவிடின உலகோர் ஏற்றக்கொள்ளமாட்டார். ஆதலால் சொல்
வன்மை இல்லாதாரை உலகோர் மதியாரென்றும் அவர் கற்றல்
அவருக்கும், பிரருக்கும் பயன்படா தென்றும் அறிந்தோம் என்
றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், “அமைச்சனது சொல்வன்மை
பால் ஆகும் பயனையும் சொல் வல்லமை யில்லாமையால் உண்டா
கும் குற்றத்தையும் அறிந்தோம். இனி அவன் செபலாலாயி
ருணங்களை அறிய விரும்புகின்றோம்” என்னலும், ஆசிரியர் கூறு
வாராயினர்.

அசிதாவது செய்யப்படும் வினைகள் பொருளையன்றி அறமும் புச
மும் பயந்த கல்வாதல். சொல்லேயன்றிச் செயலும் கள்ளுகவேண்டு
மென்கின்றமையின், இது சொல்வன்மையின்பின் வைக்கப்பட்டது.

விளக்கம் :—அதாவது அமைச்சன் செய்யப்படும் தொழில்
கள் பொருள் ஒன்றினைத் தருதலோடு அறத்தையும், புசழை
யும் கொடுத்து நன்மையுடையனவாய் இருத்தல். ஒருவன்
தான் சொல்லும் சொல் மாதிரி மல்லாமல் அவன் செய்யும்
செயல்களும் நன்மையாய் இருத்தல் வேண்டுமாகையால் இவ்
வினைத் தூய்மை பென்பது சொல்வன்மை என்னுமதிகாரத்துக்குப்
பின்வைக்கப்பட்டுள்ளது என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர் “செய்
யும் செயலும் தூய்மை பெற்றிருத்தல் வேண்டும் என்பதின்
இலக்கணத்தை அறிய விரும்புகின்றோம்!” என்னதும், சூசிரியர்
உதவாராயினர்.

851. துணைநல மாக்கந் தருடம் வினைநலம்
வேண்டிய வெல்லாத் தரும்.

(பரி.) இ-ள். துணை நலம் ஆக்கம் தருடம் = ஒருவனுக்குத் துணையத
நன்மை செல்வமொன்றினையுட்கொடுக்கும் ;—வினை நலம் வேண்டிய எல்

வினைத் தூய்மை

285

லாம் தரும் = அவ்வளவன்றி வினையத நன்மை அவன் வேண்டியன
யாவற்றையும் கொடுக்கும். எ-று.

வேண்டியவெல்லாமென்றது இம்மைக்கண் அறம் பொருளின்பழுத
வாயவற்றையும் மறமைக்கட்டான் விரும்பிய பதங்கனையும். இதனாற்
காணப்படுக்துணைநன்மையினால் கருதப்படும் வினைநன்மை நெறத்தன
வினைத்தூய்மையது நெறப்புக் கூறப்பட்டது. (க)

விளக்கம் :—ஒருவனுக்குக் கிடைத்த கல்லதுணையானது செல்

வம் ஒன்றினையே தருதல் கூடுமென்றும் ஆனால் ஒருவன் செய்யும் தொழிலின் நன்மையானது அப் பொருள் ஒன்று மாத்திர மல்லாமல் அவன் வேண்டுகின்ற எல்லாவற்றையும் கொடுக்கு மென்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது ஒருவனுக்கு நல்ல துணைவர் வாய்ப்பாராயின், அத்துணைவரின் பலத்தால் எடுத்த காரியத்தை முயன்று செய்து அதன் பயனாகிய பொரு ளொன்றினையே பெறுதல் கூடுமென்றும், ஆயின் தான் செய்கின்ற காரியம் மிக நன்மைபுடையதாக யிருக்குமாயின் அந்நன்மை யினால் இம்மையிலடைய வேண்டிய அறம், பொருள், இன்பம் எல்லாவற்றையும் அடைவதோடு மறுமையிலேயும் அவன் எப் பதத்தை விரும்பினாலே அப்பதவியையும் அடைதல் கூடுமென் றும், ஆதலால், காஷியானவேயாகக் காணப்படும் துணையினது நன்மைபையிட மணத்தால் கருதப்படும் வினையினது நன்மை சிறந்தவினை பென் றெண்ணப்படும், தொழில் நலமே சிறப் புடையது என்று அறிந்தோம் என்றனர் அதுகேட்ட மாணக் கர், “இதனால் வினைத்தூய்மையானது இம்மை, மறுமைபைத் தரும் என்று அறிந்தோம். அவ்வித வினைத்தூய்மையில்லாத காரி யத்தை அமைச்சன் எது கருதியும் செய்தல்கூடாது போதும்!” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

652. என்று மொருவுதல் வேண்டும் புகழொடு
நன்றி பயவா வினை.

(பரி.) இ-ள். புகழொடு என்றி பயவா வினை = தம்மாசனாக்கு இம்மைமக்கட் புகழும் மறுமைமக்கள் அறமும் பயவாத வினைவினை—என்றும் ஒருவுதல் வேண்டும் = அமைச்சர்க்கு எக்காவதது மொழிதல்வேண்டும். எ-து.

296 திருக்குறள் விளக்கம்

பெருசல், கரும்கல், இடைசிற்பலென்னும் சிலவேதபாடு காலத் தான் வருதலின், ‘என்றும்’ என்றார். வேண்டுமென்பது நண்டு இன்றி யமைவாதென்னும் பொருட்டு.

விளக்கம்:—அமைச்சரானவர் தம்முடைய அரசனுக்கு இம் மையில அடையவேண்டிய புகழையும் மறுமையி லடையவேண்டிய அறத்தின் பயனையும் உண்டாக்காத தொழில்களை எக்காலத்தும் செய்யாதிருத்தல் வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் மேற்கூறிய அளவாக எவ்விதமேனும் பொருள் ஒன்றைச் சேர்த்துத் தம் மாசனுக்குப்பெருமையை உண்டுபண்ணுவதில் பயனில்லை என்றும், செய்கின்ற வினையின் தகுதியால் அரசனுக்கு இம் மையிலடைய வேண்டிய புகழை எக்காலத்தும் உண்டுபண்ணக் கூடியதாயும், செல்வம் பெருகுவது, சுருங்குவது, கடுவாக இருப்பது என்னும் எந்தக் காலத்திலும் வேறுபாடில்லாமையும். அறத்திற்கு மாறில்லாமையாய் அறத்தின்வழி கடத்தலும் ஆகிய செயல்களையே செய்தல் வேண்டுமென்றும், அவ்விதம் செய்வதே அமைச்சர் கடமை என்றும் அறிந்தோ மென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “பொருளொன்றிருக்கின் எல்லாம் கைகடுத லாகாதோ? புகழ் என்பதுமொன்ற வேண்டுமோ?” என்னதும் ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

153. ஒதுதல் வேண்டு மொளிபாழ்க்குஞ் செய்வினை யாஅது மென்னு மவர்.

(பரி.) இ-ள். ஆதம் என்னுமவர்—மேலாகக்கடவேமென்று சுருதுவர்—ஒளிமாழ்க்கும் வினை செய் ஒதல்வேண்டும்—தம்மொளிசெடுதற்குக் காரணமாய வினையைச் செய்தலைத் தவிர்க. ஏ-து.

ஒதல்வேண்டுமென்பது ஒரு சொன்வீரமைத்து. ஒவுதவென்பது குறைத்த வின்றது; ஒளி நாமுண்காலத்த எல்லாரானும் கண்ருமதிக்கப்படுதல். செய் பென்னும் முதலிலைத்தொழிற்பெயர் மாற்றப்பட்டது. அன்றிச் செய்வினைபென வினைத்தொகையாக்கியவழிப் பொருளின்மையறிச. ஒளி கெடவருவது ஆக்கமன் நென்பதாம். (க)

விளக்கம்:—உலகத்து காம் கண்மைப்பட வேண்டுமென்று என்னுபவரெவரோ, அவர் எக்காலத்தும் தம் ஒளி கெடுவதற்குச்

காணமாபிருக்கும் தொழில்களைச் செய்பாதிருத்தல் வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது ஒருவன் பொருளைத் தேடுங்கால் தான் உள்ள காலத்த அடைகின்ற நன்ருமதிப்பினை அடையச் செய்யும் ஒளியினை இழப்பதற்கு ஆசைப்படாது நல்வழியில் பொருளைத்தேடுதல் வேண்டுமென்றும், பொருளொன்றைக் கருதி நன்கு மதிப்பை இழந்துகொள்ளாதல் கூடாதென்றும் அவ்விதம் நன்ருமதிப்பினை இழந்து அடைகின்ற பொருளால், வரும் மேன்மை மேன்மையாகாதென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணக்கர், “ஒருவன் தனக்கு யாதொரு துன்பமும் இல்லாதகாலத்து அவ்விதம் நல்வழியிலேயே பொருளைச் சம்பாதித்தல் கூடும். ஆனால் மிகத்துன்பமாக உள்ளகாலத்து நன்மை நீமையினை எவ்வாறு பருத்துணர்ந்து எவ்வாறு பொருள் தேடுவர்?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

654. இடுக்கட் படினு மிளிவந்த செய்யார்
நடுக்கற்ற காட்சி யவர்.

(பரி.) இ-ள். இடுக்கட்படினும் இளிவந்த செய்யார் = நாயிடுக்கணிலேபடவரினும், அது தீர்தற்பொருட்டு முன் செய்தார்க்கு இளி வந்த வினைகளைச் செய்யார்—எடுக்கு அற்ற காட்சியவர் = துணக்கமற்ற தெளிவினையுடையார். எ-று.

சிறிதுபோழ்திற் கழிவதாய இடுக்கனோக்கி எஞ்ஞான்றும் கழியாத விழிவு எய்தற்பாவதன்மொன்பதாஉம் அலிதெய்தினாலும் வருவது வருமென்பதாஉம் தெளிவராகலால், ‘செய்யார்’ என்றார். (ச)

விளக்கம்:—மனக்கலங்குதலில்லாத தெளிவினையுடைய பெரியோர் தமக்கு எவ்வளவு துன்பம்வந்த காலத்தும் அத்தன்பத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ளும் பொருட்டுத் தம் குடிக்கு இழிவாயிடுப பழிவரும் தொழில்களைச் செய்பமாட்டார் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது ஒருவனுக்குத் துன்பம் வருமாயின் அத்தன்பத்தை இன்பமாகக் கருதுதல் வேண்டும் என்று முன் கூறிய அளவே

செருதவானாயின் அவனுக்கு வந்த துன்பமானது அவனிடத்து
 கெடும்பொழுது நில்லாது சிறப்பொழுதில் நீக்கி விடுதல் கூடும். அவ்
 விதம் சிறப்பொழுதில் நீக்கக்கூடிய துன்பத்தின் பொருட்டு எக்
 288 திருக்குறள் விளக்கம்

காலத்தும் தன் முன்னோர்க்கும், தனக்கும் தன் பின்வருபவர்க்கும்
 நீக்காத பழியை உண்டுபண்ணுதல் கூடாதென்றும், அவ்வாறு
 பழிக்கக் கூடிய தொழில்களைச் செய்து துன்பத்தைத் தொலைக்க
 எண்ணினாலும் ஊழ்வணியால் வருகின்ற பொருள் ஒன்றே வந்து
 தீருமென்றும், அறிந்த அறிவுடைய பெரியோர் எக்காலத்தும்
 பழிக்கப்படுவனவாகிய காரியங்களைச் செய்ய மாட்டார்களென்றும்
 அறிந்தோமென்றனர். அதன்கேட்ட மாணக்கர் “ அறிவுடையோர்
 செய்யார் என்றமையால் அறிவிலாராயிருந்து செய்பவர்க்குப் பின்
 வரும் துன்பம் எது?” என்னதும் ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

855. எற்றென் நிரங்குவ செய்யற்க செய்வானேன்
 மற்றன்ன செய்யாமை நன்று.

(பி.) இ-ள். எற்ற என்று இரங்குவ செய்யற்க—யான் செய்தது
 எத்தன்மைத்தென்று பின் குணையிரங்கும் வினைகளை ஒருகாலஞ் செய்யா
 தொழிக்;—செய்வானேல் மற்ற அன்ன செய்யாமை என்று—அன்றி ஒரு
 கான்மயங்கி அவற்றைச் செய்யுள் தன்மையாலுயினாலுயின்று, பின்னிருந்து
 அவ்விரங்கல்களைச் செய்யாதொழிதல் என்று. எ-று.

இரங்குவவென மூன்வந்தமையிற் பின் அன்னவெனச் சுட்டியொழிக்
 தார். அவ்வினைகளைது பன்மையான், இரக்கமும் பலவாயின. அச்செயற்
 குப் பின்னிருத்திரங்குவனாயின், அது தீரும் வாயிலிந்திலனெனவும்,
 திட்டப்பிலனெனவும், பயனில்லன செய்யின்ருனெனவும், தன்பழியைத்
 தானே துந்துகின்ருனெனவும், எல்லாருயிகழ்தலிற் பின்னிரங்காமை
 ‘என்று’ என்றார். இதுவும், வினைத்தாயர் செயலாகலின், உடன் கூறப்
 பட்டது. பிற்கொடர் தற்குச் செய்வானாயின் அவைபோல்வனவுஞ் செய்
 யாமை என்றெனப் பிறரெல்லாம் இயைபற வுரைத்தார். (இ)

விளக்கம் :—ஒருவன் தான் செய்த காரியம் எவ்வித தன்மை யுடைய தென்று பின்தானே வருத்தக்கூடியதாகிய காரியங்களை எக்காலத்தும் செய்யாதிருத்தல் வேண்டுமென்றும், அவ்விதம் ஒரு கால் மயங்கிச் செய்வானாயினும் செய்த காரியங்களால் தனக்கு நேரும் துன்பங்களுக்குப் பின்வருந்தாதிருத்தல் வேண்டுமென்றும் அதுவே என்மை யுடையதென்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஏனெனின், ஊழ்வழியால் ஒருவன் தீயகாரியத்தைச் செய்து விடு

வினைத்துய்மை

289

வானாயின் அது பின்னர் அதன் பயனை விளைக்குந்தோறும், துன்பம் மிகுமா தலால் அத்துன்பத்தை அனுபவிக்கும்காலத்து ஒன்றும் சொல்லாமல் அத்துன்பம் தீரும்வழியைத் தேடவேண்டுமெயன்றி, 'இவ்வித காரியம் செய்தேன், அதற்கு இவ்வித தீங்கு சேர்ந்தது,' என்று தனக்குத் தானே வருத்ததல் கூடாதென்றும், வருத்திக் கொண்டிருப்பானாயின் அவனைக் காண்டிற உலகோர் இவன்செய்த தீய காரியத்துக்கு உண்டாகும் துன்பத்தைத் தீர்த்துக்கொள்வ தற்கு இவன் அநியாதவன், அன்றியும் மன உறுதி அற்றவன், பயனில்லாதனவே செய்கின்றான், தன்பழியைத் தானே தூற்றிக் கொள்கின்றான் என்று பலரால் பழிக்கவேண்டியே வருமா தலால் ஒருவன் தான் செய்த தீவினைக்கு இரங்காதிருப்பதுடன் அது தீர்வ தற்கு உரியதாகிய நல்வினையும் செய்தல்வேண்டும். பின் அவனைத் துன்பம் தொடர்வதற்கு இல்லாமற்போகும் என்று அறிந்தோ மென்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "ஒருவன் ஏதேனும் சிறிய தோர் வறுமையை அடைவானாயின் அதனைப் பொறுத்துக்கொள் ளுதல் கூடும், ஆயின் பொறுக்க முடியாத வறுமையை அடைவா னாயின் அப்போதென் செய்வது?" என்னதும்; ஆசிரியர் கூறுவா ராயினர்.

656. ஈன் ஓள் பசிகாண்பா னாயினுஞ் செய்மாற்கு
சானரோர் பழிக்கும் வினை.

(பா.) இ-ள். ஈன்றால் பசி காண்பான் ஆயினும்=தன்னைப் பயந்தா

ஊது பரிசைய வறுமையாற் கண்டிரங்குத் தன்மையனாயினுனெனினும்,—
சான்றோர் பழிக்கும் வீணை செய்யற்க = அது சுட்டி அறிவுடையார் பழிக்கும்
வீணைகளை ஒருவன் செய்யாதொழிக; எ-து.

இரத்த மூப்பினராய இருமுது நூவருங் கற்புடைமனைவியுங் குழவியும்
பரியான் உருத் தமெல்லைக்கண் தீயனபலவுஞ் செய்தாயினும் பறந்தருகவேண்
னும் அறநாற்பொதுவிதி பொருணூல்புழி யொழுதுதலும் அரசர் தொழிற்
குரியாதலும் ஈன்கு மறிக்கற்பாடுமுடைய அமைச்சர்க்கெய்தாமைபற்றி,
இவ்வாறு கூறினார். இவைகையெய்த பாட்டானும் பாவமும் பழியும் பயக்கும்
வீணை செய்யற்க வென்பது கூறப்பட்டது. (க)

விளக்கம் :—ஒருவன் தன்னைப் பெற்றெடுத்த தாயானவன்
வறுமையினால்பித்த வரும்புடும் பெரியதோர் துன்பத்தைக்கண்டா

290

திருக்குறள் விளக்கம்

மூலமும் அவ்வறுமை தீரும்வண்ணம் அறிவுடைய பெரியோரால்
பழித்துச் சொல்லக்கூடிய காரியங்களைச் செய்தல் கூடாது என்று
இந்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஏனெனின்? தருமநூலில் பொது
விதிபாக, ஒருவன் தன்னுடைய மிகுந்த மூப்புடைய இருமுது நூ
வரெண்ணும் தாய், தந்தையரும், கற்பிணையுடைய மனைவியரும், வரும்
திப்பெற்ற குழந்தையும் பரியால் வரும்புடும் காணுமாயினின் எவ்
வசவு தீயகாரியங்களைச் செய்தாயினும், அவர்களைக் காப்பாற்றாதல்
வேண்டுமென்று கூறுகின்றமைபால் அவ்விதி இங்கு அரசன்
தொழில் செய்யும் அமைச்சர்க்குப் பொருந்தாதென்றும், அற
நூல் பொதுவிதி, பொருள்நூல் வழி ஒழுக்கி ஈன்கு மறிக்கப்
படவேண்டிய அமைச்சர்களுக்கு ஆகாதென்றும் அறிந்தோமென்
றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர் “ பாவமும், பழியும் உண்டாக்கும்
தொழில்களைச் செய்தல் கூடாது என்பது அறிந்தோம். இவ்விதி
மெல்லம் நோக்கின் நீக்காத வறுமையைத்தான் அடையவேண்டி
வரும்ன்றோ அது ஈன்மையாகுமோ?” என்னனும்; ஆசிரியர்
கூறுவாராயினர்.

657. பழிமலைந் தெய்திய வாக்கத்திற் சான்றோர்
கழிநல் ஞானவே தலை.

(பர்.) இன். பழிமலைந்து எய்திய ஆக்கத்தின் = சாலாதார் தியவினைகளைச் செய்து அதனூற் பழியைத் தம்மேற்கொண்டு பெற்ற செல்வத்தின்—சான்றோர் கழி கல்ஞரவே தலை = அதுமேற்கொள்ளாத சான்றோனுபவிக் கும் மிக்க கல்ஞரவே உயர்ந்தது; ஏ-று.

நிலையாத செல்வத் தன்பொருட்டு நிலையின பழியை மேற்கோடல் சால் போடிசுயயாமையின், 'சான்றோர் கழிகல்ஞரவே தலை' என்றார். (எ)

விளக்கம்:—நீய், உதாழிப்புகளைச் செய்து அதனூல் பிறர் பழிக்கும் பழியைத் தம்மீதுகொண்டு சான்றானமை என்பது அறிவாதார் அடைகின்ற செல்வத்தைக் காட்டிலும் அல்விதம்வரும் செல்வத்தை எண்ணி அதனூல் வரும் பழியை மேற்கொள்ளாத சான்றானமை யுடையவர் அனுபவிக்கும் பெரிபதோர் தரித்திரமே மிக சன்மையுடையது என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனூல் கண்காந்தோரம் கில்லாது அழிந்துபோகக்கூடிய செல்வத்தின்

வினைத்துய்மை

201

பொருட்டுத் தீயகாரியங்களைச் செய்து எக்காலத்து மொழியாத நிலைக்கும் பழியைத் தேடிக்கொள்வது அறிவுடைமை அல்ல ஆதலால் அறிவுடைய பெரியோர் அல்விதத் தீயகாரியங்களைச் செய்து வரும் பொருளைக் கருதாது புகழுண்டாக்கும் வறுமையை அனுபவிக்க இயைவர் என்று கூறலாயிற்றென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர் "இவ்விதம் தீயவழியால் வந்தபொருள் புகழைத் தர விடிலும் சன்மையேனும் பயக்குமோ?" என்னலும்; ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

658. கடிந்த கடிந்தொயார் செய்தார்க் கவைதா முடிந்தாலும் பீழை தரும்.

(பர்.) இன். கடிந்த கடிந்து ஓயார் செய்தார்க்கு = தாலோர் கடிந்த வினைகளைத் தாமுல்கடித்தொழியாது பொருளுக்கிச்செய்த அமைச்சர்க்கு—அவைதாம் முடிந்தாலும் பீழைதரும் = அவை தாயவன்மையின் முடியா, ஒரு

வாற்றான் முடிபினும் பின் துண்பந்தையே கொடுக்கும், எ-று.

முடிதல் = கருதியபொருடருதல். பீழை தருதலாகிய பொருளின்ருழில் அதற்குக் காரணமாய வினைகண்மேலேற்றப்பட்டது. (அ)

விளக்கம்:—தூல்வல்லவர்கள் இவை கூடாதன என்று ஒதுக்கிய தொழில்களைத் தாமும் ஒதுக்கி ஒழுகாது, பொருளின் வருவாய் ஒன்றினையே எண்ணி அவ்வொதுக்கக்கூடிய வினைகளைச் செய்த அமைச்சர்க்கு அக்காரியங்கள் கண்மையல்லவாதலால் முடிவுபெறா என்றும், ஒரு வேளை முடிவு பெறினும் நற்பயன் தாராது பின் துன்பத்தினையே தரும் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, இவை நல்லவைல்ல என்றறிந்தும் பொருள் கருதி அக்காரியங்களைச் செய்யப்படுகின் காரியங்களின் பயனாகிய பொருளானது எண்ணியபடி வாராதென்றும்; ஒர்வேளை வந்தாலும் வந்த பொருளால் இன்பத்தை அடையாது துன்பத்தையே அடைதல்வேண்டும் என்றும், ஆதலால் நல்வினையே செய்தல் வேண்டும், பொருள் கருதித் தீவினையைச் செய்தல் கூடாது என்பதும் பெற்றோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், 'இவ்விதம் பொருள் கைகூடிய காலத்தும் இன்பம் தாராது ஒன்று இஃது திருக்குறள் விளக்கம் பந்தையே தரும் என்பது ஐயமாகவுள்ளது அதனை விளக்கல் வேண்டும்' என்னதும்; ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

659. அழக்கொண்ட வெல்லா மழப்போ மிழப்பினும்
பிற்பாபக்கு நற்பா லவை.

(பரி.) இ-ள். அழக் கொண்ட எல்லாம் அழப்போம் = ஒருவன் தீயவினைகளைச் செய்த பிறிரங்கக் கொண்ட பொருளெல்லாம் இம்மையிலே அவன் குணங்களின்போகாதிற்கும்;—நற்பாலவை இழப்பினும் பிற்பயக்கும் = நற்பைத் தாயவினையான் வந்த பொருள்கள் முன்னிழந்தானாயினும் அவனுக்குப் பின்னர் வந்து பயன் கொடுக்கும், எ-று.

பின்னெனவே, மறுமையும்டங்கிற்று. பொருள்களான் அவற்றிற்குக் காரணமாய வினைகளதிலுலுபு கூறியவாறு. (க)

விளக்கம்:—ஒருவன் ஓழிக்கவேண்டுமெனவாசிய தீயதொழில் களைபெயல்லாம் பிறர் வருந்தும்படிச் செய்து அவரிடத்தே இருந்து அடைந்த பொருள்களெல்லாம் அவன் காலத்திலேயே அவன் வருந்தும்படிப் போய்கிடு மென்றும், அவ்விதமல்லாது நக்கரும் தால் வந்த பொருள்கள் ஓர்கால் ஊழ்வலியால் முதலில் இழக்க நேரினும், இழந்த அவனுக்கு அப்பொருள்கள் தானே வந்து அவன் எண்ணிய பயனைத் தரும் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, தீவினியால் வந்த பொருள் பிறரை அழும்படிச்செய்து கொண்ட பொருளாதலால் அவ்வித பொருள் நின்ற பயனைத் தாராதபோவதுடன் கொண்ட ஒருவனை அழும் படிச்செய்து அவன் அனுபவிப்பதற்குமில்லாமல் அவன் காலத்திலேயே அழிந்துபோவதுடன் அவனுக்கும் அநேக துன்பங்களைக் கொண்டுவந்துவிடும் என்றும், அவ்விதமல்லாது நக்கினியால் வந்தபொருள் இம்மை, மறுமை இரண்டிற்கும் உதவுமென்றும், அது அடைந்த ஒருவனை கிட்டி விலகாதென்றும், விலகினாலும் மற்றொரு வழியாக முயற்சியில்லாமலே தானேவந்து எண்ணிய பயன் ஊரவிய இம்மை, மறுமைப் பயன்களைத் தந்துவிடும் என்றமறிக் தோம். ஆதலால் மேற்கூறியவண்ணம் தீயவழியில் பொருள்வாரா தென்றும், வந்தாணும் பயன் தாராத துன்பத்தைத் தந்து போய்

வினைத்துப்பமை

298

கிடுமென்றும் இத்திருக்குறளால் அறிந்ததாயிற்றென்றனர். அது கேட்ட மாணிக்கர் “அமைச்சன் அரசனைக் காத்தல் பொருட்டுத் தீயவழியில் பொருள் சம்பாதித்த வைப்பானாயின் அப்பொருள் அவனைக் காவாது மறைந்து போவதை ஓர் உவமை வாயிலால் விளக்கிக் காட்டல் வேண்டும்” என்னலும்; ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

660. சலத்தாற் பொருள்செய்தே மார்த்தல் பசுமட்

கலத்துணைர் பெய்கிரீடு யற்று.

(பர்.) இன். சலத்தால் பொருள் செய்த யமார்த்தல் = அமைச்சன் தீய வினைகளைப் பொருள்படைத்து அதனால் அரசனுக்கேமஞ்செய்தல்—

பசுமட்கலத்துள் கீர் பெய்து இரீஇயற்றம்பசியமட்கலத்துள்ளே நீரைப் பெய்து அதற்கேமஞ் செய்ததனோ டொக்கும். எ-று.

முன் ஆக்கம் பயப்பனபோற்றோன்றிப் பின்னடிவே பயத்தலால், அவை சலமெனப்பட்டன. ஏமமார்த்தலென்பது ஏமார்த்தலென்றாயிற்று. ஏமத்தை யடையப்பண்ணுதலென்றவாறு. இருத்துதல் = நெடுங்காலமிருப்பச் செய்தல். அரசனும்பொருளும் சேர்ப்போமென்பதாம். பிறரெல்லாம் ஏமார்த்தலென்று பாடமோழி, அதற்கு மகிழ்தலென்றும், இரீஇயற்றென்ப தற்கு வைத்தார்போலு மென்றுமுரைத்தார்; அவர் அவை தன்வினையும் பிறிதின் வினையும் உவமையிலக்கணத்தோடு மாறுகோடல் கோக்கிறிலர். இவை காண்பாட்டானும் அதற்குக் காரணங் கூறப்பட்டது. (10)

விளக்கம்:—அமைச்சனாவான் அரசனைக் காக்கும்வண்ணம் தீயகருமங்களால் பொருளினதேடி அவனைக் காக்கமுயலுதல் பச்சை மண்ணாசிய (சுடப்பாட) பாண்டத்தினுள் நீரைப் பெய்து, அநீரானது போய்விடாதபடி காப்பாற்றியதுபோல் இருக்குமென்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், பச்சை மட்பாண்டத்தில் ஊற்றிய நீர் தான் கில்லாது போவதுடன், தானிருந்த இடமாகிய பாண்டத்தைக் கரையச் செய்த அதையும் கெடுத்துப்போவதுபோல், அரசன்பொருட்டுத் தீயவழியில் தேடிய பொருளானது ஓடும் ஐயத்தைப்போலிருந்து அதைக் காத்துப் பயன்கொள்ள எண்ணிய அரசனாகிய மட்கலத்தை ஒழித்துப் போய்விடும் என்று உவமையால் அறிந்தோம். ஆதலால் வினைத் தூய்மையாவது நற் கருமங்களைக்கொண்டு பொருளைச் சம்பாதித்திருக்கிற திருக்குறள் விளக்கம்

தல் என்றும், அப்பொருளே அறமும், புசமும் பயக்குமென்றும் அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர் “இவ்வித தூய்மை தங்கிய வினைகளைச்செய்யும் மந்திரி ஒருவனுக்கு இருக்கவேண்டிய தீட்பமெது?” என்னதும்; ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

(பரி.) அஃதாவது அத்தாய வினை முடிப்பானுக்கு வேண்டுவதாய மனத்தின்மை. அதிகாரமுறைமையும் இதனானே விளங்கும்.

விளக்கம்:—அதாவது மேற்கூறியவண்ணம் தாய்மை தங் பெயராகிய நற்கருமக்களை முடிக்கவேண்டிய மந்திரி ஒருவனுக்கு இருக்கவேண்டுவதாய மனவலிமை. அவ்வலிமை இல்லாவிடின் அத் தாய்வினை முடியாது. ஆதலால், வினைத்தாய்மை என்னும் அதி காரத்திற்குப் பிறகு வினைத்திட்டம் என்னும் அதிகாரத்தை வைத் துள்ளது என்று கூறினர். அதுகேட்ட மாணாக்கர் “மனந்தான் எதற்குங் காரணமென்றும், அது வலிமைபெற்றாலன்றி எதுவும் முடியாதென்றும் அறிவின்றோம். ஆதலால் அம்மனவலிமை என் பதை விளக்கல்வேண்டும்” என்னலும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

661. வினைத்திட்ட மென்ப தொருவன் மனத்திட்ட மற்றைய வெல்லாம் பிற.

(பரி.) இ-ள். வினைத்திட்டம் என்பது ஒருவன் மனத்திட்டம்=வினை செய்தற்கட்டின்மைமையென்று சொல்லப்படுவது அதனை முடித்தற்குரியா நொருவன் மனத்தினது திண்மை;—மற்றைய எல்லாம் பிற=அஃதொழித் தனவெல்லாம் அதற்குத் திண்மைமையென்று சொல்லப்படா; ஏ-து:

ஒழிந்தனவாகைய; படை, அரண், எப்பு முதலியவற்றின் திண்மைகள் அவையும் அதற்கு வேண்டுவனவாய் இனமாகவின், ‘மற்றைய’ என்றும், வேண்டினும் அஃதில்வழிப் பயனிலவாகவின், ‘பிற’ என்றும் கூறினார். இதனால் வினைத்திட்டமாவது இன்னதென்பது கூறப்பட்டது. (ச)

விளக்கம்:—அமைச்சன் ஒருவனுக்குத் தொழிலைச் செய்யும் காலத்த வலிமைபட நிற்பது, அதனை முடிக்க எண்ணிய அவ்வமைச்சனது மனத்தின் வலிமைபென்றும், அம்மனவலிமை பொழிந்த ஏனைய படைவலிமை, அரசன்வலிமை, நட்புவலிமை ஆகிய வலிமைகள் இருந்தும் பயன்படா என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அது என்னையோவெனின்? “படை, அரசன், நட்பு என்கின்ற ஏனைய அக்கங்கொல்லாம் இருந்தும் மனவலியில்லாத ஒருவன் அவைகளைக் கையாட்புகின் அச்ச மிகுதியால் அவற்றானாகிய பயனை அடைவதற்கில்லாமல் தன்பம் அடையவேண்டி நேருமாதலால் ஏனைய வலிமையினும் மனவலிமையே சிறந்ததென்றும் அதுவே எடுத்த வினையை முடித்தற்கு வலியுடையதென்றும் கண்டோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர் “வினைத்திட்பம் என்பதற்குப் பொருள் இத்திருக்குறளாலறிந்தோம். மனவலி, ஒன்றுதானோ? இன்னும் ஏதேனும் வினைத்திட்பத்துக்கு வேண்டுமோ?” என்னதும்; ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

662. ஊரொரா லுற்றபி னொல்காமை யிவ்விரண்டி
 னொறென்ப ராய்த்தவர் கோள்.

(பரி.) இ-ள். ஆய்த்தவர் கோள் = முன் கீதியாராய்த்த அமைச்சரது தனிபு—ஊறு ஓரால் உற்றபின் ஒல்காமை இவ்விரண்டின் ஆறு என்பர் = பழுதாபடும் வினைகளைச் செய்யாமையும் செய்யும்வினை செய்வத்தாற்பழுது பட்டவழி அதற்குத் தளராமையுமாகிய இவ்விரண்டன் வழியென்பர் ஊரோர். ஏ-று.

தேவர்க்கும் அசுரர்க்கும் அமைச்சப்பூண்ட வியாழ வெள்ளிகளது தனிபு தொகுத்துப் பின் கீதிதலுடையார் கூறியவாறு கூறுகின்றமையின், ஈண்டு வினைத்தாய்மையும் உடன்கறிஞர். உறதலுடையதனை முன் ஊறென்றமையின், ‘உற்றபின்’ என்றும், இவ்விரண்டின்கணனே பட்டதென்பார், ‘இரண்டினுற’ என்றும் கூறிஞர். ஊரொரானென்று பாடமோ தவாரு முளர்; அஃது ஒல்காமைபென்னு மெண்ணேவும் இரண்டென்னுந் தொகையோகம் இலையாமை அவாறிந்நீலர். (2)

விளக்கம்:—முன்காலத்து நீதி இதுவென்று ஆராய்ந்தறிந்த

296

திருக்குறள் விளக்கம்

களைச் செய்யாதிருத்தவென்பதும், அவ்விதம் பழுதபடாத விளையை ஆய்ந்து செய்யுங்காலதத ஓர் கால் ஊழ்வலியால் பழுத அடைந்த இடத்தும் அக்கேட்டிறகுத் தளர்ச்சி அடையாதிருத்தல் வேண்டுமென்றும், இவ்விரண்டுமே எடுத்த விளையைத் திட்பமாக்ரு வதற்கு வழியென்றும் இக்கிருக்குறள் கூறுகின்றன. இதனும் அமைச்சரது தன்மை இது என்றும், தேவர்களுக்கும், அகரர்களுக்கும் மந்திரிகளாக இருந்த வியாழன், வெள்ளியும், அமைச்சர் செயல் இவைபென்று வகுக்கவழியே, முன்வந்த நீதிதூல் வல் லவரும் உலகநீதியை வகுத்தனாராதலால் அந்நீதிதூல்களுள் எல் விளையையே செய்ய ஆரம்பித்தல் வேண்டுமென்றும், அதவே பழுதபடாது முடியுமென்றும், ஓர்கால் பழுத படினும் ஊக்க முடைய அமைச்சன் ஒருவன் அதற்காக மணத்தளர்ச்சி அடைதல் கூடாதென்றும் கூறுவதாக அறிந்தோம் என்றனர். இதில் அமைச்சன், விளையில் திட்பமடைவதற்குக் கொள்ளும் வழிகளிரண்டினக் கற்பித்ததாயிற்று என்றனர் அதுகேட்ட மாணுக்கர் “இவ்விதம் விளை செய்யுங்கால் அமைச்சன் தான் எடுத்த விளையைப் பிறர் அறியச் செய்தல் கூடுமோ?” என்னலுர்; ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

663. கடைக்கொட்கர் டெய்தக்க தாண்மை யிடைக்

னெற்றா விழூர்ந் தரும்.

[கொட்கி

(பரி.) இ-ள். கடைகொட்கச் செய்தககது ஆண்மை=செயப்படும் விளையை முடிவின்கட் புலப்படும்ககது முன்னெல்லாம் மறைத்துச் செய் லதே திட்பமாவது;—இடைக் கொட்கின் எற்றா விழூமும் தரும்=அங்கண மன்றி இடையே ஸபடமாயின் அப்பலப்பாடு செய்வானுக்கு நீங்காத இடம்பையைக் கொடுக்கும்; எ-று.

மறைத்துச் செய்வதாவது அணமைத்து மெண்ணியவாறு பிறரறியாம

லும்; தானந்தை உடம், தன்விவசிதம், உடிவு, செயல், சொந்தனான் அவ
 ருய்த்துணராமலும் அடக்கிச் செய்தல். அத்திட்டம், ஆண்டன்மையான்
 வருதலின், ஆண்மையெனப்பட்டது. எற்று விழுமமாலை:—பகைவர் முன்
 ளறிந்து அவ்வினைபை விலக்குதல், செய்வானை விலக்குதல் செய்வாகலின்,
 அவற்றுள் வருவன. விழுமம் சாதிப்பெயர். இவைவிரண்டுபாட்டானும் அத
 னை பகிழி உறப்பட்டது. (10)

வினைத்திட்டம்

297

விளக்கம் :—அமைச்சன் ஒருவன் தான் எண்ணிச் செய்யும்
 தொழிலைச் செய்யுங்காலத்தே பிறர் அறிபாமல் மறைத்து, அந்
 தொழில் முடிந்தகாலத்துப் பலரு மறிபச்செய்தல் வேண்டுமென்
 றும், அதுவே வினைத்திட்டமென்றும், அவ்விதமல்லாது தொழில்
 செய்து கொண்டிருக்குங் காலத்தேயே பிறர் அறிவாராயின் அத
 னால் தொழிலைச் செய்ய எண்ணிய அமைச்சனுக்கு நீங்காத
 துன்பத்தைக் கொடுக்குமென்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது.
 அதாவது? குடி, கூழ், சுட்டி, அரண்படை ஆகிய ஐந்தும் தாம் எண்
 னிய விதத்தைப் பிறர் அறியவொட்டாது செய்தலும், தான்
 அறிந்த விஷயங்களையும் தன்னுடைய இவ்விதம், உருவம், செயல்,
 சொற்கள் ஆகிய இவைகளால் இவ்வகங்களும் பிறரும் ஆராய்ந்
 தறியாமல் அடக்கிக்கொண்டு எடுத்த தொழிலைச் செய்தலும்
 வேண்டுமென்றும், அவ்வித மனவலிமை ஆண்மையுடை
 யான் ஒருவனுக்கே வருமென்றும், அவ்விதம் செய்யாது நடுவில்
 அறியும்படிச் செய்தால் அரசனது பகைவர் இவன் செய்யுங்
 காரியத்தை அறிந்து அக்காரியம் முடியாவண்ணம் செய்து விடுவ
 ஈதலால் நடுவில் அறியும்படிச் செய்தல் கூடாதென்றும் முடிவி
 லேயே அறியும்படிச் செய்கல் வேண்டுமென்றும், அதுவே வினைத்
 திட்டமென்றும் அறிந்தோ மென்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர்
 “சிலர் தாங்கள் எண்ணிய காரியத்தைச் சுலபமாய்ச் செய்வதாகக்
 கூறுகின்றனர். அவர் கூறும்வண்ணம் செய்தல் ஆகாதோ?” என்
 னனும்; ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

684. சொல்லுதல் யார்க்கு மெளிய வரியவாஞ்
சொல்லிய வண்ணஞ் செயல்.

(பரி.) இ-ள். சொல்லுதல் யார்க்கும் எளிய = யாம் இவ்வீணையை இவ் வாற்றாற் செய்தமென நிரூபிப்பதே சொல்லுதல் யாவர்க்குமெளிய;—சொல் வியவண்ணம் செயல் அரியவாம்—அதனை அவ்வாற்றினே செய்தல் யாவர்க்கு மரியவாம். எ-து.

சொல்லுதல், செயலென்பன சாதிப்பெயர். அரியவற்றை யெண்ணிச் சொல்லுதல் திட்டியில்லாதார்க்கும்பிறவின், 'எளிய' என்றார். இதனால் அந் தத்துவம் உறுதிப்பட்டது.

35

298

திருக்குறள் விளக்கம்

விளக்கம்:—தாம் இத்தொழிலை இவ்விதமாகச் செய்துவிடக் கடும் என்று வரிசைபடச் சொல்லிவிடுதல் மக்களுள் யாவர்க்கும் எளிமைபாடுமென்றும், ஆனால் அத்தொழிலை அவர்கள் சொல்லிய வண்ணமே செய்துவிடுவது யாவர்க்கும் அருமைபாகவே முடியு மென்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, அரிய காரியம் களை இவ்விதம் செய்துவிடுவாமென்று எண்ணியபடியெல்லாம் சொல்லுதல் மனவசியில்லாதார்க்கும் முடியுமாதலால் சொல்வது எளிதென்றும், சொல்லிய வண்ணம் செய்வது எவர்க்கும் அருமை பாதலால் செய்வது அருமைபென்றும் அறிந்தோமென்றனர். அது கேட்ட மாணக்கர் “இவ்விதம் எண்ணியவண்ணம் செய்யும் வினைத்திட்டமுள்ள அமைச்சன் ஒருவனை உலகோர் எவ்விதம் கருதுவர்?” என்னலும்; ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

685. வீறெய்தி மாண்டார் வினைத்திட்டம் வேந்தன்க
ணூறெய்தி யுள்ளப் படும்.

(பரி.) இ-ள். வீறு எய்தி மாண்டார் வினைத்திட்டம்—எண்ணத்தாற் சிறப்பெய்திப் பிறவிலக்கணங்களானும் மாட்சிமைப்பட்ட அமைச்சரது

வினைத்திட்டம்.—வேந்தன்சண் ஊறு எய்தி உள்ளப்பும்=வேந்தன் சண்ணே உறுதலையெய்தலான் எல்லாரானும் னெருமதிக்கப்படும்; எ-று.

வேந்தன்சண் ஊறெய்தல்=எடுத்தவினை அதனால் முற்றுப் பெற்றுச் செல்வமும், புதலும் அவன்சண்ணவாதல், எய்தலானென்பது திரிந்து நின்றது. உள்ளல்=மதிப்பான் மறவானை, இதனால் அதன் சிறப்புக் கூறப்பட்டது. (8)

விளக்கம்:—தாம் எண்ணிய எண்ணத்தால் சிறப்பினை யடைந்து மற்றைய இலக்கணங்களாலும் மேன்மை பொருந்திய அமைச்சர்சனாத் வினைத்திட்டத்தால் அரசன் எடுத்த காரியம் யாவும் முற்றுப்பெற்றுச் செலவமும், புதலும் அவன் அடைவானுதலால் அவ்வரசன் கீழ்வாரும் குடிவெல்லாம் அவ்வித அமைச்சரை னெரு மதித்து, அவரை எக்காலத்தும் மறவாநிருப்பார் என்று இத்திருக்குறள் உறுதின்றது. அதாவது, மேற்கூறிய வண்ணம், எண்ணிய வண்ணம் முடிக்கும் அமைச்சரால் அரசன் அடையும் அழிவாப்புதலும், பெரியதோர் செல்வம்கொடுதி

வினைத்திட்டம்

299

அவ்வமைச்சரை எக்காலத்தும் மறவாது உலகோர் னெருமதிப்பர் என்பது பெற்றோமென்றனர். அதனோட மாணாக்கர் “இவ்விதம் எண்ணிய வண்ணம் செய்யவல்ல அமைச்சர்க்கு எண்ணிய கருமங்கள் யாவும் கைகூடும்போலும்!” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

666. எண்ணிய வெண்ணியாங் கெய்துப வெண்ணியார் திண்ணிய ராகப் பெறின்

(பரி.) இ-ள். எண்ணிய வெண்ணியாங்கு எய்துப=தாமெய்த எண்ணிய பொருள்களெல்லாவற்றையும் அவ்வெண்ணியவாரே எய்துடர்.--எண்ணியார் திண்ணியாராகப் பெறின்=எண்ணியவர் அவற்றிற்கு வாயிலாயி வினைக்கட டிண்மையுடையாராகப் பெறின்; எ-று.

எளிதினெய்துபவென்பார், 'எண்ணியாங்கெய்துப' என்றார். அவர்

அவ்வாறல்லதெண்ணமையிற் நிண்ணியாகவே வ்ணமுடியும், அது முடிய அவையாவையுங் கைகூடுமென்பது கருத்து. இதனால் அஃதுடையாரெய்தம் பயன் கூறப்பட்டது. (க)

விளக்கம் :—ஓர் காரியத்தை எண்ணி அவ்வெண்ணியவண்ணம் மனக்கலங்காத வலிமையுடையாய் அக்காரியத்தைச் செய்து முடிப்பாராயின் அவ்வித முடிவிலால் எவ்வெவ்வித பயனை அடைய விரும்பினாரோ அவ்வவ்விதம் அடைந்தே விடுவர் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, மதியுடைய மந்திரிகள் தாம் முடிக்கவல்ல காரியங்களை அன்றி, வேறு முடியாத காரியங்களை எண்ணாரென்றும், அவ்விதம் முடிக்கவல்ல காரியங்களை எண்ணியபடிச் செய்யுங்காலத்து மனக்கலங்காத திட்பமுடையவராதலால் அக்காரியத்தைச் செய்தே முடிப்பான்றும், அவ்விதம் செய்து முடித்துவிடுவதால் அக்காரியத்தால் ஆகிய பயன்களை யெல்லாம் அடைவது திண்ணமென்றும் அறிந்தோம். அதாவது விளைத்திட்ப முடையார்க்கு ஆகாத கருமயில்லை யென்றும், அக் கருமங்களால் வரும் பயன்களாகிய பொருளை அடைவது கலைமென்றும் கண்டோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர் “இவ்வித வல்லமையுடைய அமைச்சர் உலகத்தாரால் மதிக்கப்படுவர் என அறிந்தோம். ஆயின் உருவிற் சிறிப்பரவிருப்பாராயின், அவ்வுருவத்

800

திருக்குறள் விளக்கம்

தின்பொருட்டு அவரது எந்தென்பதைக் கருதாத இகழ்வாரோ அல்லது புகழ்வாரோ?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

667. உருவுகண் டெள்ளாமை வேண்டு முருள்பெருந்
கச்சாணி யன்னு ருடைத்து. [தோர்க்

(பரி.) இ.ந். உருள் பெருந்தோர்க்கு அச்ச ஆணி அன்றார் உடைத்து = உருளாநின்ற பெரிய தோர்க்கு அச்சின்னன் ஆணிபோல வினைக்கட்டிண்ணியாரையுடைத்து உலகம்;—உருவு கண்டு எள்ளாமை வேண்டும் =

அதனால் அவரை வடிவின் சிறுமைகளைக் கி இகழ்தலை யொழிக் ; எ-து.

சிறுமை, என்ஊகாமவேண்டு மென்பதனானும், உவமையானும் பெற் றும். அச்சு=உருள்கோத்த மாம். ஆணி=உருள் கழலாது அதன் கடைக் கட்ட செருகுமது. அது வடிவாற் சிறிதாயிருத்தே பெரிய பாரத்தைக் கொண் டுய்க்குள் தீட்பமுடைந்து, அதபோல, வடிவாற்சிறியாயிருத்தே பெரிய வினைகளைக் கொண்டுய்க்குள் தீட்பமுடைய அமைச்சரு முனர், அவரை அத்தீட்பகோக்கி அறித்தகொண்ட வென்பதாம். இதனால் அவரையறியு மாறு கூறப்பட்டது. (எ)

விளக்கம்:—உருண்டு ஒடுகின்ற தேர் ஒன்றினுக்கு அதன் அச் சின்கள் ஆணிபோலத் தாம் எண்ணிய தொழிலைச் செய்தமுடிக்க வல்ல மனத்தீட்ப முடையாராலேயே இவ்வலகம் நிலைபெற்ற வகு கின்றது. ஆதலால் வினைத்தீட்பமுடையாரை அவரது தேக வடி வின் சிறுமையைப் பார்த்து இகழ்தல் செய்யாது ஒழிதல்வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, பெரிய தேர் ஒன்றுக்கு அச்சு என்சின்ற திரும்பின் கடைசியில் கோத்துள்ள சிறியதேர் திரும்பானது அத்தேரின் சக்கரங்களை விழுவாட்டா மல் செய்து, அத்தேர் பெரிய பாரத்தையும் தன்மேற்கொண்டு திரும்பும் தருதியைச் செய்கின்றதாதலால், அது போல வினைத் தீட்பமுடையார் தாம் உருவின் சிறியாயிருத்தாராயினும் அரசு னுக்கு வேண்டுவனவாகிய பெரிய தொழில்களைப்பெல்லாம் தன்மேற் கொண்டு செலுத்தும் வலிமையுடையவராய் யிருப்பாராதலால் அங் வலிமையை கோக்கி அவரைப் புகழ்வதைவிட்டு, அவர் உருவ கோ க்கி 'இவர் என்செய்வர்!' என்று இகழ்த்த அதனால் ஆரும் குற் றத்தை அடைதல்கூடாது என்றறிந்தோம் என்றனர். அதுவேட்ட

வினைத்தீட்பம்

301

மாணாக்கர் "மதித்தீட்பமுடையாரை அவரது ஆற்றலால் அறிதல் வேண்டுமேயன்றி உருவத்தால்மதித்தல்கூடாது என்பது அறிந் தோம். ஆயின் ஒருவன் தான் எண்ணிய வினையைப் பொறுமைபா கச் செய்தல்வேண்டுமோ? அல்லது எடுத்தவுடன் செய்தமுடித் தல் வேண்டுமோ?" என்னலும் ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

668. கலங்காது கண்ட வினைக்கட் டுளங்காது

துக்கங் கடிந்து செயல்.

(பர்.) இன். கலங்காது கண்ட வினைக்கண் = மனத்தெளிந்து செய்வதாகத் துணிந்த வினையின்கண், — துளங்காது துக்கம் கடிந்து செயல் = பின்னசைதவ்வன்றி நீட்டித்தலையொழிந்து செய்க; எ-று.

கலங்கியவழி ஒழிவதும் செய்வதுபோற் றேன்றுமாகலின், தெளிந்து பலகாலாராய்த்த தாஞ்செய்வதாக ஒர்த்த வினையைக் கலங்காது 'கண்ட வினை' என்றார். துளங்காமை = திட்பமுடைமை. (அ)

விளக்கம்:— ஒருவன் மனத்தினிடத்தே பலகால் ஆராய்ந்துச் செய்யக்கூடிய வினை என்று தீர்மானித்த அதைச் செய்துவிடுவோம் என்று துணிந்து அத்தொழிலைச் செய்யுங்காலத்துப் பின் மனத் தளர்ச்சியில்லாமலும், காலம் நீட்டிக்கவில்லாமலும் செய்து விடவேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, ஒர் காரியத்தைத் தொடுங்கால் எண்ணிச் செய்தல்வேண்டும் என்ற நீதியை எண்ணி ஆராய்ந்துச் செய்கின்ற காலத்த மேலும், மேலும் அக்காரியத்தில் சந்தேகத்துக் காலந்தாழ்க்கச் செய்வாணயின் அக்காரியம் முடிவுபெறாது. ஆதலால் செய்ய எண்ணிய உடனே செய்தே முடித்தல் வேண்டும். காலம் தாழ்த்தல் கூடாது என்று அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர் "இவ்விதம் வினையைத் தொடங்கிச் செய்யுங்காலத்து, செய்கின்ற ஒருவனுக்குத் துன்பங்கள் இடைவிடாது வருமாயின் என் செய்வது?" என்னலும்; ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

669. துன்ப முறவரினுஞ் செய்க துணிவாற்றி யின்பம் பயக்கும் வினை.

(பர்.) இன். துன்பம் உற உரினும் = முதற்கண் மெய்ப்புயற்சியாற் றமக்குத் துன்பம் இவ வருமாயினும், — இன்பம் பயக்கும் வினை துணிவு ஆம்

302

திருக்குறள் விளக்கம்

நிச்செய்க = அது கோக்கித் தனராது முடியின்கண் இன்பம் பயக்கும் வினையைத் திட்பமுடையராய்ச் செய்க. எ-று.

துணிவு = கலங்காமை. அஃதுடையார்க்கல்லது கணிசமாய முயற்சித்

துன்பகோக்காது நிலையுதலுடைய பரிணாமவின்பத்தை கோக்கிச் செய்தல் கூடாமையின், 'துணிவாற்றிச்செய்க' என்றார். இவை யிரண்டொட்டானும் அவர் வினைசெய்யுமாறு கூறப்பட்டது. (க)

விளக்கம் :—வினையைச் செய்பவன் தான் செய்யும் வினையில் முதலில் தேகமுயற்சியால் தனக்குத் துன்பம் வருவதாகக் காணப்படினும் அத்துண்பத்திற்காகத் தளர்ச்சி அடையாது அய்வினை முடிந்த பிறகு தனக்கு உண்டாகும் இன்பம் ஒன்றையே கருதி மகைநலங்காது எடுத்த காரியத்தைச் செய்தல் வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது? ஒர் கணத்தான் தோன்றி மறைந்து போவதாகிய நிலைபற்ற துன்பத்தின் பொருட்டு நிலையாக உடைய பெரியதோரின்பத்தை இழத்தல் கூடாது; ஆதலால், அய்வின்பத்தின்பொருட்டு எத்துணைத் துன்பம் வரினும் எடுத்த காரியத்தைக் கைவிடுதல் கூடாது என்று அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணிக்கர் "இவ்விதம் வினைத்திட்பமென்பது ஒன்றில் லாது ஏனைய பெருமை யெல்லாம் உடையாரை உலகம் மதிப்பாரே?" என்னலும்; ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

670. வினைத்திட்ப மெய்தியக் கண்ணும் வினைத்திட்பம் வேண்டாரை வேண்டா துலகு.

(பரி.) இ-ள். வினைத்திட்பம் வேண்டாரை=வினைத்திட்பத்தை இது மகக்குச் சிறத்தென்று கொள்ளாத அமைச்சரை,—வினைத்திட்பம் எய்தியக் கண்ணும்=ஒழிந்த திட்பங்கொல்லாமுடையாராயவிடத்தும்,—வேண்டாது உலகு=என்குமதியார் உயர்ந்தோர்; ஏ-று.

மனத்தின்கண் திட்பமில்லாதார்க்குப் படை, அரண், சட்டி முதலிய வற்றின் திட்பங்கொல்லாம் உளவாயினும், வினை முடியாதாம், ஆகவே, அவையெல்லாம் கெடுமென்பதுபற்றி, 'உலகு வேண்டாது' என்றார். இதனால் வினைத்திட்பமில்லாதாரதிரிபு கூறப்பட்டது. (வ)

விளக்கம் :—அமைச்சர் தொழிலை மேற்கொண்டு எம் தொழிலுக்கு, எடுத்த காரியத்துள் மகைநலங்காதிருத்தல். என்னும், வினைத்திட்பமே சிறப்பு உடையது என்று, அய்வினைத்திட்பத்தைக் கொள்

எரத அமைச்சர்களை அவரிடத்தே உள்ள மற்றைய உயர்ந்த குணங்களைப்பெல்லாம் கருதி உயர்ந்தோர் மதியார் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது? அமைச்சர்க்குப் படை வலிமையும், அரண் வலிமையும், நட்பினர் வலிமையும் இவை களெல்லா மிருக்கினும் மனவலி இல்லாவிடில் மேற்கூறிய அங்கக் களெல்லாம் வினைமுடிவதற்கு ஆகாரங்களாக நில்லாதலால் இவ்வங்கங்களைக்கொண்டு அறிவுடையோர் வினைத்திட்டியில்லா அமைச்சரை விரும்பாரென்று கண்டோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர் “ இவ்வினைத்திட்டமென்னும் அதிகாரத்தால் அமைச்சர்கள் மனவலிமையுடையராதலால் உள்ள சிறப்பினையும், மனவலிமையில்லாமையால் அடையும் இழிவினையும் அறிந்தோம். இனி அவ்வினைபை எவ்விதம் செய்தல் வேண்டுமென்னும் வகையையும் அறிய விரும்புகின்றோம்” என்னலும்; ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

68. அதிகாரம்.

வினைசெயல்வகை.

(பரி.) அஃதாவது அத்திட்டமுடைய அமைச்சன் அவ்வினையைச் செய்யும் திறம். அதிகாரமுறைமையும் இதனானே விளங்கும்.

விளக்கம் :—அதாவது அமைச்சனானவன் மனங்கலங்காத தன்மையோடு தொழிலைச் செய்யுங்காலத்த அத்தொழிலைச் செய்யும் விதம். திட்டமுடையான் ஒருவனுக்கு இது அறிவித்தல் வேண்டுமாதலால் வினைத்திட்ட மென்னும் அதிகாரத்துக்குப் பிறகு இது வைக்கப்பட்டுள்ளது என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர் “நாங்கள் அறிய விரும்புவதும் இதவே ஆகலால் வினக்கல் வேண்டுமே!” என்னலும்; ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

671. குழ்ச்சி முடிவு துணிவெய்த லத்துணிவு

தாழ்ச்சியுட் டங்குத றீது.

(பரி.) இ-ள். குழ்ச்சி முடிவு துணிவு எய்தல்-விசாரத்திற்கெல்லாவது

விசாரிக்கின்றான் இனி இது தப்பாதென்றுத் துணியினைப் பெறுதல்;—அத்

304

திருக்குறள் விளக்கம்

துணிவு தாழ்ச்சியும் தங்குதல் தீது = அங்களைத் துணிவுபெற்ற வினைபின் கீட்டியப்பின்சுட்டல்குமாயின், அது குற்றமுடைந்து; எ-து.

குழ்ச்சிமுடிவு துணியெய்தலெனவே, துணியெய்துமளவுக்கு குழ வேண்டுகொண்டது பெற்றும், பின்னர்த் துணிவுஆகுபெயர். கீட்டியபு-செய்யும் காலத்துச் செய்யாமை. அஃதுள்வழிக் காலக் கழிவாகலானும், பகைவர் அறிந்தபுறித்தலானும் முடியாமையின், அதனைத் 'தீது' என்றார். (ச)

விளக்கம்:—அமைச்சனான தான் செய்யுங்காரியத்தை விசாரித்து அறிவதற்கு அளவாவது நாம் இப்போது எடுத்த காரியம் இனித் தவறாது முடியும் என்னும் துணியினை அடைதலென்றும், அவ்விதம் துணியினைப் பெற்றபிறகு அக்காரியத்தைக் காலம் தாழ்த்திச் செய்வானாயின் அக்காரியம் முடியாது குற்றப்படுமென்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது? அமைச்சனான தான் எண்ணிய கருமத்தைச் செய்வதற்குப் பொருந்தும் அளவு விசாரித்தறிந்து அது செய்யின் அக்காரியம் முடிவுபெறும் என்று துணிந்தபிறகும், காலம் தாழ்ப்பானாயின் பகைவர் இவனது செயலை அறிந்து இவனெடுத்த காரியத்தை முடியவொட்டாமல் உபாயங்களால் அழித்து விடுவாரதலால் எண்ணித் துணிந்த உடனே காலதாமதம் உண்டாதல் கூடாது என்று அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர் "செய்யும் காரியங்களில் காலம் தாழ்க்க வேண்டிய காரியங்களில்லைபோ!" என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

672. தூங்குக தூங்கிச் செயற்பால தூங்கற்க

தூங்காது செய்யும் வினை.

(பரி.) இ-ள். தூங்கிச் செயற்பால தூங்குக = கீட்டித்துச் செய்யும் பருதியவாய வினைகளுள் கீட்டிக்க;—தூங்காது செய்யும் வினை தூங்கற்க = கீட்டியாது செய்யும் வினைகளுள் கீட்டியாதொழிக. எ-து.

இருவழியும் இறுதிக்கட்டொக்க ஏழாவது விரிக்கப்பட்டது. இருவகை வினைகளும் வய்யானும் காலத்தானும் அறியப்படும். மாறிச்செய்யின், அவை

வாயாவென்பது கருத்து. மேற்கூறியவையென்றார், ஈண்டதனைப் பகுத்
தக் கூறினார். இவையிரண்ட்பாட்டானும் பொதுவகையால் வினைசெய்யுந்
திறம் கூறப்பட்டது. (உ)

விளக்கம்:—காலம் தாழ்த்துச் செய்யக்கூடிய தருதியையு
டைய வினைகளைக் காலம் தாழ்த்தே செய்தல் வேண்டுமென்றும்,

வினைசெயல்வகை

305

அவ்விதமே காலம் தாழ்க்காது விரைந்து செய்யவேண்டிய காரி
யங்களைக் காலம் தாழ்க்காது விரைந்து செய்தல் வேண்டும் என்றும்
இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆதலால், அமைச்சனானவன் 'இது
செய்தல் கூடும்' என்று துணிவு பிறந்த பிறகும் மேற்கூறியவன்
ணம் இருவகை வினைகளையும் வலிமையாலும், காலத்தாலும் அறிந்து
அவை வாய்க்குமாயின் விரைந்து செய்தல் வேண்டுமென்றும், வலி
மையும், காலமும் பகைவரை வெல்லக்கூடிய அளவு வாய்க்காதா
யின் வாய்க்கும் அளவுபொறுத்துச்செய்தல் வேண்டுமென்று மறிக்
தோமென்றனர். அது கேட்ட மாணிக்கர் "பொதுவாக அமைச்
சன் தன் விளைவைச் செய்வதை அறிந்தோம். இனி சதுர்வித உபா
யங்களுள் எவ்வுபாயத்தை முதலில் செய்தல் வேண்டும்?" என்ன
தும்; ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

673. ஒல்லும்வாய் யெல்லாம் வினைநன்றே யொல்லாக்

செல்லும்வாய் நோக்கிச் செயல்.

[காற்

(பரி.) இன். ஒல்லும் வாய் எல்லாம் வினை என்று = வினைசெய்யுங்கால்
இயலாமிடத்தெல்லாம் போராற்செய்தல் என்று;—ஒல்லாக்கால் செல்லும்
வாய் நோக்கிச் செயல் = அஃகியலாவிடத்து ஏனை மூன்றுபாயத்தின்கூடும்
அது முடிவதோ ருபாயநோக்கிச் செய்க; எ-று.

இயலாமிடம் = பகையிற்றான்வலியனாய்காலம். அக்காலத்துத் தண்டமே
என்று என்றார்; அஞ்சுவது அதற்கேயாகவின். இயலாமிடம் = ஒத்தகாலமும்
மெலியகாலமும். அவ்விரண்டு காலத்துஞ் சாம பேத நானங்களுள் அது
முடியுமுபாயத்தாற் செய்கவென்றார்; அவை ஒன்றற்கொன்று வேறுபாடு
டைய வேணும் உடம்படுத்தற்பயத்தாற் நம்முனொக்குமாகவின். இதனாள்
வலியான், ஒப்பான், மெலியானென நிலை மூவகைத்தென்பதாலும், அவர்

தன் வலியை நிற்ப்பும், கூறப்பட்டன. (க)

விளக்கம்:—அமைச்சரவர்கள் பகைவரிடத்துத் தன் தொழி லைச் செய்யுமிடத்துத்தான் வலியானாயிருப்பானாயின் சதாவித உபாயங்களுள் எவ்வகையது உபாயமாகிய தண்டத்தால் செய்வது என் றென்றும், அலிது முடிபாவிடில் ஒழிந்த மூன்றுஉபாயங்களுள் அந் தந்த தொழிலிற்கும், காலத்திற்கும் தக்க அளவாக ஒவ்வொன்றி லுள்ளிக்கொண்டு செய்து முடித்தல்வேண்டும் என்றும் இத்திருக்குறள்

39

308

திருக்குறள் விளக்கம்

கூறுகின்றது. அதாவது பகைவனில்தான்வலியையுடையவனாயிருப் பாளாயின் அக்காலத்துப் பகைவரைப் போர்செய்து அடக்குகின்ற தண்டமென்றும் உபாயமே சிறந்ததென்றும், ஏனெனின்? பகைவர் அஞ்சுவது அத்தண்டத்திற்கே ஆகலானென்றும், இனி வலியும், காலமும் ஒத்தில்லாவிடத்து ஏனைய சாம தான பேதமாகிய மூன்று உபாயங்களுள் ஏதேனும் தான் எடுத்த கருமத்திற்குத் தக்கவித மாகச்செய்தமுடிந்துக் கொள்ளல்வேண்டுமென்றும் அறிந்தோம். அன்றியும் பகைவனைக் காட்டிலும் வலியவன், பகைவனுக்குச் சமமானவன், பகைவனைவிட மெலியவன் என்கின்ற மூன்று திறத்தினருள் பகைவனைவிட வலியவனாயுள்ளவன் செய்யும் திறம் இது என்று கூறப்பட்டது என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர் “அமைச்சரவன் ஏன் எக்காலத்தும் பகைவரை வெல்லும் திற னையே காடுதல்வேண்டும்? உலகத்து யாவரும் உயிர் வாழ்தலே விரும்பத் தக்கதன்றோ.” என்னதும்; ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

674. வினைபகை பென்றிரண்டி னெச்ச னினையுங்காற் றியெச்சம் போலத் தெறும்.

(பா.) இ-ள். வினை பகை என்ற இரண்டின் எச்சம்=செய்யத்தொடங் கிய வினையும் கணியத் தொடங்கிய பகையுமென்று சொல்லப்பட்ட இரண் டன தொழிலும்,—வினையுங்கால் தீயெச்சம்போலத் தெறும்=ஆராயுங்காற் றீயின தொழிலுபோலப் பின் வளர்த்து கெடுக்கும்; ஏ-று.

இனி இக்குறை என்செய்வதென்று இகழ்ச்சிதொழியற்க, முடியச்செய்க வென்பதாம். பின் வளர்த்தலொப்புமைபற்றிப் பகையெச்சமும் உடன்

விளக்கம் :— அமைச்சனானவன் தான் செய்யத் தொடங்கிய தொழிலையும், கணியத் தொடங்கிய விரியினையும் ஆகிய இவ்விரண்டினையும் சரிவாகச் செய்யாது இகழ்ச்சியால் விட்டுவிடுவானாயின், அவ்விரண்டின் முடிவும் ஆராயப் புகுந்தால் எரிந்து கொண்டிருந்த தீயானது அடங்கிப்போய் சிறிதிருந்த காலத்தே அது தீங்கு செய்யாது என்று இகழ்ந்து அதனை விட்டுவிட்டுப் போனால் பின்னர் விட்ட சிறு தீயானது எவ்விதம் பெருகிக் கெடுக்கின்றதோ அது போல் பெருகிக் கெடுக்கும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது.

வினைசெயல்வகை

307

அதாவது? வலியவனாயுள்ள அமைச்சன் ஒருவன் தான் தொடங்கிய காரியத்தைச் செய்யுமிடத்து, பெரிதும் செய்த பிறகு ஓர் சிறிதிருக்குமாயின் 'எதென்றை நம் வலிக்கு இது செய்வது ஓர் பெரிய காரியமோ?' என்று விட்டுவிடுவானாயின் அவ்விட்ட சிறு காரியமானது காலம் முதலிய வேறு பாட்டினால் பெரிதும் அதிகரித்துப் பின்னர் செய்வதற்கு முடியாமலே கெட்டுப் போகுமென்றும், அதுபோலவே பகைவரை "அடக்கக்கூடிய தொழில்களை எல்லாம் செய்து அதுமுற்றும் முடிக்காது அப்பகைவர் சிறிது நிலைக்கும் படி விட்டுவிடின் அப்பகைவனான காலவேறுபாட்டினால் இவனினும் வலியவாய் இவனை வென்றறிதல் கூடுமென்றும் கூறுவார் தீயினை உவமை கூறினர். தீயானது முற்றும் அகிந்து போனது போல் காணப்பட்ட காலத்து அதனை அலஷியம் செய்து விட்டு விடின் பிறகு காற்று முதலிய உதவியால், அகிந்து போனதுபோலிருந்த தீயானது வளர்ச்சியை அடைந்து பக்கத்துள்ள பொருளை யெல்லாம் எவ்வாறு அழித்து விடுகின்றதோ, அவ்விதம் வலியவனையும் மெலிய பகைவன் அழித்தவிடுவான் என்று அறிந்தோ மென்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர் "இவ்விதம் அமைச்சனானவன் வலிமையுடையவனாக இருக்கினும் எதனையும் எண்ணிச் செய்தல் வேண்டுமன்றோ? அவ்விதம் எண்ணவேண்டுவன எனவ? என்று அறிவித்தல் வேண்டும்" என்னலும்; ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

675. பொருள்கருவி காலம் வீணாயிடனொ ணைந்து
மிருடர வெண்ணிச் செயல்.

(பரி.) இன். பொருள் கருவி காலம் வீண இடனொடு ஐந்தம்=வீண செய்யுமிடத்துப் பொருளுள் கருவியுள் காலமும் வீணையும் இடனொடுமாயி இவ்வைந்தணையும்—இருள் நீர எண்ணிச் செயல்=மயக்கமறவெண்ணிச் செய்க; எ-று.

என்னொடு பிறவழியுள் கூட்டப்பட்டது. பொருள்=அழியும் பொருளும் ஆகும் பொருளும். கருவி=தன்ருணையும் மாற்றூர்நாணையும். காலம்=தனக்காள் காலமும் அவர்க்காள்காலமும். வீண=தான்உல்லவீணையும் அடர்வல்லவீணையும். இடம்=தான் வெல்லுமடமும் அடர் வெல்லுமடமும். இவற்றைத் தான் வென்றியெய்துத் திறத்திற் பிழையாமவெண்ணிச் செய்க வென்பதாம். (6);

308

திருக்குறள் விளக்கம்

விளக்கம் :—அமைச்சனாவான் தான் தன் பகைவன்மீது போரினைச் செய்பத் தொடங்கிய காலத்துத் தான் செலவழித்த பொருளையும், காரியம் முடிந்தபிறகு அதனூல் தனக்கு வரும் பொருளையும், தனக்கு உள்ள படைவலிமையும், பகைவர்க்கு உள்ள படைவலிமையும் தனக்கு ஆகும் காலமும், பகைவர்க்கு ஆகும் காலமும், தான் செய்ப எண்ணிய போரில் தான் வெல்லவழியிருக்கின்ற தருதியும், தன்பகைவன் வெல்லுவதற்கு உரிய தருதியையும், தான் சென்று போரிட்டு வெல்லுவதற்கு ஏற்றநாகிய இடமும், தன் பகைவர் சேர்ந்து தன்னை வெல்லுவதற்கு எண்ணியுள்ள இடமும் ஆகிய இவ்வைந்தினையும் சிறிதும் மயக்கமில்லாத அறிந்து செய்தல் வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனூல் தன்வலியும், மாற்றான் வலியும் அறிவதுடன் தான் வெல்லுவதற்காகச் செலவழித்த பொருள் மிகப்பெரியதாகி அதனூல் அடையும் லாபம் மிகச் சிறியதாயிருந்தாலும் தன்னுடைய படை வலிமை மாற்றான் படைக்கு நேற்றுப்போவதாயிருந்தாலும், தனக்கு உரிய ஈள்களும் கோள்களும் தருதியற்றனவா யிருந்தாலும்,

தான் தொடங்கிய வினைபகைவன் வலிமைக்குக் குறைவாக இருந்தாலும் சதப்புதிரை முறையாக நிலங்களைலாது தக்கதோர் இடமொன்று வாய்க்காதாயினும் வெல்லுதல் கூடாது ஆதலால் இவ்வைந்து தருதியையும் நீர எண்ணிப் பிழையாமல் செய்தலே அமைச்சனது வினைசெயல் வகை என்று அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர் “ அமைச்சனுவான் ஒருவன் தான் எண்ணிய கருமம் ஒன்றினைப் பிழைபடாமல் செய்துகிடுதல் வேண்டும் என்பது இதனால் அறிந்தோம். அவ்விதம் செய்யுங்கால் ஓர் சிறு பயினை அடைவதாயிருக்கினும் பெரியதோர் முயற்சி செய்து அதனை முடித்துவிடல் வேண்டும் போதும்!” என்னதும்; ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

676. முடிவு மிடைபூறு முற்றியாஹ் கெய்தும்
படுபயனும் பார்த்துச் செயல்.

(பர்.) இ-ள், முடிவும்=வினைசெய்யுங்கால் அது முடிதற்குநாதாம் முயற்சியும்—மிடைபூறும்=அதற்கு வருமிடைபூறும்—முற்றியாஹ்கு எய்தும்

வினைசெயல்வகை

309

படுபயனும்=அது நீக்கி முடிந்தார் குணெய்தும் பெரும்பயனும்—பார்த்துச் செயல்=சீர்துக்கிச் செய்க; எ-று.

முடிவு=ஆருபெயர். முயற்சியிடைபூறுகனதளவிற பயனதளவு பெரிதாயிற் செய்கவென்பதாம். (க)

விளக்கம் :—அமைச்சனுவன் ஓர் காரியத்தைச் செய்யுமிடத்து அது முடிவதற்குச் செய்வவேண்டிய முயற்சியினையும், அவ்விதம் முயற்சி செய்யும் காலத்து ஈடுதில் வரும் துன்பங்களையும், வந்தனவாகிய அவ்விடைபூறுகள் நீக்கி எடுத்த காரியம் முடிவதால் தான் அடையும் பயனையும் ஆகிய இவைகளை எல்லாம் கணக்கிட்டுப் பார்த்து ஓர் காரியத்தைச் செய்தல்வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், முயற்சியும் முயற்சியில் உண்டா

கும் துன்பங்களும் பெரியனவாக இருந்து அடையும்பயன் சிந்திதக இருக்குமாயின் அவ்வித காரியத்தைச் செய்தல் கூடாதென்றும், முயற்சிக்கும் துன்பத்திற்கும் தக்க அளவாகப் பெரும்பயன் கிடைத் தாலே ஒரு காரியத்தைச் செய்தல் வேண்டுமென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர் “இவ்விதம் அமைச்சரவர்கள் தன் காரியத்தை முற்றும் முடிக்கவல்ல அறிவுடையவராயினும், அவன் ஏனையாது உபாயங்கோபும் அறிதல் வேண்டாபோ?” என் னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

677. செய்வினை செய்வான் செயன்முறையவ்வினை யுள்ளறிவா னுள்ளங் கொளல்.

(பரி.) இ-ள். செய்வினை செய்வான் செயன்முறை = அவ்வாற்றாற் செய்யப்படும வினையைத்தொடங்கினான் செய்யுமுறைமையாவது—அவ்வினை உள் அறிவான் உன்எம் கொளல் = அதனது உள்பாட்டினை யறிவான் கருத்தினைத்தானறிதல்; ஏ-று.

அவ்வாறென்றது பொருண் முதலிய வெண்ணையும் முடிவு முதலிய தூக்கலையும், உள்சிறிவான் = முன்செய்து போந்தவன். அவன் கருத்து = அவன் செய்து போந்த உபாயம். அதனை யறியவே, தானும் அதனாற் செய்து பயனெய்து மென்பதாம். இவை மூன்றுபாட்டானும் ஒப்பான் செய் யுக் திறம் கூறப்பட்டது. (எ)

316

திருக்குறள் விளக்கம்

விளக்கம்:—அவ்விதம் பெரும்பயன் கருதிச் செய்பக்கடிய தொழிலைச் செய்பத்தொடங்கிய அமைச்சன் ஒருவன் செய்யும்முறை மையாவது இதற்குமுன் இவ்வித தொழிலைச் செய்து போந்தவன் ஒருவனை ஆய்ந்து அவன் இவ்வித காரியங்களுக்குச் செய்ததாயி உபாயத்தினை அறியவேண்டுவது என்று இத் திருக்குறள் கூறின் றது. இதனால், மகிமத்திரியாயி ஒருவன் பயன் தூக்கிச் செய்யும் காரியத்தன் இவ்வித காரியத்தை இதற்குமுன் செய்து போந்த வனாகிய ஒருவனைக்கொண்டு இதை எவ்விதம் செய்வது என்றறிந்து

அவ்வழியே செய்து நிற்பானாயின், செய்யும் காரியத்தால் பயனை அடைவான் என்பது பெற்றோம். ஆதலால் தன்னை ஒத்த பகைவனிடத்து அமைச்சன் ஒருவன் செய்ய வேண்டிய தருதிகள் இவை என்று அறிந்தோமென்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர் "ஓர் வினையைச் செய்யும் காலத்து அவ்வினையுள் அனுபவமுடையான் ஒருவன் கருத்தறிந்து செய்வான், பெரும்பயன் அடைவானென்று அறிகிறோம். ஆயின் ஓர் காரியத்தை ஒருவன் தொடங்கி அக் காரியத்தின் பயன் ஒன்றையே கருதுதல் வேண்டுமோ? அன்றி அக்காரியத்தால் மற்றொரு காரியத்தையும் முடித்துக் கொள்ளுதல் வேண்டுமோ?" என்னலும்; ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

678. வினையான் வினையாக்கிக் கோட னனைகவுள்
யாணையால் யாணையாத் தற்று.

(பரி.) இ-ள். வினையான் வினை ஆக்கிக்கோடல் = செய்கின்றவினையாலே அன்னது பிறிதுமோர் வினையை முடித்ததுக்கொள்க; - வினைகவுள் யாணையால் யாணையாத் தற்று = அது மதத்தானனைத்த கபோலத்தினையுடைய வினையாலே அன்னது பிறிதுமோர் வினையைப் பிணித்ததனோடு டொக்கும்; எ-று.

பிணித்தற் கருமை தோன்ற வினைகவுளென்பது பின்னுல் கூட்டப்பட்டது. தொடங்கிய வினையானே பிறிதுமோர் வினையை முடித்தற்குபாயமா மாறு எண்ணிச் செய்க; செய்யவே, அம்முறையான் எல்லாவினையும் எளிதின் முடியு மென்பதாம். (அ)

விளக்கம்:—யாணையைப் பிடிப்பவர் மதக்கொண்ட யாணை ஒன்றோடு மற்றோர் யாணையைப் பிணிப்பதுபோல் ஒருவன் தான்

எண்ணிச் செய்த காரியம் ஒன்றினால் அவ்வித தருதியுடைய மற்ற யோர் காரியத்தையும் முடித்துக்கொள்ளல் வேண்டும் என்று இத் திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது? யானையைக்கொண்டு மற்றோர் யானையைப் பிடிக்கின்ற உபாயத்தைப்போல், மெலியவனாக வுள்ள அமைச்சன் ஒருவன் தான் ஒரு காரியத்தை முடிக்கும் காலத்தும் தான் தொடங்கிய தொழிலாலேயே மற்றொரு காரியத்தையும் முடித்துக் கொள்ளுதல் வேண்டுமென்றும், அவ்விதம் ஒன்றைக் கொண்டு மற்றொன்றை முடிப்பதால் இவன் என்னும் எல்லாக் காரியங்களும் மிக எளிதாக முடிக்கீதவிடும என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதனேட்ட மாணாக்கர் “இவ்விதம் வினைசெய்யும் அமைச்சன் ஒருவன் தான் தொடங்கிய வினையில், தனக்கு நட்பினராய் உள்ளவரையே முதலில் ஆதரித்தல் வேண்டுமோ அன்றி எது செய்தல் வேண்டும்?” என்னனும்; ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

679. நட்பார்க்கு நல்ல செயலின் விரைந்ததே

யொட்டாரை யொட்டிக் கொளல்.

(பரி.) இன். நட்பார்க்கு நல்ல செயலின் விரைந்ததே=வினைசெய்வானாற் நன்னட்பார்க்கு இனிபவற்றைச் செய்தலினும் விரைந்து செய்யப்படும்—ஒட்டாரை ஒட்டிக்கொளல்=தன் பகைவரோடு ஒட்டாரைத்தனக்கு நட்பாக்கிக் கொடல். எ-று.

அவ்வினை வாய்த்தற் பயத்தவாய இவ்விரண்டும் பகைவர்க்குத் தன் மெலிவு புலனாவதன் முன்னே செய்கவென்பார், ‘விரைந்தது’ என்றார். விரைந்து செய்யப்படுவதென்றவாறு. வினைசெய்யும் நிறமாகவிற் பகைவரோடொட்டாராயிற்று. தன்னொட்டார் பிறகுட்கூடாமல்மாற்றிவைத்தவெளிநுமமையும். (க)

விளக்கம்:—பேரரினைத் தொடங்கிய அமைச்சன் ஒருவன் தனக்கு நட்பினராய் உள்ளார்க்கு இனிமை உண்டாக்கும் செயல்களைச் செய்வதற்குமுன் தன் பகைவரிடத்தே நட்புக் கொள்ளா திருக்கும் மக்களிடம் விரைந்து சென்று அவர்களை நட்பாக்கிக் கொள்ளல் வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, ஒரு தொழிலைச் செய்வான் தனக்கு வேண்டிய நட்பினரைத்

தழுவிக்கொள்ளுதல் மிக முக்கியமென்றும், ஆனால் அந் ஈட்டினர் தன்னிடத்தே அடைய விரும்பிய உதவிகளை அவர்க்குச் செய்வ தற்குமுன் தன் பகைவர்க்குப் பகைவராக உள்ளவரைத் தெரிந்துக் கொண்டு அவர்க்கு வேண்டுவன வெல்லாம் செய்து அவரைத் தம் ஈட்டினராக்கி, தன்னுடைய துணைப்பலத்தை பெருக்கல் வேண்டு மாதலால் முதலில் பகைவரது பகைவரைத் தழுவிக்கொள்ளுதல் வேண்டுமென்றும் பின்னர் தனக்கு உள்ள ஈட்டினரைத் தன்னை விட்டுப் பிரியாநிருப்பதற்கு வேண்டுவன செய்து அவர்களை மே ழும் மேழும் உறவாக்கிக்கொள்ள வேண்டுமென்றும், இவ்விரண்டு காரியங்களும் பகைவர்களுக்குத் தன்னுடைய பல மில்லாமையெ தெரிவதற்குமுன் விரைந்து செய்தல் வேண்டுமென்றும், இவ்விதம் செய்வதே ஓர் தொழிலிச் செய்யும் வகையென்றும் அறிந்தோ மென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர் இவ்விதம் எடுத்த காரியங்களை முடிவு பெறும்படிச் செய்யவல்ல அமைச்சன் ஒருவன் தன்னின் வலியான் ஒருவன் தன்மீது எதிர்த்த காலத்தே தனக்கு அது கை கூடாததுபோல் தோன்றின் மெலியாளுகிய இவன் என் செய்தல் வேண்டும் என்னதும், ஆசிரியர் உறவாராயினர்.

880. உறைசிறியா றுண்ணடுங்க லஞ்சிக் குறைபெறிற்
கொள்வர் பெரியார்ப் பணிந்து.

(பரி.) இ-ள். உறை சிறியார் = ஆளுமிடஞ் சிறியாய அமைச்சர்; — உள் ஈடுங்கல் அஞ்சி = தம்மீன் வலியார் எதிர்த்தவழித் தம்பகுநி ஈடுங்கலையஞ்சி, — குறை பெறின் பெரியார்ப் பணிந்து கொள்வர் = அந்நிலைக்கு வேண்டுவதாய சந்து உடுமாயின், அவரைத் தாழ்த்து அதனை யேற்றக் கொள்வர். ஏ-ற.

இடம் = ஈடும் அரசனும். அவற்றது சிறமை ஆள்வார் மேலேற்றப் பட்டது. மெலியாரோடு சந்திக்கு வலியார் இயைத வரிநாகவின், 'பெறின்' என்றார். அடியிலே மெலியாராயினார் தம்பகுதியு மஞ்சி நீங்கின் முதலொழல் செடுவராகவின், அது வாராமற் சிறிது கொடுத்தஞ் சந்தினை யேற்றக் கொள்வ வென்பதாம். பணிதல் மானமுடையார்க்குக் கருத்தன்மையின், கொள்வர் என உலகியலாற் கூறினார். இவை மூன்று பாட்டானும் மெலியான் செய்யுள் திறம் கூறப்பட்டது. (வ)

விளக்கம்:—அமைச்சரானவர் தாம் ஆளுகின்ற இடம் ஆகிய
 ஈரமும், அச்சாட்டிற்கு அமைந்த அரசனும் மிகச் சிறியவனவாக.

தூது

313

இருந்த தம்முடைய பகைவர் தம்மீது எதிர்த்த காலத்த தம்மி
 னும் வலியராய அப்பகைவரது பெரும் சேனையால் தம் சேனை
 கடுக்கமடையுமாயின் அது கண்டு அவர், சேனை கடுக்குகின்றது ஆக
 வால் சந்திசெய்த கொள்வோ மென்றெண்ணி சந்திக்கு உரியரா
 யிய தூதுவரை அனுப்பின் மெலியராயிய அமைச்சர் அவ்வித சாதி
 யினை மிகப்பணிந்த ஏற்றுக்கொள்வர் என்று இத் திருக்குறள் கூறு
 கின்றது. அதாவது, பகைவரைக்காட்டிலும் தாம் மெலியவராக
 இருக்கின் வலிய பகைவர் இவரோடு சமாதானத்திற்கு வரார்க
 னென்றும், ஓர் வேளை கருணை மிகுதியால் சமாதானத்திற்கு அவ
 ரது அமைச்சர் முதலாயினுரை அனுப்புவாராயின் அச்சமாதானத்
 திற்கு வருகின்றவரைப் பணிந்து ஏற்றுக்கொள்ளுதல் வேண்டுமென்
 றும், ஏனெனின்? முன் உலகிபாக நின்ற தன்னுடைய சிறிய
 சைவ்வியம் ஓர் வேளை மனத்தளர்ச்சி அடையுமாயின் வலிய
 பகை அரசர்முன் அடியோடு ஒழிந்த போகுமாதலால், அவ்விதம்
 நேரவிதம் வந்த தூதுவரைப் பணிந்து ஏற்றுக்கொள்ளுதல் வினை
 செய்யும் வகையென்றும், அவ்விதம்பணிந்து ஏற்றுக்கொள்ளுதல்
 சிறிதுபொருள் கொடுத்தேனும் சமாதானம் செய்து கொள்ளுதல்
 வினைசெய்யும் விதமென்றும் அவரே அமைச்சராவரன்றும் அறிந்
 தேரம் என்றனர். அதன்கேட்ட மாணுக்கர் “அமைச்சருள் மெலி
 யர் செய்யும் திறம் இவையென்று அறிந்தேரம் இனி இவ்வமைச்
 சர் அவரது பகுதியாகிய தூது செல்வதில் எவ்வித தகுதி
 யுடையா யிருத்தல் வேண்டு மென்பதையும் அறிய விரும்புகின்
 றோம்” என்னதும்; ஆகிரியர் கூறுவாராயினர்.

69. அதிகாரம்.

தூது.

அநீதாவது சக்தி விக்கிரகங்களுக்கு வேற்ற வேந்தரிடம் செல்வாத தன்மை. அவ்விரண்டினையும் மேல் வினைசெயல்வகை பென்றமையின், இஃ ததன்பின் வைக்கப்பட்டது. தான் வருத்துக் கூறவான், கூறியது கூறவா னெனத் தது இருவகைப்படும். அவருள் முன்னோன் அமைச்சனோ டொப்

40

314

திருக்குறள் விளக்கம்

பானுலானும், பின்னோன் அவனிற் காற்கூற குணம் குறைத்தோனானும், இஃதமைச்சிய வாயிற்ற.

விளக்கம்:—அதாவது சமாதானப்படுத்துதலும், வேறுபடுத்த தலும் ஆகிய சேர்த்தல், பிரித்தல் என்னும் இரண்டு காரியங்களைக் குறித்த மற்ற அரசரிடத்துச் செல்லும் காலத்துச் செல்லுபவரு டைய தன்மை. இவ்விதம் சமாதானம், வேறுபடுத்துதல் என்னு மிரண்டினையும் செய்வது முன்னர் வினை செயல்வகை என்றமை யில் அவ்வினை செயல்வகை என்பதற்குப் பிறகு தூது என்னும் இதனை வைக்கப்பட்டுள்ளது. இத் தூதுவருள் தானே விஷயங் களைத் தன் அறிவால் பங்கிட்டு ஒன்றன்பின் ஒன்றாகச்சொல்ல வவென்றும், சொல்லியதையே சொல்லவல்லவென்றும் இருமிதப் படுவர். இவருள் முற் கூறியவன் அமைச்சனுக்குச் சமானமானவ னென்றும், பின் கூறப்பட்டவன் முற்கூறப்பட்டவனில் கால் பங்கு குறைந்தவன் என்றும், ஆதலால் இத் தூதுவனையும் அமைச்சியலுள் கூறவதாயிற்றென்றனர். அது கேட்ட மாணக்கர் “இத்தூது என் பது மிகச் சிறந்தது என்று இராமாயணம், மஹாபாரதம் ஆகிய இரண்டினுள்ளும் கேட்டிருக்கின்றோமாதலால், அதன் இலக்கணத் தையும் தெய்வப்புலவர் திருவள்ளுவர் அருளியபிதத்தாலும் அறிய விரும்புகின்றோம்” என்னலும்; ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

881. அன்புடைமை யான்ற குடிப்பிறத்தல் வேந்தவாம்
பண்புடைமை தூதுரைப்பான் பண்பு.

(பரி.) இன். அன்பு உடைமை = தன் சுற்றத்தார் மாட்டு அன்புடைய குதலும்—ஆன்ற குடிப்பிறத்தல் = அமைச்சுப் பூண்டுகமைந்த குடிபின்கட்பிறத்தலும்—வேந்து அவாம் பண்பு உடைமை = அரசர்சாதி விரும்பும் பண்புடைய குதலும்—தூது உரைப்பான் பண்பு = தூது வார்த்தை சொல்லுவா னுக்கிவக்கணம்; ௭-து.

முன்னையவிரண்டனாலும், முறையே சுற்றத்தார்க்குத் தீங்குவாராமற் றுள் பேணியொழுதலும், தன் முன்றோர் துதியல் கேட்டறிதலும் பெற் றும். வேந்தவாம் பண்புடைமை முன்னர் மன்னரைச் சேர்ந்தொழுக்காட் பெறப்படும், அதனால் வேற்றாசரும் அவன் வயத்தாநல் பெறதும். (௧)

தூது

815

விளக்கம்:—தூதாசுச் சென்று தான் சொல்லவேண்டிய வார்த்தைகளைச் சொல்லுவானுக்கு இருக்கவேண்டிய இலக்கணம் தன் சுற்றத்தவர்களிடத்தில் அன்புடையவனாயும், அமைச்சுத் தொழில் பூண்டு அதற்கு உரிய காரியத்தைச் செய்யும் குடியினிடத்தே தோன்றியவனாயும், அரசர்களால் கிரும்பும் குணமுடையவனாயுமிருத்தல் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, தன் சுற்றத்தாரை அன்புடன் கொண்டு அவர்க்கு யாதொரு தீங்கும் வாராமல் தான் அவர்களைக் காப்பாற்றி நிற்க வேண்டுமென்றும், அவ்விதம் ஒழுகுவதால் இவ்வமைச்சுத்தொழில் பூண்டவனைச் சுற்றத்தவர் கிரும்பி, இவன் குலத்தில் இசைந்து முன்னிருந்தார் அமைச்சுத் தொழில் பூண்டு தூது சொல்லல் முதலிய காரியங்களைச் செய்த வன்மை யெல்லாம் கூறுவரென்றும், ஆதலால் இதற்குமுன் அமைச்சுத் தொழில் பூண்ட குலத்திற் பிறத்தவரையே மன்னர் அமைச்சானாகத் தேர்ந்தெடுத்தல் வேண்டுமென்றும், அவ்விதம் தேர்ந்து எடுத்தலால் அமைச்சன் வலிமையை நோக்கி வேற்றாசரும் தீவ்வாசனிடத்துப் பகைகொள் ளாது நட்பினராயிருப்பரென்றும் பெற்றோ மென்றனர். அது கேட்ட மாணக்கர் “அமைச்சர்க்கு இருக்கவேண்டிய துதின் இலக்கணத்தைப் பொதுவாக அறிந்தோம். இன்னும் அவ்விரு வகைப்பட்ட அமைச்சருக்கும் இருக்கவேண்டிய பொது இலக்கணங் களை உணர்த்தல் வேண்டும்” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயி

682. அன்பறி வாராய்ந்த சொல்வன்மை தூ துரைப்
கின்றி யமையாத மூன்று. [பார்க்

(பரி.) இ-ள். அன்பு=தம்மாசன்மாட்டன்புடைமையும் — அறிவு= அவனுக்கு ஆவன வறியு மறிவுடைமையும்—ஆராய்ந்த சொல்வன்மை= அவற்றை வேற்றாசரிடைச் சொல்லுங்கால் ஆராய்ந்து சொல்லுதல் வன்மை யுமென்று— தூ துரைப்பார்க்கு இன்றியமையாத மூன்று= தூ துரைக்க வரி யார்க்கு இன்றியமையாத ருணங்கள் மூன்று; ஏ-று.

ஆராய்தல்=அவற்றிற் குடும்படுஞ் சொற்களைத் தெரிதல். இன்றியமை யாத மூன்றெனவே, அமைச்சர்க்குச் சொல்லிய பிறருணங்களும் வேண்டி

816

திருக்குறள் விளக்கம்

மென்பது பெற்றும். இவை யிரண்டுபாட்டானும் இருவகையார்க்கும் பொது லிவக்கணம் கூறப்பட்டது. (உ)

விளக்கம் :—தூது சென்ற உரைக்க வல்லார்க்கு மிக முக்கி யமாக இருக்கவேண்டிய ருணங்கள் தம்முடைய அரசனிடத்தே ரீங் காத அன்புடைமையும் அவ்வரசனுக்கு, ஆக வேண்டுவனவற்றை அறிந்த செய்யும் அறிவுடைமையும் அவ்விதம் அறிவதோடு தாம் அறிந்தவற்றை வேற்றாசரிடத்துச் சொல்லும்போது ஆராய்ந்து சொல்லுகின்ற வன்மையும் என்று மூன்று விதமென்று இத்திருக் குறள் கூறுகின்றது. அதாவது? அரசன் மாட்டு அன்பில்லாவிடின் அவனுக்கு இது இக்காலத்துச் செய்யவேண்டுவ தென்று உய்த்து உணர்ந்து அறிவது கூடாது ஆதலால் முதலில் அன்புடையவனு யிருத்தல் வேண்டுமென்றும், அவ் வன்புடைமை கொண்டவறியே அரசனுக்குச் செய்பவேண்டிவனவற்றைச் செய்வதற்கு அறிவு இல் லாவிடின் அவ்வன்புடைமை பயன் வினைக்காதாதலால் அறிவுடை யோராயிருத்தல் வேண்டுமென்றும், அறியவேண்டிய அறிவு இருக் கினும் வேற்றாசரிடத்துச் சென்று சொல்லுங்காலத்து எடுத்துச் சொல்லும் வல்லமை இல்லாவிடின் அன்புடைமையும், அறிவுடை

மையும் பயன்படா வாதலால் சொல்வன்மையுமிருத்தல் வேண்டும் என்றும் ஆகிய இம்முன்று குணங்களும் இருந்தே ஆகவேண்டுவன என்றும் அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர் “ இவ் பிரண்டு திருக்குறளால் வருத்துக் கூறவான், கூறியது கூறவான் என்னும் இரண்டு தூதருக்கும் பொது இலக்கணம் இவைவென அறிந்தோம். இனி வருத்துக் கூறவானது சிறப்பு இலக்கணங்களை அறிய மிகுதியும் ஆசைப்படுகின்றோம் ” என்னலும்; ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

683. தூலாரு ணூல்வல்ல அருதல் வேலாருள் வென்றி வினையுரைப்பான் பண்பு.

(பரி.) இ-ள். வேலாருள் வென்றி வினை உரைப்பான் பண்பு=வேலையுடைய வேற்றாசரிடைச் சென்று தன்னாசனுக்கு வென்றிதரும் வினையைச் சொல்லுவானுக்கு இலக்கணமாவது-தூலாருள் தல் வல்லன் ஆருதல்=கீதி னுடையுணர்ந்த அமைச்சரிடைத் தான் அத்தலை வல்லனாதல்; எ-து.

தூது

817

கோறன்மாலையென்பது தோன்ற, ‘வேலார்’ என்றும், தூதுவினை யிரண்டுமடங்க, ‘வென்றி வினை’ என்றும் கூறினார். வல்லனாதல் உணர்வுமாத் திரமுடையாய அவர் முன் வருக்குமாற்ற லுடையனாதல். (க)

விளக்கம் :—வேல் தாங்கிய வேற்றாசரிடத்துப்போய், தன் அரசனுக்கு வெற்றியை உண்டாக்கும் தொழிலைச் சொல்வானுக்கு இலக்கணமாயிருக்க வேண்டுவது கீதிதூல்களாக் கற்றறிந்த பல அமைச்சரினும் அங்கமாகத்தான் அந்தநீதிதூல்களைக் கற்றறிந்து வல்லவனுயிருத்தல் வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அகாவது, வேலைத்தாங்கிய அரசனைப்பதால் அக்காலத்தும் அரசனைப்பான் தாக்கூண்ய மில்லாது மனத்தில் கோபத்தைக் கொண்டவனென்றும், அக்கோபத்தினால் தனக்கு நன்மையில்லாது தீமை வருகின்ற காரியத்தை ஒருவன் சொல்லப் புகுவானுள் தூதுவினைக் கொலலுதல் கூடாது என்ற நீதியையும் கோக்காது கொல்வானென்றும், அவ்விதம் கொலைத் தொழிலை மேற்றொண்ட அரசன்

ஒருவனிடத்துச் சொல்லும் காலத்து ஏனைய அமைச்சர்போன்ற
 உணர்த்தும் அறிவு மாதிரியும் உடைமை போதாதென்றும், தான்
 சொல்ல வேண்டிய காரியங்களை வகுத்துக் கூறும் ஆற்றல் உடை
 யவனாயிருத்தல்வேண்டும் என்றும் அறிவின்றோம் என்றனர்.
 அதுகேட்ட மாணிக்கர் “வகுத்துக் கூறவான் ஆற்றலுள் வகுக்கும்
 ஆற்றலை அறிந்தோம். இனி ஏனைய குணங்களையும் எடுத்து உரைத்
 தல் வேண்டும்” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

684. அறிவுரு வாராய்ந்த கல்வியிம் மூன்றன்
 செறிவுடையான் செல்க வினைக்கு.

(பரி.) இ-ள். அறிவு=இயற்கையாகிய வறிவும்—உரு=கண்டார்
 விரும்புந் தோற்றப் பொலிவும்—ஆராய்ந்த கல்வி=பலரோடும் பலகாறு
 மாராயப்பட்ட கல்விமுனை—இம்மூன்றன் செறிவு உடையான்=என்கு
 மதித்தற் கேடுவாய இம்மூன்றனது கூட்டத்தையுடையான்—வினைக்குச்
 செல்க=வேற்றுமையுடையது துதுவினைக்குச் செல்க; ஈ-று.

இம்மூன்றும் ஒருவன்பாற் கூடுதலரிதாகலின், ‘செறிவுடையான்’ என்
 றார். இவற்றுள் என்ருமதிப்புடையனாகவே, வினை இனிதமுடியு மென்பது
 எழுத்த. (ச)

318

திருக்குறள் விளக்கம்

விளக்கம்:—வேற்று வேந்தரிடத்தில் தூதராகச் செல்ல வேண்
 டபவனுக்கு இயற்கை அறிவும், பார்ப்பவர் விரும்பக்கூடிய தேக
 அழகும், பல தூல் வல்லவரோடு பலகாலும் கற்று ஆராய்ந்த கல்வி
 யும் ஆகிய இம்மூன்றும் ஒருங்கே இருத்தல் வேண்டும் என்று
 இத்திருக்குறள் உறுதிசென்றது. அதாவது? மூன்றைய கல்வினை
 யால் டொறும் இயல்பாகிய அறிவில்லாத செயற்கை அறிவா
 கிய கல்வி மூன்றுமாதிரியும் இருக்குமாயின் அத்தனைப் பயன்படா
 தென்றும், ஆதலால் இயற்கை அறிவும், கற்பதால் உண்டாகும்
 செயற்கை அறிவும், கண்டோர் விரும்பக்கூடிய தேகக் காந்தியும்
 ஆகிய இம்மூன்றுமிருக்குமாயின் தூதுவனாகச் சென்ற இவனை
 என்கு மதிப்பா ளென்றா, என்கு மதிப்பு உண்டாதலுமன்றி சென்ற

காரியமும் இனிமையாக முடியுமென்றும் அறிந்தோம். ஆயின் மூன்று குணங்களும் ஒருங்கே வாய்ப்பது கூடாதென்றும், ஏனெனின் அறிவுடையனாக இருந்தும் அழகுடையவனாக இல்லாமற்போதலும், அழகுடையவனாக இருந்தும் அறிவில்லாமல் போதலும் இயல்பாதலால் இம்மூன்றும் வாய்க்குமாயின் தூது செல்வதற்கு மிகுதியும் ஏற்றவனாவான் என்று கூறியதால் அறிவின்மேலும் என்றனர். அதுகேட்ட மாணிக்கர் "இத்திருக்குறளில் அறிவுடைமை முதலிற் கூறியதால் அறிவுடைமையால் தூதன் செய்யவேண்டுவனவற்றைச் சொல்லுதல் வேண்டும்?" என்னலும்; ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

685. தொகச்சொல்லித் தூவாத நீக்கி நகச்சொல்லி நன்றி பயப்பதாந் தூது.

(பரி.) இ-ள். தொகச் சொல்லி = வேற்றாசர்க்குப் பல காரியங்களைச் சொல்லும்வழிக் காரணமாகையாற் றெழுத்துச்சொல்லியும்—தூவாத நீக்கி நகச் சொல்லி = இன்னா காரியங்களைச் சொல்லும்வழி லெய்ய சொற்களை நீக்கி இனிய சொற்களான் மனமமிழச் சொல்லியும்—என்றி பயப்பது தூதாம் = தன்னாசனுக்கு என்மையைப் பயப்படுவே தூதுவான். ஏ-று.

பலகாரியங்கட் குடம்படாதார் பாம்பரையான் அவற்றிற்குக் காரணமாய தொன்றைச் சொல்ல அதனால் அவை வினையுமாயுய்த்தனார வருமையானுஞ் சுருக்கத்தானு முடம்படுவர்; இன்னதவற்றிற் குடம்படாதார் தம் மனமமிழச் சொல்ல அவ்வின்னுமை காணாது உடம்படுவாரதலின், அவ்விரு

தூது

319

வாற்றினும் தன் காரியத் தவறாமல் முடிக்கவல்லானென்பதாம். எண்ணும் மைகன் விகாத்தாற் றெருக்கன. (இ)

விளக்கம்:—தூதனாகச் செல்லுபவன் வேற்றாசர்களிடத்திற் பல காரியங்களைச் சொல்லும் காலத்து அவைகளை யெல்லாம் ஒன்று சேர்த்து சுருக்கிச் சொல்லலும், அவ்வாசர்க்கு இன்னுமையப்பணவாகிய காரியங்களைச் சொல்லுமிடத்திற் கொடிய சொற்கள் அமை

யாமல் இனிய சொற்களை அமைத்துச் சொல்லுதலும், அதனால் தான் சென்ற காரியம் அவ்வாசர்க்குப் பிரதி உலமாநாவையாவிரும் தாலும் சொல்லும் சொற்களைக் கொண்டு அவ்வாசர்கள் மனமசிறுத்துடன்படுதலும் ஆகிய கன்மைகளை உணர்ப்பண்ணப்பலனுப் இருத்தல் வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது? தூதாகச் சென்றவன் வேற்றாசர்களிடத்துச் சொல்லும் காரியங்கள் பலவாக இருக்கின், அதனால் அவ்வாசர் உடன்படாராதலால் ஏதேனும் ஒன்றைக் காரணமாக உள்வாத மாத்கிரம் சொல்லின் அதன் விளைவு இன்னதென்று உய்த்து உணரும் தன்மை மிக அருமை யாதலால் அதனை ஒத்துக்கொள்ளுதல் கூடுமென்றும், அவ்வாறு ஒத்துக்கொண்டதால் கன்னரசனுக்கு கன்மை செய்த தாகுமென்றும், வேற்றாசர்க்குப் பிரதி உலமாகிய காரியங்களை அவர்களுக்குச் சொல்லும் காலத்தும் சொல்லுகின்ற சொற்கள் இனிமையுடையனவாய், மனம் மசிறுக்கடியானவாயிருக்குமாயின் அவ்வாசர் தமக்குத் துன்பங்களைத் தாக்கடிய அக்காரியங்களையும் ஒத்துக்கொள்வர் அதனால் தான் எண்ணிய காரியம் முடியுபெறுவதுடன் தன்னரசனுக்கும் கன்மை செய்யும் அதனாவான் எனும் அறிவின்றோம் என்றனர். அது கேட்ட மாண்புள்ள "இவ்விதம் தூது சொல்வான் எண்ணிய காரியம் முடிப்பதற்கு இன்னும் எவ்விதத் தகுதியுடையவனாயிருத்தல் வேண்டும்" என்னலும்: ஆகிரியர் கூறுவாராயினர்.

686. கற்றுக்கண் ணஞ்சான் சொல்சொல்லிக் காலத்தாற்றக்க தறிவதாந் தூது.

(111.) இன். கற்றுக்கண்களைக் கற்று—செவச் சொல்லி—தான் சென்ற கருமத்தைப் படைகேட்கத் தன்மனக்கொளச் சொல்லி—கண் அஞ்சான்—அவர் செயிர்த்து கோக்கின் அச்சோக்கிற் கஞ்சாந்—சாவத்தால் தக்

320 திருக்குறள் விளக்கம்

௧. து அறிவது தூதாம் = சாவத்தோடு பொருத்த அது முடிக்கத்தக்க புராய மறிவானே தூதனாவான். ௨. து. அவ்வுராய மறிதற்பொருட்டு நீதிநூத்கல்வியும், தூதனன்றிப் பிற

தொன்றும் முடியும்காலம் வரின் அவ்வாறு முடிக்கவேண்டாததிற்காலத் தாற் றக்கதறிதலும் இலக்கணமாயின. (க)

விளக்கம்:—**தூதனாக இருக்கவேண்டியவன்** நீதி நூல்களில் வல்லவனாயும், தான் எக்காரியத்திற்குச் சென்றாலே அக்காரியத் தைப் பகைவேந்தர்க்குச் சொல்லும் காலத்து அவர்கள் மனத்தில் பொருந்தும்படி சொல்லுபவனாயும், அவ்விதம் சொல்லும் காலத்து அப்பகையாசர் கோபித்துப் பார்ப்பாராயின் அப்பார்வைக்குப் பயப் படாதகாலத்தோடு பொருந்தும்படி, தான் எண்ணிச் சென்ற காரியம் முடிக்கத்தகுந்த உபாயத்தினை அறிவானாயும் இருத்தல் வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது? எக்காரியத் தையும் முடிப்பதற்கு உரிய உபாயங்களை அறிவதற்கு நீதிநூல்களில் இன்றியமையாததென்றும், அவ்விதமல்லாது புதிய ஒரு உபாயத் தால் முடியும் காலமானது வருமானால் அவ்வுபாயத்தால் முடிக்க வேண்டுமாதலால் எக் காலத்துக்கு எது தகுதியுடையது என்றறி தலும் வேண்டும் என்றும் அவனே தூதன் என்றும் அறிதின் றோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர் “**தூதனாகச் செல்பவன்** எந்த இடத்தும் எதையும் தன்வன்மையால் சொல்லுகிறதல் கூடுமோ” என்னலும்; ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

687. கடனறிந்து காலங் கருதி யிடனறிந்
தெண்ணி யுரைப்பான் றலை.

(பரி.) இ-ள். கடன் அறிந்த=வேற்றாசரிடத்துத் தான் செய்யுமுறை மை யறிந்த—காலம் கருதி=அவர் செவ்வி பார்த்த—இடன் அறிந்த= சென்ற கருமஞ் சொல்லுதற்கேற்ற இடமறித்த—எண்ணி, சொல்லுமாற்றை முன்னே விசாரித்த—உரைப்பான் றலை=அவ்வாறு சொல்லுவான் தந ரின் மக்கான். எ-று.

செய்யுமுறைமையாவது அவர் சிலையும் தன்னாசரிஸையும் தன்னிலையும் தாக்கி அவற்றிற்கேற்பக் காணுமுறைமையும் சொல்லுமுறைமையும் முதலாயின, செவ்வி=தன் சொல்லி யேற்றுக்கொள்ளும் மனநிகழ்ச்சி. அது கால

வயத்ததாகவிந், 'காலம்' என்றார். இடம்—தனக்குத் துணையாவாருடைய விடம், எண்ணுதல்—தான் அது சொல்லுமாதம் அதற்கு அவர் சொல்லு முத்தாரும் அதற்குப் பின்னான் சொல்லுவனவொரு இவ்வாற்றான் மேன்மேற் குணே கற்பித்தல், வடநூலார் இவ்விருடகையாருடன் ஒலிகொடுத்த நிற் பாராயுங் கூட்டித் தாதரைத் தலை, இடை, கடைமென்று வருத்துக்கறி னாகவின, அவர் மதமும் தோன்றத் 'தலை' என்றார். ஓதென்பது அதிகாரத் தான் வந்தது. இவை வயிற்றுபட்டினும் தான் வருத்துக் கூறுவான நிலக் கணல் கூறப்பட்டது. (௪)

விளக்கம் :—மேல் வினைய வண்ணம் தாதர்களில் சிறத்தவ னென்று சொல்பவன் வேற்றரசர்களிடத்துச் செல்லும் காலத்து அவ்வரசர்களுடைய நிலைமையையும், தன் அரசனுடைய நிலைமை யையும் தூதாகச் சொன்ற தன் நிலைமையையும் சீர் தூக்கிப் பார்த்து அத்தகுதிகேற்ப வேற்றரசரைக் காணுகின்ற முறைமையையும் சொற்களைச் சொல்லும் முறைமையையும் அறிந்து, அதன்பின் அவ் வரசரது காலமெதுவென்று பார்த்துத் தான் எக்காரியத்தைக் கருதிச் சென்றானே அக்காரியத்தைச் சொல்வதற்கு ஏற்ற இடத் தையும் தெரிந்து, சொல்ல எண்ணிய காரியத்தைத் தனக்குள்ள்தான் மனத்தால் எண்ணிச், சொல்லச் சென்ற காரியத்தைச் சொல்லல் வேண்டுமென்று இருத்தல் வேண்டுமென்று இத்திருக்குறள் கூறு தின்றது. அகாவது? வேற்றரசர் காலம் பார்ப்பதுவது தான் சொல்லப்போகும் சொற்களை அப்போது ஏற்றக்கொள்ளும் மனப்பாங்கு உள்ளதோ என்றும், அதற்குக் காலம் ரியாக உள் ளதோ வென்று பார்ப்பதுடன் தனக்கு ஏதேனும் ஐய்ப்பம் நேருமாயின் தனக்குத் துணையாக வருபவர் உள்ள இடத்தையே தான் இடமாகக் கொள்ளுகல் வேண்டுமென்றும், பிறகு சொல்லுவ தற்கு முன், தான் ஒன்று சொன்னால் மாற்றரசன் சொல்லுவது எது வாக இருக்குமென்று, அவ்விதம் மாற்றரசன் சொல்லுவதைக் கேட்ட பிறகு தான் பதில் சொல்லவேண்டுவது எதுவாக இருக்க வேண்டுமென்றும் ஆகிய இவைகளைல்லாம் அறிந்து சொல்லுப வனே முதல், இடை, கடை என்வன்ற மூன்றுவித தாதருள் தலைபா விய தூதனாவான் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதனோடே மானுக்கள் "தான் வருத்துக் கூறுவானுடைய தாதனுடைய இலக்

322

திருக்குறள் விளக்கம்

கணம் இவைபென்று அறிந்தோம். இனிக்கூறியது கூறுவான் இலக் கணமும் அறிய விரும்புகின்றோம்” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

688. தாய்மை துணைமை துணிவுடைமையிம்முன்றின்
வாய்மை வழியுரைப்பான் பண்பு.

(பரி.) இ-ள். வழி உரைப்பான் பண்பு = தன்னாசன் வார்த்தையை அவன் சொல்லியவாறே வேற்றாசர்க்குச் சென்று சொல்லுவானதிலக்கணமாவது—தாய்மை = பொருள் காமக்களாற் றாயதொலும்—துணைமை = தனக்கு அவாமைச்சர் துணையாந்தன்மையும்—துணிவுடைமை = துணித றுடைமையும்—இம்முன்றின் வாய்மை = இம்முன்றோடு கூடிய மெய்ம்மையு மென விலை; எ-று.

பொருள் காமக்களப் பற்றி வேறுபடக் கூறமைப்பொருட்டுத் தாய்மை யும், தன்னாசனுக்கு உயர்ச்சிகூறியவழி எம்மனோர்க் களிப்பல்பெனக்கூற் அவர் வெருளி கீக்குதற்பொருட்டுத் துணைமையும், இது சொல்லின் இவரோ தஞ்செய்வவென் றெழியாமைப் பொருட்டுத் துணிவுடைமையும், யாவா னுக் தேறப்படுதற்பொருட்டு மெய்ம்மையும் வேண்டப்பட்டன. இன் னின் பொருட் கண் வந்தது. (அ)

விளக்கம்:--தன்னுடைய அசன் சொல்லிய வார்த்தையை அவன் சொல்லிய விதமே வேற்றாசரிடத்துப் போய்ச் சொல்லு கின்ற துணைமைய இலக்கணமாவது பொருள் கருதியோ, காமம் கருதியோ மன மயக்காத பரிசுத்த முடையவனாயும், தனக்கு அவ் வேற்றாசாத அமைச்சர்கள் துணையாக இருக்கவேண்டிய தகுதி யையும், காரியத்தைச் சொல்லும் காலத்துத் துணிவுகொண்டு சொல் லும் தகுதியும் ஆகிய மூன்று குணங்களோடு பொய்மை கூறக் கெட்ட மெய்ம்மை உடையவனாயிருத்தல் வேண்டுமென்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது? தாதனாகச் செல்பவன் வேற்றாசரிடத்துப் பொருள் கொண்டு நிற்பவனாயும் அல்லது மக்கையர் மயக்கத்தில் சென்ற இடத்து அகப்பட்டுக் கொள்பவனாயும் இருப்பவனாயின்

தன்னாசனனுக்கு தன்மை செய்ய முடியாமல் வேற்றரசர் வலியில் அடிப்பட்டுக் கொள்வான் ஆதலால் அவ்வித மனக்கலக்கம் இல்லாத

தூது

328

தூய்மை உடையவனுபிருத்தல் வேண்டுமென்றும், தன் அரசனுக்கு உள்ள உயர்வை எல்லாம் வேற்றரசரிடத்துச் சொல்லுமிடத்து அவ்வரசர் 'உன் அரசனுக்கு இவ்வித ஏற்றம் சொல்லுதல்கூடாது' என்று கோடுக்கப் புகிலும் அச்சலாயினுள்ள மந்திரிகள், 'மந்திரிகளுக்கு இலக்கணம் தம்மரசரால் உபாத்திச் சொல்லும் இயற்கையே. ஆதலால் நீயிர் இத்தனாவர் மீது கோடுப்பது தகுதியன்று' என்று அவ்வேற்றரசர் கோபத்தை நீக்கும் அமைச்சர் துணைமையைப் பெறுதல் வேண்டுமென்றும், அதுவன்றியும் தம்மரசர்க்கு ஆகவேண்டிவனவற்றைச் சொல்லுகாலத்து, இவ்விதம் நாம் சொல்லுவதால் இப்பலக அரசர் மனம ஏதேனும் துன்பம் செய்வாரோ என்று பயப்படுவானாயின் எண்ணிய காரியம் முடியாது ஆதலால் துணிந்து சொல்லுகின்ற தன்மையும், தூதனாகச் சென்றவன் வாய்மையுடையவனல்லன் என்று பலரால் பழிக்கப் படுவானாயின் அவன் சொல்லும் சொற்களை யாரும் ஏற்றக்கொள்வாராதலால் வாய்மை என்பதை எக்காலத்தும் அனுபவிப்பவனாகவே இருத்தல் வேண்டுமென்றும் கூறியது கூறுவானாகிய தூதனது தன்மையை அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர் "தூதாகச் செல்லுபவன் வேற்றரசரிடத்துத் தன்னைத் தப்பித்துக்கொள்ளும் வண்ணம் பணிவாகிய வார்த்தைகள் ஏதேனும் சொல்லித் தப்பித்துக் கொள்ளுதல் கூடுமோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

689. விடுமாற்றம் வேந்தர்க் குரைப்பான் விடுமாற்றம் வாய்சோரா வன்க ணவன்.

(பரி.) இ-ள். விடு மாற்றம் வேந்தர்க்கு உரைப்பான் = தன்னரசன் சொல்லிவிட்ட வார்த்தையை வேற்றரசர்க்குச் சென்று சொல்லுகிறான்—
விடு மாற்றம் வாய்சோரா வன்கணவன் = தனக்கு வருமேதத்திற்க்கூட அவனுக்குத் தாழ்வான வார்த்தையை வாய்சோர்த்துஞ் சொல்லாத தன்மையை யுடையான்; ஏ-று.

தாழ்வு சாதி தருமமன்மையின், 'உடு' என்றார். வாய் சோராவெனக் காரியம் காரணத்து ளடக்கப்பட்டது. (க)

விளக்கம்:—தன் அரசன் தனக்குச் சொல்லி அனுப்பிய வார்த்தைகளை வேற்றரசர்களிடத்துப் போய்ச் சொல்லும் தன்மையுடைய

824

திருக்குறள் விளக்கம்

யான் ஓர்சால் தான் சொல்லும் வார்த்தைகளால் தனக்கு ஏதேனும் குற்றம் வருமோ என்றெண்ணித் தன் அரசனுக்கும் தனக்கும் தாழ்வு உண்டாகாத வார்த்தைகளை மறந்தும், வாய் தப்பியும் சொல்லாத மனவலிமையுடையவனுயிருத்தல் வேண்டுமென்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆதலால் தூதராகச் செல்வின்ற ஒருவன் மாற்றரசன் தான் சொல்லும் தூதால் தன்னை ஏதேனும் தண்டிப்பதாகத் தோன்றுமாயின் தன்னுடைய அமைச்சரிமைக்குத் தக்க குலத்தின் கருதி யானது கெடாவண்ணம் தனக்கு உரிய பெருமை தங்கிய வார்த்தைகளால் தன்னைக் காத்துக்கொள்ள வேண்டுமெயன்றி இழிந்த வார்த்தைகள் பேசி உயிர்காத்துக் கொள்ளுதல் கூடாது. அவ்வித மனவலியுடையானே தூதனாக இருக்கத் தக்கவன் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணிக்கர் “இவ்விதம் சொல்லும் மனவலிமையுடைய சொற்களால் ஏதேனும் தனக்குச் சிறிது குற்றம் வருமாயின் அதனால் தன்னைத் தாழ்வுபடுத்திக்கொள்ளுதல் கூடாததாகும் ஆயின் உயிரைப் போக்கக்கூடிய பெரிய துன்பம் வருமாயின் அப்போதும் தூதவன் மனவலிமையோடு இருத்தல் வேண்டுமோ?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

690. இறுதி பயப்பினு மெஞ்சா திறைவற்
குறுதி பயப்பதாந் தூது.

(பரி.) இ-ள். இறுதி பயப்பினும் எஞ்சாது = அவ்வார்த்தைதன்னுயிர்க் கெறுதி தருமாயினும் அதற்குஞ்சி யொழியாது—இறைவற்கு உறுதியுடையது தூதாம் = தன்னரசன் சொல்லியவாறே அவனுக்கு யிருகியை வேற்றரசரி ளைச் சொல்லுவானே தூதனாவான். எ-று.

இறுதியப்பிணு மென்றதனால், ஏனைய பயத்தல் சொல்லவேண்டாவா யிற்று. இவை மூன்ற பாட்டானும் கூறியது கூறுவான திலக்கணம் கூறப்பட்டது. (வ)

விளக்கம்:- தூதனாவான் தன் அரசன் தன்னிடத்துச் சொல்லி அனுப்பியபிதம் சொல்லப் புகுந்தால் அதனால் வேற்றரசன் இவன் உயிர்க்குத்தீங்கு இழைக்கவேருவதாயினும் அத்தீங்கிற்காகப்பயந்து விடாது, தன் அரசன் தன்னிடத்துச் சொல்லியபடியே வேற்றரசு

மன்னரைச் சேர்ந்தொழுகல் 325

னிடத்துச் சொல்லுதல் வேண்டுமென்றும், அவ்விதம் அணிந்து சொல்லுபவனே தூதனாவான் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், தூதன் தான் சாதி தருமமாதிய காரியத்தைச் செய்யுங்கால் எவ்வித உபாயங்களுக்கும் பகை அரசனிடத்து அஞ்சாது இருத்தல் வேண்டுமென்றும், இவன் உடனுக்கு எவ்வித அன்புக்கைச் செய்யினும் பொறுத்துக்கொண்டு சொல்லியவற்றை மறைக்காது சொல்லுதல் வேண்டுமென்றும், தான் இறந்து போவதாயினும் அஞ்சாது சொல்ல வேண்டுமெனவற்றைச் சொல்லிவிடுதல் வேண்டுமென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர் "இவ்வமைச்சருள் இருவகைத் துகின் திலக்கணமும் கன்கு உணர்ந்தோம். இனி இவ்வமைச்சனாவான் அரசனிடத்து அவன் கிரும்பும் வண்ணம் ஒழுக்குதல் வேண்டுமென்றோ? அவ்வொழுகும் இதுவென அந்நயவும் கிரும்புகின்றோம்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

70. அதிகாரம்.

மன்னரைச் சேர்ந்தொழுகல்.

அஃதாவது அமைச்சர் அரசரைப் பொருத்தி யொழுக்குமாறு. இது வேந்தமாம் பண்புடைமை என மேலே வேண்டப்பட்டமையின், அந்நின்

விளக்கம்:—அதாவது அமைச்சராக அமைந்தவர் தம்மை அமைத்துக்கொண்ட அரசரிடத்துப் பொருத்தி ஒழுக்கும் ஒழுக்கம். இதுமேல் “அன்புடைமை யான்ற குடிப்பிறத்தல் வேந்தவாம், பண்புடைமை தூதுரைப்பான் பண்பு” என்று கூறியவண்ணம் அரசனால் விரும்பப்பட்ட குணமுடையவனே தூதனாய் இருக்க வேண்டியவன் என்று கூறினமையால் தூதின் இலக்கணத்திற்குப் பிறகு அரசனால் விரும்பப்படும் ஒழுக்கமாய் இதனை வைக்கப்பட்டுள்ளது என்றனர். அதுசேட்ட மாணிக்கர் “அவ்வொழுக்கத்தை விளக்கல் வேண்டும்,” என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்,

326

நிருக்குறள் விளக்கம்

691. அகலா தணுகாது தீக்காய்வார் போல்க
விகல்வேந்தர்ச் சேர்ந்தொழுகு வார்.

(பரி.) இ-ள். இகல் வேந்தர்ச் சேர்ந்து ஒழுகுவார்—மாறபடுதலை யுடைய அரசரைச் சேர்ந்தொழுகும் அமைச்சர்—அகலாது அணுகாது தீக்காய்வார் போல்க—அவரை மிக நீங்குவதும் மிகச் செறிவதஞ் செய்யாது தீக்காய்வார் போல இடை தலத்திலே கிற்க. எ-று.

கடிதின் வெகுளுந் தன்மையொன்பது தோன்ற, 'இகல்வேந்தர்' என்றார். மிகவகலிற் பயன் கொடாது மிகவணுகின் அவமதி பற்றித் தெளும் வேந்தர்க்கு, மிகவகலிற் குளிர் நீக்காது மிகவணுகிற் சுவையாய தீயோடுள தாய தொழிலுவமம் பெறப்பட்டது. (க)

விளக்கம்:—எக்காலத்தும் வெகுளியையே மேற்கொண்டுள்ள அரசரிடத்து அமைச்சராய்ச் சேர்ந்து இருப்பவர் அவ்வரசரை மிகப் பிரிந்துமில்லாமலும், மிக நெருங்கியுமில்லாமலும் இருந்து தீயினிடத்தே குளிர் காய்வார்போல நடுவாக இருந்து தன் தொழிலைச் செய்தல் வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆதலால், குளிர் காய வேண்டிய ஒருவன் தீயினிடத்தே மிக நெருங்கினால் அத்தீயானது எவ்விதம் நெருங்கியவனைச் சுட்டுவிடுமோ, அதுபோல் விரையிற் கோபிக்கின்ற அரசரிடத்து மிக நெருங்கி

அமைச்சன் நடப்பானாயின் ஒர்வேளை அதனால் தீங்கு நேர்ந்தாலும் நேருமாதலால் மிகுதியும் நெருங்குதல் கூடாதென்றும், குளிர் காய்ப்பவன் தீயினுக்குப் பயந்து வெகு தூரத்தில் இன்று குளிர் காய்ந்தால் தீயின் வெப்பமானது தன்மீது படாது ஆதலால் குளிர்ைப் போக்குவதற்கில்லாமல் போவது போல் 'அரசன் வெகுளி யுடையான்' என்று பயந்து அவனை அணுகாவிடின் தான் கொண்ட அமைச்சன் தொழில் நடவாது ஆதலால் வெகு தூரத்தில் அகன் றிருத்தல் கூடாதென்றும், உண்மைபாகவே குளிர் காய எண்ணி யவன் தனக்கும் தீயினுக்கும் சிறிது இடம் விட்டு குளிர் காய்வது போல் அமைச்சனும் ஈடுவாக இருந்து தன் தொழிலைச் 'செய்தல்' வேண்டுமென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக் கர் "அமைச்சனாவன் மன்னர்க்கு இரண்டாவதாக இருக்கின் றான் ஆதலால் அரசர்க்கு உரிய சிறப்புக்களைத் தனக்கு உரிமை ஆக மன்னரைச் சேர்ந்தொழுதல் 327 இக்கொள்ள ஆசைப்படுதல் கூடுமோ?" என்னலும்; ஆசிரியர் கூறு வாராயினர்.

392. மன்னர் விழைய விழையாமை மன்னரான் மன்னிய வாக்கந் தரும்.

(பரி.) இ-ள். மன்னர் விழைய விழையாமை = தம்மொற் சேரப்பட்ட மன்னர் விரும்புவனவற்றைத் தாம் விரும்பாதொழிதல் — மன்னரான் மன் னிய ஆக்கம் தரும் = அமைச்சர்க்கு அவரானே விலைபெற்ற செல்வத்தைக் கொடுக்கும். எ-ற.

என்று விழையவென்றது அவர்க்குச் சிறப்பாக வரியவற்றை, அவை தக ரப்படுவன, ஒப்பனை, மேன்மைபென்றிவை முதலாயின. இவற்றை ஒப்பிற் கஞ்சித் தாம் விழையாதொழியவே, அவ்வச்சேனோக்கி யுவந்து அவர்தாமே எல்லாச் செல்வமும் எல்லுவென்பது கருத்து. எனவே, அவற்றை விரும்பிற் கேடுதரு மென்பதாம். (உ)

விளக்கம்:—அமைச்சன் தன்னுடைய அரசன் விரும்பக்கூடிய சிறப்புடையவெல்லாம் தான் விரும்பாதது இருத்தல் வேண்டு மென்றும், அவ்வித மிருப்பானாயின் அவ்வரசரால் நிலையாகிய செல்

வந்ததை யெல்லாம் அடைதல் கூடுமென்றும் இத்திருக்குறள் கூறு
 கின்றது. அச்சிறப்புடையவை அரசன் உண்பனவாகிய உணவு
 களும், உடுக்கையும், பெருமையும் முதலானவை. இவ்வித உண்
 பன உடுப்பன, பெருமை என்பனவற்றுள் தன் அரசனுக்குச் சரி
 யாகத் தானிருத்தல் கூடாது என்றெண்ணி அமைச்சன் தன்னைத்
 தாழ்த்திக் கொள்வானே யானால் அவ்வித பணிவுடையையும்,
 அச்சத்தையும் பார்ப்பவனாகிய அரசன் இவன் மிகத்தக்கோன்
 என்று எண்ணி அவ்வமைச்சனுக்கு வேண்டிய எல்லாவற்றையும்
 கொடுத்த விடுவானென்றும், அவ்வாறு அல்லாது அரசன் விரும்பு
 வனவற்றை அமைச்சன் விரும்புவானாயின் கேட்டிணையே அடைவா
 நென்றும், ஆதலால் அமைச்சனானவன் எக்காலத்தும் அரசனுக்
 குச் சமானமாய் இருக்கக் கருதாதல் கூடாதென்றும் அறிந்தோ
 மென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர் " இவ்விதம் பணிவுடையனாக
 நடந்துக்கொள்ள எண்ணிய அமைச்சன் அரசனிடத்தே யாதொரு

328

திருக்குறள் வினாக்கம்

குற்றமும் தான் செய்யாதிருத்தல் வேண்டும்போதும் " என்னதும்,
 ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

693. போற்றி னரியவை போற்றல் கடுத்தபின்
 நேற்றுதல் யார்க்கு மரிது.

(பரி) இ-ள். போற்றின் அரியவை போற்றல் = அமைச்சர் தம்மைக்
 காக்கக் கருதின் அரியபிழைகள் தக்கண் வாராமற் காக்க, — கடுத்தபின் நேற்
 றுதல் யார்க்கும் அரிது = அவற்றை வந்தனவாகக்கேட்டு அவ்வாசர் ஐயற்றால்
 அவரைப் பின்றெரிவித்தல் யாவர்க்கு மரிதானவன். எ-று.

அரிய பிழைகளாவன = அவரார் பொறுத்தற்கரிய அறைபோதல்,
 உரிமையொடு மருவல், அரும்பொருள் வெளயவென் நிவை முதலாயின.
 அவற்றைக் காத்தலாவது = ஒருவன் சொல்லியவர்கால், தருமோ வென்றை
 யுறுது தகாதென்றே அவர் துணியவொழுதல். ஒருவாற்றூற் றெரிவித்தா
 றும் கடன்கொண்டான் நேன்றப் பொருடோன்றாமாறுபோவக் கண்டுழி
 யெல்லாம் அவை நினைக்கப்படுதலின், 'யார்க்குமரிது' என்றார். இவை
 மூன்று பாட்டானும் அது பொதுவையாற் கூறப்பட்டது. (க)

விளக்கம்:—அமைச்சரானவர் தம்மைக் காத்துக் கொள்ள எண்ணுவாராயின் பொறுத்தற் கரிய பிழைகள் தம்மிடத்தே வாராவண்ணம் காத்துக் கொள்ளல் வேண்டுமென்றும், அவ்விதம் காத்துக் கொள்ளாது அமைச்சரிடத்தே பிழைகள் உண்டாயின வாக அரசர் கேள்விப்பட்டும் சந்தேகிப்பாரானால் அவ்வாசனாப் பின்னர் அச்சந்தேகத்தினின்று நீக்குதல் எவராலும் முடியாது என்றும்இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது? அரசால்பொறுத் தற்குக் கூடாதாயி சதி செய்தல் அல்லது மிகச்சொந்தம் காண் பித்த அவரோடு பொருத்ததல் அல்லது ஆகைக்குரிய அருமை யாயி பொருள்களை அபகரித்தல் ஆகிய இவ்வித கொடிய பிழை களைத் தம்மிடத்தே ஒருவன் சொல்லும் வண்ணம் செய்தல் கூடாதென்றும், அவ்விதம் அரசனுக்கு எவனேனும் சென்று சொல்லப் புதினும் அவ்விதம் நம் அமைச்சன் செய்யான் என்று என்னும் வண்ணம் தம்மைக் காத்துக்கொள்ளுதல் வேண்டு மென்றும், அவ்வாறு காக்காவிடின் எக்காரியத்தைச் செய்யினும் அக்காரியங்க ளெல்லாம் அரசனுக்குச் சந்தேகமாகக் காணப்படு

மண்ணரைச் சேர்ந்தொழுகல் 329

மென்றும், அவ்விதம் காணப்படுவது கடன் வாங்கிய ஒருவனைக் கடன் கொடுத்தவன் காணும் காலத்திலெல்லாம் அக்கடன் கொடுத் தவனுக்கு, கொடுத்த பொருள் தன் மனத்தில் வந்த தோன்றவது போல் சந்தேகப்பட்டவனைக் காணும் காலத்தெல்லாம் அச்சந்தே கமே வந்து தோன்றமா தலால், 'அவ்வித சந்தேகத்தைப் பின் னும் ஓர் முறை எவ்வித' தருகியுடையவர்களாலும் தீர்த்தல் முடியாதென்றும் அந்ந்தேரம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர் "இதுகாறும் அமைச்சன் ஒழுகவேண்டிய ஒழுக்கத்தைப் பொது வாகையால் உணர்ந்தோம். இனி அச்சிறப்பு வகையும் அறிய விரும்பு கின்றோம்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

694. செவிச்சொல்லுஞ் சேர்ந்த நகையு மவித்தொழுக லான்ற பெரியா ரகத்து.

(பரி.) இ-ள். ஆன்ற பெரியாகத்து=அமைத்தவாசாருகிருந்தால்,—

செவிச்சொல்லும் சேர்த்த ஈகையும் அவித்த ஒழுக்கம் = அவர் காண ஒருவன் செவிக்கட்சொல்லுதலையும் ஒருவன் முகநோக்கி நகுதலையும்; தவிரச் சொழுக்க; எ-று.

சேர்தல் = பிறனொடு சேர்தல். செய்தொழுதின், தங்குற்றால் கண்டு செய்தனவாகக் கொண்டவன்பது கருத்து. (ச)

விளக்கம்:—அமைச்சனானவன் தன்னுடைய அரசன் அருகி ளிருந்த காலத்து அவன் பார்க்கும்படித் தன்னுடைய காதில் ஒருவன் ஒன்று சொல்வதையும், தன்னுடைய முகம் நோக்கி ஒருவன் சிரித் தலையும் செய்வதையும் காத்துக்கொள்ளல் வேண்டும் என்று இத் திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் அரசன் பார்க்கும்படி அமைச் சன் காதில் ஒருவன் ஏதேனும் ஒன்றைச் சொல்லுவானாயினும், ஒருவன் அமைச்சனைப் பார்த்து அரசன் எதிரிலிருக்கும்போது சிரிப்பானாயினும், அச்சிரிப்பும் இரகசியமும் அவ்வரசனுக்குச் சிறி தும் சம்பந்தம் இல்லாதிருக்கினும் மேல் நிலையில் நிற்கும் அரசன் காண இவ்விரண்டினையும் செய்தால் அரசன் ஏதோ தன்னிடம் குற்றம் கண்டு இவ்வீதம் செய்கின்றார்கள் என்று சந்தேகிப்பான் ஆதலால் அவ்வித சந்தேகம் உண்டாகாவண்ணம் அமைச்சனான வன், தன்னைக் காத்துக்கொள்ளல் வேண்டும் என்றறிந்தோம் என

330 திருக்குறள் விளக்கம்

றனர். அதன்கேட்ட மாணாக்கர் “அமைச்சனிடத்த மற்ருருவன் ரகசிய வார்த்தைகளை அரசன் அறியப் பேசுதல் கூடாது என்று அறிந்தோம். ஆயின் மற்ற யாரேனும் அரசனிடத்த மறைவாகிய ரகசியங்களைப் பேசினால் அப்போது அமைச்சனென்னும் உரிமை யுடன் அவ் ரகசிய வார்த்தைகளை இவன் கேட்டல் கூடுமோ?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

335. எப்பொருளு மோரார் தொடரார்மற் றப்பொருளை விட்டக்காற் கேட்க மறை.

(பரி.) இ-ள். மறை = அரசனுக்குப் பிறரோடு மறை கீழ்ப்புழி—எப் பொருளும் ஓரார் = யாதொரு பொருளையுஞ் சொல்கொடுத்துக் கேளாது,—

தொடர்பு = அவனை முடிவினை வந்து செய்து, — அப்பொருளை விட்டால் கேட்க = அம்மறைப்பொருளை அவன் அருளே அடக்காது சொல்லிய காரி கேட்க. எ-று.

ஒத்ததேற்றும் பொருளாயினு மென்பார், 'எப்பொருளும்' என்றார், மற்று = வினைமாற்றின்கண் உத்தத. (ங்)

விளக்கம் :— அமைச்சனைவன், அரசனும் மற்றவரும் ரகசிய வார்த்தைகளைப் பேசுவார்களாயின், அவற்றுள் ஒன்றையேனும் தான் செவி கொடுத்துக் கேட்டல் கூடாதென்றும், அப்போது கேளாதிருப்பதுடன் பின்னரும் அரசனை அணுகி அவ்வித ரகசியத்தைக் கேட்டனும் கூடாதென்றும், ஒர் கால் அவ்வரசன் அவ்ரகசியத்தைத் தனக்குள் அடக்கிக்கொள்ளாது தானே விடுவானாயின் அப்போது அதனைக் கேட்டுக்கொள்ளல் வேண்டுமென்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதலால், அமைச்சனைவன் அரசன் எக்காலத்தும் தன்னை விரும்பி இருக்கவேண்டுமாயின் மேற்கூறிய வண்ணம் பிறரிடத்து அரசன் காண ரகசியம் பேசுதல் கூடாதென்றும், அவ்வளவோடு அல்லாமல் அரசன் மற்றவர்களோடு பேசும் ரகசிய வார்த்தைகளையும் அவனே சொன்னால்வது வலிந்து கேட்டல் கூடாதென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர் “ இவ்விதம் சந்தேகப்படக்கூடிய விஷயங்களில் அரசனிடத்து ஒழுகவேண்டிய ஒழுக்கம் இதுவேன்று அறிந்தோம். ஆனால் அமைச்சனென்றும் உரிமையில் அரசனிடத்துத் தான்

மன்னரைச் சேர்ந்தொழுகல் 331

புசாலை எண்ணிய விஷயங்கள் எவையேனும் எக்காலத்திலேனும் சொல்லுதல் கூடுமன்றோ? ” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

696. குறிப்பறிந்து காலங் கருகி வெறுப்பில் வேண்டிப் வேட்பச் சொல்லல்.

(பரி.) இ-ள். குறிப்பு அறிந்து = அரசனுக்குக் காரியஞ் சொல்லுதல் அப்பொழுது சிசுழின்று அவன் குறிப்பினாயறிந்து — காலம் கருகி = சொல்லுதற்கேற்ற காலத்தையும் நோக்கி, — வெறுப்பு இல் வேண்டிப் வேட்பச் சொல்லல் = வெறுப்பில்லாமாய் வேண்டுகனவமாய் காரியங்களை அவன் மனம் விரும்பும்வகை சொல்லுக. எ-று.

குறிப்புக் காரியத்தின்கணன்றிக் காமவெருளி யுள்ளிட்டவற்றி னிகழ்வுழியும் அதற்கேலாக்காலத்துஞ் சொல்லுதல் பயனின்றாகவந், 'குறிப்பற்றது காலக்கருதி' என்றும், அவனுடம்படாதன முடிவ்போகாமையின், 'வெறுப்பில்' என்றும், பயனில்லவும் பயன்கருங்கியவுஞ் செய்தல் வேண்டாமையின், 'வேண்டு' என்றும், அவற்றை னுரியவாய்ச் 4ருங்கி விளங்கிய பொருளவாய சொற்களாற் சொல்லுகவென்பார் 'வேட்டச் சொல்ல' என்றுங் கூறினார்.

விளக்கம்:—அமைச்சனானவன் அரசனிடத்துத் தான் சொல்ல எண்ணிய காரியங்களைச் சொல்லுங்கால் அப்பொழுது நடக்கின்ற அவன் குறிப்பினை அறிந்தும், சொல்லுதற்கேற்ற காலத்தைப்பார்த்தும், சொல்லுகின்ற காரியங்கள் வெறுப்பைத் தராத விரும்புபத் தருவதும் ஆயவாய்க் கொண்டும் அவ்வித விரும்பத் தக்க காரியங்களையும் அரசன் மனம் விரும்பி மகிழும்வண்ணம் சொல்லுதலும் வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது? அரசனானவன் காம வெருளி என்கின்ற இரண்டு குற்றங்களுள் மயங்கி இருந்த காலத்திலும் தான் சொல்லவேண்டிய விஷயங்களை அவன் ஏற்றுக்கொள்ளாத காலத்தும் சொல்லுவானாயின், சொல்லிய காரியத்தின் பயன் ஒன்றுமில்லாமல் போய் கடுமாதவால் குறிப்பற்றதும், காலமறிந்தும் சொல்லுதல் வேண்டும் என்று கூறியதுடன் அவ்விதம் சொல்லுகின்ற காரியங்களும் அரசன் வெறுக்கக்கூடிய காரியமாயிருக்குமாயின், அக்காரியத்துக்கு அவன் உடன்படாத காரியம் முடிவு அடைவதற்கு ஏதுமில்லாமல் போகுமாதலால் காரியம் முடிவின் அடைய அரசன் விரும்பத்

332

திருக்குறள் விளக்கம்

தக்க காரியங்களையே சொல்லுதல் வேண்டுமென்றும், அவ்விதம் சொல்லும் காலத்தும் அவன் விரும்பிக் கேட்கும் வண்ணம் இனிமை யுடையனவாய், கருங்கி விளங்கிய பொருள்களை யுடையனவாய் உள்ள சொற்களால் சொல்லுதல் வேண்டுமென்றும் அறிந்தோமென்றார். அது கேட்ட மாணாக்கர் "அமைச்சனானவன் அரசன் விரும்பியன கூறி வெறுப்பன ஒழிதல் வேண்டும் என்று அறிந்

தோம். ஆயின் அரசனே பயனில்லாதனவாகிய காரியங்களைக் கேட்பானாயின் அமைச்சன் தன் தொழிலாக அப் பயனில்லாக் காரியங்களையும் சொல்லுதல் கூடுமோ?" என்னனும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

697. வேட்பன சொல்லி வினாயில வெஞ்ஞானம் றுங் கேட்பினுஞ் சொல்லா விடல்.

(பரி.) இ-ள். வேட்பன சொல்லி=பயன் பெரியனவுமாய் அரசன் விரும்புவனவுமாய் காரியங்களை அவன் கேட்டிலனாயினுஞ் சொல்லி,—எஞ்ஞானம் வினை இல கேட்டினும் சொல்லாவிடல்=எஞ்ஞானம் பயனில்லாபவற்றைத் தானே கேட்டானுஞ் சொல்லாது விடுக. எ-று.

வினாயிலவெனவும் கேட்பினுமெனவும் வந்த சொற்களான், அவற்றின் மறுதலைச் சொற்கள் வருவிக்கப்பட்டன. வினையான் வருதலின் 'வினை' என்றும், வறுமைக்காலமு மடங்க 'எஞ்ஞானம்' என்றும் கூறினார். சொல்லு வனவுஞ் சொல்லாதனவும் வருத்துக் கூறியவாறு. இவை காண்கு பாட்டானுஞ் சிறப்பு வகையாற் கூறப்பட்டது. (எ)

விளக்கம் :—அமைச்சனானவன் மிகப் பெரிய பயனைத் தருவதாயும் அரசன் விரும்பக் கூடுவதாயும் உள்ள காரியங்களை அவ்வரசனே தன்னைக் கேளாவிடினும் அவனுக்கு வருத்திச் சொல்லுதல் வேண்டுமென்றும், பயன் கொடாத விஷயங்களை அரசனே வருத்திக் கேட்டினும் எக்காலத்தும் சொல்லாதிருத்தல் வேண்டுமென்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், பயனடைபக் கூடிய காரியத்தை அரசனது நன்மையைக் கருதி அவன் கேளாவிடினும் சொல்லுதல் வேண்டுமென்றும்; பயன்தரக்கூடா விஷயங்களை 'தனக்கு' வறுமை வந்த காலத்தும், தர் பயன் கருதியும் சொல்லுதல் கூடாதென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மானுக்கள்

மன்னரைச் சேர்ந்தொழுகல் 333

"அமைச்சன் அரசனுக்குச் சொல்ல வேண்டுவன இவை என்றும், சொல்லக்கூடாதென இவை என்றும் வருத்துக் கூறியதை அறிந்தோம். அன்றியும் மன்னரைச் சேர்ந்து ஒழுக்குகின்ற அமைச்சன்

ஒழுக்கத்தின் சிறப்பு வகையும் அறிந்த சென்டோம். இனி அமைச்சரவைவன் அரசனினும் வயதில் முதிர்ந்தவரையும், இனத்த வரையும் இருப்பானாயின் அக்காலத்து அரசனுக்கு எதையும் எக் காலத்தம் அஞ்சாது வற்புறுத்திச் சொல்லுதல் உடுமன்றே?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

698. இனாய ரினமுறைய ரென்றிகழார் நின்ற
வொளியோ டொழுகப் படும்.

(117.) இ-ள். இனாயர் இன முறையர் என்று இவ்வாறு = இவர் எம்மினி னாய ரென்றும் எமக்கின்ன முறையினையுடையரென்றும் அரசரை யவமதி யாது, — நின்ற ஒளியோடு ஒழுகப்படும் = அவர்மாட்டுக் கன்ற வொளியோடு பொருந்த ஒழுதல் செய்யப்படும். 6-து.

ஒளி—உறங்காநிற்கவுந் தாமுலகங்காநின்ற அவர் கடவுட்டன்மை. அதனோடு பொருந்த கொழுகவாவது அவர் கடவுளருந் தாம் மக்களுமா யொழுதல். அஹொளியாந் போக்கப்பட்ட விளமையும் முறையும்பற்றி இகழ்வாராயினர், தாமும் போக்கப்படுவரென்பது கருத்தா. (அ)

விளக்கம்:—அமைச்சரவைவன் இவ்வாசன் தன்னைக் காட்டி லும் இனாயவன் அதுவன்றியும் தனக்கு இவ்வித முறையினையுடையவன், என்று அரசனை அவமதியாது அவ்வரசனுக்கு உள்ள புகழ் ஒன்றையே கருதி, அப்புகழுக்குத் தக்க அளவாக அவனிடத்து அமைந்து ஒழுதல் வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது? அமைச்சன் ஒருவன் அப்போது ஆளும் அரசன் தந்தைக்கு அமைச்சராக இருந்தவன் ஆயினும் 'நாம் இவன் தந்தையின் அமைச்சராயிற்றே, இவன் நம் கண்முன்னர் பிறந்தவராயிற்றே, இவன் நம்மால் வளர்க்கப்பட்டவராயிற்றே' என்று அவனது இஃழமைபுக் கருதாது. கூடாதிதன்றும், அதுவன்றியும் 'இவ்வாசன் தனக்கு இன்ன உறவினன் என்றும், இவ்வாசனுக்கு என்னைக் காட்டிலும் பெரிய உறவினர் இல்லை என்றெண்ணியும் இகழ்ச்சியினால் அரசனை அவமதியாது "திரு உடை மன்னரைக்காணின் திரு

மாலிக் கண்டேனே” என்னும், பெரியோர் வாக்கின்படி அரசனைத் தேய்வவராகக் கருதித் தெய்வத்தன்மை தங்கிய அவனுடைய புகழ்க்கு ஏற்றவண்ணம் தான் பணிந்து நடக்க வேண்டுமென்றும் அறிந்தோம். அரசன் தெய்வத்தன்மை தங்கியவன் என்பதை சீவகசிந்தாமணி நாமகளிலம்பகம், 21:9 செய்யுள்:—

“உறங்குமாயினு மன்வைவன் றன்னொளி
கறங்கு தெண்டிரை வையகல் காக்குமா
வ்றங்கு கண்ணிமை யார்வீழித் தேயிருக்
தறங்கள் வெளவ வதன்புறங் காக்கலார்”

என்பதனாலும், அறிதல் கூடும் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர் “அரசனானவன் தனக்கு அமைந்த அமைச்சனை உயிர்போலக் கருதுவானாயின் அக்காலத்து அய்வமைச்சன் தான் எண்ணியபடி எதனை யும் செய்தல் கூடுமன்றோ?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

699. கொளப்பட்டே மென்றெண்ணிக் கொள்ளாத
துளக்கற்ற காட்சியவர். [செய்யார்

(பரி.) இ-ள். கொளப்பட்டேம் என்று எண்ணிக் கொள்ளாத செய்யார் = அரசனால் யாம் நன்குமதிக்கப்பட்டேமென்று கருதி அவன் விரும்பாதவற்றைச் செய்யார்--துளக்கு அற்ற காட்சியவர் = நிலைபெற்ற வறிவினையுடையார். எ-து.

கொள்ளாதன செய்தழிவெய்துவார் கொளப்பாட்டிற்குப் பின்றம்மை வேறொருவராகக் கருதுவாராகவின், முன்னையராகவே கருதி யஞ்சியொழுதுவாராத் ‘துளக்கற்ற காட்சியவர்’ என்றார். (க)

விளக்கம்:—நிலை பெற்ற அறிவினையுடைய அமைச்சர் தாம் அரசனால் மிகுதியும் நன்கு மதிக்கப்பட்டேமென்று தமக்குத் தாமே எண்ணிக்கொண்டு அரசன் விரும்பாத காரியத்தைச் செய்வ மாட்டார் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது? அறி

வுடைய அமைச்சன் ஒருவன் தன்னை அரசனாகவும் அமைச்சனாக அமைத்துக்கொண்டு தன்னுடைய சதுரப்பாட்டின் தன்மைவைக் கருதித் தன்னை ஈன்குமதித்த பிரகு தான் என்னிய விதமெல் ளாம் செய்வானாயின் அவ்வித செயல் அரசனுக்கிருந்த ஈன்கு

மன்னரைச் சேர்ந்தொழுதல் 355

மதிப்பினை ஒழித்த இவனுக்குக் கேடு உண்டாகும்படிச் செய்த விடும் ஆதலால் அறிவுடைய அமைச்சன் தன்னை முதலில் அரசன் எவ்விதம் ஈன்குமதிக்கும்படி அவன் விரும்பிய காரியங்களையே செய்த வந்தானே அவ்வித விரும்பும் காரியங்களையே செய்த வருதல் வேண்டும் என்று அறிவின்றோம் என்றனர். அதனேட்ட மாணுக்கர் " அமைச்சனாவான் மிகப்பழையனாக இருந்து ஏதேனும் குற்றத்தைச் செய்வானாயின் அப்பழமை நோக்கி அரசன் அவனை மன்னித்துவிடுதல் கூடுமோ " என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

700. பழைய மெனக்கருதிப் பண்பல்ல செய்யுங்
கெழுதகைமை கேடு தரும்.

(பரி.) இ-ள். பழையம் எனக் கருதி பண்பு அல்ல செய்யும் கெழுதகைமை = அரசனுக்கு யாம் பழையமெனக் கருதித் தமக்கியல்பல்லாதவற்றைச் செய்யுமுரிமை—கேடு தரும் = அமைச்சர்க்குக் கேட்டினைப் பயக்கும். ஏ-து.

அவன் பொருது செலும்பொழுதின் அப்பழமை நோக்கிக் கண்ணோடாது உயிரை வெணவுதலான், அவன் வேண்டாதன செய்தற் கேதுவாய 'கெழுதகைமை கேடுதரும்' என்றார். இவை மூன்றுபாட்டானும் பொறுப்ப ரென்று அரசர் வெறுப்பன செய்யற்கவென்பது கூறப்பட்டது. (ஓ)

விளக்கம் :— அமைச்சனாவன் தான் அரசனுக்கு மிகப் பழைமைபாணவ்வென்று என்னித் தனக்கு இயல்பு அல்லாத விஷயங்களைச் செய்யும் பாத்தியதையைக் கொண்டால் அப்பாத்தியதையானது அவ் வமைச்சனுக்குக் கேடுதரும் செய்கையை உண்டாக்கும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது? அரசன் விரும்பக்கூடாத காரியத்தை அமைச்சனாவன் தன்னுடைய பழமைபாண பாத்தியதையைக் கருதிச் செய்யப் புருவானாயின் அத்தருதியல்லாத

காரியத்தை விரும்பாத அரசன் இவ்வமைச்சனது பழைமையை கோக்கி மன்னித்து விடமாட்டான் என்றும், அவன் கோபிக்கும் காலத்துச் சிறிதும் தாஷன்யமில்லாது உயிரைக் கொண்டு கொள்ளுவானென்றும், ஆதலால் எவ்வளவு பழைமையுடையவனாயினும், பரத்தியதையுடையவனாயினும் அமைச்சனானவன் அரசன் விரும்பு வனமுற்றறையே செய்தல்வேண்டும் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர்.

500

திருக்குறள் விளக்கம்

அதுகேட்ட மாணாக்கர் "அமைச்சன் அரசனிடமிடமிருந்து ஒழுகவேண்டிய ஒழுக்கங்கள் இவைபென அறிந்தோம். இனி அரசனுக்கு வேண்டியவை இவைபென்று அவன் வாக்கால் அறிந்து அமைச்சன் செய்தல் வேண்டுமோ? அன்றி எவ்வித தருகியால் அறிந்து செய்தல்வேண்டும்" என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

71. அதிகாரம்

குறிப்பறிதல்.

(பரி.) அல்தாவது அரசர் கருதியவதனை அவர் கூறாமலறிதல். இது மன்னரைச் சேர்ந்தொழுங்கு இன்றியமையாதாகலின், அதன்பின் வைக்கப்பட்டது.

விளக்கம்:—அதாவது சீக்கள் மேல்வினையிய வண்ணம் அரசர் எண்ணிய காரியங்களை அவ்வரசர் சொல்லாமலே அமைச்சன் அறிதல். இவ்விதம் வாக்கால் கூறாமல் குறிப்பால் அறிந்து ஒழுக்கு நல் மன்னரைச் சேர்ந்து ஒழுக்குகின்ற அமைச்சனுக்கு மிக முக்கியமானதாதலால் இவ்வதிகாரத்தை மன்னரைச் சேர்ந்து ஒழுக்குதல என்னும் அதிகாரத்துக்குப் பிறகு வைக்கப்பட்டுள்ளது என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர் "இவ்விதம் குறிப்பறிந்து செய்கின்ற அறிவுடையர் உலகத்தார்க்கு எவ்வித பயனுடையவராய் இருப்பர்"

என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

701. கூறாமையே நோக்கிக் குறிப்பறிவா னெஞ்ஞான்று
மாருதீர் வையக் கணி.

(பரி.) இன். குறிப்புக் கூறாமையோக்கி அறிவான் = அரசனார் குறித்த
கருமத்தை அவன் உறவேண்டாவதை அவன் முகத்தாலும் கண்ணினு
யோக்கி அறியுமமைச்சன்—எஞ்ஞானதம் மாரு தீர் வையக்கு அணி = எஞ்
ஞானதம் வற்றாத கீரார் குழப்பட்ட வையத்தன்மாரீக்கு ஓபாணமாய்க்.

ஒப்பமுடையனும் எல்வார்க்கும் அழகுசெய்தவான், 'வையக்கணி' என்
றார். குறிப்பும் வையமும் ஆகுபெயர். வையத்திற்சென்பது விசாரப்பட்டு
சென்றது. (ச)

குறிப்பறிதல்

337

விளக்கம்: அரசன் எண்ணிய கருமத்தை அவன் வாக்கால்
கூறியதம் அவன் முகத்தளவாலும், கண் பார்வையாலும் குறிப்
பால் அறிவின்ற அமைச்சனானவன் எந்தக் காலத்திலும் வற்றாத
கீரால் குழப்பட்ட நிலவுகைத்தினுள்ளார்க்கு ஆபாணமாவான்
என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, அரசன் குறிப்
பினை அறிந்து செய்யவல்ல அமைச்சன் இருப்பானாயின், அவ்
வமைச்சன் உலகத்தார் யாவர்க்கும் எல்லாவித நன்மைகளையும்
செய்யக் கூடுமாதலால், அவ்வித அமைச்சனை உலகத்தார், அணிந்
தார்க்கு அழகினை உண்டுபண்ணுகிற ஆபாணம்போல விரும்பி
எற்றுக்கொண்டு அவன் சொல் வழி நிற்பார் என்பது பொருளா
யிற்று என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "வாக்கால்
கூறியும் உண்மை அறிவதற்கு இல்லாத மனிதர் பலரைக்
காண்கின்றோம். வாக்கால் கூறாமலே குறிப்பால் அறிவின்றவன்
அமைச்சனென்றால் அவனை ஆபாணமாகத்தான் கொள்ளுவரோ
உலகோர்? இன்னும் எவ்விதமாகத்தான் மதிப்பார்?" என்னதும்,
ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

702. ஐயப் படாஅ தகத்த துணர்வானைத்
தெய்வத்தோ டொப்பக் கொளல்.

(பரி.) இன். அகத்தது ஐயப்படாது உணர்வானை = ஒருவன் மனத் தின்கணிகழ்வதனை ஐயப்படாது ஒருதலையாக வுணராவல்லானை—தெய்வத் தோடு ஒப்பக் கொள்ளல் = மகனேயாயினும், தெய்வத்தோடொப்ப னன்கு மதிக்க. எ-து.

உடம்பு முதலியவற்றால் ஒவ்வானுயினும் பிறர் நினைத்ததனாகத் தெய்வத்தன்மையுடைமையின், 'தெய்வத்தோடொப்ப' என்றார். (உ)

விளக்கம்:—யாரேனும் ஒருவர் மனதில் எண்ணுவதைச் சிறிதும் சந்தேகியாது 'இததான் இவர் எண்ணியது' என்று நிச்சயித்து அறிவவல்லான் ஒருவன் அவன் பிறப்பால் மகனாக இருக்கினும் தெய்வத்துக்குச் சமானமாக உலகத்தாரால் னன்கு மதிக்கப்படுவான் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, தேவர் கள்போன்ற கண் இமைபாமதும், கால் நிலத்தில்தேவையா

48

338

திருக்குறள் விளக்கம்

மதும், மாலை வாடாமதும் இன்னவியுதும் மற்றையோர் என்னுமின்ற எண்ணத்தைத் தேவர்கள் அறிந்த அவர் வேண்டுவனவற்றைச் செய்த உபகரிப்பதுபோல் இவ்வமைச்சன் அவரவர் முகக்குறிப்பினையும், கண் பார்வையினையும் பார்த்து, அவரவர்க்கு வேண்டுவனவற்றைச் செய்கிறான் ஆதலால், அவன் தெய்வத்துக்குச் சமானமானவனாக னன்கு மதிக்கப்பட்டு உலகத்தாரால் போற்றப்படுவான் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதனேட்ட மாணுக்கர், "இவ்வித நகுதியுடையாரை அரசனாவன் எவ்வித பொருள் கொடுத்தும் வைத்துக் கொள்ளல் வேண்டும் அன்றோ?" என்னதும், ஆசிரியர் உதவாராயினர்.

708. குறிப்பிற் குறிப்புணர் வாரை யுறுப்பினுள் யாது கொடுத்துங் கொளல்.

(பரி.) இன். குறிப்பின் குறிப்பு உணர்வாரை = தங்குறிப்பு நிகழுமாறிக்ந்த அநனும் பிறர் குறிப்பறிவுத்தன்மையாரை,—உறுப்பினுள் யாது

கொடுத்தும் கொளல் = அரசர் தம்முறப்புக்களுள் அவர் வேண்டுவதொன்றைக் கொடுத்தாயினும், தமக்குத் துணையாகக் கொள்க. ௭-ற.

உண்ணிகழுநெறி யாவர்க்குமொத்தவின், பிறர் குறிப்பறிதற்குத் தம் குறிப்புக் கருவியாவிற்று. உறுப்புக்களாவன:—பொருளும், காடும், யாண குதிரைகளும் முதலிய புறத்திறப்புக்கள் இதற்குப் பிறர் முகக்குறிப்பானே அவர் மனக்குறிப்புணர்வாரை யென்றுரைப்பாரு முளர். இவை மூன்றபாட்டானும் குறிப்பறிவாரது சிறப்புக் கூறப்பட்டது. (௧)

விளக்கம் :—தம்முடைய குறிப்பு இவ்விதம் உள்ளது என்று குறிப்பாகறிந்து அக்குறிப்பினால் மற்றவருடைய குறிப்பினையும் அறியவல்லவரை அரசாராவர் தன் புறத்த உறுப்புக்களாகிய காடு, யாண, குதிரை, தேர் முதலிய இவற்றை அவர் வேண்டுவன எனவையாய் இருக்கினும் அவற்றின்க் கொடுத்த அங்வித அமைச்சரைத் தமக்குத் துணையாகக் கொள்ளுதல் வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், பிறருடைய குறிப்பறிவதற்கு அரசன் குறிப்பின முதலில் உணர்வேண்டுமென்றும், உணர்ந்த அளவாகவே அக்குறிப்பினக் கொண்டு பிறர் மனத்தத் தோன்றும் செயல்களைக் குறிப்பால் உணர்ல் வேண்டுமென்றும்,

குறிப்பறிதல் 389

அங்விதம் அரசர் குறிப்பினையும், உணர்வு குறிப்பினையும் அறியவன் அரசன் முன்னேற்றத்திற்கு வேண்டுவனவாகிய செயல்களை பெல்லாம் செய்யவல்லவன் ஆவானென்றும், அங்வித தகுதியுடையாண எப்பொருள் கொடுத்தாயினும் அரசர் கொள்ளுதல் வேண்டும் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், “இவ்விதம் குறிப்பால் உணரும் தகுதியுடையாரோடு விளைய மக்களையும் மக்களென்றும் தகுதியால் ஒன்றாக எண்ணுதல் கூடாதே?” என்றனும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

704. குறித்தது கூறாமல் கொள்வாரோடு னை யுறுப்போ ரணையால் வேறு.

(பர்.) இன். குறித்தது கூறாமல் கொள்வாரோடு—ஒருவன் மனத்தக் கருதியவனை அண்கூறவேண்டாமல் அறியவல்லாரோடு—வினை உறுப்பு

தூணியர் = மறறை மாட்டாதார் உறுப்பாலொருதன்மையாக வொப்பாராயினும், —வேறு = அறிவான் வேறு. ஏ-று.

கொள்ளாதொன்பதாஉம், ஆயினுமென்பதாஉம் அவாய்கிலையான் வந்தன. சிறந்த வழிவிண்மையின், விலக்கென்னும் கருத்தான் 'வேறு' என்றார். (ச)

விளக்கம் :—ஒருவன் தன் மனத்தா எண்ணிய ஒன்றினை அவன் சொல்லவேண்டாமலே குறிப்பால் அறியவல்லவரோடு அவ் வித குறிப்பால் அறிய முடியாத ஏனையோர் கண், கால் முதலிய உறுப்புக்களால் ஒத்திருக்கினும் சமானமாய் எண்ணப்படமாட்டார் கள் என்ற இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, அறிவுடையவரோ பெரியார் ஆதலால் அறிவில் சிறந்த அப்பெரியாரோடு அறிவில் சிறியர் உருவத்தால் மனிதராகக் காணப்படினும் செயலால் விலக்கிற்ரு உள்ள அறிவே உடையொன்றும், அதனால் மக்களாக மதிக்கப்படாமல் விலக்காகவே மதிக்கப்படுவர் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "இவ்விதம் குறிப்பால் உணர வல்லானே தெய்வத்துக்குச் சமானமாக மதிக்கப்படுவானென்றமை யால் இவ்விதம் உணரவல்ல உறுப்பு ஓர் மகனுக்கு ஏதுவாகும்?" என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

340 திருக்குறள் விளக்கம்

705. குறிப்பிற் குறிப்புணரா வாயி னுறுப்பினு

ளென்ன பயத்தவோ கண்.

(பரி.) இ-ள். குறிப்பின் குறிப்பு உணராவாயின் = குறித்தது காண வல்ல தங்காட்சியாற் பிறர் குறிப்பினை யுணரமாட்டாவாயின், —உறுப்பினுள் கண் என்ன பயத்தவோ = ஒருவனுறுப்புக்களுட் சிறந்த கண்கள் கேடுறென்னபயினைச் செய்வன! ஏ-று.

முதற்குட் குறிப்பு—ஆகுபெயர். குறிப்பறிதற்குட் முனையாதற் சிறப்புப் பற்றி உய்யாதணர்வு கண்மே லேற்றப்பட்டது. அக்கண்களாற் பயனிலி லையென்பதாம். இவை யிரண்டுபாட்டானும் குறிப்பறியாநிழிபு கூறப்பட்டது.

விளக்கம் :—ஒருவன் மனத்தில் எண்ணிய ஒன்றை அவன்

முகத்தால் அறியவல்ல காஷி இல்லாதவனாக ஒருவன் இருப்பானு
 னால், உறுப்புக்களில் சிந்தனவாகிய கண்கள் அவனுக்கு வேறு
 என்ன பிரயோஜனத்தைச் செய்தல் கூடும் என்று இத்திருக்குறள்
 கூறுகின்றது. அதாவது, அறிவின் முயற்சி கொண்டயாவும் உணர்
 வதாயினும் அவ்வறிவும் கட்புலனிடமாகச் சென்று எதையும் காண்
 கிறது என்றும், அவ்விதம் காண்கின்ற காஷியுள் குறிப்பறிவது
 என்னும் பிறர் எண்ணத்தை அவர் முகத்தளவாலும், கண்ணளவா
 லும் கொண்டு அறியக்கூடியன கண்களே என்றும், அவ்வித கண்க
 ளிருந்தும் குறிப்பினை அறியாவிடின் அக்கண்கள் பெற்ற பயனை
 அடைவதற்கு இல்லாமல் போகிறது என்றும், அக்கண்கள்
 மரக்கண்கள் போன்று குருட்டுக் கண்கள் ஆயினவே அன்றி கண்
 களென்று மதிப்பதற்கில்லை என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அது
 கேட்ட மாணாக்கர், “இவ்விதம் மனத்தில் நினைப்பதை முகத்தில்
 அறிதல்வேண்டும் என்பதைநோக்கப் புதுமையாக உள்ளது மனம்
 நினைப்பதை முகம் எவ்வாறு அறியும்? அதை ஒரு உவமை வாயி
 லால் விளக்கல்வேண்டும்” என்னலும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

706. அடுத்தது காட்டும் பளிங்குபோ நெஞ்சங்

கடுத்தது காட்டு முகம்.

(பரி.) இ-ள். அடுத்தது காட்டும் பளிங்குபோல் = தன்னைபோன்ற
 பொருளது நிறத்தைத் தானே கொண்டகாட்டும் பளிங்குபோல—நெஞ்சம்
 கடுத்தது முகம் காட்டும் = ஒருவனெஞ்சத்து மிக்கநனை அவன்முகம் தானே
 கொண்ட காட்டும். ஏ-று.

குறிப்பறிதல்

341

அடுத்ததென்பது ஆகுபெயர். கடுத்ததென்பது கடியென்னு முரிச்
 சொலடியாய் வந்த தொழிற்பெயர். உவமை ஒருபொருள் பிற்பொருபொரு
 ளின் பண்பைக் கொண்டு தோற்றுதலாகிய தொழில்பற்றி வந்தது. (சு)

விளக்கம் :—தன்னைச் சமீபித்த பொருளினுடைய நிறம் முத
 லியவற்றைத் தானே தன்னுள் கொண்டு காட்டுகின்ற பளிங்குக்
 கண்ணாடிபோல், ஒருவன் நெஞ்சினிடத்து மிகுந்த தோன்றுவதை

அவன் முகமானது தானே கொண்டு காட்டும் என்று இத்திருக்
 குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, எவ்விதம் கண்ணாடி தன்னிடத்தே
 சென்ற பொருளினது உருவம், நிராமுத்தலியவைகளைத் தானே தன்
 னிடத்தே கொண்டு மறுபடியும் பார்ப்பவர்களுக்குத் திருப்பிக் காட்
 டுகின்றதோ, அதுபோல் மாசற்ற மனமாகிய படிக்கத்துள் காணப்
 படும் பொருள் எதுவாக உள்ளதோ அதனை முகமென்றும் கண்
 னாடியானது தன்னுள் கொண்டு பார்ப்பவர்களுக்கு அப்போது
 மனத்தில்கொண்ட கொள்கையை அறிவிக்குமென்றும், அதைக்
 காட்டினும் வேறு ஒன்றும் அத்துணைச் சலபமாகக் காட்டவல்லதாக
 கில்லை என்றும் அறிந்தோம். அதனுடன் இவ்வுரையாசிரியர் குறிப்
 பறிதலைக் கூறுகின்ற முதற்நிருக்குறளில் ஒருவன் தான் என்னிய
 வற்றை வாயால் கூறாவிதம் அவன்முகமும், கண்ணும் நோக்கி
 அமைச்சன் அறிதல் வேண்டும் என்று கூறிய அதனால், ஈண்டு திரு
 வள்ளுவர் முகத்தால் அறிவதை மூன்று திருக்குறளால் கூறினர்
 இனி, ஏனைய இரண்டு திருக்குறளாலும் முகத்தளவாக அறியும்
 குறிப்பினை உணர்வோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர்,
 “உரையாசிரியர் பரிமேலழகர் பின்வரும் திருக்குறள்களுக்கு
 இணங்க, முன்னரே வலிந்து தம் உரையுள்கறி நிற்பதைக் கண்டு
 மிகமகிழ்கின்றோம். ஏனைய திருக்குறள்களாலும் முகத்தின் தன்மை
 யை அளக்க விரும்புகின்றோம்!” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவா
 ராயினர்.

707. முகத்தின் முதுக்குறைந்த துண்டோ வுவுப்பினுங்
 காயினுந் தான்முந் துறும்.

(பரி.) இ-ள். உவப்பினும் காயினும் தான் முந்ததும் = உயிர் ஒருவனை
 யுவத்தலானும் காய்தலானுமுறிந், தானறித்த அவற்றின்கண் அதனின்

342 திருக்குறள் விளக்கம்

முற்பட்டு சந்தாமாசலாஃ, — முகத்தின் முதுக்குறைந்தது உண்டோ = முகம்
 போல அறிவுக்கது பிறிதுண்டோ இல்லை. எ-து.

உயிர்த்தே அறிவுன்னது ஐம்பூதங்களானியன்ற முகத்திற்கில்லை பென்
 பாரை நோக்கி, உயிரது கருத்தறிந்து அஃதுவக்குறின் மலர்த்துங் காய்வுற்த்
 கருதியும் வாலான், ஂண்டென மறுப்பார் போன்று, குறிப்பறிதற்குக் கருவி

கூறியவாறு.

(6)

விளக்கம்:—உயிரானது ஒருவனைப் பார்த்து மகிழ்ச்சியடைதலும், கோபித்தலும் கொள்ளுமாயின், முகமானது அதனைத் தான் முன்னர் அறிந்து நிற்குமாதலால், முகத்தைப்போல மிகுந்த அறிவுடையது யிறிதொன்றில்லை என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, உயிர் ஒன்றை எண்ணி மகிழ்கின்ற காலத்து முகமானது மலர்ந்தும், உயிர் ஒன்றைக் கருதிக் கோபிக்கின்ற காலத்து முகமானது வாடியும் வருவது இயல்பாதலால், முகமானது ஐயுட்புலன்களின் சேர்க்கையால் உண்டாகிய அசேதனமாயினும் அதற்கு அறிவு இல்லை என்று கருதாமல் இருக்கும் வண்ணம் உயிரைச் சேர்ந்த அறிவானது முகத்தினிடத்தே விளங்கும், ஆதலால் முகத்திற்கும் உயிரின் தன்மையால்திகின்ற கருவியாம் தன்மை உண்டு என்று அறிகின்றோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “ஒருவனது குறிப்பை அறிவதற்கு முகம் கருவியாயிருப்பதை அறிந்தோம். இனி மற்றையவற்றையும் கூறல் வேண்டும்” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

708. முகநோக்கி நிற்க வமையு மகநோக்கி

யுற்ற துணர்வார்ப் பெறின்.

(பரி.) இ-ள். அகம் நோக்கி உற்றது உணர்வார்ப் பெறின்—குறையுறவானும் தன் மனத்தைக் குறிப்பானறிந்து தானுற்றவனைத் தீர்ப்பானார்ப் பெறின்,—முகம் நோக்கி நிற்க அமையும்—அவர் தன்முகம் நோக்கும்வகை தானும் அவர்முகநோக்கி அவ்வெல்லைக்கணிநக வமையும். 6-று.

உணர்வாரெனக் காரியத்தைக் காரணமாகிக் கூறினார். அவ்வெல்லையைக் கடந்து சொல்லுமாயின் இருவர்க்குஞ் சிறுமையா மாகவின், அது வேண்டாவென்பதாம். குறையுறவானியல்பு கூறுவார்போன்ற கருவி கூறியவாறு. இவை மூன்றுபாட்டானும் குறிப்பறிதற்கருவி முகமென்பது கூறப்பட்டது.

(அ)

குறிப்பறிதல்

343

விளக்கம்:—தன்னுடைய குறையைத் தீர்த்துக் கொள்ளும் வண்ணம் சென்ற ஒருவன், தன்னுடைய மனத்தைக் குறிப்பாலறிந்து தான் எண்ணிச் சென்ற குறையினைத் தீர்க்கவல்ல அறிவுடைய ஒரு

வரைப் பெறுவானாயின், அவ்விதம் குறிப்பாலறிவின்ற அப்பெரி யோர் தன் முகத்தைப் பார்க்கும்படிச்செய்து, தானும் அவர்முகத் தை உற்றுப் பார்க்குமென்று தான் எண்ணிச் சென்ற கருமம் முடிவ தற்கு இடமாகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், குறிப்பறிந்து செய்கின்ற போற்றிவாளன் ஒருவனிடத்தே குறை யுடையான் ஒருவன் செல்வானாயின், அவன் குறையை வாக்கால் சொல்லிக் கொள்ள வேண்டுவதில்லை யென்றும், அவன் முகத்தைப் பார்க்குமென்று தான் போதுமென்றும், பார்க்குமென்று இவன் மனத்தான் எண்ணிய குறையை முகத்தாலறிந்து தீர்ப்பானென்றும், அவ்விதமல்லாத வாக்கால் கூறுவானாயின் போற்றிவாளனாகிய குறை தீர்ப்பானுக்கு அது தாழ்வை உண்புண்ணுமென்றும் அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “மேற்கூறிய மூன்று திருக்குறளானும் ஒருவன் குறிப்பினை அறிதற்கு முகம் கருவியாகும் என்று அறிந்தோர். ஆயின் இரண்டாவதாய்க் கூறிய குறிப்பறியும் கருவியாகிய கண் இலக்கணத்தையும் கூறல்வேண் டும்” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

709. பகைமையுங் கேண்மையுங் கண் ணுரைக்குங் கண் வகைமையுணர்வார்ப் பெறின். [ணின்

(பரி.) இ-ள். கண்ணின் பகைமை உணர்வார்ப் பெறின் = வேந்தர்தக் கோக்கு வேறுபாட்டின்றன்மையை அறியவல்ல அமைச்சரைப்பெறின், — பகைமையும் கேண்மையும் கண் உரைக்கும் = அவர்க்கு மனத்துக்கிடந்த பகைமையையும் ஏனக்கேண்மையையும் வேற்று வேந்தர் சொல்லற்றல்லா யினும் அவர் கண்களே சொல்லும். எ-று.

இறுதிக்கட் கண் ஆகுபெயர். கோக்குவேறுபாடாவன:—வேறுந்த கோக்கமும் உவந்த கோக்கமும். உணர்ந்தல் = அவற்றை அவ்வக் குறிகளா னறித்தல். (க)

விளக்கம்:—அரசரானவர் தம் பார்வையில் வேறுபடுகின்ற தன் மையை அறியும் வல்லகாமையுடைய அமைச்சரை அடையக் கூடுமா

யின், அவ்வித அரசர் மனத்துள்ளிருக்கும் பகைமையையும் அது அல்லாத நட்பையும் அயலரசர்கள் இவ்வமைச்சருக்குச் சொல்லிக் கொள்ளாவிடினும், தம்மரசர் கண்களே அவ்வமைச்சருக்குக் கூறும் என்று இத்திருக்குறள் கூறியின்றது. அதாவது, அரசன் ஒருவன், தன்னோடு ஒப்பும், தாழ்வுமுள்ள அரசர்களைப் பார்க்கின்ற பார்வையினாலேயே குறிப்பறிவின்ற அமைச்சன் 'நம் மரசன் இவன்மீது பார்க்கின்ற பார்வையால் இவனை நட்பினனாகக் கருதுகின்றான்' என்றும், உவந்த பார்வையில்லாமல் வெறுத்துப் பார்க்கின்ற பார்வையால் 'நம்மரசன் இவன்மீது பகை கொள்கின்றான்' என்றும் அறிதல்கூடுமென்றும், அதனால் என்மீது உம்மரசன் கோபித்துள்ளான் அல்லது மகிழ்ந்துள்ளான் என்று ஏனைய அரசர்கள் இவனிடத்துச் சொல்லிக்கொள்ள வேண்டுவதில்லை என்றும் இதனால் அறிவின்றோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "வெறுப்புடைய பார்வையும், உவப்புடைய பார்வையும் ஆகிய இவ்விரண்டினையுமே கொண்டு மதிமத்திரி எதையும் அறிதல்கூடும் என்று கூறுவதால் கண்ணைக் காட்டிலும் அளக்கும் கோல் ஒன்றில்லைபோலும்!" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

710. துண்ணிய மென்பா யளக்குங்கோல் காணுங்காற்
கண்ணல்ல தில்லை யிற.

(பு.) இ-ள். துண்ணியம் என்பார் அளக்கும் கோல் = யாம் தண்ணி வடையேமென்றிருக்கும் அமைச்சர் அரசர்கருத்தினையளக்குங் கோலாவது — காணுங்கால் கண்ணல்லது யிற இல்லை = ஆராய்மிடந்து அவர்கண்ணல்லது யிறவில்லை. எ-று.

அறிவினுண்மை அலுதுடையார்மே வேற்றப்பட்டது. இங்கிதம், யடிவு, தொழில், சொல்லென்பன முதலாகப் பிறர் கருத்தளக்கும்மனவைகள் பல அவையெல்லாம் முன்னறிந்தவழி அவரான் மறைக்கப்படும், நோக்கம் மறைத்தொடு கலத்தலான் ஆண்டு மறைக்கப்படா தென்பதுபற்றி, அதனையே யிரித்துக் கூறினார். இனி அலைக்குங்கோலென்று பாடமோதி, துண்ணிய மென்றிருக்கும் அமைச்சரை அரசரலைக்குங்கோலாவது கண்ணென வரைத்து, தன் வெகுளிநோக்கால் அவர் வெகுடற்குறிப்பறிக்கவென்பது கருத்தாக்குவாரு முனர். இவையிரண்டுபாட்டாளும் தண்கருவி நோக்கென்பது கூறப்பட்டது.

விளக்கம்:—தமக்கு துட்பமாகிய அறிவு உள்ளது என்று தம்மை எண்ணி இருக்கும் அமைச்சரானவர் தம்மரசர் கருதும் கருத்தினை அளக்கவல்ல கோலானது எதுவென்று எவ்விதத்தில் ஆராய்ந்த பார்ச்சினும் அவ்வரசருடைய கண் அல்லாமல் வேறு ஒன்றில்லை என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் தண்ணிய அறிவுடையார் பிறருடைய கருத்தை அளப்பதற்கு அவர் கூறும் இங்கித வார்த்தை, அவரது வடிவு, அவருடைய தொழில், அவர் கூறும்சொல் என்பனவாகிய பல அளவையினைக் கொண்டு அளக்கக் கூடுமாயினும், 'இவர் கம் உண்மையை அறிய வந்துள்ளார்' என்று அறிந்துகொள்ளுவாராயின், மேற்கூறிய இங்கிதம் முதலானவைகளை எல்லாம் மறைத்துக் கொள்ளுதல் கூடுமென்றும், ஆதலால் அக்கருவிகள் துட்பமாகிய கருவிகள் அல்லவென்றும், கண் ஒன்றே மனத்தோடு கலப்பதால் மனத்தோடு கலந்த அக்கண்ணினை மாற்றிக்கொள்ளுதல் ஆகாதென்றும், மனத்தில் தோன்றிய உண்மையினையே மாற்றாது கூறுவது கண்ணுதலால் கண்ணினும் துட்பமாகிய கருவி இவ்விலகத்திலில் பென்றும், அதுவே பிறர் மனதை அளந்தறியும் கருவி என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணக்கர், "இவ்விதம் அமைச்சர்க்கு உரிய தொழில்களுள் குறிப்பறிதல் என்னும் தொழிலை கண்கு உணர்ந்தோம். இனி அரசர்க்கு அமையவேண்டிய வினையவற்றையும் அறிய விரும்புகின்றோம்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

72 அதிகாரம்.

அவையறிதல்.

(பரி.) அஃதாவது அரசனோடுருந்த அமையினதியல்பையறிதல். சாரியஞ்சொல்லுங்கால் அவன் குறிப்பறிதலேயன்றி இதுவும் வேண்டுகவில், இஃததன்பின் வைக்கப்பட்டது.

விளக்கம் :—அதாவது அரசனோடு கூடியிருந்த ஏனைய சபை யினுள்ளாரின் தன்மையை உணர்தல். வேற்றரசனிடத்துச் சென்று தான் சொல்ல எண்ணிய காரியத்தைச் சொல்லுமிடத்து அவனு

44

346

திருக்குறள் விளக்கம்

டைய குறிப்பை மாத்திரம் அறிவதல்லாமல் ஏனைய அனைவர்களைத் தாரையும் அறிந்து சொல்ல வேண்டுமாதவால், இவ்வகை யறிதல் என்னும் அதிகாரம் குறிப்பறிதல் என்பதற்குப் பிறகு வைக்கப்பட்டுள்ளதென்றனர். அது கேட்ட மாணிக்கர், “அமைச்சனுக்கு ஈதொன்றுமுள்ளதோ? அதை அறிய விரும்புகின்றோம்” என்னும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

711. அவையறிந்த தாராய்ந்து சொல்லுக சொல்லின்
ரொகையறிந்த தாய்மை யவர்.

(பரி.) இ-ள். சொல்லின் தொகை அறிந்த தாய்மையவர் = சொல்லின் குழுவினையறிந்த தாய்மையினையுடையார்—அவை அறிந்து ஆராய்ந்து சொல்லுக = தாமொன்று சொல்லுங்கால் அப்பொழுதை யவையினையறிந்து ஆராய்ந்து சொல்லுக, ஏ-ற.

சொல்லின் குழுவெனவே, செஞ்சொல், இலக்கணச்சொல், குறிப்புச் சொல்லென்னும் மூவகைச்சொல்லுமடங்கின. தாய்மை = அவற்றின் தமக்காகாதனவொழிந்து ஆவன கோடல், அவையென்றது ஈண்டு அதனனைவை, அது யிருதி, ஒப்பு, தாழ்வென மூவகைத்து. அறிதல் = தம்மொடு தக்கியறிதல். ஆராய்தல் = இவ்வகைக்கட் சொல்லுங்காரியம் இது, சொல்லுமாறிது, சொன்னால் அதன் முடிவிலென்று இவையுள்ளிட்டன வாராய்தல். (க)

விளக்கம் :—செஞ்சொல், இலக்கணச் சொல், குறிப்புச் சொல் என்னும் மூன்றுவிதமாகிய சொற்களின் கூறுபாட்டினை அறிந்த பரிசுத்தமானவர்கள் தாம் ஏதேனும் ஒன்றைச் சொல்லுகின்ற காலத்து அப்பொழுது அவ்விடத்துக் கூடியிருக்கும் சபையோரைத் தெரிந்து, சொல்லவேண்டிய சொற்களை மனத்தால் ஆராய்ந்து சொல்லுதல் வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், அமைச்சனாவன் ஒன்றைச் சொல்லப்புகின்

தனக்கும், தன் அரசனுக்கும் ஆகாத விஷயங்களை ஒழித்தும், ஆன விஷயங்களைக் கொண்டும் சொல்லல் வேண்டுமென்றும், அதுவன்றியும் சபையினுள்ளார் தன்னிலும் மிக்கவரோ, சமமானவரோ, தாழ்த்தவரோ என்று எண்ணிச் சொல்லுதல் வேண்டுமென்றும், அவ்விதம் சொல்லும் காலத்தும் அச்சபையினிடத்தே சொல்ல வேண்டிய காரியம் இதுவே என்றும், சொல்லுகின்ற விதம் இதுவே

அவையறிதல்

347

யும், சொன்னால் அதன் முடிவு இதுவாகுமென்றும் ஆராய்ந்து சொல்லுதல் வேண்டுமென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணுக்கர், “சொல்லின் நன்மை உணர்ந்தார் சொல்லும் காலத்தையும் அறிதல் வேண்டுமன்றோ?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

712. இடைதெரிந்து நன்குணர்ந்து சொல்லுக சொல்லடைதெரிந்த நன்மை யவர். [வி]

(பரி.) இ-ள். சொல்லின் நடைதெரிந்த நன்மையவர் — சொற்களினடையினை ஆராய்ந்தறிந்த நன்மையினை யுடையார்—இடை தெரிந்து நன்கு உணர்ந்து சொல்லுக = அவைக்கண் ஒன்று சொல்லுங்கால் அதன் செவ்வியை யாராய்ந்தறிந்து வழுப்படாமல் மிகவுந் தெளிந்து சொல்லுக. ௩-து.

சொற்களினடையாவது:—அம்மூவகைச் சொல்லும் செம்பொருள், இலக்கணப்பொருள், குறிப்புப்பொருளென்னும் பொருள்களைப் பயக்குமாறு. செவ்வி = கேட்டற்கண் விருப்புடைமை. மூலம் = சொல்வமூலம் பொருள் மூலம். இவை யிரண்டுபாட்டானும் ஒன்று சொல்லுங்கால் அவையறிந்தே சொல்லவேண்டுமென்பது கூறப்பட்டது. (உ)

விளக்கம்:—மேற்கூறிய மூவகைச் சொற்களின் நடையினை ஆராய்ந்தறிந்த நன்மையினை யுடைய அமைச்சராவார் அவையினிடத்தே ஒன்று சொல்லுமிடத்து அவ்வகைக்களத்தார் கேட்டபதற்கு விருப்புடையனவற்றையே அறிந்த சொல்லுதல் வேண்டுமென்றும், சொல்லுங்கால் சொல்வமூலம், பொருள்வமூலம் இல்லாமல் சொல்லுதல் வேண்டும் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், மூவகைச் சொற்களினும் வரும் செம்பொருள், இலக்கணப் பொருள்,

குறிப்புப்பொருள் என்னும் பொருள்களைப் பயப்பனவாயும், சொல்லும்சபையினுள்ளார் விரும்புவனவாயும் உள்ளசொற்களையே சொல்லுதல் வேண்டுமென்றும், அவ்வாறு சொல்லும் காலத்தும் தான் சொல்லுகின்ற சொற்களில் சொற்குற்றம் உண்டாகா விதமும், பொருட்குற்றம் உண்டாகா வண்ணமும் மிகுதியும் தன்னைக் காத்தக்கொண்டு சொல்லுதல்வேண்டுமென்றும் அறிந்தோம்என்றனர். அதன்கேட்ட மாணுக்கர், “மேற்கூறிய இரண்டு செய்யுளானும் அமைச்சனானவன் சபைப்பொன்றில் ஒன்றைச்சொல்லுமிடத்து அச்சு 348 திருக்குறள் விளக்கம்

சபையினுள்ளார் அறிவின் தன்மையை முற்றுமுணர்ந்தே சொல்ல வேண்டுவனவற்றைச் சொல்லவேண்டும் என்றறிந்தோம். இவ்விதம் சபையறிபாது ஏதேனும் அமைச்சன் சொல்லிவிடுவானாயின், அதனால் அவனுக்கு என்ன குற்றம் வரும்?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

713. அவையறியார் சொல்லன்மேற் கொள்பவர் சொல்வகையறியார் வல்லதுஉ மில். [விண்

(111.) இன். அவையறியார் சொல்லன்மேற்கொள்பவர் சொல்லின் வகையறியார்—அவையினதவையறியாது ஒன்று சொல்லுதலைத் தம்மேற்கொள்வார் அச் சொல்லுதலின் கூறுபாடும் அறியார்,—வல்லதுஉ மில்—சுற்றுவல்ல கலையும் அவர்க்கில்லை. ஏ-று.

அம்முதலகைச்சொற்களால் வருஞ் சொல்லுதல் வகைமை கேட்பாரதுணர்வு வகைமைபற்றி வருதலாற், ‘சொல்லின்வகையறியார்’ என்றும், இஃதறியார் யாதுமறியாரென்று எல்லாரானும் கழிப்படுதலின், ‘வல்லதுஉ மில்’ என்றும் கூறினார். இதனால் அவையறியாக்கால் வருஞ்குற்றம் கூறப்பட்டது. (க)

விளக்கம் :—அமைச்சரானவர் தாம் சென்று அவையினுள்ளார் தன்மையை அறிபாது ஏதேனுமொன்றைச் சொல்ல வேண்டும் என்று எண்ணித் தாம் சொல்லுவாராயின், அவ்விதம் சொல்லும் கூறுபாட்டினையும் அறிபாதவராய்ப் போவதுடன் அவர் சுற்றுவல்ல கலையினுளும் பாடுதொரு பயனுமடையாதவராய்ப் போவர் என்று

இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், அமைச்சரானவர் தாம் சொல்லும் வகை, கேட்பாரது அறிவின் வகையின் வண்ணம் உண்டாக வேண்டுமாதலால் அவ்வறிவினை அறிபாது பொருந்தாத ஒன்றைச் சொல்லப் புகுவாராயின் தாம் கற்ற சொற்களின் வகை அறிபாரொன்று, பலரால் பழிக்கப் படுவதுடன் இவ்விதம் அவை அறிபாதவரையி 'இவர் கற்றும் அறிபார்' என்று இகழ்ப்படுவாரென்றும் அறிந்தோம்; என்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், "அவை அறிபாது சொல்லுவதால் வரும் குற்றம் இதுவேன அறிந்தோம் ஆயின் அவை அறிவார் செய்கின்ற 'வல்லமை எவ்விதமிருக்கும்?' என்றதும், சூசிரியர் கூறவாராயினர்.

அவையறிதல்

340

714. ஒளியார்முன் னெள்ளிய ராதல் வெளியார்முன்
வாண்கதை வண்ணங் கொளல்.

(பரி.) இ-ள். ஒளியார்முன் ஒள்ளியர் ஆதல் = அறிவாலொள்ளியார் அவைக்கட் டாமுமொள்ளியராக, — வெளியார்முன் வாண்கதை வண்ணம் கொணல் = வினாவெண்ணிகளையைக்கட்டாமும் வாயிய சதையினிற்றத்தைக் கொண்க. ஏ-று.

ஒள்ளியாரொன்றது மக்காரையும் ஒத்தாரையும். அதுவிகாரத்தால் ஒளியாரொன கின்றது. ஒள்ளியராதல் = தத்துவறிவுக் சொல்வண்மையுந் தோன்ற விரித்தல். அவையறிபாத புல்லரை வெளியாரொன்றது, உயிரின் மரத்தை வெளிநென்னும் உழக்குப்பற்றி. அவர் மதிக்கும்வகை அவரினும் வெண்மை யுடையராகவென்பார், 'வாண்கதை வண்ணங்கொளல்' என்றார். அவை யனவறித்தார் செய்யுந் திறம் இகழாற் றெகுத்துக் கூறப்பட்டது. முன்னர் விரித்துக் கூறப. (ச)

விளக்கம்:— அமைச்சரானவர் தாம் சென்ற அவைக்களத்தில் உள்ளார் அறிவால் தமக்கு மிக்கவரும், ஒத்தவரும் ஆக இருக்கப்பெறின் தாமும், தாம் கற்றறிந்த தூலறிவும் சொல்லல்லமையும் தோன்றும்படி விரித்துச் சொல்லுதல் வேண்டுமென்றும், மற்றைய வெள்ளறிவினர் கூடியுள்ள அவையினிடத்தே சென்று சொல்லும் காலத்து அவரினும் வெண்மையுடையவராகத் தம்மைக் காட்டிககொள்ளல் வண்டு மென்றும் இத்திருக்குறள் கூறு

கின்றது. இதனால், அமைச்சரானவர் ஊலறிவினும், சொல்வன்மை யினும் தம்மைக்காட்டிலும் மிக்க வரும், அல்லது தமக்கொத்தவ ரும் நிறைந்துள்ள சபையில் தாம் கற்ற ஊல்களினுள்ள அறிவின யும் தாம் சொல்லுகின்ற சொல்வல்லமையினையும் காணும்படி விரிந்துக் கூறல் வேண்டுமென்றும், கல்வி அறிவு இல்லாத வயி ரில்லாத மாத்தையப்போல் வெள்ளையாபிருக்கும் மக்கள் நிறைந்த அவைக்களத்தில் அம்மக்கள் தம்மை மதிக்கும் விதம், அவ்வறிவில் லாத மக்களைக் காட்டிலும் அறிவில்லாதவர் போன்றுத் தம்மை தம் சொற்களால் காட்டிக்கொள்ளல் வேண்டுமென்றும் அறிந் தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், “அவை யறிந்த அமைச் சர் தகுதியைத் தொகுப்பாக அறிந்தோம். இன்னும் அவர் தன் மையை விளக்கல் வேண்டும்” என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

350

திருக்குறள் விளக்கம்

715. நன்றென்ற வற்றுள்ளு நன்றே முதுவருண்
முந்து கிளவாச் செறிவு.

(பரி.) இ-ள். என்று என்றவற்றுள்ளும் நன்றே=ஒருவற்கு இது நன் றென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்பட்ட குணங்களெல்லாவற்றுள்ளும் நன்றே—முதுவருள் முந்து கிளவாச் செறிவு=தம்மின் மிக்காரவைக்கண் அவரின் முற்பட்டு ஒன்றைச் சொல்லாத வடக்கம். ஏ-று.

தங்குறையும், அவர்க்குதியும், முந்துகிளந்தாற்படுமிழுக்கும், கிளவாக்கா லெய்து நன்மையும் அறிந்தே யடக்கினைமயின், அவ்வடக்கத்தினை ‘நன் றென்றவற்றுள்ளுநன்று’ என்றார், முன் கிளந்தலையே விலக்கினமையின், உடன்கிளந்தலும் பின்கிளந்தலுமா மென்பது பெற்றும். இதனால் மிக்கா ரவைக்கட் செய்யுள் நிற்ப் கூறப்பட்டது. (ரு)

விளக்கம் :—அமைச்சரானவர் தம்மைக் காட்டிலும் அறிவில் மிக்கார் கூடியுள்ள அவையினிடத்தே அவ்வறியுடையோர் ஒன் றைச் சொல்வதற்கு முன் தாம் முற்பட்டு ஒன்றினைச் சொல்லாது அடக்கி இருப்பாராயின், அவ்வடக்கமானது உலகத்து ஒருவனுக்கு ‘இதுதான் நன்மையுடையது’ என்று சிறப்பித்துச் சொல்லக்கூடிய குணங்கள் எல்லாவற்றுள்ளும் நன்மையுடையதாக இருக்குமென்று

இந்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, தம்மினும் மிக்கார் அறிவின் மிகுதியையும் தம்முடைய அறிவின் குறைவியையும் அறிவதோடு அறிவிற குறைந்தவாறிய தாம்யாதேனும் ஒன்று கூறினும் அதனால் குற்றம் வருமென்றும், அவ்விதம் கூறுவதாயினும் முன்னர்க்குறது அடங்கி இருந்தல் நன்மையைபடையப் புருவதென்று அறிந்து அடங்குவானாயின் அவ்விதம் அடங்கிய அடக்கமானது நல்லவற்றுளெல்லாம் நல்லது என்றும், முதலில் கூறுதலாகாது என்றமையால் அவர் ஒன்றைச் சொல்லுங்கால் தாமும் ஒன்று சொல்லுதல் கூடுமென்றும், அல்லது பின்னேசொல்லுதல் கூடுமென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதகேட்ட மாணாக்கர், “இந்திருக்குறளால் தம்மினும் அறிவில் மிக்காருடைய அவையின்கண் அமைச்சர் செய்யும் திறம் இதுவென்று அறிந்தோம். ஆயின் இவ்விதம் அவை அறிந்து சொல்லுங்காலத்து அமைச்சனாவன் சொற்குற்றப் படுவானாயின் அதனால் அவ்வமைச்சன் எவ்வித குற்றத்தை அடைவான்” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

அவையறிதல்

351

716. ஆற்றி நிலைதளர்ந் தற்றே வியன்புல

மேற்றுணர்வார் முன்ன ரிழுக்கு.

(பரி.) இ-ள். ஆற்றின் நிலை தளர்ந்தற்று = வீடுய்தற்பொருட்டு நன் னெறிக்கணின்குறையென் அந்நெறியினின்றும் நிலை தளர்ந்து வீழ்ந்தா லொக்கும்—வியன் புலம் ஏற்று உணர்வார் முன்னர் இழுக்கு = அகன்ற துற் பொருள்களையுட்கொண்டு அவற்றின் மெய்மை யுணரவல்லாராவக்கண் வல்லானொருவன் சொல்விழுக்குப்படுதல். ஏ-து.

நிலைதளர்ந்து வீழ்தல் =⁴⁰ ரனென்னும் தோட்டியானொரைர் தங்காத்” தொழுவியான் பின்னிழுக்கிக் கூடாடொழுக்கத்தனாதல். பயனிழுத்தலே யன்றி இகழவும்படுமென்பதாம். இதனால் அதன்க ணிழுக்கியவழிப் படுங் குற்றம் கூறப்பட்டது. (ச)

விளக்கம் :—அமைச்சன் ஒருவன் அகன்ற தூல்களைக் கற்று அவற்றின் பொருள்களையெல்லாம் உட்கொண்டு வல்லவனாயிருந் தும் தன்னைப்போன்று தூல்களைக்கற்று அவற்றின் மெய்மையெல் லாம் உணர்ந்துகொள்ளும் அறிவியுடைய வல்லவ, சபையி

விடத்தே ஏதேனும் தான் ஒன்றைச் சொல்லும் காலத்துத் தான் சொல்லும் சொற்களில் குற்றப்படுவானாயின், அவ்வித குற்றமானது, பிறக்கும் துன்பத்தை அறிந்து விட்டபின் இன்பத்தினை அடைய எண்ணி கண்ணெரியாகிய துறவு பூண்டான் ஒருவன் புலன்களைக் காக்க முடியாமல், அத்துறவு ஒழுக்கத்தினின்றும் கூடா வெழுக்கத்தனைத் தான் கொண்ட துறவுறத்தின் பயனை அடையாதுபோவதுடன் பிறராலும் பழிக்கப் படுவதுபோல் வல்லவன் ஆகிய இவனையும் கற்ற தூவின் பயனை அடைய ஒட்டாது பலராலும் இகழவும் செய்யும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், சொற்குற்ற முடையான் ஒருவன் பண்ணெடுகான் கற்றதாலாகிய தூவின் பயனை அடையாது இகழப் படுவான் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இத்திருக்குறளால் அவையினிடத்தே சொற்குற்றப் படுவார்க்கு வரும் குற்ற மிதுவென்று உவமை வாயிலாகவே அறிந்தோம். ஆயின் இனிக் கற்றறிந்த ஒருவன் கற்றறிந்த சபையினிடத்தேயே எதையும் சொல்லுதல்,வேண்டும் போலும்!" என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

352

திருக்குறள் விளக்கம்

717. கற்றறிந்தார் கல்வி விளங்குங் கசடறச்

சொற்றொரிதல் வல்லா ரகத்து.

(பரி.) இன். கசடு அறச் சொற்றொரிதல் வல்லாரகத்து = வழுப்படாமற் சொற்களையாராய்தல் வல்லாரவைக்கட் சொல்வின், — கற்ற அறிந்தார் கல்வி விளங்கும் = பல தூல்களையும் கற்ற அவற்றினால் பயனை யறிந்தாரது கல்வி யாவார்க்கும் விளங்கித் தோன்றும், ஏ-று.

சொல்வினென்பது அவாய் நிலையான் வந்தது. ஆண்டே சொல்லுக வென்பதாம். (6)

விளக்கம் :—ஒன்றைச் சொல்லும் காலத்துக் குற்றப்படாது சொற்களின் வகையை ஆராயும் வல்லமையுடையார் சபையின் கன் சொல்லுவாராயின் பலவாகிய தூல்களையும் கற்று அந் தூல்களால்

ஆகிய பயிற்சி அறிந்தவராகிய அவருடைய கல்வி அச்சபையினுள் னர் யாவர்க்கும் விளங்கிக் காணப்படும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், கற்றவராயினார் கற்றவர் சபையினிடத்தே பேசுதல் வேண்டுமென்றும், அவ்வாறு பேசுவதால் சொல்பவரது கல்வியின் தன்மை யாவர்க்கும் விளங்கித் தேன்றமென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "கல்விபாளர் கல்வி அறிவுடையோர் சபையில் சொல்லுவதால் கேட்பவர்க்கு எவ்விதமாகிய பயன் கிளையும்?" என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

718. உணர்வ துடையார்முற் சொல்லல் வளர்வதன்
பாத்தியு ணீர்சொரிந் தற்று.

(பரி.) இ-ள். உணர்வது உடையார்முன் சொல்லல் = பிறகுணர்ந்த வின்றிப் பொருள்களைத் தாமேயுணரவல்ல அறிவினையுடையவரவைக்கட் கற்றார் ஒன்றினச் சொல்லுதல்—உணர்வதன் பாத்தியுள் நீர் சொரிந்தற்று = தானே வளர்வதொரு பயிர் நன்ற பாத்திக்கண் நீரினைச் சொரிந்தாற் போலும். ஏ-று.

தானேயும் வளர்த்தருகிய கல்வி மிக வளருமென்பதாம். இவையிரண்டு பாட்டானும் ஒத்தாரைக்கண் எவ்வழியுஞ் சொல்லுகவென்பது கூறப்பட்டது.

அவைபாறிகல்

358

விளக்கம் :—பிறர் அறிவிக்காமலே பொருள்களின் தன்மையைத் தாமே அறியவல்ல அறிவினையுடையவரது சபையினிடத்துக் கற்றவராயினார் ஒன்றினச் சொல்லுவதாகது ஜலமில்லாமலே தானே வளர்வதாகிய ஒரு பயிர் உள்ள பாத்தியினிடத்து நீரினைக் கொண்டுபோய்விட்டது பேசுகிருக்கும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், தானே ஒருவர் உதவியில்லாத வளரக் கூடிய பயிர் ஒன்றுக்கு நீரையும் வார்த்தப்புகின் அப்பயிரானது

எவ்வளவு அதிகமாக வளருமோ அதுபோல் நூலைக் கற்று உள்ளார் சபையினிடத்தே கற்றறிந்தவர் பேசுவானாயின் கேட்போரது கல்வியானது மேலும், மேலும் வளருமென்று கண்டோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், “இதுகாறும் மிக்கார் அவையிலும், ஒத்தார் அவையிலும் அமைச்சன் எவ்விதம் செய்தல் வேண்டும் என்பது அறிந்தோம். இனித் தம்மினும் தாழ்த்தார் சபையினிடத்து என் செய்தல் வேண்டும்” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

719. புல்லவையுட் பொச்சாந்துஞ் சொல்லற்க, நல்ல
ணன்கு செலச்சொல்லு வார். [வையு]

(பி.) இன். நல்லவையுள் ண்கு செலச் சொல்லுவார் = நல்லாரிருத்த வவைக்கண் நல்லபொருள்களை அவர்மனங்கொள்ளச் சொல்லுதற்குரியார்— புல்லவையுள் பொச்சாந்தும் சொல்லற்க = அவையறியாத புல்லரிருத்த அவைக்கண் அவற்றை மறந்துஞ் சொல்லாதொழிக, ஏ-ற.

சொல்லின், தம்மை அவையறியாமை நோக்கி நல்லவையும், பொருளறியாமையாற் புல்லவைதானும் இகழ்தவின், இரண்டவையக்குமாகாசென்பது கருதிப் ‘பொச்சாந்துஞ் சொல்லற்க’ என்றார். (க)

விளக்கம்:—நூலறிவுகூடய நல்லவரிருத்த சபையினிடத்தே நல்ல நூற் பொருள்களை அக்கற்றறிந்தவர் மனம் விரும்பும்படிச் சொல்லுதற்கு உரிய கல்வியாளர், அந்நூற் பொருள்களை அறிவாத அற்பர்களிருத்த சபையினிடத்தே நண்ணுற் பொருள்களை மறத்தும் சொல்லாதிருத்தல் வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், கற்றறிந்த சபைக்கும், கல்லாத சபைக்கும்

45

854

திருக்குறள் விளக்கம்

ஆசிரிய இரண்டிற்கும் உள்ள வேறுபாட்டினைக் கூறித் தம் அவையல்லாத புல்லரிருக்கும் அவையறில் ஒன்றைச் சொல்லப்புகிலும் இவன் கூறும் நூலின் பொருளை அவர் அறிந்து கொள்ளும் தருகிகளில்லாமையால் சொல்லுமிவனை இகழ்த்து உரைப்பாராதலால், அவ்வித

புல்லுருடைய சபையுள் மறந்தும் ஒன்றைச் சொல்லாதிருத்தல் வேண்டும் என்று அடிக்ந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "அவை புல்லரிருப்பதாயினும் கற்றறிந்த சொல்லாலும், சொல்வன் மையாலும் சிறிது பயனை அப்புல்லர் அடைதல் கூடாதோ? அவ் விதம் அடைவதால் இகழ்ச்சியை மகியாது சொல்லுதல் கூடுமன் றோ?" என்னலும், அசிரியர் கூறுவாராயினர்.

720. அங்கணத்து ஞாக்க வமிழ்தற்றுற் றங்கணத்த ரல்லார்முற் கோட்டி கொளல்.

(பரி.) இங். தம் கணத்தர் அல்லார்முன் கோட்டி கொளல் = கல்லார் தம்மினத்தரல்லாதா ரவைக்கண் ஒன்றையுஞ் சொல்லற்க, — அங்கணத்துள் உக்க அமிழ்தற்று = சொல்லில், அது அய்தல்லாத முற்றத்தின்கணுக்க அமிழ்தினையொக்கும். எ-று.

கொள்ளென்னும் முதலிலைத் தொழிற்பெயர் முன்னின்று பின்னெளிற் றறை அல்லிகுதியோடு கூடி "மகனெனல்" * என்பது போலின்றது. சொல் லின், அது என்பன அவாய் நிலையான் வந்தன. பிறசொல்லாக் கொளலென் பதனைத் தொழிற் பெயராக்கி யுரைத்தார்; அவர் அந்தொழில் அம்முதென் னும் பொருளுமையோடு இனையாமை கோக்கிற்பினர். சாவாமருந்தாதலற் றது துகர்வார் கையினும் படாது அவ்வங்கணத்துக்கு மியையின்றிக் கெட்ட வாறு தோன்ற, 'உக்கவமிழ்து' என்றார். அச்சொற் பயனில்சொல்லாமென்ப தாயிற்று. இவை யிரண்டுபாட்டானும் தாழ்ந்தாரவைக்கண் ஒருவழியுஞ் சொல்லற்கென்பது கூறப்பட்டது. (வ)

விளக்கம்:—அல்லல்ல கல்லவர்கள் தம்மினத்தவர் அல்லாத வாராய புல்லர் கூடிய சபையின்கண் யாதொன்றையும் சொல்லா திருத்தல் வேண்டுமென்றும், அவ்விதம் சொல்லின் சொல்லிய அப் பொருள், மிகுதியும் பரிசுத்தயில்லாத இடத்தில் சிந்தியதாயி

* திருக்குறள்—110.

அவைவாட்டுசாமை

355

தேவாமிருதத்தை லுக்கும் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, சாவா மருந்தாயி தேவாமிருதத்தை ஜலதாராயில்

சொட்டிய காலத்துக் கொட்டியவர்க்கும் யாதொரு பயனில்லாது கொட்டிய இடத்துக்கும் யாதொரு துய்மையுமில்லாமல் போவது போல், கல்லவரல்லாத புல்லர்களிருக்கும் சபையினிடம் எண்ணிய தூற் பொருள்களைச் சொல்லப்புகின் சொல்லியவன் யாதொரு பயனையும் அடையாது போவதுடன் இகழ்ச்சியையும் பெறுவானென்றும், ஜலதாரையானது அமிழ்தத்தின் பயனை அடையாததுபோல் இருந்து கேட்டவரும் சொல்லிய பொருளின் பயனை அநியமற் போவரென்றும், ஆகவே இவர் சொல்லிய நற்சொல்லும் பயனில் சொல்லாக முடியும் என்றும் கூறியதாக அறிவின்றோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “இவ்வதிகாரத்தால், சொல்லுகின்ற ஒருவன் அவையை அறிவது என்பதனுள் தன்னிலும் மிக்காரை அறிந்து செய்ய வேண்டுமெனவற்றையும், தன்னோடு ஒத்தாரை அறிந்து செய்ய வேண்டுமெனவற்றையும், தன்னிலும் தாழ்ந்தாரை அறிந்து செய்ய வேண்டுமெனவற்றையும், நன்றாக அறிந்தோம். இனி அவ்வவையினை அறிந்து சொல்லுபவன் அவ்வவைக்கு அஞ்சுதல் வேண்டுமோ?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

73 அதிகாரம். அவைவாஸ்துசாமை.

(117). அஸ்தாவது சொல்லுதற்குரிய அபையினையறிந்து சொல்லுங்கால் அதற்கஞ்சாமை. அதிகாரமுறைமையும் இதனோ லீள்கும்.

விளக்கம்:—அதாவது, தான் சொல்லுவதற்கு அமைந்த சபையினைத் தெரிந்து தான் ஒன்றைச் சொல்லும் காலத்து அச்சபைக்கு அஞ்சாது கூறுதல். இவ்வதிகாரத்தை அவை யறிவதற்குப் பிறகு வைத்ததற்கு முறைமையும் இதவே ஆகும் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “சபைக்குப் பயப்படாது பேசுகின்றவர் வெகு சிலர் என்று கேள்விப்படுகின்றோம். ஆதலால் அவ்

356

திருக்குறள் விளக்கம்

வஞ்சாதவாது இலக்கணம் யாதென அறிய விரும்புகின்றோம்?”

என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

721. வகையறிந்து வல்லவை வாய்சோயார் சொல்லின்
றொகையறிந்த தூய்மை யவர்.

(பரி.) இ-ள். வகை அறிந்த வல்லவை வாய்சோயார் = கற்று வல்ல
வவை, அல்லாவவை யென்றும் அவை வகையினை யறிந்து வல்ல வவைக்
கண் ஒன்று சொல்லுங்கால் அச்சத்தான் வழப்பட்ச்சொல்லார்—சொல்லின்
தொகை அறிந்த தூய்மையவர் = சொல்லின் றொகையெல்லாமறிந்த தூய்
மையினையுடையார். எ-று.

இருத்தாரது வன்மை அவைமே லேற்றப்பட்டது. வல்லவை யென்ப
சற்குந் தாக்கற்று வல்ல துற்பொருள்களை யென்றுரைப்பாரு முளர். அச்
சத்தானென்பது அதிகாரத்தான் வந்தது. சொல்லின் றொகை, தூய்மை*
என்பனவற்றிற்கு மேலுரைத்தாங்குரைக்க. (க)

விளக்கம்:—சொல்லிலக்கணம் நன்றாக அறிந்த தூய் வல்
லவர் துற்பொருள்களைச் சொல்லுங்காலத்து அவ்வகையி
னது தன்மையினை அறிந்து கற்று வல்ல சபையைச் சிறிதும் அஞ்
சாத குற்றமில்லாமல் சொல்லுவதென்று இத்திருக்குறள் கூறு
கின்றது. அதாவது, தூய்வல்லவன் ஒன்றைச் சொல்லும் காலத்து
மேல் அதிகாரத்தில் கூறிய படித்தசபை, படியாதசபை என்கின்ற
இரண்டினையும் முதலில் ஆராய்ந்து அறிந்து படித்த சபையாயின்
'இது படித்தார் சபையாயிற்றே' என்று அதற்கு அஞ்சாத
தாம் கற்று வல்ல தூய் பொருள்களை யெல்லாம் சொல்லுங்காலத்துப்
பயப்படாது சொல்லுதல் வேண்டும் என்றும், அதுவே கற்றறிஞலா
கிய பயனென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்
கர், "சபையினிடத்தே அஞ்சாத கூறினால் என்? கூறுகிறீ
என்? துற்பொருளை ஒருகால் உணர்ந்தவர் கற்றவர் என்று
கருதப்படுகின்றார்களே? பேசுபவர்தாம் கற்றவரென்று சொல்
லப்படுவரோ?" என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

722. கற்றாருட் கற்றா ரொட்படுவர் கற்றார்முற்
கற்ற செலச்சொல்லு வார்.

(பரி.) இ-ள். கற்றாருள் கற்றார் எனப்படுவர் = கற்றாரெல்லாரினும் இவர் கற்றுக்கற்றோன்று உலகத்தாராற் சொல்லப்படுவார்—கற்றார்முன் கற்ற செலச் சொல்லுவார் = கற்றார்களைக்கண் அஞ்சாதே தாங்கற்றவற்றை அவர் மனக்கொள்ளும்வகை சொல்லவல்லார். எ-று.

உலகமறிவது அவரையே யாகவின், அதனாற் புகழப்படுவாரும் அவ ரென்பதாம். (உ)

விளக்கம்:—படித்தவர் சபையில் சிறிதும் அஞ்சாது தம் படிப்பை அக்கல்விபாளர் மனம் கொள்ளும் விதமாகச் சொல்ல வல்லாரென்பார் படித்தவரில் யாவரினும் கற்றுக் படித்தவர் என்று உலகத்தாரால் புகழ்ந்து சொல்லப்படுவார் என்று இத்கிருக் குறள் கூறுகின்றது. அது என்னையோவெனில்? பலதூல்களைக் கற்றாராயினும் கற்ற அவைக்களத்தாத் தாம் கற்ற தூலைச் சொல்ல ஆற்றவில்லாவிடின சபையினிடத்துச் சொல்லாராதலால் அவரையும் அவர் றுற்பொருளையும் ஒருவரும் அறிவதற்கு இல்லாமற் போகும். ஆகவே, சபையினிடத்தே சென்று தாம் கற்ற பொருள்களை அஞ் சாதும் குற்றமில்லாதும் எடுத்துச்சொல்பவரே உலகத்தாரால் அறி யக் கூடியவரென்றும், அவரே படித்தவரென்று புகழப்படுவாரென் றும் அறிகின்றோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “எச் சபைக்கும் அஞ்சாத தன்மையினை ஒர் உவமை வாயிலாக விளக்கல் வேண்டும்” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

723. பகையகத்துச் சாவா ரெளிய ரிய
ரவையகத் தஞ்சா தவர்.

(பரி.) இ-ள். பகையகத்துச் சாவார் எளியர் = பகையிடையஞ்சாது புக்குச் சாவல்லவர் உலகத்துப் பலர்; —அவையகத்து அஞ்சாதவர் அரியர் = அவையிடையஞ்சாது புக்குச் சொல்லவல்லவர் சிலர். எ-று.

அஞ்சாமை சாவாரென்பதனோடுங்கூட்டி, அதனாற் சொல்லவல்லா
 ரென்பது வருவித்தனாக்கப்பட்டது. இவை மூன்றுபாட்டானும் அவையஞ்
 சாரது சிறப்புக் கூறப்பட்டது. (க)

358

திருக்குறள் விளக்கம்

விளக்கம் :—பகைவர் நிறைந்த யுத்தகளத்துச் சிறிதும்
 பயப்படாது சென்று யுத்தம் செய்து சாகவல்லவர் உலகத்துப்
 பலர் உண்டென்றும், ஆனால் கற்றறிந்தவர் சபையினிடத்தே அஞ்
 சாது சென்று தாம் கற்ற னூற்பொருள்களைச் சொல்லவல்லவர்
 வெகு சிலரென்றும் இத்திருக்குறள் கூறகின்றது. இதனால்,
 தம்மரசன் பொருட்டு யுத்தகளத்துச்சென்று தோல்வியடையும்
 காலத்து அதற்காக மனமஞ்சிப்புறமுதுகிட்டு ஓடாது தம்முயிரைக்
 கொடுத்துப் புகழை அடையவல்லவர் உலகத்துப் பலர் உண்டென்
 றும், ஆயின் கற்றறிந்த சபையினிடத்துச் செல்பவர் வெகு சில
 ரென்றும், அவ்விதம் சென்றவருள் சபைக்கு அஞ்சாது தாம்
 கற்ற விஷயத்தைக் குற்றமில்லாமல் பேசுபவர் வெகு சிலரென்றும்
 அறிகின்றோம். ஆதலால் சொல்லவல்லமை உடையார் வெகு சிலரென்
 றும், அச்சொல்லன்மையிருத்தும் சபைக்குப் பயப்படாது சொல்லு
 தல் மிக அருமையென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட
 மாணாக்கர், “மேற் கூறிய மூன்று செய்யுள்களாலும் கற்றறிந்த
 சபைக்குப் பயப்படாத கற்றறிந்தவர் சிறப்பினை அறிந்தோம்.
 இனிச் சபையினிடத்தே அஞ்சாது சென்ற ஒருவன் தான் கற்ற
 னூலின் பொருள்களைப் பிறர்க்குக் கூறிவந்துவிடுதல் வேண்டுமோ?
 அல்லது தம்மின் மிக்கவர் ஏதேனும் அச்சபையினிடத்தே சொல்
 லப் புகுந்தால் அதனை யுக் கேட்டல் வேண்டுமோ?” என்னலும்,
 ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

724. கற்றார்முற் கற்ற செலச்சொல்லித் தாங்கற்ற
 மிக்காருண் மிக்க கொளல்.

(பரி.) இன். கற்றார்முன் கற்ற செலச் சொல்வ் = பவதூல்களாயும் கற்
 ரூவைக்கட் டாங்கற்றவற்றை அவர் மனம் கொள்ளுமாற்றூற் சொல்லி—
 தாம் கற்ற மிக்க மிக்காருண் கொளல் = அவற்றின் மிக்க பொருள்களை அம்

யிக் கற்றரிடத் தறித்துகொள்க. 6-று.

எல்லாம் ஒருவர்க்குக் கற்றல் கூடாமையின் வேறுவேறாய் கல்வியுடையார் பலரிருந்த அவைக்கட் டாங்கற்றவற்றை அவர்க்கேற்பச் சொல்லுக; சொல்லவே, அவரும் அவையெல்லாஞ் சொல்லுவார்களான், ஏனக்கற்கப் பெருதன கேட்டறியலாமென்பதாயிற்று. இதனால் அதனதொருசார்பயன் கூறப்பட்டது. (ச)

அவையஞ்சாமை

359

விளக்கம்:—பல நூல்களையும் கற்றறிந்த சபையின் மூன் தாம் கற்ற நூற்பொருள்களை அக்கற்றறிந்தவர் விரும்பி மனத்தில் எற்றிக்கொள்ளும் விதமாகச் சொல்லுவதுடன் தாம் கல்லாதநாகிய நூல்களின் பொருள்களைத் தம்பிணும் மிக்கார் சொல்லுவாராயின் அம்மிக்கவரிடத்து அம்மீமலாகிய பொருள்களை அறிந்து, கேட்டுக்கொள்ளாதல் வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், 'கற்றது கைம்மண்ணாவடி, கல்லாதது உலகளாடி' என்று ஓயையை கூறியபடி எல்லா நூல்களையும் கற்று விடுதல் ஒருவர்க்குக் கூடாதாகையால், வேறு வேறாகிய நூல்களைக் கற்று வல்லவர் பலர் கூடியிருந்த சபையின்கண் தாம் கொன்று தாம் கற்ற விஷயங்களைச் சொல்லும் காலத்து அவர் குணமெனக் கொள்ளும்படிச் சொல்லுதல் வேண்டுமென்றும், அவ்விதம் சொல்லும் காலத்துக் கேட்டவராகிய ஏனைய புலவோர் இவரை விரும்பித் தாம் கற்ற நூற் பொருள்களையும் சொல்ல மனம் உவந்து சொல்லுவார்களென்றும், அவ்விதம் சொல்லுங்காலத்துத் தாம் கல்லாதன வற்றையும் கேட்டறிந்து கொள்ளலாமென்றும், அதனால் பெரும் பயன் அடைதல் கூடுமென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணக்கர், "நூல்களைக் கற்கும் காலத்து இலக்கணம் இலக்கியம் சாத்திரம் என்னும் வகையினுள் இலக்கியம் என்பது ஒன்றைக் கற்கும் காலத்து இலக்கணமும் பயிலுதல் வேண்டுமோ? அல்லது எவ்விதம் பழகல்வேண்டும்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

725. ஆற்றி னளவறிந்து கற்க வவையஞ்சா

மற்றங் கொடுத்தற் பொருட்டு.

(பரி.) இ-ள். ஆற்றின் அளவு அறிந்து கற்க—சொல்லிலக்கண நூலி யானே அளவை தூலை அமைச்சர் உட்பட்டுக் கற்க;—அவை அஞ்சாமாற்றம் கொடுத்தற்பொருட்டு—வேற்றவேந்த ரவையிடையஞ்சாறு அவர் சொல்லிய சொற்கு உத்தரஞ் சொல்லுதற்பொருட்டு. ஏ-று.

அளவைதூல் சொன்னால் கற்றே கற்கவேண்டுதலின், அதற் கலீதா மெனப்பட்டது. அணக்குக் கருவியை 'அளவு' என்றார், ஆகுபெயரால், அவர் சொல்ல வெல்லதொருசொற் சொல்லலாவது தியாயத்து வாத செற்பு

360

திருக்குறள் விளக்கம்

விதண்டைகளும் சல சாதிரும் முதலிய கற்றாக்கேயாகலின், அவற்றைப் பிழையாமற் கற்கவேன்பதாம். இதனால் அதன் காரணம் கூறப்பட்டது. (ஆ)

விளக்கம்:—அமைச்சரானவர் வேற்றரசர் சபையினிடத்தே அவர் சொல்லிய சொற்களுக்குப் பயப்படாமல் பதில் சொல்லுதல் வேண்டுமாயின் அளவு தூல்களைச் சொல்லிலக்கண நூலிற் சொல்லியபடிக் கற்றல் வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் அளவு தூலிச் சொல்லிலக்கண வழியால் கற்ற அமைச்சன் ஒருவன் தன்னரசன் பொருட்டு வேற்றரசர் சபையிற் சென்று பேசும்போது அவர் கேட்கும் கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லக் கூடுமென்றும், திவன் சொல்லும் சொல்லி மற்றொரு சொல் கொண்டு வாதித்து வெல்லா வண்ணம் சொல்லுதல் கூடுமென்றும், அவ்விதம் கூறி வெல்லாவிடின் பகைவர் சொல்லால் தான் எண்ணிச் சென்ற கருமம் இயற்றுவதற்காகாது தோல்வி அடைய வேண்டி வரும் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் இலக்கண வழியாக நூலினைக் கல்லாது சொல்லாறு யின் அவ்வித அமைச்சன் தான் கற்ற நூலால் எவ்வித பயினையும் அடைதலில்லைபோலும்!" என்னலும், அசிரியர் கூறுவாராயினர்.

726. வாலொடென் வன்கண்ண ரல்லார்க்கு நாலொடெ ணுண்ணவை யஞ்சு பவர்க்கு.

(பரி.) இ-ள். வன்கண்ணரல்லார்க்கு வானொடு என் = வன்கண்ணமை யுடைய ரல்லாதார்க்கு வானோடென்ன வினையுண்டு—தண்ணலை அஞ்சுவார்க்கு தானொடு என் = அதுபோல தண்ணியாதலையை யஞ்சுவார்க்கு தானோடென்ன வினையுண்டு. ஏ-று.

இருத்தாரது தண்மை அமைவே வேற்றப்பட்டது. தாற்குரிய ரல்ல ரென்பதாம். (க)

விளக்கம்:—மனத்திட்பம் ஆகிய வன்கண்ணமை இல்லாதார்க்கு அவர் பகைக் கனத்தில் பிடித்துச் சென்ற வானால் எவ்வித பயன் உண்டாகுமோ, அதுபோல தட்பமாகிய தூல்களை இலக்கண வழியாகக் கற்றவர் சபையில் சென்று அவர்க்கு அஞ்சும் கல்வி யானார்க்குத் தாம் கற்ற தானோடாகிய பயனானது எவ்விதம் அவையொஞ்சாமை 361

கிடைக்கும் என்று இத்திருக்குறள் வினாவுகின்றது. இதனால், பேடி ஒருவன் வானேந்திச் சென்றான் ஆகிலும் பகைவராகிய வீரரைக் கண்டவிடத்து அவ்வானாகிய பயனை அடைபாது பயந்தவிடுவது போல், தானினைக் கற்றோமென்று அமைச்சன் சென்ற சபையிடத்துப் பேசுங்காலத்துத் தான் கற்ற தூல் இலக்கண வழியாகக் கல்லாததாயின், இலக்கணவழியாகக்கற்ற தூல்வல்லவர்களை ஐயிப்பதற்கில்லாமல் தோல்வியடைவதுடன் தான் கெடும்பொழுது வருந்திக் கற்ற தாலாகிய பயனையும் அடையாமற்போவான். ஆதலால் இலக்கண வழியோடு ஒருவன் தூலைக் கற்க வேண்டுமென்றும், அல்லாவிட்டால் சனாக்கு அஞ்சுதல் வேண்டுமென்றும் அதற்குத் தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “வன்கண்ணர் அல்லாதார் கொண்ட வான் என்பதற்கு பேடினை வான் என்று கூறினீர். நம்மாசிரியர் வன்கண்ணர் அல்லாதாரைப் பேடியென்று கூறுகின்றனரோ?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

727. பகையகத்துப் பேடினை கொள்ளா ளவையகத் தஞ்சு மவன் கற்ற தூல்.

(பரி.) இ-ள். பகையகத்துப் பேடினை ஒன்வான் = எறியப்படும் பகை

கடுவண் அதனை யஞ்சும் பேடி பிடித்த கூர்வாளை யொக்கும்—அவையகத்து அஞ்சுமவன் கற்ற நூல்—சொல்லப்படும் அநடைவண் அதனை யஞ்சுமவன் கற்ற நூல். ௭ - று.

பேடி—பெண்ணியல்பு மிக்கு ஆணியல்பு முடைபவன். களமும் வாய்த் துத் தானும் ஈன்றாயிருந்ததே யாயினும் பிடித்தவன் குற்றத்தால் வான் சிறப்பின்ருயினாற் போல, அவையும் வாய்த்துத் தானும் ஈன்றாயிருந்ததே யாயினும் கற்றவன் குற்றத்தால் நால் சிறப்பின்ருயிற்று. (௭)

விளக்கம்:—சொல்லுவதற்குச்சென்று சொல்லக்கூடிய சபையும் வாய்த்து அவ்வித சபையின் நடுயில் அச்சபையிலுள்ளாரைக்கண்டுச் சொல்லுவதற்குப் பயப்படுகின்ற ஒருவன் கற்ற நூல் பகைவர் நடுவே சென்று எறிவதற்குத் தாங்கிய வாளினை எறிவதற்கில்லாத பயப்படுகின்ற பேடி ஒருத்தி பிடித்த கூர்மை யுடைய வாளிளையே ஒத்திருக்கும் என்ற இத்திருக்குறள்

46

362

திருக்குறள் விளக்கம்

கூறுகின்றது. இதனால், யுத்தகளம் இருக்கவேண்டிய வழியாக இருக்கும், வாரும் ஒளியோடு கூடிய கூர்மையுடையதாகவிருக்கும், அவ்வாளைப் பிடித்தவன் பேடியாயின் எவ்வாறு சிறப்பை அடையாமற் போமோ, அதுபோல் சொல்லுதற்குரிய கற்றறிந்த சபையும் வாய்த்து, கற்ற நூல்களும் ஈன்றெறியுடையவேயானும், சொல்லும் வன்மையில்லாத அவைக்கு அஞ்சுகின்ற ஒருவன் கற்ற குற்றத்தால் அக்கற்ற நூல் சிறப்படையாமல் போம் என்று அறிந்தோம், ஆதலால் மேல் திருக்குறளில் வன்கண்ணால்லார்க்கென்று கூறியது மனவளி இல்லாதாரை என்று பொதுப்படக் கூறினும் இத்திருக்குறளால் மனவளி இல்லாதார் பேடிகளே ஆவர் என்று விரித்துக் கூறியதாயிற்று என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், “ஏதேனும் ஓர் நூலைக் கற்றிருந்து அவைக்கு அஞ்சுவதால் அந் நூல் பயன்படாமல் போம். ஆயின் பல சபைகளில் பல நூலைக் கற்றவர் சொல்வன்மை யில்லாமையினாலேயே ஈன்ற மதிக்கப்படாமல் போவரோ?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

728. பல்லவை கற்றும் பயமிலரே நல்லவையு
ணங்கு செலச்சொல்லா தார்.

(பரி.) இ-ள். பல்லவையுள் ஈன்கு செலச் சொல்லாதார் = கல்லாரிருந்த வவைக்கண் பல்ல சொற்பொருள்களைத் தம்மச்சந்தான் அவர்க்கேழ்கச் சொல்லமாட்டாதார்—பல்லவை கற்றும் பயம் இலரே = பல நூல்களைக் கற்று ராயினும் உலகிற்குப் பயன்படுசலிலர். எ-று.

அறிவார் முற்சொல்லாமையிற், கல்வியினுண்மை யறிவாரில்லை யென்ப தாம். இனிப் பயம்பலவென்பதற்குக் கல்விப்பயனுடையரல்லவென்றுரைப் பாருமுனர். (அ)

விளக்கம்:—கல்லாரிருந்த சபையினிடத்தே நல்ல சொற் றனைத் தம்முடைய பயத்தால் அக்கல்லவர் மனங்கொள்ளும்படிச் சொல்லமுடியாதவர், பல நூல்களையும் படித்தவராயினும், உலகத் திற்குப்பயன்படுதல் இல்லாமற்போவர் என்று இத்திருக்குறள் கூறு கின்றது. இதனால், கற்றறிந்த அறிவுடையோர் முன் சொல்லுவ அவைபுஞ்சாமை 363

தற்கு அஞ்சுகின்ற ஒருவனது கல்லியின் நுட்பத்தைக் கேட்டறி வார் ஒருவருமில்லாராதலால் அவ்விதம் கற்ற கல்வி கற்றவனுக்கும் பயன்படாது, கேழ்ப்பார்க்கும் பயன்படாது போகுமென்றும், உலகிற்கும் பயன்படுதலில்லை என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணுக்கர், “சொல்லும் பல்லமை இல்லாவிடினும் படித்த ஒருவனைப் படித்தவனென்றே மதித்தல் வேண்டுகின்றோ?” என் னனும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

729. கல்லா நவரிற் கடையெவ்ப கற்றறிந்து
நல்லா ரவையாஞ்சு வார்.

(பரி.) இ-ள். நன்ற அறிந்தும் கல்லார் அவை அஞ்சுவார் = நூல்களைக் கற்றுவைத்தும் அவர்களுற் பாணியிந்துவாதும் கல்லாரிருந்த அவையினை யஞ்சி ஆண்டுச் சொல்லாதாரை—கல்லாதவரின் கடை என்பது = உலகத்தார் கல்லாதவரின் கடையென்று சொல்லுவார். எ-று.

அக்கல்வியறிவுகனார் பயன் குழுவெய்தாது பிறரை வெய்துவிப்ப

தஞ் செய்பாது கல்வித்துன்பமே யெய்திநிறுவின, கல்லாதவரிற் கடை
யென உலகம் பழிக்கு மென்பதாம். (க)

விளக்கம்:—பல நூல்களையும் படித்து வைத்தும் அவற்
றால் ஆகவேண்டிய பயனை அறிந்து வைத்தும் நூல்வல்லவராகிய
கல்லவர்களிருந்த சபைக்குப் பயந்து அச்சுப்பயிளிடத்துச் சொல்
லாதவரை உலகத்தார் 'படியாதவன் என்று கூறுது, இவன் படியாத
வரினும் மடையன்' என்று சொல்லுவர் என்று இத்திருக்குறள்
கூறுகின்றது. அதாவது, படித்த படிப்பினாலாகிய அறிவின்
முதிர்ச்சியால் அடையக்கூடிய பயனைப் படித்தவராகிய தாமும்
அடையாது பிறரையும் அடைவிப்பதும் செய்பாது தான் வருந்
திக் கற்ற துன்பம் ஒன்றையே அடைகின்றாராதலால், இவ்விதம்
'அவை அஞ்சுபவரைப் படியாதவரினும் படியாதவர்' என்று உல
கம் பழிக்குமே அன்றிப் படித்தவராகக் கருதாது என்று அறிந்
தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் உலகத்தார்
அவைபஞ்சுபவனைப் படியாதவருள் படியாதவன் என்று கருதின
தும், அவனை ஓர் உயிரோடு வாழும் மனிதனாகவாகிலும் எண்ண
மாட்டாரோ?" என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

364 திருக்குறள் விளக்கம்

730. உளரெனினு மில்லாரொ டொப்பர் களனஞ்சிக்
கற்ற செலச்சொல்லா தார்.

(பரி.) இ-ள். களன் அஞ்சிக் கற்ற செலச் சொல்லாதார் = அவைக்
களத்தை யஞ்சிக் தாம்கற்றவற்றை அதற்கேற்கச் சொல்லமாட்டாதார்,—
உளர் எனினும் இல்லாரொடு ஒப்பர் = உயர் வாழ்கின்றாராயினும், உலகத்தா
ராலெண்ணப்படாமையின் இறந்தாரோடொப்பர். ஏ-று.

கண்டுக் களனென்றது ஆண்டிருந்தாரை. இவையைந்துபாட்டாலும்
அவை யஞ்சுவார நிழிபு கூறப்பட்டது. (வ)

விளக்கம்:—சபையினுள்ளேர்க்குப் பயந்து தாம் கற்ற விஷ
யங்களை அச்சுப்பயிலுள்ளோர் ஏற்றுக்கொள்ளும்படிச் சொல்ல

மாட்டாதவர் உயிரோடு கூடிவாழ்கின்றவராயினும், உலகத்தாரால் அவர் உயிரோடிருப்பவராகக் கருதப்படாமல் இறந்தவராகவே கருதப்படுவர் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், உலகத்து உடலோடு வாழும் உயிர்களுள் மக்கள் உயிர் சிறந்ததே ஆயினும், அங்களைக் கல்லாகிடின பயனற்றதென்றும், அவ்விதம் கற்றும் சபைக்குப் பயந்து சொல்லாதிருக்குமாயின் கற்றதாக எண்ணப்படாது பழிக்கப்படுமென்றும், பழிக்கப்படுவதோடு நிலைமல் உலகத்தாரால் ஒரு உயிரிருப்பதாகவே கருதப்பட மாட்டாதென்றும், அவையஞ்சுதலால் உண்டாகிய இழிவினை அறிந்தோம். இதனாரும் அரசனுக்கு உரிய அங்கங்கள் ஆறனுள் முதலாவதாக அமைச்சனது இயல்பைக் கூறுவான் தொடங்கி அமைச்ச என்பது முதல் அவையஞ்சுமை ஈராகப் பத்து அதிகாரங்களால் கூறி முடிந்தனர். இனி அவ்வங்கங்களுள் இரண்டாவதாக 'நாடு' என்பதனைக் கூறத்தொடங்கினர் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "அரசியலும், அமைச்சியலும் உணர்ந்தோம். இனி, நாட்டின் தன்மையை அறிய விரும்புகின்றோம்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

அங்கவியலில் அமைச்சியல் முற்றிற்று.

நாடு

365

74 அதிகாரம்.

நாடு.

(பரி.) இனி அவ்வரசனாலும் அமைச்சனாலும் கொண்டுவக்கப்படுவதாய் வினையான் முதலிய அங்கங்கட்கு. இன்றியமையாச் சிறப்பிற்குரிய நாடு ஓர்நிசாரத்தாற் கூறுகின்றார்.

விளக்கம்:—அதாவது, மேற்கூறிய அரசனாலும் அவனது அமைச்சனாலும் கொண்டு ஆளப்படுவதாய் மற்றைய அரண் முத

லாகச் சொல்லப்பட்ட அங்கங்களுக்குக் காரணமாய் உள்ள சிறப்பி
 னையுடைய நாட்டினை ஓர் அதிகாரத்தினால் சொல்லத் தொடங்கினர்
 என்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், “உயிர்கள் வாழ்வதற்கு இன்றி
 யமையாச் சிறப்பினை உடையது நாடு என்பதை அறிவதே அறிவா
 தலால் எவ்விதமிருக்கின் நாடு என்று கூறப்படும் என்பதை அறி
 வித்தல் வேண்டும்” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

781. தள்ளா வினையுளுந் தக்காரும், நூழ்விவாள்
 செல்வருஞ் சேர்வது நாடு

(பரி.) இ-ள். தள்ளா வினையுளும் = குன்றாத வினையுளைச் செய்
 வோரும்—தக்காரும் = அறிவோரும்—நாழ்வு இவாள் செய்வரும் = கேட்கு
 வாத செல்வ முண்டையோரும்—சேர்வது நாடு = ஒருங்கு வாழ்வதே நாடா
 வது. எ-து.

மற்றை யுயர்நினைப் பொருள்களோடுஞ் சேர்தற்கெழுழிலோடும் இயைய
 யாமையின், வினையுளென்பது உழவர்மேனின்றது. குன்றாமையென்பது
 வுணவுகளும் நிறைய வுணவாதல். இதனால் வாழ்வார்க்கு வறுமையின்மை
 பெறப்பட்டது. அறிவோர் = தூந்நோர், அந்தணர் முதலாயினார். “கற்றவரு
 செய் வார்க்கிடந் தவஞ்செய்வார்க்கு மலிநிடம்” என்றார் பிறரும். இதனால்
 அழிவின்றமை பெறப்பட்டது. கேட்கும்வாமை = வழங்கத்தொரியாமையாம். செல்
 வர் = கலத்திறுங்காலினும் அரும்பொருள் தரும் வணிகர். இதனால் அரசன்க
 ளும் வாழ்வார்க்கும் பொருள் வாங்கத்தல் பெறப்பட்டது. (உ)

விளக்கம் :—எக்காலத்தும் குறைபாத விவாவுகளைச் செய்
 கின்றவாராய உழவர்களும், அறமே உயிரொளக் கொண்ட துறந்
 தோரும், எக்காலத்தும் கேட்டபட யடையாத செல்வமுடையவரும்

368

நிருக்குறள் விளக்கம்

ஆகிய இவர்களெல்லாம் ஒருங்கு சேர்ந்து வாழ உள்ளதே நாடு
 என்று சொல்லப்படும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இது
 னால், வினையுளும் என்று கூறியதினாலேயே வேறு எதன் மீதுஞ்
 செல்லாது அவ்வினையினைச் செய்யும் உழவர் மீதேயேசெல்லு
 கின்றதென்றும், அவரே உலகத்து உயிர்களெல்லாம் காக்கின்ற
 ஆணிபோல்வரென்று பின்னர் வருகின்ற உழவு என்பதனுள் கூறு

வதால் அவ்வுழுவரை முதலில் நாட்டிற்கு அங்கமாகக் கூறியும், பின்னர் உயிர்களுக்கு அறம் ஒன்றே இம்மை, மறுமை, வீடு என்கின்ற மூன்றையும் தருவதால் அவ்வறத்தை உயிரோனக் கொண்ட துறவிகளை இரண்டாவதாகக் கூறியும், எவ்வளவு கொடுக்கினும் குறைபாத செல்வத்தைத் தேடுகின்ற செல்வரென்றமையால் கடலில் செல்லுகின்ற கப்பலானும், நிலத்துச் செல்லுகின்ற வண்டி முதலியவைகளானும் செய்யக்கூடிய வர்த்தகங்களைப்பெல்லாம் செய்து அரசனுக்கும் ஏனைய வாழ்வார்க்கும் பொருளிலை உண்டாக்கும் வணிகரை மூன்றாவதாகக் கூறியும் இருப்பதாக அறிகின்றோம். அன்றியும் குன்றாத விளையுள் என்றமையால் எல்லாவித உணவுகளும் நிறைய உண்டாகும்படிச் செய்கின்றது விளையு என்றும், அவ்விதம் செய்வதால் அந்நாட்டில் வாழ்வார்க்கு வறுமை பெண்பது வாராதென்றும், துறவிகள் கூறும்வழி அறத்தைக் கடைப்பிடிப்போர் சிறந்தமக்களாவாராதலால் சிறந்தமக்களுள்ள இடமென்றும், வழங்கும் தோறும் தொலைபாத செல்வமுடையோரென்றமையால், பொருளைத் தேடும் காலத்து நடு நிலையாகச் சம்பாதிக்கின்ற வணிகரென்றும் அறிந்தோம். ஆதலால், மேற்கூறிய உழவர், துறவோர், செல்வர் ஆகிய மூவரும் அவரவர்க்கு உரிய இலக்கணங்களோடு அமைந்து வாழ்பவராயின், அதுநாடு என்றும், அவ்விதம் வாழ்வதிலும் ஒன்றிருந்து மற்றவை இல்லாவிடின் பயன்படாது போகுமாதலால் மூன்றும் இருத்தல் வேண்டுமென்றும், அவ்விதம் மூன்றும் இருக்குமாயின் அந்நாட்டினை ஆளும் அரசன் யாதொரு குறையும் அடையாது அறம், பொருள், இன்பத்தைச் செய்தல் கூடுமென்றும், அவ்விதம் அரசன் வாழ்வதுடன் அவன் கீழ்ப்பட்ட குடிகளும் இம்மை, மறுமை, வீட்டினை அடைதல் கூடுமென்றும் அறிந்தோம். அன்றியும், இதனைச் சீவகசிந்தாணி, நாமகனிலம்பகம், 48-வது செய்யுளாகிய

நாடு

367

நின்ற வஞ் செய் வார்க்கிடந் தவந் செய் வார்க்கு மலிந்திட
 நற்பொருள் செய் வார்க்கிடம் பொருள் செய் வார்க்கு மலிந்திடம்
 வெற்ற வின்பம் விளைவிட்டான் விண்ணு வந்து வீழ்ந்தென
 மற்றை நாடு வட்ட மாகவைகு மற்றந் நாடரோ.

என்பதினாலும் அறிதல் கூடும் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், “நாட்டிற்கு முதலாக இருக்கவேண்டிய மூன்று அங்கங்களையும் அறிந்தோம். இனி வணையவற்றையும் அறிய விரும்புகின்றோம்” யன்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

732. பொருள்பொருளாற் பெட்டங்க் தகி யருங்கேட்டா
லாற்று வினைவது நாடு.

(பரி.) இ-ள். பெரும் பொருளால் பெட்டக்கது ஆடு அளவிறந்த பொருளுடமையாற் பிற்தேயத்தாரானும் விரும்பத்தக்கதாய்—அருங்கேட்டால் ஆற்ற வினைவது நாடு—கேடிண்மையோடு கூடி மிக வினைவதே நாடாவது. ஏ-து.

அளவிறப்புப் பொருள்களது பன்மைமேலும் தனித்தனி அவற்றின் மிகுதியினாலும் தின்றது. கேடாவது:—மிக்கபெயல், பெயலின்மை, எவி, விட்டில், மிளி, அரசண்மை யென்றிவற்றான் வருவது. “மிக்கபெய லோடு பெய வின்மையெலி விட்டில்மிளி—யக்கணா சண்மையோ டாது.” இவற் றை உடனாவார் அதிகசென்ப. இஊற்றுண் முன்னையவற்ற தின்மை அரசன றத்தானும், பின்னைய தின்மை அவன் மறந்தானும், வரும். இவ்வின்மைகளான் மிக வினைவதாயிற்று. (உ.)

விளக்கம் :—மற்றைய தேசத்தவர்களும் விரும்பக்கூடிய தாகிய அளவு சொல்லக்கூடாத பொருள்களை உடையதும், ஒரு கேடும் இல்லாமல் மிகுதியும் விளையும் விளைவுகளை உடைய துமே நாடாகுமென்று இத்திருக்குறள் கூறியின்றது. அதாவது பொருள்களுள், இன்ன பொருள் விளையும், இன்ன பொருள் விளைபாது என்று கூறவொண்ணாமல் எல்லாப்பொருள்களும் விளை யக்கூடியதாகும், அவ்விதம் விளைபாது கெட்டுப் போவதற்கு மழை அதிகமாகப் பெய்தலும், பெய்யாது போதலும் ஆகிய இரண்டு தூர்க்குணங்களினால்லாததாயும், பயிர்களை அழிக்கும் எனி, விட்டிற்

பூச்சி, கிளி, அரசனது பார்வையில்லாமையே ஆகிய இவற்றால் வரும் கேடுகளில்லாததாயும் இருத்தல் வேண்டுமென்றும், இவ்வித மிருப்பதற்கு அரசனுடைய அறச்செய்கையும், மறச்செய்கையும் ஆகிய இரண்டும் வேண்டுமென்றும், அதாவது அரசனது செயல் அறமாயிருக்குமாயின் அந்நாட்டினுள் அகிவருஷம், அனுவருஷம் என்வன்ற அநிகமாகிப் பெய்தல், பெய்யாது போதல் என்வன்ற குற்றங்கள் உண்டாகா என்றும், அரசனது செயல் வேட்டையாடல் முதலிய மறச்செயலாயின் தன் குடிகளால் வினைவிக்கப் பட்ட வினைவுகளை அழிக்கின்ற எலி முதலிய பிராணிகள் அழியுமென்றும் அறிந்தோம். இவ்விதம் அரசனது தகுதியால் காடு செழித்த மிக விளையுமென்றதாயிற்று என்றனர். அது கேட்ட மானூக்கர், “பொருள் மிகுதியும் விளைவது கன்மையேயாகும். ஆயின் விளையும் பொருள் கொண்டு காட்டவர் தம் கரடொன்றினைக் காத்துக்கொள்வாராயின், அது கிறந்த கரடாகும் போலும்!” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

733. பொறையொருங்கு மேல்வருங்காற் றூங்கி யிறை

கிறையொருங்கு சேர்வது நாடு.

[வழ்

(பரி.) இ-ள். பொறை ஒருங்கு மேல்வருங்கால் தாங்கி=பிறநாடுகள் பொறுத்த பாரமெல்லாம் ஒருங்கே தன்கண் வருங்கால் அவற்றைத் தாங்கி— இறைவற்கு இறை ஒருங்கு சேர்வது நாடு=அதன்மேற் றன்னரசனுக்கு இறைப் பொருண் முழுதையும் உடம்பட்டுக் கொடுப்பதே காடாவது. 6-ஆ.

பாரங்கண்=மக்கட்டொருதியும் ஆன் வருமை முதலிய விலங்குத் தொகுதியும். தாங்குதல்=அவை தத்தத்தேயத்துப் பகை வந்திறுத்ததாக, அரசு கோல்கோடியதாக, உணவின்மையானாகத் தன்கண் வந்தால் அவ் வத்தேயங்களைப்போல இனிதிரும்பச் செய்தல். அச்செயலால் இறையைக் குறைபடுத்தாத தானேகொடுப்பதென்பார், ‘இறையொருங்கு சேர்வது’

என்றார்.

(க)

விளக்கம்:—பிற நாடுகள் தாங்கிய பாரமெல்லாம் தன்னிடத்தே ஒன்றா சேர்த்த வராமாயினும், அப்பாரங்களைத் தாங்குவதன் தன்னரசனுக்குச் செலுத்தவேண்டிய இறைப்பொருளென்றும் பருதியை முழுவதும் கட்டும் நிலைமையுடையதே

நாடு

369

நாடென்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது பிற நாடுகளிலுள்ள மக்கள் கூட்டமும், பசுக்கள், எருமைகள் என்கின்ற விலங்கின் கூட்டங்களும், தம் தம் தேசங்களில் பகைவரால் துன்புறுத்தப்பட்டோ, அன்றி அரசன் செங்கோலாக இல்லாமல் கொடுங்கோலாக விருக்குங்காரணம் பற்றியோ, அன்றி விரியுளில்லாமையால் உணவு கிடைக்காமையாலோ தம் தம் நாட்டை விட்டு ஒரு நாட்டிற்குச் செல்வார்களானால், அவ்விதம் வந்த மக்களுக்கு வேண்டுவன உதவி அவர் நாட்டில் இருந்ததபோல் இனிமைப்பட இருக்கச் செய்தும், விலங்குகளுக்கு வேண்டுவன செய்து அவைகளைக் காத்தும் இருப்பதுடன் இவ்விதம் அயல் நாட்டுப் பாரங்களை 'நாங்கள் தாக்குகின்றோம்! ஆதலால் அரசனுக்குச் செலுத்தவேண்டிய இறைப் பொருள் முழுவதையும் கொடுத்தல் முடியாது' என்று கூறுது சிறிதும் குறையில்லாது தானே வலிந்து கொடுக்கக் கூடியதுமே நாடாகும் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "மேல் திருக்குறளில் பிறதேசந்தவரும் விரும்பக்கூடிய செல்வமுடையது நாடென்றபடி இத்திருக்குறளில் அப்பிறதேசத்தவரைத் தாக்குவதும், அது மாதிரியும் அல்லாது தன் மன்னனுக்குக் கொடுக்கவேண்டுவனவற்றைக் குறையாது கொடுப்பதும், நாட்டின் வளமென்று அறிந்தோம். இனி இன்னும் அந் நாட்டிற்கு உரிய சிறப்பினை எல்லாம் கூறல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

734. உறுபசியு மோவாப் பிணியுஞ் செறுபகையுஞ்
சேரா தியல்வது நாடு.

(பரி.) இ-ள். உறு பசியும்=மக்க பசியும்—ஒவாப் பிணியும்=கீழ்
காத நோயும்—செறுபகையும் சேராது=புறந்து சின்றுவந் தழிவுசெய்யும்

பகையுமின்றி—இயல்வது நாடு—இனிது நடப்பதே நாடாவது. எ-று.

உறுபசி, உழவருடைமையானும் ஆற்றவினாதலானும் சேராதாயிற்று. ஓவாப்பிணி, தீக் காற்று மிக்க குளிர் வெப்பங்களும் தகாப்படு மவற்றது தீமையுமின்மையிற் சேராதாயிற்று. செறுபகை, அரசனூற்றலும் நிலைப்படை யும் அடலியும் அரணுமுடைமையிற் சேராதாயிற்று. (ச)

47

870

திருக்குறள் விளக்கம்

விளக்கம்:—மிருந்த பசியும், நீக்காத நோயும், பிறர் தேயத்தி ருந்து வந்து அழிவு செய்கின்ற பகையுமில்லாமல் இனிமையாக இருப்பதே நாடென்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, முதற் திருக்குறளில் 'தள்ளாவினாயுளும்' என்று கூறியபடி உழுது பயிர்செய்கின்ற உழவர் பலரிருப்பதினாலும், பயிர்செய்த வண்ணமே யாதொருகேடில்லாது விளைவதினாலும், மிருந்த பசி சேராதென்றும், தீயும், காற்றும், மிருந்த குளிரும், அதிகரித்த வெப்பமும் ஆகிய இவைகளில்லாமையும் உண்பதற்கு வேண்டுவனவாகிய பொருள்கள் தீமையுடையனவாய் இல்லாமையும் இருக்குமாயின் பிணி நாடா தென்றும், நாட்டை ஆளும் அரசன் வல்லமையுடையவரையும், நிலைத்த சைன்னிய முடையவரையும், மலை, காடுகள் முதலாகிய அரண்களை உடையவரையும் இருப்பானாயின் பகைவர் சேராரென் றும், இவ்விதம் இருக்கும் நாடு குடி களுக்கு இனிமைப்பட இருக்கு மென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "நாட் டிற்கு உண்டாகும் தீமைகள் இவை என்றும், அத்தீமைகளில்லா மையால் வரும் நன்மைகள் இவை என்றும் அறிந்தோம். இனி நாட்டினுள்ளார் தகுதியையும் கூறல் வேண்டும்" என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

735. பல்சூழவும் பாழ்செய்யு முட்பகையும் வேந்தலைக்

கொல்சூழும்பு மில்லது நாடு.

[குங்

(பரி.) இன். பல் சூழவும்=சங்கேதவயத்தான் மாறுபட்டுக் கூடும் பல கூட்டமும்—பாழ் செய்யும் உட்பகையும்=உடனுகையாநின்றே பாழா கச் செய்யுமுட்பகையும்—வேந்து அலைக்கும் கொல் சூழும்பும் இவ்வது நாடு=அளவுவந்தால் வேந்தனையலைக்கும் கொல்லினாக் சூழும்பரு மில்லா ததே நாடாவது. எ-று.

சங்கேதம்=சாதிப்பற்றியும் கடவுள்பற்றியும் பலர்க்குளதா மொருமை

உட்பகை=ஆறிலைப்பார், சன்வர், குறினை கூறுவார் முதலிய மக்களும், பன்றி, புலி, காடி முதலிய விலங்குகளும். உட்பகை, குறும்பென்பன ஆகுபெயர். இம்முன்றும் அரசனும் வாழ்வாராறுக் கடியப்பட்டு நாடப்பதே நாடென்பதாம். (6)

விளக்கம்:—சாதிபற்றியோ, தெய்வம்தொழுகையைக்குறித்தோ ஒருவருக்கொருவர் தம் மனப்பாங்கின்படி மாறுபட்டுக் கூடு

நாடு

371

கின்ற பல கூட்டங்களும், உடன் வசித்தே அரசனைப் பாழ்படுத்தும் உட்பகையும், சமயம் வாய்ந்த காலத்து அரசனைத் துன்பப்படுத்திக் கொல்லும் தொழிலையுடைய குறும்பர் என்னும் தலைவர்களும் இல்லாததே நாடென்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, ஒவ்வோர் கூட்டத்தினர் ஒவ்வோர் பிரிவாகப் பிரிந்து கூட்டம் கூட்டமாக ஒருவருக்கொருவர் சண்டை யிடுவாராயின் அவ்வித நாடு அமைதியோடு இராதென்றும், “புறப்பகைகோடியின் மிக் குறினும் அஞ்சார், அகப்பகை ஒன்று அஞ்சிக் காப்பர்” என்ற படி உடனிருந்தே எல்லாவுளவுகளையும் அறிந்து பாழ்படுத்துகின்ற உட்பகையிருக்குமாயின் அந்நாடு நன்மைபடையாதென்றும், அவ்வுட்பகையாவார் வழிப்பறி கள்வரும், யீடுபுருந்து திருடுபவரும், கோள் சொல்லுவாரும் ஆகிய மக்கட் கூட்டங்களும், பன்றி, புலி, காடி ஆகிய மிருகங்களும் ஆகும் என்றும், ஆகையால் இவ் வித உட்பகை இல்லாமற் செய்தும், சிறு சிறு கூட்டங்களுக்குத் தலைவராக இருந்து சமயம் வாய்த்தபோதெல்லாம் அரசனைத் துன்பப்படுத்துகின்ற குறும்பர்களாகிய பகைவர்களைத் தொலைத்தும் நாட்டை ஆளும் அரசனும், அவன்கீழ் வாழும் குடிசளும் வாழ்வார் களாயின் அவ்விதம் வாழும் நாடே நாடென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “நாட்டின் தன்மை யாவும்றிந்தோம். இனி வேற்றரசராகிய பகைவரால் ஓர் நாடு கேட்டினை அடைதல் கூடுமன்றோ? அவ்விதக் கேட்டினை அடைந்த காலத்தும் எவ்வித தன்மையுடைய நாடு நாடாகும்?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

736. கேடறியாக் கெட்ட விடத்தும் வளங்குன்றூ

நாடென்ப நாட்டிற் றலை.

(பரி.) இ-ள். கேடு அறியாப்பகைவரற் கெடுதலறியாததாய்—
கெட்டவிடத்தும் வளம் குன்றுகாடு=அரிதிற் கெட்டதாயினும் அப்பொழு
தக் தன் வளங்குன்றூத நாட்டினை—காட்டின் தலை என்ப=எல்லா நாட்டி
னுர் தலையென்று சொல்லுவர் னாலோர். ஏ-று.

அறியாத, குன்றாதவெண்ணும் பெயரெச்சங்களி னீறுதிகிலைகள் விகாற்
தாற ரெக்கன. கேடறியாமை அரசனற்றலானும் கடவுட்டூசை, யறக்க

372

திருக்குறள் விளக்கம்

சென்றிவற்றது செயலானும் வரும், வளம்=ஆசாங்களிற்* படுவனவும் வய
வினுச் தண்டிலையினும்+ விளைவனவுயாம். குன்றமை=அவை செய்யவேண்
டாமல் இயல்பாகவே யுளவாயும் முன்னீட்டப்பட்டும் குறைவறாதல். இவை
யாறபாட்டானும் காட்ட திலக்கணம் கூறப்பட்டது. (க)

விளக்கம்:—பகைவர்களால் கெடுதல் என்பதே அறியாத
தாயும், ஓர்கால் எப்போதேனும் பகைவரால் கெடுக்கப்பட்டதாயி
னும் எக்காலத்தும் வளம் குன்றாததாயும் உள்ள நாட்டினை
எல்லா நாடுகளுக்கும் தலைமையுடைய நாடென்று நூல்வல்லவர்
கூறுவர் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, அரசன்
அறிவு, ஆண்மை, பெருமை என்கின்ற மூலித வல்லமையும், கட
வுட்டூசை, தரும் செய்தல் என்கின்ற நற்செயலும் உள்ளவனாக
இருப்பானாயின், அவன் ஆளும் நாடு கேடு அடையாதென்றும்,
அவ்விதம் ஓர்கால் பகைவரால் கெடுக்கப்படுமாயினும், கணிகளில்
உண்டாகிய பொருள்களாலும், வயல்களிலும், தோட்டங்களிலும்
கிணிகின்ற பொருள்களாலும், அப்பகைவரால் கெடுத்த கேட்டிற் குக்
குறைவுபடாது நிரப்பக்கூடியதாகிய வளமுடையதாகவும் இருத்
தல் வேண்டுமென்றும், அவ்விதம் வளமுடைய நாட்டினை நூல்
வல்லவர் சுட்டப்படாமலே இயல்பாகவே வளத்தைப் பெறும்
நாடென்றும், நாடுகளில் தலைமையுடையது என்றும் கூறுவர்

சென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், “இவ் விதம் இயல்பாகவே நாட்டிற்கு வளம் உண்டாகச் செய்யும் கருவிகள் எவை?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

737. இருபுனலும் வாய்ந்த மலையும் வருபுனலும் வல்லரணு நாட்டிற்கு குறுப்பு.

(பரி.) இன். இருபுனலும் = கீழ்கீர் மேலீரெனப்பட்ட தன்களும்—வாய்ந்தமலையும் = வாய்ப்புடைந்தாய மலையும்—வருபுனலும் = அதனினின்றும் வருவதாய நீரும்—வல்லரணும் = அழியாத நகரியும்—நாட்டிற்கு உறப்பு = நாட்டிற்கவயவமாம். ஏ-று.

* ஆதாரங்கள் = சாங்கங்கள்.

† தண்டலை = குளிர்த்த சேலை.

நாடு

373

சுண்டுப் புனலென்றது தூவு, கேணிகளும், ஏரிகளும், ஆறுகளுமாயிய ஆதாரங்களை, அவயவமாதற்குரியன அவையேயாகலின். அவற்றான் வானம் வறப்பினும் வளனுடைமை பெறப்பட்டது. இடையதன்றி யொருபுடைய தாகலும் தன் வளக் தருதலும் மாரிக்கணுண்டீர் கோடைக்க ணுமிழ்தலு முடைமைபற்றி, ‘வாய்ந்தமலை’ என்றார். அரண் ஆடுபெயர். இதனால் அதனவயவக் கூறப்பட்டது. (எ)

விளக்கம்:—கீழ் நீர், மேல் நீர் எனக்கூடிய இருவித நீர் வளப்பத்தையும், வாய்ப்புடைய மலைமையும், அம்மலையிடத்தினின்றும் வருவதாயிய நீரும், அழியாத நகரியும் நாட்டிற்கு அவயவம் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, தூவு, கேணிகள், ஏரிகள், ஆறுகள் என்று சொல்லப்பட்ட ஆதாரங்களை யுடையதும், தனக்கு உண்டாகிய வளத்தைக் கொடுப்பதுடன் மாரிக்காலத்து உண்ட நீரைக் கோடைக்கால முழுவதும் கொடுப்ப தாயிய மலைவளமுடையதும், பகைவர் அபகரிவாதபடி நாட்டிற்கு உரியதாயிய அரணும், அழிவில்லாத நகரமுமுடையதுமாக இருக்க

வேண்டுமென்றும், அவ்வாறு அவயவங்களை பெல்லாம் பெற்றிருக்கின் ஓர் கால் வானம் மழைபெய்யாது விடினும் காடு வளமடைதல் கூடுமென்றும், அதுவே சிறந்த காடுமென்றும் அறிவின்றோம் என்றனர். அதகேட்ட மாணுக்கர், “நாட்டிற்கு உறுப்பினை அறிந்தோம். இனி அந்நாட்டிற்குப் பிறதேயத்தாலும் விரும்பும் அழகினைக் கூறல் வேண்டும்” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

738. பிணியின்மை செல்வம் விளைவின்ப மேம

மணியென்ப நாட்டிற்கிவ்வைந்து.

(பரி.) இ-ள். பிணியின்மை செல்வம் விளைவு இன்பம் ஏமம் இவ்வைந்து=கோயின்மையுஞ் செல்வம் விளைதல் இன்பம் காவலென்றிவை யுடைமையுமாகிய இவ்வைந்தினையும்—நாட்டிற்கு அணி என்ப=நாட்டிற்கு கழகென்று சொல்லுவர் துலோர். ஏ-று.

பிணியின்மை நிலநலத்தான் வருவது. செல்வம்மேற் சொல்லியன. இன்பம்=விழவும் வேள்வியுஞ் சான்றோரு முடைமையானும், தகர்வனவுடைமையானும், நிலநீர்க்கனது நன்மையானும், வாழ்வார்க்கு உண்ணிகழ்வது. காவலெனவே அரசன் காவலும் வாழ்வோர் காவலும் அரண்காவலு

374

திருக்குறள் விளக்கம்

மடங்கின. பிறதேயக்கரிணுன்னாரும் விழைந்து பின் அவையுன்னாமைக் கேடுவாய அதனழகு இதனூற் கூறப்பட்டது. (அ)

விளக்கம்:—தூல் வல்லவர் நாட்டிற்கு அழகென்று கூறுவது நோயில்லாமையும், செல்வங்களை யுடையதும், விளைவினையுடையதும், இன்பத்தை விளைப்பதும், காவலையுடையதும் ஆகிய ஐந்தும் ஆகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, நாட்டின் நிலம் குற்றமற்றதாயும், நன்மையுடையதாயும் இருக்குமாயின் நோய் வராதுமென்றும், வாணிபம் முதலியன செய்து செல்வத்தை அதிகரித்தலால் வறுமை நீங்கிச் செல்வத்தை யுடையதாகுமென்றும், உழவர் கெடாது தம் தொழிலைச் செய்வாராயின் நல்ல விளைவு வருமென்றும், நாட்டில் உள்ள ஆலயங்களுக்குத் திருவிழாச் செய்தலாலும், வேள்விமுதலிய செய்தலாலும்,

சான்றோர் இருத்தலாலும், உண்ணக்கூடிய பொருள்கள் கிடைப்பதாலும், நிலத்தின் நன்மையும் நீர் நன்மையும் அமைந்திருப்பதாலும் வாழ்வார்க்கு இன்பம் உண்டாகுமென்றும், அரசன் காவலும் நாட்டில் வாழ்வோர் செய்து கொள்ளும் காவலும், அரசன் காவலும் இருக்குமாயின் காவலாகுமென்றும், மற்ற தேசத்தவர்கள் இங்கு வந்து இங்காட்டினை விரும்பிய பிறகு பின்னர் அவர் நாட்டினை விரும்பாவண்ணம் செய்யுமாயின் அழகுடையதாகுமென்றும் கூறுவதாக அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “இவ்வித மெல்லாம் அழகுபெற நாடிருப்பது தம் தம் நிலக்கேற்ப அவரவர் தேடி வருந்துவதால் உண்டாகுமே அன்றி இயல்பாகவே உண்டாகுமோ?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

739. நாடென்ப நாடா வளத்தன நாடல்ல
நாட வளந்தரு நாடு.

(பரி.) இன். நாடா வளத்தன நாடு என்பதற்கண் வாழ்வார்தேடி வருந்தாமல் அவர்பாற்றினே யடையுஞ் செல்வத்தை யுடையவற்றை துலோர் நாடென்று சொல்லுவர்;—நாட வளம் தரும் நாடு நாடு அல்ல—ஆதலாற் தேடிவருந்தச் செல்வ மடைவிக்கும் நாடுகண் நாடாகா. ஏ-று.

நாடுதல் இருவழியும் வருத்தத்தின்மேலின்றது. “பொருள் செய்

நாடு

375

வார்க்குமலீதிடம்” * என்றார் பிறரும். துலோர் விதிபற்றி எதிர்மறைமுகத் தாற் குற்றம் கூறியவாறு. இவ்வாறன்றி ‘என்ப’ என்பதனைப் பின்னும் கூட்டி இருபொருள்பட ளுரைப்பின் அணுவாதமாம். (க)

விளக்கம்:—தன்னிடத்து வாழும் மக்கள் தேடி வருந்தாமல் அம்மக்களிடத்துத் தானே சென்று அடையுந் செல்வத்தை உடையதை நூல் வல்லவர் நாடென்று கூறுவர் என்றும், அதுவல்லாமல் தேடி வருந்துதலால் செல்வத்தை உண்டுபண்ணும் நாடுகள் நாடுகள் ஆகாவென்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆதலால் இயல்பாகவே நிலவளத்தாலும், நீர்வளத்தாலும், செல்வத்தைத்

தருவதே நாடென்றும், வருகிறீர் செல்வத்தை அடையச் செய்யும் நாடு நாடல்ல வென்றும் கூறினர். அது கேட்ட மாணுக்கர் “நாடு, நாட்டின் உறுப்பு, நாட்டின் அழகு, வாடாத செல்வம் இவையெல்லாமிருக்கிலும் அரசன் தகுதியற்றவனாக இருப்பானாயின் அக் காலத்து எதுவாகும்?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

740. ஆழ்கமை வெய்தியக் கண்ணும் பயமின்றே
வேந்தமை வில்லாத நாடு.

(பரி.) இன். வேந்த அமைவு இல்லாத நாடு=வேந்தனோடு மேவுத வில்லாத நாடு—ஆங்கு அமைவு எய்தியக் கண்ணும் பயம் இன்றே=மேற் சொல்லிய குணங்களெல்லாவற்றினும் நிறைந்திருந்தநாயினும் அவற்றும் பயனுடைத்தன்று. எ-று.

வேந்தமைவெனவே, குடிகள் அவன் மாட்டன்புடையாதலும் அவன் குன் இவர்மாட்டருளுடையனாதலும் அடங்கின. அவையிவ்வழி வாழ்வோ ரின்மையின், அவற்றும் பயனின்றாயிற்று. இவை யிண்டுபாட்டானும் அதன் குற்றம் கூறப்பட்டது. (ii)

விளக்கம்:—மேற் சொல்லிய குணங்கள் எல்லாவற்றினும் நிறைந்திருக்கும் நாடாயினும், வேந்தனோடு பொருந்தாத நாடாயின் அக்குணங்களால் பயன் அடையாதது என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, குடிகள் அரசன்மாட்டு அன்புடைய வாயிருத்தலும், அவ்வரசன் தானும் குடிகளிடத்த அன்புடைய

* 731-வது குறளுரையைப் பார்க்க.

376

திருக்குறள் விளக்கம்

வகுயிருத்தலும் ஆக நாடானது இருக்குமாயின் மேல் நாட்டிற்குக் கூறிய குணங்களெல்லாம் குணங்களாக நின்று பயன் படுமென்றும், அவ்வாறு அரசனும், குடிகளும் பொருந்தாவிடின் அக்குணங்களால் அவ்வரசனும், நாடும் யாதொரு பயனும் அடைவதற்கு இல்லாமற்போம் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், “முன்னர் நாட்டிற்கு உறுப்புக்களைக் கூறிய காலத்து வல்லான் வேண்டுகென்று கூறினீர். அவ்வான் எத்தகைத்து என்பதைப்பற்றி

அறிய விரும்புகின்றோம்” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

75. அதிகாரம்.

அரண்.

(பரி.) இனி அக்ஷாட்டிற் குறுப்பாயடங்குமாயினும் பகைவாற் றொலைவு வந்துழி அது தனக்கும் அரசன் தனக்கும் ஏமமாதற் சிறப்புப்பற்றிப் பிறிதோ ரங்கமாக வோதப்பட்ட அரண் இவ்வகிகாரத்தாற் கூறுகின்றார்.

விளக்கம்:—அதாவது, இவ்வரண் என்பது ஏனைய உறுப்புக் கன்போல் காட்டிற்கு ஒர் உறுப்பாய் காடு என்னும் அதிகாரத் துள் அடங்கி வருவதாயினும், பகைவரால் ஏதேனும் துன்பம் வந்து அக்ஷாட்டிற் குக் கெடுதலும்காலத்து அக்ஷாட்டையும், அக்ஷாட்டையாளும் அரசனையும் காக்கின்ற காவலாக இருப்பதால், இதனை மற் றொரு அங்கமாக இறைமாட்சியுள் வைத்தபடி இங்கு கூறுகின்றனர் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், “ஏனைய உறுப்புக்களை எல்லாம் தனித்துக் கூறுது இதனையே தனித்துக் கூறுவதால் இதன் சிறப்பு யிக்கதாக இருக்கும்போலும்!” என்ன லும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

741. ஆற்று பவர்க்கு மரண்பொரு ளஞ்சித்தற்
போற்று பவர்க்கும் பொருள்.

(பரி.) இ-ள். ஆற்றுபவர்க்கும் அரண் பொருள் = மூலகையாற்றலுமுடையாய்ப் பிறர்மேற் செல்வார்க்கும் அரண் சிறந்தது;—அஞ்சித் தற்போற்று பவர்க்கும் (அரண்) பொருள் = அவையின்றித் தம்மேல் வருவார்க்கஞ்சித் தன்னையே யடைவார்க்கும் அரண் சிறந்தது; ஏ-து.

அரண்

377

பிறர்மேற் செல்லுங்கால் உரிமை பொருண் முதலியவற்றைப் பிறனொரு வன் வெளவாமல் வைத்துச் செல்லவேண்டுமகலானும், அப்பொருமை தொலைத்திறுகிவந்துழிக் கடனடுவ யனுடைகலத்தார்போன்று ஏமங்காணு திறவாகலானும், ஆற்றுபவர்க்கும் போற்றுபவர்க்கும் அரண் பொருளாயிற்று. ஆற்றலுடையாயினும் அரணில்வழி அழியும் பாலாகவின், அவ ரை முற்கூறினார். இத்தலை அரணினது சிறப்புக் கூறப்பட்டது. (ச)

விளக்கம் :—அறிவு, ஆண்மை, பெருமை என்ஊன்ற மூலகை ஆற்றலும் உடையாராய்ப் பகைவர்மீது செல்வர்க்கு அரண் என்பது சிறந்ததாகுமென்றும், அவையில்லாமல் தம்மீது வெல்வதற்கு வருகின்ற பகைவர்களுக்குப் பயந்து தன்னையே வந்து அடைகின்றவர்களுக்கும் அரண் ஆனது சிறப்புடையதாகும் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, அரசனானவன் பிறபகைவர்கள் மீது யுத்தத்திற்குச் செல்லும்போது தன்னுடைய உரிமை, பொருள் முதலிய எல்லாவற்றையும் வேறு ஒருவன் அபகரியா வண்ணம் வைத்துச் செல்லவேண்டும்தலால் அக்காலத்தா அரண் வேண்டுமென்றும், அதுவன்றியும் பகைவர் தம்மீது வந்த காலத்தா தனக்குள்ள பெருமையெல்லாம் ஒழிந்து தோற்றுப்போவானால், கடுக்கடலில் செல்லுபவர் தம்மை ஏற்றிச் செல்லும் கப்பல் உடையுமாயின் எவ்வாறு வருந்துவாரோ அது போல் வருந்துவதற்கு ஏதுவாகு மாதலால், அவ்விதம் வருந்தா வண்ணம் செய்வதற்கு அரண் வேண்டுமென்றும், ஆதலால் வலியுடையார்க்கும், வலி இல்லாதார்க்கும் இருவார்க்கும் அரண் என்பது வேண்டியே உள்ளது என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “இத்திருக்குறளால் அரண் சிறப்பினை அறிந்தோம். இனி அரண் என்பது யாதென அறிய விரும்புகின்றோம்!” என்ன லும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

742. மணிநீரு மண்ணு மலையு மணிநிழற்

. காடு முடைய தரண்.

(பரி.) இ-ள். மணிநீரும் மண்ணும் மலையும் அணிநிழற்காடும் உடையது அரண்—மணிபோலு சிறத்தினையுடைய நீரும் வெள்ளிடை ள்ளமும் மலையும் குளிர்ந்த நிழலையுடைய காடுமுடையதே அரணுவது. எ-து. .

AR

378

திருக்குறள் விளக்கம்

எஞ்ஞான்றும் வற்றாத நீரென்பார், ‘மணிநீர்’ என்றும், நீருநிழலில்லா மருதிலமென்பார் ‘மண்’ என்றும், செறிந்த காடென்பார் ‘அணிநிழற்காடு’ என்றும் கூறினார். மறிப்புறந்து மருதிலம் பகைவர் அரண்பற்றமைப் பொ

ருட்டி. சீரான், நிலவரன், மலையரன், காட்டரன் என இயற்கையுஞ் செயற்கையுமாய் இந்நாண்காணுஞ் சூழப்படுவது அரணென்பதாம். (உ)

விளக்கம் :—மணிகீரும், வெள்ளிடை நிலமும், உயர்ந்த மலையும், குளிர்ந்த நிழலுடைய காடும் உடையதே அரண் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் மணிகீரையும் நிறத்தை யுடைய வற்றாத வற்று நீரையுடையதும், கீரும் நிழலுயில்லாத வற்றல் நிலம் உடையதும், உயர்ந்த மலையினையுடையதும், பகைவர் தாண்டிவருவதற்குக் கூடாத அடர்ந்தகாடு உடையதும் ஆகிய இலக்கணம் பொருந்தியதே அரண் என்று அறிந்தோம். அது என்னையோவெனில்? வற்றாத நீர் இல்லாவிடின் மதிப்புரத்தை சூழ்ந்துகொள்ள அகழியைத் தாண்டிப் பகைவர் உள்நுழைந்து விடுவார்களாதலால் நீர் அரண் வேண்டுமென்றும், அகழிக்கும் மலைக்கும் நடுவே நிழலும், கீருயில்லாத வெறு நில மிருக்குமாயின் அந்நிலத்தைத் தாண்டிவருவது பகைவர்க்குக் கடினமாயிருக்கு மாகையினால் அவ்வித வெறுநிலம் வேண்டுமென்றும், அவ்வித வெறு நிலத்திற்கும் அடர்ந்த காட்டிற்கும் நடுவே மலையிருக்கு மாயின் பகைவர் அதனைக் கடந்து வருதல் கூடாததலால் மலை வேண்டுமென்றும், அம்முன்றும் கடந்து பிறகு நெருங்கிய காடி ருக்குமாயின் பகைவர் முதலிலேயே உள்நுழைந்து வருவதற்குக் கடுமையாக இருக்குமாதலால் செறிந்த காடு வேண்டுமென்றும், நீர் அரண், நிலவரன், மலை அரண், காட்டரன் ஆகிய நான்கு அரண்களும் ஒன்றுகூடி வீருப்பதே அரண் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணிக்கர், “இவ்விதம் நான்கு அரண்களையும் அறிந்தோம். இனி காட்டினைச் சுற்றி மதிதும் இருக்கக் காண்கின்றோம். அதனையும் ஒர் அரண் என்று கூறல்வேண்டுமோ?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

743. உயர்வகலந் திண்மை யருமையித் தான்சி

னமைவர ணென்றுரைக்கு நூல்.

(பரி.) இ-ள். உயர்வு அகலம் திண்மை அருமை இந்நாண்கின் அமைவு = உயர்ச்சியும் அகலமும் திண்மையும் அருமையுமென்று சொல்லப்பட்ட இந்

காண்கின்ற மிருதியையுடைய மதிலை—அரண் என்று உரைக்கும் தூல்=அரணென்று சொல்லுவர் தூலோர். ஏ-று.

அமைவு, தூலென்பன ஆகுபெயர். உயர்வு=ஏணியெய்தாதது. அகலம்=புறத்தோர்க்கு அகழலாகா அடியகலமும், அகத்தோர்க்கு நின்று வினைசெய்யலாக் தலையகலமும். * நிண்மை =கல்விட்டிகைகளாற்* செய்தலிற் குத்தப் படாமை. அருமை=பொறிகளான் அணுகற்கருமை. பொறிகளாவன:—“வினைவீற் பொறியு மயிற்செறி கலையுத்—கருவிரஜாகமும் கல்லுமிழ் கவணும்—பரிவுறு வெக்கொயும் பாகடு குழியுத்—காய்பொன் னூலையுத் கல்விடு கூடையுத்—தாண்டிலுத் தூட்கு மாண்டலை யடுப்புத்—கவையுத் கழுவும் புதையும் புழையு—மையலித் தூலாமுத் கைபெய ருசியுத்—சென்றெறி சிரஜும் பன்றியும் பணையு—மெழுவுஞ் சீப்பு முழுவிறற் கணையமுத்—கோலுத் குத்தமும் வேலுஞ் சூலமும்”† என்றிவை முதலாயின. (க)

விளக்கம்:—உயர்வும், அகலமும், வலிமையும், அருமையும் என்று சொல்லப்பட்ட இந்த காண்கு தகுதியையும் மிருதியாக உடைய மதிவென்று இருக்குமாயின் அவ்வித மதிலை தூல்வல்லவர் அரண் என்று சொல்லுவவென்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆதலால், மேற்கூறிய காண்கு அரண்களோடு மதிவென்னும் ஓர் அரணும் வேண்டும் என்றும், பகைவரால் ஏணி முதலியவை கொண்டு மேல் ஏறக்கூடாததாகிய உயர்ச்சியும், பகைவர்களால் வெளியே இருந்து தோண்டிவிடாதபடி மதிவின் அடிப்புறத்தில் அகலமும், உள்ளிருந்து யுத்தம் செய்பவர்க்கு மேலேறி யுத்தத்தைச் செய்வதற்குக்கூடிய மேற்புறத்தில் அகலமும், ஆயுதம்கொண்டு குத்தித் தூளியாக்கக்கூடாதபடி கல் முதலியவைகளால் கட்டப்பட்டதாயும், பகைவர் ஆம்மதிவிடத்து அணுகாதவண்ணம் தானேவளைந்து எய்யும் இயந்திரவிற்பொறியும், கருமையாகிய விரலை யுடையதாய்க் குரங்கு போலிருந்து பகைவர் சேர்ந்தவுடன் கடிக்கின்ற பொறியும், தானே கல்லில் வீசுகின்ற கவண் என்னும் பொறியும், அணுகினவரைக் கொல்லுவதற்குக் காய்ந்து கொண்டே இருந்து இறைக்கின்ற கெய்யையுடைய பொறியும், செம்பினை உருக்கித் தண்ணிடத்தே

* இட்டிகை=சண்ணும்பு.

† சிலப்பதிகாரம், அடைக்கலக்காதை, 207-216.

வைத்து அணுகினவர்கீது இறைக்கும் பொறியும், பல உணர்வுகளைக் காப்பீசி எதிவதற்கு உரியதாகிய பலவித பொறிகளும், விவசயதற்கு உரியதாகிய பொறிகளுக்குக் கல்வினை நிரைத்து வைக்கும் கடைகளாகிய பொறிகளும், தூண்டிப்போன்று வடிவமுடையதாகச் செய்யப்பட்டு அகழியைத் தாண்டி மதிவினைப்பற்றும் பகைவரைக் கோத்துவலிக்கும் கருவியாகிய பொறியும், சமீகோல்போலக் கழுத்தில் பூட்டி முறிக்கும் சங்கிலியையுடைய பொறியும், பறவை வடிவாகப் பண்ணப்பட்டுப் பறக்கவிடுதலால் பலகவாத உச்சியைக் கொத்தி மூளையைக் கடிக்கும் பல பொறிகளும், கிடங்கில் ஏறியவுடன் மல்லாத்தித்தளளும் இருப்பு உலக்கையுடைய பொறியும், கடுகுபோன்ற பொறியும், பாணங்களை நிறையவுடைய பொறியும், பகைவர் வருக்காலத்து தழைத்து கொள்ளுவதற்கு உரிய அறைகளும், பகைவரைப்பற்றி அவர் உடலைத் துக்கிப்போரும்படிச் செய்தின்ற நிறைகோல்போன்ற பொறியும், மதிவினுடைய தலைபயிப்பற்றுவாரை அவர்கள் கையைப் பொத்துகின்ற ஊசிகளை யுடைய பொறிகளும், பகைவர்மேல் சென்று கண்ணைக் கொத்துகின்ற சிச்சிலிப் பறவை போன்ற பொறியும், மதிவின்தலையிலேறின பகைவரது உடலைக் கொம்பினால் சிழிக்க இரும்பால் செய்துவைத்த பன்றியாகிய பொறியும், வருகின்ற பகைவரை அடித்தற்காக மூங்கில் வடிவாக அமைத்து வைத்த பொறியும், மதிப்புறத்தின் கதவுக்கு வலிமைசெய்யும்படி உள்வாயிற்படியில் நிலத்திலே விழவிடுகின்ற மாக்களும், கணியாயிரம் கிட்டேறும், குத்தமும், வேறும் தூறுபேர்களைக் கொல்லுகின்ற சதக்கினி, தள்ளிவெட்டி, யாண்ப்பொறி, பாம்புப்பொறி, புளிப்பொறி, சகடகப்பொறி, ஆட்டுப்பொறி, சிக்கப்பொறி என்னின்ற பொறிகளும் ஆகிய இவ்வித பொறிகளை வெல்லாய் உடைய மதிவின அரண் என்றும் அறிந்தோம். இதை மேல் பரிமேலழகர் தம் உரையுள் எடுத்துக்காட்டிய சிலப்பதிகாரம், அடைக்கலக்காதை, அகவற்பாவாணம் அறிதல்

கடும் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்வித மதினென்று அமைந்த காலத்து அரசன் மதிப்புறத்த வேறு ஒரு காவலையும் அமைக்கவேண்டுமெனில்லை போதும்!" என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

அரண்

381

744. சிறுகாப்பிற் பேரிடத்த தாகி யுறுபகை யூக்க மழிப்ப தரண்.

(பரி.) இ-ள். சிறுகாப்பிற் பேர் இடத்தது ஆகி—காக்கவேண்டுமிடஞ் சிறிதாய் அகன்றவிடத்தை யுடைத்தாய்—உறு பகை ஊக்கம் அழிப்பது அரண்—தன்னைவர்து முற்றிய பகைவரது மனவெழுச்சியைக் கெடுப்பதே அரணுவது. ஏறு.

வாயிலும் வழியுமொழிந்த விடங்கள் மலை, காடு, நீர்நிலையென்றிவற்றும் ஏற்பனவுடைத்தாதல் பற்றிச் 'சிறுகாப்பின்' என்றும்; அகத்தோர் கவிவின்றி யிருத்தல்பற்றிப் 'பேரிடத்ததாகி' என்றும், தம்வலி கோக்கி இதுபொருதே யழித்துமென்று வரும் பகைவர் வந்து கண்டால் அவ்ஆக்க மொழிதல்பற்றி 'ஊக்கமழிப்பது' என்றுங் கூறினார். (ச)

விளக்கம்:—காக்கவேண்டுமிடம் சிறியதாயும், ஏனைய இடம் அகன்றதாயும் உடையதாய் மதிலாகிய தன்னைப் பகைவர் வந்து அடைந்தகாலத்து அப்பகைவரது மனத்திலுள்ள ஊக்கத்தைக் கெடுத்து நிற்பதே அரண் என்று சொல்லப்படும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, மதிலின் வாயில், சிறுவழி ஆகி சிறு இடங்களில் காவல் அமைக்கக்கூடியதாயும், ஏனைய இடங்களெல்லாம் மலை, காடு, நீர்நிலையாகிய அகழிகள் ஆகிய இவை களால் சூழ்ந்திருக்க வேண்டுமென்றும், அவ்வித மிருக்குமாயின் அவ்வாயிற் புறத்தும் வழிவிலும் காவலாளர்களை அமைக்கின் அது போதுமானதாக இருக்குமென்றும், உள்ளிருக்கும் வீரர்முதலியோர் பகைவரால் வளைக்கும் காலத்துத் துன்பப்படாது இருக்கக்கூடிய பெரிய இடத்தை யுடையதாயும் தம்முடைய வலிமையை எண்ணி 'இப்போதே இந்நாட்டையும், நாட்டையாரும் அரசனையும் அழித்து விடுவோம்' என்றெண்ணி வருகின்ற பகைவர், மதிலிடத்தே வந்து மதிலைப்பார்த்ததும், 'இம்மதிலோ மிக அருமையுடையது

இதனைக்கடக்க ஒருவராலுமாகாத்' என்று அப்பகைவரது ஊக் கத்தை ஒழிக்கக் கூடியதாயும் இருக்கின்ற மதிலே அரண் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், "அரணைது உள்ளிருப்போர் ஸலிவடையாவண்ணம் வேரிடத்தை உடையதாய் இருந்தார் போதுமே? உள்ளிருப்போர்க்கு வேறு ஒன்றும் வேண்டாமோ?" என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர். .

382 திருக்குறள் விளக்கம்

745. கொளற்கரிதாய்க் கொண்டகூழ்த் தாகி யகத்தார்
நிலைக்கெளிதா நீர தரண்.

(பரி.) இன். கொளற்கு அரிதாய்=புறந்தாராற் கோடற் கரிதாய்—
கொண்டகூழ்த்தாதி=உட்கொண்ட பலவகை யுணவிற்குய்—அகத்தார்
நிலைக்கு எளிதாய் நீரது அரண்=அகத்தாரது போர்நிலைக் கெளிதாய் நீர்
மையை யுடையதே அரணுவது. ஏ-று.

கோடற்கருமை=இளைகிடங்குகளானும் பொறிகளானும் இடக்கொள்
ருதற் கருமை. உணவு நிலைமைபற்றிக் கூறினமையின், மற்றுள்ள தகர்ப்படு
வனவுடங்கின. நிலைக்கெளிதா நீர்மையாவது:—அகத்தார் விட்ட வாயுத
முதவிய புறத்தார்மே லெளிதிற் சேறலும், அவர் விட்டன அகத்தார் மேற்
செல்லாமையும், பதண்ப்பாப்பும் முதலாயின. (இ)

விளக்கம்:—பகைவராகிய புறத்தில் உள்ளவர்களால் கொள்
ருதற்கு அருமையுடையதாய் உள்ளே உள்ள வீரர் முதலியோர்
உண்பதற்கு உரிய பலவகை யுணவியை உடையதாய் உள்ளிருக்
கும் வீரர் போர்செய்வதற்கு உரிய எளிமையுடையதாய் இருப்பதே
அரண் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, இளை, நீர்
இடங்கி, பொறிகள் ஆகிய இவைகளைப் பெற்றிருப்பதால் பகைவ
ரால் அடையக்கூடாததாயும் உண்ணப்படுகின்ற உணவுகள் யாவும்
குடிப்பனவாகிய ஜலமும் ஆகிய எல்லாம் அடங்கியதாயும், உள்ளி
ருக்கின்ற வீரர் பகைவரைக் குறிக்கொண்டு எய்த ஆயுதங்கள் அப்
பகைவர்மீது குறிதவறாது சென்று எய்தவண்ணமே எய்தற்குக்
கூடியதாகிய துணைகள் உடையதும், வெளியிலிருந்து பகைவரால்
விடப்பட்ட ஆயுதங்கள் உள்ளிருக்கின்ற வீரர்கள்மீது வந்து பாய
வண்ணம் செய்து உள்ள பாப்பு முதலியவைகளை உடையதும் மதி

லென்றும், அதுவே அரசன் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், “மதினும், பொருளும் இருக்கின் போது மோ? வேறு ஒன்றும் வேண்டாமோ?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

746. எல்லாப் பொருளு முடைத்தா யிடத்துதவு
நல்லா ளுடைய தரண்.

(பரி.) இ-ள். எல்லாப்பொருளும் உடைத்தாய்=அகத்தோர்க்கு வேண்டும் பொருள்களெல்லாவற்றையும் உள்ளே யுடைத்தாய்—இடத்து உதவும்

அரண்

383

எல்லாள் உடையது அரண்=புறத்தோரால் அழிவெய்து மெல்லெக்கண் அச்செய்தாவகை யுதவிக்க காக்கும் நல்ல வீரராயு முடையதே அரணுவது.

அரசன்மாட்டன்பும் மானமும் மறமும் சோர்வின்மையும் முதலிய நற்குணங்களுடையபற்றி ‘எல்லாள்’ என்றார். (க)

விளக்கம்:—உள்ளிருப்பவர்க்கு வேண்டிய பொருள்கள் எல்லாவற்றையும் தன்னிடத்தே உடையதும், புறத்தோராயி பகைவரால் அழிக்கக்கூடிய காலம் வருமிடத்து அவ்விதம் அழிக்கப்படாமல் உதவிக்க காக்கின்ற நல்ல வீரரை உடையதும் அரண் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் யுத்தம் நேர்ந்த காலத்து அரசனுக்கு வெளியே சென்று பொருள்களைத் தேடிவருதல் கூடாததால் எல்லாப்பொருள்களும் அடைவதற்கு உரிய தகுதியுடைய தாய்ப் பகைவர் வந்தகாலத்து அரசனிடத்து அன்பும், தன் மதிப்பும், அஞ்சாதவீரமும், சோர்வின்மையும் ஆகிய நற்குணங்கள் உடையவரே வெல்வாராதலால் அவ்வித நற்குணங்களமைந்த வீரர்களுடையதாய் இருக்குமாயின் அதுவே அரண் என்று அறிகின்றோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “இத்திருக்குறளில் எல்லாள் என்கின்ற வீரர் வேண்டும் என்று கூறுவதால், எல்லாளின் இலக்கணம் எதுவென்றும் அறிவித்தல் வேண்டும்” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

747. முற்றிய முற்று தெறிந்து மறைப்படுத்தும்

(பரி.) இ-ள். முற்றியும் = புகலொடு போக்கொழியும் வகை நெருங்கிச் சூழ்ந்தும்—முற்றாது எழிந்தும் = அங்கணஞ் சூழாது செழிந்த விடனோக்கி ஒருமுகமாகப் பொருதும்—அறைப்படுத்தும் = அகத்தோரை அவர் தெளிந்தோரை விட்டுக் கீழறுத்துத் திறப்பித்தும்—பற்றற்கு அரியது அரண் = புறத்தோராற் கொள்ளாதற்கரியதே அரணாவது. எ-று.

இம் மூன்றுபாயத்துள்ளும் முதலாவது எல்லாப்பொருளு முடைமையானும், ஏனைய நல்லாளுடைமையானும், வாயாவாயின. (எ)

விளக்கம்:—உள்ளே வந்து துழைதலும், வெளியே போதலும் இல்லா வகை நெருங்கிச் சூழ்ந்தும், அவ்விதம் சூழாது மன

384

திருக்குறள் விளக்கம்

மினைத்தவிடத்தே அவ்விடம் கோக்கி ஒருமுகமாகச் சென்று யுத்தம் செய்தும், உள்ளிருப்பார்களில் உளவு தெரிந்தவரைக் கொண்டு மதிப்புறத்தின் கீழிடத்தை அறுத்துப் புறத்தவரால் அடையக்கடாத வாயிலுள்ளதும் அரண் என்ற இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், எல்லாப்பொருளும் உடையமையால் பகைவர் உன்றழையா வண்ணமும், துழைந்தபகைவர் வெளியேபோகா வண்ணமும் இருக்கச் செய்வதும் தம்படை சூழாது இளைத்த விடத்தே பகைவர் படைகள், முழுவதையும் ஒருங்கு திரட்டி யுத்தம் செய்பக்கடியதும், பகைவரானவர் உளவு சொல்லக் கூடியவர்களைக்கொண்டு மதிவின் கீழினை அறுத்து சதி செய்தலும் இல்லாது காத்துப் பகைவரால் கொள்ளக் கூடாததாயித் தொழில்களைச் செய்யக்கூடியவராயித் வீரர்களை உடையதாய் இருக்கவேண்டுமென்றும், இவ்விதம் பொருளும் வீரரும் இருப்பாரின் பகைவரால் கொள்ளக் கூடாமல் இருக்குமென்றும் அவ்வித அரணே அரசனுக்கு அரண் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “இன்னும் அக்கல்லார்களின் பெருமையை அறிவித்தல் வேண்டும்” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

748. முற்றற்றி முற்றி யவரையும் பற்றற்றிப் பற்றியார் வெல்வ தரண்.

(பரி.) இ-ள். முந்து ஆற்றி முற்றியவரையும்—தாணீப் பெருமையாற்
 சூழ்தல் வல்லராய் வந்து சூழ்த்த புறத்தோரையும்—பற்றியார் பந்து ஆற்றி
 வெல்வது அரண்—தண்ணீப்பற்றிய வசத்தோர் தாம் பற்றியவிடம் விடாதே
 நின்று பொருது வெல்வதே அரணாவது; ஏ-து.

உம்மை சிறப்பும்மை பற்றின்கண்ணேயாற்றியென விரியும். பந்து
 ஆகுபெயர். வெல்வதென உடையார்தொழில் அரண்மேனின்றது. பெரும்
 படையாணைச் சிறுபடையான் பொறுத்து நிற்குந் துணையென்றி வெல்லு
 மியல்பின தென்பதாம். இதற்குப் பிரிதூரைப்பாரு முளர். இவை யேழுபாட்
 டானும் அதனநிலக்கணம் கூறப்பட்டது. (அ)

விளக்கம்:—சேனாசக்சியத்தின் பலத்தால் சூழவல்லவராய்
 வந்து சூழ்த்துகொண்ட புறத்தோரையி பகைவரையும் தண்ணீப்
 பற்றிய உள்ளிருப்போர் தாம் பற்றியவிடம் எதுவோ அங்கிடந்

அரண்

385

தை விடாமல் நின்று யுத்தம் செய்த வெல்லக்கடியதே அரண்
 என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது பகை அரசர்கள்
 தங்கள் சேனையின் பலத்தால் தம்நாடுகிட்டுப் பிரதாட்டின்கண்ணே
 சென்று சூழ்த்துகொள்ளும் காலத்தைச் சிறுபடை உடைய அர
 சர்கள் தங்களுடைய அரண் வலிமையால் தாக்கவிரிந்த இடத்தி
 லிருந்து சிதறுபட்டாமல் பொறுத்து நிற்பாராயின் பெரும் படை
 உடையானும் இச்சிறு படைபுடையானே அரண் வலிமையால் வெல்
 வதற்கில்லாமல் போமென்றும், ஆதலால் அரணும், அதனுள் நின்ற
 வீரரும் சிறப்புடையதாக இருத்தல் வேண்டும் என்றும் அறிந்தோ
 மென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “இதுகாறும் அரண் இலக்
 கணமறிந்தோம். இனி, அவ்வாணைக் காக்கின்ற வீரரது இயல்பை
 அறிய விரும்புகின்றோம்.” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.
 749. முனைமுகத்து மாற்றலர் ஈயா வினைமுகத்து

வீறெய்தி மாண்ட தரண்.

(பரி.) இ-ள். முனை முகத்த மாற்றலர் சாய வினைமுகத்து வீறு எய்தி—
 போர் தொடங்கின ஊவிலே பகைவர் கொடும் வண்ணம் அகத்தோர்
 செய்யும் வினைவேறுபாடுகளான் வீறுபெற்ற—மாண்டது அரண்—மற்றும்
 வேண்டுமாட்சியையுடையதே அரணாவது. ஏ-து.

தொடக்கத்திற் கெட்டார் பின்னும் கூடிய பொருதல் கூடாமையின்,

'முனைமுதல் துச்சாய' என்றார். வினைவேறுபாடுகளாவன:—பகைவர் தொடர்ந்திய போரினையறிந்து வய்தல், எறிதல், குத்துதல், வெட்டுதலென்றவை முதலாய வினைகளுள் அதனைச் சாய்ப்பனசெய்தல். மற்றும் வேண்டுகாட்சி பென்றது புறத்தோரியாமற் புருதல், போதல் செய்தற்குக் கண்ட கருத்தை வழி முதலாயின வுடைமை. (க)

விளக்கம்:—போர் தொடங்கினவுடனே பகைவரானவர் கெட்டுப்போம்படி உள்ளிருப்பவர் செய்தின்ற யுத்த வேறுபாடுகளால் பலமுடையதாய் மற்றும் வேண்டிய பெருமைகளையும் உடையதே அராணுகமென்று இத்திருக்குறள் கூறியின்றது. அதாவது, யுத்தம் தொடங்கிய உடனே பகைவர் கெட்டுப்படி. பலவித சூழ்ச்சிகளுடன் யுத்தத்தைச் செய்ய ஆரம்பிக்கின் அச்சூழ்ச்சிகளால் யுத்த ஆரம்பத்திலேயே கெட்டுப் போவார்களாயின், அவ்விதம் கெட்ட பகைவர்கள் மறுபடியும் போர்செய்தல் கூடாதென்றும், அவ்வித சூழ்ச்சிகளால் செய்யக்கூடிய வினை வேறுபாடுகள் பகைவரது தருகிக்குத் தக்க அன்வாகத் தெரிந்து வில்லால் எய்தலும், ஆயுதம்

49

386 திருக்குறள் விளக்கம்

களை எறிதலும், ஆயுதங்களைக்கொண்டு குத்துதலும், வாய் முதலியவை கொண்டு வெட்டுதலும் ஆகிய வினைகள் என்றும், பகைவர் அறிபாமல் உள்ளே வருவதற்கும் வெளியே போவதற்கும் அமைத்துள்ள பல கருங்கிய வழிகள் உள்ளனவாயிருத்தல் அராணுகுமாட்சி என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுதேட்ட மாணக்கர், "இன்னும் அக்காப்பாரின் தன்மையை அறிய விரும்புகின்றோம்!" என்றதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

750. எனைமாட்சித் தாகியக் கண்ணூறு வினைமாட்சி யில்லார்க ணில்தரண்.

(பரி.) இ-ள். அரண்—அரண்,—எனைமாட்சித்து ஆகியக் கண்ணூறுமேற் சொல்லப்பட்ட மாட்சியெல்லாருடைத்தாய விடத்தும்,—வினைமாட்சி இல்லார்கண் இல்லாத வினைசெய்தற்கண் மாட்சியில்லாதாரமாட்சி அறையிலதாம். எ-து.

வானாவிருத்தலும் அனவாய்யாசு செய்தலும் வலாதது செய்தலுமெல்லாம் அடக்க 'வினைமாட்சியில்லார்' என்றும், மற்றவினையை யனவறிந்து

செய்து காவாக்கால் அம்மாட்சிகளாற்பயனின்றி யழியுமென்பார் 'அடை யுடைத்தன்று' என்றும் கூறினார். இவை விரண்டு பாட்டானும் காப்பாலா யின்றியமையா தென்பாது கூறப்பட்டது. (5)

விளக்கம்:--மேற்கூறிய எல்லாப் பெருமைகளையும் உடையதாக அரணானது அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றும், பகைவரிடத்துயுத்தம் செய்யும் போர் வீரர்களிடம் மாட்சிமையிலலாவிடத்த அப்பெருமைகளெல்லாம் பயனில்லாமற் போய்விடும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, மேல் கூறிய பொறிகளையும், அருக்கிய வழிகளையும், அகன்றும், உயர்ந்தும், வலிவுகொண்டும் எய்தற்கரிய அருமையுடையதும் ஆகிய எல்லாமிருக்கின்றும், அவ்வாறானக் காக்கின்ற காவலாளர்கள் தகுதியுடையவர்களாக இல்லாவிடில் பயனில்லாமற்போம் என்றமையால், அக்காவலாளர் அறிந்த செய்ய வேண்டுவனவற்றை வினாந்து செய்யாது சும்மா இருத்தலும் இதற்கு இவ்வளவு செப்பவேண்டுமென்று அளவினை அறிந்தவர்தான் காலத்த மிகுதியாயும், ஓர் காலத்துக் குறைவாகச் செய்தலும், போர்க்கு உரியனவல்லாத யுகைகளைச் செய்தலும் ஆகிய வீரரைப் பெற்றிருக்கின் அவர்கள் செய்யும் வினைகளால் யாதும் மாட்சிமைப் படாததான், அரணும் மாட்சிமைப்படாதென்றும், அவ்விதம் செய்த வீரரைக் காத்தற்கு போக்கியமில்லாமல் அரணும்

பொருள்செயல்வகை 387

அறிந்த போம் என்றும், அவ்வாண் எத்துனைப் பெருமை யுடையதாயினும் பயனில்லை என்றும் அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மரணக்கர், "காப்பார் அமையாவிடின் அரண் பயனில்லை என்று அறிந்தோம். இனி, இறைமாட்சியுள் கூறிய அங்கங்களுள் கூழ் என்னும் பொருளென்பதை அறிய விரும்புகின்றோம்!" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

76. அழிகாரம்.
பொருள்செயல்வகை.

(பரி.) இனிப் பெரும்பான்மையும் காட்டானும் அரணானும் ஆக்கவாசகாகவும் படுவதாய பொருளைச் செய்தலின் ஈறும் இவ்வழிகாரத்தாற் கூறுகின்றார்.

விளக்கம்:—அதாவது காட்டில் உண்டாவதும், அரசனால்
 எக்கப்படுவதும் ஆகிய பொருளை அரசன் அங்கங்கள் ஆற்றினான்
 என்றாகச் சொல்லியிருப்பதால், இப்போது அப்பொருளைச் செய்
 கின்ற விதம் சதென்று அறிவித்தற்கு காட்டாட்டும், அரசனையும்
 உறுப்பிற்கு பொருள்செயல்வகை என்று கூறுகின்றார் என்றனர்.
 அதன்கேட்ட மாணாக்கர், “பொருள் நிலையாதது என்று பன்முறை
 சொல்லக் கேட்டோம். ஆனால், அவ்விதப் பொருள் அரசனுக்கும்
 எண்ணியோர்க்கும் இன்றியமையாததாக உள்ளதுபோலும்.” என்ற
 தும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

751. பொருளால் ஸவரைப் பொருளாகச் செய்யும்
 பொருளால் தில்லை பொருள்.

(பர்.) இ-ள். பொருள் அல்லவரைப் பொருளாகச் செய்யும் பொருளால்
 வது ஒருபொருளாக மதிக்கப்படாதாரையும் படுவாராகச் செய்யவல்லபொ
 ருளையொழிய—பொருள் இல்லை ஒருவனுக்குப் பொருளாவதில்லை. ௭-து.
 மதிக்கப்படாதார் = அறிவினாதார், இழிகுலத்தார். இழிகுலத்தாரும்மை
 வினாதார்தார்தொக்கது. மதிக்கப்படுவாராகச் செய்தல் = அறிவுடையாரும்
 உயர்குலத்தாரும் அவர்பாற்சென்று கற்கப் பண்ணுதல். அதனால் கட்டப்
 படுவது அதவே பிறிதில்லை பெண்பதாம். (15)

விளக்கம்:—உலகத்துப் பிறரால் ஒரு பொருளாக எண்ணி
 மதிக்கப்படாதவகையும் மதிக்கப்படுபவராகச் செய்ய வல்லதாறிய
 பொருளைக் காட்டிலும் வேறுபொருள் ஒருவனுக்குப் பொருளாக

888 திருக்குறள் விளக்கம்

இல்லை என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, அறி
 வில்லாதவரும், இழிகுலத்தவரும் ஆகிய மதிக்கப்படாதாரும்
 பொருளுடையவராக இருப்பாராயின் அவரிடத்து உள்ள பொருள்
 கருதி அறிவுடையவரும், வேறு குலத்தோரும் அவரிருக்குமிடம்
 சென்று அவர் உதும்வகையில் உட்காராமல் கின்றுகொண்டே
 இருப்பதை நாம் காண்கின்றோமாதலால், அவ்வித பொருளை ஒரு
 வன் சேர்ப்பதே பொருளென்றும் அப்பொருளல்லாமல் வேறு
 அறிவும், உயர்குலமும் கொண்டு தம்மை அதிகமாக எண்ணுவ
 தால் பயனில்லை பென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதன்கேட்ட
 மாணாக்கர், “அறிவுடையோரும், உயர் குலத்தோரும் பொருளு
 டையானிடத்துச் சென்று தாழ்த்து நிழ்பர் என்றமையால் செல்வம்

முன்றிருக்குமாயின் அவர் அறிவில்லாதவரும், இழிகுலத்தோரையும் இருப்பதுடன் நீமைபுடைபாராக இருக்கும்காலத்தும் அச் செல்வரை அவரிடத்துள்ள நீமையாக் கருதாது மிழியுதோ? நன்மையுடையாரைப் பொருளில்லாமையுடையார் உயர்த்தாரோ?" என்றதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

752. இல்லாரை யெல்லாரு மென்றவன் செல்வரை
 யெல்லாருஞ் சொர்வர் சிறப்பு. *

(பரி.) இ-ள். இல்லாரை எல்லாரும் என்றவன் = எல்லாநன்மையு முடையவரின்னும் பொருளில்லாரை யாவரும்செய்வர்;—செல்வரை எல்லாரும் சிறப்புச் செய்வர் = எல்லாத்நன்மையு முடையவரின்னும் அஃதுடையாரை யாவரு முயாச்செய்வர். எ-ற.

* இத்திருக்குறள் சேரமான் பெருமானாயுஞ் திருக்கலைய ஞான வுராவில் எடுத்தாரைக்கப்பட்டுள்ளது. அஃதாவது:—

செங்கேழற் குமரையோற் சிறடியாடதிலா
 வங்கேழிலைவப் பிராயத்தா—சொங்கேழற்
 திங்கேழற் தாரகையும் வில்லுஞ் செரும்புயலுங்
 தங்கொளியேர் செல்வாயு முண்மையாற்—பொக்கொளியேர்
 மின்றுவான் காட்டு முகவொளியான் மெய்மையே
 நன்றுவாரில்லாத் தமையையா—செங்காளு
 மீல்லாரை யெல்லாரு மென்றவன் செல்வரை
 யெல்லாருஞ் செய்வர் சிறப்பென்றுஞ்—சொல்லாரே.

பொருள்சொல்லவகை

உயாச்செய்தல் = தாக் தாழ்த்து சிற்றல். இசுழ்தற்கண்ணுக் தாழ்த்தல் கண்ணும் பகைவன், எட்டார், கொதுமலரென்னும் மூவகையாரு மொத்தவின், 'யாவரும்' என்றார். பின்னும் கூறியது அதனை வலியுறுத்தற் பொருட்டு. (௦) விளக்கம்:—பொருளில்லாதோர் எல்லா நன்மையையும், உடையவரையினுக் அவரை. உலகத்தோர் யாவரும் இசுழ்வாரென்றும், செல்வமுடையவர் எல்லாத் நீமைகூடியுமுடையவராயினும் அவரை உலகத்தோர் யாவரும் உயர்த்திக் கூறுவாரென்றும் இத்

திருக்குறள் கூறவில்லை. அதாவது, செல்வமில்லாதாளை அவளது பகைவன் மாத்திரமல்லாமல் எப்பின்புள்ளவனும், கொடிய மலையுள்ளவனும் அவளிடத்தில் செல்வமில்லாமலாமால் இழித்துக் கூறுவனென்றும், செல்வமுடையவன் அதனைத் தீராயுடையவனாகியும் மேற்கூறிய மூலபாயமும் அவளிடத்துத் தாழ்ந்து நின்று அவளை நன்கு மகிப்பாற்றும் கண்டோம அது என்னையோவெனில்? பொருளுடையான் ஒருவன் மேற்கூறியபடி இழிகுலத்தவனாகியும், அறிவில்லாதவனாகியும், பஞ்சமாயாதகங்களைச் செய்பவனாகியும் அவளிடத்துள்ள பொருளைக்கருகி உலகோர் தங்கள் மனத்தினிடத்து அன்பில்லாவிடினும் அவனால் அடையவேண்டிய நன்மையை அடைய விரும்பி அவளிடத்துக் கைகட்டி வாய்ப்பொத்தி சிற்பொன்றும், செல்வமில்லாதவன் மேற்கூறிய தீமைபெல்லாமொழிந்த அதற்கு மாருகிய நன்மைகளை பெல்லாம அடைந்திருப்பினும் அவளை மகிப்பாது இகழ்ந்து பேசுவர் என்றும் அறிந்தோம். இதனை,

“கல்லானே யானுதுக் கைப்பொருளெனன் துண்டாயின்
எல்லாருஞ் சென்றம் கெடிகொள்வர்—இல்லாளை
இல்லாளும் வேண்டான்மற் றின்றெடுத்த தாய்வேண்டான்
செல்லா தவன்வாயிற் சொல்”

என்னும் 5மது முதல்தனையின் திருவாக்கே சிலநிறுத்தும் என்றனர் அதன்கேட்ட மாணக்கர், “இவ்வீதம் பொருளானுண்டாயி சிறப்பைப் பொருளுடையவன் தன்னுடைய காட்டில் மாத்திரம் அடையவே? அல்லது வேறு காடுகளிலும் சிறப்படைந்த சிறப்புகே?” என்னும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

390

திருக்குறள் விளக்கம்

753. பொருளென்னும் பொய்யா விளக்க மிருளதுக்கு
மெண்ணிய தேயத்துச் சென்று.

(பரி.) இ-ள். பொருள் என்னும் பொய்யா விளக்கம்=பொருளென்று

எல்லாநாளுக்கும் நிறப்பிக்கப்படும் சந்தாவினைக்கு—எண்ணியதேயத்துச்சென்ற இருள் அறக்கும்—தண்ணீர் செய்வவர்க்கு அவர் நீனைத்த தேயத்துச் சென்ற பகையென்னு யிருளைக் கெடுக்கும். ௭ - ௮.

எல்லார்க்கும் எஞ்ஞான்றும் இன்றியமையாததாய் வருதல் பற்றிப் 'பொய்யாவியக்கம்' என்றும், வீணாவியக்கோடி இதனிடையே வேற்றுமை தோன்ற 'எண்ணியதேயத்துச்சென்ற' என்றும் கூறினார், எசுதேசுவருவகம். இவ்வமூன்று பாட்டானும் பொருளது நிறப்புக் கூறப்பட்டது. (௧)

விளக்கம்:—எல்லாநாளுக்கும் நிறப்பிக்கப்படும் பொருளாகிய கெடாத வினைக்கு அப்பொருளைச் செய்வவர்க்கு அவ்வெண்ணிய தேயத்திற் சென்ற பகையென்னும் இருளைக் கெடுக்கும் என்ற இத்திருக்குறள் கூறியின்றது. இதனால், எவ்விற தருதியுடையுர்க்கும், எக்காலத்தும் இல்லாத முடியாததாய் வருகின்ற பொய்யாத வினைக்கென்னும் பொருளானது மற்றைய வினைக்குகன்போல் தன்னிடத்தே மாத்திரம் எரிந்து ஒளி தருவதுபோல் இல்லாத, நீனைத்த இடங்கனிலெல்லாம் சென்ற பொருளுக்கு உரியானாகிய இவனுடைய ஒளியைப் பரப்புகின்றதென்று அறிவிக்கும். ஆதலால், மற்றைய ஒளிகன்போலல்லாத பிறாட்டினும் சென்ற புகழை அடைவிக்கக்கூடியது பொருளென்று கண்டோம் என்றனர். அதகேட்ட மாணுக்கர், "இவ்விறம் யாவாநாளுக்கும் எக்காலத்தும் புகழ்பெறக்கூடிய பொருளை எவ்விறமேனும் சேர்த்துவிடுதல் கூடுமோ?" என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

754. அறனினு மின்பமு மீனூந் திறனறிந்து

நீதின்றி வந்த பொருள்.

(பரி.) இ-ள். நிறம் அறிந்த தீது இன்றி வந்த பொருள்—செய்யுந் திறத்தினையறிந்த அரண் கொடுக்கோன்மையிலுள்ள உதராய்பொருள்—அறம் ஈனும் இன்பமும் ஈனும்—அவனுக்கு அறத்தையும் கொடுக்கும், இன்பத்தையும் கொடுக்கும். ௭ - ௮.

செய்யுந்நிறம் = தான் பொருள்செய்தற்குரிய செறி. இலகூவென்பது இன்றிபெயர் திரிந்துகின்றது. செங்கோலென்று புகழ்ப்படுதலானும், கடவுட்பூசை தானக்களாற்பயனெய்தலானும் 'அறநீணும்' என்றும், செவ்வகாலின்று தயக்கப்படுதலான், 'இன்பமுநீணும்' என்றும் கூறினார். அதனான் அந்நிறத்தானிடஞ் செய்பதாம். (ச)

விளக்கம்:--அரசன் கொடுக்கோலகூக இல்லாத செய்ய வேண்டிய கருதியை அறிந்து தேடிய பொருள் அவ்வரசனுக்கு அறத்தையும். இன்பத்தையும் கொடுக்கு மென்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, அரசன் தான் பொருளைத் தேடுதற்கு உரிய செவ்வகாலின்று கிரிதும் விலகாதவனுய்ப் பொருளைத் தேடுதல் வேண்டுமென்றும், அவ்விதம் செங்கோலகூக நின்று தேடிய பொருள் செங்கோலென்று இம்மையில் புகழைத்தரும் என்றும், அவ்விதம் தேடிய பொருளை கடவுட் பூசைக்கும் தானக்களாக்கும் செவ்வழிப்பானாயின் அதனானியாயன் இம்மை, மறுமை, கீடென்றின்ற மூன்றையும் தரும் அறத்தைக் கொடுக்குமென்றும், அவ்வறத்தைப் பெறுதல் மாத்திர மல்லாமல் "செப்ப முடையவனாகும் சிதைவின்றி, எச்சத்திற்கே மார்புடைத்து" *என்றும் எடுக்கலைமை என்னும் அதிகாரத்தில் கூறிய திருக்குறளின்படி பொருள் தேடிய இவன் கொடுக்காலம் நிலைபெற்றிருந்து அனுபவித்த இன்பத்தை அடைகலானார், இன்பத்தைத் தருமென்று அறிந்தோம். இதனை,

“வடுவிலா வையத்து மன்னிய மூன்றி
எடுவண தெய்த விருதலையும்—எய்து
எடுவண தெய்தாதா செய்யுற முலைப்பெய்
தடுவது போலும் தாய்.” †

என்னும் காலவுச் செய்யுளை சிலை காட்டும் என்றனர். அதனேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் அறத்தின் வழியாய்ப் பொருள் தேர்க்க முயல் வேண்டும் என்றீர். இவ்விதம் வாராத வேறு வழியில் பொருள் வருமாயின் அதனை ஏற்றுக் கொள்ளல் ஆகாதோ?" என்க

தும், சூடுபிப் கூறவாராயினர்.

* திருக்குறள், 112.

† சாலடிபயர், மெய்யம்மை, 114.

398 திருக்குறள் விளக்கம்

755. அருளொடு மன்பொடும் வாராப் பொருளாக்கம்
புல்லார் புரள விடல்.

(பரி.) இ-ள். அருளொடும் அன்பொடும் வாராப் பொருள் ஆக்கம்—
தாங்குடிசைமாட்டுச் செய்யுமருளோடும் அவர் தம்மாட்டுச் செய்யுமன்
பொருள் கூடி வாராத பொருளீட்டத்தை—புல்லார் புரளவிடல்—அரசர்
பொருத்தாத கழியவிடுக. ஏ-ற.

அவற்றோடு கூடிவருதலாவது:—ஆறிலொன்றாய் வருதல். அவ்வாறு
வாராத பொருளீட்டம் பசுமட்கலத்தனரீப்போலச் செய்தானாய்கொண்
டிறத்தலின், அதனைப் புல்லார் என்றொழியாது 'புரளவிடல்' என்றுக்
கறிஞர். (சு)

விளக்கம்:—அரசன் தான் குடிகளிடத்துச் செலுத்துகின்ற
அருள் தன்மைபோடும், அக்குடிகள் அரசரிடத்துச் செய்யும் அன்
பொடும் கூடிவாராத பொருளின் தொகுதியை ஏற்றுக் கொள்ளா
புல் கழியவிடல் வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது.
அதாவது, அரசர் பொருள் தேசர்க்கும் வழியாவது குடிகளிடத்தே
ஆறில் ஒன்று வாங்குதல். ஆறிலொன்றாவது:—இல்லறத்தார்க்கு
வருத்த தென்புலத்தார், தெய்வம், விரக்து, சுற்றத்தார், தான்
என்மின்ற ஐயர்க்கும் ஐந்து பங்கினி எடுத்துக்கொண்டு ஒரு பங்
கினி அரசனுக்குக் கொடுக்கதல். அவ்விதம் குடிகள் தங்களுக்கு
வரும் வருவாயை ஆறுபங்குகளாகி ஒன்றினி அரசனுக்குக்கொடுக்
கும் காலத்து அன்போடு தருதல் வேண்டுமென்றும், அவ்விதம்
அன்போடு வந்த பொருளை எல்லா உயிர்க்கினியும் ஒன்றென்று

பார்க்கும் எடுக்கியுடைய அரசன் அருளோடு ஏற்ற அப்பொருளை மேற்கூறிய வண்ணம் அதந்திற்கும், இன்பத்திற்கும் செவ்விடம் வேண்டும் என்ற அறிந்தோம். ஆதலால், எவ்வழியில் யாராவது அதற்கு மாறாகிய நிலவழியில் வரும் பொருளை அரசன் கொள்ளாது கழித்துவிடுதல்வேண்டும் என்றும் அறிவின்றோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "அரசன் குடிசைக்குள் எவ்வெவ்வழியாகப் பொருளை அடைதல் வேண்டும்?" என்னதும், ஆசிரியர் உறுவராயினர்.

பொருள்செயல்வகை

398

756. உறுபொருளு முல்கு பொருளுந்தன் னென்னுர்த் தெறுபொருளும் வேந்தன் பொருள்.

(பரி.) இ-ள். உறு பொருளும் = உடையாரின்மையிற் குணவந்தற்ற பொருளும்—உல்கு பொருளும் = சங்கமாயிய பொருளும்—தன் ஒன்னுர்த் தெறுபொருளும் = தன் பகைவரைத் திறையாகக்கொள்ளும் பொருளும்—வேந்தன் பொருள் = அரசனுக்குரிய பொருள்கள். எ-று.

உறுபொருள் = வைத்தாரிற்றற்போக நெடுங்காலம் நிலத்தின்மீட்டிட்டு பின் கண்டெடுத்ததாம், தாயத்தார் பெருததாம். சங்கம் = சலத்தினும் காலினும் வரும் பண்டங்கட்கிறையாயது. தெறுபொருள் = தெறுதலான் வரும் பொருளுளை விரியும், ஆறிவென்றெழியவும் உரியவா உரியவாறு. இவை மூன்றுபாட்டானும் அறிந்தொழி கூறப்பட்டது. (க)

விளக்கம்:—உடையவாரில்லாமையால் தானே வந்து சேர் வின்ற பொருளும், சங்கத்தால் வருகின்ற பொருளும், தன்னுடைய பகைவரைத் தனக்குக் கீழ்ப்படியச் செய்து அவரிடத்திற் வரக்கு வின்ற பொருளும் அரசனுக்கு உரிய பொருள் ஆகும் என்று இத் திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, மேற்கூறிய வண்ணம் குடிசைக்குள் செய்யப்படும் உழவுமுதலிய தொழில்களால்வரும் பொருள்கள் ஆறிலொரு கடமையாக அரசனைச் சேருவதுடன், எவரேனும் கம்முடைய பொருளை நிலத்தின் கண் புதைத்து வைத்து, அவ் வைத்தவர் இறந்துபோக நெடுங்காலம் புதைத்த அந்நிலத்தி லேயே மீட்டிட்டு பின்னர் ஒரு காலத்து கண்டு எடுக்கப்படுமாயின்

அவ்வித புதையல் பொருளும், பெரும் பொருள் படைத்தவர் இறந்து போக அப்பொருளை அடைய தாயத்தாராயிய பம் சானிகள் இல்லாவிடில் அவ்வித பொருளும், கப்பலிலும், வண்டி முதலியவைகளிலும் வருகின்ற பொருள்கள் மீது சுமத்திய கங்கத் தால் வருகின்ற பொருளும், பகைவர்களை வெற்றி கொள்வதால் அப்பகைவர் கொடுக்கின்ற கப்பமாயிய பொருளும் ஆகிய இவை யெல்லாம் அரசனுக்கு உரியனவாகும் என்று அறிந்தோம் என்ற னர். அதனோடே மானுக்கள், "பொருளுக்கு உரிய சிறப்பினையும் அதைச் சேர்க்கும் ஆறியும், அப்பொருளால் வரும் அறத்தையும், இன்பத்தையும் அறிந்தோம். ஆயின் இப்பொருள் இல்லாததாரா

50

394

சிருக்குறள் விளக்கம்

யிய மக்கள் தம் தொடர்புடையவரிடத்திற் செலுத்தும் அன்பினை வளர்ப்பதற்கு மாத்திரம் துணியாகும் போலும் | இப்பொருளால் அன்பிற்கு மேற்பட்ட அருளை அடைதற்கு முடியாதபோலும்!" என்னதும், ஆசிரியர் உறுவாராயினர்.

757. அருளென்னு மல்பீன் குழவி பொருளென்னுஞ் செல்வச் செவிலியா லுண்டு.

(பரி.) இன். அன்பு ஈன் அருள் என்னும் குழவி—அன்பினால் பட்ட அருளென்னும் குழவி—பொருள் என்னும் செல்வச் செவிலியால் உண்டு—பொருளென்று உயர்த்திச் சொல்லப்படுஞ் செல்வத்தையுடைய செவிலியான் வளரும். எ-று.

தொடர்புபற்றுகே வருத்தமுற்றார்மேற் செல்வதாய அருள் தொடர்பு பற்றிச் செல்லுமன்பு முதிர்ந்தாழி உணதாவதாகலின், அதனை 'அன்பீன் குழவி' என்றும், அது வறியார்மேற் செல்வது அவ்வறுமை களையவல்லார்க் காதலிற் பொருளை அதற்குச் 'செவிலி' என்றும், அஃது உவநிற் செவிலியர் போலாது தானே யெல்லாப்பொருளு முதவி வளர்த்தலிற் 'செல்வச் செவிலி' என்றும் கூறினார்.

(6)

விளக்கம் :—அன்பென்னும் தாயால் பெறக் கூடிய அரு ளென்னும் குழந்தையானது எவராலும் உயர்த்திச் சொல்லப்படும

பொருளென்னும் செல்வத் தாயால் உண்டாகும் என்று இத்திருக்
 குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, அன்பென்கிறது மனைவி, தாய்,
 தந்தை, மக்கள், சுற்றத்தவர் என்னும் சம்பந்தமுடையவரிடத்தே
 செல்லுகின்ற ஆசையென்றும், அவ்விதம் செல்லுகின்ற ஆசையா
 னது பின்னர் வழியார் மாட்டும் ஏனை உயிர்களிடத்தும் சென்று
 அருளாவதற்குப் பொருள் உடையவனுக்கே ஆகுமாநவால் அவ்வித
 பொருளைச் செல்வத்தாயென்றும், அச்செல்வத்தாயால் உண்டா
 கின்ற அருளின அன்பால்பெறப்பட்ட குழந்தையென்றும் விதந்த
 கூறியதாக அறிகின்றோம். ஆதலால், பொருளால் ஒருவன் வீட்டின
 அடையக் கூடிய அருளையும் அடைதல் கூடுமென்றும், அப்பொ
 ருளே இம்மை, மறுமை, வீடாகிய மூன்றிற்கும் காரணமென்றும்
 அறிந்தோம் என்றனர். அதன்கேட்ட மாணாக்கர், “உலகத்து உள்ள
 மந்து எத்தகைய தாய்மாரனைக் காட்டிலும் இச்செல்வத்தாய்

பொருள்செயல்வகை

335

எல்லா நன்மைகளையும் உண்டாக்குவான் என்று அறிந்தோம்.
 இனி, அவ்விதம் பொருளுடையான் ஒருவன் யாதொரு தொழிலி
 யும் யாதொரு வருத்தமுமில்லாமல் முடிந்து விடுதல் கூடும்போ
 டும்!” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

758. குன்றேறி யாணைப்போர் கண்டற்றாற் றன்னைத்
 றண்டாகச் செய்வான் வினை. [தொன்

(111.) இ-ள். தன் கைத்த உண்டாக ஒன்று செய்வான் வினை = தன்
 கையதாகிய பொருளுண்டாக ஒரு வினையை யெடுத்துக்கொண்டான் அத
 னைச் செய்தல்—குன்று ஏற் யாணைப்போர் கண்டற்றது = ஒருவன் மனை
 மேலேறி நின்று யாணைப்போரைக் கண்டாயொக்கும். 6-து.

ஒன்றென்பது வினையாதல் செய்வா னென்றதற்குப் பெற்றும். குன்
 றேறியான் அச்சமும் வருத்தமுமின்றி வலத்திடை யானையும் யானையும்
 பொருபோரைத் தானினிதிருந்து காணாமறுபோலக், கைத்துண்டாக
 வினையை மேற்கொண்டானும் அச்சமும் வருத்தமுமின்றி வல்லாரையேவித்
 தாயினிதிருத்த முடிக்கு மென்பதாம். (அ)

விளக்கம் :—தன் கையில் பொருளிருந்து ஒரு காரியத்தைச்
 செய்ய எடுத்துக்கொண்ட ஒருவன் அதனைச் செய்து முடித்தல்

ஒருவன் பாளைச் சண்டையைக் காணவேண்டி. மலையின் மீதேறிப் பார்ப்பது போலிருக்கும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, இரண்டு பாளைகள் ஒன்றோடொன்று போர் செய்யும் காலத்த அச் சண்டையைக் காணவேண்டிய ஒருவன் ஓர் மலையீது ஏறிப் பார்க்கப் புகுந்தால் எவ்விதம் ஓர்வித அச்சமும் வருத்தமும் இல்லாமல் அச் சண்டையைக் கண்டு களிப்பானோ அது போல் ஒரு தொழிலை மேற்கொண்டவனும் அக்காரியத்திற்கு வேண்டிய பொருளைத் தன் கையில் உடையவனாக இருந்த செய்வானாயின் யாதொரு அச்சமும் வருத்தமும் இல்லாமல் அய்வினையை முடிக்கும் வல்லவர்களை ஏழி அடைத முடிக்கும்படிச் செய்து தானிருந்தவிடத்தின் இனிமையுடனிருத்தல் கடும் என்று அறிவிக்கும். ஆதலால், பொருளைப் படைத்த ஒருவன் பொருள் படைத்த தருதியால் எவ்வித காரியத்தையும் யாதொரு வருத்தமும் இல்லாமல் இனிதபட முடிப்பானென்றும், எதற்கும் பொருளே காரணமென்

306

திருக்குறள் விளக்கம்

னம் அறிந்தோமென்றனர். அதனோட மாணக்கர், “இவ்விதம் பொருள் படைத்த நிற்பதால் எண்ணிய கருமம் இனிது முடியுமென்று அறிந்தோம். ஆயின், இப்பொருள் கொண்டு பகைவரை அடக்குதல் கடுமோ?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

759. செய்க பொருளைச் செயுநர் செருக்க்துக்கு

மெல்கதனிற் கூரிய தில்.

(பரி.) இ-ள். பொருளைச் செய்க=தமக்கொன்றுண்டாகக் கருதுவார் பொருளை யுண்டாக்குக;—செயுநர் செருக்கு அதுக்கும் எல்கு=தம்பகைவர் தருக்கினையதற்கும் படைக்கலம் அதுவாம்;—அதனிற் கூரியது இல்=அதற்குதேபோலக் கூரிய படைக்கலம் பிறிதில்லை, ஏ-று.

அதுவாம் அதற்கென்பன அவாய்நிலையான் வந்தன. பொருளைச் செய யவே பெரும்படையும் கட்டி முடையாராவர்; ஆகவே, பகைவர் தருக்கொழித்துதாமேயடங்குவொன்பார் ‘செயுநர்செருக்கதக்குமெல்கு’ ஆமென்றும், எனை யெல்குகள் அதுபோல அருவப்பொருளை யறக்கமாட்டாமையின் ‘அதனிற் கூரியதில்’ என்றுக் கூறினார். (க)

விளக்கம்:—தமக்கு ஓர் புகழ் உண்டாக எண்ணுபவர்

பொருளை உண்டாக்குதல் வேண்டுமென்றும், அப்பொருள் ஒன்றே பகைவாது கர்வத்தை அடக்கும் ஆயுதமென்றும், அவ்விதம் பகைவர் கர்வத்தை அடக்கக்கூடிய ஆயுதங்களுள் இப்பொருள் போன்று கர்மையுடையது வேறு ஒன்றில்லை என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், பொருளை மிகுதியும் படைத்தான் ஒருவனுக்கு நிலப்படை முதலாகிய பெரும்படைகளும், கன்னெறி அடையச் செய்யும் எட்டினரும் உண்டாவாரென்றும், அவ்விதம் உண்டாதலைக் கண்ட பகைவர் தாம் கொண்டிருந்த தருக்கு நீக்கி புத்தம் செய்து அடக்காமலே தாமே அடக்கி விடுவர் என்றும், அதனால் கர்வமென்றும் அருவப்பொருளை அடக்குவதற்கு இப்பொருள் ஒன்றே சூழியென்றும், ஏனைய கர்மையுடைய சூழிகளெல்லாம் புறத்தே உள்ள உருவப்பொருளை அடக்குமே அன்றி ஒருவர் மனத்தே உள்ள அருவப்பொருளாகிய செருக்கினை அடப்பதற்கு முடியாவென்றும், ஆதலால் பொருள் படைத்தோன் ஒருவர் தன் பகைவாது கர்வத்தைத் தான் ஒன்றும் செய்யாமலே

பொருள்செயல்வகை

397

அடக்கிவிடுதல் கூடும் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதன்கேட்ட மானூக்கர், “இவ்விதம் பொருள் படைத்தவன் ஒருவனுக்கு எல்லாம் தானே வந்து அடையும் என்று அறிந்தோம். இப்பொருளால் அறத்தையும் இன்பத்தையும் அடைதல் கூடும்போதும்!” என்றும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

780. ஒன்பொருள் காழ்ப்ப வியற்றியார்க்கு கெண்பொருளேனை யிரண்டு பொருங்கு.

(பரி.) இ-ள். ஒன்பொருள் காழ்ப்ப ஐயற்றியார்க்கு—கெரியான்வரும் பொருளை இறப்ப மிகப் படைத்தார்க்கு—எனை ஐரண்டும் ஒருக்கு வன் பொருள்—மற்றையறமும்—பழம் ஒருக்கே யெனிய பொருள்களாம். எ-து.

காழ்த்தல்—முதிர்்தல். பயன்சொசுத்தல்வது போகாமலின் ‘ஒன்பொருள்’ என்றும். ஏனையிரண்டும் அதன் விளைவாகியற் குமேயொருகாலத்திலே யுளவாமென்பார் ‘எண்பொருள்’ என்றும் கூற்றார். இவை காண்கு

பாட்டாளும் அதனான் வரும் பயன் கூறப்பட்டது. (வி)

விளக்கம்:—நன்னெறியில் வந்த பொருளை அளவிடத்து உடையவர்க்கு மந்தைய அறப் பொருளும், இன்பப் பொருளும் உண்டாவது மிக எளிமையென்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, பொருளைத் தேடும்காலத்து பழியஞ்சிச் சம்பாதித்தல் வேண்டுமென்றும், அவ்விதம் பழியஞ்சிச் சம்பாதித்த பொருளை னது ஒருவனுக்கு மிகுதியாக உண்டாகுமாயின், அப்பொருளால் அறத்தையும், இன்பத்தையும், அவன் வருந்தாமலே மிக எளிமையாக ஒருங்கே அடைதல் கூடுமென்றும் அறிந்தோம். ஆதலால், பொருளுடையான் ஒருவனுக்கு அறம், இன்பம் என்றின்ற இரண்டையும் அடைவது சலபமென்றும், அவனே உலகத்து மக்களால் புகழப்பட்டவனென்றும், ஆகையால் பொருளை, செய்ய வேண்டிய விதத்து விடாதுசெய்து எல்லா நன்மைகளையும் அடைய வேண்டுமென்றும், அவ்விதம் பொருள் செய்தல் அரசன் அக்கவகனில் ஆறினான் ஒன்றாக இருக்கினும் மந்தையவர்க்கும் பொதுப்படக் கூறப்பட்டிருக்கிறதென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணிக்கர், "பொருள் செய்யும் விதமும் பொருளால் வரும் பயனும் இவையென்ற நன்கு அறிந்தோம். இனி, அரசு

398

திருக்குறள் விளக்கம்

'அக்கு உரிய ஏனைய அக்கவகனின் மாட்சியையும் அறிய விரும்புகின்றோம்' என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

77. அதிகாரம்.

படைமாட்சி.

(பரி.) இனி அப்பொருளினுஞ் சுவையால் வெவ்வதாய் படை நூண்டி காத்தார் கூறுவான்றொடங்கி, முதற்கூட்ட படைமாட்சி கூறுகின்றார். அஃதாவது படையினது நன்மை.

விளக்கம்:—அதாவது, முன்னர் பொருள் இருக்குமாயின் பெரும்படை உண்டாகும் என்றபடி பொருள் கொண்டு படைப்பதாகிய வெல்லக்கூடிய தகுதியுடைய படை என்னுமென்பதே இரண்டு அதிகாரங்களால் சொல்லத்தொடங்கி முதலாகப் படைபிணது ஈன்மை இதுவென்று அறிவிக்கும் படைமாட்சி யென்பதை இங்குக் கூறுகின்றார் என்றனர். அதனேட்டமாணக்கள், “படைபிணது ஈன்மை யென்று மூன்று உண்டுபோதும்!” என்ன தும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

761. உறுப்பமைந் தூறஞ்சா வெல்படை—வேந்தன்
வெறுக்கையு ளெல்லாந் தலை.

(பரி.) இ-ள். உறுப்பு அமைந்த ஊறு அஞ்சா வெல்படை—யாளை முதலிய காங்குறுப்பாளும் கறைந்து போலின்கணூறுபடுதற்கஞ்சாது நின்று பகையை வெல்லதாய படை—வேந்தன் வெறுக்கையுள் எல்லாம் தலை—அரசன் செல்வக்கெல்லாவற்றுஞர் தலையாய செல்வம். ஏ-று.

ஈன்றுப்படையென்றது அக்காண்கன்றெகுதியை, ஊறுஞ்சியவழி வேறல் கூடாமையின் ‘ஊறுஞ்சா’ என்றும், ஒழிந்தவக்கேட்கும் அரசன்றனக்குள் காவலாகலின் ‘வெறுக்கையுள்ளாத்தலை’ என்றும் கூறினார். (ச)

விளக்கம்:—யாளைப்படை முதலிய காங்கு உறுப்புகளாலும் நிறையப்பெற்று யுத்தத்திற்கண் அஞ்சாது நின்று எதிர்த்த பகை வகைவெல்லக்கூடிய படையானது அரசன் ஒருவனுக்குக் கிடைக்குமாயின் அய்வித படையே அரசனுக்கு உள்ள செல்வக்கள் எல்

லாவற்றினும் முதன்மையாகிய செல்வம் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, யாளை, தேர், குதிரை, காலாள் என்ற இன்ற காங்குவித படைகளும் ஒருவனுக்கு அமைப்பெறவதுடன் அய்விதம் அமைந்த படையானது பகைவர் நீறு யுத்தத்திற்குச் செல்லும் காலத்துப் பகைவரால் எய்தல், எறிதல், குத்துதல், வெட்டுதல் என்ற கருவிகளால் உண்டாகும் காயங்களுக்குப் பயந்து மூடாது நிலைத்து நின்று பகைவரோடு போர் செய்து அப்பகைவரை

வெல்லக்கூடிய தருதியோடு இருக்குமாயின் அப்படைபைக் காட்டிலும் வேறு சிறந்த செல்வம் வேண்டாமென்றும், ஏனெனில்? என்ன செல்வங்களை எல்லாம் காப்பதும் அரசனைக் காப்பதும் படைபாதலால் அப்படைபைக் காட்டிலும் சிறந்த செல்வம் இல்லை என்றும் கண்டோம் என்றனர். அதனோடே மாணாக்கர், "படைவர் மீது போர்க்குச் சென்ற படையினர் கருவிகளால் தாக்கப்பட்ட காலத்தும் எவ்விதம் அஞ்சா இருத்தல் கடும்?" என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

762. உலைவிடத் தூறஞ்சா வண்கண் டொலைவிடத்துத் தொல்படைக் கல்லொ ளரிது.

(பரி.) இ-ள். தொலைவிடத்த உலைவிடத்த னறு அஞ்சா வண்கண் = தான் சிறிதாய வழியும் அரசிற்குப் போரின்கடவுளை வுயர்நால் தன்மேலுறு வதற்கஞ்சாத நின்று தாங்கும் உண்கண்மை—தொல்படைக்கல்லால் அரிது—அவன் முன்னோரைத் தொடர்ச்சிவரும் படைக்கல்லது உளதா காது. ஏ-று.

இழியு சிறப்பும்மை விகாரத்தாற்றொக்கது. மூலப்படை, கூலிப்படை, காட்டுப்படை, காட்டுப்படை, துணைப்படை, படைப்படையென்றும் அது வகைப் படையுள்ளுஞ் சிறப்புடையது மூலப்படை யாகலான், அதனை அரசன் "வெல்பொறியு காடும் விழுப்பொருளுர் தண்ணடையுள்—கொல் சளிதமாவல் கொடுத்தளிக்க" என்பது குறிப்பெச்சம். இப்படைபை வட தாவார் 'மெளலம்' என்ப.

விளக்கம்:—அரசன் படைபானது சிறிதாக இருக்கிலும், தன்னைக் காவலாக அடைத்தள்ள அரசனுக்கு யுத்தத்தின்கண் தன்பம் வருமாயின் அக்காலத்துப் படைவரால் செய்யும் தன்பத்

400

திருக்குறள் விளக்கம்

நிற்கெல்லாம் அஞ்சாத நிலைபெற்று யுத்தம் செய்த தாக்குகின்ற அஞ்சாத வீரத்தன்மையை அவ்வரசனது முன்னோர் காலம் தொடங்கி இருந்த வரும் பழமைபாசிய படைக்கேயுண்டாகும் நிலிப் புதிதாகச் சேர்க்கும் படைக்கு உண்டாகாத னன்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, மூலப்படை பென்றும், கூலி

படையென்றும், காட்டுப்படையென்றும், காட்டுப் படையென்றும், துணைப்படையென்றும், பகைப்படையென்றும் உள்ள படைகளுள் முதலாவதாகக் கூறப்பட்ட மூலப்படையே நிறத்தென்றும், அப்படையொன்றே யுத்தகளத்தில் புறமுதலாக இடாது யுத்தஞ்செய்த பகையை வென்று அரசனைக் காக்குமென்றும், அவ்விதம், காப்பது பண்டைக்காலம்தொட்டு வழிவழியாக வருகின்ற படைக்கலைப் பரிநிபியாலும், வீரத்தாலும், அரசரிடத்தே உள்ள அன்பினாலும் சிகழுமென்றும், ஏனைய படைகளாகிய கூலிக்குச்சண்டை செய்வதும், காடு ஒன்றினையே காப்பதும், காடு ஒன்றினையே காப்பதும், துணையாக வருவதும், பகைவர் வாராவண்ணம் தடுப்பதும் ஆகிய படைகள் எல்லாம் அவ்விதம் வீரத்தோடு போர் புரிதல் கூடாதென்றும் அறிந்தோம். இதனை வெண்பாமாலை, தும்பைப் படலத்தன்,

“வெல்பொறியு காடும் விழுப்பொருளுக் தண்ணையுக்
கொல்களிது மரவுக் கொடுத்தளித்தான்—பல்புரி
பன்மணித் திண்டேர் நயவார் தலைபனிப்பா
பன்மணிப் புணைப் படைக்கு”*

என்று கூறியுள்ளதாலும் அறிதல்கூடும் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “மூலப்படையல்லாது வேறுபடைகள் வெல்லா என்றமைபால் ஏனைய படைகள் எல்லாம் ஒன்று சேருமாயின் அம் மூலப் படைசெய்யும் வெற்றியை உண்டாக்காதோ?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

768. ஒலித்தக்கா லென்னு முவாரி யெலிப்பகை
நாக முயிர்ப்பக் கெடும்.

(பரி.) இ-ள். எலிப்பகை உவரி ஒலித்தக்கால் என்னும்—எவியாய பகை நிரண்டு கடல்போலவொலித்தால் சாகத்திற்கு என்ன ஏதம் வரும்—சாகம் உயிர்ப்பக் கெடும்—அச்சாக முயிர்த்ததுணையானே அதுதானே கெடும். ஏ-து.

உவமைச்சொற் குஞ்சுகின்றது. இத்தொழிலுமெத்தான் நிரட்டுபெற்றும். வீரல்லாதார் பலர் நிரண்டார்த்தால் அதற்கு வீரனஞ்சான், அவன்

செய்ததுணையானே அவர் தாக்கெடுவதென்பது தோன்ற நின்றமையின், இது யிரிதமொழிதவென்னு மலங்காரம். வீரல்வாதார் பலரினும் வீரனெருவான யாடல் ஈன்றென்பதாம். இவை மூன்றபாட்டானும் முறையே அரசனுக்குப் படை வீணாய்க்க்கருட் சிறத்தென்பதாம், அது தன்னுள்ளும் மூலப்படை சிறத்தென்பதாம், அது தன்னுள்ளும் வீரன் சிறந்தானென்பதாம். கூறப்பட்டன. (க)

விளக்கம் :—எலிகெல்லாம் திரண்டு நாகம் ஒன்றிற்குப் பாகை யாகி அந்நாகத்தின் எதிரே சமுத்திரத்தைப் போலக் கச்சவிட்டா லும் அவ்வெலிகளின் கச்சல் அந்நாகத்திற்கு ஒரு துன்பத்தையும் செய்யாதென்றும், அந்நாகம் ஒன்றாயிருக்கினும் அது மூச்சு விடுமா யின் எண்ணித்தவ்வாறிய அவ்வெலிகள் இறந்துபோய் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, படைக்களத்தில் புறமுது விடாத வீரர் அல்லாதார் பலர் ஒன்று கூடி தம் வீரத்தைக் காண்பிப்பதுபோல் இறைச்சவிட்டாலும் வீரனாயுள்ள ஒருவன் அவ்விறைச்சதுக்குப் பயப்படமாட்டானென்றும், அவன் கொஞ்சம் தன்னுடைய வீரத்தைக் காண்பிக்கப் புருவானாயின் வீரல்வாதார் பலரும் தாமே கெட்டுப் போவனென்றும் அறிவதுடன், வீரல்வாதார் பலரை அரசன் தனக்குப் படைத்துணையாகப் பெற்றிருப்பதி னும் வீரனாயுள்ளவன் ஒருவனை வைத்துக்கொண்டு இருப்பது போதமென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட யானைக்கர், “இதவரையும் அரசனுக்கு உரிய ஆறு அக்கக்களைய் படை பென்பது சிறத்தது என்பதும், அப்பகையுள் மூலப்படை சிறத்த தென்பதும், அம்மூலப்பகையுள்ளும் வீரனாயுள்ள ஒருவன் இருப்பது சிறப்பு என்பதும் அறிந்தோம். இனி, படைபிணது இலக்கணம் இதவென்றறிய விருப்புகின்றோம்?” என்னதும், அந்நிரியர் கூறுவாராயினர்.

764. அழிவின் றறையோகா தாகி வழிவந்த வன்க ணதுவே படை.

(பரி.) இன். அழிவு இன்ற=போரின்செடுதலின்றி—அறையோகாதாள்=பகைவரை மீறுதல்படாததாய்—வழிவந்த வன்கணதுவே

படை—தொன்றதொட்டுவந்த தறுகண்மையையுடையதே அரசனுக்குப் படைபாவது. ஏ-று.

அழிவின்மையான் மறமானங்களுடைமையும், அறைபோகாமையான் அரசன்மாட்டன்புடைமையும் பெறப்பட்டன. வழிவந்த வன்கண்மை “கன்னின்று நெல்லை கணவன் களப்பட்டான்—முன்னின்று மொய்ய வித்தா சென்னையர் - பின்னின்று—கைபோய்க் கணையுதைப்பக் காவலன் மேலோடி—பெய்ப்போற் றிடந்தானென் னேறு”* என்பதனானறிக. குற்றிய றுகாத்தின் முன்னர் உடம்படுமெய் விகாரத்தான் வந்தது. இவ வருகின்ற பாட்டுக்கு மொக்கும். (ச)

விளக்கம்:—அரசனுக்குப் படையென்று கூறுவது யுத்த களத்தில் கெட்டுப் போகாததும், பகைவரால் சூழியோடு கெடுக்கப்படாததும், தலைமுறையாக வந்த அஞ்சாத வீரத்தன்மையுடையதும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, வீரத்தன்மையும், பழிக்கு அஞ்சுகின்ற மானமும் ஆகிய இரண்டினே இருக்குமாயின் அவ்வித படையானது யுத்தத்தின் கண் கெட்டுப் போகாதென்றும், அரசனிடத்த அன்புடைய படையாரிருக்குமாயின் பகைவரின் சூழியால் சீழறுக்கப்படாதென்றும், சந்ததி சந்ததியாக அரசனது வீரர்களாபிருந்தவர்கள் வழிவந்தவர்களாக இருந்தால் அவர்களே யுத்தகளத்தில் அஞ்சாத போரிடுவொன்றும் படையின் இலக்கணத்தை அறிந்தோமென்றனர். இதனைப் பரிமேலழகர் எடுத்துக் காட்டிய வெண்பாமாலை, வாகைப்படலம் 22-வது செய்யுளாலும் அறிதல்கடும் என்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், “பகைவர் எதிர்த்த காலத்து கெடாதிருப்பது எவ்விதம்? வீரமும், புகழும் இருக்கினும் பொறுக்கும் வரையில் பொறுத்தல் கூடுமேயன்றி உயிர்க்குத் தன்பம் வருங்காலத்தும் பொறுத்தல் கூடுமோ?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

765. கூற்றுடன்று மேல்வரினும் கூடி யெதிர்நிற்கு
மாற்ற வதுவே படை.

(பரி.) இன், கூற்ற உடன்ற மேல்வரினும் = கூற்றவன் தானே வெ

சொத்து எதிர்த்து தாக்கு மாற்றலை யுடையதே படையாவது. எ-து.

மருத்தில் கூற்றுகலின் * உம்மை சிறப்பும்மை, மிகப்பலர் செஞ்சொத் தற்குக் காணம் அரசன்மே லன்பு, ஆற்றல்—மனவலி. (இ)

விளக்கம் :—எல்லோர் உயிரையும் கொன்றி கொன்றாகின்ற யமனே கோபித்து மேல் வந்ததுபோல் பகைவர்கள் எதிர்த்த காலத் தும் ஒருவரோடு ஒருவர் மனம் ஒன்றுகடி அப்பகைவர் எதிரில் சிந்து யுத்தம் செய்து தாக்கும் வலிமையுடையதே படைபென்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, யமனே கோபித்து வந்தா லும் எதிர் நின்று தாக்கும் வலிமையுடையதே படைபென்று கூறி னமையால், பகைவர் எதிரில் நின்றால் உடனிலிருந்து உயிரை இழக்க றேரும் என்று திட்டமாகத்தெரிந்தும் அதைவிட்டு நீங்காதுபோரிட வேண்டுமென்றும், அவ்விதம் போராடிக் காலத்து வீரர்களெல்லாம் அரசன் மீதுள்ள அன்பினால் மிகப் பலர் செஞ்சு ஒற்று ஆகவேண்டு மென்றும், அது அரசன் மீதுள்ள அன்பினால் ஆதல் வேண்டு மென்றும், அவ்வன்போடு மனவலியிருத்தல் வேண்டுமென்றும் அவ்வித தகுதியுடையதே படைபென்றும் அறிந்தோம் என்ற னர். அதுகேட்ட மாணக்கர், “இவ்வித படையாளர் படைகருக் காவல்போல் இருப்பர் அன்றோ? வேறு காலமும் வேண்டாம் போலும்!” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

766. மறமான மாண்ட வழிச்செலவு தேற்ற

மெனநான்கே யோமம் படைக்கு.

(பரி.) இ-ள். மறம் மானம் மாண்ட வழிச்செலவு தேற்றம் என கான்கே—தறுதண்மையும் மானமும் முன் வீரராயினர் சென்ற கன்னெறிக்க டீசேறலும் அரசுநற் தேறப்படுதலுமென இக்கான்கு குணமுமே—படை க்கு ஏமம்—படைக்கு அரசனாவது. எ-து.

இவற்றுள் முறையே பகைவரைக் கடித்திக்கொன்று நற்றலும், அரச

னுக்குத் தாழ்வுவாராமற் காத்தலும், “அழியுள்புறக்கொடையயில்வா நேரச் சாமை”† முதலியவும், அறையோகாமைமுமாகிய செய்கைகள் பெறப்பட்டன.

* மருத்தில் உற்றநீ தருக்தொழில் சாயா—புறாணாறு 8.

† வெண்பாமாலை, வஞ்சிப்படலம், 20.

404

திருக்குறள் விளக்கம்

இச்செய்கையார்க்குப் பகைவர் ஈனுவாராகவன், வேறான் வேண்டா வென்பதாம். (உ)

விளக்கம்:—அஞ்சாத வீரச் செய்கையும், பழிக்கு அஞ்சும் மானமும், தனக்கு முன் இருந்த வீரர்கள் சென்ற நல்வழியின கண் தாமும் செல்லலும், அரசனாக ‘இவன் தக்கோன்’ என்று அறி யப்படுதலும் ஆகிய இந்நான்கு குணமுமே படைக்கு ஆண் ஆய்து என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, அஞ்சாத வீரத் தன்மையிருப்பதால் பகைவரை அநி சீக்கிரத்தில் கொன்று நிற்றாரென்றும், பழிக்கு அஞ்சுகின்ற மானமுடையவராயிருக்கின் தம் அரசனுக்குத்தாழ்வுவருமாயின் தமக்குத்தாழ்வுவந்ததுபோல் எண்ணிப் பழிக்குப்பயந்து தாழ்வுவாராமல் காப்பாரென்றும், முன்வீரராயினார் சென்ற நல்வழியே சென்று யுத்தம் புரிவதால் பகைவர்களால் ரூபி செய்து வெல்லப்படாரென்றும், அரசன் தம்மைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுவதற்கு வேண்டிய வினாகளைச் செய்யும் வீரத்தன் மையும் இருக்குமாயின் அவ்வித குணம் அமைந்த வீரர்களே படை யைக் காக்கும் அரசன்போல் இருப்பென்றும், இவ்வித படைவீரர்கள் இருப்பதால் பகைவர்கள் பயந்து சமீபிக்கார் ஆதலால் வேறு அரசன் வேண்டாமென்றும் அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “படை வீரர்கள் யுத்தம் வந்த காலத்துத் தாமே மேல் சென்று யுத்தம் செய்தல் வேண்டுமோ? அல்லது யுத்தத்திற்கு வந்தவர்கள் தம் நாட்டில் வந்த பிறகு எதிர்த்து யுத்தம் செய்தல் வேண்டுமோ?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

767. தார்தாங்கிச் செல்வது தானை தலைவந்த போர்தாங்குந் தன்மை யறிந்து.

(பரி.) இ-ள். தலைவந்த போர் தாங்கும் தன்மை அறிந்து—மாற்றால் வருக்கப்பட்டிற் தன்மேல்வந்த படைவின்போரை விலக்கும் வகுப்பறிந்து வகுத்துக்கொண்டு—தார்தாங்கிச் செல்வது தானை—அவர் தானையைத் தன்மேல் வாராமற் தடுத்துத் தான் அதன்மேற் செல்வதே படைபாவது. ௭-௮.

படைமாட்சி

405

படைவகுப்பாவது—கீழ்க்கம்; அஃது எழுவகையுறுப்பிற்கும், வகையாளுக்காய், விரியான் முப்பதாம். உறுப்பேழாவன:—௦. அமுதற்கோடியீரூயின. வகைகாண்காவன :— தண்டம், மண்டலம், அசங்கதம், போகமென விவை. விரி முப்பதானை:-தண்டவிரி பதினேழும், மண்டலவிரி இரண்டும், அசங்கதவிரியாறும், போகவிரியையத்தமென விவை. இவற்றின பெயர்களும், இலக்கணமும் ஈண்டுரைப்பிற் பெருகும்; அமைவெய்யாம் வடதுங்களுக்கண்டு கொள்க. இவை தான்கு பாட்டானும் படைவினநிலக்கணங் கூறப்பட்டது. (6)

விளக்கம் :—பகைவர்களால் வருக்கப்பட்டிற் தன்மீது வந்த படைவினால் உண்டாகிய புத்தத்தாதத் தடுத்து விலக்கும் வகுப்பினைத் தெரிந்து அதற்கு வேண்டியபடி தான் வகுத்துக் கொண்டு அவரது தாசிப்படை யென்னும் முன் படையாகிய கொடிப்படையின்மேல் வாராவண்ணம் தடுத்துத் தான் அப்படைமீது புத்தம் செய்வதற்குச் செல்வதே படைபாவது என்று இத்திருக்குறள் உறுதிப்படுத்துகிறது. இதனால், பகைவரது படைக்களத்தைக் கண்டு அப்படை பகைவரால் அவ்விதம் வருக்கப்பட்டு உள்ளதென்ற தெரிந்து அதற்குத் தக்க அளவாகத் தன்னுடைய படைகளை வகுத்து நிற்பதுடன் அப்பகைவர் படையானது தன்மீது வந்து மோதுவதற்கு முன் தான் புத்தத்திற்கு உரிய தும்பமாலையை அணிந்து எதிர் சென்று அப்பகைவரது படையைத் தாக்க வேண்டுமென்றும், அவ்விதம் முதலில் வலியை கொண்டு பகைவர் படையைத் தாக்குதலால் வெற்றி உண்டாகுமென்றும், அவ்விதமல்லாது பகைவர்

படைபாளனது தன்னை முதலில் தாக்குமாயின் வெற்றி யடைவது அருமைபென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அன்றியும் படை வகுப்பு என்வன்ற சிபூகம் இதுவென்று மேல் பரிமேலழகர் கூறி யிருக்கினும் அவ்விபூகமானது ஏழ்வித உறுப்பாகிய மார்பு ஒன்றும், இறக்கை இரண்டும், மத்தியம் ஒன்றும், பிரதிக்ஷரகம் ஒன்றும், பிரிஷ்டம் ஒன்றும், கோடி ஒன்றும் ஆகிய உறுப்புகளோடு அமைந் துள்ளது. தண்டம் முதலாகிய நான்கு வகையினுள் தண்டமாவது சேனையைக் குறுக்காக நிறுத்துவதும், மண்டலமென்பது பாம்புகற் றிக் கொள்வதுபோல் சேனையைச் சுற்றி நிற்கிறதும், அசங்கதம் என்பது சேனையை வேறுவேறுக நிறுத்துவதும், போகம் என்பது

406

திருக்குறள் விளக்கம்

யானை, தேர், குதிரை, காலாட்படை என்னும் நால்கித சைன்னியக் களையும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக நிறுத்துவதும் ஆகுமென்றும், இந் நான்கு வகையினுள் தண்டவிரியாவது, பிரதாம், திருடகம், சீய வஸ்தம், குஷி, பிரதிட்டம், சுப்பிரதிட்டம், சீயேகம், கிஜயம், சஞ்சயம், விசாலம், சிஜயம், சூசி, ஸ்தானா, கர்ணம், சமுமுகம், ரத சியம், வலயம் என்கின்ற பதினேழும் மண்டல விரியாகிய சர்வதோ பத்திரம், தர்ஜயம் என்னும் இரண்டும், அசங்கத விரியாகிய அர்த் தசந்திரம், உத்தானம், திருக்காடம், கர்க்கடகதிருக்காரி, காசபாரி, கோதிகா என்கின்ற ஆறும், போகவிரி என்கின்ற கோமூத் திரிகை, சிம்சகம், சஞ்சாரி, சகடம், பந்தம் என்னும் ஐந்தும் காமாக தக மென்னும் வடதுறுள் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளதால் அவ் வித நூல்களை யெல்லாம் கற்று உணர்ந்து படைகளை வகுக்கவேண்டு மென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணிக்கர், “இவ் வித பாசுபாடுகள் பிறர் அமைப்பார்களாயின் அப்பாசுபாடுகளை லேயே வெற்றி உண்டாகும் போலும்!” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

768. அடற்றகையு மாற்றலு மில்லெனி. னுந் தானை
படைத்தகையாற் பாடு பெறும்.

(பர்.) இ-ள். தாண=தாண,—அடற்றகையும் ஆற்றலும் இல் எனினும்=பகைமேற் குன் சென்றடித் தறுகண்மையும் அது தன்மேல்வந்தாற் பொறுக்கு மாற்றலும் இல்லையாயினும்,—படைத்தகையால் பாடு பெறும்=தன்முற்றப் பொவிவாளே பெருமை செய்தும். எ-து.

இல்லெனினு மெனவே, அவற்றின்நியமையாமை பெறப்பட்டது. படைத்தகையென்றது ஒரு பெயர் மாத்திரமாய் கின்றது. தோற்றப் பொவிவாறு:—அலங்கரிக்கப்பட்ட தேர், யாண, குதிரைகளுடனும், பதாரகை, கொடி, குடை, பல்லியம், காசனமுதலியவற்றுடனும் அணிந்து தோன்ற மமுரு. பாடு=கண்டவளவிலே பகைவாஞ்சும் பெருமை. (அ)

விளக்கம்:—பகைவர்மீது தாளே சென்று வெல்லுகின்ற தருதியும் வலிமையும் இல்லையெனினும், பகைவர் தன்மீது வந்துயுத்தம்

படைமாட்சி

407

செய்யும் காலத்தும் பொறுத்துக்கொள்ளும் பொறுமையும் வலிமையும் இல்லையாயினும், படைபாணது அது அமைக்கப்பட்டுள்ள அழகினால் பெருமை அடையும் என்ற இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, மிக அலங்காரம் பெற்ற தேர், யாண, குதிரை, காலாட்படை என்வன்றபடைகளுடைய அழகும், கொடி, குடை, பலவாத்தியங்கள் ஆகிய உறுப்புகளும் அமைத்திருக்குமாயின், அவ்வழகினையும் பெருமையினையும் கண்ட அளவில் பகைவர் அஞ்சி அணுக மாட்டார்களென்றும், படைபாண அலங்கரிக்கும் தகுதியே வெற்றிக்கு ஏதுவாகுமென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதன்கேட்ட நாணுக்கர், “இனி, படைபாணது எவ்வித குறறங்களில்லாதிருக்கின் அப்படை உண்மையாக வெல்லும் என்பதைக் கூறல் வேண்டும்” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

769. சிறுமையும் செல்லாத் துணியும் வறுமையும்
மில்லாயின் வெல்லும் படை.

(பர்.) இ-ள். சிறுமையும் செல்லாத் துணியும் வறுமையும் இல்லாயின்=

தாய் தேய்ந்து சிந்தாகனம் மனத்ப்பினின்று நீங்காத வெறுப்பும் ஈங்குவரும் தனக்கில்லையாயின், —படைவெல்லும் = படை பகையை வெல்லும். 6-து.

விட்டுப்போதலும் நின்றது ஈங்குத்தலும் அரசன் பொருள் கொடாமையான் வருவன. செல்லாத்துணியாவது:—மகளிரையெனவல், இளிராவாயின செய்தன் முதலியவற்றான் வருவது. இவையுள்வழி அவன்மாட்டன்பின்றி உற்றுப்பொராமைவின், 'இல்லாயின் வெல்லும்' என்றார். (க)

விளக்கம்:—படையானது சிந்தி சிந்தாகந் தேய்ந்து போகாமலும், மனத்தினிடத்தே நீங்காத வெறுப்பும், தரித்திரமும் தனக்கு இல்லாமல் இருக்குமாயின், அவ்வித படை பகையை வெல்லும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, அரசனிடத்து அன்பில்லாவிடினும் அரசன் பொருள் கொடாவிடினும் படையானது விட்டு விடுகுமென்றும், அவ்விதம் விட்டுப் போகாத இருந்த படையானது சரிவாகப் பொருள் தரப்பெறுவிடில் தரித்திரமடைந்து அதனால் வெறுப்படையுமென்றும், படையினுள்

408

இருக்குறள் விளக்கம்

ளார் மகளிரை அரசன் அபகரிப்பதாலும் மற்றும் இழிந்த காரியங்களைச் செய்வதாலும் படையன் வெறுப்பினை அடைந்து சிந்தி சிந்தாகந் தேய்ந்துபோகுமென்றும், அவ்விதம் அல்லாத இருக்குமாயின் படைவரது படையை வெல்லுதல் கூடுமென்றும் அறிகின்றோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், "இவ்விதப் படையினர் பாரிருக்கின் படைவரை வெல்லுதல் கூடும் போதும்! தக்கதோர் தலைவர் வேண்டாவோ?" என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

770. நிலைமங்கள் சால் வுடைத்தெனினுந் தாண
தலைமக்க ளில்வழி யில்.

(பரி.) இ-ள். நிலைமக்கள் சால் உடைத்து எளிதும் = போரின் கணிசு யுடைய வீரரை மிகவுடைத்தேயாயினும், —தலைமக்கள் இவ்வழித் தாண இல் = தனக்குத் தலைவராகிய வீரரில்லாதவழித் தாண நிலவாது. 6-து.

படைத்தலைவர் நிலையுடையாணிப் போவாராயிற் காண்போரில்
 லெனப் பொராத தானும் போமென்பார், 'தலைமக்களில்வழியில்' என்றார்,
 இவை மூன்று பாட்டானும் முறையே படைத்தகையின்மையானும், அரசன்
 கொடைத் தாழ்வுகனானும், தலைவரின்மையானும், தாழ்வு கூறப்பட்டது. (வ)

விளக்கம்:—மேற்கூறிய வண்ணம் யாதொரு தன்பழியில்
 லாமல் அரசனிடிலும் பிரிபாத நிலையுடைய போர்வீரர்கள்
 பலர் இருக்கிலும், அவ்வீரர்களுக்குத் தலைவர் இல்லையாயின்
 படை நிலலாத என்று இத்திருக்குறள் கூறலின்றது. இதனால்
 பல படைவீரர் இருக்கிலும் அவர்களை நடத்தும் அடைய
 முடைய தலைவர்கள் இல்லாவிடில் அப்படியானது பகைவரால்
 அலைப்புண்டு நிற்பதற்கு ஆற்றாத அழிந்துபோம் என்று அறிவின
 றோம் என்றனர். அதனேட்ட மாணுக்கர், "படையின் தருதியில்
 லாமையானும், அரசன் கொடைத்தாழ்வுகனானும், தலைவரில்லாத
 தாழ்வினாலும் உண்டாநின்ற நிலைகளும், அவை இருக்குமாயின்
 அவற்றால் உண்டாகும் கன்மைகளும் இவைமென்று அறிந்தோம்.
 அவ்வித படைவீரர்களின் வீரம் இத்தகைத்தென அறிய ஆகைப்
 படுகின்றோம்" என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

78. அதிகாரம்.

படைச் செருக்கு.

(பரி.) அல்தாவது அப்படையது மறமிருதி. அன்காரமுறைமையும் இந்
 னுனே விளங்கும்.

விளக்கம்:—அதாவது, மேற்கூறிய வண்ணம் மாட்சிமை
 அமைந்த படைகளுக்கு உரிய வீரத்தின் மிகுதியே படைச் செருக்
 காதலால் படைமாட்சி என்பதற்கும் பிறகு இவ்வதிகாரம் வைக்கப்
 பட்டுள்ளது என்றனர். அதனேட்ட மாணுக்கர், "இப்படையச்

செருக்கை முறையே பகரல் வேண்டும்!" என்றும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

771. என்னைமுன் னில்லன்மின் நெய்விர் பலரென்னை முன்னின்று கன்னின் றவார்.

(பா.) இன். நெய்விர் என் றமுன் நின்று கல் நன்றவர் பலர் = பகை வீர், இன்றிக்கென்றலைவனெதிர் போரேற்று நின்று அவன்வேல்வாய் வீழ்த்து பின்கல்லின்கண்ணே நின்றவீரர் பலர், — என் றமுன் நல்லன் மின் — நீவிர் அதன்கணிந்து தம்முடற்கணிற்றல்வேண்டின், என்றலைவனெ திர் போரேற்று நின்றலை யொழியின். ஏ-று.

‘என்னை’ எனத் தன்னொடு தொடர்புபடுத்திக் கூறினமையின், அவன் வேல்வாய் வீழ்தல் பெற்றும். கல் = கடுகல்.* “எம்பன் சிலுவாய் எடக் குக் களை யிச்சி லல்லா — லம்பொன் முடிப்பூ ஊரசம்மலை” † எனப் பதமு

* கடுகல்விலக்கணம், தொல், பொருள், புறம், 5-ம் குத்திரத்துட் காண்க.

† “ லம்பொந் புணசப் பருமக்கனி யானையீட்டஞ் சொம்பொ னெடுத்தேர்த் தொகை மாக்கடற்றுகை வெள்ள எம்பன் சிலுவாய் எடக்குக்களை யிச்சிலல்லா லம்பொன் மணிப்பூ ஊரசம்மலை பென்று ஈக்கான் ”

கீவகசிந்தாமனி, காந்தநுவதந்தையாடலம்பகம், 317.

52

410 திருக்குறள் விளக்கம்

கன் கூறிஞற்போல ஒரு வீரன் தன்மறம் அரசன்மேல் வைத்துக் கூறிய வாத. இப்பாட்டு மொழிவஞ்சி. † (க)

விளக்கம் :—யுத்தகளத்தில் பகைவரைக் கண்டகாலத்து அவரை நோக்கி, ‘ஓ! பகைவர்களே! என்னுடைய தலைவன் எதிர் நின்று போர்செய்து, அவன் வேலால் கொல்லப்பட்டுப் பின்னர் அவ்விரததை அறிவிக்கக் கற்கோளியர் என்ற விரர் பலர் உண்டாதவான், இப்போது யுத்தத்திற்கு வந்தவர்களாகிய

நீங்கள் அவரது வேலால் விழுந்த இறக்காமல் உம்முடைய
 உடல்களினிடத்தே உயிர்கள் இருக்கவேண்டுமாயின் என்னுடைய
 தலைவர் எதிர்த்தின்று யுத்தம்செய்தலை ஒழிந்து போய் விடுங்கள்
 என்று கூறுவதே படைச்செருக்கென்று இத்திருக்குறள் கூறு
 கின்றது. அதாவது, வீரன் ஒருவன் யுத்தகளத்துத் தன்னை
 எதிர்த்த பகைவனைக் காணும் காலத்தத் தன்னுடைய வீரத்தன்மை
 இது என்கூறவேண்டுமாதலால் அவ்வாறு கூறுங்கால் அதைத்தன்
 மீது ஏற்றிக் கூறாமல் தன் அரசன்மீது ஏற்றிக் கூறுவது வழக்கென்
 றும், இவ்விதம் கூறுவதால் எதிர்த்தவந்த பகைவர் ஊக்கத்தோடு
 போர் செய்வதற்கில்லாது முதலிலேயே மனமுடைந்து ஒடிப்போ
 வரென்றும் அறிகின்றோம் என்றனர். அன்றியும், இத்திருக்குற
 ளால் போரில் வெல்லாதிடில் புறமுதுகு இடாது யுத்தம் செய்கின்ற
 வீரர்கள் யுத்தத்தில் இறப்பாராயின் அவரது வீரத்தன்மையை
 மற்றைய வீரர்கள் அறியும் பொருட்டு அவர்போன்று கல்லில்
 அடித்துப் பலரும்பார்க்க ஈடுகல்லாகவைப்பது வழக்கென்றும் அறி
 கின்றோம் என்றனர். அதாகேட்ட மாணிக்கர், “இவ்விதம் யுத்தம்
 செய்யுங்காலத்து வீரனுய்ள ஒருவன் தன்னை எதிர்த்துப் போர்
 செய்யவந்த ஒரு வீரனோடு போர்செய்தல் வேண்டுமோ? அன்றி
 எவரோடும் எதிர்த்தாராயின் அவர் எவ்வித தகுதியுடையவரோடும்
 அவரோடு போர்செய்தல் வேண்டுமோ?” என்னதும், ஆசிரியர்
 கூறுவாராயினர்.

† செடுமொழி வகுப்பென்பது:—ஒன்னூதர் படைசெழுமித்தன்
 னுண்மை பெடுத்தாரத்தன்று—வெண்பாமை, வகுப்பிடலம், 12.

படைச் செருக்கு

411

772. கான முயலெய்த வம்பினில் யானை
 பிழைத்தவே லேந்த லினிது.

(பரி.) இ-ள். கான முயல் எய்த அம்பினில்—கானத்தின்கேளும்
 முயலைப் பிழையாமலெய்த அம்பையேந்தலினும்—யானை பிழைத்தவேல்

எந்தல் இனிது = வெள்ளிடை நின்று யானையை பெற்றிற் கு பிழைத்த வேலை
 யெத்துதல் என்று. எ-று.

காணமுயவென்றதனால் வெள்ளிடை என்றிவன்பதாம், பிழைத்தவென்
 றதனால் பிழையாமலென்பதாம், முயற்குத் தக எய்தவென்றதனால் யானைக்
 தத்தக யந்தலும், வருவிக்கப்பட்டன. இஃக மாற்றாக ற் படைபொய் பொரு
 தானோர் வீரன் அது புறங்கொடுத்ததாக காணிய பிள்ளையன்றன்மேற் செல்ல
 ளற்குளது கூற்றா. (ப)

விளக்கம்:—காட்டிலோடும் முயலினைத் தவறாமல் எய்த அம்பு
 ஒன்றினை ஒருவன் கையில் எடுத்துநின்று வெளிரிடத்தே நின்று
 யானை ஒன்றின்மீது வீசி எய்யாது தவறிய வேல் ஒன்றினைக் கையில்
 எக்தி நின்றல் என்றென்று இத்திருக்குறள் கூறகின்றது. இதனால்
 முயல் ஒன்றினைப்பெருங்காட்டினுள் தவறாது கொல்வதினும் வெளி
 யிடத்தில் சின்ற யானை ஒன்றைக்கொல்ல முயற்சித்துப் பிழைப்படுவ
 தே நன்மையுடையது என்றமையால், வீரனான ஒருவன்
 தன்னோடு யுத்தம்செய்ய வந்த படைபொன்று அந்தயுத்தத்திற்கு
 ஆற்றாது புறமுதுகிட்டு ஓடியகாலத்து 'தக்கதோர் யுத்தத்தைச்
 செய்யும் வீரனோடு போரிடுவதற்கு அமையாமல் போயிற்று
 அன்றோ? இவ்விதம் புறமுதுகிட்டு ஓடிப்போகின்றவரிடம் போரிட்டு
 வெற்றி அடைவதினும் புறமுதுகிடாது நின்று யுத்தத்தில் இறக்
 கும் வீரர்களோடு யுத்தம் செய்வதற்கு இல்லாமற் போயிற்றே'
 என்று வருத்திக் கூறியதாக அறிகின்றோம். ஆதலால், வீரனென்
 பான் ஒருவன் தன்னோடு பொருத ஓர் வீரனோடு யுத்தம் செய்தல்
 வேண்டுமென்றும் தாழ்த்தவரிடத்து யுத்தம் செய்தல் தகுதியல்ல
 வென்றும் அறிகின்றோம் என்றனர். அதன்கேட்ட மாணக்கர்,
 "இவ்விதம் யுத்தம் செய்கின்ற வீரன் 'இவர் இன்னவர்' என்று
 தாசுநம்பம் கொண்டு யுத்தத்தைச் செய்தல் வேண்டுமோ? அல்
 லது 'படுகனத்தில் ஒப்பாரி இல்லை' என்ற பழமொழிப்படி யுத்தம்
 செய்தல் வேண்டுமோ?" என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

412 திருக்குறள் விளக்கம்
 773. போரண்மை பென்ப தறுகணெண் றுற்றக்கா
 ளாராண்மை மற்றத னெஃகு.

(பரி.) இன். தறுகண் போண்மை என்பனபகைவர்மேற் கண்ணோடாது செய்யும் மறத்தை தாலோர் மிக்கவாண்டன்மையென்று சொல்லுவார்.—ஒன்று உற்றக்கால் ஊராண்மை அதன் எடுகு (என்ப) = அவர்க்கு ஒரு தாழ்வு வந்ததாயிற் கண்ணோடி அது தீர்த்துக்கொடற்பொருட்டு ஊராண்மை செய்தலை தாலோர் அதற்குக் கூர்மையென்று சொல்லுவார். எ-து.

என்பவென்பது பின்னுமையைத்தது. ஊராண்மை = உபகாரியாந்தன்மை. அஃதாவது இவர்கையர்வேந்தன் போரிடைத் தன்ருளை முழுதும்படத் தாற் பருகியப்பட்டானது நிலைமை கோங்கி, அயோத்தியரிறை மேற்செல்லாது 'இன்று போய் காண நின்றுணையோடு உ'வென விட்டாற்போல்வது. இவை யிரண்டுபாட்டுத் தழிஞ்சி. *

(க)

விளக்கம் :—பகைவர் மீது யுத்தஞ் செய்யச் சென்ற வீரன் ஒருவன் தான் யுத்தம் செய்யும் காலத்துச் சிறிதும் தாஷுண்மையில் லாது யுத்தம் செய்வது மிகுந்த ஆண்மைபென்று தாலோர் கூறுகின்றனரென்றும், அவ்விதம் யுத்தம் செய்யும்காலத்து அப்பகை வர்க்கு பாதேனும் ஒருதாழ்வுவருமாயின் அக்காலத்துத் தாஷுண்மைய மடைந்து அவருக்கு சேர்ந்த துன்பத்தை நீக்குதல் பொருட்டு உபகாரியாக இருத்தல் வேண்டுமென்றும், அவ்விதம் செய்வதே மிகுந்த ஆண் தன்மையின் தகுதி என்று தால்வல்லவர் கூறுகின்றனரென்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, வீரனானவன் தான்யுத்தம்செய்யும்காலத்துப் பகைவனிடத்துச் சிறிதும் தாஷுண்மையில்லாது யுத்தம் செய்து வெல்லல் வேண்டுமென்றும், அவ்விதம் யுத்தம் செய்யும்காலத்துப் பகைவன் தன் கையில் ஒன்று மில்லாது படைகளை பெல்லா மிழந்தும், சேனைகளை இழந்தும் சிற்பாணியின் அக்காலத்து முன் கொண்ட தாஷுண்மைய மின்மையை விட்டுவிட்டு எல்லாவற்றையு மிழந்த அப்பகைவன் மீது அருளால் தாஷுண்மய்ப்பட்டு அவனுக்கு வேண்டும் உபகாரங்களை பெல்லாம் செய்தல் வேண்டுமென்றும், அவ்விதம் செய்வதே யுத்த முறை பென்றும்,

* தழிஞ்சியென்பது:—அழிபவர் புறக்கொடை யில்லா சோச்சாச் சிறிதது கண்மை காதுவித்துகாத்தன்று—வெண்பாமாலை, வஞ்சிப்படலம், 8.

அதுவே போர்மை யுடையது என்றும், பிறர்க்கும் அழகென்றும் அறிந்தோம். இதனைப்பண்டைக் காலியங்களுள் ஒன்றாகிய இராமா யணத்தன் கம்பர் கூறியதையே முதலாகக் கொண்டு உரை ஆசிரி யர், பரிமேலழகர், 'அயோத்தியின் அரசனாகிய இராமன் இலங்கை யின் அரசனாகிய இராவணனை நடத்தியது போல் என்றொடுத்துக் காட்டினார். இவ்வித மெடுத்துக் காட்டிய கருதக்கு உரிய செவ்வாய் களைப் பின்னர் காணுதல் கூடும.

“ அண்டர்நாயகனடுகிளையுதத்தேயார்ப்பு
கொண்டுபோகப்போய்க்குரைகடல்குளித்தவர்கொள்ளாக
மண்டலத்தொடர் வயங்குவெங்கதிர்களைவாயால்
உண்டகோளொடுவொலிகடல்விழ்த்துமொக்கும்,
சொல்லுமத்தனையளவைநின்மணிமுடி துறந்தான்
எல்லிமைத்தெழுமதியமுஞாயி துமிழந்த
அல்லுமொத்தனன்பகலுமொத்தனனமர்பொருமீமம்
வெல்லுமத்தனையல்லதுதே தாற்றிலாவிதலோன்,
மாற்றருத்தடமணிமுடியிழந்தவாளாககண்
ஏற்றமெவ்வுலகத்தினுமுயர்ந்துளானெனினும்
ஆற்றகன்னெடுக்கிஞ்ஞார்க்கதமுரைப்பப்
போற்றரும்புகழிழந்தபேரொருவனும்போன்றான்.
அறங்கடந்தவர்செயலிதென்புலகெலாமார்ப்ப
நிறக்கரிந்துகாணிலம்பிரல்கிளைத்திடகின்றான்
இறங்குகண்ணினனெல்லழிமுக்கத்தினன்றிசையன்
வெறுங்கைநாற்றினன்விழுதுடையாலன்னமெய்யன்.
நின்நலங்கிண்கோக்கியசெடுத்தகையிவனைக்
கொன்றனுள்ளிலன்வெறுங்கைநின்றனெனக்கொள்ளா
இன்றலிந்ததுபோலுமுன்றிமைபென்றிசையோ
டொன்நலந்தனவாசகமினையனவுரைத்தான்.
அறத்தினுலன்றியமர்க்குமருஞ்சமங்கடத்தல்
மறத்தினுலரிதென்பதுமனத்திகைவலித்தி
பறத்திரிசின்னெடுப்பதிபுகலிமைப்பினிற்பாவி
இறத்தியானதுநினைக்கிலென்றனிமைகண்டாகி.

உடைபெருங்குலத்தினரொடுமுறவொடுமுதவும்
 படைக்கலங்களுமற்றுநீதேடி யபலவும்
 அடைத்துவைத்தனநிறந்துகொண்டாற்றுதியாயின்
 விடைத்தியல்லையேவொளித்தியாற்றிதுதொழிந்தீழோய்,
 சிறையின்வைத்தவடன்றிவிட்டுவினிற்றேவுர்
 முறையின்வைத்துநீன் தம்பியையிராக்கதமுதற்பேர்
 இறையின்வைத்தவற்கேவல்செய்திருத்தியாலன்றேல்
 தறையின்வைக்கிலெனின் தலைவானியிற்றடித்து.
 அல்லியாமெனினூரமாரற்றெணுந்தோற்றம்
 வல்லியாமெனினுனக்குளவலியெலாங்கொண்டு
 நில்லியாவெனநேர்நின்றபொன்றுதிபெனினும்
 கல்லியாகுதியிழைப்பினியுண்டெனநயவேல்.
 ஆளயாவுணக்கமைத்தனமாருதமறைந்த
 பூரீயா யினகண்டனியின்றபேய்ப்பொரற்கு
 காரீயாவெனகல்கினனாகினங்கமுதின்
 வாரீயாதாவுறுகோசலீரடுடைவள்ளல்.

அதாவது, முதல் நான் போரில் இராவணனுளவன் தன் னசன்னி
 யங்கனையும், படைக்கலங்களையும், பததுக் கிரீடங்களையும் எம
 னது அம்புகளால் இழந்தபிறகு தலைவணங்கி நிலத்தைக் காலால்
 கீறி நின்றதனைக் கண்ட இராமன் 'இன்றறையதினம் உன் தீச்செயல்
 கனெல்லாம் ஒழிந்தது போலும்! தேவராயினும் அறத்தின்
 வழியல்லாது மறத்தின் வலிமைபரல் யுத்தத்தில் வெற்றி கொள்
 வதில்லை என்பதை நீ உன் மனத்திற் கொள்வாயாக! நீ இனி
 யேனும் உனது சுற்றத்தவரோடும், தேடிய பொருள்களோடும்
 உலகத்து யாழ் வேண்டுகாயின் சிறையில் வைத்துள்ள
 எனது தலைவியை என்னிடத்துக் கொண்டு வந்து விடுதலோடு
 உன் தம்பியாகிய கிபீஷணனை இலங்கைக்குத் தலைவனாகி அவ
 னுக்கு ஏவல் செய்து வருதல் வேண்டும். அல்லியேல் உன்னு
 டைய வலிமை பெல்லாம் கொண்டு யுத்தம் செய்யினும் இனி

உண்குப் பிழைப்பென்பதே இல்லையாகும். அதனை இன்றையப் போரில் அறிந்தாய் போலும்! ஓ! இராவண! இப்போது நீ கிற் கின்ற நிலையில் உண்குகென்ற நீ ஆள்வதற்கு உரிய பொருள்கள் எவையெனும் உளவோ? நீ கொண்டு வந்த பொருள்களெல்லாம்

படைச் செருக்கு

415

பெரும் வற்றில் அடிப்பட்ட பூனைப்பூப்போல் ஆயின கண்டனை அன்றோ? ஆகலால், உண்கு யுத்தம் செய்வது கிருப்பமாயின் இன்றுபோய் காண வகுதல் கூடும்!" என்று போரில் யாவு மிழந்த இராவணனுக்கு உயிர்க்கு உபகாரியாய் இருந்தானாதலால் இத்திருக் குறளில் கூறிய ஊரணம் என்பதற்கு இராமனையே இவக்காக உரை ஆசிரியர் எடுத்துக் காட்டினர் என்றனர். அது கேட்ட மாணுக்கர், "இவ்விதம் வீரன் ஒருவன் தோற்று நிற் பதைக் கண்ட மற்ருரு வீரன் உபகாரியாக இருந்த காலத்து உபகாரம் பெற்ற வீரன் அவ்வளவோடு உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொண்டு ஓடிவிடுதல் தகுதியோ? அவ்வது தன் பெருமையை சிலை காட்ட யுத்தம் செய்வது தகுதியோ?" என்று கேட்டதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

774. கைலேல் களிற்றொடு போக்கி வருபவன்

மெய்வேல் பறியா நகும்.

(பரி.) இ-ள். கைலேல் களிற்றொடு போக்கி வருபவன்—தன் கைப் படையாய் வேலைத் தன்மேல்வந்த களிற்றொடு போக்கி வருகின்ற களிற் றுக்கு வேலுத்திரிவான்—மெய் வேல் பறியா நகும்—தன் மார்பின் கண்கின்ற வேலைக்கண்டு பறந்து மடிக்கும். 4-து.

களிற்றொடு போக்கல்—களிற்றினதுயிரைக் கொடுபோமதுயிடுதல். மகிழ்ச்சி சேடியதெய்தலான். இதுனுட் களிற்றையல்லதெரியாவென்பதா உம், சினம்குரியான் வேலிடை போத்ததறிக்கொண்பதும், பின் னும் போர்மேல் விரும்பினவென்பதும் பெறப்பட்டன. துழிலாட்டு. (ச)

விளக்கம்:—வீரனென்பான் தன் கையிதுள்ள ஆயுதமாகிய வேல் ஒன்றினைத் தன்மீது எதிர்த்த வந்த யானையின் மீது எறிந்து அதன்போதலும், மறுபடியும் தன்மீது எதிர்த்த வருகின்ற மற் றொரு யானையை வெல்வதற்கு மற்ருரு வேலினைத் தேடுபவன் தன் மார்பினிடத்தே பகைவரால் எவப்பட்டிப் புதைத்து விடத்த

வேலைப் பார்த்த அதனைப் பிடுங்கி எறிந்த மகிழ்வான் என்று இத் திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், வீரனென்பான் ஒர் முறை தன் கையினுள்ள படைபெயல்லாம் ஒழியினும் அதற்காக அஞ்சாத

* துழிவாட்டென்பீறு:—எனக்கழுவிய படைபிரிய—எனக்கெடுத்தவேல் பறித்தோசுரின்ற,—வெண்பாமாலை, தம்பைப் படலம், 16.

416

திருக்குறள் விளக்கம்

தன் உயிர் இழப்பதையும் கருதாத தன் மார்பில் புதைத்து மிடர்த வேலினைப் பறித்த எய்வான் என்னும் குறிப்பால், போர் செய்கின்ற காலத்தில் தனக்குள்ள கோபமிருதியால் தன் மார்பில் வேல் பாய்ந்ததும் அறிபயில்லை பென்றும், போரின் மீதேயே விருப்பமுள்ளவன் என்பதையும் அறிவின்றோம். ஆதலால் புறமுதுகிடாத போரில் உயிரிழக்கும் வீரனே வீரனாவான் என்றும் 'இன்றுபோ ஈனைவா என்றான்' என்று கூறியபடி இராவணன் அன்றுபோய் அன்றைய மதுகினமும் மற்றத் தினம் கனிதும் போரினைச் செய்த கடைசியாகப் படைக்களத்தில் இறந்த விட்டமையே வீரனுடைய தருதியை நன்கு எடுத்தாக் காட்டும் என்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், "இவ்விதப் போர்புரியும் வீரன் ஒருமுறை நின்ற இடத்து அசையாத யுத்தம் செய்தல் வேண்டும் போலும்!" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

775. விழித்தகண் வேல்கொண்டெறிய வழித்திமைப்பி
வேட்டன்றோ வன்க ணவர்க்கு.

(பரி.) இ-ள். விழித்த கண் = பகைவரை வெகுண்டுகொடுப்பதன்—வேல்கொண்டு எறிய அழித்த இமைப்பின் = அவர் வேல்கொண்டெறிய அநாதாற்றுக அநுகோக்கையழித்த இமைக்குமாயின்,—வன்னைவர்க்கு ஒட்டி அன்றோ = அது வீரர்க்குப் புறங்கொடுத்தலாம். எ-று.

அவ்வெருளிகோக்கமீட்டலும் போரின் கண் மீட்டுமெனக்கருகி அது வஞ்சு செய்யாசொன்பதாம். (ங)

விளக்கம்:—போரில் பகைவரைக் கோபித்துப் பார்த்த கண்ணுடைய அப்பகைவர் இவன்மீது கோபித்து வேல் ஒன்றினைக்கொண்டு

எறிவார்பின் அவ்வேலிற்கு ஆற்றுகுத பயந்த முன்பார்த்த கோபப் பார்வையை ஒழித்து இமைக்குமாயின், அவ்வித தருதி வீரர்க்குப் புறம்பெய்தல் ஆகுமென்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் நீர் முன் வினவியபடி இடம்பிட்டு அசைதல் மாதிரி மல்லாமல் ஒருமுறை கோபித்துப் பார்த்த பார்வையினின்றும் விட்டு நீக்குதல் ஆகாதென்றும், பகைவர் எத்தனைத் தருதியோடு கூடிய யுத்தங்களை நடத்தினும் அதற்காக அஞ்சுதல் கூடாதென்றும், அவ்வஞ்சுதல் இமைகொட்டாது பார்த்தின்ற கோபப்பார்வை

படைச் செருக்கு

417

கொண்ட கண் அஞ்சுதற்கு உரிய இமை கொட்டுமாயினும் அது வீரத்தன்மையாக தென்றும் கூறுவதால் வீரனென்பான் யுத்தத்தில் நின்ற நிலையில் யுத்தம் செய்வான் என்பது பொருளாயிற்று என்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், “வீரனென்பான் ஒரு முறை ழர் யுத்தத்தில் வெற்றியை அடைந்த நிற்பதிலேயே மகிழ்ந்து நிற்பனோ? அன்றி ஆயுட்காலம் முழுவதும் போரினை விரும்புவனோ?” என்னனும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

776. விழுப்புண் படாதநா ளெல்லாம் வழங்கினுள்
வைக்குந்தன் னான யெடுத்து.

(பரி.) இன். தன் காளை எடுத்து = தனக்குச் சென்ற காங்கையெடுத்தெண்ணி, — விழுப்புண் படாத காளைல்லாம் வழங்கினுள் வைக்கும் = அவற்றின் விழுப்புண் படாத காங்கையெல்லாம் பயன்படாது கழிந்தாரானுள்ளவைக்கும் வீரன். எ-து.

விழுப்புண் = முகத்தினும் மார்பினும் பட்டபுண். போட்டு நிற்கக்கூடிய அது பெருத காங்கையோடு கூட்டுமென்பதாம். இவை மூன்றுபாட்டானும் ஊறஞ்சாமை கூறப்பட்டது. (ச)

விளக்கம்:—வீரனென்பான் தனக்குச் சென்ற காட்கள் இவை என்றெண்ணி அவ்விதமெண்ணிய காட்களில் பெரிய தோர் புண்ணினை அடையாத காட்களையெல்லாம் பயனடையாமல் கழிந்த காட்கள் என்று எண்ணுவான் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் வீரனென்பான் தினந்தோறும் யுத்தத்தைச் செய்ய விரும்புவானென்றும், அவ்விதம் செய்யும் யுத்தத்தில் புற

முதகு இடமையால் முகத்தினும், மார்பினும் புண்ணினை அடைய
 விரும்புவானென்றும், தினந்தோறும் யுத்தம் செய்தும், தனக்கு
 அஞ்சி ஒடிப்போகின்ற வீரரோடு யுத்தம் செய்ததில் மகிழாத
 தன்னை எதிர்த்துப் போர்செய்த தன் முகத்தின்மீதும்,
 மார்பின்மீதும் புண்படும்படியாக யுத்தம் செய்வதற்கே மகிழ்
 வானென்றும், அவ்விதம் புண்பட்ட நாற்கணியே தன் ஆயுட்
 காலத்தில் பயன்பட்ட காண்களென்று எண்ணுவானென்றும்,
 வீரைய நாட்கள் பயன்படாத ஒழிந்த நாட்களென்று வருத்தவா

58

418

திருக்குறள் விளக்கம்

னென்றும் அறிந்தோம் என்றவர். அதனோட மாணாக்கர் இத
 னால் வீரனென்பான் தன்மீது படும் காயத்திற்கு அஞ்சமாட்
 டான் என்பது அறிந்தோம். வீரன் ஒருவனுக்கு இவ்வுலகத்த
 வாழும் இன்பத்தில் விருப்பமில்லை போலும்" என்னதும், ஆசிரியர்
 கூறுவாராயினர்.

777. சுழலு மிசைவேண்டி வேண்டா வுயிரார்

கழல்யாப்புக் காரிகை நீர்த்து.

(பரி.) இன். சுழலும் மிசைவேண்டி வேண்டா உயிரார் = தறக்கத்
 தத் தம்மொடு செய்வாது வையத்தைச் சூழ்ந்து நிற்கும் புகழைவேண்டி
 உயிர் வாழ்நலை வேண்டாத வீரர் = சுழல் யாப்புக் காரிகை நீர்த்து = சுழல்
 கட்டுதல் அலங்கார நீர்மையையுடைத்து. எ-று.

வையத்தைச் சூழாமெனவே, அதன் பெருமை பெற்றும், செயல்
 படுபொருள் வருவிக்கப்பட்டது. சூழ்தல் = அகத்திடல். தறக்கமும் புகழும்
 எனிதினென்பதவராகலின், ஆபாணமாகவது அதவே யென்பதாம். (எ)

விளக்கம்:—தறக்கமென்றிற்ற தேவகாட்டிற்குத் தம்முடன்
 வாராத இவ்வுலகத்திலேயே பாவி நிற்கும் புகழினை விருப்பி
 உயிர் வாழ்நலை விரும்பாத வீரர் பாரினிடத்தே சுழல் என்னும்
 வீரகண்டையைக் கட்டிக் கொள்ளுதல் அலங்காரத் தன்மையுடை
 யதே ஆகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது,

உலகத்துள் பொருள் தேடிச் செய்ய வேண்டுகளை யாவும் செய்த இம்மைப் புகழையும், மறுமைப் போகத்தையும் அடைய விரும்புவார் அந்நெஞ்சை அய்வொழுக்கத்தில் நின்று அதனைச் செய்ய வேண்டுமாதலால், அவ்விதம் வருந்தாது யுத்தகளத்தில் போர் வீரனாக நின்று உயிரைத் தரும்பென மதித்து இறந்து விடுகின்ற வீரன் இம்மைப் புகழையும், மறுமைப் போகமாயிய தேவ போகத்தையும் ஒருங்கே அடைந்து விடுகின்றான். ஆதலால், அவ்வித வீரச் செயலே தக்கதென்றும், அவ்விதம் உயிரைத் தரும்பாக மதிக்கும் வீரன் ஒருவனுக்குக் காவில் வீரகண்டை அணிவதும் வேண்டாமென்றும், அவ்விதம் அணிந்து கொண்டது அலைகாரத் தன்மை யுடையது ஆகுமே அன்றி வேறு பயனைத் தருவதில்லை என்றும்

படைச் செருக்கு

419

அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “இவ்வித வீரர் தம் அரசன் ஏகியகாலத்து யுத்தத்தை அவன் சொல்லியவாறு செய்வரோ? அல்லது தம் மனம்போல் செய்வரோ?” என்னதும், ஆசிரியர் உறுவாராயினர்.

778. உறினுயீ அஞ்சா மறவர் ரிறைவான்

செறினுஞ்சீர் குன்ற லிலர்.

(பரி.) இ-ள். உறின் உயிர் அஞ்சா மறவர் = போர்பெறிற் தம்முயிர்ப்பொருட்டஞ்சாது அதன்மேற்செல்லும் வீரர் -- இறைவன் செறினும் சீர் குன்றல் இலர் = தம்மிறைவன் அஃ வேண்டாவென்று முனியினும் அவ்வீரம்குறி குன்றார். எ-று.

போர்பெற்றறியாமையின், அதுபெற்றால் அரசன் தழப்பினும் தீயவரென்பதாம். பிறரும் “போரெளிற் புகலும் புனைமுன் மறவர்” * என்றும் “புட்பகைக்—கேவா னாகவிற் சாடெம்யாமென—நீங்கா மறவர் விங்குதோள் புடைப்ப” † என்றும் கூறினர். (அ)

விளக்கம்:—யுத்தம் வருங்காலத்துத் தம்முயிரை இழந்து விடுவோம் என்று அஞ்சாமல் யுத்தத்தில் வீரத்தோடு செல்லுகின்ற வீரர்கள் தம்முடைய தலைவனாகிய அரசன் யுத்தத்திற்குச் செல்லவேண்டாமென்று கோபிக்கின்றும் தம்முடைய வீரத்தில் குறைபாடு யுத்தத்திற்குச் செல்வார் என்று இத்திருக்குறள் உறுகின்றது. இற

னால், இவ்விராது ஆற்றல்க்கேட்ட மற்சைய அரசர்கள் படை
 பெடுப்பதற்கே அஞ்சி நிற்பொன்றும், அவ்விதம் படை எடா
 திருந்த அரசர் ஓர் காலத்தில் தம்முடைய படைச் செருக்
 கால் படை பெடுத்த வந்தாராயினும் அதைக் கண்ட யிரானவர்
 'மெடும் பொழுது யுத்தம் என்பதே இல்லாத வீணாள் கழித்
 தோம்; இப்போது யுத்தம் வந்துவிட்டது; இது நம்முடைய நன்மு
 னாகும்' என்றெண்ணி யுத்தத்திற்கு மழிச்சியோடு செல்வொன்
 றும், அவ்வாறு செல்லும் காலத்து அரசன் வேண்டாமென்று
 கோபித்தத் தடுக்கினும் அதற்காக அஞ்சாது யுத்தம் பெற்ற
 கையே மழிச்சியாகக் கொண்டு யுத்தத்திற்குச் செல்வொன்றும்
 அறிந்தோம். ஆதலால், நீங்கள் மேல் வினவியபடி வீரனென்பான்

* புறநானூறு, 31. † புறநானூறு, 68.

420 திருக்குறள் விளக்கம்

எக்காலத்தும் யுத்தத்தை விரும்ப வேண்டும் என்றும், அரசன்
 தடுக்கினும் யுத்தத்தில் உள்ள மழிச்சியால் யுத்தம் செய்யவேண்டு
 மென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதகேட்ட மாணாக்கர், "வீரனா
 வான் 'நான் இப்போரைச் செய்த முடிப்பேன்' என்று வஞ்சினம்
 கூறிச்சென்று வெற்றியடைபாது இறப்பானாயின், அக்காலத்த
 உலகோர் அவனை இகழாது புகழ்வரோ?" என்னதும், ஆசிரியர்
 கூறவாராயினர்.

779. இழைத்த திகவாமைச் சாவாரை யாரே பிழைத்த தொறுக்கிற் பவர்.

(பரி.) இ-ள். இழைத்தது திகவாமைச் சாவாரை = தாங்குபின் வந்
 தினத்தப்பாமற்பொருட்டுச் சென்று சாவல்லவ வீரரை—பிழைத்தது ஒதுக்
 கிற்பவர் யார்—அது தப்பியவாறு சொல்லி வெள்ளுதற்குரியார் யாவர்! 6-று.

இழைத்தல் = இன்னது செய்வேனாயின் இன்னனாகுகெனத் தான்
 வகுத்தல். சொல்லியென்பது அவாய்ந்தலையான் வந்தது. வஞ்சினமுடிப்பான்
 புக்கு முன்னே சாவினும் தொலைவன்மையின், அது முடித்தாராவொனச்
 சாதற்றிப்புக் கூறியவாறு.

விளக்கம்:—தாம் கூறிய வஞ்சினம் தப்பாமற் பொருட்டு யுத் தத்திற்சென்று சாகவல்லவாராயிய வீரனா அவ்வஞ்சினம் முடியாமல் அவர் இறந்ததைக்கூறி இழைந்து பேசுவவர் யாவர் என்று இத்திருக் குறள் வினாவுகின்றது. அதுவது, போர்க்களத்துச் சென்று 'என் பகைவனாயிடுவான் இவ்வீர இவ்வீரம் செய்பேனாயின் நான் ஒரு வீரன் அல்லீ' என்பது முதலாகப் பல சபத வார்த்தைகளைக் கூறி அவ்வி தமே போரிற் சென்று தன் சபதத்தை முடிக்கக்கருதி அது முடி வதற்கு முன்னமே பகைவனாக இறப்பானாயினும், அவ்விறத்தலால் சபதம் முடித்தவனாகவே உலகோர் கருதுவரே அன்றி, சபதம் முடி யாமல் இறந்தான்' என்று யாரும் பழியார் என்றமையால் போரிற் சென்று யுத்தகளத்தில் இறப்பான் ஒருவன் புகழுக்கே உரியவனாவான் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மானூக்கர், " இவ்வீரம் சாதலால் உலகோர் புகழுவர் என்று அறிந் தோம். ஆயின், இவ்வீர வீரனா வைத்த ஆண்டவனாயிடுவான் அசன் தன் போர்வீரர் தனக்காக இறந்தமை பற்றி எதுவாகக் கரு

படைச் செருக்கு

421

துவான் என்பதையும் அறிய ஆசைப்படுகின்றோம்" என்னதும் ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

780. புரந்தாரகண் ணீர்மல்கச் சாகிற்பிற் சாக்கா

டிநந்துகோட்டக்க துடைத்து.

(131.) இ-ள். புரந்தார் கண் ணீர் மல்கச் சாகிற்பின் :- தமக்குச் செய்த னன்றிகளை நினைந்து ஆண்டவாசர் கண்கள் நீர் மல்கும் உகை போர்நடைச் சாகப்பெறின், —சாக்காடு இரந்து கோட்டக்கது டுடைத்து :- அச்சாக்காடு இரந்தாயினுக்கொன்றார் தருதியையுடைத்து. எ-று.

மல்குதலாகிய இடத்து அகழ்பொருளின்செழிற் இடத்தின்மேலின் கது. நினையழ இவ்வீரனா கோயால் விளிவார் பழவினைப்பயனெய்யத்தவின், அடுத்தவினையாற் தறக்கமெய்துஞ் சாதலா 'இரந்துகோட்டக்கதுடைத்து' என்பார். இவை காண்குபாட்டானும் உயிரோம்பாமை கூறப்பட்டது. (13)

விளக்கம்:—தமக்குச்செய்த னன்றிகளை எண்ணி ஆண்ட அவர்

வரசர்களது கண்களினின்றும் ஜலமானது பெருகி வழியும்படி யுத்தத்தினிடத்தே சாகக்கூடுமாயின், அவ்வித சாதலானது பாசித்தாயினும் அடையும் தகுதியுடையதாய் உள்ளது என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், யுத்தகளத்தில் தன்னுடைய அரசன்தான் செய்த வீரத்தன்மைக்காகத் தன்னை நிரிந்து துக்கிக்கும்படிச் சாதலால் தறக்கமென்கின்ற தேவபோகத்தை அடைதல் கூடுமென்றும், அவ்விதமல்லாது இல்லத்தினிடை இறப்போராயி உலகத்தவர் போய் முதலிய கொண்டு இறத்தலால் அவர் செய்த முன் விளையின் பயன்படியே ஏதேனும் பணியை அடைதல் கூடுமேயன்றி, இவ்விதம் வீரசொர்க்கத்தை அடைதற்கு இல்லையாதலால் இவ்வித வீரசொர்க்கத்தை அடையும், யுத்தகளத்தில் சாரும்சாவினை ஒருவன் பாசித்தாயினும் கொள்ளல் வேண்டுமென்பதால் இவ்வித வீரத்தன்மையே சிறந்ததென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “இப்படைச்செருக்கு என்னுமநிகராததால் வீரரின் தன்மை, அவர் உயிர் ஒம்பாது யுத்தகளத்தில் சாவும் சாவினால் வரும் பயன் ஆகிய பாயுமறிந்தோம். இனி அரசனுக்குக் கூறிய அக்கங்கள் ஆறனுள் மிகுந்து உள்ளதாயிவ் நட்பு என்பதையும் கூறல்வேண்டும்” என்னும், ஆசிரியர் கூறவுரையினர்.

422

திருக்குறள் விளக்கம்

79. அதிகாரம்.

நட்பு.

(பரி.) இனி அப்படைபோல அரசனுக்கு விளையிட்டுத்தவவுவதாய் எட்டினை ஐந்ததிகாரம் விதிமுதந்தானும் பன்னிரண்டதிகாரம் எவிரம்மறமுகத்தானும் கூறவான்றொடங்கி, விதிமுகவதிகாரமைத்தனும்முதற்கண் எட்டிக்குறளினார். அஃதாவது இன்னதென்பதும் அதிகாரமுறைமையும் இதனுள் விளங்கும்.

விளக்கம்:—அதாவது, இனி மேற்கூறிய படையின் தகுதியைப் போல் அரசனுக்கு அவன் செய்யும் தொழிலிடத்து உதவுவதாயிவ் நட்பு என்பதனைக் கூற ஆரம்பித்து, ஐந்து அதிகாரங்களால் அக்கட்பினைச் செய்யவேண்டும் விதம் இதுவென்று விதித்துக்காட்

டியும், பன்னிரண்டு அதிகாரங்களால் இவ்விதம் செய்தலாகாது என்று கிலக்கிக்காட்டியும் சொல்லவேண்டி ஆரம்பித்து முதலில் கி.மு.கமாயுள்ள ஐந்து அதிகாரங்களும் முதலாவதாகிய கட்டி, என்பதனைக் கூறுகின்றனர். அந்நட்பாவது இது என்பதும், படைச் செருக்கினுக்குப் பிறகு ஏன் வைக்கப்பட்டுள்ளது என்பதும் இவ் வதிகாரத்தினுள் விளக்குமென்றனர். அதன்கேட்ட மாணாக்கர், "நட்பென்பது அரசனுக்குக் கூறி இருக்கினும் உலகத்தோர் யாவர்க்கும் அதனினும் சிறந்ததில்லை என்று பலர் கூறக்கேட்டிருக்கின்றோம். அவ்வித நட்பினை நன்கு விளக்கல் வேண்டும்" என்ன தும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

781. செயற்கரிய யாவுள நட்பி னதுபோல்

வினைக்கரிய யாவுள காப்பு.

(பரி.) இன். நட்பின் செயற்கரிய யா உள=சட்புப்போலச் செய்த கோடற்கரிய பொருள்கள் யாவையுள்!—அதுபோல் வினைக்கு அரிய காப்பு யா உள=செய்துகொண்டால் அதுபோலப் பகைவர் செய்யும் வினைக்குப் புதற்கரிய காவலாவன யாவையுள்! எ-து.

சட்புச்செய்தற்காவலாளைப் பெறுதலும் பெற்றும் செய்யமுடியாமும் செய்தார் திரியின் தி சிற்றனுமுதவிய அரியவாகவின் நட்பிற் செயற்கரியன வில்லைபென்றும், செய்தார் பகைவாருகி வினைதொடக்காராகவின் அது போல வினைவாராமுக்கு அரிய காவலில்லைபென்றும் கூறினார். சட்புத்தான்

நட்பு

428

இயற்கை செயற்கையென இருவகைப்படும். அவற்றுள் இயற்கை பிறப்பு முறையானது உம் தேயமுறையானது உமென இருவகைப்படும். அவற்றுள் முன்னையது சுற்றமாகவின் அது சுற்றந்தழால்எனடங்கிற்று; வினையது பகையினையிட்ட தேயத்ததாகவின், அது துணைவியென வலியுதித்து ஈடங்கிற்று. இனி சுண்டுச் சொல்லப்படுவது முன்செய்த யுதவிபற்றிவருஞ் செயற்கையெயாகவின், அதன் சிறப்பு இதனார் கூறப்பட்டது. (ச)

விளக்கம்:—நட்பினைப்போலே செய்து அவையக்கடியுள்ள பொருள்கள் எவையேனும் உளவோ? அந்நட்பினைப்போல முறையானதுக்குப் பகைவர் செய்யும் தீங்காகிய வினைவாக்கித்திறகு உரிய

அரியகாவல் எவையேனும் உடனாவோ? என்று இத்திருக்குறள் வினாவு
 கின்றது. அதாவது, கட்பிரிவுச் செய்யவேண்டுமாயின் கட்பிற்கு
 உரியகாபைப் பெறுதல் மிகுதியும் அருமைபென்றும், அவ்விதம்
 பெற்றும் அங்கட்பிரிவுச் செய்யும் உபாயத்தை அறிதல் வேண்டு
 மென்றும், அவ்விதம் உபாயம் அறிந்து செய்யுங்காலத்து அங்கட்
 பானது மாறுபாடு அடைபாது நிற்கவேண்டுமென்றும் அறிதின்
 றோமாதலால், முதலில் கட்பிரிவுச் செய்வது மிக அருமைபென்றும்,
 அங்கட்புத்தான் கைகூடிய விடுமாயின் அதைக் கொண்ட ஒரு
 வகைக் கண்டகாலத்து அவன் பகைவர் மிகப் பயந்தவராய் அவன்
 மீது பகைகொண்டு எதிர்த்துமாட்டாரென்றும், ஆதலால் கட
 பைப்போல் பகைவரைத்தடுத்தும் காவல் வேறொன்றுமில்லை பென்
 னும் அறிதின்றோம். அன்றியும் அவ்வித கட்பு இயற்கை கட்பென்
 னும், செயற்கை கட்பென்றும் இரண்டு விதப்பாடு. அவ்விரண்ட
 னுள் இயற்கையாக அமைந்த கட்பானது ஒருவருக்கொருவர் சாதி
 யால் உண்டாவதும், தேசமுறையால் உண்டாவதும் ஆக இரண்டு
 விதப்படும். இவ்விதம் சாதியும், சுற்றமும் ஆகியவற்றால் உண்டா
 யிய கட்பிரிவு முன்னரே “சுற்றந்தழால்” என்று அரசனுக்குக்
 கூறிய அரசியலுள் ஐம்பத்து முன்றும் திகாரமாக வைக்கப்பட்டு
 உள்ளதால் அவ்வித கட்பு அதனுள் அடங்கிற்று. இனி தேசமுறை
 யால் உண்டாகும் கட்பானது பகைவர் எதிர்த்த காலத்து உண்டா
 கின்றதாதல் பற்றி அது வலியுறுத்தல் என்னும் கார்ப்பத்தெட்
 டாம் அதிகாரத்துள் “துணை வலியென”க் கூறியதாயிற்று. ஆகவே
 இயற்கை அல்லாது முன்னர்ப்பத உதவி ஒன்றினையே எண்ணி

424

திருக்குறள் விளக்கம்

வரும் செயற்கை கட்பினையே ஈண்டுச் சொல்லுகிறாரென்றும் அவ்
 வித செயற்கை கட்பினையே இத்திருக்குறள் எமக்கு அறிவிக்கின்ற
 தென்றும் அறிதின்றோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர் “கட்
 பைப்போல் சிறப்புடையது வேறொன்றுமில்லை என்று அறிதின்றோம்.
 அவ்வித சிறப்பாகிய கட்பிரிவுச் செய்து கொண்டவதற்கு எவ்வித கார
 ணம் கொண்டு செய்தல் வேண்டும்?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவா
 ராயினர்.

782. நிறைநீர நீரவர் கேண்மை பிறைமகிப்
பின்னீர பேதையார் நட்பு.

(பரி.) இ-ள். நீரவர் கேண்மை பிறை நிறை நீர அறிவுடையார் நட்புக்கள் பிறைநிறையுந் தன்மைபோல காடோறு நிறையுந்தன்மைபவாம்,— பேதையார் நட்பு மகிப்பின் நீர மந்தைப்பேதைமையுடையார் நட்புக்கள் நிறைந்த மதி பின் குறையுந்தன்மைபோல காடோறுக்குறையுந் தன்மைபவாம். எ-று.

‘நீரவர்’ எ-ன்றார் இனிமைபற்றி. கேண்மை, சுட்பென்பன ஒருபொருட்கினவி. செய்தாது பன்மையான் நட்பும் பலவாயின. அறிவுடையாரும் அறிவுடையாருக்கு செய்தன முன்சுருக்கிப் பின்பெருகற்கும், பேதையாரும் பேதையாருக்கு செய்தன முன்பெருகிப் பின் சுருக்கற்கும் காரணம் தம்முண்முன்னறியாமையும் பின்னறிதலுமாம். (பு)

விளக்கம் :—அறிவுடையார் செய்கின்ற நட்புக்கள் வளம் பிறைச் சந்திரன் தினந்தோறும் ஒவ்வொரு கலியாகச் சேர்க்கு நிறைவதுபோல் காந்தோறும் நிறையும் தன்மையுடையவரவாய் இருக்குமென்றும், அவ்விதம் அல்லாத அறிவில்லாத பேதையர் செய்யும் நட்புக்கள் பூணச்சந்திரன் பின் ஒவ்வொரு கலியாக ஒவ்வொருநாளும் குறைந்த போவதுபோல் தினந்தோறும் குறைந்த கொண்டேவரும் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, அறிவுடைய பெரியோர் முதலில் நட்புக்கொள்வதற்கு முன் நட்புக் கொள்வதற்கு உரியாரைத் தெரிந்து நட்பினைச் செய்வர் ஆதலால் முதலில் ஒவ்வொரு குணங்களாக ஒருவருக் கொருவர் ஆய்ந்து அறிந்தபிறகு நட்பினைப் பலப்படுத்துவதென்றும், அவ்வித நட்பு பிறைச் சந்திரன்போல் வளர்ந்து பயன் தருமென்றும், அவ்விதம்

நட்பு

485

அறிவவேண்டியவனவற்றை அறியும் அறிவில்லாத பேதையர் நட்புச் செய்யத் தொடங்குவாராயின் ஒன்றும் ஆராயாமல் பூணச்சந்திரனைப்போல் முழுநட்பு முதலிலேயே கொள்வதென்றும், பிறகு ஒன்று கூடி எல்லா இன்பங்களையும் அனுபவிக்க ஆரம்பித்து குற்றங்கள் ஒன்றின்பின் ஒன்றுகத்தோன்ற நாளாக்கு காள் சந்திரன் தேய்ந்து போவதுபோல் அவ்வித நட்புத் தேய்ந்து பின்னர் ஒன்றுமில்லை

மம் போய்விடுமென்றும் அறிவித்தோரும். ஆதலால் அறிவுடைமை யோடு கூடிச் செய்கின்றாட்சேய் நட்பென்றும், அவ்விதமல்லாத நட்பு நட்பாசாதென்றும் அறிந்தோம். இதனை,

“கருத்துணர்ந்த கற்றறிந்தார் கேண்மை பெய்துநான்றும்
குருத்திற் கரும்பு தின்றற்றே—குருத்திற்
கெழிர் செலக் தின்றன்ன தகைத்தரோ வென்று
மதுர யிலாளர் தொடர்வு.”

என்னும் காலடிச் செய்யுளாலும் அறிதல்கூடும் என்றனர். அது கேட்ட மாணிக்கர், “இவ்விதம் அறிவுடைமையார் ஒருவருக்கொருவர் செய்த நட்புப் பிரியாத இறுப்பாதற்குக் காரணம் என்ன?” என்ன லும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

783. நவிரொறு நூனையம் போலும் பயிரொறும்
பண்புடையாளர் தொடர்பு.

(பரி.) இ-ள். பண்பு உடையாளர் தொடர்பு பயிரொறும்=கற்குண முடைய மக்கள் தம்முட்கொண்ட நட்புப் பயிலுத்தோறும் அவர்க்கின்பஞ் செய்தல்—தால் நவிரொறும் நயம்போலும்=தூற்பொருள் கற்குத்தோறும் கற்றார் க்கின்பஞ் செய்தலை யொக்கும். ஏ-ற.

நயத்தினைச் செய்தலான், நயமெனப்பட்டது. இருமையினும் ஒருகா லைக் கொடுகால் மிகுமென்பதாம். இவை யிரண்டுபாட்டானும் அச்சிறப்பிற் கேது கூறப்பட்டது. (க)

விளக்கம்:—எல்ல குணமுடைய மக்கள் தமக்குள் செய்த நட்பானது பழகும்போதும் அவர்க்கு இன்பத்தைச்செய்தல், தூணின் உள்ள பொருளைப் படிக்கும்போதும் படிப்பார்க்கு இன்பம் செய்து தலை ஒத்திருக்கும் என்ற இத்திருக்குறள் கூறென்றது. அதாவது,

54

426

திருக்குறள் விளக்கம்

பழகும்போதும் பழகும்போதும் நட்பு மிகுதியால் ஒரு கால்க்கு ஒருகால் மிகுந்த வருமென்றும், அவ்விதம் மிகுதனால் உண்டா கும் இன்பமானது, தால்நீக்கற்று அதனாலாகிய பயனை அடைய விரும்பிய ஒருவன் மேலும் மேலும் கற்குத்தோறும் கற்குத்தோறும்

பொருளின் இன்பமானது எவ்விதம் அதிகரித்துக்கொண்டே வருகின்றதோ அதுபோல் அதிகரிக்கும் என்றும் அறிவின்றோம் என்றனர். அதனோடே மாணுக்கர் “இவ்விதம் எட்டிக்கொண்டு இன்பமடைகின்ற இருவரும் ஒருவர் ஏதேனும் தவறிப்போவாராயின் மற்றொருவன் குற்றம் செய்தவனோடு மகிழ்தல் வேண்டுமோ? அல்லது அவனுக்குப் புத்திபுகட்டல் வேண்டுமோ?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

784. நகுதற் பொருட்டன்று நட்டன் மிகுதிக்கண்
மேற்சென் றிடித்தற் பொருட்டு.

(பரி.) இ-ள். எட்டல் நகுதற்பொருட்டன்று=ஒருவனோடு பொருவன் எட்டிச் செய்தல் தம்முணுகுதற்செய்தன சொல்லி கையாடற் பொருட்டன்று,—மிகுதிக்கண் மேற்சென்று இடித்தற் பொருட்டு=அவர்க்கு வேண்டாத செய்கை புனதாயவழி முற்பட்டுக் கழறுதற்பொருட்டு. ஏ-று.

பழியும் பாவமும் தருஞ்செய்கை தன்பமே பயத்தவான் வேண்டப் படுவ தன்மையின் அதனை ‘மிகுதி’ என்றும், அதுசெய்தற்கு முன்னே மீட்டல் வேண்டுவதின் ‘மேற்சென்று’ என்றும், இன்சொற்கு மீளாமையின் ‘இடித்தற்பொருட்டு’ என்றும் கூறினார். இதனால் எட்டின் பயன் கூறப்பட்டது. (ச)

விளக்கம்:—ஒருவனோடுபொருவன் எட்டிக்கொள்ளுதல் ஒருவன் குற்றம் செய்தால் மற்றொருவனும் குற்றம் செய்தவனோடு சேர்ந்து தங்கள் தங்களுக்கு இசைந்த வார்த்தைகளைச் சொல்லி கைகப்பதற்கு அன்று என்றும் ஒருவரிடம் குற்றம் கண்டவிடத்து அவன் கருமரிசுக்கினும் மற்றொருவன் தானே முந்தி அவன் செய்த குற்றத்தைச் சொல்லி இடித்துப் புத்தி கூறல்வேண்டுமென்றும் இத்திருக்குறள் கூறியின்றது. அதாவது, எட்டிக்கொண்ட ஒருவன் தன் கண்பன் ஏதேனும் பழியும் பாவமும் தருகின்ற செய்கையைச் செய்வானாயின், பலரால் வேண்டப்படாத அவ்வித அதிக

கிரமச் செயல்களைச் செய்வதற்கு எண்ணிய காலத்து எண்ணிய அச்செய்கை முடிவதற்கு முன்னே விவாகத்து சென்று அவனைப் பழியினின்றும், பாவத்தினின்றும் மீட்டல் வேண்டுமென்றும், அவ்

விதம் மீட்க எண்ணி புத்தி புகட்டும் காலத்து இனிய சொற்களுக்குப் பெரும்பான்மையும் இணங்கி மீளாளுதலால் வன்சொல் கூறிப் புத்திபுகட்டித் திருப்புதல் வேண்டுமென்றும் அறிந்தோமென்றனர். அதனோட மாணுக்கர், “எட்புக் கொள்வதாலாவிய பயன் இதுவென்ற அறிந்தோம். இனி எட்புக்கொள்வதற்கு ஏது காரணமாக வுள்ளது?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

785. புணர்ச்சி பழகுதல் வேண்டா வுணர்ச்சிதான் னட்பாங் கிழமை தரும்.

(பரி.) இ-ள். புணர்ச்சி பழகுதல்வேண்டா = ஒருவனோடொருவன் ஈட்பாதற்குப் புணர்ச்சியும் பழகுதலுமாகிய காரணங்கள் வேண்டுவதில்லை, — உணர்ச்சிதான் ஈட்பாம் கிழமை தரும் = இருவர்க்குமொத்தவுணர்ச்சிதானே ஈட்பாமுரிமையைக் கொடுக்கும். ஏ-று.

புணர்ச்சி = ஒருதேயத்தாராதல்; “இன்றேபோல்கதம் புணர்ச்சிதானே”* என்றதும் அதனை. பழகுதல் = பலகாற் கண்டுஞ் சொல்லாடியும் மருவுதல். இவ்விரண்டுமன்றிக் கோப்பெருஞ் சோழனுக்கும் பிரிசாந்தையார்க்கும்போல உணர்ச்சியொப்பின், அதனே உடனுயிரீங்கு முரிமைத்தாய ஈட்பினைப் பயக்குமென்பதாம். †எட்பிற்குப் புணர்ச்சி, பழகுதல், உணர்ச்சியொத்தவென்னும் காரணமுன்றலுள்ளும் பின்னது சிறப்புடைத்தென்பது இதனாற் கூறப்பட்டது. (இ)

விளக்கம்:—உலகத்தில் ஒருவனோடொருவன் ஈட்பினைச் செய்வதற்குப் புணர்ச்சியும், பழகுதலும் ஆகிய காரணங்கள் வேண்டுவதில்லைபென்றும், அந்ஈட்புக்கொண்ட இருவருக்கும் உள்ள சமமானமாவிய உணர்வே ஈட்பு ஆகக்கூடிய உரிமையை உண்டுபண்ணும் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், ஈட்புக்கொள்ளுபவர் ஒரு தேயத்தாராகவும், பலமுறை கண்டு பேசிப் பழகுகின்ற பழக்கமுடையவராகவும் இருத்தல் வேண்டுவதில்லை என்றும், இருவர்க்கும் ஒத்த அறிவே அந்ஈட்பினை அதிகரிக்கச் செய்

மீன்றதென்றும், ஆதலால் ஈட்புச் செய்வதற்கு வேண்டுவனவாசிய புணர்ச்சி, பழகுதல், உணர்ச்சி ஒத்தல் என்னும் மூன்று காரணம் கணூர் உணர்ச்சி ஒத்தலே நிறப்புடையதாதலால் அதுவே போதுமானது என்றும் அறிவின்றோம். அன்றியும், இதனைப் புறநானூறு ஐம்பத்தெட்டாவது செய்யுளில் “பெரும்திருமாள் வளவன்” என்றும் வளவன் என்னும் சோழனும், “பெருவழுதி” என்றும் பாண்டியனும் ஆகிய இருவரும் ஈட்புக் கொண்டிருந்தகாலத்த அவ்விருவரையும் நோக்கிக் கூறியது போல் “உம்முடைய புகழ் பெடுங்காலம் இருப்பதாக, நீங்கள் ஒருவர் ஒருவர்க்கு உதவி செய்யீராக! நீங்கள் இப்போது கூடியுள்ள ஈட்பினின்றும் வேறுபடாது இருப்பீராயின் இவ்வுலகமானது உங்கள் கையகத்தே தவறாமல் விடைக்கும். ஆதலால் நல்லவரும், நியாயமுடையவரும், ஒழுக்கமுடையவரும் ஆகிய நீதியையும், அன்பினையும் உடைய மனமுடையவராகிய உங்களைப் பிரித்து விடுதற்குச் சமுண்டு வருகின்ற பகைவாறு பயனற்ற மொழிகளைக் கேளாமல் இன்றிருப்பதுபோல் இஈட்பு என்று மிகுத்தல் வேண்டும்” என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ‘இன்றேபோல்கறும் புணர்ச்சி’ என்று கூறும் ஒரு தன்மைவாயிருக்கும் புணர்ச்சி ஒன்றினையே கூறியதாயிற்று. அதுவன்றியும் கோப்பெருஞ்சோழனுக்கும் பிள்ளைந்தயார்க்கும் போல உடலினின்றும் உயிர் நீங்கும் வகையில் ஈட்புமிருக்கும் என்று கூறுவதால் இவ்விருவர்க்கும் உள்ள ஈட்பின் சரிதையை நண்டுக் கூறுவோம்.

உறையூரைத் தனக்கு ராஜதானியாகக் கொண்டு ஆண்ட கோப்பெருஞ்சோழனென்பான் பிள்ளைந்தயார் என்னும் ஓர் புலவர்க்கு உயிர்த்தோழனாக இருந்தானென்றும், இச்சோழன் தன் பிள்ளைகள் இருவரும் தன்மேயிபகைகொண்டு போர்செய்ய வந்தகாலத்த பில்வத்தூர் எற்றியூரால் சமாதானம் செய்யப்பட்டு இருந்தானென்றும், இவ்வித மிகுத்தவன் பாடும் தொழிலில் வல்லவராய்

இருந்தமையாலும் நில்லாப்பொருளின் உண்மை நிலையினை உணர்ந்தவகுதலாலும், தனக்குரிய எல்லாவற்றையும் துறந்து வடக்குச் சென்று இருந்த உயிரை நீப்பதற்கு ஆயத்தமாய் இருந்த காலத்திற் தன்னுடன் உயிரை விடுவதற்கு வந்த பொத்தியாரென்றும்

நட்பு

489

மற்றொரு ஈன்பினரை "நீயிற் மகன் பிறந்தபின் வருக" என்று கூறித்தன் உயிர் நீத்து நின்றானென்றும், இவ்விதம் வடக்குச் சென்று தறவுபூண்டு உயிர் நீத்தான் என்று கேள்விப்பட்ட பிள்ளைகளைப் பார்த்தவர்கள் என்ற புலவரும் உடனே உயிரை நீத்தான் என்றும் அறிவித்தோம். அதுவன்றியும், சோழன் மந்திரியாராய சீனக்க முதலியாரும், பொய்யா மொழிப் புலவரும் கொண்டிருந்த கட்பே உணர்ச்சி ஒத்ததற்கு ஓர் உதாரணமாகும். அது என்னவோ வெணில்? பொய்யா மொழிப் புலவர் தம் காடுவிட்டுப் பாண்டிநாட்டிற்குச் சென்று அங்கு மறைந்த சங்கத்தைய மறுபடியும் நிறுத்த வேண்டி முயற்சித்தும் அது பயன்படாமற் போகவும், பின்னர் சோழநாட்டிற்குச் சென்று அங்கு அக்காலத்துச் சோழன் பிரதம மந்திரியாக இருந்த சீனக்க முதலியாரை ஈன்பினராகப் பெற்று அவருடன் வசித்திருந்த காலத்து ஓர் நாள் மந்திரியார் புலவரோடு தம் மஞ்சத்தில் படுத்துக்கொண்டு பேசி இருக்கவும், அவ்விதம் பேசி இருந்த காலத்து அரசனால் அழைக்கப்பட்ட மந்திரியார் போய்விடவும் மஞ்சலையில் படுத்துப் பேசிய புலவர் பெரும் பொழுது காத்திருந்து அதன்மீதே உறங்கி விடவும், அது அறிந்த முதலியார் மனைவியார் தம் தலைவரது படுக்கையாதலால் தலைவரே பள்ளிகொண்டு உள்ளார் என்று எண்ணினவராய் அப்படுக்கையிற் சென்று படுத்துக் கொண்டனர். பின்னர் மந்திரியார் தம்முடைய தொழில் முடிந்தவுடன் நடுநாத்திரியில் மஞ்சலையில் வந்து பார்த்த காலத்து இருவரும் படுத்திருப்பதைக் கண்டு 'செல்லக்கிடமின் செல்லக்கிடமின்' என்றுகூறி அவ்விருவருக்கும் நடுவில் உறங்கின ரென்றும், இதை எவ்விதமாகவோ அறிந்த அரச

சன் புலவர் மீது ஐயம் கொண்டு அவரை அழைத்து 'இயல்பும் ஒர் படுக்கையில் மூவிரிஞ்சுத்தல் கூடுமோ?' என்று கேட்டதும், பொய்யா மொழியார்,

“தேரையர் செவ்விரீர் உண்ணுப் பழி கம்பார்
நாரியார் தாமதவர் நாமவரை நத்தாமை
கோரைவாய் பெரன்சொரியும் கொல்வி மலை நன்னூர்
ஊரைவாய் மூட உலை முடியில்லையே!”

480 திருக்குறள் விளக்கம்

என்னும் செய்யுளைக்கூறி அரசனை மிழ்வித்தனர். பின்னர் ஒருகால் அவர் மந்திரியாரை விட்டு மற்றோர் ஊர்க்குச் சென்றிருந்த காலத்து, மந்திரியார் உயிர் நீங்கினர் என்று கேள்விப்பட்டு ஒடோடியும் வருதலும், அக்காலத்து மந்திரியார்க்குச் செப்பவேண்டுவன வாகிய நமைக்கிரியைகளை பெல்லாம் செய்து திரும்புகின்ற சோழ னானவன் இவர் ஒடி வருவதைக்கண்டு 'புலவீர்! நீயிர் எற்றக்கு ஒடுகின்றீர்!' என்னதும், 'என்னுயிர்த் தோழனிறந்தான்; அவனோடு இறப்பதற்குச் செல்லுகின்றேன்.' என்று கூறினர். அதன்கேட்ட அரசன் 'புலவீர்! மந்திரியார் இறந்தாலென்ன? அரசனாகிய யான் இருக்கின்றேன்; என்னுடன் வாழ்தல் கூடும்' என்னதும், பொய்யா மொழியார்,

“வாழி சோழ என்வாய் மொழி கேண்மோ
ஊழி நிலவெரி மாளிகையின் வயின்
கட்டினம் கணவன் கலின் பெரு சேக்கை
என்றறி மனைவி நெடிது துயில் கொள
'செல்லக் கிடமின்' எனக்கிடம் தருகெனச்
சொல்லிய நண்பன் தனிச் செல்பவனோ
யானு மேருவன் நற்றிணை அவர்க்கே!”

என்று கூறிச் சென்றபிறகுச் சென்ற அங்கு மனைவியோடு வரிந்து கொண்டு இருக்கின்ற சேக்கை யுதவியாரை நோக்கி,

“அன்று நீ செல்லக் கிடவென்றாய் ஆயினையோடு
இன்று நீ வாணுக மேறினாய்—மன்றல் கமழ்

மாணாக்கும் வேலியியர் மாளே கண்டியர்
சேன்கா செல்லக்கிட”

என்றும் வெண்பாவைப் பாடுதலும் அய்விரண்டு தேசங்களும்
பிரிந்து நடுவில் இடம் விடக்கண்டு நடுவில் படுத்த உயிர் துறந்த
னர். ஆதலால், உணர்ச்சி ஒன்று மாத்திரம் ஒத்திருக்குமாயின் அந்
சட்பானது எக்காலத்தும் நீங்காததென்றும் அறிந்தோ மென்ற
னர். அதனேட்ட மாணாக்கர், “சிலர் சட்புக் கொண்டு நடுவில் அந்
சட்பினின்றும் நீங்குவது எக்காரணம் பற்றி?” என்னதும், சூரி
யியர் கூறுவாராயினர்.

நட்பு

431

786. முகநக நட்பது நட்பன்று நெஞ்சத்

தகநக நட்பது நட்பு.

(பரி.) இ-ள். முகம் நக சட்பது சட்பு அன்று=கண்டவழி அகமொ
ழிய முக மாத்திரமே மனமும்வகை சட்புமது சட்பாகாவ;—நெஞ்சத்தகம்
நக சட்பது சட்பு=அன்பால் அநுமலர சட்புமதே சட்பாவது வ-ற.

நெஞ்சின்கண்கழுவதனை ‘நெஞ்ச’ வன்றார். இவ்வந்த வதழீஇய வெச்ச
யும்ம விசாரத்தாற் றெக்க வ. இதனால் இரண்டும் ஒருங்கே மலரவேண்டி
மென்பது பெற்றும். (உ)

விளக்கம்:—அன்பின் நிகழியால் மனமும் மலரும்படி சட்பு
புக் கொள்வதே சட்பாகுமென்றும், அதாவன்றிக் கண்ட இடத்தே
அகத்தில் அன்பு கொள்ளாது புறத்தில் முகம் மாத்திரம் மலர்க்து
சட்புக்கொள்வது சட்பு ஆகாது என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்
றது. இதனால், நீங்கள் மேல் வினையிபடி அகமும், முகமும்
ஒன்று படுமபடி அன்புகொண்டு சட்புக் கொண்டவர் எக்காலத்தும்
விடாத சட்பினராய் இருப்பவென்றும், அவ்விதமல்லாது மனத்
தில் சிறிதும் அன்பில்லாது பொய்மைபாக நடித்த அன்பு
கொண்டவர்போல் முகத்தை அலர்ந்திக் காண்பிப்பவர் சட்பானது
நெடுகரள் சில்லாது பிரிந்து போகுமென்றும் அறிந்தோம் என்ற
னர். அதனேட்ட மாணாக்கர், “இவ்விதம் முகமும் அகமும் ஒன்
றுக அன்புகொண்டு சட்புக்கொண்டால் ஒருவருக்கொருவர் எவ்வித

உபகாரத்தைச் செய்துகொள்வர்?" என்னதும், ஆசிரியர் உறுவா ராயினர்.

787. அழிவி னவைநீக்கி யாறுய்த் தழிவின்க ணல்ல ஊழப்பதா நட்டி.

(பரி.) இ-ள். அழிவினவை நீக்கி ஆறு உய்த்து = கேட்டினைத் தருந் திரெறினைச் செல்லுதலால் விலக்கி ஏனை என்னெறினைச் செல்லாக்காற் செலுத்தி—அழிவின்கண் அல்லல் உழப்பது எட்டாம் = தெய்வத்தாற் கேடுவந்துழி ஆறு விலக்கப்படாமையின் அத்தன்பத்தை உடனனுபயிப் பதே ஒருவனுக்கு எட்டாவது. ௭-ற.

ஆறென வருகின்றமையின், அழிவினைத் தருமவை பென்றெழிந்தார். "தெருண்டவழிவினவர்", *என்புழிப்போல இன்சாரியை நிற்க இரண்ட

* நாலடியார், இரவச்சம், 1.

482 திருக்குறள் விளக்கம்

ஊறு தொக்கது. இனி கையென்று பாடமொன்று அறந்தபுழிப்பிழிவி லுஞ் செல்வவழிவினும் வந்த தன்பல்சென்றும், அழிவின்க ழினைப்ப தற்கு யாக்கை யழிவின்கென்றும் உணர்ப்பாரு முளர். (௮)

விளக்கம்: —எட்டிக்குண்ட ஒருவன் அவனுக்குக் கேட்டி னைத்தருகின்ற தீயவழிகளில் செல்லுவானாயினி அவ்வாறு செல் வாறு அவனை விலக்கி அத்தீயவழிகளுக்கு மாறாயி நல்லவழி களில் செலுத்தியும், ஊழ்வலியால் அவனுக்குக் கேடு சம்பவித்த காலத்த அவ்வித கேட்டினை எட்டபாவினவன் விலக்குவது கூடா தாதலால் அக்கேட்டால்வரும் தன்பத்தைத் தாறும் அனுப வித்த நிற்பதே ஒருவனது எட்டின் செயலாகும் என்றும் இத்திருக் குறள் உறுகின்றது. இதனால், உண்மை எட்டிக்குண்ட ஒருவன் தன் நண்பனுக்கு நல்லறிவு ஊட்டியும், நீதியல்லாத வழிகளில் செல்லாமல் தடுத்தும், நீதியானவைகளை செய்யும்படிச் செய்தும், தன் எட்டினனது ஊழ்வலியால் தீமையை அனுபவிக்க நேரின் அதனைத் தாறும் உடன் அனுபவித்தல் வேண்டும் என்றும் அறிந்

தோம். அன்றியும், இதனை இராமாயணத்தில் இராவணனுக்குப் புத்திகூறிய குப்பகர்ணனிடத்தும், பாரதத்தில் துரியோதனனுக்குப் புத்திகூறிய பீஷ்மன், தரோணன் முதலியவர்களிடத்தும் காணுதல் கூடும் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், “இவ்விதம் தன் ஈட்பினனுக்கு வந்த துன்பத்தைத் தடுக்கும் காலத்த மிக விரைந்துசெய்தல்வேண்டும்னோ?” என்னனும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

788. உடுக்கை யிழந்தவன் கைபோல வாங்கே
யிடுக்கன் கனாவதா நப்பு.

(பர்.) இ-ள். உடுக்கை இழந்தவன் கைபோல—அவையிடை ஆடை குலைந்தவனுக்கு அப்பொழுதே கைசென்றதலி அவ்விரவால் கையுமாற போல,—ஆங்கே இடுக்கன் கனாவது எட்பாம்—எட்டவனுக்கு இடுக்கன் வந்தாழி அப்பொழுதே சென்றதலி அதனைக்கனாவதே எட்பாவது. எ-று. அந்நன்சாத்தந்த எக தன்மனத்தினுமுற்படுதலின், அவ்விரவு இடுக்கன் கனாவழியும் அந்நன்சாத்த தொழிலுடையவியிலும் வருவிக்க. உடையவன் குழியில் எட்பின்மே வேற்றப்பட்டது. (அ)

நிப்பு

433

ஆதலால்:—கையினிடத்தே வின்ற ஒருவன் உடுத்தி இருந்த ஆண்ட ஆயிழந்து மேலேழேருமாயின், நேர்ந்த அப்பொழுதே அவ் யடுக்கை இழந்த அவனது கையானது சென்று அயிழந்த வஸ்தி சந்தை உடுத்தி அவனுக்கு அவமானத்தை நீக்குவதுபோல், தன்னிடத்த வந்த எட்புக் கொண்டவனுக்குத் தன்பம் வந்தகாலத்தத் தன்பம் வந்த அப்பொழுதே போய் உதவி அத்தன்பத்தினை நீக்குவதே எட்பென்று சொல்லப்படுவது என்று இத்திருக்குறள் கூறு வின்றது. ஆதலால், ஆடையிழந்தவனுக்கு வந்த அவமானத்தினை அவன் கையானது அவன் மனத்திற்கும் முன் சென்று தடுப்பதற்கு அவ்வாடையைக் கட்டுகின்றதே அதுபோல் மனத்தினும் விரைந்து சென்று தன் ஈட்பினன் துன்பத்தை நீக்க முயலல் வேண்டும் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், “இவ்விதம் விரைந்து துன்பத்தை நீக்குவது எது? எனதைக் கருவியாகக் கொண்டு நீக்குதல் வேண்டும்?” என்

789. நட்பிற்கு வீற்றிருக்கையாதென்றிற் கொட்டின் தி
யொல்லும்வா யுன்று தலை.

(பரி.) இங். நட்பிற்கு வீற்றிருக்கையாதெனின் = நட்பினுக்கு அரசிருக்
கையாதெனின், — கொட்டி இன்றி ஒல்லும்வாய் ஊன்றும் தலை = அகிலத்து எஞ்
ஞான்தம் திரிபின்றி இயலுமெல்லையெல்லாம் அறம்பொருள்களின் தனரா
மைத் தாங்குந் திண்மை. ஏ-று.

ஒருஞான்தம் வேறுபடாத மறமையின்மைகட்டு உறநியாய அறம்
பொருள்களின் தனர்த்துதி அந்தனர்த்தி நீக்கி அவற்றின் கணிதத்ததற்கு
மேல் ஒரு செயலுயின்மையின், அதனை நட்பிற்கு முடிந்தவெல்லையென்
ருர். (க)

விளக்கம்:—நட்பிற்கு அரசிருக்கையோன்ற முதன்மை
பாவத எது எனின்? அந்நட்பானது எக்காலத்தம் சிறிதும்
வேறுபாடு இல்லாத செத்தும் இடங்களிலெல்லாம் கூடிய அளவு
அறம், பொருள்களில் தனராது இருக்கும் வண்ணம் தாக்குகின்ற
வண்மை என்று இத்திருக்குறள் கூறியின்றது. ஆதலால், நட்பிற்கு
முடிந்த எல்லையாவது ஒரு காலத்தம் சிறிதும் வேறுபடாத இருப்
பு 55

484 திருக்குறள் விளக்கம்

பதற்கு அறம், பொருள்களில் தன் நட்பினனுக்குக் குறைவு வந்த
காலத்த அக்குறைவை நீக்கும்படி அறத்தின் வழி நிற்கச் செய்
தும், பொருள்களில் தனர்த்திவந்த காலத்தப் பொருளை உதவியும்
அவன் அடையவேண்டிய இம்மைப் புகழையும், மறமை வான
உலகக்கையார் அவனை அடையச் செய்வது நட்பின் முடிந்த எல்லை
என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “நட்புக்
கொண்ட ஒருவருக்கொருவர் தம் நட்பின் மிகுதியைப்பற்றி மற்ற
ஒருவரிடத்தப் புகழ்ந்த சொல்லிக் கொள்ளல் வேண்டுமோ?”
என்னலும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

790. இனைய ரிவரெமக் கின்னரம்பா மென்று

புணியினும் புல்லென்னு நட்பு.

(பரி.) இ-ள். இவர் எமக்கு இணையர் யாம் இன்னம் என்ற புணியினும் = இவர் எமக்குத் துணையன்பினர் யாமிவர்க்கித்தன்மையமென்று ஒருவரை யொருவர் புணர்ந்து சொல்லினும், —சட்புப் புல்லென்னும் = சட்புப் புல்லி தாய்த் தோன்றும். எ-று.

இவர்க்கென்பது வருவிக் கப்பட்டது. தாம் அவரென்னும் வேற்றுமை யின்றி வைத்துப் புணர்ந்துரைப்பினும் வேற்றுமையுண்டாமாகலின், சட்புப் புல்லென்னுமெனஞர். இவை வைத்துபாட்டரணும் சட்பினதிலக்கணங் கூறப்பட்டது. (வி)

விளக்கம் :—சட்புக்கொண்டவர் தம் சட்பு இத்தனைத் தருதி யுடையது என்று பிறர் அறியவேண்டி. ஒருவருக் கொருவர் எதி ரெதிராக இருந்து கொண்டு 'இவர் எமக்கு இவ்வளவு பெரிய தோர் அன்பின உடையவர்; நாம் இவர்க்கு இவ்வித தன்மையினை உடையோம்' என்று ஒருவரை ஒருவர் அலங்கார வார்த்தை களால் புகழ்ந்து சொல்லிக் கொள்ளின், அவ்வித சட்பு அற்ப மாகவே காணப்படும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆத லால், உண்மை சட்புக்கொண்ட சட்பினர் இவரென்றும் நாமென் றும் வேறுபடுத்திக் கூறிய சொற்களாலேயே, எவ்வளவு வேறு பட்ட சொற்களால் தம்மைப் புகழ்ந்து சொல்லிக் கொள்ளினும், வேறுபாடாகக் காணப்பட்டு சட்பின் உறுதியை உண்டாக்காதென்

நட்பாராய்தல்

485

றும், வேறுபாடு அற்று ஒருவருக்கொருவர் எதிரே புகழாது இருப் பதே உண்மை சட்பென்றும் அறிந்தோம். இதனை,

“ஆசனிக் காணாவிடத்து அன்பாரவேறுதித்தல்
நேசனையு மப்படியே வாச மனைபாளைப்
பஞ்சனையில் மைந்தரை நெஞ்சில், வினை
யாளை வேலை முடிவில்.”*

என்றபடி, உண்மை அன்பு கொண்ட கட்பினர் ஒருவருக் கொருவர் நேரே புகழாது, ஒருவர் இல்லாத இடத்தில் மற்றொருவர் அன்பு மிகுந்து மனத்தால் துதித்தல் வேண்டுமே அன்றி நேரே புகழ்ந்து கொள்ளுதல் கூடாதென்றும், அவ்வாறு புகழ்ந்தால் அது சட்பு ஆகாதென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், “ இவ்வதிகாரத்தால் சட்பு என்பது இது என்பதையும், அதன் சிறப்பினையும், அதன் பயனையும், அதன் இலக்கணத்தையும் அறிந்தோம். இனி அவ்வித கட்பினரைத் தெரிந்து கொள்ளல் வேண்டுமன்றோ? அவ்விதம் தெரிந்து கொள்வதற்கு நம் ஆசிரியர் செய்யப்படுபவர் என்ன அருள் செய்கின்றனர் என்று அறிப விரும்புகின்றோம்” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

80. அதிகாரம்.

நட்பாராய்தல்*.

(பரி.) அஃதாவது மேற் சொல்லிய விளக்கணத்தாரை யாராய்தறிந்தே சட்க வேண்டுதலின், அவரை யாராயுந் திறம். அதிகாரமுறைமையும் இரண்டு விளக்கும்.

விளக்கம் :—அதாவது, முன் அதிகாரத்தில் கூறிய சட்புக்குரிய இலக்கணமுடையாரை ஆராய்ந்து, பின்னர் சட்புக்கொள்ள வேண்டுவது ஆதலின், அவ்வித கட்பினரை ஆராயும் தன்மையே நட்பாராய்தல் எனப்படும். அதன் பொருட்டே இவ்வதிகாரம் அதன் பின்னர் வைக்கப்பட்டு உள்ளது என்று அறிகின்றோம்

* தனிப்பாடத்திசட்டு.

486

திருக்குறள் விளக்கம்

என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “ அவ்வாராய்தலின் திறத்தைக் கூறல் வேண்டும்” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

791. நாடாது நட்பலிற் கேடில்லை நட்பின்

விடிவலை நட்பாளர் பவர்க்கு.

(பரி.) இ-ம். எட்டி ஆன்பலர்க்கு எட்டின் வீடு இல்லை = எட்டின் வீடும்பி அதன் கண்ணை நிற்பார்க்கு ஒருவனோடு எட்டிச் செய்தின் அதனை விடுதலுண்டாகாது;—எட்டி எட்டிற் கேடு இல்லை = ஆகவான், ஆராயாது எட்டிச் செய்தல்போலக் கேடுதருவது யிறிதில்லை. ஏ-று.

ஆராய்தல் = குணச் செய்கைகளது கண்மையையாராய்தல். கேடு—ஆரு பெயர். எட்டிற் குமவரென்றும் வேற்றுமையின்மையின், 'விடிவலை' என்றும், அக் வேற்றுமையின்மையான் அவன்கட் பழிபாவங்கள் தமவாமாசலின் இருமையும் கெடுவென்பது கோக்கி 'எட்டிற் கேடு இல்லை' என்றும் கூறினார். (ச)

விளக்கம் :—உலகத்து எட்டி என்பதனை விரும்பி அந்நட்டி னிடத்தே கிடைத்து நிற்பார்க்கு ஒருவனோடு எட்டிச் செய்ய வேரின், பின் அந்நட்டினை விடுதல் கூடாததலால், ஆராயாது எட்டிச் செய்வானுயின் அதைப் போல் பின்னர் கேடு தரும் செய்கை வேறு ஒன்றாயிற்று பென்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், ஒருவன் ஒருவனோடு எட்டிச் செய்ய வேண்டுமாயின் தான் எட்டிச் கொள்ளுகிறவனது குணங்களையும், செய்கைகளையும் ஆராய்ந்து குணமும், செயலும் கண்மையாக இருக்குமாயின் அவ்வித எட்டினைச் செய்தல் வேண்டுமென்றும், ஏனெனில்? அவ்வாறு எட்டைக் கொண்ட பிறகு எட்டிச் கொண்டவனும் தானும் ஒருவித வேறுபாடும் இல்லாது இருக்க வேண்டுமாதலாலும், அவ்வித மிருக்குங்கலத்து எட்டிச் செய்தவன் தீக்குணங்கள் உடையவனும், தீச் செயல்கள் உடையவனும் ஆக இருப்பானுயின் அதனால் அவன் செய்கின்ற காரியங்களால் அவனுக்கு வருகின்ற பழியும், பாவங்களும் தனக்கும் வருமா தலாலும், அவ்வாறாயாது செய்த எட்டின் மூலமில்லாமல் இம்மைய் பவகுதிய புகழையும், மதமைய்போக மாயித் தேவ போகத்தையும் இழக்க நேருமா தலால் 'எட்டிற் கேடு இல்லை' என்ற ஆசிரியர் எட்டின் ஆராய்தலை முடி நட்பாளராய்தல் 437

லாவது கூறினர் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “இய்விதம் ஆராயாது நட்புச் செய்தவனுக்குப் பழிபாவங்கள் தான் உண்டாகுமோ? அல்லது இன்னும் ஏதேனும் துன்பங்கள் நேருமோ?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

792. ஆய்ந்தாய்ந்து கொள்ளாதான் கேண்மை கூண்...

தான்சாந் துயரந் தரும்.

[முறை]

(பரி.) இ-ள். ஆய்ந்த ஆய்ந்து கேண்மை கொள்ளாதான் = குணமுஞ் செய்கையும் கல்லனென்பதும் அல்லனென்பதும் பலகாலாராய்ந்தும் பலவாற் றுணராய்ந்தும் ஒருவனோடு நட்புக் கொள்ளாதவன் — கடைமுறை தான் சாம் துயரம் தரும் = முடிவிற றுள்ளாதற்க்கதுவாய துன்பந்நினைத் தன்மாநீரூர் விளக்கவேண்டாமற் றுணேவிளக்கும். ஏ-று.

கடைமுறைக்கண்ணென இறுதிக்கட்டொக்க ஏழாவது விரிக்க. குண முஞ் செயலுக் தியானோடு கொள்ளின் அவற்கு வரும்பகைமை மெய்லாத் தன்மேல்வாய்ப் பின் அவற்றுவிறந்துவிடு மென்பதாம். இஃ யிரண்டுபாட் டானும் ஆராயாவழிப்பயிமுக்குக் கூறப்பட்டது. (உ)

விளக்கம்:—நட்புக்கொள்ளும் காலத்து அந்நட்புக்கொண்ட வனது குணத்தாலும், ரொபலாலும், கல்லவனென்பதும், கல்லவ னல்லாத தீயவன் என்பதும் பல முறையிலும் பலகாலங்களிலும் ஆராய்ந்து நட்புக்கொள்ளாவிடின், அவ்வித நட்பானது முடிவில் தான் சாதற்கு ஏதுவாகிய துன்பங்களைத் தன்னுடைய பகைவர் விளைவிக்காமலே தானே கொண்டுவந்துவிடும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அது என்விரையோவெனில்? நற்குணமும், நற்செய லும் இல்லாத தீயவனோடு நட்புக்கொண்டால் அவனது தீமையால் பலர் அவனுக்குப் பகைவர் ஆகித் தீங்கினை இழைக்கும் காலத்து அப்பகைமையும், தீங்கும் நட்புக்கொண்ட தனக்குமாயி அதனும் பின்னர் இறந்து விடவேண்டியவரும் என்று அறிந்தோம் என்ற னர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “மேற்கூறிய இரண்டு திருக்குறள் களாலும் ஆராயாது செய்யும் நட்பினால் வரும் துன்பத்தை அறிந்தோம். இஃ அந்நட்பினை ஆராயும் திறத்தையும் கூறல்

438

திருக்குறள் விளக்கம்

793. குணனுங் குடிமையும் குற்றமும் குன்ற

வினனு மறிந்தியாக்க நட்பு.

(பரி.) இ-ள். குணனும் குடிமையும் குற்றமும் குன்ற இன்னும் அறிந்து=ஒருவன் குணத்தினையும் குடிப்பிறப்பினையும் குற்றத்தினையும் குறைவற்ற சுற்றத்தினையுமாராய்த்தறிந்து,—நட்பு யாக்க=அவனோடு நட்பு செய்க. எ-து.

குற்றமில்லாதார் உலகத்தின்மையின் உள்ளது பொறுக்கப்படுவதாயின் அவர் நட்பு விடற்பாற் நன்றென்பார் 'குற்றமும்' என்றும், சுற்றப்பிணிப்புடையார் எட்டாரோடும் பிணிப்புண்டு வருதலிற் 'குன்றவினனும்' என்றும், விடப்படிற் நக்குறையாமென்பார் 'அறிந்தியாக்க' என்றும் கூறினார். (க)

விளக்கம்:—ஒருவனிடத்து நட்புச்செய்ய வேண்டுமாயின் அவனது குணத்தினையும், அவன் குடிப்பிறப்பினையும், அவனிடத்து உள்ள குற்றத்தினையும், அவனுடைய குறைவு அற்ற சுற்றத்தாரையும் ஆராய்ந்து அறிந்து அவனோடு நட்புச்செய்தல் வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், உலகத்துக் குற்றமில்லாதவர்கள் ஒருவரு மில்லைபென்றும், "அரிபகற் குசற்றார் கண்ணுற் தெரியுங்கா, விண்மை யரிதே வெளிறு" என்று முன்னரே தெரிந்து தெளிதல் என்னும் அதிகாரத்துள் கூறியதுடன், அவ்வதிகாரத்தின் உள்ளேயே "குணநாடிக் குற்றமு நாடி யவற்றான், மிகைநாடி மிக்க கொளல்" என்று கூறியிருப்பதால் குற்றம் சிறியதாக இருந்து குணம் பெரியதாக இருக்குமாயின் அச் சிறியதோர் குற்றங்களை யே எண்ணி அவனை நட்புக்கொள்ளாது விடுதல் கூடாதென்றும், அதுவன்றியும் பெரியதோர் உறவினரால் பிணிக்கப்பட்டு உள்ள தகுதியுடையவரையின் தான் நட்புக் கொள்பவரிடத்தும் பிணிப்புண்டு விடாது நட்புக்கொள்ளுவானாதலால் அவ்வித தகுதியுடையான் ஒருவனை ஆய்ந்து அறிந்து

எட்டிக்கொள்ளுதல் வேண்டுமென்றும், அவ்வாறு கொள்ளாது விடின் கொள்ளாதவனுடைய குற்றமே ஆகும் என்றும் கூறியதாக அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “இத்திருக்குறளால் குணத்தைப்பற்றியும், குற்றத்தைப்பற்றியும், குறையாத சுற்றத்தைப்பற்றியும் அறிந்தோம். ஆயின், குடிப்பிறப்பைப்பற்றி நடப்பாராய்தல்”

விளக்கிக் காட்டவில்லை ஆதலால் அதனை அறிய விரும்புகின்றோம்” என்னலும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

794. குடிப்பிறந்து தன்கட் பழிநாணு வாணைக் கொடுத்துக் கொள்ளவேண்டு நட்பு.

(பரி.) இ-ள். குடிப்பிறந்து தன்கட் பழி நாணுவானை = உயர்ந்த குடியின்கட்பிறந்து தன்மாட்டு உலகோர்சொல்லும் பழிக்கஞ்சுவானை — கொடுத்தும் எட்டிக் கொள்ள வேண்டும் = சில கொடுத்தாயினும் எட்டிக்கொடல் நிறத்தது. ஏ-று.

குடிப்பிறப்பாற்றான் பிழைசெய்யாமையும், பழிக்கஞ்சலாற் பிழைத்தன பொறுத்தலும் பெற்றும், இவை யிரண்டுமுடையானைப் பெறுதலருமையின், அவனட்பை சிலகொடுத்துக் கொள்க வென்பதாம். (ச)

விளக்கம்:—உயர்ந்த குடியில் ஒருவன் பிறந்து தன்னிடத்து உலகத்தார் சொல்லும் பழிக்கு அஞ்சுபவனாக இருப்பானாயின், அவ்வித தகுதியுடையான் நட்பினை அவன் விரும்பும் பொருள் சில கொடுத்தாராயினும் கொள்ளுகல்வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், ஒருவன் உயர்ந்த குடியில் பிறந்திருப்பானாயின் அக்குடியில் பிறக்கவன் பிழை செய்ய மனவிகையாடுவன்றும், பழிக்கு அஞ்சுகின்றவனாகுதலால் தன்னோடு எட்டிக்கொண்டவன் பிழையைப் பொறுத்தல் குணமுடையவனுயிருப்பானென்றும், அவ்விதம் இரண்டு சுற்றுகள்களையும் பெறுவது அருமைபாதலால் அவ்விதம் உடையவன் நட்பினனாகக் கிடைப்பானாயின் அவனது நட்பினை விலை கொடுத்தாராயினும் கொள்ளுகல் வேண்டுமென்றும் அறிவின்றோமென்றனர். ஆதலால், நீங்கள் விள

விவ குடிப்பிறப்பின் தருதியையும் இத்திருக்குறளால் அறிந்தோ
மென்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கள், " இவ்விதம் நற்குடித் தேர்ந்த
முடையான் பழிக்கு அஞ்சபவனும், பிழை பொறுப்பவனுமாக
இருப்பானாயின், அவன் தன்னிடத்து எட்புக் கொண்டான் ஒரு
வன் செய்த குற்றத்தை மகிழ்ந்து அதற்கு உடன்படுவானோ?
அவ்விதம் உடன்படுவானாயின் அவனை எப்பினனாகக் கொள்ளுதல்
கடுமோ?" என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

440

திருக்குறள் விளக்கம்

795. அழச்சொல்லி யல்ல திடித்து வழக்கறிய

வல்லார் நட்பாய்ந்து கொளல்.

(பி.) இ-ள். அல்லது அழச் சொல்லி = தாம் உலகவழக்கல்லது செய்
யக் கருநிற் சோகம்பிறக்கும்வகை சொல்லி விலக்கியும்—இடித்து = செய்தக்
காற் பின்னுஞ் செய்யாவகை கெடுக்கியும்—வழக்கு அறியவல்லார் = அக்
வழக்குச் செய்யாவழிச் செயலிக்கவும் வல்லாரை—ஆய்ந்து எட்புக் கொள்ளல் =
ஆராய்ந்து எட்புக் கொண்க. ஏ-று.

அழச்சொல்லி இடித்தெனவந்த பரிசாரவினைகளால் அவற்றிற்கேற்ற
குற்றவினைகள் வருவிக்கப்பட்டன. வழக்கு = உலகத்தார் அடிப்படச் செய்து
போந்த செயல். தம்மொடு எட்டாரும் அறியும்வகை அறிவித்த வரிதாக
வின், 'அறியவல்லார்' என்றார். இரண்டாவது இறுதிக்கட் டொக்கது. (௯)

விளக்கம் :—உலகத்தில் வழக்க மில்லாதது ஒன்றைத் தாம்
செய்ய எண்ணில் தமக்கு எல்லறிவு பிறக்கும் விதம் என்னெறி
களைத் தாம் அழும்படியாகச் சொல்லி விலக்கியும், ஒர்வேளை செய்து
விடின் மறுபடியும் செய்யாவிதம் இடித்துப் புத்தி கூறியும், அவ்வி
தம் தீசெறியிற் செல்ல ஒட்டாத செயலிக்கவும் வல்லமை யுடைய
வாரை ஆராய்ந்து கோக்கி எட்புக்கொள்ளுதல் வேண்டும் என்று
இத்திருக்குறள் கூறியின்றது. அதாவது, உலகத்தார் பண்டைக்
காலமுதல் வழங்கி வந்த வழிகளை விடுத்துக் குற்றம் பொருத்திய
வழிகளில் தம்மிடத்து எட்புக்கொண்டார் செல்வாராயின் அவரை
அவ்விதம் செல்லவொட்டாத தடுத்தும், ஒர்வேளை வழி வலியால்

சென்றாரேனும் மறுபடியும் அவ்விதம் செல்வாத வண்ணம் இடித்துப் புத்தி கூறியும் சிறப்பவரே ஈட்பினரென்றும், அது விட்டுத் தம் ஈலம்செறி ஈட்பினர் நிலழிச் செல்லும் காலத்த உடனிருந்து மறிழுவார் ஈட்பினரல்லரென்றும், இவ்விதம் அழச்சொல்லி இடித்துப் புத்தி கூறும் ஈட்பினராலேயே இம்மை மறுமையாகிய இரண்டும் கிடைக்குமா தவரம், அவரைத் தேர்ந்து கொள்ளுதல் வேண்டுமென்றும் அறிந்தோமென்றனர். அதுசேட்ட மாணுக்கர், “இவ்விதம் ஈட்பினராயினர் தனக்கு வறுமை வந்த காலத்தம் தன்மேலே உடனிருந்து ஈட்பினராக இருப்பாரோ? இராரோ?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

நட்பாராய்தல்

441

796. கேட்டினு முண்டோ குறுதி கிளைஞரை
நீட்டி யளப்பதோர் கோல்.

(111.) இ-ள். கிளைஞரை நீட்டி அளப்பத ஈர்கோல் ஒருவனுக்குச் சேடென்பது தன்னட்டாராகிய புலங்களை யெஞ்சாமலளப்ப தோர்கோல்;—கேட்டினும் ஒருதுதி உண்டு—ஆகலின், அதன் கண்ணும் அவனார் பெறப் படுவதோர் ஈல்லறிவுண்டு. ஏ-று.

தந்த ஈட்பெல்லைகள் ஈருங்கியிருக்கவும் செல்கக்காலத்துப் புறத்துத் தோன்றும்போத்தார் பின் கேடு வந்தாழிச் செயல்வேறுபடுதலின் அக்கேட்டால் அவை வரையறுக்கப்படுமென்பதபற்றிக் கேட்டினுள் ‘கோல்’ ஆக்கியும், அதனும் அவரை யளந்தறிந்தால் ஆவாராயே கோடலின் அவ்விதவை ‘உறுதி’ என்றல் கூறினார். கிளைஞர்—ஆகுமெயர். இஈத்தேசேசவுருவகம். இவை ஈரங்கு பாட்டாளும் ஆராயுமாதும், ஆராய்த்தால் ஈட்பப்படுவார் இவரென்பதாஉல் கூறப்பட்டன. (க)

விளக்கம் :—ஈட்புக்கொண்டுள்ள ஒருவனுக்குச் செல்வக்கேடு வந்த காலத்து அக்கேடுமென்று சொல்லப்படுவது தன்னுடைய ஈட்பினராகிய நிலங்களைக் குறைபாமல் அளக்கின்ற ஈர் அளவு கோலாகுமென்றும், ஆதலால் அச்செல்வக்கேட்டாலும் அவன்

அடையக்கூடிய நல்லறிவு உண்டாகுமென்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, ஒருவனிடத்துத் தமக்கு உண்மையாகவே பெரியதோர் நட்பு இல்லாதிருக்கவும் அவனிடத்து உள்ள செல்வத்தைக் கவரும் வண்ணம் தம்முடைய நட்பினை அவன் அறியாவண்ணம் அவனிடத்தே வந்து பயனை அனுபவித்தவர், பின் தம் நட்பினனுக்குச் செல்வக்கேடு வந்தகாலத்து முன்போல் வாராது செயல் வேறுபட்டு நிற்பாராதலால், அவ்வித நட்பல்லா நட்பினரை அளந்து பார்ப்பதற்கு வறுமையே ஓர் அளவு கோலாகும் என்று அறிந்தோமென்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "ஓர்கான் அறிவினாத ஒருவனிடத்து ஒருவன் நட்புக் கொண்டானாயின் நட்பினனாகக் கொண்ட அவனை என் செய்தல் வேண்டும்?" என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

56

442 திருக்குறள் விளக்கம்

797. ஊதிய மென்ப தொருவற்குப் பேதையார்

கேண்மை யொரீஇ விடல்.

(பரி.) இ-ள். ஒருவற்கு ஊதியமென்பது=ஒருவனுக்குப் பேறென்ற சொல்லப்படுவது—பேதையார் கேண்மை ஓரீஇ விடல்=அறிவிலாரோடு நட்புக் கொண்டானாயின் அதனை யொழிந்து அவரினீங்குதல். ஏ-று.

நட்பொழிந்தாலும் நீங்காக்கால் "வெறிகமழ் சந்தனமும் வேண்டையும் வே" *மாறபோலத் திங்கு வருதலின் 'விடல்' என்றும், நீங்கியவழித் திங்கொழிதலேயன்றி இருமை யின்பத்திற் குரிமை பெய்தலு முடைமையின் அதனை 'ஊதியம்' என்றாக் கூறினார். (வ)

விளக்கம் :—ஒருவன் அறிவிலாரோடு நட்புக் கொண்டானாயின், அந்நட்பினின்றும் நீங்கி அவரை விட்டுப் பிரிதல் அவனுக்குப் பெறுகின்ற செல்வங்களுக்கெல்லாம் பெரியதோர் செல்வமாகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஏனெனில்? நட்புக்கு உரியனல்லன் என்று அறிந்து அவனது நட்பினின்றும் நீங்காது அவர்கோடு இருக்கின், மூங்கிற்காடு பற்றி எரியும் காலத்து அக்காட்டிதுள்ள

வாசனை விசும் சந்தனமாமும், வேங்கைமாமும் உடன் வெந்த
போவதுபோல், அவனுக்கு உள்பகைவர் அவனை அழிக்கும் கால
த்த அத்தியவன் நட்பால் தானும் அழியவேண்டி வருமென்றும்,
ஆதலால் அப்பகைவனை விட்டு நீங்கிய காலத்தத் தீங்கடையா
திருப்பதடன் புகழையும், புண்ணியத்தையும் அடைதல் கடும்
என்றும் அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், “இதனால்
தீயாத நட்பை விடுதல் வேண்டும் என்று அறிந்தோம். ஆயின்,
நட்பினொன்றை உறிச் சமரத்தத் கைவிடுபவர் நட்பினை என் செய்
தல் வேண்டும்?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

798. உள்ளற்க வுள்ளஞ் சிறுகுவ கொள்ளற்க
வல்லற்க னூற்றறுப்பார் நட்பு.

(பரி.) இவ்வள்ளம் சிறுகுவ உள்சந்தம்மூக்கஞ் சருங்குதற்குக்
காரண மாய வினைகளைச் செய்ய நினையாதொழிசு;—அல்லற்கண் ஆற்ற

* காலடியார், கல்வினஞ்சேர்தல், 10.

நட்புராய்தல்

448

அதுப்பார் நட்புக் கொள்ளற்க=அதுபோலத் தமக்கொருதன்பம் வந்துழிக்
கைவிடுவார் நட்பினைக் கொள்ளாதொழிசு. எ-று.

உள்ளஞ்சிறுகுவவாவன:—தம்மின்வலியாரோடு தொடர்புள்ளவும் பய
னில்லனவுமாம். ஆற்றென்பது முதனிலைத்தொழிற்பெயர். முன்னெல்லாம்
வலியவார்போன்று ஒழிதலின், வலியறுப்பாரொன்றார். எடுத்துக் காட்டு
வமை. கொள்ளின் அறிந்தே விடுமென்பதாம். (அ)

விளக்கம்:—கல்லறிவுடையார் தாம் எடுத்தகாரியம் கருங்கி
விடுவதற்கு ஏற்ற தொழில்களைச் செய்ய எண்ணுகிறத்தல் வேண்டு
மென்றும், அதுபோலவே தமக்கு ஒரு தன்பம் வந்தகாலத்தத்
தம்மைக் கைவிட்டுப் போய் விடுவார் நட்பினைக் கொள்ளாது
ஒழிய வேண்டுமென்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதா
வது, ஒருவன் தன்னைக்காட்டிலும் வலியாரோடு போர் முதலிய
தொடக்கின் அவர் வலிமையால் தன் ஊக்கம் கெட்டு எடுத்த
தொழில் அறிந்து போம் என்று எண்ணி அத்தகைய தொழில்

களை எவ்வாறு செய்ய எண்ணாது ஒழிதல் வேண்டுகோ அதுபோல் நன்மைபாக இருந்த காலத்து உடனிருந்து உண்டு ஒரு துன்பம் வந்தகாலத்து நட்பினை என்று எண்ணாது கைவிடுவோர் நட்பு நட்பு ஆகாது என்று எண்ணி அவ்வித நட்பினை ஒழித்துவிடுதல் வேண்டும் என்று அறிந்தோம். இதனை,

“அறிந் குளத்தில் அறுரீர்ப் பறவைபோல்
உற்றுழித் தீர்வார் உறவல்லர்—அக்குளத்தில்
கொட்டிய மரம்பலும் செய்தலும் போலவே
ஒட்டி உலர்வார் உறவு.”*

என்பதினாலும் அறிதல் கடும் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “இவ்விதம் வறுமை வந்தகாலத்து நட்பினைக் கைவிட்டுப் போகின்றவரை ‘இவர் இவனுக்கு நட்புக் கொண்டவர்’ என்னின், அது அவனுக்கு எவ்விதம் இருக்கும்?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

799. கெடுங்காலைக் கைவிடுவார் கேண்மை யடுங்காலை யுள்ளினு முள்ளஞ் சுடும்.

(பரி.) இ-ள். கெடுங்காலைக் கைவிடுவார் கேண்மை=ஒருவன் கெடுவாலத்து அவனை விட்டு நீங்குவார் முன் அவனோடு செய்தாட்பு,—அரும்

* வாக்குண்டாம்.

444 திருக்குறள் விளக்கம்

காலை உள்ளினும் உள்ளம் கடும்=தன்னைக் கூற்றடுங்காலத்து ஒருவனினிட்பினும், அந்நினைத்த உள்ளத்தைச் சுடும். ஏ-று.

நினைத்ததனைப்போல இயைபில்லாத பிறனுக்குக் கூற்றினும் கொடிதாமெனக் கைவிடெண்ணிச் செய்த நட்பின் கொடுமை கூறியவாறு. இனி அவன்றானே ஆக்கிய கேடு தன்னை யடுங்காலை யுள்ளினும் அக்கேட்டினுஞ் சுடுமென்றுரைப்பாருமுனர். இவை மூன்றுபாட்டானும் ஆராய்ந்தால் எக்கப் படாதார் இவ்வென்பது கூறப்பட்டது. (க)

விளக்கம் :—ஒருவன் தான் கெட்டுப்போகும் காலத்து நட

பிணை கிட்டு நீங்குவார் முன் அவனோடு செய்த நட்பினை, நட்புச் செய்தவனை எமனானவன் வந்து சொல்லும் காலத்தும் அவன் நினைக்கின் அந்நினைவானது அவன் மனத்தைச் சுட்டுகிடும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் நட்புக்கொண்ட ஒருவன் தன் நட்பினன் தனக்குத் துன்பம் வந்தகாலத்துத் தன்னைக்கைகிட்டு நீங்குவானாயின், அவ்வித செயலானது மிகக்கொடிய செயலென்றும், அக்கொடிய செயல்எண்ணுந்தோறும் எண்ணுந்தோறும் மனநிற் சுடுமென்றும், அவ்விதம் சுடுகின்ற தன்மையானது இறக்கும் வரையில் இருக்குமென்றும், இறக்கும் காலத்து உண்டாகும் துன்பம் பெரிய தென்றாலும் நட்பினன் செய்த துன்பத்தை நினைக்கும் காலத்து அத் துன்பம் சிந்திநாடி அதற்கு வருந்தாது தான்கெடும் காலத்துத்தன் நட்பினன் தன்னைக் கைகிட்ட செயலையே நினைந்து வருந்துவானென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணிக்கர், “நட்பாராய்தலின் தன்மையை அறிந்தோம். இனி எவரோடு நட்புக்கொள்ளுதலாகாது, எவரோடு நட்புக்கொள்ளுதல் வேண்டுமென்றுமியில் கிரண்டையும் ஒருங்கே அறிவித்தல் வேண்டும்?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

800. மருவுக மாசற்றார் கேண்மையொன் றீத்து
மொருவுக வொப்பிலார் நட்பு.

(பரி.) இ-ள். மாச அற்றார் கேண்மை மருவுக=உலகோடொத்துக் குற்ற மற்றார் நட்பினையே பயல்சு;—ஒப்பு இலார் நட்பு ஒன்று சந்தும் ஒரு ஷ=உலகோடொத்தவில்லார் நட்பினை அறிவாது கொண்டாராயின், அவர் வேண்டிய தொன்றினைக் கொடுத்தாயினும் விடுச. ஏ-து.

பழையவை

445

உலகோடொத்தார் நட்பு இருமையின்பமும் பயத்தலின் ‘மருவுக’ என்றும், அதனோடு மாறியினர் நட்புத் துன்பமே பயத்தலின் அதனொழிவை விலகொடுத்தல் கொள்க வென்றும் கூறினார். இதனால் அவ்விருமையுந் தொகுத்துக் கூறப்பட்டன.

(வ)

விளக்கம்:—உலகத்து அறிவுடைபார் சென்ற வழியேசென்று குற்றமற்று இருப்பவர் நட்பினையே கொள்ளுதல் வேண்டுமென்

றும், அவ்விதம் அன்றி உலகத்தோடு ஒற்றுமை இல்லாத காரியங்களைச் செய்வார் நட்பினை ஓர்கால் ஊழ்வலியால் அறிபாது கொண்டாறும் அவர் நட்பினின்றும் நீங்குவதற்கு அவர் விரும்புகின்ற வதேனும் ஒரு பொருளைக் கொடுத்தாயினும் அந்நட்பினை விட்டு விடுதல் வேண்டுமென்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆதலால், நீங்கள் முன்னர் வினாவியபடி உலகத்தோடு ஒத்து வாழக்கூடிய நல்லறிவினை உடையார் நட்பினையே கொள்ளுதல் வேண்டுமென்றும், அதனால் இருமைப்பயனையும் அடைதல் கூடுமென்றும், அவ்விதம் அல்லாதார் நட்புத் தீமையை விளைத்து இருமைப்பயனையும் கொடுத்தலால் அவர் தம்மைவிட்டு நீங்குவதற்கு ஏதேனும் ஓர் நன்மைபை அவர்க்குச் செய்து விலக்கி விடுதல் வேண்டுமென்றும் அறிவின்றோம். உலகத்தோடு ஒட்டி ஒழுக்குபவரே அறிவுடையார் என்பதை “உலகத்தோடு ஒட்ட ஒழுகல் பல கற்றும், கல்லார் அறிவினாதார்” என்பதனால் அறியப்படும் என்று நட்பாராய்தலைக் கூறி முடித்தனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், “இவ்விதம் நட்புச் செய்யவேண்டிய ஒருவன் தன் நட்பினர் வதேனும் ஓர் பிழையைச் செய்வாராயின் அதனைப் பொறுத்துக் கொள்ளுதல் வேண்டுமோ?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

81. அறிகாரம்.

பழையமை.

(பரி.) அஃதாவது நட்பாது பழையார்தன்மைபற்றி அவர் பழைத்தன பொறுத்தல். காரணப்பெயர் காரியத்திற்காயிற்று. ஆராய்ந்து நட்புப்பட்டா ரெனினும் பொறுக்கப்படும் குற்றமுடையாரகலானும் ஊழ்வகையானும்

446

திருக்குறள் விளக்கம்

நட்பார்மட்டும் பிழையுள்ளாமென்பது அறிவித்தற்கு, இது நட்பாராய்தலின் பின் வைக்கப்பட்டது.

விளக்கம்:—அதாவது, சுட்பினர் பழையராய் இருப்பாராயின் அந் சுட்பினர் செய்த பிழைகளைப் பொறுத்துக் கொள்ளாதலே பழைமையாகும். மேல் அதிகாரத்தில் சொல்லிய வண்ணம் எல்லாவற்றையும் ஆராய்ந்து சுட்புச் செய்தவராயினும் பொறுத்துக் கொள்ளக் கூடிய குற்றம் உண்டாகுமென்றும், ஊழ்வலியால் சிறந்த சுட்பினர் கொண்டவரிடத்தும் பிழை உண்டாதல் உடுமென்றும், அல்வித குற்றங்களைப் பொறுத்துக் கொள்ளுவதே தகுதியென்றும் அறிவித்தற்கு சுட்பாராய்தலின் பின் இப்பழைமை என்னும் அதிகாரம் வைக்கப்பட்டு உள்ளது என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், “இவ்விதம் சுட்பினர் செய்த பிழையைப் பொறுத்துக் கொள்ளாதல் பழைமையென்பதை விளக்கல் வேண்டும்” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

801. பழைமை யெனப்படுவ தியாதெனின் யாதுங்
கிழமையைக் கீழ்நீதிடா நட்பு.

(பரி.) இ-ள். பழைமை எனப்படுவது யாதெனின் = பழைமையென்று சொல்லப்படுவது யாதென்று வினவின, —கிழமையை யாதும் கீழ்நீதிடா நட்பு = அது பழைமையோர் உரிமையார் செய்வனவற்றைச் சிறிதஞ் சிதை யாத அவற்றிற் குடும்படும் நட்பு. எ-று.

கிழமை—புருபெயர். கெழுதகைமையென வருவனவுமது. உரிமையார் செய்வனவாவன:—கருமாயின செய்யுங்காற்கேனாது செய்தல், கெடும்வகை செய்தல், தமக்கு வேண்டியன தாமே யோடல், பணிவச்சங்களின்மை யென்றவை முதலாயின. சிதைத்தல் = விலக்கல். இதனூற் பழைமையாவது காலஞ் சென்றதன்று இப்பெற்றித்தாய எட்பென்பது கூறப்பட்டது. (8)

விளக்கம்:—பழைமையென்று சொல்லப்படுவது எது என்று அறிய வேண்டுமாயின், அது அப்பழைமையை யுடையார் தங்களுக்கு உள்ள உரிமையினால் செய்கின்றவைகளைச் சிறிதும் விலக்காது அக்காரியங்களுக்கு உடன்படுகின்ற நட்பு என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், தம்மிடத்த நட்புக் கொண்டவர் தம்முடைய தொழில்களைச் செய்யும் காலத்தத் தம்மைக்

பழைமை

447

கேளாமலே செய்தலும், செய்யும் தொழில்கள் கெட்டுப் போம்

படிச் செய்ததும், தமக்கு வேண்டியனவாகிய பொருள்களைத் தம்மைக் கௌரவமே எடுத்துக் கொள்ளுதலும், பணிவுடமை, அஞ்சுதல் இவை முதலாயின இல்லாதிருத்தலும் ஆகிய காரியங்களைப் பொறுத்தும் கொள்ளுதலே நட்புக் கொண்டவரின் இலக்கணமென்றும், அதனவே பழைமைபென்றும் அறிந்தோ மென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “இவ்வித நட்பைப்பெற்ற ஒருவன் தனக்கு உள்ள உரிமையினால் எது செய்யினும் பொறுத்தக்கொள்ளுதல் வேண்டும் போதும்!” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

802. நட்பிற்கு குறுப்புக் கெழுதகைமை மாற்றதற் குப்பாதல் சான்றோர் கடன்.

(பரி.) இ-ள். நட்பிற்கு உறுப்புக் கெழுதகைமை = நட்பிற்கு நவயவமாவன நட்பார் உரிமையாற் செய்வன, — அதற்கு உப்பாதல் சான்றோர்கடன் = அதனால் அய்வுரிமைக்கு இனியாராதல் அமைந்தார்க்கு முறைமை. எ-று.

வேறன்மைதோன்ற ‘உறுப்பு’ என்றார். உறுப்பென்பது கண்டிலக்கணையடியாகவந்த குறிப்புச்சொல். அவயவமாதவறிந்தே இனியவாரவொன்பது தோன்றச் சான்றோர்மேல் வைத்தார். (உ)

விளக்கம் :— நட்பு என்று சொல்லப்படுதற்கு உறுப்புகளாக இருப்பன, நட்பாகக் கொண்டவர் உரிமையால் செய்வன என்றும், அய்வுரிமைக்கு உவந்து இனிமை யுடையதாக இருத்தல் நட்புக் கொண்டவர்க்கு முறைமை பென்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, மேற்கூறிய வண்ணம் தம்முடைய நட்பினர் ஏதேனும் ஒன்றைத் தம்மிடத்தே உள்ள உரிமையால் செய்த விடுவாராயின், அதற்காக அவரை வெறுக்காது அவரிடத்தே இனிப்பவாராயிருத்த நாம் கொண்ட நட்பினிடத்தே பொருந்துகின்றவரே நட்புச் செய்தற்கு உரியவென்றும், அவரே சான்றோரென்றும், அவரே பழைமை பெண்பதைப் பாராட்டவல்லோரென்றும் அறிகின்றோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “இவ்விதம் உரிமையால் செய்தவற்றிற்கு உடன்படாவிடின் அய்வித நட்பால் பயனில்லை போதும்!” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

803. பழகிய நட்பெவன் செய்யுங் கெழுதகைமை

செய்தாங் கமையாக் கடை.

(பரி.) இ-ள். கெழுதகைமை செய்தாங்கு அமையாக்கடை = தாமும் படாதனவேனும் நட்பார் உரிமையாற் செய்தனவற்றிற்குத் தாளுசெய்தாற் போல உடம்படாராயின், — பழகிய நட்பு எவன்செய்யுங் = அவரோடுபழைய நாய் வந்த நட்பு என்ன பயனைச் செய்யும், ஏ-று.

செய்தாற்போல ஷட்படுதலாவது:— தாமும் அவரிடத்தரிமையா ளுடம்படுதல். இவை யிரண்டுபாட்டானும் பழையமையான் வரு முரிமையது சிறப்புக் கூறப்பட்டது. (க)

விளக்கம்:—தாம் உடன்படக் கூடாத தொழில்களாக இருந் தும், தம்மிடத்து நட்புக்கொண்ட அவர் தம்மிடத்து உள்ள பாத் தியத்தின் மிகுதியால் செய்த தொழில்களுக்குத் தாமேசெய்தாற் போல உடன்படாது விடுவாராயின், அந்நட்பினரோடு பழையமையா யிருந்து நட்புக்கொண்டு இருத்தல் ஒரு பிரயோசனத்தையுந்தாது என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, தம்முடைய நட்பினர் தமக்கு நன்மை உண்டாதல் வேண்டுமென்ற ஒரு காரியத் தைச் செய்த காலத்து அதில் தவறவருமாயின் தாமேசெய்து தவறவரின் அத்தவறினை எவ்விதம் ஊழுவளி என்றெண்ணி அத் தவறுக்கு உரிய ஈட்டத்திற்கு ஈடுபடுவாரோ அவ்விதம் ஈடு படாவிடின் ஒருவரோடு ஒருவர் நட்புக்கொள்ளுவதால் ஆறும் பிரயோசனத்தை அடைவதற்கு இல்லாமற்போம், ஏனெனின்? உரிமையால் ஒன்றசெய்து அதனால் ஒருகாலத்து ஈட்டம் வரினும் மற்ருரு காலத்து உரிமைகொண்டு செய்கின்ற காரியத்தால் பெரும் பயன் அடைவது கடுமாதலால், உண்மை அன்புகொண்ட தம் நட்பினர் உரிமையால் செய்கின்ற செயல்களுக்கு உடன்பட்டு சிற்பதே நட்பால் அடையும் பயன் என்று அறிவின்றோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணக்கர், “இவ்விதம் யாவரும் தம் நட்பினர் செய்த செய ளுக்கு உடன்படுவாரோ?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

804. விழைதகையான் வேண்டி யிருப்பார் கெழுதகை
கேளாது நட்பார் செயின். [யாழ்

(பரி.) இ-ள். நட்பார் கெழுதகையால் கேளாது செயின் = தம் கருமத்
தை நட்பார் உரிமையாற் கேளாது செய்தாராயின், — விழைதகையான்
பழைமை 449

வேண்டியிருப்பார் = அச்செயலைய விழையப்படுகின்ற தன்மைபற்றி அதனை விரும்பு
வர் அறிவுடையார். எ-று.

ஒருவர்க்குத் தம் கருமக் தாமறிபாமன் முடிந்திருத்தவிண்ணுக்கு உண்மை
யின்மையின், அச்செயல் விழையத்தக்கதாயிற்று. அதனை அவ்வாறறிந்து,
விரும்புதல் அறிவுடையார்க்குண்டின்மையின், அவர்மேல் வைத்துக்கூறினார்
வேண்டியிருப்பொன்பது எழுந்திருப்பொன்பதுபோல ஒருசொன்னீர்
மைத்த. இதனால் கேளாது செய்வுழி அதனை விரும்புவதுவன்பது கூறப்பட்டது. (ச)

விளக்கம்:—அறிவுடையோர், தம்முடைய கருமத்தைத் தம்
முடைய நட்பார் தம்மைக் கேளாமலே தமக்கு உள்ள ஈதலியதை
யால் செய்த விடுவாராயின், அவ்வித உரிமையால் தனக்குச் செய்த
செயலின் அன்பின் நோக்கி அதனை விரும்புவார் என்று இத்திருக்
குறள் உறுதிப்படுத்துகிறது. அதாவது, தம்மை அறிவாமலே தமக்கு
ஆகவேண்டுவனவைய கருமங்கள் முடிந்திருக்குமாயின் அதனைக்
காட்டிலும் உண்மை ஒருவருக்கு உலகத்து இல்லை ஆதலால் அவ்விதம்
தாம் அறிவாமலே தம்முடைய காரியத்தைச் செய்த நட்பினரை
அவர் தகுதிக்கு விரும்பும் கொள்ளுவதே அன்றி அறிவுடைய
யார்வேறு ஒன்றும் செய்யமாட்டா என்றும், அறிவுடையார் அல்
லது மற்றவர்க்கு அவ்வுரிமை அறிவதற்கு இல்லை பென்றும் அறி
கின்றோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “தம் நட்பினர் தம்
மைக் கேளாமலே செய்த கருமங்களில் தவறு வருமாயின், அதனை
என என்று சான்றோர் கொள்ளுவர்?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறு
வாராயினர்.

805. பேதைமை யொன்றோ பெருங்கிழமை யெவ்
நோதக்க நட்பார் செயின். [றுணர்ந

(பரி.) இ-ள். நோதக்க நட்பார் செயின் = தாம் ஒதுக்கத்தக்கவற்றை
றை நட்பார் செய்தாராயின், — பேதைமை ஒன்றோ பெருங்கிழமை என்ற

உணர்வு=அதற்குக் காரணம் ஒன்றிற் பேதையைமென்றதல் ஒன்றின் மிக்க ஷிமையென்றதல் கொள்க. ஏ-று.

ஒன்றேவென்பதுஎண்ணிடைச் சொல். செய்வனனவே, தம்மியல் பார்செய்யாமை பெற்றும். இது வருகின்றவற்றன்றோ மொக்கும். இழவியுள்

• 57

450

திருக்குறள் விளக்கம்

வரும் பேதையை யாவர்க்கு முண்மையிற் தமக்கேதக்கொண்டாரென்றதல் ஊழ்வகையால் எம்மின் வாற்பாது ஒற்றுமை மிகுதிபற்றி அவரினவந்த தென்றதல் கொள்வதல்வது அன்பின்மையென்று கொள்ளப்படா தென்ப தாம். செடும்வகை செய்யின் அதற்குக் காரணம் இதனூர் கூறப்பட்டது.(ஈ)

விளக்கம்:—தாம் வெறுக்கக்கூடிய விஷயத்தினைத் தம்முடைய கட்பினர் செய்து விடுவாராயின், அவ்விதம் செய்தற்குக் காரணம் பேதையையால் கடந்ததென்று கொள்ளுதல் வேண்டும் என்றும், அல்லது மிகுந்த பாத்தியதையால் கடந்தது என்று கொள்ளுதல் வேண்டும் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறியின்றது. இதனால், தம் கட்பினர் தம்தொழிலை நன்றாக முடியாது கெட்டுப்போகும் விதமாகச் செய்வாராயின் அதனைத் தமக்கு உள்ள தூர் அதிர்ஷ்டத்தால் தம் கட்பினர் இவ்விதம் செய்தாரே அன்றித் தமக்குத் துன்பம் வர வேண்டுமென்று செய்தவர் அல்லரென்றும், தாமேசெய்துத் தமக்கு வரவேண்டியதுதன்பமானது தம்கட்பினர் மூலமாக அவருக்கும் தமக்கும் உள்ளமிகுந்த ஒற்றுமைபால்வந்தது என்றும் அறிவுடையோர் கொள்வாரே அன்றித் தம்மிடத்து அன்பில்லாமையால் இவ்வித துன்பம் வரும்படிச் செய்தார் என்று கொள்ளார் என்று அறிகின்றோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், “கெடுக்கின்ற ஊழ்வகையால் இவ்விதம் தமக்குத் தம் கட்பினரால் துன்பம்வந்ததே என்று பொறுத்திக் கொள்ளுவதுடன் அத்தவறு உண்டாகச் செய்தவரைப் பின்னும் தம் கட்பினராகவே கொள்ளுவாரோ?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

806. எல்லைக்க ணின்னூர் துறவார் தொலைவிடத்துந்

தொல்லைக்க ணின்னூர் தொடர்பு.

(பரி.) இன். எல்லைக்கண் நின்னூர்=கட்பு வரம்பிசுவது அதன் கண்ணே நின்றார்—தொல்லைக்கண் நின்னூர் தொடர்பு தொலைவிடத்தம்

தறவார் = தம்மோடு பழைமையிற் திரியாது கின்றாது கட்டின அவரார்
 குறையு வந்த விடத்தும் விடார். எ-று.

பழைமையிற் திரியாமை = உரிமை பொழியாமை, தொலைவு = பொருட்
 கேடும் போர்க்கேடும். (க)

விளக்கம்:—கட்டின் வரம்பு கெடாது அந்தூட்டினிடத்தே
 நிலைத்து நின்றவர் தம்மோடு பழைமையில் கிறிதும் வேறுபடாது

நின்றவர்களுடைய கட்டின, அவரால் மெருகூக்குத் கேடும்
 போரில் அபஜெயமும் நேருமாயினும், அவற்றின் பொருட்டாக
 விட்டுவிட மாட்டார்கள் என்று இத்திருக்குறார் கூறுகின்
 றது. இதனால், மேற்கூறிய வண்ணம் தமக்குத் தம் கட்டின
 ரால் உண்டாகும் கஷ்டங்களைத் தம்முடைய ஊழ்வலியால்
 வந்தது என்று எண்ணுவதே அன்றித் தமக்குப் பதிலாக பாத்தி
 யதைவைக்கொண்டு செய்தவர் செயலால் வந்தது என்று அவரை
 வெறுத்து நீக்கிவிடமாட்டார்கள் என்று அறிந்தோம் என்றனர்.
 அதுகேட்ட மாணக்கர், “இவ்விதம் தம கட்டினரை நீக்காது தம்
 மோடு வைத்துக்கொண்டிருப்பாரேனும் அவரிடத்துப் பழைமை
 அன்பு பாராட்டுவாரோ?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

807. அழிவந்த செய்யினு மன்பரு ரன்பின்
 வழிவந்த கேண்ணார யாவர்.

(111.) இ-ள். அழிவந்த செய்யினும் அன்பு அருர் = கட்டார் தமக்
 கழிவுவந்தவற்றைச் செய்தாராயினும் அவர்மாட்டன்பொழியார் -- அன்பின்
 வழி வந்த கேண்மையவர் = அன்புடனே பழையதாய்வந்த கட்டின
 புடையார். எ-று.

அழியென்பது முதலிலைத் தொழிற்ஓயர். அழிவு = மேற்சொல்லிய
 கேடுகள். இவை யிரண்டு பாட்டானும் கேடுசெய்தக்கண்ணும் கட்டி விடற்
 பாற்றன்றென்பது கூறப்பட்டது. (எ)

விளக்கம்:—அன்புடனே பழைமைபுகாத தாம் கட்டினக்
 செய்துவந்த கட்டின உடையவர் தம்முடைய கட்டார் தமக்கு
 அழிவினை உண்டாக்கும் செயல்கள் பலவற்றைச் செய்து இருந்தா

ராஜ்யம், அவதீதம் அழிவு தரும் செயல்களைச் செய்த அந்நாட்டினரிடத்துத் தமக்கிருந்த அன்பினை நீக்கிக்கொள்ள மாட்டார் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், மேற்கூறிய வண்ணம் தன்னுடைய பொருளுக்குக் கேடும், தன்னுடைய பகைவர்கள்மேல் சென்று யுத்தம் செய்தகாலத்து யுத்தத்தில் தோல்வியாகிய கேடும் வரும்படித் தம்மிடத்தே நட்புக் கொண்டவர் செய்துகொடுவாராயின், தம்முடைய பழைமை மிகுதியால் அவரது நட்பினை விடாததோடு அவரிடத்தே இருந்த அன்பினையும் குறைக்க மாட்டார்கள் என்று

452 திருக்குறள் விளக்கம்
 அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், “நட்பின் வாய் பினை அடைந்த தம்முடைய நட்பார் செய்த பிழையைத் தாம் பொறுத்துக் கொள்வதுடன் பிறர் கோள் சொல்லும் காலத்தும் அப்பிறர் சொல்லும் சொல்லி எடுத்துக் கொள்ளாது நட்பினர் பிழையைப் பொறுத்துக் கொள்ளுவரோ?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

808. கேள்முக்கங் கேளாக் கெழுதகைமை வல்லார்க்கு
 நாளிழுக்க நட்பார் செயின்.

(பரி.) இ-ள். கேள் இழுக்கம் கேளாக் கெழுதகைமை வல்லார்க்கு -- நட்பார் செய்த பிழையைத் தாமாதவேயன்றிப் பிறர் சொன்னாலும்கொள்ளாத உரிமையறிய வல்லார்க்கு--நட்பார் இழுக்கம் செயின் என--அவர் பிழை செய்வாராயின், அது பயன்பட்ட எாளாம். ஏ-று.

பிழையாவன:--சொல்லாது எற்பொருள்வெளவல், பணியாமை, அஞ்சாமை முதலாயின. கேட்டல்=உட்கோடல். கெழுதகைமை வல்லாரென்பது ஒருபெயராய்க் கேளாதவென்னு மெச்சத்திற்கு முடிபாயிற்று. செய்து போத்துழி யல்லது அச்சுரிமை வெளிப்படாமையின், செய்யாதன எள்ளவாயின. இதனால் பிழைபொறுத்தற் சிறப்புக் கூறப்பட்டது. (அ)

விளக்கம்:--தம்முடைய நட்பினர் செய்த குற்றத்தைத் தாம் மனத்துள் கொள்ளாது பொறுப்பதுடன் பிறர் தமக்கு வந்து சொன்ன காலத்தும் பிழைகளை மனத்துள் கொள்ளாத உரிமையை உடைய பெரியோர்க்குத் தம் நட்பினர் தமக்குப் பிழை செய்வாரா

யின் அங்கிதம், பிழை செய்த நாள் தமக்குப் பயன்பட்ட நாளாகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், எட்டையும் அதனது பழையமையையும் இவையென்று உணர்ந்து அவற்றின்வழி நிற்கும் சான்றோர் தம் எட்டினர் தம்முடைய எல்ல பொருள்களை அபகரித்ததும், தமக்கு வணங்காதிருத்ததும், தமக்குப் பயப்படாதிருத்ததும் ஆகிய குற்றங்களைச் செய்வாராயின், அக்குற்றங்களைப் பிறர் வலிந்து வந்து சொல்லினும் அவைகளைக்கேட்டுத் தம் எட்டினர் கிஷயத்தில் னேபிக்கமாட்டா ரென்றும், அங்கிதம் எட்டினர் பிழை செய்யும் நாளை சான்றோர்க்கு எல்ல நாளென்றும், ஏனெனினி? எங்கித பிழை செய்தும் பொறுத்துக் கொள்ளுதலாகிய தருதி தமக்கு

பழையம்

458

உள்ளது என்று உலகத்தாரால் அறிய நேருமாதலால் அந்நாளே என்னாளென்றும் கூறுவதுடன், எட்டின் தருதியை அடைந்தவர், தம்மிடத்தே எட்டிச் செய்தவர் எவ்வளவு பிழைகளைச் செய்தாலும் பொறுத்துக் கொள்வார்கள் என்றும் அறிவிக்கும் என்றனர். அதன்கேட்ட மாணாக்கர், “இங்கிதம் எட்டினர் செய்யும் பிழைகளைப் பொறுத்துக் கொள்வதால் பொறுத்துக் கொண்டவனுக்கு என்வ பயன் உண்டாகும்?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

809. கொடா அ வழிவந்த கேண்மையார் கேண்ணை
விடாஅர் விழையு முலகு.

(பரி.) இ-ள். கொடா வழி வந்த கேண்மையார் கேண்மை = உரிமையாகிய பழையதாய்வந்த எட்டினையுடையாரது எட்டினை—விடார் உலகு விழையும் = அவர் பிழைகளைக்கெட்டுதல் செய்யாதாரை உலகம் எட்டிக்குறித்து விரும்பும். ஏ-று.

கொடாதென்பத னிறுதிநிலை விகாரத்தாற்றொக்கது. விடாநாளாகிய விடே, விடுதற்காரணம் கூறப்பட்டது. எம்மாட்டுந் இவரித்தன்மையாகவென்று யாவருக் தாமே உத்த எட்பாவ ரென்பதாம். கொடா என்று பாடமோதி, எட்டித்தன்மையிற் கொடாதி யென்றுரைப்பாரு முளர். (4)

விளக்கம்:—தம்பிடத்தே உள்ள பாத்தியதை கெடாமல் பழையமையப் போன்ற ஈட்டின உடையவர்கள் பிழைசெய்த காலத்தும், அப்பிழையைக் குறித்து அவரை நீக்காது தம்பி டத்தே வைத்துக் கொள்ளுபவரையே உலகத்தார் அவர்காது ஈட்டின சிறப்பினக் குறித்து விரும்புவார்கள் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், தம்முடைய ஈட்டினர் தமக்குச் செய்த பிழையைப்பொறுத்துக்கொண்டு அவரை நீக்காமலும், அவரிடத்துத் தமக்கு உள்ளே அன்புநீக்காமலும் இருக்கின்ற நல்ல சினைப் பான்மை யுடையவர்களை உலகத்தார் காணுவாராயின், 'இவர் இவ்விதம் தம்முடைய ஈட்டினர் செய்யும் பிழையைப் பொறுத்துக் கொள்ளுகின்ற குணமுடையவராக இருக்கின்றாரா தலால் இவரிடத்து நாம் ஈட்டிக் கொள்வோமாயின் நாம் பிழை செய்யும்காலத்தும் நம்மையும் இவ்விதமே பொறுத்து அன்பு நீக்காது ஆதரிப்பர்' என்று அவரைவிடாது பின்பற்றி அவரிடத்து ஈட்டிக்கொள்ள

454

திருக்குறள் விளக்கம்

விரும்புவார்கள் என்று அதிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்டமரணர்கள், "இவ்விதம் பிழை பொறுக்கும் பெரியோரது ஈட்டின உலகத்தார் விரும்புவர் என்றமையால் உலகத்து அவரது அன்பினர் மத்திரம் அவரை விரும்புவரோ? அவலது பகைவரும் விரும்புவரோ?" என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்

810. விழையார் விழையப் படுப பழையார்நா.

பண்பிற் றலைப்பிரியா தார்.

(197.) இன். பழையார்கள் பண்பின் தலைப்பிரியாதார் = பழைய ஈட்டினர் பிழை செய்தாராயினும் அவர்மாட்டுத் தம் பண்பினீக்காதார்—விழையார் விழையப்படுப = பகைவரானும் விரும்பப்படுவர். ௭-று.

தம் பண்பாவது—செய்யாத முன்போல அன்புடையாரதல். மூன்றனுக்கு சிறப்பும்மையும் விகாரத்தாற் றொக்கன. அத்திரியின்மை போக்கிப்

பகைவரும் எட்டாராவரென்பதாம். இவை யிரண்டுபட்டானும் பழமை யறிவார் எய்தம் பயன் கூறப்பட்டது. (வ)

விளக்கம்:—தமமுடைய பழைய நட்பினர் தமக்குப் பிழை செய்த காலத்தும் அவரிடத்துத் தமமுடைய பழைய அன்பினையும், நட்பினையும் விடாதவரை அவருடைய பகைவரும் விரும்புவர் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, எக்காலத்தும் வேறுபடாத அன்புடையவர்களைச் சாம்புடையவர்கள் என்றெண்ணி அவருடைய பகைவரும் தமக்கு இருந்த பகையை ஒழித்துத் தமக்கு நட்பினராவர் என்றமைபால், பழமைபை அறிந்து எக்காலத்தும் நட்பினின்றும் வேறுபடாதவர் உடைந்தார் யாவராவும் விரும்பப் படுவர் என்று அறிவின்றோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர் 'இவ்வழிகாரத்தால் பழமை என்பது இதுவென்றும், அதனும் வரும்பயன் இதுவென்றும் அறிந்தோம். இனிப் பழமை உடையாரிதும் பொறுக்கக் கூடாத குற்றத்தைச் செய்பவர் மாட்டுப் பெரி யோர் என் செய்வர்?' என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

82. அறிகாம்.

திருப்பு.

(பரி.) இனிப் பொறுக்கப்படாத குற்ற முடைமையின் விடற்பாலதாய நட்புஎட்டாராய்தற்குட் சுருக்கச்சொல்லிய அணியா னடங்காமையின் அறிவாயிருவதைப்படுத்த இரண்டுகாரத்தார் கூறுவான்றொடங்கி, முற்றக்கம் நட்புக் கூறுகின்றார். அலிதாவது திக்குணத்தாரோடு உதாய நட்பு, குணத்தின் நீமை ஒற்றுமை பற்றி உடையார் மேற்றும், அது பின் அவரோடு செய்த நட்பின்மேற்றாயிற்று. அநிகாரமுறைமை கூறாமையே விளங்கும்.

விளக்கம்:—அதாவது, பொறுக்கமுடியாத குற்றத்தினிற் செய் தின்றவரை நீக்கல் வேண்டும் என்று நட்பு, நட்பாராய்தல் என்

ஊம் இரண்டு அதிகாரத்தன் கருங்கச் சொன்ஞாளுஊம், சொல்
விய அதஊன் அது அடங்காமையின், கீத்கிட வேண்டிய
கட்டினை இரண்டு அதிகாரங்களால் சொல்ல வேண்டி முதலில்
நீகட்டி என்பதைக் கூறுகின்றனர். தீகட்டாவது தீயகுணம்
உடையவரோடு செய்தகாசிய கட்டி. அவ்விதம் தீயகுணத்தை
உடையாரோடு செய்த கட்டினை கிலங்கவேண்டும் என்று கூறுவதே
இவ்வதிகாரத்தின் கருத்தாகும் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர்,
“மேல் அதிகாரங்களில் சொல்லியதுபோல் மிக்க அன்புடையார்
தமக்கு கட்டினாராய் கேள்விக்கிடத்த அவரிடத்த உள்ள தீக்குணத்
தால் அவரை கிலங்குதல் வேண்டுமோ?” என்றதும், ஆசிரியர்
கூறுவாராயினர்.

811. பருகுவார் போலினும் பண்பிலார் கேண்மை

பெருகலிற் குன்ற விளிது.

(பரி.) இன். பருகுவார் போலினும் பண்பு இவார் கேண்மை = சாதன்
மிகுதியாற் பருகுவார் போன்றாயினார் தீக்குணமுடையார் கட்டி—பெருக
லின் குன்றல் இனிது = வளர்தலிற் தேய்த ஊந்து. ௪-து.

‘பருகு வன்ன வருகா கோக்கமொடு’ *என்றார் பிறரும். சர்க்குணமில்
வாரொளவே, தீக்குணமுடையாரென்பது அருத்தாபத்தியான் வந்தது. பெரு

* பொருளாற்றப்படை, 78-ம் அடி.

456 திருக்குறள் விளக்கம்

கொல் வருக்கேடு குன்றினால் வாராமையின், ‘குன்றவிளிது’ என்றார். இது
ஆம் தீகட்டினது ஆகாமை பொதுவகையாற் கூறப்பட்டது. இனிச் சிறப்பு
வகையாற் கூறப்ப.

(௧)

விளக்கம்:—தீக்குணமுடையார் தம்மிடத்த உள்ள ஆசை
மிகுதியால் குடிக்கின்ற அமுதம்போல் தம்மைப் பெரும் பொரு
ளாக எண்ணி ஆசையோடு இருப்பாராயினும், அவருடைய கட்டி
தமக்கு வளர்வதிலும் தேய்வதே கண்மை உடையது என்று இத்
திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், தீயகுணமுடைய ஒருவன்

ஒருவரிடத்து எவ்வளவு அன்புடையவனாக இருக்கிறதும் அவனுடைய கெட்ட குணத்தினால் பெரியதோர் கேட்டினைத் தனக்குச் செய்துகொள்ளுவதான் தன் கட்பினருக்கும் அக்கெடுதியையும் அதனால் இம்மையில்வரும் பழியையும், மறமையில் வரும் பாவத்தையும் கொண்டுவந்து விடுவான். ஆதலால், ஒரு முறை ஆய்ந்து அறிவாத கட்டிக்கொண்டாணும்பின்னர் அறிந்தபிறகு அவனுடைய அன்புடைமையைச்சிறிதும் நினைவாமல் அவனதுநீயகுணத்தையே எண்ணி அவனை ஒழித்து விடுதல் வேண்டும் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், “அன்புடையவரையே அவரது நீயகுணம் கண்டு ஒழித்துவிடுதல் வேண்டுமாயின், அன்பில்லாத பயன் கருதி கட்டிச் செய்பவரை என் செய்தல் வேண்டும்?” என்னும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

812. உறினட் டறினொருஉ மொப்பிலார் கேண்மை
பெறினு மிழப்பினு மென்.

(பரி.) இ-ள். உறின் கட்டு அறின் ஒருமும் ஒப்பு இவார் கேண்மை = தமக்குப் பயனுள்வழி கட்டிச்செய்த அறிவில்வழி ஒழியும் ஒப்பிலாத கட்டினை—பெறினும் இழப்பினும் என் = பெற்றால் ஆக்கியிவாது இழந்தாற்கேடியாது எ-து.

தமக்குற்ற பார்ப்பார் பிறரோடு பொருத்த மிலாகவின், அவரை ‘ஒப்பிலார்’ என்றார். அவர்மாட்டு ரொதமற்றன்மையே அமையுமென்பதாம்.

விளக்கம் :— தமக்குப் பயன் கிடைக்கின்றகாலத்து கட்டினைச் செய்தும், பயன் கிடைக்கக்கூடாத காலத்து கட்டினை விட்டும் உள்ள பொருத்த மில்லாதவர்களைது கட்டினைப் பெறுவதால் வருகின்ற

நிறப்பு

457

ஊபமெது என்றும், அக்கட்டினை இழந்தவால் வரும் கேடுஎது என்றும் இத்திருக்குறள் வினாவுகின்றது. இதனால், தன்னலம் கருதி கட்டிச் செய்பவர்களோடு கட்டினை அடைதல் யாதொரு பயனையும் அடைவதற்கு இல்லாமல் போமென்றும், அவ்வித தருதி உடையாரோடு கட்டும் புகையுமில்லாத கடுவாயிப ரொதமலர் தன்மையைப்போனும் தன்மையுடையாரிடுத்தலே போதுமென்றும்

அறிந்தோம் என்றனர். அதனோடு மாணாக்கர், “இவ்விதம் தம் பயன் கருதி நட்புச்செய்யும் மக்களை உலகோர் எவ்விதம் கருது கின்றனர்?” என்னதும், ஆசிரியர் உறுவாராயினர்.

813. உறுவது சீர்தூக்கு நட்பும் பெறுவது கொள்வாருங் கள்வரு நோர்.

(பரி.) இன். உறுவது சீர்தூக்கும் நட்பும் = நட்புளவு பாராது அத னால் வரும் பயனளவு பார்க்கும் நட்பாரும்—பெறுவது கொள்வாரும் = கொடுப்பாரைக் கொள்ளாது விஸையைக் கொள்ளும் பொதுமணிகளும்—கன் வரும் = பிறர் கேடு கோக்காத அவர் சோர்வு நோக்கும் கள்வரும்—நோர் = தம்முடையவர். ஏ-று.

சுட்டி—ஆளுபெயர். பொருளையே குறித்த வஞ்சித்தொழுக்கின், கணி கையர், கள்வரென் றிலரோடொப்ப ரென்பதாயிற்று. இவை யிரண்டுபாட் டானுக் தமக்குறுவது பார்ப்பார் நட்பின்நீமை கூறப்பட்டது. (க)

விளக்கம்:—நட்பின் விசேடத்தைச் சீர்தூக்காத அந்நட்பி னால் வருகின்ற பயன் அளவையே பார்த்த நட்புச்செய்கின்ற நட்பினரும், கொடுப்பாரை மனத்துக்கொள்ளாது அவர் கொடுக் கும் விஸையை மனத்துக்கொண்டு மிழும் பொதுமணிகளும், மற்ற வர்க்கு வரும் கேட்டினை நோக்காமல் அவர் மறந்திருக்கும் தரு ணத்தத் திருடப் பார்த்தும் கள்வரும் ஒரே சமானமானவர் என்று இத்திருக்குறள் உறுவின்றது. இதனால், நட்புக்கொள்வதால் நட பினர்க்கு உள்ள சிறந்த ருணங்களால் இம்மை மறுமைப் பயனை அடைவதாம் என்று என்னுறு அவரால் வரும் பலங்களையே எதிர்பார்த்த நட்புச்செய்வாரால் அவ்வித நட்பினை இருமணப் பெண்டுகாரெய பரந்தையர் பொருள் கொடுக்கின்றவனை விரும்

458 திருக்குறள் விளக்கம்

யிப் புணராத அவன் கொடுக்கின்ற பொருளையே விரும்பு கின்றார் கள் ஆதலால் அவ்வினை மாதர்க்குச் சமானமென்றும், அது

வன்றியும், சிறர் பொருளை அபகரிப்பதற்குச் சமயம் பார்த்து அபகரிக்கும் கள்வரோடு சமானமென்றும் உலகத்தார் என்னுலக ரென்ற அறிவின்றோம் என்றனர். அதனோடே மாணுக்கர், “தம் சலம் கருதவார் கட்பினால்வரும் தீமை இதுவேன அறிந்தோம். இவ்விதம் தம் சலம் கருதவார் கட்பினாக் கொள்ளாதிருத்தலே தருதி பண்ணோ?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

814. அமரகத் தாற்றறுக்குங் கல்லாமா வன்னூர்
தமரிற் றனிமை தலை.

(பரி.) இன். அமரகத்த ஆற்ற அறக்கும் கல்லா மா அன்னூர் தமரின் = அமர் வாராத முன்னெல்லார் தாங்குவது போன்ற வந்துழிக் களந் திடை வீழ்த்தப்போம் கல்வியில்லாத புரலிபோல்வாறு தமர்மையல் = தனிமை தலை = தனிமை நெற்புடைத்த. எ-று.

கல்லாமை = கதியைத்தம் சாரிபதினெட்டும் பொருளுடனாற்றலும் அறி யாமை. தன்பம் வாராதமுன்னெல்லார் துணையாவார்போன்ற வந்துழி விட்டுவிட்டுவதென்பது உடமையாற் பெற்றும். அவர் தமாரால் வருமிறநி தனியானால் வாராமையின், தனிமையைத் ‘தலை’ என்றார்: எனவே, அதுவுக் தோதல் பெறுதம். (ச)

விளக்கம்:—யுத்தம் வருவதற்குமுன்னெல்லாம் தாங்கிச் சென்று வெற்றியைக் கொடுப்பதுபோல் காணப்பட்டு யுத்தம் வந்த காலத்து யுத்தகாலத்தில் தன்மீது ஏறிச்சென்ற யுத்த வீரனை யுத்தகாலத்தில் வீழும்படிச் செய்தவிட்டுப் போய்விடுகின்ற அறிவில்லாத குதிரை ஒன்றினைப்போன்ற மனிதரது கட்டைக் கொள்வதிலும் தனிமையாக இருப்பதே நெற்புடையது என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, அறிபவேண்டிய கதி ண்து என்வன்ற வேகத்தினையும், சமுன்று வருவது ஆகிய சாரி பதி னெட்டினையும், யுத்தம் வந்தகாலத்துப் பகைவருடைய படை தன் மீது வந்து பாடியுமாயின் அஞ்சாது நின்றதும் ஆகிய கற்குணங்களைப் பெருது தன்மீது ஏறியுள்ள தலைவன் யுத்தம் செய்யும் காலத்துத்

தாங்கி நில்லாது அவனை யுத்தகளத்தில் விழுத்தி விட்டுப் பகைவரால் கொல்லும்படிச் செய்யும் குதிரை ஒன்று எவ்விதம் தருதியற்றதோ, அதுபோல்தம் சுட்பினனுக்கு யாதொரு துன்பமு மில்லாத காலத்திலெல்லாம் பெரியதோர் துணைவர்போன்று காணப்பட்டு அவனுக்கு "ஓதேனும் ஒரு துன்பம் வந்தகாலத்தது அவனை விட்டு நீங்குகின்ற மக்களோடு சுட்புக்கொள்வதிலும், அவர் சுட்பில்லாது தனிபாக இருப்பதே நன்மையென்று அறிந்தோம். ஏனெனின்? தனிபாக இருப்பின் அஞ்சுவதற்கு அஞ்சி கடக்க நேருமாதலால் தனக்கு யாதொரு துன்பமும் வருவதற்கில்லை பென்றும், இவ்வித சுட்பில்லாதாரை சுட்புக்கொள்வதால் துணை யுள்ளது என்று எண்ணிச் சென்று துன்பம் அடைய நேருமென்றும், இவ்வித தீயாரோடு சுட்புக்கொள்ளாதிருத்தலே சிறந்ததென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "இவ்வித தீசுட்பினர் சுட்பினக் கொள்ளாதிருத்தல் வேண்டுமென்றமையால், சுட்புக்கொள்பவர் நன் மக்களாயின் இவ்வித தீங்கு நேராதன்றோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்

815. செய்தேமஞ் சாராச் சிறியவர் | ஸ்கேண்மை
பெய்தலி னெய்தாமை நன்று.

(பரி.) இ-ள். செய்த ஏமம் சாராச் சிறியவர் ஸ்கேண்மை=செய்தவைத்தாலும் அரணுகாத சீழ்மக்களது தீர்ப்பு—எய்தலின் எய்தாமை என்று=ஒருவற்குண்டாதலின் இல்லையாதல் என்று. ஏ-து.

சிறப்பும்மை விசாரத்தாற்றொக்கது. அரணுகாமை=தொலைவின்கண் விட்டு நீங்குதல். எய்தலினெய்தாமை என்றென்பதற்கு மேலுரைத்தாங்குரைக்க. சாராதென்றும் பெயரெச்சம் கேண்மைபென்றும் பெயர்கொண்டது; சிறியவரென்பதனைக் கொள்ளின், செய்தென்பது நின்று வற்றும், இவை யிரண்டுபாட்டானுக் தொலைவிற் துணையாகாத சுட்பினரீமை கூறப்பட்டது.

விளக்கம் :—எவ்வளவு செய்து வைத்தாலும் சமயத்துக் காவலாகாத அறிவிலாக் கீழ்மக்களது தீய நட்பினை ஒருவர் அடையதடன் அடையாதிருப்பதே நன்மைபாருமென்று இத்

480

திருக்குறள் விளக்கம்

திருக்குறள் உறுதின்றது. இதனால், நட்புக்கொள்பவர் மேன் மக்களாயின் அவ்விதம் சமயத்துவிட்டு ஒழியாரென்றும், அறிவிலாக் குடியில்பிறந்த கீழ்மக்களே அவ்விதம் செய்வார்களென்றும், ஆதலால் நட்புக்கொள்ளும் காலத்து நற்குடிப்பிறப்பு உடையவரை நாயே நட்புச்செய்தல் வேண்டுகென்றும், அவ்வித நல்லகுடியில் பிறந்தவர் தமக்குத் துன்பம் வந்தகாலத்துத் தாங்கும் அரண்போல் காவலாக இருப்பாரென்றும், அவ்விதமல்லாத கீழ்மக்களது நட்பினைக்கொள்வது தமக்கு நன்மை ஆகாது முடிவதடன் தீமைபையும் தரும் என்றும் அறிவின்றோம் என்றனர். அதனேட்ட மாணாக்கர், “அறிவிலாதார் நட்புக் கூடாது என்று அறிந்தோம். ஆயின், அறிவுடையார் பகைவராக இருப்பின் அவரது பகை ஏதேனும் தீமைபைச் செய்யுமோ?” என்னதும், ஆசிரியர் உறுவாராயினர்.

816. பேதை பெருங்கெழீஇ நட்பி னறிவுடையா

ரேதின்மை கோடி யுறும்.

(பரி.) இ-ள். பேதை பெருங்கெழீஇ நட்பின் = அறிவிலானது பிச்சு செறிந்தநட்பின்—அறிவுடையார் எதின்மை கோடி உறும் = அறிவுடையானது பகைமை கோடி மடங்கு கன்று. ஏ-து.

கெழீஇயவென்பத னிறுதிநிலை விகாரத்தாற்றொக்கது. பன்மை உயர்த்தற்கண்வந்தது. அறிவுடையான் பகைமை ஒருதிற்கும் பயவாமையானும், பேதைகட்பு எவ்வாத்திற்கும் பயத்தலானும் ‘கோடியுறும்’ என்றார். பெருங்கழி கப்பென்று பாடமோதுவாரு முளர். (ச)

விளக்கம் :—அறிவில்லாதவனோடு செய்கின்ற மிகுதியும் நெ

ருக்கமாயிப ஈட்டபக்காட்டிதும் அறிவுடைய ஒருவனது பகைபா
 னது கோடி மடங்கு ஈண்மையை உடையது என்று இத்திருக்
 குறள் உதவின்றது. அது என்னியேயோவெனின்? அறிவுடைய
 ஒருவன் பகைவன் ஆயினும் தனக்கு உள்ள பகைபால் ஈண்மையி
 லினைத் தீவழியிற் செல்லான் ஆதலால் அவ்வித பகைவனாக் யாதும்
 தீமைபே நோதது என்றும், அறிவில்லாத சீழ் மகனிடத்தே ஈட்டிப்
 பகைவனாக் அவன் அறிவில்லாமையால் செய்தின்ற தீங்கி
 ன் தனக்கும் துன்பம் வருமென்றும் அறிவின்றோமாதலால்,

தீதப்பு

461

அறிவில்லாதவரோடு ஈட்டிக்கொள்வதிலும் அறிவுடையோடது
 பகையே மேலானது என்று அறிவின்றோம் என்றனர். அது
 கேட்ட மாணாக்கர், “அறிவியேண்டுவனவற்றை அறிவாத ஈட்டின
 ஈட்டித் தமழ்ச்சி அடைவதற்கு மாத்திரம் இருக்கின்ற மக்களோடு
 ஒருவன் ஈட்டிக்கொள்ளுவானாயின், அது எவ்வித தருதியுடைய
 தாகும்?” என்னதும், ஆசிரியர் உறவாராயினர்.

317. தகைவகைய ராகிய தட்டிற் பகைவராற்
 பத்தடுத்த கோடி புறம்.

(பரி.) இ-ள். ககை வகையர் ஆயிய ஈட்டின்து = தாமதிதல் வகையராகாத
 ஒருதல் வகையராதற் கேதுவாகிய ஈட்டின்து வருவனவற்றின்து—பகைவரால்
 பத்தது அடுத்த கோடி உறம் = பகைவரான்து வருவன பத்தடுத்தகோடி மடங்கு
 ஈல்வ, எ-து.

ஈட்டி—ஆருபெயர். அக்கட்டாவது:— விடமருக் துர்த்தரும் வேழம்
 பரும் போன்றதுபலவகையா னருவித்தத் தாம் பயன்கொண் டொழிவாரோடு
 உளதாயது. பகைவராலென்பது அவாய்சிற்றலின்து, வருவனவென்பது வரு
 விக்கப்பட்டது. பத்தடுத்தகோடி = பத்தாசத்தொருத்தகோடி. அக்கட்டின்து
 வருயின்துபங்களின்து அப்பகைவரான்து வருத்தன்பங்கன் இறப்பகல்வென்ப
 தாம். இதற்குப் பிறசெல்லாந் தொல்லிவக்கணத்தோடு மாறுகொள வுரைத்
 தார்.

விளக்கம்:—தாம் அறிவியேண்டுவனவற்றை அறிவதற்கு

இல்லாமல் தம் சட்டினரோடு களிப்புடன் பேசி ஈடித்து மிழச் செய்து பயன்கொண்டு போகின்ற மக்களுடைய சட்டினால் வருகின்ற இன்பங்களைக் காட்டிலும் சட்புக்கொள்ளாது பகைமையை உடைய பகைவரால் வரும் ஈன்மை பத்துக்கோடி மடங்கு அதிகமாகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, காழாகும் கூத்து முதலிய ஈடிப்புகளைச் செய்யும் கூத்தாடிகளும் ஆகிய மக்கள் தம்மிடத்து சட்புக்கொண்டாளைப் பல வகையாலும் சிரிக்கும்படிச் செய்த தாம் அடையவேண்டிய பயனை அடைந்துவிட்டு ஒழித்து போவாரதனால், அவ்விதம் தன்பயன் கருதும் அறிவினாத மக்களோடு சட்புக்கொண்டு பொருளையும் காலத்தையும் அறிவையும் ஒழிப்பதிலும் பகைவரால் வருகின்ற லாபம் பத்துக்கோடி.

462

திருக்குறள் விளக்கம்

மடங்கு அதிகமாகும் என்று கூறுகின்றனர். ஏனெனின்? அப்பகைவரால் எவ்வித பொருட்களும், காலங்களும், அறிவின்கேடும் நேர ஆகையால் அவரால் வரும் குற்றமில்லாமையையே இலாபமாகி அவ்விடப்பத்தால் வருமின்பத்தைக் காழாகி முதலிய மக்கள் செய்த இன்பத்தைக் காட்டிலும் இன்பமென்று கூறி அவ்வின்பமானது அளவற்றது என்று அறிவித்தற்குப்பத்துக்கோடி மடங்கு என்று ஒர் பெரிய எண்ணினையும் எடுத்துக் காட்டினார் என்று அறிவின்றோம் என்றனர் அதுகேட்ட மாணிக்கர், “சிலர் தம்மால் பெரிய காரியங்களைச் செய்ய வல்லவராயினும் சமயத்தில் முடியாததுபோல் ஈடித்துத் தம் சட்டினரைக் கைவிடுகின்றார்கள் என்று அறிவின்றோம். அவ்வித சட்டினரை என் செய்தல் வேண்டும்?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

818. ஒல்லுங் கரும முடற்று பவர்கேண்கரை.

சொல்லாடார் சோர விடல்.

(பரி.) இ-ள். ஒல்லுங் கருமம் உடற்றுபவர் கேண்மை = தம்மான் முடியுங் கருமத்தை முடியாதாக்கிச் செய்யாதாரோடு கொண்ட சட்டின—

சொல்லாடர் சோவிடல் = அது கண்டால் அரைநிசச் சொல்லாதே சோவிடுக. ஏ-று.

முடியாதாக்குதல் = முடியாதாக கடித்தல். சோவிடல் = விடுகின்றவாறு தோன்றும் ஒருகாலக் கொருள வோயவிடுதல். அறியச்சொல்லினும் விடுகின்றவாறு தோன்றினும் அதுபொழுது பரிசுரித்துப் பின்னுட்பாயொழுக்கக் கருதுவாக்கின், 'சொல்லாடர்' என்றஞ் 'சோவிடல்' என்றும் கூறினார். இவை மூன்றுபாட்டானும் முறையே பேரையார், கருவிப்பார், இயல்வதுசெய்யாதாரென் நிவர்க ணட்பின் நீமை கூறப்பட்டது. (அ)

விளக்கம்:—தம்மால் முடியக்கூடிய தொழிலை முடியாதது போல் கடித்துக்காட்டி வஞ்சகம் செய்தாரிடத்துக் கொண்ட நட்பினை அவர் அறிய யாதும் சொல்லாமல் சிறிது சிறிதாக விட்டுவிடுதல் வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், தம்மால் முடியக்கூடிய கருமத்தை முடியாததுபோல் கடித்துச் சமயத்துக் கைவிடுகின்ற நீயவாறு நட்பானது ஒர் பயனும்

தீர்ப்பு

தாராது ஆகையால் அவ்வித நட்பினை விட்டுவிடுதல் வேண்டுமென்றும், அவ்வாறு விடுக்காலத்து அவர் அறிபாவண்ணம் சிறிது சிறிதாக காளுக்கு காள் குறையும்படிச் சொல்லாமல் விட்டுவிட வேண்டுமென்றும் அறிவின்றோம். ஏனெனின்? நட்பினை விட்டுவிடுவதாக அவர் அறிவாராயின் அதுபொழுது ஏதோ பரிசுரித்தைச் சொல்லி திருப்திபடுத்திப் பின்னும் நட்பினராக இருக்க எண்ணுவாரதலால் அவர் அறியாமலே நட்பினை விட்டுவிடுதல் வேண்டுமென்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், "மேற்கூறிய மூன்று செய்யுள்களாலும் அறிவில்லாதவர் நட்பும், சிரிக்கச்செய்து பொருள் கொள்ளுவார் நட்பும், தம்மால் செய்யக் கூடியதைச் செய்யாது ஒழிவார் நட்பும் நீமைபயக்குமென்றும், அவ்வித நீய நட்புக் கொள்ளுதல் கூடாதென்றும் அறிவின்றோம். ஆயின், சிலர் நட்புக்கொண்டவர்போன்று வாங்கால் கூறிச் செய்கையால் வேறுபடுகின்றவர்களாகக் காண்கின்றோம். அவ்வித தகுதியுடையாரை என்செய்தல் வேண்டும்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

819. கனவினு மின்னாது மன்னோ வினைவேறு
சொல்வேறு பட்டார் தொடர்பு.

(ப.ரீ.) இன். வினை வேறு சொல் வேறு பட்டார் தொடர்பு = வினை யுஞ் சொல்லு மொவ்வாது வேறுவேறாயிருப்பார் கட்டி, — கனவினும் இன் னாது = கனவின் கண்ணே யன்றிக் கனவின் கண்ணு மின்னாது. ஏ-று.

வினை சொற்கள்தொவ்வாமை முதன்மே லேற்றப்பட்டது. அஃதாவது வினையிற்பகைவராய்ச் சொல்லின் கட்டாராயிருத்தல். சிகழ்வின் கண் ஁ளதா யிருத்தலால், 'கனவினுமின்னாது' என்றார். உம்மை எச்சவும்மை; இழிவு சிறப்பும்மையுமாம். மன்னும், ஁வும் அசைநிலை. (க)

விளக்கம்:—செய்யும் தொழிலும், சொல்லும்படியான சொல் றும் ஒன்றை ஒன்று பொருந்தாத வேறு வேறாயிருக்கக்கூடிய தருதியுடைய நட்பானது நினைக்குங்காலத்து நினைவினிடத்தே மாத்திரமல்லாமல் கனவினிடத்தேயும் துன்பம் தரும் என்று இத் திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, நட்பினர்போன்ற உரை யாடிப் பின்னர் தம தொழிலைச் செய்யுங்காலத்துப் பணுவர் செய்

ஆதி 4 திருக்குறள் விளக்கம்

யும் செயலைச் செய்கின்ற மக்கள் எமனினும் கொடியவர் ஆதலால் அவ்வித தருதியுடைய நட்பானது விழித்திருந்து எல்ல நினை வோடு இருக்கின்ற காலத்துத் துன்பம் தருவது மாத்திரமல்லாமல் துன்பும் காலத்துத் தோன்றுகின்ற கனவிலேயும் அந் நினைவு தோன்றி மிக்க துன்பத்தைத் தருமாநலம், அவ்வித நியாரோடு செய்த நீ நட்பினை அறவே ஒழித்தல் வேண்டும் என்று அறிகின் றோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "சிலர் தனியாக உள்ள காலத்து நட்புக்கொண்ட நட்பினரைப் புகழ்ந்தும் பலரோடு கூடி யுள்ள காலத்துப் பழிப்பதாகக் காண்கின்றோம். அவ்வித தருதி யுடைய நட்பினை என் செய்தல்வேண்டும்?" என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

820. எனைத்துங் குறுகுத லோம்பன் மனைக்கெழீஇ

மன்றிற் பழிப்பார் தொடர்பு.

(பரி.) இ-ள். மனைக் கெழீஇ மன்றிற் பழிப்பார் தொடர்பு = தனியே மனைக்க னிருந்துழி ஈட்பாடிப் பலரோடு மன்றின் னிருந்துழிப் பழிகுத வார் ஈட்பு—எனைத்துங் குறுகுதல் ஒம்பல் = சிறிதாயினும் தம்மை எணுகுத லைப் பரிசரிக்க. ஏ-று.

மனைக்கட் கெழுமனும் மன்றின்கட் பழித்தலுக் தீதாகலின், அவர் ஒரு காலும் தம்மை எணுகாவதை குறிக்கொண்டு காக்கவென்பார், அவர் ஈட்பின் மேல் வைத்துக் கூறினார். இவை விரண்டொன்றும் வஞ்சகஈட்பின் நீமை கூறப்பட்டது. (வ)

விளக்கம்:—தனியே ஈட்டிவிருந்த காலத்த ஈட்பினர் போல் புகழ்ந்துபேசிச் சபையில் பலரோடு கூடிவிருந்த காலத்துப் பழிச் சொற்களைச் சொல்லுகின்றவர் ஈட்பானது தம்மைச் சிறிதள வும் சேராதபடிப் பரிசரித்தல் வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, ஈட்டிநுள்ள காலத்த ஏதோ மிகுதியும் ஈட்பால் ஒற்றுமை கொண்டவர் போல் கூடிப் புகழ்ந்து குலாவு தலும் பலரோடு கூடிவிருந்த காலத்துப் பகைவரினும் பகைவராய்ப் பழித்துக் கூறி மாணத்தைப் போக்குதலும் கூடையாத ஈட்பு தம்மைச் சிறிதும் சேரவொட்டாத கழித்துத் தொலைத்தல்

கூடாநட்பு

485

வேண்டாமென்றும் அறிவின்றோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக் கர் “மேற்கூறிய இரண்டு செய்யுள்களாலும் வஞ்சகநுடைய ஈட்புக்கொள்ளுவதால் வரும் திமையிணையும் அவரிடத்துச் சேர்தல் கூடாதென்பதையு மறிந்தோம். அன்றியும் தீஈட்பு என்னும் இவ் வநிகரத்தால் ஈட்புக்கொள்ளக் கூடாதார் தகுதியையும் அறிந் தோம். இனிச் சிலர் பகைவராக இருந்து ஈட்பினர் போல் ஈடிப் பதாகக் காண்கின்றோம். அவ்வித ஈட்பினை என் செய்தல் வேண் டும்?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

கூடாநடப்பு.

(147.) இனி வணக்ககூடாநடப்புக் கூறுகின்றார். அல்தாவது பகைமையான் அகத்தார் கூடாநிருந்தே தமக்கு வாய்க்குமிடம் பெறுதலுணையும் புறத்தார் கூடி யொழுதுவார் நட்பு.

விளக்கம்:—அதாவது, தமக்கு உள்ள பகைமையால் மனத்தான் கூடாமலிருந்து தம் பகையை முடிக்கக் கூடிய காலம்வரும் வரையில் வெளிக்கு நட்பினர் போல் கூடி நடக்கின்றவரது நட்பு. மேல் தீநட்புக் கூறினாரதலால் இப்போது கூடாநட்பென்னும் இவ்வதிகாரத்தைக் கூறத் தொடங்கினர் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், “இவ்வித கூடாநட்பின ஓர் உவமை வாரிலால் விளக்கல் வேண்டும்” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

821. சீரிடம் காணி னெறிதற்குப் பட்டடை

நேரா நிரந்தவர் நட்பு.

(148.) இ-ள். நேரா நிரந்தவர் நட்பு=கூடாநிருந்தே தமக்கு வாய்க்குமிடம் பெறுதலுணையும் கூடியொழுதுவார் நட்பு—சீரிடம் காணின் எறிதற்குப் பட்டடை=அது பெற்றால், அறவெறிதற்குத் துணையாய் பட்டடையாம். எ-து.

• எறிபுமெல்ல வாரமுமெல்லார் தாங்குவதென்போன்றிருந்து வந்துழி
59

488

நிருக்குறள் விளக்கம்

அறவெறிவீட்பதாய பட்டடைக்கும் அத்தன்மைத்தாய நட்பிற்குத் தொழி லொப்புமையுண்மையான், அதுபற்றி அந்நட்பினாப் பட்டடையாக ஷபசரித்தார். தீர்விடமென்ற பாடமோதி முடிவிடமென் றுணைப்பாருமுனர். (ச)

விளக்கம்:—தமக்குள்ள பகைமையால் மனத்திற் கூடாநிருந்து தம் பகையை முடிக்கக் கூடும் சமயம் வரும் வரையில் நட்பினர் போன்று கூடி இருப்பவர் நட்பானது தன்னிடத்து வைத்த ஒன்றின அறவெட்டுவதற்குத் துணையாகும் பட்டடை

போன்று உள்ளது என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் கொல்லன் ஒருவன் தான் வெட்ட எண்ணிய இரும்பு முதலாகிய வேகத்தை வெட்டுவதற்குப் பட்டடை என்னும் (பட்டை) பீடத்தின் மீது வைத்த காலத்திற் அவன் வெட்டுகின்ற காலம் வரையில் தன்னிடத்து வைத்த பொருளைத் தாங்கி நிற்பதுடன் அப்பொருளை வெட்டும் காலத்திற் உறுதியாக நின்று வெட்டுவதற்கு இடம் தருவது போல், உட்பகை உடைய மக்கள் கொள்ளுகின்ற நட்பானது கொல்லன் பட்டடை போல் சமயம் வரும் வரையில் தாங்கி நிற்பது போல் காணப்பட்டுப் பகையைத் தீர்த்துக்கொள்ளச் சமயம் வந்த காலத்திற் நட்புக் கொண்டவரைத் தொலைப்பதற்குத் தருதியாக உள்ளது என்று கூடா நட்பினைக் கொல்லன் பட்டடைக்குச் சமானமாக எடுத்துக் காட்டினார் என்று அறிவிக்கும் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இக்கூடா நட்பினை மற்றொரு உவமைப்பால் விளக்குதல் வேண்டும்" என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

822. இனம்போன் நினைமல்லார் கேண்மை மகளிர்
மனம்போல வேறு படும்.

(பரி.) இ-ள். இனம்போன்று இனமல்லார் கேண்மைமகற்குமுள் போன்று உருதாரோடு உருதாய் நட்பு—மகளிர் மனம்போல வேறுபடும்—இடம்பெற்றுப் பெண்பாலார் மனம்போல வேறுபடும். எ-று.

அவர்மனம் வேறுபடுதல் "பெண்மனம் பேதின் ஞெருப்பிறப்பே னென்னு—மெண்ணி சொருவன்" * என்பதனுழைமறிக. நட்பு வேறுபடுதலாவது:—பழைய பகையேயாதல். இவை யிவ்வுபாட்டானும் கூடா நட்பினது குற்றம் கூறப்பட்டது. (உ)

* வினாயாபதி.

விளக்கம்.—தம்மிடத்தா மிகுதியும் மனம் பொருந்தியவர் போல் வெளியே காணப்பட்டு மனத்தால் பொருந்தாதவரது நட்பானது தம்முடைய எண்ணத்தை முடிக்கக் கூடிய இடம் கிடைக்காமலின் பெண்களுடைய மனம் எவ்விதம் மாறுபடுமோ அங்விதம் மாறுபடும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, மனத்துள் ஒன்றும் வெளியில் ஒன்றும் ஆகச் சிறிதும் பொருந்தாத மக்களோடு கொள்ளுகின்ற நட்பானது தமக்குத் தக்க இடம் கிடைக்கும் வரையில் பயத்தால் ஈடித்துக்காட்டித் தம்முடைய எண்ணத்தை முடித்துக்கொள்ள இடம் கிடைக்குமாயின் தம்முடைய மனத்தை மாற்றித் தம்மிருப்பத்தை முடித்துக்கொள்ளும் பெண்களுடைய மனம்போல் மாறுதலடையும் என்றும், அப்பெற்றியோர் தம் பகைமை முடிய இடம் கிடைக்கும் வரையில் பொறுத்திருந்து இடம் கிடைத்தகாலத்துத் தம் பகைமையை முடித்துக் கொள்ள எண்ணுவார்களென்றும், ஆகவே அம்மக்களது நட்பு கூடாதென்றும் அறிவிக்கும் என்றனர். அது கேட்ட மாணிக்கர், “ஏன் பெண்கள் தங்களுடைய மனத்தை இடம் கிடைத்தவிடத்து வேறுக்கிக் கொள்ளுவர்?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறத்தொடங்கினர். “மக்கள்! மகனின் மனம் அயலார்மீது எக்காலத்தும் செல்வதென்றும், தம் நாயகர் எவ்வித தகுதியுடையவராயினும் அவர் மனம் அயலவரிடத்தேயே செல்லுமென்றும், குமாருருபரகவாயிகள் தமது நீதிநெறி விளக்கத்தில், “ஏந்தழில் மிக்கான் இனியான் இசைவல்லான், காந்தையர் கண்கவர் நோக்கத்தான்—வாய்ந்த, ஈயனுடை யின்சொல்லான் கேளெனினும் மாநர்க்கு, அயலார்மேலாகும் மனம்” என்றுகூறியுள்ளார், அதாவது, பெண்கள் தமக்கு வாய்ந்த நாயகன் அழகில் மிகுந்தவனாயும், இனியமைப்பருவம் சுழிபாதவனாயும், இசையிவ்வல்லவனாயும், பெண்களுடைய கண்களைக் கவரக்கூடிய பார்வையுடையவனாயும், நெருங்கிய சுற்றத்தவனாயும் இருந்தாலும், இவ்வித குணங்களைப்பெல்லாம் மதிபாது காம இன்பம் ஒன்றையே

கருதிக் தம்மணத்தை அபவாரிடத்துச் செலுத்தவொன்றும், அவ் விதம் செலுத்துபவர் தமக்கு இடம் பெறும்வரையில் தம் நாய களின் பொருட்டு உயிர் விடுவர் போன்று நடித்துக் காட்டி

488

இருக்குறள் விளக்கம்

இடம் பெற்ற விடத்தில் தம் மணத்தை வேறுபடுத்திக் தாம் கொண்ட எண்ணத்தை முடித்துக் கொள்ளுவொன்றும் இச் செய்யுளால் அறிவின்கூடும். அதுவன்றியும், பரிமேழைநகர் தம் விசேட உரையுள் வணியாபதி செய்யுளாகக் கூறிய செய்யுளிலும் பெண்ணின் மணத்தை வேறுபடாது ஒருமிக்கும்படி செய்வென் என்று ஒருவன் எண்ணுமாயின் என்று பொருள்படக் கூறிய அடி களை எழுதி உள்ளமையால், பெண்கள் மணம் எக்காலத்தும் வேறு படக் கூடியதென்றும், அதுபோல் பகைவர் வெளியில் நட்பாக இருக்கிறும் பழைய பகையே பகையாக நிலைத்து நிற்குமென்றும் கண்டோமென்றனர். அதன்கேட்ட மாணாக்கர், " ஏதோ அறிவில்லாதார் பகைகொண்டு நிற்பாராயின் அவர் தம் நலம் கருதிக் கொள்ளு மின்ற நட்பு கூடா நட்பாக இருக்கும் என்று கூறியதாக அறிவின்கூடும். ஆயின், பல நூல்கள் கற்றவர் பகைவராக இருந்து நட்புக்கொள்வாராயின் அந்நட்பு எதுவாக இருக்கும்?" என்னதும், ஆகிரிவர் கூறுவாராயினர்.

828. பலநல்ல கற்றகக் கடைத்து மனநல்ல!

நாகுதன் மாணாக்க் கரிது.

(பரி.) இ-ள். நல்லபல கற்றக்கடைத்தும் = நல்லன பல நூல்களைக் கற்ற விடத்தும்—மணம் எல்லா ஆளுதல் மாணாக்கு அரிது = அதனும் மணத்தி ருத்தி நட்பாதல் பகைவர்க்கில்லை. எ-று.

எல்லன—மணக்குற்றம்செடுப்பன. மணஎல்லனொளச் சினைவினை முதன் மேனின்றது. எல்லாநாகுதல் = செற்றம் விடுதல். உன்னை செற்ற முடையா ளாக் எல்லியுடையமைபற்றி நட்பென்று கருதற்க் வெண்பதாம். (க)

விளக்கம்:—மணக்குற்றத்தைக் செடுப்பனவாகிய நல்ல நூல்

கள் பலவற்றைக் கற்ற இடத்து அக்கற்றலால் மனமானது திரும்பி
 நட்புத் தன்மையைக் கொள்ளுதல் பகைவர்க்கு உண்டாவதில்லை
 என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் தான் பல கற்றவர்
 என்று கல்வி உடைமை ஒன்றையே கருதி கூடா நட்பினாராய்
 பகைவரை நட்பினகொன்று கருததல் கூடாது. ஏனெனின்? அப்
 பகைவர் கூடா நட்பினர் ஆதலால், தம் பகைமையை ஒழிக்கக்
 கூடிய கோபத்தை விடுத்த நல்லவாரதல் இல்லை என்று அறிந்தோ

கூடா நட்பு

469

மென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “ சிலர் எக்காலத்தும் இனிய
 முகமுடையாய்ச் சிரித்து மனத்தோடு வஞ்சகாரக இருக்கக்
 காணுகின்றோம். ஆதலால், அவ்வித நகைமுக முடையாரைக்
 காணில் என் செய்தல் வேண்டும்?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறு
 வாராயினர்.

834. முகத்தி னினிய நகராஅ வகத்தின்கு

வஞ்சரை யஞ்சப் படும்.

(பி.) இ-ள். முகத்தின் இனிய நகராஅ அகத்த இன்கு வஞ்சரை =
 கண்டபொழுது முகத்தால் இனியவாகச் சிரித்து எப்பொழுதும் மனந்தா
 வின்றாராய வஞ்சரை—அஞ்சப்படும் = அஞ்சல்வேண்டும். ஏ-து.

நகையது வகைபற்றி ‘இனிய’ என்றும், அகத்துச் செற்றம் நிகழவும்
 அதற்கு மறுதலையாய நகையைப் புறந்து விளைத்தவின் ‘வஞ்சர்’ என்றும்,
 அச்செற்றம் குறிப்பறிதற்கருவியாய முகத்தானாக் தோன்றாமையின் அஞ்ச
 தல் செய்யப்படுமென்றும் கூறினார். இவை யாண்டுபாட்டானும் குற்றத்திற்
 கேதவாய அவர்கொடுமை கூறப்பட்டது. (ச)

வினாக்கம் :— ஒருவரை ஒருவர் பார்த்தகாலத்து முகத்தில் இனிமை தோன்றும்படிச் சிரித்துப் பேசி மனத்திடத்தே கோபத் தோடு வஞ்சகத்தைச் செய்யும் வஞ்சகரைக்காணின் அஞ்சுதல் வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் மனத்து இனிமை கொள்ளுகின்ற காரணத்தால் மலர வேண்டிய தாபிய முகத்தை மக்கள் கண்டு 'இவர் இன்முக முடையாரதலால் இவர் மனத்திடத்தே இனியவர்' என்று எண்ணி அவரிடத்து நட்புக் கொள்ளவும், மாறாத பகைமையைக்கொண்ட அவ்வஞ்சகர் தம் முகத்தால் தம் கோபம் தெரியாமல் 'வஞ்சித்து நகைத்து நின்று பின்னர் தம் பகைமையை முடிப்பதற்குக் காலம் நேருகின்ற இடத்து நட்புக்கொண்டவர்களைத் துன்புறுத்துவார்கள் ஆதலால், மனத்தில் உள்ளதை அறிவிக்கக்கூடிய முகத்தை மாறுபடுத்தி வஞ்சிக்கின்ற வஞ்சகரைக் கண்ட உடனேயே அஞ்சி அகலவேண்டும் என்று அவர் தொடுமை கூறியதாயிற்று என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "மனத்தினில் இனிமை கொள்ளாது முகத்தினில் இனிமைகொள்ளும் வஞ்சகரைப்பற்றி அறிந்தோம். இனிமையர் எக்கா

470

திருக்குறள் வினாக்கம்

லத்தும் இனிய சொற்களையே கூறி வஞ்சிக்கின்றனர். அவரைப் பற்றி ஏன் செய்தல்வேண்டும்?" என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

825. மனத்தி னமையா தவரை யெனைத்தொன்றுஞ் சொல்லினாற் தேறற்பாற் றன்று.

(பரி.) இ-ள். மனத்தின் அமையாதவரை = மனத்தார் றம்மொடு மேலாதாரை—எனைத்தொன்றும் சொல்லினாற் தேறற்பாற்று அன்று—யாதொரு கருமத்தினுஞ் சொல்லாற் நெளிதன்முறைமைத் தன்று என்று சொல்லும் நீதி தூல், எ-று.

நீதினவென்பது அவாய்நிலையான் வந்தது. பகைமை மறைத்தற்பொருட்டும் சொல்லுகின்ற வஞ்சகரைக்கொல்லிச் செய்விய சொல்லெனக்கருதி

அயனாக் கருமங்களிற்றெளிதல் நீதினுள்முறைமை யன்றென்பதாம். (6)

விளக்கம்:—மனத்திடத்தே பகைமை கொண்டு எக்காலத் தும் தம்மோடு உள்ளவராகிய கூடா நட்பினரை அவர் இனிமை படப் பேசும் சொற்களால் 'இவர் நம்மிடத்து இனிவர்' என்று கருதுதல் கூடாது என்று நீதி னுல்கள் கூறுகின்றன என்று இத் திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆதலால் மேல் வினவியபடி நஞ்சுடைய நாகம் போன்று தம்முடைய பகைமை தெரியாத விதமாக மறைத்து இனிமைபடப் பேசும் வஞ்சனைச் சொற்களை உண்மை யாகிய சொற்கள் என்று எண்ணி அவ்வஞ்சகரைத் தாம் செய்ய எண்ணிய காரியங்களுள் கூடும்படிச் செய்தல் கூடாதென்றும், அவ் விதம் செய்யின் அது நட்புக் கொண்டார்க்குத் தீங்கினை இழைக்கு மென்றும் அறிகின்றோம். ஆதலால், இவ்வித வஞ்சகரை நட்புக் கொள்ளுதல் கூடாதென்பதே துணிபாகு மென்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "நட்பினரைப் போன்று சிலர் பகைவராகவே இருந்து பேசுகின்றனர். அவர் சொல்லிப் பகைமைகொண்ட சொல் என்று அறிதல் கூடாதோ?" என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

826. நட்பார்போ னல்லவை சொல்லினு மொட்டார்
லொல்லி யுணரப் படும். [சொ

(பரி.) இன். நட்பார்போல் எல்லை சொல்லினும்—உட்டார்போன்ற
எண்மைபயக்குஞ் சொற்களைச் சொன்னாராயினும்,—ஒட்டார் சொல் ஒல்லி

கூடாநட்பு

உணரப்படும்—பகைவர்சொற்கள் அது பயவாமை அச்சொல்லியபொழுதே
யறியப்படும். எ-து.

சொல்லினுமெனவே, சொல்லாமையே பெற்றும். ஒட்டாராதலாற்
நீமை பயத்தல் ஒருநிலையென்பார், 'ஒல்லியுணரப்படும்' என்றார். (க)

விளக்கம்:—நட்பினரைப்போலவே நடித்து எண்மையைத்
தரக் கூடிய சொற்களைச் சொன்னாரானும் மனத்துள் பகைமை

கொண்ட அவருடைய சொற்கள் சன்மை பயனாதென்பதை அப் பகைவர் சொல்லுகின்றபொழுதே அறியக்கூடும் என்று இத்திருக் குறள் கூறுகின்றது. அது என்னையோவெனில்? மனத்தால் பகை கொண்டார் தம் பகைமையால் நல்ல சொற்களைச் சொல்லுவதே இல்லை என்றும், ஓர் கால் வஞ்சகமாகச் சொல்லினும் அவர் சொல் கொண்டு நடக்கின் நடந்த ஒருவனுக்கு அவன் எண்ணியபடி சன்மை யுண்டாகாத தீமையே உண்டாகிவிடுமாதலால் அக் கூடா நட்பினராகிய வஞ்சகருடைய சொற்கள் எக்காலத்தும் சன் மையை உண்டாக்காமல் தீமையையே உண்டாக்கும் என்றும் அறி தல் கூடும் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், “சிலர் பகைவராக இருந்தும் காணுகின்ற காலத்த மிகுதியும் பணிவாகப் பேசுகின்றனர். அவ்வித பகைவருடைய வணக்கத்தைக் கண்டு யாது எண்ணுதல் வேண்டும் என்பதை ஓர் உவமையால் விளக்கல் வேண்டும்?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

827. சொல்வணக்க மொன்னூர்கட் கொள்ளற்க வில்வ தீங்கு குறித்தமை யான். [ணக்கந்

(யர்.) இ-ள். வில்வணக்கம் தீங்கு குறித்தமையான்—வில்வனது வணக்கம் ஏற்றவர்க்குத் தீமைசெய்தலைக் குறித்தமையால்,—ஒன்னூர்கண் சொல்வணக்கம் கொள்ளற்க—பகைவர்மாட்டிப் பிறக்குஞ் சொல்வினது வணக்கத்தையும் தமக்கு சன்மை செய்தலைக் குறித்ததென்ற கரு தற்க. ஏ-து.

தம்வணக்க மன்றென்பது தோன்றச் ‘சொல்வணக்கம்’ என்றும், வில் வணக்கம் வேறாயினும் வணக்குதலொப்புமைபற்றி அதன் குறிப்பை ஏது வாகக்கியுங் கூறினார். வில்வயது குறிப்பு அவனினிய வில்வணக்கத்தின்மே னிற்றானர், ஒன்னூறு குறிப்பும் அவனினிய சொல்வணக்கத்தின் மேல

472

திருக்குறள் விளக்கம்

தாயிற்று. இதுவுள் தீங்கு குறித்த வணக்கமென்றே கொண்டு அஞ்சிக்காக்க வேன்பதாம். இவைமுன்றுபாட்டானும் அவரைச்சொல்லாற் றெனியற்க வேன்பது கூறப்பட்டது. (எ)

விளக்கம்:—போர்க்களத்தில் பகைவன் மீது எறியும்படி எண்ணிய போர்வீரன் ஒருவன் தன்னுடைய வில்லை எவ்வளவு

வணத்து எய்தினுளே அவ்வளவு நிமையை அப்பாணத்தை ஏற்றுக் கொண்டவனுக்கு அவ்வில்லின் மிகுந்த விலை செய்வது போல், பகைவரிடத்து உண்டாகின்ற சொற்களால் ஆகிய வணக்கத்தையும் தமக்கு நன்மை செய்யும் சொற்களென்று எண்ணுதல் கூடாது என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆதலால் பகைவர் வணங்கிச் சொல்லுகின்ற பணிவாகிய சொற்கள் ஒருவனுக்கு மிகுந்த அழிவைத் தருவதற்குக் காரணமாகுமென்றும், பகைவன் எவ்வளவு வில்லை வணத்துப் பாணத்தை எய்தினுளே அவ்வளவு அதிகமாக அப்பாணத்தைத் தம் மீது தாங்கிக் கொள்ளுகின்றோர் அழிந்த போவது போல், சொல்லின் வணக்கத்தைக் கொண்டு 'இவர் மிகுதியும் இப்போது வணக்கமாகப் பேசுகின்றார்; ஆதலால் நமக்கு மிகுதியும் அடங்கியவர்' என்று மகிழ்தல் கூடாதென்றும், மகிழ்வதோடு அவ்வித நம்பிக்கையால் மிகவினையில் அழிந்த போதற்குக் காரணமாகுமென்றும், ஆதலால் அவ்வித வஞ்சகரைக் கண்டகாலத்திலேயே பயந்து தமக்குத் தீங்கு வாராத விதமாகக் காத்துக் கொள்ளுதல் வேண்டுமென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணக்கர், "மேற்கூறிய மூன்று திருக்குறள்களாலும் கூடா எப்பினாது சொற்களால் அவரை மதித்தல் கூடாது என்று அறிந்தோம். இனி, பகைமை கொண்ட சிலர் நம்மைக் கண்டகாலத்து அழுத கண் உடையவராய்ப் பேசினடிக்கின்றனரே, அவரைப்பற்றி நம்மாரிசியர் யாது கூறுகின்றனர்?" என்னதும், ஆரிசியர் கூறுவாராயினர்.

828. தொழுதகை யுள்ளும் படையொடுங்கு மொன்னு
 ரழுதகண் ணீரு மனைத்து.

(பரி.) இன். ஒன்னு தொழுத கையுள்ளும் படை ஒடுக்கும் = ஒன்னு குறிப்பை யுணர்வல்லார்க்கு அவர் தொழுத கையாத்தம் படைக்கலை மறைத்

வாரே அதுமறைந்திருத்தற் றிடலும். ௭-௮.

தாம் ஈட்பென்பதனைத் தம்மையானும் கண்ணனாக் தேற்றிப் பின் கோற்ற கு வாக்விருக்கின்ற புடைச்சலம் உய்த்துணர்வுழித் தேற்றுகின்ற பொழுதே அவற்றுக்கிளே தோன்றமென்பார், 'ஒடுங்கும்' என்றார். பகைவர் தம் மென்மைகாட்டித் தொழினு மழிநிலும், அவர் குறிப்பையே கோக்கிக் காக்கவென்பதாம். இதனால் அவரைச் செயலாற் றொளியற்க வென்பது கூறப் பட்டது. (அ)

விளக்கம்:—பகைவருடைய செயல் இது வென்று குறிப்பால் உணரக்கூடிய அனுபவ ஞானமுடையவர் தம்பகைவர் தம்மை வணங்கிய விடத்து அவ்வணங்கிய கையினுள் தம்மைக் கொல்ல ஓர் ஆயுதமிருக்கும் என்று கண்டு அறிந்து அவர் வணக்கத்தைக் கொண்டு எவ்வித சம்பிக்கையும் கொள்ளாமல் அவரைத் தம் பகை வராகவே எண்ணித் தம்மைக் காத்துக் கொள்ளுகின்றனரோ அது போல், அப்பகைவர் அழுதின்ற கண்ணீரும் தம்மை அழிப்பதற்கு உரியதோர் குறிப்பென்று கண்டு தம்மைக் காத்துக் கொள் ளாதல் வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், பகைவரானவர் தாம் பகைவானது நட்பினராவோம் என்று தம் கையினிலும், கண்ணினிலும் ஈடித்துக் காட்டி நம்பும்படிச் செய் தாலும், அவர் குறிப்பு ஈட்பன்று பகைமையே ஆகும் என்று உணர்ந்து நிற்பதோடு அவர் கையினுள்ளே தம்மைக் கொல்வ தற்கு மறைத்துவைத்திருக்கும் ஆயுதத்தினையும் கண்டு பிடித்து அவர் தம்மைக் கொல்லாதவண்ணம் எவ்விதம் தம்மைக் காத்துக் கொள்ளுகின்றனரோ அதுபோல் அழுத கண்ணும், சிந்திய மூக் கும், தொழுதகையும், துவண்ட ஈடையும் ஆக இருந்து தம்மிடத்தே வந்து தம்பகைவர் தம்முடைய பலமின்மையைக் காட்டி வணங்கி னாலும், அழுதாலும் அவருடைய குறிப்புத் தம்மைக் கொடுப் பதற்கே அல்லாமல் உண்மையாக மெலிவுடைமை அல்லி என்று அறிந்து அவர் தம்மிடத்தே அணுகாவண்ணம் தம்மைக் காத்துக் கொள்ளாதல் வேண்டும். அன்றியும் இதனை மெய்ப்பொருள் நாய னுரைக் கொல்ல வந்த பகை அரசனிடத்தும், ஓளரங்கேப்பின் சேரிடத்திலுரினக் கொன்ற விவாழியினிடத்தும் கேர்ந்த கதைகளை

முறையே பெரிய புராணத்துள்ளும், இந்து தேச சரித்திரத்திலும் அறிதல் கூடும் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இத்திருக்குறளால் கூடா நட்பினரது செயலால் அவரை நம்புதல் கூடாது என்று அறிந்தோம். ஆயின், சிலர் தம்மனத்துள்ள பகைமை தோன்றாத வழி மிகுதியும் நட்பினைச் செய்து பின்னர் மனத்தின்கண் இகழ்ச்சி செய்கின்றனர். அவ்வித தகுதியுடையாரை உலகத்தைக் காக்கும் அரசன் யாது செய்தல்வேண்டும்?" என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

829. மிகச்செய்து தம்மொள்ளு வாரை நகச்செய்து
நட்பினுட் சாப்புல்லற் பாற்று.

(பரி.) இ-ள். மிகச் செய்த தம் என்னவாரை—பகைமை தோன்றாமற் புறத்தின்கண் நட்பினை மிகச்செய்து அகத்தின்கட் டம்மையிழையும் பகைவரை—நட்பினுள் நகச்செய்து சாப் புல்லற்பாற்று—தாரும் அக்கட்பின் கண்ணே சின்று புறத்தின்கண் அவர் மனமும்வண்ணஞ் செய்து அகத்தின்கண் அதுசாம்வண்ணம் பொருந்தப்பான்மையுடைத்து அரசுநீதி. எ-று.

நின்றென்பதாடும் அரசுநீதியென்பதாடும் அவாய்நிலையான் வந்தன அகனென்று புறனென்றதல் ஒருவற்குத் தகாதெனினும் பகைவர்மாட்டா யிற்றகுமென்பது நீதிதூற்றணிபென்பார், அதன்மேல் வைத்துக் கூறினார். சாவென்பதளிந்துதிரு?ல விகாத்தார்பெருக்கது, "கோட்டின்வாய்ச்சாக்குத்தி" என்புழிப்போல. என்னவாரைப் புல்லலெனக் கூட்டுக. (க)

விளக்கம்:—அரசு நீதியாவது மனத்துக்குள்ளிருக்கும் பகை தோன்றாவிதம் செய்து புறத்தே மிகுதியும் நட்பினை உடையவர் போல் ஈடித்த உள்ளாக்குள் தம்மை இகழ்ந்து பேசுகின்ற பகைவரைத் தாரும் அவ்விதமே இருந்து புறத்தே அப்பகைவர் மனமும் வண்ணமாகச் செய்து மனத்திற்குள்ளே அப்பகைவர் சாதற்குத் தக்கவிதமாகக் கூடியிருப்பது என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, உள்ளே ஒன்றும், புறத்தே ஒன்றும் வைத்து ஈடிப்பது நீதியல்லவாயினும் உலகத்தைக்காக்கும் அரசன் ஒருவன் வஞ்

சகரைக் கண்ட காலத்துத் தானும் வஞ்சகமாக இருந்து அவர்களை வெல்லாவிடில் உலகத்தைக் காத்தல் கூடாது ஆதலால், இவ்வித

* சிவ, முல்லை 5.

கூடாநட்பு

475

வஞ்சகர்க்கு வஞ்சகமாக நடப்பது அரசனுக்குப் பொருந்துமென்றும், அது அரசு நீதியென்றும் அறிந்தோமென்றனர். அதுசேட்ட மாணுக்கர், “ பகைவர் ஏதோ ஒரு காரணத்தால் தம்மிடத்து நட்புச்செய்யவேண்டி வருமாயின், அப்பகைவரை எவ்விதம் கொள்ளவேண்டும்?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

830. பகைநட்பாங் காலம் வருங்கால் முகநட்.

டகநட் பொரிஇ விடல்.

(பரி.) இ-ள். பகை நட்பாம் காலம் வருங்கால் = தம்பகைவர் தமக்கு நட்பாறாயொழுங்காலம் வந்தால், — முகம் நட்டு அகம் நட்பு ஒரிஇ விடல் = தாமும் அவரோடு முகத்தால் நட்புச்செய்து அகத்தால் அதனைவிட்டுப் பின்னதுவுந் தவிர்க. ௪-று.

அக்காலமாவது :- தம்மாணும் பகையென்று வெளிப்பட நீக்கலாகாத வளவு. இதனானே ஆமனவெல்லாம் நீக்குவென்பது பெற்றும். இவை யிரண்டுபாட்டானும் அக்கட்பிடை யொழுகுமாறு கூறப்பட்டது. (வ)

விளக்கம் :- தமக்குப் பகைவராக இருந்தவர் ஏதோ ஒரு காரணத்தால் தமக்கு நட்பினராக இருக்கக்கூடிய காலம் வருமாயின், அப்பகைவரோடு தாமும் முகத்தால் நட்பினர்போல் காட்டி, மனத்தால் நட்புக்கொள்ளாதிருந்து பிறகு அம்முக நட்பினையும் ஒழித்து விடுதல்வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, பகைவரானவர் தம்மிடத்து நட்பினர்போல் நடந்து இருக்கவேண்டிய கால அளவு வருமாயின், அறிவுடையோர் அக் காலத்துத் தாமும் பகைவரென்று காட்டாதிருப்பதற்கு முகத்தால் நட்புக்காட்டியும், பின்னர் தம் பகைமைபை வெளிப்படுத்தக் கூடிய காலத்து அம்முகத்தாலும் நட்புக்கொள்வதைவிட்டு அவர்களோடு

நீங்கி இருத்தலே வேண்டும் என்றும் அறிவின்றோ மென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “கடா நட்பினரோடு எவ்விதம் கூடி இருத்தல் வேண்டும் என்பதை மேற்கூறிய இரண்டு திருக்குறள்களாலும் அறிந்தோம். அன்றியும், நட்புக்கு நோக்கி விதிமுக்கமாகக் கூறிய ஐந்து அதிகாரங்களையும் கேட்டு உணர்ந்தோம். இனி, எதிர் மறை முகத்தால் கூறியுள்ள நட்புக்கு உரிய பன்னிரண்டு அதிகாரங்களையும் விளக்கல் வேண்டும்” என்றதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்,

416

திருக்குறள் விளக்கம்

84. அதிகாரம்.

பேதைமை.

(பரி.) இனி அக்கட்பினை யெதிர்ப்புறத்துப் பகைமுகத்தால் கூறிய தொடல்வரை. அப்பகைதான் முற்றக்கடியும் குற்றமண்மை னுள்ளவைய வெருளியானால் காமத்தானும் வருவதாம். அவற்றால் வெருளியான் வருவன ஐந்ததிகாரத்தானும் காமத்தான் வருவன ஐந்ததிகாரத்தானும் கூறுவார், அவ்விரண்டற்கும் அடியாய் மயக்கத்தை இருவகைப் படித்து, இரண்டி காரத்தால் கூறுவான் தொடங்கி, முதற்கட் பேதைமை கூறுகின்றார். அஃ தாவது யாது மறியாமை.

விளக்கம்:—அதாவது, நீங்கள் விளைய வண்ணம் நட்பு என்பதை எதிர் மறுத்துப் பகை முகத்தால் சொல்லிய அதிகாரங்களைச் சொல்ல ஆசிரியர் ஆரம்பித்தனர். அதாவது, பகைகட்பென்பது கோபத்தாலும், காமத்தாலும் வருவது ஆம். அவ்விரண்டும் முழு வதும் நீக்கும் குற்றமல்லவாதலால், அக்கோபம், காமம் என்று மிரண்டினால் கோபத்தால் வருகின்ற பகையினை ஐந்து அதிகாரங்களானும், காமத்தால் வரும் பகையினை ஐந்து அதிகாரங்களானும் கூறத் தொடங்கியவர் அக்கோபத்திற்கும், காமத்திற்கும் அடிப் பீடமாயுள்ள மயக்க அறிவினை இரண்டிவிதமாகி ஒன்றைப் பேதைமை பென்றும் மற்றொன்றைப் புல்லறிவாண்மை பென்றும் பெயரிட்டு, முதலில் பேதைமை பென்னு மதிகாரத்தைக் கூறத்தொடல்

கொள். அப்பேதைமையாவது:—அறிபவேண்டுவது ஒன்றினையும் அறிபாதிருத்தலே ஆகும் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், “அறிப வேண்டுவது ஆகிய ஒன்றின அறிபாமை பேதைமை என்ற கூறாவதால், உலகத்த மக்கள் ஒன்றையும்றியாது இருத்தல் முடியாது. ஏதோ ஒன்றில் ஒருவர் அறிவு செல்லுவதாகவே இருக்கும். ஆதலால், இப்பேதைமை கொண்டவர் அறிவின் செயல் எதுவாக இருக்கும்?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

831. பேதைமை யென்பதொன் றியாதெளி னேதங்

ஔதியம் போக விடல்.

[கொண்

(பரி.) இன். பேதைமை என்பது ஒன்று—பேதைமையென்று சொல் லப்படுவது ஒருவனுக்கு விளக்குற்றம்எல்லாவற்றிலும் மிக்கதொன்று;—

பேதைமை

477

யாது எனின் ஏதம் கொண்டு ஔதியம் போகவிடல்=அதனால் யாதென்று வினவின, தனக்குக் கேடுபயப்பனவற்றைக் கைக்கொண்டு ஆக்கம் பயப்பன வற்றைக் கைவிடுதல். ஏ-து.

கேடு=வறுமை, பழி, புரவ்வகை. ஆக்கம்=செல்வம், புகழ், அறங்கன். தானே தன்னிருணையும் செய்த்துக் கோடலென்பதாம். (க)

விளக்கம்:—பேதைமை என்று சொல்லப் படுவது ஒரு வனுக்கு உள்ள குற்றங்கள் எல்லாவற்றிலும் பெரியது ஒன்றாகும் என்றும், அப்பெரியது ஆகிய குற்றம் எது என்று அறிப வேண்டு மாயின் தனக்குக் கேட்டினை உண்டுபண்ணும் செயல்களைக் கைக் கொண்டு தனக்கு னன்மை பயக்கும் செயல்களை விட்டு விடுதல் என்பதே ஆகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, சீக்கள் வினவிப்படி பேதைமை உடைய ஒருவனது அறிவானது தனக்குக் கேடு செய்கின்ற தரித்திரம், பழி, பாவங்கள் ஆகிய இவைகளில் சென்று, தனக்கு உயர்வினை உண்டு பண்ணும் செல்வம், புகழ், தருமங்கள் ஆகிய இவைகளை யெல்லாம் ஒழித்து, இம்மை

மறுமைபாபிய இரண்டினையும் வரவொட்டாமல் செய்து விடும் என்று அறிந்தோ மென்றனர். அது என்னையோவெனின்? உலகத்து மக்கள் இருமைபை அடைவதற்குரிய முயற்சிகளை எல்லாம் கைவிட்டு இருமைபையும் கெடுக்கும் முயற்சிகளுள் சென்று தாமே தம்மைக் கெடுத்துக் கொள்ளும் தருதியுடையோரைப் பேதைமையுடையவென்றும், ஒருவனுக்கு இருக்கவேண்டிய குற்றங்களுள் இதனினும் மேற்பட்ட குற்றம் ஒன்று இல்லை பென்றும் கூறிய தாயிற்று என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "ஏன் பேதைமையுடையார் கேட்டினைத் தேடிக்கொள்ளுகின்றனர்? அவ்விதம் செய்து கொள்வதற்கு எவ்விதச் செயலை செய்பவராயிருப்பர்?" என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

832. பேதைமையு னெல்லாம் பேதைமை காதன்மை கையல்ல தன்கட் செயல்.

(பரி.) இன். பேதைமையுள் எல்லாம் பேதைமை = ஒருவனுக்குப் பேதைமையெல்லாவற்றினும் மிக்க பேதைமையாவது = கையல்ல தன்கண்

478

நிருக்குறள் விளக்கம்

காதன்மைசெயல் = தனக்காகாத ஒழுக்கத்தின்கட் காதன்மை செய்தல். ஏ-று.

இருமைக்கும் ஆகாவென்று தாலோர் கடித்த செயல்களை விரும்பிச் செய்தலென்பதாம். இவை யிரண்டுபாட்டானும் பேதைமையதிலக்கணம் கூறப்பட்டது.

விளக்கம் :—ஒருவனுக்கு உள்ள அறியாமை எல்லாவற்றினும் மிகுந்த அறியாமையாவது தனக்கு ஆகாத ஒழுக்கத்தில் ஆகாதகொண்டு ஒழுக்குதல் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அநாவது, தால்வல்லவர் விதியிது, கிலக்கு இது என்று கூறியபடி விதியினைச் செய்தல் வேண்டுமென்றும், கிலக்கினை ஒழிதல் வேண்டுமென்றும் கூறியிருக்கப் பேதைமை யுடை

யார் தம், பேதைமை மிகுதியால் நீதியையும், அறத்தையும் கைவிட்டு அநீதியையும், பாவத்தையும் செய்பப் புருவராதலால், அவ்வித ஒழுக்கம் அவர்களுக்குப் புகழிற்கும் புண்ணியத்திற்கும் மாறாகிய பழியையும் பாவத்தையும் விளைத்து இம்மைக்கு உரிய பயனையும், மறுமைக்கு உரிய பயனையும் போக்கிவிடும் என்று அறிந்தோம். ஆதலால், பேதைமையுடையார் செயல் ஒழுக்கத்துக்கு மாறாகிய விஷயங்களில் ஆகசகொண்டு நிற்பதென்று அறிந்தோமென்றனர். அது கேட்டமாணுக்கள், "பேதைமைபென்பதின் தன்மையை அறிந்தோம். இனிப் பேதைமை என்பதற்கு இயற்கையான தொழில் எதுவென்று விளக்கல் வேண்டும்?" என்னதும், ஆசிரியர் உறுவாராயினர்.

833. நாணுமை நாடாமை நாரின்மை யாதொன்றும் பேணுமை பேதை தொழில்.

(பரி.) இன். நாணுமை=நாண வேண்டுவதற்கு நாணுமையும்—நாடாமை=நாடவேண்டுவற்றை நாடாமையும்—நார் இன்மை=யாவர் மாட்டும் முறித்தசொற்செய் லுடைமையும்—யாதொன்றும் பேணுமை=பேணவேண்டுவற்றை யாதொன்றினையும் பேணுமையும்—பேதை தொழில்=பேதையது தொழில். ஏ-று.

நாணவேண்டுவை=பழி பாவங்கள். நாடவேண்டுவை=சரும் களிற் செய்வன தவிர்வன. முறிதல்=கண்ணததல். பேணவேண்டுவை

பேதைமை

479

=குடிப்பிறப்பு, கல்வி, ஒழுக்க முதலாயின. இவை பேதைக்கு எல்லாந்து மிபல்பாய் வருதலின், 'தொழில்' என்றார். (க)

விளக்கம்:—பேதைமை உடையார் தொழில் நாணவேண்டுவதற்கு நாணுமையும், நாடவேண்டுவனவற்றை நாடாமையும், யாரிடத்தும் தாசுநீயமில்லாத பேசதலும், விரும்ப வேண்டுவனவற்றை விரும்பாமையும் ஆகுமென்று இக்கிருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, உலகத்து மக்கள் தம்மைப் பிறர் பழிக்கும் பழியை அடையாமலும், நாகத் துன்பத்திற்குச் செலுத்தும் பாவங்களைச்

செய்யாமலும் ஆகிய கற்செயல்களைச் செய்ய வேண்டி இருக்க அவ்விதம் அச் செயல்களைச் செய்யாததோடு அவற்றிற்குச் சிறிதும் வெட்கப்பாடாத தன்மையும், செய்ய வேண்டிய கருமங்களைச் செய்யவும், செய்யக் கூடாத கருமங்களை விடவும் வேண்டிய ஆராய்ச்சிகளைச் செய்யாதிருத்தலும், கட்பினர், பகைவர், கொதுமலர் என்றும் யாவரிடத்தும் தாக்கூண்யயில்லாத பேசுதலும் சூடிப் பிறப்பு, கல்வி, ஒழுக்கம் ஆகிய மூன்றினையும் உயிர் போல் எண்ணி ஒழுக வேண்டி இருக்க அவற்றைக் கொண்டு ஒழுகாமலும் இருப்பது அறிவிலாதார் செயல் ஆகலால், அவ்வித செயலைப் பேதைமை உடைபார் செயல் என்றும் பிரித்துக்காட்டினர். அன்றியும், மேல் திருக்குறளில் தனக்கு ஆகாத ஒழுக்கத்தில் தலைநிடுவது ஒருவனுக்கு 'அறிவில்லாமை எல்லாவற்றுள்ளும் அறிவில்லாமை' என்று கூறியதை இத்திருக்குறளில் அவ்வொழுக்கமுடைமை இது வென்றும், அவ்வொழுக்கமுடைமைபால் அப்பேதைபார்க்கு இயற்கையாக வரும் குற்றங்கள் இவை என்றும் வகுத்துக் காட்டியதாயிற்று என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "சிலர் எல்லா தூல்களையும் கற்று உணர்ந்தும் மேற் கூறிய ஒழுக்க நின்மைபைச் செய்தின்றனர். அவரையும் பேதைபொன்று அழைத்தல் கூடுமோ?" என்றனும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

834. ஒதி யுணர்ந்தும் பிறர்க்குரைத்துந் தானடங்காப் பேதையிற் பேதைபா ரில்.

(பரி.) இ-ள். ஒதி=மனமொழி மெய்களடங்குதற் கேதவாய தூல்களை யோதியும்,—உணர்ந்தும்=அவ்வடக்கத்தான் வரும் பயனை யுணர்ந்தும்,—பிறர்க்கு உரைத்தும்=அநனை யறியலுறப் பிறர்க்குரைத்தும்,—தான் அடங்காப் பேதையின்=தான் அவை யடங்கி யொழுகாத பேதை போல—பேதைபார் இல்=பேதைபார் உலகத்திலில். ஏ-று.

480 திருக்குறள் வீளக்கம்

தம்,—பிறர்க்கு உரைத்தும்=அநனை யறியலுறப் பிறர்க்குரைத்தும்,—தான் அடங்காப் பேதையின்=தான் அவை யடங்கி யொழுகாத பேதை போல—பேதைபார் இல்=பேதைபார் உலகத்திலில். ஏ-று.

உம்மை மூன்றுக் கூட்டப்பட்டது. இப்பேதைமை தனக்கு மருந்தாய இவற்றை நீராமையானும், வேற்றமருத்தின்மையானும், 'பேதையிற்பேதை

யாரில்' என்றார். இவை பிரண்டுபாட்டானும் பேதைவது தொழில் பொது வகையார் கூறப்பட்டது. இனிச் சிறப்பு வகையார் கூறப. (ச)

விளக்கம்:—மனம், வாக்கு, காலங்கணாயி மூன்றும் அடங்குதற்குக் காரணமாகிய நூல்களை யெல்லாம் நன்றாகப் படித்தும், படித்த அளவே அவ்வடக்கத்தால் வரும் பயனை அறிந்திருத்தும், நாம் அறிந்த விஷயங்களை மந்தவர்கள் அறியும்படி அவர்களுக்குச் சொல்லியும், நாம் மாந்திரம் அடங்கி உலகத்து நடவாத பேதையைப்போல் அறிவில்லாதவர் உலகத்து இல்லை என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, ஒதி உணராதவனுயின் படித்து உணர்ந்த அறிஞரைக் கொண்டு அவன் அஞ்ஞானத்தைப் போக்குதல் கூடுமென்றும், ஒதி உணர்ந்த அபவவர்க்குக் கூறும் வாக்கின் வல்லமையுமுடைய ஒருவனை மந்தொருவனைக் கொண்டு திருத்தவது கூடாத காரியமாதலால், அவனைக் காட்டிலும் அறிவில்லாத ஒருவன் உலகத்து இராணென்றும் கூறுவதாக அறிக்கோ மென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "பேதையின் தன்மையினைப் பொதுவகையால் உணர்ந்த அறிக்கோம். இனிச் சிறப்பு வகையால் கூறுதல் வேண்டும்" என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

885. ஒருமைச் செயலாற்றும் பேதை யெழுமையுந் தான்புக் கழுந்து மளறு.

(பரி.) இ-ள். பேதை = பேதைபாயினான்—எழுமையும் தான் புக்கு அழுத்தும் அளவு = வரும் பிறவிசெல்லாந் தான்புக்கழுத்தும் சிரயத் தினை—ஒருமைச் செயல். ஆற்றும்—இவ்வொரு பிறப்புள்ளே செய்து கொள்ள வல்லனும். ஏ-று.

எல்லாப் பிறப்பும் ஏழாபடக்குதல் அறிவப்பட்டமையின், முற்றும்மை கொடுத்தார். அழுத்தும் சிரயம் = அழுத்ததற் றெழுப சிரயம். என்னைப் பிறப்புக்களினும் கொடுவியினையுந்தால் அக்கிரயத்தன்பேய யுழந்துகருத

லாம் தான் கர்ப்பத்தின்ப முழுத்தற் கேடுவாய் கொடுவினகையே யறிந்த
 சில காலத்தினே செய்துகொடல் பிறர்க் கரிதாகவின், 'ஆற்றம்' என்றார்.
 இதனால் அவன் மறமைச்செயல் கூறப்பட்டது. (இ)

விளக்கம் :—பேதைமை உடைய ஒருவன் வருகின்ற பிறவி
 கள்-தோறும் தான் சென்று அழுத்துகின்ற நாகத்தினை இப்போது
 அடைந்துள்ள இவ்வொரு பிறப்பிலேயே செய்து கொள்ள வல்லவ
 னாகின்றான் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது,
 உயிரானது எவ்வித பிறப்பினை எடுக்கினும் அப்பிறப்பினால் எழு
 முறை எடுத்தல் வேண்டுமென்றும், அவ்விதம் எடுத்த பிறவிகளால்
 மக்கட் பிறப்பினை எடுத்த இப்பேதைபயிரினால் தன் பேதைமை
 யால் இப்பிறப்பில் செய்து கொள்ளுகின்ற அதிகரித்த நிலையால்
 இனிவரும் பிறவிகளிலெல்லாம் இப்பிறப்பில் செய்த நிலையின்
 முயற்சியே அதிகரித்தும் பலவித நாகங்களில் சென்று அடை
 வதற்குக் காரணமாகிய தீவினைகளை எல்லாம் செய்தும் நிற்பான்
 என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர்,
 "இதனால் பேதைக்கு உண்டாகும் மறமைப் பயன் இதுவென்
 றறிந்தோம். இவ்வித பேதைபயிரினால் உலகத்து இம்மைப்பயினை
 அடையக்கூடிய செல்வத்தை எவ்விதம் தேடும் வல்லமை உடை
 பவனாகிப்போன் என்பதையும் விளக்கல் வேண்டும்" என்னதும்,
 ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

*836. பொய்ப்படு மொன்றோ புனைபூணும் கையறியாப்
 பேதை வினைமேற் கொளின்.

(பரி.) இ-ள். கை அறியாப் பேதை வினைமேற்கொளின்—செய்யு
 முறைமை யறியாத பேதை ஒருகருமத்தை மேற்கொள்வனாயின்,—பொய்
 படும் ஒன்றோ புனைபூணும்=அதவும் புறப்படும், தானும் தனைபூணும்.
 ஏ-து.

புறப்படல்=பின் ஆகாவகை உள்ளழிதல். ஒன்றோவென்பது என்
 னிடையென்றால், அதனையும் கெடுத்தத் தானும் கெடுமென்பதாம். இதனால்
 அவன் செல்வம் படைக்குமாறு கூறப்பட்டது. (க)

விளக்கம் :—தொழிலிற் செய்யும் முறைமை இதுவென்று
 தெரிந்து கொள்ளாததாகாத பேதைபயிரினால் ஒருவன் ஒருதொழி

கூச் செய்ய உடன்பட்டுச் செய்வானாயின் அவன் செய்த தொழிலும் முடியாத விதமாகக் குற்றமடைவதுடன் அதனோடு கை, கால்களில் விலக்கென்னும் தீரையைத் தனக்கு இடும்படியும் செய்து கொள்ளுவான் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆதலால், அறிவிலாத ஒருவன் தான் அடையவேண்டிய இம்மைப் பயனுக்குக் காரணமாகிய செல்வத்தை உண்டு பண்ணுவதற்கு ஒர் தொழிலைச் செய்ய எடுத்துக் கொள்ளுவானாயின், அத்தொழிலைச் செய்ய வகை அறிவாது எடுத்த தொழில் முடிவு அடையாதவிதமும், அத்தொழில் கெட்டுப்போம்படியும் செய்வதுடன் தனது அறிவாமை யால் பலதவறுகளைச் செய்து அரசன் ஆணையால் இவன் செய்த தீய்குறளுக்காகத் தண்டிணையும் அடைதல் கூடும் என்று அறிவின்றோம். இதனால் நீங்கள் மேல் வினவிய வண்ணம் பேதைபாபினுள் இம்மைப் பயனைத்தரும் செல்வத்தை உண்டுபண்ணும் போக்கியனாக இரான். ஆதலால் பேதைக்கு இம்மைப்பயன் கிடைப்பதும் அரிதாகும் என்று கூறினார். அதுகேட்ட மாணிக்கர், “செல்வமில்லாத ஒருவன் தன் பேதைமையால் செல்வத்தைத் தேடுதல் முடியாதது என்று அறிந்தோம். ஆயின், பெரும் செல்வமுடைய ஒருவன் பேதைமை உடையவனாயின் அவன் அடைந்த செல்வம் எவ்விதப் பயனை உண்டாக்கும்?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

837. ஏதிலா ராயத் தமர்பசிப்பர் பேதை

பெருஞ்செல்வ முற்றக் கடை.

(பரி.) இன். பேதை பெருஞ் செல்வம் உற்றக்கடை = பேதைபாபினுள் பெரிய செல்வத்தைத் தேவ்வந்தானெய்தியவழி, — ஏதிலார் ஆர்த் தமர் பசிப்பர் = தன்னோடோரியையு மில்லாதார் நிறைய, எல்லாவையு முடைய தமராயினார் பசியாதிப்பர். ஏ-று.

எல்லா எண்மையுஞ்செய்த கோடற்கருவியென்பது தோன்றப் ‘பெருஞ் செல்வம்’ என்றும், அதனைப் படைக்குமாற்றவில்லாமை தோன்ற ‘உற்றக் கடை’ என்றும், எல்லாம் பெறுதலோன்ற ‘ஆர்’ என்றும், உணவும் பெருமை தோன்றப் ‘பசிப்பர்’ என்றும் கூறினார். (எ)

விளக்கம்:—பேதைபாபினுள் ஒருவன் தான்முன் செய்த எல்வினைக்குத்தக்க அளவாகப் பெரியதோர் செல்வத்தை அடைவானு

யின் அச்செல்வத்தால் யாதொரு சம்பந்தமும் இல்லாத அயலவர் வயிறு கிறைய உண்டு கூடித்திருக்கவும், தன்னோடு பெரிதும் சம்பந்தம் உடைய சுற்றத்தவர் உணவின்மையால் மிகுதியும் பசித்திருக்கவும் ஆகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, தான் அடைந்த பெரியுதோர் செல்வத்தால் தனக்கும் தன் சுற்றத்தவர்க்கும் எல்லாவித நன்மையும் செய்துகொள்வதற்கு ஏதுக்களைப் பெற்றிருந்தும் அச்செல்வத்தை உண்டாக்கவும், காக்கவும் வல்லமை இல்லாமையால் தன்னோடு யாதொரு சம்பந்தமில்லாத அயலவர் உண்ணாதல் முதலாகிய எல்லாவிதப் பயன்களையும், அடைந்திருக்கவும் தன் கொடுங்கிய சுற்றத்தவர் இவனது செல்வத்தால் உண்ண உணவும் பெறாது பசி நோயால் வருந்தவும் ஆவொன்றும் அறிந்தோம். ஆதலால் பேதையாயினோர் செல்வம் உதவவேண்டியவர்க்கு உதவாது அயலவர் அனுபவிப்பதற்கு உரியதாகும் என்றனர். அது கேட்ட மாணக்கர், “இவ்விதம் பேதையாயினான் பெரும் செல்வம் சுற்றத்துக்கு உதவாதென்று அறிந்தோம். ஆயின், அச்செல்வத்தைத் தான் அனுபவிக்கும் காலத்து அவன் செயல் எதுவாக இருக்கும்?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

838. மைய லொருவன் களித்தற்றூற் பேதைதன்
கையொன் றுடைமை பெறின்.

(பரி.) இ-ள். பேதை தன்னை ஒன்று உடைமை பெறின் = பேதையாயினான் தன் கைக்கண்ணே ஒன்றின யுடைமையாகப் பெற்றானாயின், — மையல் ஒருவன் களித்தற்று = அவன் மயங்குதல், முன்னே பித்தனை யுடையானொருவன் அம்மயக்கத்தின்மேலே மதுவுண்டு மயங்கினாற்போலும், எ-று.

பெறினெனவே, தெய்வத்தானன்றித் தன்னூற் பெருமை பெற்றும். பேதைமையுஞ் செல்வக்களிப்பும் ஒருங்குடைமையால் அவன் செய்வன மையலும் மதுக்களிப்பும் ஒருங்குடையான் செய்வனபோற் நிலைமையாது மென்பதாம். இவை பிரிந்துபாட்டானும் அவன் செல்வமெய்தியவழிப்

பயன் கொள்ளுமாறு கூறப்பட்டது.

(அ)

விளக்கம்:—பேதைமையுடைய ஒருவன் தனக்கென்று ஒரு பொருளைத் தெய்வத்தால் பெறுவானாயின், அச்செய்வத்தைக் 434 திருக்குறள் விளக்கம்

கொண்டு அவன் மயங்குகின்ற தன்மையானது முன்னரே பயித்தியம் கொண்ட ஒருவன் அப்பயித்தியத்தால் உண்டாகும் மயக்கத்தோடு அறிவினை மயக்கும் கள்ளையும் உண்டு மயங்குவானாயின் எவ்வித மிருக்குமோ அவ்வித தன்மையாக இருக்குமென்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, பேதைமையுடையான் ஒருவன் தானாகவே செய்வத்தைப்படைக்கும் வல்லமை இல்லாதவன் என்று அறிந்தோமாதலால் அவ்வித வல்லமை இல்லாத அப்பேதைமையுடையானுக்குத் தெய்வத் திருவருளால் ஏதேனும் செய்வம் விடைக்குமாயின் அச்செய்வத்தின் மகிழ்ச்சியால் மயங்குவான் ஆகையாலும், முன்னரே இருந்த அறிவிலாமைபாசிய மயக்கமும் செய்வத்தின் மகிழ்ச்சியால் வரும் மயக்கமும் இரண்டும் ஒன்று சேர்ந்து பித்தமுதிர்ச்சியால் அறிவு மயங்கி பயித்தியம் கொண்ட ஒருவன் இயல்பாகவே உண்டவருடைய அறிவை மயக்கும் கள்ளையும் குடித்த விடுவானாயின் எவ்விதம் இவ்விரண்டு மயக்கமும் ஒன்றுசேர்ந்து அவனை அழித்துவிடுமோ அதுபோல் இருக்குமென்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “பேதைமையுடையான் தான் அடைந்த செய்வத்தால் பயன் அனுபவிப்பது அழிந்துபோவானென்று அறிந்தோம் ஆயின், அப்பேதைமையுடையானது நட்பினைக் கொண்டால் எதுவாகும் என்பதையும் விளக்கவேண்டும்” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

839. பெரிதினிது பேதையார் கேண்மை பிரிவின்கட்
பீழை தருவதொன் றில்.

(பரி.) இன். பிரிவின்கள் தருவது பீழை ஒன்று இல் = பின் பிரிவு வந்துழி அல்திருவர்க்குத்தருவதொருதன்பம்ல்லை;—பேதையார் கேண்மை பெரிது இனிது = ஆகலாற் பேதையாவினார் தம்முட்கொண்ட எட்பு மிகவினிது.

சாடோதர் தேய்ந்த வகுதலின், துன்பந்தாராதாயிற்று. புகழ்வார் போன்று பழித்தவாறு. இதனால் அவரது சாப்பின் குற்றம் கூறப்பட்டது. (க)

விளக்கம்:—பேதைமை கொண்ட இருவர் கட்டுக்கொள்வா ராயின் பின்னர் அவ்விருவர்க்கும் பிரிவு நேருமாயின் கட்டுக்

பேதைமை

485

கொண்ட அவ்விருவர்க்கும் அப்பிரிவால் பாடுதொரு துன்பமும் உண்டாகாது; ஆதலால் பேதைமையுடையார் ஒருவருக்கொருவர் கொள்ளுகின்ற கடுபானது மிக இனிமையை உடையது என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், பேதைமையுடையவர்கள் கொண்ட சிநேகமானது தேய்பிறைபோல் முன்னர் முதிர்ந்தும், பின்னர் தேய்ந்தும் போவதுமாதலால் அவ்விதம் தேய்ந்து போகின்ற காலத்து இருவர்க்கும் துன்பமில்லாமல் போம் என்று அப்பேதைமையுடையார் கடுபைப் புகழ்கின்றவர்போல் பழித்துக் கூறியபடியால் பேதைமையுடையவர் இவ்வழகத்துப் பெறுதற்கரிய கடுபினையும் பெறுவதற்கு யோக்கியமில்லாதவர் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “பேதைமையுடையாரது கட்டுக்குரிய குற்றத்தையும் அறிந்தோம். ஆயின் பேதைமையுடையான் ஒருவன் அறியுடைய ஆன்றோர் சபையில் புகுவானாயின் அச்சபை எதுபோல் இருக்கும்?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

840. கழா அக்கால் பள்ளியுள் வைத்தற்றூற் சான்றோர் குறா அத்துப் பேதை புகல்.

(பரி.) இ-ள், சான்றோர் குறாத்துப் பேதை புகல் = சான்றோரவையின்கட் பேதைவாயினால் புகுதல்—கழாக்கால் பள்ளியுள் வைத்தற்று = தயவல்ல நிதித்தகால இன்பத்தரும் அமளிக்கண்ணே வைத்தாற்போலும். எ-று.

கழுவாக்காலென்பது இடக்காடக்கு. அதனால் அவ்வமளியும் இழிக்கப் படுமாறுபோல இவனால் அவ்வவையும் இழிக்கப்படு மென்பதாம். இதனால் அவன் அவையிடை யிருக்குமாறு கூறப்பட்டது. (வி)

விளக்கம் :—ஆன்றோர் சபையினிடத்தே பேதைமை யுடையான் ஒருவன் செல்லுவானாயின் பரிசுத்தமல்லாத ஒன்றை யிதித்த காலினை இன்பத்தைக் கொடுக்கின்ற படுக்கையினிடத்தே வைத்தால் எவ்வித யிருக்குமோ அவ்விதம் காணப்படும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், நாயனார் 'இடக்காடக்கல்' என்னும் இலக்கண வழங்கப்பட்ட தூய அல்ல என்று கூறிய மலத்தை ஒருவன் காலில் யிதித்துக் கொண்டு அக்காலினைக் கழுவாமலே அம்

486

திருக்குறள் விளக்கம்

மலத்தோடு சென்று, இன்பமுடையார் இருவர் இன்பம் அனுபவிப்பதற்கு மலர் முதலியவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு உள்ள படுக்கையில் அம்மலம் நிறைந்த காலை வைத்து விடுவானாயின் அது கண்ட இன்பத்திற்கு உரிய இருவரும் எவ்விதம் அப்படுக்கையை இகழ்ந்து அதில் நித்திரை செய்யாமல் அகலுவரோ, அதுபோல், பேதைமை பென்னும் அறிவில்லாத மலத்தை மேல் பூசிக்கொண்ட ஒருவன் அலங்கரித்த படுக்கைபோல் ஆன்றவர் கூடி இன்பமுடைய இருந்த சபையிற் செல்வானாயின் அதைக்கண்ட ஆன்றவராயிய அறிஞர் 'இவன் வருகையால் இச்சபை தூய்மை குலைந்தது. ஆதலால் நாம் இனி இங்கிருந்தல் ஆகாது' என்று அவனை விட்டு நீங்கி விடுவர் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், "கழுவாக் காலைப் பள்ளியில் வைத்தால் எவ்வாறு அப்படுக்கையானது இழிவடைந்து போயோ அதுபோல் பேதைமையுடைய ஒருவன் அறிவுடைய சபையிற் சென்றாலும் இவன் சென்றமையால் அவ்வறிவுடைய சபையும் இழிவாக எண்ணப்படும் என்பதையும் இவ்வகிரகரத்தால் பேதைமையுடையவருக்கு வரும் குற்றங்களையும் முற்றும் உணர்ந்தோம். இனி மயக்கத்திற்குக் காரணமாயிய புல்லறிவாண்மை என்பதைக் கூறல்வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

85. அதிகாரம்.

புல்லறிவாண்மை.

(பரி.) இனி விரைப் புல்லறிவாண்மை கூறுகின்றார். அது புல்லிய வறிவினாபாடற் தன்மையென விரியும். அகிராவது தான் சிற்றறிவினனுவிரும்போதெனினும் போதிவினனாக மதித்து உயர்க்தோர் கூறும் உறுதிச்சொற்கொள்ளாமை.

விளக்கம்:—ரீங்கள் வினவிய வண்ணம் மயக்கத்தால் வரும் புல்லறிவாண்மை இது என்று கூறலாயினர். அதாவது, அற்ப அறிவினைத் தனக்குப் பெரியதோர் அறிவுடைமை பென்று எண்ணி அதன்வழி நடத்தல் என்பதேயாம். அது என்னவோ வெனின்? தான் சிற்றறிவினை யுடையவனாகவே இருத்தும் தன்னைப் போதி புல்லறிவாண்மை 487

யுடையவனாக எண்ணிக் கொள்வதுடன் அறிவால் உயர்க்த பெரிபோர் சொல்லுகின்ற உயர்க்கு உறுதியைத் தரும் ரீதி நூற் சொற்களை மனத்துக் கொள்ளாது நடத்தல் என்பதேயாம் என்றனர். அதனோடே மனனாக், “இவ்வித அற்ப அறிவினை உடையார் உலகத்த எவ்விதம் மதிக்கப்படுவர்?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

841. அறிவின்மை யின்மையு ளின்மை பிறிதின்மை யின்மையா வையா துலகு.

(பரி.) இ-ள். இன்மையுள் இன்மை அறிவின்மை=ஒருவனுக்கு இல்லாமை பவவற்றுள்ளும் மிக்க வில்லாமையாவது அறிவில்லாமை;—பிறிதின்மை இன்மையா வையாது உலகு=மற்றைப்பொரு ளில்லாமையோவெனின், அதனை அப்பெற்றத்தாய இல்லாமையாகக் கொள்ளார் உலகத்தார். எ-று.

அறிவென்பது சுண்டுத் தலைமைபற்றி ஈல்லறிவின்மே ளின்றது. புல்லறிவாளர் செல்வ மெய்தியவழியும் இம்மை மறுமைப்பய செய்தாமையின் அதனை ‘இன்மையுளின்மை’ என்றும், ஈல்லறிவாளர் வறுமை செய்திய வழியும் அஃதிழுவாமையின் அதனை ‘இன்மையா வையாது’ என்றும் கூறினார். இதனாற் புல்லறிவின்மை குற்றல் கூறப்பட்டது. (8)

விளக்கம்:—ஒருவனுக்கு இல்லாமை என்று கூறுகின்ற இல்லாமை பவவற்றுள்ளும் பெரிய இல்லாமையாவது ஈல்லறிவு இல்

லாமையே என்றும், ஆயின் உலகத்து இன்பம் அடையக் கூடிய பொருள் இல்லாமையே ஒருவனுக்கு இருக்குமாயின் அப்பொருள் இல்லாமையை மேற்கூறிய அறிவில்லாமையாகிய இல்லாமையோடு ஒப்பாக உலகத்தவர் கொள்ளமாட்டார் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது அறிவுடைய பெரியோன் ஒருவன் தான் வறுமை அடைந்த காலத்து அவ்வறுமையால் தீயவழிச் செல்லாது இம்மைப் புகழையும், மறமைப் போகத்தையும் அடைதல் கூடுமாதலால் அவன் தரித்திரத்தை இல்லாமையாக உலகோர் கொள்ளமாட்டாரென்றும், அற்ப அறிவினரென்றும் புல்லறிவாளர் செல்வத்தை அடைந்த காலத்துத் தம் அற்ப அறிவால் கல்லை நெறியில் ஒருகாது தீயவழி ஒழுதி இம்மை, மறமையாகிய இரண்டு பயன்களையும்

488

திருக்குறள் விளக்கம்

அடையாமற் போய்விடுவார்களாதலால் அவர் அடைந்த செல்வத்தால் பயனில்லை என்றும், ஆதலால் ஒருவனுக்கு கல்லறிவு இல்லாமையே இல்லாமையென்றும் தரித்திரமென்றும் கல்லறிவு உடையமையே எங்காப் பொருளுமுடைய செல்வமுடையமை பென்றும் அறிந்தோமென்றனர். அது கேட்ட மாணுக்கர், “புல்லறிவுடையமையே செல்வமிருந்தும் எல்லாவறுமைக்கும் காரணமாகுமென்ற அறிந்தோம். இவ்வித புல்லறிவாளன் முன்னைய கல்வினைப் பயனால் தான் அடைந்த உள்ள செல்வத்தை அவர்க்கேனும் கொடுத்தல் கூடுமோ?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

842. அறிவில்லா நெஞ்சுவந் தீதல் பிறிதியாது
மில்லை பெறுவான் றவம்.

(பரி.) இன். அறிவில்லாள் நெஞ்சு உவந்த நதல் = புல்லறிவுடையான் ஒருவனுக்கு மனமுவந்த ஒன்று கொடுத்தல் கூடிந்ருயின், — பெறுவான் றவம் பிறிது யாதும் இல்லை = அதற்குக்காரணம் பெறுகின்றவனல்லினையே, வேறொன்று மில்லை, எ-று.

ஒரோவழி நெஞ்சுவந்தீதல் கூடலிற் புல்லறிவாளரும் கல்வினைசெய்ய என்பார்க்குப் பெறுவான் வீழ்பொருளெய்தியான்போல்வதல்லது இம்மை கோக்கியாக மறமை கோக்கியாக ஈகின்றால்வெனக் கூறியவாறு. கூடிந்

சூயின், அதற்குக்காரண மென்னுஞ் சொற்கள் அவாய்க்கியான் வந்தன. இர
 னால் அஃதுடையார் தம்மாட்டு கல்வன செய்தவறியாமை கூறப்பட்டது. (உ.)

விளக்கம்.—அற்ப அறிவினை உடைய ஒருவன் தன்னிடத்து
 உள்ள செல்வத்தைப் பிறர்க்குக் கொடுக்கும் காலத்து மனத்தில்
 அன்போடு கொடுக்க நேருமாயின் அவ்விதம் கொடுக்க நேர்ந்த
 தைப்பெற்றுக் கொண்டவனது பூர்வ கல்வினையென்று எண்ணுதல்
 அல்லாத வேறு ஒன்றாகவும் எண்ணுதற்கு இராத என்று இத்
 திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, அற்ப அறிவினையுடையார்
 அறம் ஒன்றைக்கருதித் தாம் அடைந்த பொருளைச் செல்வழித்தல்
 இல்லையென்றும், அவ்வாறு செல்வழித்தல் இல்லாத அவ்வற்ப அறி
 வினை உடையோர் மனமகிழ்ச்சியுடன் ஒருவருக்கு ஒருபொருளைக்
 கொடுப்பதாயின் அப்பொருளை அடைந்தவர் பிறர் மறதியால் போக்
 கடித்த விட்டபொருளை கடக்கும் வழியில் கண்டு எடுத்தது

புல்லறிவாண்மை

489

போல் ஆகுமே அன்றி வேறு ஆகாதென்றும், அவ்விதமல்லாத
 அவ்வற்ப அறிவினர் மனமகிழ்ச்சியுடன் கொடுப்பது கடுமாதல்
 அவ்விதம் கொடுத்ததற்குக் காரணம் பெற்றுக் கொண்டவனது
 முன்னை கல்வினைப் பயனாக இருக்கவேண்டுமே அன்றிக் கொடுத்
 தவனது அறிவிடைமை அன்று என்றும் அறிந்தோம் என்றனர்.
 அதுகேட்ட மாணாக்கர், “புல்லறிவுடையார் தம்முடைய செல்வத்
 தால் கண்மைபான விஷயங்களைச் செய்தலாகாது என்பதை அறிந்
 தோம். ஆயின் கண்மைசெய்யாத இவர் தாம் அடைந்த செல்வத்
 தால் நீமையைச் செய்தல் கடும் போலும்.” என்னலும், ஆசிரியர்
 கூறுவாராயினர்.

நி43. அறிவிவார் தாந்தம்மைப் பீழிக்குப் பீழை
 செறுவார்க்குஞ் செய்த லரிது.

(பரி.) இ-ள். அறிவிவார் தாம் தம்மைப் பீழிக்கும் பழை=புல்லறி
 வுடையார் தாமே தம்மை வருத்தும் வருத்தம்—செறுவார்க்கும் செய்தல்
 அரிது=அது செய்தற்குரியாராய தம் பகைவார்க்குஞ் செய்தலரிது. எ-து.

பகைவர் தாம் அறிந்ததொன்றினக் காலம் பார்த்திருந்து செய்வதல்
 லது வறுமை, பழி, பாவ முதலிய பலவற்றையும் எக்காலத்துஞ் செய்ய மாட்

டாலமயின், அவர்களுக்கு 'செய்தவரிது' என்றார். இதனால் அவர் தம்மாட்டுச் சீயன செய்தவறிவொன்பது கூறப்பட்டது. (க)

விளக்கம்:—அற்ப அறிவினை உடையவர் தமக்குத் தாமே தம்மை வெறுத்துக் கொள்ளும்படி வரவழைத்துக் கொள்ளுகின்ற துன்பத்தைப்போல், தம்மைத் துன்பப்படுத்த எண்ணிய பகைவாரும் செய்தற்குக் கூடாது என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அது என்னியோவெனின்? பகைவாரியினர் தமக்குத் துன்பம் செய்ய எண்ணுவாராயின் காலம், இடம் முதலியவைகளை நோக்கித் தமக்குக் கூடும் காலத்தே செய்வதற்குக் கூடுமே அன்றி வறுமை, பழி, பாவம் ஆகிய எல்லாத் துன்பங்களையும் எக்காலத்தும் தமக்குச் செய்யமுடியாது. ஆதலால் பகைவர் செய்கின்ற துன்பத்தைக் காட்டிலும், தமக்குத் தாமே தேடிக்கொள்ளுகின்ற துன்பம் பல என்றும், அத்துன்பங்கள் செல்வத்தை எவ்வழியில் செலவழியாது நியவழியில் செலவழித்து, உள்ள செல்வத்தைப்போக்கித் தரித்தி

62

490

திருக்குறள் விளக்கம்

ரத்தை வரவழைத்துக் கொள்ளாத லென்றும், நியவழியில் செல்வத்தைச் செலவழித்தமையால் புகழழப்போக்கி பழியைத் தேடிக்கொள்வதென்றும், நியவழியில் நடத்தமையால் புண்ணியத்தைப் போக்கிப் பாவத்தைத் தேடிக்கொள்வதென்றும் ஆகிய எல்லாத் துன்பங்களையும் எக்காலத்தும் இடைவிடாது தமக்குத் தாமே தேடிக்கொள்வதென்றும் அறிவின்றோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "அற்ப அறிவினை உடையவர் பிறர்க்குத் தீங்கு செய்வதுடன் தாமும் தம்மைத் தாமே துன்புறுத்திக் கொள்ளக் கூடிய தன்மை யுடையவர் என்று அறிந்தோம். ஆயின், இவ்விதம் ஏன் அப்புல்லறிவாளர் செய்து கொள்ளுகின்றனர்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

844. வெண்மை யெனப்படுவ தியாதெனி னெண்மை யுடையம்யா மென்னுஞ் செருக்கு.

(பர்.) இன். வெண்மை எனப்படுவது யாது எனின் = புல்லறிவு டைமை யென்று சொல்லப்படுவது யாதென்று வினவின், — யாம் ஒண்மை உடைபயம் என்னும் செருக்கு = அது தம்மைத்தாமே யாம் கல்லறிவுடைய மென்று கன்கு மதிக்கும் மயக்கம், எ-து.

வெண்மையாவது: — அறிவுமுடிகொமை. ஒண்மை யெனக் காரியப்பெயர் காரணத்திற்காயிற்று. உலகத்தாரிகழ்ச்சல் அறிந்துவைத்தும் அவ்வாறு மதித்த வான், மயக்கமென்றார். (ச)

விளக்கம்: — புல்லறிவுடைமை என்று சொல்லப்படுவது எது என்று வினவினால் அப்புல்லறிவுடைமை தங்களுக்குத் தாங்களே 'நாம் கல்லறிவுடையோம்' என்று எண்ணித் தங்களை கன்கு மதித்துக் கொள்ளும் மயக்கமே ஆகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், நீங்கள் வினவிய வண்ணம் புல்லறிவுடையோர் பிறரைத் தன்புதுத்துவதும், தம்மைத் தாமே தன்புதுத்திக் கொள்வதும் வெள்ளறிவு என்னும் முதிர்ந்த அறிவில்லாமையே ஆகும். ஏனெனின்? தம்மைப் பிறர் அறிவில்லாதவர் என்று இகழ்ந்த கூறுவதை அறிந் திருத்தும் மயக்க அறிவால் தம்மை முதறியாராக எண்ணிக் கொள் வதால் கண்மை யுடையவற்றைத் தீமையுடையவையென்றும், தீமை யுடையவற்றை கண்மையுடையவையென்றும் மயக்கிச் செய்து

புல்லறிவாண்மை

491

அம்மயக்கத்தால் தமக்கும் பிறர்க்கும் தன்பத்தைத் தேடுகின்ற னர் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "செவ் பிரம்பிய கல்வி இல்லாமலே எல்லாவற்றையும் ஒழியலாப்போல் ஈடிச் சின்றானோ; அவ்வித மக்களை உலகோர் எவ்விதம் கருதுவர்?" என் னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

845. கல்லாத மேற்கொண்டொழுக்கல் கசடற வல்லதூஉ மையந் தரும்.

(பர்.) இன். கல்லாத மேற்கொண்டு ஒருகல் = புல்லறிவானார் தாம் கல்லாத தூக்கையுள் கற்றாராகத் தாம் மேலிட்டிக்கொண்டு ஒருகுதல், — 890 அற வல்லதூஉம் ஐயம் தரும் = கசடறக் கற்றதொரு தூண்டாயின், அதன்கண்ணும் பிறர்க்கையத்தை வினைக்கும், எ-து.

வல்லதென ஏழாவது இறுதிக்கட் டொக்கது. உண்டாயினென்பது அவாய் நிலையான் வந்தது. ஐயம் = அது வல்லொன்பதாம் இவ்வாறு கொல்லோவென்பது. (9)

விளக்கம் :—புல்லறிவாண்மையென்னும் மயங்கிய அறிவினை உடைபார் தாம் கற்று அறிபாத அல்கணையும் கற்றவர்போல் பிறர்க்குக் கூறி ஒழுகுதலானது அவ்வித புல்லறிவாளர் ஏதேனுமொரு தூண்க் குற்றமில்லாது கற்றிருந்தாராயினும், அந்நூலையும் அவர் உண்மையாகக் கற்றுகிரில்லைபோலும் என்று சந்தேகப்பட வேண்டிய நிலையினை உண்டுபண்ணும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது புல்லறிவாளனானவன் ஒரு தூணினிச் சந்தேகமும் வேறபாடும் இல்லாமல் கற்றல் முடியாதென்றும், அவ்வாறு ஒரு வேளை கற்றனாயினும் அவனது மயக்க அறிவால் கல்லாத அல்கணையும் கற்றவன்போன்று பிறர்க்குக் கூற எண்ணிக் குற்றப் படுவதால் அதுகண்ட குணமுடையோர் 'இவன் தான் அறிபாத அல்கணையும் அறிந்தான் போன்று ஈடிக்கின்ற தகுதியுடைமைபால் இவன் யாதொரு தூணையும் கற்றிருத்தல் முடியாது' என்று சந்தேகம் கொள்ளாதற்கு இடமாகுமென்று அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணிக்கர், "இவ்வித அற்ப அறிவினை உடையவர் தமக்கு வரும் அவமானத்தைக் கருதார்போலும்!" என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

492

திருக்குறள் விளக்கம்

846. அற்ற மறைத்தலோ புல்லறிவு தம்வயிற்

குற்ற மறையா வழி.

(பரி.) இ-ள். தம் வயின் குற்றம் மறையாவழி = புல்லறிவாளர் தம்கணி கழுங் குற்றங்களையறிந்து கடியாராயினர், — அற்றம் மறைத்தலோ புல்வறிவு = ஆடையால் அற்றமறைத்தாராகத் தம்மைக் கருதுதலும் புல்லறிவாம். எ-று.

குற்றமறைத்தலாவது அவற்றை இலவாக்குதல். மறைக்கப்படுவன பல வற்றுள்ளும் உயர்ந்தவற்றையெல்லாம் மறையாது தாழ்ந்த தொன்றினையே மறைத்து அவ்வளவாற் தம்மையு முலகவொழுக்கினாராக மதித்தலும் புல்லறி வென்பதாம். இவை மூன்று பாட்டானும் அவர் தம்மை விவத்தற் குற்றம்

கூறப்பட்டது.

(ச)

விளக்கம்:—அற்ப அறிவினை உடையவர் தம்மிடத்து உண்டாகும் குற்றங்களைத் தெரிந்து அக்குற்றங்கள் உண்டாக வண்ணம் செய்யாரசில் வஸ்திரத்தினால் தம்முடைய மானத்தை மறைத்ததாக அவர்எண்ணிக் கொள்ளுதலும் அற்ப அறிவினை உடையதாம் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், மறைக்கப்படவேண்டிய பல உயர்ந்த குற்றங்களை மறைக்காது மிகத் தாழ்ந்ததாகிய தம் உயர்ப்பினுள் ஒன்றினை வஸ்திரத்தால் மறைத்துத் தம் மானத்தைக் காத்துக்கொண்டதாக எண்ணுவது அறிவில்லாமையே ஆகுமென்றும், உலகோர் பழியாவண்ணம் தம்மிடத்து உண்டாகும் குற்றங்களை மறைத்தலே நல்லறிவாளர்க்கு அழகென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், “மேற்கூறிய திருக்குறள்களால் அற்ப அறிவினையுடையார் தம் அற்ப அறிவால் வரும் குற்றங்களை மறையாது தம்மை அதிகமாக எண்ணிக்கொள்ளுதலால் வருகின்ற குற்றங்கள் இவை என்று அறிந்தோம். ஆயின் புல்லறிவாளனாய் உள்ள ஒருவனுக்கு நல்லுபதேசம் செய்து அவனது புல்லறிவாண்மையைப் போக்குதல் கூடாதோ?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

847. அருமறை சோரு மறிவிலான் செய்யும்

பெருமிறை தானே தனக்கு.

(பரி.) இன். அருமறை சோரும் அறிவிலான் = பெறுதற்கரிய உபதேசப் பொருளைப் பெற்றதும் உட்கொள்ளாது போக்கும் புல்லறிவாளன்—

புல்லறிவாண்மை

493

தானே தனக்குப் பெருமிறை செய்யும் = அங்வுறதி யறியாமையாற் ருளே தனக்கு மிக்க வருத்தத்தைச் செய்துகொள்ளும். ஏ-று.

சோருமென இடத்து சிகழ்பொருளின் ரெழில் இடத்தின்மே னின்றது. மிக்க வருத்தம் = பொறுத்தற்கரிய துன்பங்கள். இனி அருமறைசோருமென்பதற்குப் பிறொல்லாம் உள்ளத்தடக்கப்படும் எண்ணத்தை வாய் சோர்த்து பிறர்க்குரைக்கு மென்றுரைத்தார்; அது பேணுமை யென்னும் பேதைமை யாவதன்றிப் புல்லறிவாண்மை யன்மை யறிக. (வ)

விளக்கம்:—நல்லாசிரியனிடத்து அடைவதற்கு அரிய உப

தேசப் பொருள்களை அறிவில்லாத ஒருவன் பெறுவானாயினும், அவ்வுபதேசப் பொருளைத் தன் மனத்துள் கொள்ளாது போக்கிவிடுவதுடன் அவ்வுபதேசப் பொருளின் உண்மைப்பயன் இது என்று அறிபாமைபால் தனக்குத் தானே பெரியதோர் துன்பத்தைச் செய்துகொள்வான் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், புல்லறிவாளனுக்கு எவ்வளவு பெரியநாகிய உபதேசங்களைச் செய்தாலும் அவ்வுபதேசத்தின் பயனால் அவனுக்கு இயல்பாக உள்ள அற்ப அறிவினை அவன் நீக்கிக்கொள்ளாததுடன் அவ்வுபதேசப் பொருளை ஒன்றற ஒன்றாக எண்ணும் பேசைதமையால் தனக்குத் தானே துன்பத்தைத் தேடிக்கொள்ளுவான் என்றமையால் அற்ப அறிவாளனுக்கு எவ்வித உபதேசம் செய்தும் பயனில்லை என்பது அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணிக்கர், “இவ்விதமான அற்ப அறிவினை யுடையவன் உலகத்தார்க்கு எவ்விதமாகக் காண்படுவான்?” என்று கேட்டதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

848. ஏவவுஞ் செய்கலான் றுன்றேறா னவ்வுயிர்
போளு மளவுமோர் நோய்.

(பரி.) இ-ள். ஏவவும் செய்கலான் = புல்லறிவாளன் தனக்குறுதியாய வந்தற அறிவுடையார் சொல்வாற்ற்கவுஞ் செய்வான், — தான் தேருள் = அதுவன்றித் தானாகவும் இவை செய்வனவென்றியான், — அவ்வுயிர் போமளவும் ஓர் கோய் = அவ்வுயிர் பாக்கையி னீங்குமளவும் சிலத்திற்குப் பொறுத்தற் கரியதொரு கோயாம். எ-து.

484

திருக்குறள் விளக்கம்

உயிர் தான் உணர்ந்தற் றன்மைத்தா யிருத்தும் நின்ற யாக்கையெத் தான் மருடற் றன்மைத்தாய் வேறு படுதல்-ள் ‘அவ்வுயிர்’ என்றும், அதனரி னீங்கியபொழுதே அதற்கு இரண்டனுளொன்று கூடுதல்-ள் ‘போமளவும்’ என்றும், குலமலை முதலிய பொறுக்கின்ற சிலத்திற்குப் பாலயாக்கை பெரும் பொறையாய்த் துன்பஞ் செய்தலின் ‘ஒரு கோய்’ என்றும் கூறினார். (2)

விளக்கம்:—அற்ப அறிவினாயுடைய புல்லறிவாளன் அறிவு
 டையார் தன் உயிர்க்கு உறுதியான விஷயங்களைச் சொல்லிய
 காலத்தும் அவ்வுறுதிச் சொற்களைத் தனக்குச் சொல்லா வண்ணம்
 செய்துகொள்ளுவானென்றும், தானாகவே இது செய்யக்கூடியது
 இது செய்யக்கூடாதது என்று அறிவவும் மாட்டான் என்றும்,
 ஆதலால் இவ்வித தகுதி யுடையானுடைய உயிரானது தேகத்தி
 னின்றி நீங்கும் வகையில் அந் தேகத்தைப் பொறுத்த நிலத்திற்
 குத் தாங்குவதற்கு அருமைபாசிய ஒரு கோயாகவே இருக்கும்
 என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், உயிரானது அறி
 வுடைய பொருளாக இருந்தும் கர்மத்துக்குத் தக்க அளவாக
 எடுத்த தேகத்தின் தன்மைபால் மயங்கிய அறிவை உடையதாய்
 வேறுபட்டுத் தான் அறிவதற்கு மில்லாது, அறிவுடையோர் சொற்
 களைக் கேட்பதற்கு மில்லாது தனக்குத் துன்பம் தேடிக்கொள்வ
 துடன் ஏனைய உயிர்க்கும் துன்பத்தைத் தேடும் என்றும், மேல்
 திருக்குறளில் 'உபதேசப் பொருள் உணரான்' என்று கூறியமை
 யால் புல்லறிவாளனது உயிர், அது கற்கதி அடைவதற்கு உரிய
 வழியைத் தேடிச் சொன்னாதிருப்பதுடன் ஏனைய உயிர்கள் செல்
 றும் கண்ணெறியைத் திரெறி என்றும், கொள்ளுதலாகா தென்றும்
 போதித்த மயக்க அறிவினை உண்டுபண்ணித் தான் கெடுவதுடன்
 பிறரையும் கெடுப்பதால் இவ்வித அறிவுடையானை உலகத்தில் உள்
 ளார்க்கு ஒரு கோய் என்றும், இவ்வித கோய் போன்ற உயிரிருக்
 கும் தேகத்தைப் பொறுத்தல் கூட்டமாகிய மலை முதலியவைகளைப்
 பொறுக்கின்ற நிலத்திற்கும் கூடாததாக உள்ளதென்றும், அற்ப
 அறிவினானது இழிவினைக் கூறியதாயிற்று என்றனர். அதுகேட்ட
 மாணாக்கர், "இவ்வித பாவ பாக்கையை யுடையான் ஏன் பிறர் உப
 தேச மொழிகளைச் சொல்லும்படிச் செய்யான்?" என்னதும், ஆசிரி
 யர் கூறுவாராயினர்.

849. காணாதாற் காட்டுவான் ஞன்காணான் காணாதான்
 கண்டானுந் தான் கண்ட வாறு.

(பி.) இ-ன். காணாதர் காட்டுவான் தான் காணும் = தன்னை எல்லா மறிந்தானாக மறித்தலாற் பிதர்ால் ஒன்றறியுந் தன்மையிலாதானே அறிவிக்கப் புகுவான் அவனும் பழிக்கப்பட்டுத் தான் அறியானும் முடியும்;—காணாதான் தான் கண்டவாறு கண்டானும் = இனி அவ்வறியுந் தன்மையிலாதான் கொண்டத விடாமையாற் குணறித்தவாற்றால் அதனை அறிந்தானும் முடியும். எ-று.

புல்லறிவாளர்க்கு ஈல்லறிவு கொணுவதல் ஒருகூற்றினும் இயைவதன் பெறப்பதாம். (க)

விளக்கம்:—புல்லறிவாளன் தன்னை எல்லாம் அறிந்தவனாக மறித்துக் கொள்ளுகலால் மற்றவரால் ஒன்றிரியும் அறிந்துகொள்ளும் மனமில்லாதவனாக இருப்பானென்றும், ஈல்லாசிரியன் ஒருவன் அவனுக்கு அறிவினைப் புகட்டச் செல்லுவானாயின் அப்புல்லறிவாளனும் பழிக்கப்பட்டு அறிவுடைய இவனும் அறிவினாதவனாகவே முடியவேருமென்றும், அன்றியும் இனி அறிந்துகொள்ளும் தன்மை வில்லாத அற்ப அறிவுடையோன் தான் கொண்டத விடாமையால் தான் எவ்விதமாக உண்மைப் பொருளின் பயனைத் தவறாக எண்ணி குறே அத்வறு உடைமையே ஈன்மையுடைய பொருள் என்று அறிந்து நின்பான் என்றும், இத்திருக்குறள் கூறியின்றது. இதனும், அற்ப அறிவினை உடையோர் தங்கள் உண்மையாகவே ஒன்றும் அறிபாதவர்களாக இருந்தும் கர்வத்தினும் எல்லாம் அறிந்தவர்களாகத் தங்களை எண்ணிக் கொள்ளுகின்றார்கள் என்றும், ஆதலால் அவ்வித தருதியுடையவர்களிடத்து அவ்வறிபாமைகைய நீக்கப் பிறர் பரிந்து சென்று உபதேசப் பொருளைக் கூற்றும் அது அவனுக்குப் பயனைத் தராததுடன் தமக்கும் பெரியதோர் இழுக்காருமென்றும், அவ்வளவே அல்லாமல் அவ்வற்ப அறிவாளன் தான் எதை உண்மை என்று எண்ணிகுறே அதனையே உண்மை பென்று எண்ணித் தன் மனத்துள் தீர்மானித்து அவ்வழியே ஒழுருவானென்றும் அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “அற்ப அறிவினை உடையார்க்கு ஈல்லறிவினை உண்டுபண்ணுதல் கூடாது என்பது அறிந்தோம். இவ்வித அறிவினை உடையான் உலகத்து எவ்விதமாக மறிக்கப்படுவான்?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

850. உலகத்தாருண்டென்ப தில்லென்பான் வையத்
தலகையா வைக்கப் படும்.

(பரி.) இன். உலகத்தார் உண்டு என்பது இல் என்பான் உயர்ந்தோர் பலரும் உண்டென்பதோர் பொருளைத் தன் புல்லறிவா ளில்லையென்று சொல்லுவான்—வையத்து அலகையா வைக்கப்படும்—மகனென்று கருதப்படான், வையத்துக் காணப்படுவதோர் பேயென்று கருதப்படும். எ-று.

கடவுளும், மறுபிறப்பும், இருவினைப்பயனும் முதலாக அவர் உளவென்பன பலவேனுஞ் சாசுபற்றி 'உண்டென்பது' என்றும், தானே வேண்டிய கூறவால் ஒப்பும் வடிவால் ஒவ்வாமையு முடைமையிற் றன்யாக்கை காற்று மக்கன்யாக்கையுட்டோன்றுதல்வல்ல 'அலகை' என்றும் கூறினார். இவை காண்கு பாட்டானும் உறுதிச் சொற்கொணர்வாமையது குற்றங் கூறப்பட்டது.

விளக்கம்:—அறிவால் உயர்ந்தவர் பலரும் உண்டு என்பதாகிய ஒரு பொருளைத் தன் புல்லறிவாண்மையால் இல்லையென்று சொல்லும் அற்ப அறிவுடையான் ஒருவன் உருவத்தால் மகனே ஆயினும் மகனென்று கருதப்படமாட்டான் என்றும், ஆனால் உலகத்துக் காணப்படுவதாகிய ஒரு பேயென்றே எண்ணப்படுவான் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் கடவுள் உண்டென்றும், மறுபிறப்பு உண்டென்றும், எல்லினை நிலினைகளாகிய இரண்டினிகளும் அவற்றால் ஆகியபயன்களும் உண்டென்றும் உயர்ந்தவரானிகள் கூறுவனவற்றை மனத்துள் கொள்ளாத தன் அறிவாமையால் தான் எண்ணிய ஒன்றினையே கொண்டவன் தான் கெடுவது மாத்திரமல்லாமல் உயர்ந்தோர்பாரும் ஒழுதியொழுக்கத்தில் சென்று உய்யலாம் என்று எண்ணுபவரையும் கெடுப்பன். ஆகலால் இவ்வித புல்லறிவாளனை மக்கள் தேகத்தினுள் காணப்படுகின்ற அலகையென்று உவமித்தனர். ஏன் எனின்? மக்கள் தேகத்துள் தேன்றி தன் தேகத்துள் இல்லாத மறைந்து கிற்றின்ற அலகையைப்போல் இப்புல்லறிவாளன் உயர்ந்தோர்கூறும் ஒழுக்கத்தைச் செய்பவனைப்போல் ஆஸ்திகமதம் கொண்டு நாஸ்திகம் பேசுகின்றான் ஆகலால் ஒப்பும் ஒவ்வாமையும் ஆகிய இரண்டும்கொண்டு உருவத்தால் மனிதனாகவும் செயலால் அலகையுமாக எண்ணப்படுவான் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "மேற்கூறிய நான்கு திருக்குறள்களும்

உயர்ந்தோரது உறுதிச் சொற்களைக் கொள்ளாத புல்லறிவாளர் தன்மை இதுவென அறிந்தோம். இனிமேல் எட்பை எதிர்முகமாகக் கூறத் தொடங்கி வெகுளி பென்றும், காமமென்றும் பிரித்தார் ஆதலால், மயக்க அறிவால், உண்டாகும் பேதைமையோடு கூடிய வெகுளியைப்பற்றிக் கூறும் விஷயத்தை ஒன்றன்பின் ஒன்றாக விளக்கல் வேண்டும்” என்னலும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

86. அதிகாரம்.

இ க ல் .

(பரி.) இனி அவற்றான் வரும் வெகுளி காமங்களுள் அரசர்க்கு வெகுளி பெரும்பான்மைத்தாகலின், அதனான் வருவன கூறுவான் ரெடங்கி, முதற் கண் இகல் கூறுகின்றார். அஃதாவது இருவர் தம்முட் பொருது வலிநொலை தற் கேதுவாய மாறுபாடு.

விளக்கம்:—அதாவது, மேல்வினையிவ வண்ணம் பேதைமையாலும், புல்லறிவாண்மையாலும் முறையே வருகின்ற வெகுளியென்பதையும், காமமென்பதையும் கூறத் தொடங்கி அவ்விசைண்டனானும் அரசர்க்கு வெகுளியென்பது மிகுதியாதலால் அதனை முதற்கண் சொல்லுகிறும்பி அதன்முதற் பாகமாகிய இகலென்னும் இவ் வதிகாரத்தை முதலில் கூறத் தொடங்கினார். அவ்விசல் என்பது பகை கொண்டார் இருவர் தமக்குள் யுத்தம்செய்து வலிமையை ஒழித்தற்குக் காரணமாகிய மாறுபாடு என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், “இகல் என்பது அறிவின் மாறுபாடு என்று அறிகின்றோம். ஆனால் அம்மாறுபாடாகிய இகலைக் கொண்டார்க்கு என்ன உண்டாக்கும்?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

851. இகலென்ப வெல்லா வழிர்க்கும் பகலென்னும் பண்பின்மை பாரிர்க்கு நோய்.

(பர்.) இ-ள். எல்லா உயிர்க்கும் பகல் என்னும் பண்பு இன்றம பாரிசும் றோய்=எல்லாவுயிர்க்கும் பிறவுயிர்களோடு கூடாமைபென்னும் தீக்கு

63

498

திருக்குறள் விளக்கம்

ஊத்தை வளர்க்கும் குற்றம்—இகல் என்பது இவ்வென்று சொல்லுவார்களோர். எ-று.

மக்களையும் விலக்குகனோ டொப்பிப்பதென்பது தோன்ற 'எல்லாவுயிர்க்கும்' என்றும், பருநிக்குணத்தை இடைவின்று விளைத்தலிற் 'பகலென்றும் பண்பின்மை' என்றும் கூறினார். கற்குணம்என்மை அருந்தாபத்தியாற்றீக்குணமாயிற்று. இதனால் இகலது குற்றம் கூறப்பட்டது. (ச)

விளக்கம்:—உலகத்திற் தோன்றும் எல்லா உயிர்களுக்கும் பிற உயிர்களோடு கூடிவாழாமை என்னும் தீயகுணத்தை விளைக்கும் குற்றமொன்றினை ஊல் வல்லவர் இகல் என்று சொல்லுவார்களோர் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் இகல்கொண்ட உயிர்களோடு விரைபு உயிர்களோடு ஒற்றுப் பொருந்தாதென்றும், ஒன்றை விட்டு ஒன்று பிரிந்திருக்கும் பிரிவென்னும் குணத்தையே நடுவின்றி விளைக்குமென்றும், அவ்வித குற்றத்தை விளைப்பதால் கற்குணத்தை ஒழித்துத் தீக்குணத்தை உண்டாக்குவது இகல் என்பதற்கு இயற்கை என்றும் கண்டோம். ஆதலால், இகலுடையோர் உலகத்து எக்காலத்தும் யாரோடும் நேசப்பான்மை கொள்ளார். மகட்கு மாத்திரமல்லாமல் விரைபு உயிர்களுக்கும் அதாவது விலக்கு முதலியவைகட்கும் இக்குற்றமுண்டாகுமென்று அறிவித்தற்கு 'எல்லா உயிர்களுக்கும்' என்று நம்மாரியர் கூறினார் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணிக்கர், "இத்திருக்குறளால் இகலால் வரும் குற்றம் இதுவென்று உணர்ந்தோம். ஆயின் ஒருவன் தனக்குப் பொறுக்கக் கூடாத விஷயங்களைச் செய்கின்ற காலத்த இகல் கொள்ளாதல் கூடாதோ?" என்னதும், ஆரியர் கூறுவாராயினர்.

852. பகல்கருதிப் பற்றா செயினு மிகல்கருதி யின்னாசெய் யாமை தலை.

(பரி.) இ-ள். பகல் கருதிப் பற்றா செயினும் = தம்மோடு கூடாமையாக் கருதி ஒருவன் வெறுப்பான செய்தானாயினும், — இகல் கருதி இன்னு செய்யாமை தலை = அவனோடு மாறுபடுதலைக் குறித்தத் தாமவனுக்கு இன்னுரைவற்றைச் செய்யாமை உயர்ந்தது. எ-து.

இகல்

499

செய்யிற் பகைமை வளரத் தாக் தாழ்த்த வாலானும், ஒழியின் அப் பற்றாதன தாமே யோய்த்த போகத் தாம் ஒங்கவாலானும், 'செய்யாமை தலை' என்றார். பற்றாத வென்பது விசாரமாயிற்று. (உ.)

விளக்கம்:—ஒருவன் "தம்மோடு கூடாதிருக்கின்ற செயலை எண்ணி வெறுக்கக் கூடியதாகிய செயல்களைச் செய்தானானும் அவ்வித தருதி யுடையானோடு மாறுபடும்படியாகிய தன்மையை மனத்தான் எண்ணித் தாம் அம்மாறுபாட்டால் அத்தீக் குணமுடையானுக்குத் துன்பமான விஷயங்களைச் செய்யா திருத்தல் உயர்ந்த தருதி என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், அவன் தமக்கு வெறுக்கக்கூடிய விஷயங்களைச் செய்கின்றான் என்று எண்ணித் தாமும் அவனுக்குத் துன்பத்தைச் செய்யப் புகுந்தால் அதனால் மேலும் மேலும் பகைவளரவும் அப்பகைமையினால் தாம் தாழ்ந்த போகவும் நேரும் என்றும், அவ்விதம் அவனுக்குத் துன்பம் செய்யாதிருப்பாராயின் அவ்வெறுப்பனவாகிய விஷயங்களைச் செய்கின்ற அவன் அச்செயல்களைச் செய்வதில் அதுவது ஒய்ந்து போவானென்றும், இவ்வித செயலால் தாம் ஒங்கி வளரக் கூடுமென்றும் அறிகின்றோம். ஆதலால், இகலை மனத்திற் கொள்ளாதவர் உயர்வாரென்றும் ஏனைபோர் தாழ்வாரென்றும் அறிகின்றோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "ஒருவன் இகலைக் கொள்ளாது வாழ்வானாயின், அவனுக்கு உலகத்து எவ்வித நன்மை கிடைக்கும்?" என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

853. இகலென்னு மெவ்வநோய் நீக்கிற் றவலில்லாத் தாவில் விளக்கந் தரும்.

(பரி.) இ-ள். இகல் என்னும் எவ்வநோய் நீக்கின்=மாறுபாடென்று சொல்லப்படுகின்ற துன்பத்தைச்செய்யு நோயை ஒருவன் தன் மனத்தினின்று நீக்குமாயின்,—தவல் இவ்வாத் தாவில் விளக்கம் தரும்=அவனுக்கு அந்நீக்குதல் எஞ்ஞான்றும் உணராத் தேதுவாய புகழைக்கொடுக்கும். எ-து.

தவலில்லாமை அஞ்சுதாபத்தியான் அப்பொருட்டாயிற்று. தாவில் விளக்கம் வெளிப்படை யாவருள்பாவர்; ஆகவே, எவ்வாச்செல்வறு மெய்திக் கொடைமுதலிய காரணங்களாற் புகழ்பெறு மென்பதாம். (க)

500 திருக்குறள் விளக்கம்

விளக்கம் :—மாறுபடுதல் என்று சொல்லக் கூடிய துன்பத்தை உண்டு பண்ணும் ஒர் நோயைத் தன் மனத்தினின்றும் நீக்கி விடுவானாயின், அவ்விதம் நீக்கிய அவனுக்கு அந்நீக்குதலானது எக்காலத்தும் அழியாத இருப்பதற்குக் காரணமாகின்ற புகழை உண்டுபண்ணும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், பகைமையை விடாக்கும் இகல் என்று சொல்லும் மாறுபாடாகிய நீய குணத்தை ஒருவன் மனத்தன் கொள்ளாது யாவரோடும் நட்பாக வாழ்வானாயின் அதனால் யாவரும் நட்பாவொன்றும், அவ்வித நட்பு உண்டாகவே எல்லாச் செல்வமும் அடைந்து கொடை முதலிய புகழுக்கு உரிய காரணங்களை எல்லாம் செய்த இறந்தும் அழியாத பெயருடையவனாய்ப் பூத தேகம் ஒழிந்தாலும் புகழ் உடம்போடு வாழ்வானென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணிக்கர், “இவ்விதம் இகலில்லாது புகழ்பெறுவது அறிந்தோம். இவ்விதமென்பால் புகழ் அல்லாது இன்னும் எது வருதல் கூடும்?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

854. இன்பத்து ளின்பம் பயக்கு மிகலென்னுந் துன்பத்துட் டுன்பங் கெடின.

(பரி.) இ-ள். இகல் என்னும் துன்பத்தன் துன்பம் கெடின=மாறுபாடென்று சொல்லப்படுகின்ற துன்பங்களெல்லாவற்றினும் மிக்க துன்பம் ஒரு

வணக் கில்லையாயின்,—இன்பத்தன் இன்பம் பயக்கும்=அவ்வின்மை அவ னுக்கு இன்பக்கனெல்லாவற்றிலும் மிக்க வின்பத்தினைக் கொடுக்கும். எ-து.

தன்பத்தட்டுன்பம்=பலரோடு பொருது வலிதொலைதலான் யாவர்க்கு மெளியகு யுறுவது. அதனை இடையின்றியே பயந்தவின், 'இகலென்னும்' என்ருர். இன்பத்தனின்பம்=யாவருட்பாகவின் எல்லாப்பயனு மெய்தியுறு வது. (ஈ)

விளக்கம்:—மற்றவர்களோடு மாறுபடுதல் என்று சொல்லப் படுகின்ற எல்லாத் தன்பங்களிலும் பெரியதோர் தன்பம் ஒருவ னுக்கு உண்டாகாதாயின், அவ்வுண்டாதல் இல்லாமை உடையா னுடைய அலகுக்கு இன்பங்கள் எல்லாவற்றிலும் பெரிய தோர் இன்பம் உண்டாகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இது

இக்ல்

501

னால், மாறுபடுதல் என்கின்ற தன்பத்தன் தன்பத்தினை ஒருவன் மனத்துக்குள் கொள்வானாயின், அத்தன்பத்தால் பலரோடு பகை கொண்டு யுத்தம்செய்து தன்னுடைய வலி குறைவதற்கு ஏது வாகி எதற்கும் எளியனாய்த் தன்புறுவானென்றும், அவ்வித மாறு பாடு இல்லாவிடின் எல்லோரும் நட்பினாராகி அக்கட்பின் மிகுதியால் இன்பத்தை அடைந்த மாறாத இன்ப உருகினனாய் இருப்பா னென்றும் அறிகின்றோம். ஆதலால், இகலில்லார்க்குப் புகழ்வருவ தோடு இம்மை இன்பமும் அடைதல் கூடும் என்று அறி கின்றோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "என்றும் இகலில் லார்க்கு வரும் நன்மைகளை விளக்கல் வேண்டும்" என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

855. இகலெதிர் சாய்ந்தொழுக வல்லாரை யாரே
மிகலூக்குந் தன்மை ||வார்.

(பரி.) இ-ள். இகல் எதிர் சாய்ந்து ஒழுக வல்லாரை =தம்முள்ளத்த மாறுபாடுதோன்றியவழி அதனை பேற்றுக்கொள்ளாது சாய்ந்தொழுகவல் லாரை,—மிகல் ஊக்கும் தன்மைபவர் யார் =வெல்லக்கருதற் தன்மையுடையார் யாவர்! எ-து.

இகலை பொழிந்தொழுகல் வேந்தர்க்கு எவ்வாற்றினும் அரிதாகவின் 'வல்வாரை' என்றும், யாவார்க்கும் கண்பாகவின் அவரை வெவ்வக் கருது உர் யாவருயில்லைபென்றும் கூறினார். இவை நான்குபாட்டானும் இகலா தார்க்கு வரும் கண்மை கூறப்பட்டது. (6)

விளக்கம்:—தம்முடைய மனதில் மாறுபாடு தோன்றிய காலத்து அம்மாறு பாட்டினை மனத்தன் கொள்ளாது நட்பாக ஒழுகவல்லவரை வெற்றி கொள்ள எண்ணும் தருதி யுடையவர் இவ்வுலகத்து ஒருவரும் இல்லை என்று இத்திருக்குறள் கூறியின்றது. இதனால், அரசாரைவர் பகைமையை மனத்திற் கொள்ளாது வாழ் தல் அரிதென்றும், அவ்விதம் வாழ அறிவின் வல்லமை உடையவ ராய் இருப்பாராயின், அவர்க்கு உலகத்து எல்லோரும் கண்பாய் இருப்பாராதலால் அய்விதநட்பின் தருதியுடையாரை ஒருவரானும் வெவ்வல் முடியாதென்றும், அவர்க்கு வருவது எவையும் கண்மை யாகவே இருக்கும் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட
502 திருக்குறள் விளக்கம்

மாணக்கர், “இதுனறும் இகல் கொள்ளாதார்க்கு வரும் கண்மை களைஉணர்ந்தோம். இனிஇகலினைக் கொள்ளுவார்க்கு வரும்கேடுகள் இவை என்று அறிய விரும்புகின்றோம்” என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

856. இகலின் மிகலினி தென்பவன் வாழ்க்கை தவலுவ் கெடலு நணித்து.

(பரி.) இ-ள். இகலின் மிகல் இனிது என்பவன் வாழ்க்கை=பிறரொடு மாறுபடுதற்கண் மிகுதல் எனக்கு இனிதென்று அநனைச் செய்வானது உயிர் வாழ்க்கை—தவலும் கெடலும் கணித்து=பிழைத்தலும் முற்றக் கெடுதலுஞ் சிபிது பொழுதன் உளவாம். எ-று.

மிகுதல்=மேன்மேலாக்குதல். இனிதென்பது தானவேறல் குறித்தல். பிழைத்தல்=வறுமையானின்கூதாதல். முற்றக்கெடுதல்=இறத்தல். இவற் றோடு கணித்தென்பதனைத் தனித்தனிகட்டி, உம்மைகளை எதிரதும் இறத் ததும் தழீஇய வெச்சவும்மைகனாக வுரைக்க. பொருட்கேடும் உயிர்க்கேடும் அப்பொழுதே யுளவா மென்பதாம். (3)

விளக்கம்:—“மற்றவர்களோடு மாறுபடுதலில் மிகுந்தவகையானிருப்பது எனக்கு இனிமையைத் தரும்” என்று அம்மாறுபாட்டினை விரும்பிச் செய்வானது உயிர் வாழ்க்கையானது இருந்த நிலையில் மாறுபடுதலும் பிறகு முழுவதும் கெடுதலும் சிறிது காலத்தில் உண்டாதல் கூடும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், பகைமை மேற்கொண்டு ஒருவரோடு ஒருவர் மாறுபடுகின்ற மாறுபாட்டினை மேலும் மேலும் அதிகமாகச் செய்து ஒருவன் தான் வெல்லும்படி எண்ணுதல் அவனுக்கு உள்ள செல்வத்தை எல்லாம் போக்கி வறியனாக்கி கிற்பதுடன் உயிர்க்கேட்டையும் உண்டுபண்ணும் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதன்கேட்ட மன்னர்கள், “உலகத்து இகலென்னும் மாறுபாட்டை மிகுதியும் கொள்ளுவான் தன்னுடைய செல்வத்தையும் உயிரையும் இழப்பது தின்னாமென்று அறிந்தோம். ஆயின், ஏன் இவ்விதம் வெற்றியைக் குறித்த இவர் வெற்றியுடையாறு, செல்வத்தையும் இழந்த, உயிரையும் போக்கிக்கொள்வர்? இதன் காரணத்தையும் விளக்கல் வேண்டும்?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

இகல்

503

857. மிகன் மேவன் மெய்ப்பொருள் காணா மிகன்மேவலின்னா வறிவினவர்.

(பரி.) இன் இகல் மேவல் இன்னா அறிவினவர் = இவ்வோடு மேவுதலையுடைய இன்னாது வறிவினையுடையார்—மிகல் மேவல் மெய்ப்பொருள் காணார் = வெற்றி பொருள் தலையுடைய நீதி, அந் பொருளை யறியமாட்டார். ஏ-ற.

இன்னாவறிவு = தமக்கும் பிறர்க்கும் தீங்கு பயக்கு மறிவு. வெற்றி = வழி கின்றார்க்கு உணதாவது. காணப்படும் பயத்ததாகலின், மெய்க் காணப்படாது. இகலால் அறிவு கலங்குதலின், ‘காணார்’ என்றார். இவையிவ்வாறு பாட்டானும் இகலினார்க்கு வருத் தீங்கு கூறப்பட்டது. (எ)

விளக்கம்:—தமக்கும் பிறர்க்கும் தீங்கினை உண்டுபண்ணும் இகலென்னும் மாறுபாட்டோடு கூடிய அறிவாகிய தன்பம் தரும்

அறிவு உடையார் பகைவரோடு போரிட்டு வெல்லுதற்குரிய நீதி களைக் கூறும் நூற்பொருள்களை அறிபமாட்டார்களென்று இத் திருக்குறள் கூறுகின்றது. அது என்னையோவெனின்? தமக்கும் பிறர்க்கும் தீங்கினை உண்டாக்கின்ற இகலால் அறிவு கலங்கி, அதனால் கலங்கிய அறிவுடையராய் உள்ளகாலத்து எல்லா வலிமையும் பெற்றிருந்தும் கலங்கிய மனத்தால் உண்மை காணாது போரிட்டுத் தோல்வி அடைவதோடு பொருளையும், உயிரையும் இழப்பார் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், “இவ்விதம் இகலென்பது கேடுதரும் என்று அறிந்தோம். ஆயின், இவ்விதம் இல்லாத தன்மையை ஒருவன் கொள்ளுவானாயின், அவனுக்கு ஆக்கம் வரும்போலும்.” என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

858. இகலிற் கெதிர்சாய்த லாக்க மதனை
மிகலூக்கி னூக்குமாங் கேடு.

(பரி.) இ-ள். இகலிற் கு எதிர் சாய்தல் ஆக்கம் = தன்னுள்ளத்த மாறுபாடு தோன்றியவழி அந்நினை யெதிர்தலையொ திதல் ஒருவனுக்கு ஆக்கமாம்;— அந்நினை மிகல் ஊக்கின் கேடு ஊக்குமாம் = அது செய்யாது அதன் கண்மிகு தலைமேற் கொள்வானாயிற் கேடுக் தன் கண் வருதலை மேற்கொள்ளும். எ-து.

504

திருக்குறள் விளக்கம்

எதிர்தல் = ஏற்றுக்கொடல். சாய்தல் பொழுதே வருதலின், ‘சாய்தலாக் கம்’ என்றார். இகலிற் கெனவும் அந்நினை யெனவும் வந்தன வேற்றுமை மயக் கம்.

(அ)

விளக்கம்:— ஒருவனுக்குத் தன் மனத்தினிடத்து மாறுபாடு என்னும் இகல் தோன்றிய காலத்து அதனோடு பொருந்தாது அந்நினை விட்டு விலகிச் செல்லுதல் மேலும் மேலும் வளர்ச்சி யைத் தருமென்றும், அவ்விதம் ஒழியாது அவ்விதலை விரும்பி அதனிடத்தே பொருந்தி அந்நினை யே மேலும் மேலும் கொள்ளு தல் அவனுக்குக் கெடுதலைய உண்டாக்கும் என்றும் இத்திருக் குறள் கூறுகின்றது. ஆதலால், நீங்கள் வினையியடி இகல் என்பதைச் சிறிதும் விரும்பாத மனத்தை உடையானுக்கு

பாவரும் கட்பினர் ஆவாரென்றும், அங்கட்பின் மிகுதியால் செல்வம் வளர்தலோடு ஆயுளும் வளருமென்றும், அவ்விதமல்லாதார் அவ்விரண்டையும் இழப்பொன்றும் அதிர்ந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணுக்கர், “இவ்விதம் இவ்வாக்கக் கேடுகளை ஒருவன் தனக்குத் தானே செய்து கொள்ளுதல் கூடுமோ? பாவும் வினை யின் பயன் அன்றோ?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

859. இகல்காண னுக்கம் வருங்கா லதனை
மிகல்கா ணுங் கேடு தாற்கு.

(பரி.) இ-ள். ஆக்கம் வருங்கால் இகல் காணும் = ஒருவன் தன்களுக்கம் வரும் வழிக் காணமுண்டாயினும் இகலை நினைவான், —கேடு தாற்கு அதனை மிகல் காணும் = தனக்குத் கேடுசெய்து கோடந்தக் காணமின்றியும் அதன் கண் மிகுதலை நினைக்கும், எ-து.

இகலான் வருங்கேடு பிறா னன்றென்பது தோன்ற ‘தாற்கு’ வன் றார், ஈன்காவதம் இரண்டாவதம் ஏழாவதங்கள் வந்தன. ஆக்கக்கேடு கட்டு முன்னடப்பன இகலினது இன்மை உண்மைகளைப்பதாம். (க)

விளக்கம்:—ஒருவன் தன்னிடத்துச் செல்வத்திற்கு அநி தே வதைபாபிய இலக்குமி ஆனவன் வரவேண்டிய இருக்கின் அக்கா ளத்த மற்கொருவனிடத்துப்பகை கொண்டதற்குப் பல காரணங்கள் இருந்தாலும், அக்காரணங்களால் மாறுகொள்ளுதல் என்பதைப்பே

இகல்

505

எண்ணமாட்டாணென்றும், ஆயின் தனக்குக் கேட்டினை உண்டுபண் ணும் முதேவியானவன் வரவேண்டிய காலத்து பாடுதொரு காரண மில்லாமலும் இகலென்னும் மாறுபாட்டினைச் செய்ய மிகுதியும் எண்ணுவான் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், ஒரு வனுக்கு ஆகழ் இருக்குமாயின் பகைவரிடத்தும் மாறு கொள்ளாமல் கட்பினராய் இருந்த தன் செல்வத்தை வளர்ப்பாணென்றும், அவ்விதம் அல்லாது போகும் இருக்குமாயின் பகைகொள்ளாதவ

ரிடத்தும் பகைவயச் செய்த செல்வத்தைப் போகி வறுமையை அடைவான் என்றும் அறிந்தோம். இதனால் ஒருவனது சல்வியை, தீவியையே இகலை உண்டு பண்ணுவதற்கும் இல்லாதிருக்கச் செய்வதற்கும் காரணமாம் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், “இகல் இல்லாமையால் ஒருவனுக்கு ஆக்கம் வருமென்றும், இகல் உள்ளமையால் ஒருவனுக்குக் கேடு வருமென்றும் அறிந்தோம். ஷழ்வலியின் வண்ணம் கொள்ளுகின்ற இகலால் இன்னும் எது உண்டாகும் என்பதையும் அறிவித்தல் வேண்டும்” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

860. இகலான இன்னாத வெல்லா நகலான நன்னாய மென்னுஞ் செருக்கு.

(பரி.) இ-ள். இகலான் இன்னாத எல்லாம் ஆம் = ஒருவனுக்கு மாறுபாடொன்றானே இன்னாதவெல்லாம் உளவாம்; — நகலான் நன்னாயம் என்றும் செருக்கு ஆம் = எட்பொன்றானே சல்ல நீதியென்னும் பெருஞ்செல்வம் உளதாம். ஏ-து.

இன்னாதன = வறுமை, பழி, பாவ முதலாயின. நகல் = மகிழ்தல், நகலென்பதானுஞ் செருக்கென்பதானும் தந்தல் காரணங்கட் காயின. நயமென்னுஞ் செருக்கெனச் சாரியத்தைச் காரணமாக உபசரித்தார். இவை மூன்று பாட்டானும் அவ்விருமையும் கூறப்பட்டன. (ஓ).

விளக்கம்:—ஒருவனுக்கு மற்றவரிடத்துக் கொள்ளுகின்ற மாறுபாடு ஒன்றினால் தன்பங்கெல்லாம் உண்டாகுமென்றும், மற்றவரிடத்துக் கொள்ளும் எட்பு ஒன்றினாலேயே சல்ல நீதியென்னும் பெரியதோர் செல்வம் கிடைக்கு மென்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், இகல் கொள்ளுவான் ஒருவனுக்குத் தரித்திரம்,

64

506

திருக்குறள் விளக்கம்

பழி, பாவம் எல்லாம் உண்டாகுமென்றும், அவ்விதமல்லாத பிறரிடத்து எட்புக்கொள்ளுவானுக்குச் செல்வம், புகழ், புண்ணியம்

என்பன பாலும் உண்டாகுமென்றும் முடிவாகக் கூறிய விஷயம் களைக் கண்டோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "இதில் உடைமைபால் இம்மை மறுமை என்னும் இரண்டினையும் இழக்க நேருமென்றும், இதலில்லாமையால் இருமையும் அடையலாமென்றும் அறிந்தோம். இனி, அவ்வெகுளிபால் வரும் ஏனையவற்றையும் கூறுதல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

87. அதிகாரம்.

பகைமாட்சி.

(பரி.) அஃதாவது அறிவின்மை முதலிய குற்றங்க ளுடைமையாற் பகையைமாட்சிப்படுதல். அரசர்க்கு எவ்வாற்றினும் பகையின்மை கடாமையின் மேற்பொதுவகையான் விலக்கப்பட்ட இதலை ஈண்டுச் சிறப்புவகையான் விதிக்கின்ற சாகவின், இஃததன்பின் வைக்கப்பட்டது.

விளக்கம்:—அதாவது, அறிவின்மை முதலிய குற்றங்களிருப்பதால் அதன் பொருட்டுப் பகைத்தலை மாட்சிமையாக்க வேண்டும் என்பதாம். அரசராய் உன்னவர்களுக்கு எவ்விதத்தாலும் பகை பென்பது இல்லாதிருத்தல் கடாதாதலால் முன்னரே அதற்குப் பொதுவாகக் கடாதென்று விலக்கப்பட்ட இகலென்னும் மறுபாட்டினை இவ்விடத்துச் சிறப்பாகக் குறிக்கின்றார் ஆதலால், இப்பகைமாட்சி பென்பது இகலென்னும் அதிகாரத்துக்குப் பிறகு வைக்கப்பட்டு உள்ளது என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், எதற்கும் ஒரு சிறப்புவிதி உண்டென்பது போல், கடாதாதலிய இவ்விதத்துக்கும் ஒரு சிறப்புவிதி உண்டுபோதும்! அச்சிறப்பினைக் கூறல்வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

881. வலியார்க்கு மாறேற்ற லோம்புக வோம்பா

மெவியார்மேன் மேக பகை.

(பரி.) இ-ள். வலியார்க்கு மாறு ஏற்றம் ஒம்புக = தம்மின் வலியார்க்குப்

பகையா யெதிர்தலை ஒழிச;—மெவியார்மேல் பகை தும்பா மேச =வீணமெலி யார்க்குப் பகையாதலை ஒழியாது விருமபுக. எ. த.

வலியாரென்புழித் துணைவலியு மடங்கலின், மெவியாரென்புழித் துணை வலி யின்மையுங் கொள்ளப்படும். அத் துணைதான் படை பொருள்முதலிய வேற்றமைத்துணையும் எல்லறிவுடைமை நீதிநூல்வழியொழுக்கன் முதலிய ஒற்றுமைத்துணையுமென விரண்டாம். அவ்விரண்டு யில்லாறை வெல்வார்க்கு வலி தொலையாமையின் அவரோடு பகைத்தல் விதிக்கப்பட்டது. சிங்களோக் காகிய இதனுட் பகைமாட்சி பொதுவகையாற் கூறப்பட்டது. (அ)

விளக்கம்:—அரசராயினார் தம்மைக் காட்டிலும் வலியவரி டத்துப் பகைகொண்டு அவரை எதிர்த்தலை ஒழித்தல் வேண்டு மென்றும், தம்மைக் காட்டிலும் வலிமையில்லாத மெலியாரிடத்துப் பகை கொள்ளுதலை எக்காலத்தும் விரும்புதல் வேண்டுமென்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, படை, பொருள் முத லிய புறத்துணையும், எல்லறிவுடைமை, நீதி நூல் வழி ஒழுக்குதல் முதலிய அகத்துணையும் ஆகிய இரண்டினையும் கொண்டவரிடத்துப் பகைகொள்ளுதல் ஆகாதென்றும், அவ்விதம் புறத்துணை, அகத் துணையாகிய இரண்டுமில்லாறை வெல்வது சுலபமாகலால் அவரைப் பகைத்து வெற்றி கொண்டு உலகத்தை ஆளவேண்டுமென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “வெருளிபால் வரும் இகலைக் கொள்ளவேண்டிய இடம் இது வென்றும், கொள்ளக் கூடாத இடம் இதுவென்றும் அறிந்தோம். ஆயின், ஏன் ஒரு வருக்குத் துணைவலி யுள்ளது? ஏன் சிலர்க்குத் துணைவலி யில்லா மற் போகின்றது? என்பதை விளக்கல்வேண்டும்” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

862. அன்பில னன்ற துணையிலன் றுன்றுவ்வா
 னென்பரியு மேதிலான் றுப்பு.

(பரி.) இன். அன்பு இவன் = ஒருவன் தன் சுற்றத்தின் மேலன்பின்,—
 ஆன்ற துணை இவன் = அதுவேயன்றி வலிய துணையின்,—தான் துவ்வான்
 = அதன்மேற் றான் வலியின்,—ஏதிலான் துப்பு என் பரியும் = அப்பெற்றி
 யான் மேல்வந்த பகைவன் வலியினை யாங்களைத் தொலைக்கும்! ௭-9.

508

இருக்குறள் விளக்கம்

சுற்றமும், இருவகைத்துணையும், தன்வலியு மிலனாகலின், அவன்மேற்
 செல்வார்க்கு வலி வளர்வதன்றித் தொலையா தென்பதாம். துவ்வான் = துவ்
 வினைச் செய்வான். (௨)

விளக்கம்:—ஒருவன் தன் சுற்றத்தவர் மீது அன்பு இல்லாத
 வனாகும், அது மாத்திரம் அல்லாமல் கல்லறிவுடைய வலியார் துணை
 யில்லாதவனாகும், தனக்குத் தானே வலிமையில்லாதவனாகும் இருப்
 பாளையின் அவ்வித தகுதியுடையான் தன் மேல் எதிர்த்து வந்த
 பகைவனுடைய பலத்தை எவ்விதத்தாலும் தொலைத்தல் முடியாது
 என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, மேல் விளைய
 வண்ணம் சுற்றத்தவரிடத்து அன்பு செய்யாமையால் அவருடைய
 துணையற்றம், பொருள், படை முதலிய வெளித்துணையும், அறிவு
 முதலிய உள் துணையும் ஆகிய இரண்டு துணையுமில்லாமலும் இருக்
 கும் ஒருவன் தன் மீது வந்த பகைவரை வெற்றி கொள்வதற்கு
 முடியாது தோற்றுப்போவான் ஆதலால், அப்பகைவர் வலிமையா
 னது வளருமென்றும், இவன் வலிமை ஒழிந்துபோம் என்றும்
 அறிந்தோம். ஆதலால் ஒருவன் வலிமைகொள்வதற்கும், வலிமை
 யற்றிருப்பதற்கும் காரணம் துணை வலியேயாம் என்று அறிகின்
 றோம் என்றனர். அதன்கேட்ட மாணுக்கர், “எவ்வித தீக்குணம்
 களால் சிலர் துணைவலிமை பெருது பகைவரால் வெல்லப்படுகின்
 னர் என்பதை விளக்கல் வேண்டும்” என்னதும், ஆசிரியர் கூறு
 வாராயினர்.

868. அஞ்சு மறியா னமைவில னீகலான்
 றஞ்சு மெளியன் பகைக்கு.

(பரி.) இன். அஞ்சம் = ஒருவன் அஞ்சவேண்டாதவற்றிற்கு அஞ்சாநிற்

கும்,—அறிபாள் = அறிபவேண்டுவற்றை யறிபாள்,—அமைவு இலன் = பிற
 ரோடு பொருத்தமில்ன்,—சகலான் = இவற்றின்மேலும் யாவர்மாட்டும் இவ
 தன்மாவையன்,—பகைக்குத் தஞ்ச மெளியன் = இப்பெற்றியான் பகைவர்க்கு
 மிகமெளியன். ஏ-று.

தஞ்ச மெளிய னென்பன ஒருபொருட்பன்மொழி, * இச்சாங்கு குற்
 'தமு குடையான் பகையன்றியு மழியுமாகவின், 'தஞ்சமெளியன்' என்றார்.

* தஞ்சச்சிவ வி பெண்மைப்பொருட்டே. தொல்சாப்பியம், சொல்; 969.

பகைமாட்சி

509

விளக்கம்:—ஒருவன் பயப்படக்கடாதவற்றிற்குப் பயந்தும்,
 அறிப வேண்டுவனவற்றை அறிபாதும், பிறரோடு பொருந்துதல்
 இல்லாதவனாய் இருப்பதோடு உலோபத்தன்மை உடையவனா
 யும் இருப்பானாயின், அவ்வித தருதி உடையான் பகைவர்க்கு மிகு
 தியும் எளிமை உடையவன் ஆவான் என்று இத்திருக்குறள் கூறு
 கின்றது. அதாவது, பயப்படக்கடாதவற்றிற்குப் பயந்தும், அறிப
 வேண்டிய விஷயங்களை அறிபாமலும், பிறர் கொள்கையோடு
 பொருந்தாமலும், சகை என்பதே இல்லாது உலோப குணமும்
 ஒருவனுக்கு இருக்குமாயின், அவ்வித தருதியுடையானை உலகோர்
 விரும்பாரென்றும், அவ்விதம் விரும்பாத காலத்து அவன் தனிய
 னவன் ஆதலால் பலமற்றவன் ஆவானென்றும், அவ்வித பலமில்
 லாதவனை வெற்றிகொள்வது பகைவர்க்குச் சலபமென்றும் அறிந்
 தோம். அன்றியும், இவ்வித நான்கு குற்றங்களையும் ஒருவன்
 கொண்டிருப்பானாயின், பகைவரில்லாமலே தானே அழிந்துவிட
 நேரினும் நேருமென்றும் அறிகின்றோம் என்றனர். அதன்கேட்ட
 மாணாக்கர், “இன்னும் எவ்வெவ்வித குற்றங்களை உடையானைப்
 பகைவர் சலபமாக வெல்லுதல் கூடும் என்பதையும் அறிவித்தல்
 வேண்டும்” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

864. நீங்கான் வெகுளி நிறையில நெஞ்சுநான் றும்
 யாங்கணும் யார்க்கு மெளிது.

(பரி.) இ-ள். வெகுளி நீங்கான் = ஒருவன் வெகுளியிவீங்கான்,—சறை

இலன் = அதுவேயன்றித் தான் கிறையுடையனல்லன், —எஞ்ஞான்றும் யாங்க ளும் யார்க்கும் எனிது = அவன்மேற்சேறல் எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் யார்க்கு மெளிது. எ-று.

கிறை = மறைபிறாறியாகை. வெகுடன்மாயை ஒருவராலும், மறை வெளிப்படுத்தலானும், மேற்செல்வார்க்குக் காலமும் இடனும் வலியுமறித்து சேறல் வேண்டாதாயிற்று. இனி, இனிதென்று பாடமோதி அவன் பகைமை இனிதென் துரைப்பாருமுள். (ச)

விளக்கம்:—ஒருவன் கோபத்தை விட்டு ஒழிபாதவனாயும், மறைவாகிய விஷயங்களைப் பிறர் அறிபச் செய்பவனாயும் இருப்பா னாயின், பகைவர் அவன் மேல் செல்லுதல் எந்தக் காலத்திலும்,

510 திருக்குறள் விளக்கம்

எந்த இடத்திலும், எவர்க்காயினும் கலமமாக இருக்கும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, பகைவாரானவர் ஒரு வன்மீது செல்லவேண்டுமாயின் காலத்தையும், இடத்தையும், அவ ளுக்கு உள்ள தன் வலி துணை வலியையும் கோக்கிச் செல்லல் வேண்டி இருக்க இவ்வித கோபத்தையுடையாலும், இவ்வித மறை வாகிய விஷயங்களை வெளிப்படுத்தி விடுகின்ற புல்லறிவாண்மையை உடையவனாகிய இவன்மீது பகைவர் பகைகொண்டு சென்று வெல்லுதல் மிகச் சலமம் என்று கூறுவதால், அரசன் ஒருவன் பகைவரால் வெல்லப்படுவதற்கு இக்குற்றங்களும் காரணமாயின என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதகேட்ட மாணாக்கர் "ஒருவன் வலியிலுதாதற்கு இன்னும் உள்ள குற்றங்களை யும் விளக்கல் வேண் டும்" என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

885. வழிநோக்கான் வாய்ப்பனை செய்யான் பழிநோக்

பண்பிலன் பற்றூர்க் கினிது.

கூான்

(பரி.) இ-ள். வழிநோக்கான்—ஒருவன் நீதிநலையோதான், —வாய்ப்பனை செய்யான் = அது விதித்ததொழில்லைச் செய்யான், —பழி நோக்கான் = தனக்கு வரும் பழியைப் பாரான், —பண்பு இலன் = தான் பண்புடையனல் லன், —பற்றூர்க்கு இனிது = அவன் பகைவர்க்கு அப்பகைமையினிது. எ-று

தொல்லோடிப்பட்டு வழங்கி வந்ததாகலான் 'வழி' என்றும், தப்பாது

பயன்படுதலின் 'வாய்ப்பை' என்றும், இக்குற்றங்களுடையான் குணையழி தலிற் 'பற்றாக் கெளித' என்றும் கூறினர். (6)

விளக்கம்:—ஒருவன் உலகத்து உள்ள நீதிதூல்களைப் படி யாதவனாகும், அந்நீதிதூல்கள் சொல்லிய வண்ணம் செய்ய வேண்டிய செயல்களைச் செய்பாதவனாகும், தான்செய்யும் காரியங் களால் தனக்கு வரும் பழியைப் பாராதவனாகும், தான் நற்குண ழுடையவன் அல்லாதவனாகும் இருப்பாலின், அவ்வித குற் றங்களுடையான் பகைமையானது அவனுடைய பகைவர்க்கும் க இனிமை உடையதாக இருக்கும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகிற் றது. அதாவது, மேற்கூறிய நீதிதூல்களை ஒதாதிருத்ததும், செய்ய வேண்டுவனவற்றைச் செய்பாதிருத்ததும், செய்யக் கூடாதவற் றையே செய்ததும், அவ்விதம் செய்யக் கூடாதவற்றைச் செய்வ

பகைமாட்சி

511

தால் தனக்கு வரும் பழியை எண்ணாமலும் நற்குணங்களில்லாதவ னாகும் ஒருவன் இருப்பாலின், அவன் உலகத்தாரால் விரும்பப் படாநென்றும் அவ்விதம் விரும்பப்படாதவனாக வலிமையைத் தொலைத்து வெற்றிகொள்வது சுலபமென்றும், அவ்விதம் பல மற் றவனிடத்துப் பகையைக் கொள்ளாதல் பகைவர்க்குத் தன்பமாகத் தோன்றாது இன்பமாகவே காணப்படும், என்றும் அறிந்தோம். அதுவல்லாமலும் இவ்வித நீக்குணங்கள் உடையான் பகைவரால் அழிக்கப்படாது தானேயே அழிந்து போவான் ஆதலால் அவன் பகை பகைவர்க்கு இனிமை பென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், "இன்னும் மெலியோனது குற்றங்களை எடுத்துக் காட்டல்வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவார யினர்.

866. காணுச் சினத்தான் கழிபெருங் காமத்தான்
பேணுமை பேணப் படும்.

(பரி.) இ-ள். காணுச் சினத்தான் = சான்றையும் பிறரையும் தானறியா மைக்கேதுவாகிய வெருளியையுடையான் யாவன், —கழிபெருங் காமத்தான் = மேன் மேல் வளராதின்ற மிக்க காமத்தையுடையான் யாவன், —பேணுமை

பேண்ப்படும் = அவரது பகைமை விரும்பிக் கொள்ளப்படும். எ-று.

காணாத கிணமென்பது விகாரமாயிற்று. மூன்றேனுக்கு யாவரும் பகை யாகலானும், ஏனேனுக்குக் காரியத் தேவான்றமையானும், தாமி யழிவ ரென்பது பற்றி, இவர் 'பேணுமை பேண்ப்படும்' என்றார். (ச)

விளக்கம்:—தன்னையும் மற்றவரையும் தான் அறிவாதபடிச் செய்வதற்குக் காரணமாகிய கோபத்தை உடையான் ஒருவனும், மேல் மேல் அதிகரிக்கின்ற மிகுந்த காமத்தாத உடையவனாயுள்ள ஒருவனும் ஆகிய இவரது பகைமையானது பகைவரால் விரும்பிக் கொள்ளப்படுவதாக உள்ளதா என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அது என்னையோ வெனில்? தன் வலியும் மாற்றான் வலியும் அறி யாவிதமாகத் தனக்கு உள்ள கோபத்தால் யாவருடனும் பகை கொள்வான் ஆதலால் அவ்வித கோபத்தை உடையானுக்கு எவ ரும் பகை ஆவாரென்றும், மக்கையர் மையலிசை மயங்கிக் காமத் தையே பொருளாகக் கொண்டவனுக்கு வேற ஒரு காரியத்தினும்

512

திருக்குறள் விளக்கம்

அறிவு செல்லாது ஆதலால் அவனது பகைமையும் விரும்பிக்கொள் ளப்படும் என்றும், மெலியோனது குற்றங்களை எடுத்துக்காட்டி முடிக்கின்ற இடத்தில் எதிர் முகமாகக் கூறுகின்ற கட்டினுக்கு ஆதாமாகிய வெகுளிமையும், காமத்தையும் அறிவித்துவிட்டனர் ஆதலால், ஒருவன் அகம்புறமாகிய துணை வலியெல்லாம் கொண்ட குப்பனாயினும் கோபத்தையும் காமத்தையும் பொருளாகக்கொண்டு உலகத்தா ஒழுங்குவாயின் பகைவரில்லாமலே அழிந்துபோவா னென்றும் அவ்வித தகுதியுடையான் பகைமையை விரும்பிப் பகை வர் கொள்ளாதல் கூடுமென்றும் பகைமாட்சியின் திறத்தை அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "இதுவரை யும் யார் மீது பகை கொள்ளாதல் வேண்டும் என்பதை அறிந்தோம். இனி இவ்வித பகைவனைத் தனக்குப் பகையாகக் கொள்வதற்கு அரசன் ஒருவன் எதசெய்தல் வேண்டும்?" என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

867. கொடுத்துங் கொளல் வேண்டுகின்ற வடுத்திருந்து

(பா.) இ-ள். அடுத்த இருந்த மாணாடு செய்வான் பகை—வினைபயைத் தொடங்கியிருந்த அதற்கேலாதனை செய்வான் பகைமையை—கொடுத்தும் கொளல் மன்ற வேண்டும்—சிலபொருள் அழியக் கொடுத்தாயினும் கோடல் ஒருதலையாகவேண்டும். ஏ-து.

எலாதனை—மெலியனாய் வைத்தத் துணிதலும், வலியனாய் வைத்தத் துணிதலும் முதலாயின. அப்பொழுது அதனூற் சிலபொருளாழியினும் பின்பு பொருளெய்தற்கு ஐயமின்மையின், 'கொளல் வேண்டுமன்ற' என்றார். இவை யாதுபாட்டானும் அது சிறப்புமையாகக் கூறப்பட்டது. (எ)

விளக்கம்:—ஒரு வினைபயைத் தொடங்கி அதற்கு வேண்டுவன வற்றைச் செய்யாது அவ்வினைக்குப்பொருந்தாத செயல்களைச் செய்பவன் ஒருவனது பகையைச் சிலபொருள் அழியும்படிக் கொடுத்தாயினும் கொள்ளுதல் மிக முக்கியமாம் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, அறிவிலாத ஒருவன் தான் எடுத்த காரியத்தைச் செய்யும் காலத்த அக்காரியத்திற்கு வேண்டுவனவாயிடுவன செயல்களை எல்லாம் செய்து அதனை முடிக்காது தனது அறிவின்

பகைமாட்சி

518

மைபால் தான் எடுத்த காரியத்திற்குப் பொருந்தாததாயுள்ள செயல்களை எல்லாம்செய்து அதனை அழித்துவிடுவார் ஆதலால் அவ்வித அறிவில்லாதார் பகைமையை முதலில் சில பொருள் செலவழித்தாயினும் கொள்ளல் வேண்டும் என்றும், அவ்வித பகைமைபால் தான் பின்னர் பெரும் பொருள் அடைதல் கூடுமாதலால் அவ்வறிவிலாதவன் பகையைக் கொள்ளுதல் கூடுமென்றும் அறிவின்றோம். அது என்னையோ வெனில்? அறிவில்லாதான் செய்கின்ற காரியமானது தான் வலியனாக இருந்தும் தன்னை மெலியன்போல் எண்ணி அஞ்சுதலும் தான் மெலியனாக இருந்தும் தன்னை வலியவனென்று எண்ணித் துணிந்து செல்லுதலும் ஆகிய பொருந்தாத செயல்களாக இருக்கும் ஆதலால் அவனது பகையால் அவனை வெற்றிக் கொள்வது திண்ணமென்று, முதற்நிருக்குறளில் கூறிய

படி அவ்வித மெலியவனது பகையை மிலைசெடுத்தும் வாக்குதல் வேண்டும் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதனோடே மாணாக்கர், "ஏன் அறிவித்தவன் 'பகைவரால் தோற்கடிக்கப்படுகின்றான்'" என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

868. குணனிலனாய்க் குற்றம் பலவாயின் மாற்றார்க்
கினனிலனா மேமாப்புடைத்து.

(பரி.) இ-ள். குணன் இவனாய்க் குற்றம் பலவாயின் இவன் இவனும் = ஒருவன் குணனென்று மிலனாய் உடைய குற்றம் பலவாயவழி, அவன் துணையிலனும்; — மாற்றார்க்கு ஏமாப்பு உடைத்து = அவ்விலனாதருளே அவன் பகைவர்க்குத் துணையாதலையுடைத்து. ஏ-து.

குணன் = இறைமாட்சியுட் சொல்லியன. குற்றம் = இவ்வறிகார்த்தச் சொல்லியனவும் மற்ற மத்தன்மையனவும். துணை = சந்நம், ஈட்டி, பொருள், படை முதலியன. பகைவர்க்கு இவற்றினுளதாம் பயன்ருளே யுளதாமாதலின், 'ஏமாப்புடைத்து' என்றார். இவனா பெண்ணுஞ் செய்தோனெச்சம் உடையவென வந்த பெய்சொச்சக்குறிப்புக்கொண்டது. (அ)

விளக்கம்:—ஒருவன் குணம் ஒன்றுமில்லாதவனாய், பல குற்றங்களை உடையவனாயிருப்பானாயின் அவனுக்குத் துணை என்பது இல்லாமற் போமென்றும், அவ்விதம் துணையிலாமற் போதலே அவனது பகைவர்க்குப் பல துணைவரி வந்த சேர்ந்ததுபோலாகும்

• 65

514

திருக்குறள் விளக்கம்

என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, இறைமட்டி
என்றும் அதிகாரத்தன் அரசனுக்குக் கூறிய தூக்கமும், கல்வி,
தனிவுடைமை ஆகிய எற்றுவன்களில்லாமையும், இவ்வதிகாரத்தன்
கூறுகின்ற வெருளி, உலோபத்தனம் முதலிய குற்றங்கள் உடைமை
யும் ஒருவனுக்கு இருக்குமாயின் அவனிடத்துச் சுற்றத்தவர், எட்
பினர், பொருள், படை முதலியவை பொருந்தாவென்றும், இவ்வித
தூண்பலன்கள் இல்லாத காலத்துப் பகைவர்க்கு மிருந்ததோர்
பயன் உண்டாகித் தரிசு அதிகரிக்குமென்றும், ஆதலால் ஒருவ
னது அறிவாமையே அவன் பகைவனுக்குத் துணையாய் நின்று பய
னைத் தருவதால் பகைவன் வெற்றி அடைகின்றான் என்றும் அறிந்
தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "அறிவில்லாமையா
னது பகைவர் வெல்வதற்கு உபாயமாக உள்ளது என்பதை அறிந்
தோம். இவ்வித அறிவில்லாத அரசரின் பகையைக் கொண்ட
அரசர் தாம் பகையைச் சாதிக்கின்ற காலத்துத் தன்பத்தோடு
சாதிக்கவேண்டும் போதும்!" என்றதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

869. செறுவார்க்குச் சேணிகவா வின்ப மறிவிலா
வஞ்சம் பகைவர்ப் பெறின்.

(பரி.) இ-ள். அறிவு இலா அஞ்சம் பகைவர்ப் பெறின் = கீதிலையறித
வில்லாத அஞ்சம் பகைவரைப் பெற்றால், — செறுவார்க்குச் சேண் இன்பம்
இலவா = அவரைச் செறுவார்க்கு உயர்ந்தயின்பங்கள் கீழ்கா. ௭-து.

உபாயமறிதலும் அறிந்தார் செய்தமுடிக்குச் திண்மையு மில்லாதாரோ
பகைவாரதல் கூடாமையிற் 'பெறின்' என்றும், அவரையறிந்து மேற்சென்ற
பொழுதே பகையின்மையுஞ் செல்வமும் ஒருக்கேயெய்தவிற் 'சேணுடை
யின்பங்கள் இலவா' என்றும் கூறினார்.

(க)

விளக்கம்:—உலக நீதியை அறிபாதவரும், அஞ்சக் கூடாத
 வெற்றிற்கு அஞ்சுபவரும் ஆகிய பகைவரைப் பெற்றால் அவ்வித
 பகைவரை வெற்றிசெய்த எண்ணிச் சென்றுவின்ற பகை அர
 சர்க்கு மிகவும் உயர்ந்த இன்பங்கள் எக்காலத்தும் உண்டாகும்
 என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், செய்யவேண்டிய
 உபாயம் அறிவதற்கு அறிபாதவர்களையும், உபாயத்தை அறிந்த
 செய்து முடிக்கும் வலிமை இவ்வாதவரையும் ஒருவர்க்குப் பகை

வர் கிடைப்பது மிக அருமை என்றும், அவ்விதம் ஒர் வேளை
 அறிவில்லாத பகைவர் கிடைப்பாராயின் அப்பகைவர் மீது சென்ற
 வேற்றுப்பகை அரசர், புத்தத்திற்குச் சென்ற காலத்திலேயே அவ
 ரிடத்திருந்த பகை ஒழிந்து போதற்குக் கூடிய வெற்றியையும்
 அவரிடத்தே இருந்த செல்வங்களையும், ஒரே காலத்தே அகடையக்
 கூடிய வல்லமையையும் அடைவார்களாதலால் வெற்றி கொண்ட
 வர்க்கு நீக்காத பெரியதோர் இன்பம் அவர்க்கு உண்டாகும் என்
 றும் அறிந்தோம். ஆதலால், அறிவில்லாதார் கொள்ளுகின்ற பகை
 இன்பம் தாராது அவர்க்குத் துன்பத்தையே தரும் என்று அறிந்
 தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், “இவ்விதம் நீதி அறி
 யாதவனிடத்துப் பகைகொண்டு வெல்லுதல் வேண்டுமோ? அறி
 விலாதவனென்று விட்டுவிடுதல் கூடாதோ?” என்னதும், ஆசிரியர்
 கூறுவாராயினர்.

S70. கல்லான் வெகுளும் சிறுபொருள் வெள்ளாண்டு
 மொல்லாணை யொல்லா தொளி.

(117.) இ-ள். கல்லான் வெகுளும் சிறுபொருள் ஒல்லாணை—நீதிநூலை
 கல்லாதானொடு பகைத்தலான் வரும் எளியபொருளை மேலாதாணை—எஞ்
 றான்தம் ஒளி ஒல்லாது—எஞ்ஞான்தம் புகழ் மேலாது. எ-று.

சிறுபொருள்—முயற்சி சிறிதாய பொருள். நீதியறிபாதாணை வேறல்
 எளிதாயிருக்கவும் அதுமாட்டாதாணை வெற்றியான் வரும் புகழ் கூடா தென்ப

தாம்; ஆகவே, இச்சிறிய முயற்சியாற் பெரிய பயனெய்துக வென்றவராயிற்று. இதற்குப் பிறரெல்லாம் அதிகாரத்தோடு மாறாதன்மேலும் ஒர் பொருட்டொடர்பு படாமலுரைத்தார். இவை மூன்று பாட்டானும் அதனினிய பயன் கூறப்பட்டது. (ஐ)

விளக்கம்:—உரைத்துக் கூறும் நீதி நூல்களைப் படியாதவனோடு பகைத்து அதனால் வருகின்ற எளியதோர் பொருளை அடையாத அரசன் ஒருவனை எக்காலத்தும் புகழ் அடையாத என்றித்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், நீதி நூல் அறியாதவனை வென்ற வெற்றி கொள்வது மிக எளிமையாக இருக்கவும் அல்ல வெளிமையாகிய காரியத்தைச் செய்து அதனால் அடைகின்ற என்றமூன்ற புகழை அடையாமல் போதல் கூடாதென்றும், சிறு முயற்சி செய்து பெரும் பொருளாகிய புகழை அடையாத அரசர்

516

திருக்குறள் விளக்கம்

சர்க்குத் தருமமென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், “மேற்கூறிய மூன்று திருக்குறள்களானும் பகைமாட்சி என்பதனால் அடையக் கடும் பயன் இது என்பதை அறிந்தோம். இனிப் பகைவருடைய திறங்களைத் தெரிந்து அரசன் அடையவேண்டிய பயன் எவ்விதம், என்பதையும் விளக்கல் வேண்டும்” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

88. அதிகாரம்.

பகைத்திறந்தொரிதல்.

(பரி.) அஃதாவது மாணா பகையை ஆக்குதற் குற்றமும், முன் கூறிய பகையின் ஈட்பாக்கற் பாலதும், நொதுமலாக்கற் பாலதும், அவற்றின் எட் செய்வதும், எனைக்களை தற்பாலதன்கட் செய்வனவும், கணியும் பருமும், கணியாக்கார்படுமிழுக்கும் என்று இத்திறங்களை ஆராய்தல். இரட்டிற் மொழிதலென்பதனால் பகையது திறமும் பகையிடத்தாக்குக் திறமுமென விளக்கப்பட்டது. இவையெல்லாம் மாணாப் பகையாகவின், இது பகை

மாட்சியின்பின் வைக்கப்பட்டது.

விளக்கம்:—அதாவது, மாட்சிமைப் படாத பகையினைப் பகையாக ஆக்குகின்ற குற்றமும், முன்னரே பகையாகி நின்ற பகையுள் ஈட்பாக்கக் கூடியதும், ஈட்புமில்லாது, பகையுமில்லாது கடுவாக்கக் கூடியதும், அப் பகையினிடத்தே செய்யக் கூடியதைச் செய்வதும், கணியக் கூடியதைக்கணியாதும், இவ்விதம் கணியும் காலத்துக் கணியக் கூடிய பருவத்தை நோக்குதலும், அவ்வித பகையினைக் கணியாத விடத்து உண்டாகும் குற்றத்தினையும் ஆகிய இத்திறக்களை அறிந்து தெரிந்தலே பகைத் திறத்தெரிதல் என்பதாகும். மேற்கூறியவைகளை மூலம் மாட்சிமைப் படாத பகை ஆதலால் அதைத் தெரிந்தலே கூறும் இவ்விதிகாரம் பகைமாட்சி என்னும் அதிகாரத்துக்குப் பிறகு வைக்கப்பட்டு உள்ளது என்று கூறினர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “பகைமாட்சிக்குப்பின் பகைத்திறத் தெரிந்தலென்பதைக் கூறவதால் பகையென்பது விரும்பக் கூடியதொன்றோ?” என்றதும், சூரியர் கூறவாராயினர்.

பகைத்திறத்தெரிதல்

517

871. பகையென்னும் பண்பி லதனை மொருவா
னகையேயும் வேண்டற்பாற் றன்று.

(ப்.) இ-ள். பகை என்னும் பண்பு இலதனை = பகையென்று சொல்லப்படுகின்ற தீமை பழுப்பதனை—ஒருவன் கையேயும் வேண்டற்பாற்று அன்று = ஒருவன் வினையாட்டின் கண்ணையினும் விரும்புதலியற்கைத் தன்மொன்று கூறும் நீதி துல். எ-று.

மாணாபகையை யாக்கிக்கொடல் எவ்வாற்றினால் தீமையே பயத்தாயிற் ‘பண்பிலது’ என்றும், அதனை வினையாட்டின் கண் வேண்டினால் கொற்றமே விளைந்து மெய்யாமாகவின் ‘கையேயும்’ என்றும், வேண்டாமமை தொல் லையேயாதது துணிவென்பார் நீதி துள்மேல் வைத்தல் கூறினார். அப்பெயர் அவாய் நல்லையான் வந்தது.

(க)

விளக்கம்:—பகையென்று சொல்லப்படுகின்ற தீமை செய்யக் கூடிய ஒன்றினை ஒருவன் வினையாட்டுகாகவும் விரும்புதல் ஆகாது என்று நீதி துல் கூறுகின்றது என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், மேல் அதிகாரத்தில் மாட்சிமை கொண்ட பகையைப் பகை

பாக்கிக் கொண்டு வெற்றியை அடைந்து அவ்வெற்றியால் ஆசிய புகழை அடையக்கூடிய உபாயத்தை அரசர்க்குக் கூறினாரேனும் இவ்வகிரார்த்துள் கொள்ளக் கூடாத பகையைக் கொண்டு அப் பகையால் தீமையை அடைவது குணமுடையது அல்லவென்றும், அவ்வித குணமில்லாத ஒன்றினை கிரியாட்டிற்காக ஒருவன் கொள் ளுவானாயினும் அவ்வினியாட்டே கிரியாய் முடிந்த தீமை உண் டாவது உண்மையாக முடியுமென்றும், கிரியாட்டிற்கும் கொள் ளக்கூடாத பகையைக் கொள்ளுதல் ஆகாதென்று நீதிதல் எல்லாம் கூறுகின்றதென்றும் கூறியதாக அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “மாட்சிமையுடைய பகையென்றும், மாட்சிமை இல்லாத பகையென்றும் அறிந்துகொள்வதற்குச் சிறிது வருத்தம் காட்டுதல் வேண்டும்” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

872. வில்லே நுழுவர் பகைகொள்ளினுங் கொள்ளற்க
சொல்லே நுழுவர் பகை.

(பரி.) இ-ள். வில் வர் உழுவர் பகை கொள்ளினும் = ஒருவன் வில்லை

518

திருக்குறள் விளக்கம்

ஏராகவுடைய உழவரோடு பகைகொண்டானாயினும், — சொல் வர் உழுவர் பகை கொள்ளற்க = சொல்லு ஏராகவுடைய உழவரோடு பகை கொள்ளாதோழிக.

சொல் — ஆகுபெயரான் நீதிதன்மேனின்றது. வீரம் சூழ்ச்சியென்றும் ஆற்றல்களுள் வீரமேயுடையாரோடு பகைகொண்டாற் கேடுவருதல் ஒருதலை யன்று, வந்ததாயினுந் தனக்கேயாம், ஏனைச் சூழ்ச்சி யுடையாரோடாயிற் றன் வழியி னுள்ளார்க்குத் தப்பாது வருதலின், அது கொள்ளினும் இது கொள் ளற்க வென்றார். உண்மையான் அதுவுமாகாமை பெறுதும். இரண்டுமுடையா ரோடு கொள்ளவாகாமை சொல்லவேண்டாலாயிற்று. உருவகவிசேடம். (உ)

விளக்கம் :— ஒருவன் வில்வினைத் தமக்கு ஏராக உடைய வீரரோடு பகை கொள்ளினும் சொல்லு ஏராக உடைய புலவரோடு பகை கொள்ளுதல் ஆகாதென்று இத்திருக்குறள் கூறு கின்றது. இதனால் உலகத்த விரமென்றும் வல்லமையுடையவர்

கள் என்றும், சூழ்ச்சி என்றும் ஆராய்வுவன்ற வல்லமை யுடையவர்கள் என்றும், ஆசிய இவ்விரண்டு பிரிவினாள் வீரமுடைய பகைவாரிய வில்லாளிகளுடன் பகைகொள் ளினர் அதனால் தனக்குக் கெடுதி வருதல் அங்ஙனவு நிச்சயமில்லை என்றும், ஓர் தால் கெடுதி வருமாயினும் அக்கெடுதி தன்னோடு ஒழிந்த போமென்றும், ஆனால் சூழ்ச்சி உடையாரொன்றும் தால் வல்லவரோடு பகை கொண்டால் அப்பகையால் கெடு வருதல் நிச்சயமென்றும், அக்கேடு தன்னோடு ஒழியாது தன்சந்ததியா ருக்கும் தப்பாது வந்து சேருமென்றும், ஆதலால் மரட்சிமைப் படாத பகைகளுள் புலவர் பகை முக்கியமென்றும் கூறியதாக அறிந்தோம். ஆனால், வீரனது பகையும், புலவனது பகையும் ஆசிய இரண்டையும் கொள்ளுதல் ஆகாது எனினும், புலவர் பகை பெரியதோர் தவறு உடையதென்பது இதனால் பெறப்படுகின்றது. இதனைப் பாண்டியனுக்கும் கம்பருக்கும் நடந்த கதையே நன்கு அறிவிக்கும்.

“வில்லம்பு சொல்லம்பு மேநினியி வீரண்டுண்டு

வில்லம்பிற் சொல்லம்பே மேலதிகம்—வில்லம்பு

பட்டதடா என்மார்பிற் பாண்டியா! நின்குலத்தைத்

கட்டதடா என்னுயிற் சொல்.”

என்பதனாலேயே அறிதல் கூடும் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர்,

பகைந் திறந்தொரிதல்

519

“இவ்விதம் பலரிடத்தும் பகை கொள்ளும் அரசனை உலகத்தவர் என்னென்று கருதுவர்?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

873. ஏழுந் றவரினு மேழை தமிழனுய்ப்

பல்லார் பகைகொள் பவன்.

(பரி.) இ-ள். தமிழனுய்ப் பல்லார் பகைகொள்பவன் = தான் தனிபனாய் வைத்துப் பலரோடு பகைகொள்வான் = எழுந்தா ரினும் ஏழை = பித் கற்கு ரினும் அறிலினன். எ-று.

தனிமை = சுற்றம், நட்பு, படை முதலிய லீன்மை. மயக்கத்தால் ஒப் பாராயினும் எழுந்தார் அதனால் தீர்க்கெய்தாமையின், தீர்க்கெய்துதலு

முடைய இவரை 'அவரினும் ஏழை' என்றார். சிங்காவது:— தனியுள்வழியும் வேறல் றையமாயிருக்க அஃகின்றியும் பலரோடு பகைகொண்டு அவரால் வேறு வேறு பொருத்தகண்ணும் ஒருங்கு பொருத்தகண்ணும் அறிந்தே விடுதல். இவை மூன்று பாட்டானும் பகைகோடற்குற்றம் பொதுவினும், சிறப்பினும் கூறப்பட்டன. (க)

விளக்கம்:—தான் தனியாக இருந்துகொண்டு பலரோடும் பகை கொள்வான் ஒருவன் பயித்தியம் கொண்டவர்களைக் காட்டி. தும் அறிவில்லாதவன் ஆவான் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, சுற்றத்தவர், கட்பினர், காங்குவித படை ஆகிய ஒர்வித பலமுயில்லாத ஒருவன் பலரோடும் பகை கொண்டு அப்பகைவர்களோடு தனித் தனியாகப் போர் செய்தும், பலர் ஒன்றுகூடி இருத்தகாலத்துப் போர் செய்தும், தனக்குத் துணைவலி இருத்த காலத்தும் வெல்வது சந்தேகமாக இருக்கத் துணையில்லாமலே இவ்வாறு செய்யின் அவன் பித்தத்தின் மிகுதியால் தம் அறிவு மயங்கிப் பயித்தியம் கொண்டவரோடு ஒர்வித சமாளம் உடையவன் என்றும், பின்னர் அப்பயித்திம் கொண்டவர் தமக்குத் தீங்கு அடைதல் இல்லாதவா யிருப்பதால் அவர்களோடு ஒப்புமை சொல்லிய இவ்வறிவில்லாதவன் தனக்குத் தீங்கு தேடிக்கொள்ளாதவால் அப்பயித்தியக் காரினும் இவன் அறிவில்லாதவனாயிருக்கின்றான் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணக்கர், "மேற்கூறிய மூன்று திருக்குறள்களாலும் பகையின் திறமறிவாது பகைகொள்ளாதவின் குற்றம் இதுவென்று

520 திருக்குறள் விளக்கம்

பொதுவாகவும், சிறப்பாகவும் தெரிந்து கொண்டோம். இனிப் பகைவரைத் திறமறிந்து நட்பாக்கிக் கொள்ளும் தகுதியையும் உணர்த்தல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

874. பகைநட்பாக் கொண்டொழுகும் பண்புடையாளன் றகைமைக்கட் டங்கிற் றுலகு.

(பரி.) இன். பகை நட்பாக்கொண்டு ஒழுகும் பண்புடையாளன் தகை

மைக்கன் = வேண்டியவழிப் பகையை வேறுபடுத்தித் தனக்கு சுட்பாகச் செய்துகொண்டொழுகும் இயல்பினையுடைய அரசனது பெருமையுள்ளே - தங்கிற்று உலகு = அடங்கிற்று இவ்வுலகு. எ-று.

வேண்டியவழியென்பது ஆக்கத்தான் வந்தது. வேறுபடுத்தல் = பகை நிலைமையினீக்குதல். ஒழுக்கம் = கீடுவழியொழுக்கல். பெருமை = பொருள், படையென இருவகைத்தாய ஆற்றல். அதன்வழித்தாதற்கு வஞ்சுரான் லுர் சிரிப்பின்மையின், அத்துணிவுபற்றித் 'தங்கிற்று' என்றார். (ச)

விளக்கம்:—தனக்கு வேண்டிய காலத்துத் தன் பகைவரிடத் தே தனக்கிருந்த பகையை மாறுபடும்படிச் செய்து, தனக்கு அவர் களை சுட்பினாராகச் செய்து கொள்ளக்கூடிய இயற்கை அறிவினையுடைய அரசன் ஒருவனது பெருமைபாசிய வல்லமையினுள் இவ்வுலகம் அடங்கி உள்ளது என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது? பகையை சுட்பாக்கிக்கொள்ளும் காலம் வந்த காலத்து அறிவுடைய அரசன் ஒருவன் தனக்கு அவரிடத்து உள்ள பகையை நீக்கி சுட்புக்கொண்டு அவர்க்கு வேண்டுவன யாவும் செய்து தானும் நீதியோடு சுட்பானாயின் அவ்வித பொருளாலும் படையாலும் வல்லமை கொண்ட அவன் பெருமையுள் உலகத்தார் வாழ்வார். ஏனெனின்? இவ்வித அறிவும் ஆற்றலும் உடைய அரசன் ஒருவன் குடைக்கீழே தங்கின் எக்காலத்தும் யாதொரு வேறுபாடும் இல்லாத வாழ்தல் கூடும் என்றும் துணிபால் அவன் குடை நிழலில் வாழ்வார்களென்று அறிந்தோமென்றார். அது கேட்ட மாணாக்கர் "பகையை சுட்பாக்கிக்கொள்ளும் குணமுடைய அரசனைக் குடிகள் மகிழ்வார்கள் என்று அறிந்தோம். அவ்விதம் பகைவரை சுட்பாக்கிக் கொள்ளும் விதம் எது என்பதையும் அறிவித்தல் வேண்டும்" என்றனும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

பகைத்திறந் தெரிதல்

591

875. தன்றுணை யின்றூற் பகையிரண்டாற் றுனொருவ
னின் றுணையாக் கொள்கவற்றி னென்று.

(பரி.) இ-ள். தன்றுணை இன்று = தனக்குதவுத் துணையோவெனின்

இல்லை, —பகை இரண்டு=வலிவுசெய்யும் பகையோவெனின் இரண்டு,—
ஒருவன் தான் அவற்றின் ஒன்ற இன்றையாயாக் கொள்=அவ்வளவாய்
புன்ற வழி ஒருவனாகிய தான் அப்பகையோண்டனூட் பொருத்தியதொன்றை
அப்பொழுதைக்கு இனிய துணையாகச் செய்துகொள். ஏ-டி.

பொருத்தியது=வணியநனை வேறற்கு ஏற்றது. அப்பொழுது=அவ்
வெல்லும்பொழுது. திரியின்றாகச் செய்ய கொள்=வென்பார், 'இன்றையாய்'
என்றார். ஆல்கள் அசை. இவை யிரண்டுபாட்டானும் ஈட்பாக்கற்பாலது
கூறப்பட்டது. (9)

விளக்கம் :—உலகத்தில் தனக்கு யாதொரு துணையுமில்லாமல்
நிற்கின்ற ஒருவன் தன்னை இரண்டு பகைவர்கள் தன்பம் செய்ய
வரும் காலத்துத் தன்னை எதிர்த்து வந்த பகைவர் இருவரும் தன்
னோடு சேரக்கூடிய பொருத்தமாகிய பகை ஒன்றினை அப்போ
தைக்குத் தனக்கு இனிய துணையாகச் செய்துகொள்ளல் வேண்
டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், துணையில்லாத
ஒருவன்மீது இருவர் பகைகொண்டு போர் செய்யத் தொடங்கிய
காலத்து அது அறிந்த அவன் அறிவுடையவனுயிருப்பானாயின் எப்
படையினைத் தன்னோடு உறவாக்கிக் கொண்டால் மற்றொரு பகை
வனைச் சுலபமாக வென்று விடலாம் என்று அறிந்த ஒரு பகை
வனைத் தனக்குத் துணையாக்கிக் கொள்ளல் வேண்டுமென்றும்,
அவ்விதம் துணையாக்கிக்கொள்வதால் மற்றொரு பகைவனை வெல்
வதற்கு எளிதாக இருக்குமென்றும் பகையை ஈட்பாக்கிக் கொள்
ளும் உபாயத்தினைக் கூறுகின்றனர் என்று அறிந்தோமென்றனர்.
அதுகேட்ட மாணாக்கர், "பகையை ஈட்பாக்குவது அறிந்தோம்.
ஆயின், பகைவரிடத்துப் பகையும் ஈட்பும் ஆகிய இரண்டு மல்லாத
பொருதமல் என்னும் நீடுவாக உள்ளதைக் கொள்ளுதலாகாதோ?"
என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

(பா.) இன். தேறினும் தேருவிடினும் = பகைவனை முன் தெளிந்தாலானும் தெளிந்திலானும்—அழிவின்கண் தேருள் பகான் விடல் = தனக்குப் புறத்தொருவினையாற் ருழ்வுவந்துழிக் கூடாது நீக்காது இடையே விட்டுவைக்க. எ-று.

முன் தெளிந்தாலானும் அப்பொழுது கூடாதொழிகவென்றது, உள் ளாய்வின்று கெடுத்தனோக்கி. தெளிந்திலானும் அப்பொழுது நீக்கா தொழிகவென்றது, அவ்வழிவிற்குத் துணையாதனோக்கி. இதனால் சொதம வாக்கற்பாவது கூறப்பட்டது. (க)

விளக்கம் :—அறிவுடைய அரசன் ஒருவன் தன் பகைவனை முன் அவன் தகுதி அறிந்தும் அறியாதும் இருந்தாலானும் தனக்குத் தான் எடுத்த வேறொரு காரியத்தால் ஒரு தாழ்வு வருவதாக இருக்குமாயின் அவனோடு கூடாதும், அவனை நீக்கி வேறபடுத்தாதும் எடுவாகவிட்டு வைத்தல் வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், அறிவுடையான் ஒருவன் ஒருவனைத் தனக்குப் பகைவனென்று அறிந்திருக்கிறும் தனக்குத் துணையில்லாத காலத்து அப்பகைவனைப் பகைத்துக் கொள்வானாயின் அவன் உள்ளுக்குள்ளாய் வின்று கெடுத்துவிடுவான் ஆதலால் அவனைப் பகைபென்று நீக்குதல் கூடாதென்றும், பகையென்று முன்னரே தெரியாதவிடத்தும் பகைவன் தன்னோடு கூட வருவானாயின் அவனோடு கூடாதிருந்து அவனை நீக்காததுபோல் இருத்தல் வேண்டுமென்றும் அறிந்தோம். இவ்விதம் கட்பும் பகையுமில்லாத பகைவரை சொதமலரென்றும் எடுநிலையில் வைத்துக் கொண்டிருக்கின், தனக்குத் துணையில்லாத காலத்துத் துன்பமற்ற இருத்தல் கடுமென்றும், துணை வந்த காலத்துப் பகையைத் தீர்த்துக் கொள்ளலாமென்றும் அறிந்தோ மென்றனர். அதனோட மாணுக்கர், “பகைவனிடத்து சொதமலன்போல் உள்ள செயல்களை அறிந்து கொண்டோம். இனி, பகைவரிடத்தும் கட்பினரிடத்தும் செய்ய வேண்டுவது எனவை என்பதையும் அறிவித்தல் வேண்டும்” என்றும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

877. நோவற்கு நொந்த தறிபார்க்கு மேவற்கு

மென்மை பகைவ ரகத்து.

(பரி.) இ-ள். நொந்தது அறியார்க்கு நோவற்கு—நொந்ததனைத் தாமாத வழியாத கட்டார்க்குத் தன்னோடி சொல்லற்க;—மென்மை பகைவ ரகத்து மேவற்கு—வலியின்மை பார்த்திருக்கும் பகைவர்மாட்டு அவ்வயியின் மையை மேலிட்டுக் கொள்ளற்க. எ-று.

நோவென்னும் முதலிலைத்தொழிற் பெயர் ஈண்டு அது சொல்லுதற்க னாயிற்று. பகைவர்கட் டவிர்வது கூறுவார், கட்டார்கட் டவிர்வதும் உடன் கூறினர். இதனால் அவ்விருபகுதிக்கண்டுகூடு செய்வது கூறப்பட்டது. (எ)

விளக்கம்:—அறிவுடையான் ஒருவன் தனக்கு வந்த துன்பத் தினைத் தன்னுடைய கட்டினர் தாமாதவே அறிந்துகொள்ளாத காலத்துத் தானேசென்று தன் கட்டினர்க்குத் தனக்கு வந்த துன்பத்தைச் சொல்லுதல் கூடாதென்றும், தனக்கு எககாலத்து வலிமை ஒடுங்கும் என்று எதிர்பார்த்திருக்கும் பகைவரிடத்து அவ் வலி இல்லாமையை அவர்மாட்டுத் தெரிவித்துக்கொள்ளாதிருத்தல் வேண்டுமென்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, 'தொழினோடும் ஏழமை பேசேல்' என்ற வாக்கியத்தின்படி கட்டினனாயினும் அவன் தன்னுடைய துன்பத்தை அறிந்துகொண்டு வினாவுவதற்கு முன் தன்னுடைய துன்பத்தை அவனிடம் சொல்லிக் கொள்ளுவானாயின் தன்னிடத்திருந்த மதிப்பு அவனுக்குக் குறைந்த விடுமாதலால் அவ்விதம் போய்ச் சொல்லிக் கொள்ளுதல் கூடாதென்றும், பகைவனாவன் எப்போது தன் பகைவனுக்கு வலிமை குறையும் என்றும், அவ்விதம் குறைந்த காலத்து மேல் சென்று தாக்குவோம் என்றும் இருக்கும் காலத்துத் தானே

சென்று தனக்குள்ள வலிமைக் குறைவினை அவன் தெரிந்துகொள்ளச் செய்வானாயின் அச்சமயம் அறிந்து அவன் கலப்பமாக வந்து விடுவான் ஆதலால் தனக்கு உள்ள பலமில்லாமையைப் பகைவர் அறியும்படிச் செய்தல் கூடாது என்றும், ஈட்டினரிடத்துச் செய்ய வேண்டுவதையும், பகைவரிடத்துச் செய்யவேண்டுவதையும் இரண்டையும் ஒன்றாகக் கூறியிட்டனர் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணிக்கர், “ஈட்டினர் பகைவரீதி.”

திருக்குறள் விளக்கம்
 ஈராவிய இருவரிடத்தும் செய்யவேண்டுவன இவைபென்று அறிந்தோம். அறிவுடைய ஒருவன் எவ்வித தகுதியோடு இருந்து தன் பகைவர் செருக்கை அடக்குதல் வேண்டும்?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

878. வகையறிந்து தற்செய்து தற்காப்ப மாயும்
 பகைவர்கட் பட்ட செருக்கு.

(பரி.) இ-ள். வகை அறிந்து தற்செய்து தற்காப்பம் = தான் வினைசெய்யும் வகையை அறிந்து அது முடித்தற்கேற்பத் தன்னைப் பெருக்கி மறவி புகாமற் தன்னைக்காக்கவே, — பகைவர்கண் பட்ட செருக்கு மாயும் = தன் பகைவர் மாட்டுநதாய சளிப்புக் கெடும், எ-று.

வகை = வலியுறுத்த தானேதிரே பொருமாறும், மெலியலுயவனவிற்போர் விலக்குமாறும் முதலாயின. பெருக்கல் = பொருள் படைகளாற் பெருக்கச்செய்தல். சளிப்பு = இவற்றான் வேறுமென்றெண்ணி மகிழ்ந்திருத்தல். இவ்விதகுதலறிந்து தாமே அடக்குவரென்பதாம். இதனால் களைதற்பால தன்கட் செய்வன கூறப்பட்டது. (அ)

விளக்கம் :— அறிவுடைய அரசன் ஒருவன் தான் செய்ய வேண்டிய தொழிலையும் அத்தொழிலின் வகையினையும் நன்றாக அறிந்து அத்தொழிலினை முடித்தற்குக் கூடிய அளவாகத் தன்னை செல்வத்தால் பெருக்கி மறதி என்பதே உண்டாகாமல் காத்துக் கொள்ளுவானாயின், அவனுடைய பகைவர்கொண்டிருத்த மகிழ்ச்சியானது மாய்ந்து கெட்டுப் போய்விடும் என்று இத்திருக்குறள் கூறியுள்ளது. அது என்னையோ வெனின்? மேற்கூறிய அள

வாகவே தன் வலியும், மாற்றான் வலியும், துணைவலியும் ஆகிய வலிமைகளெல்லாம் முன்னர் தெரிந்து பின்னர் தான் எடுத்த காரியத்தின் தொழிலின் தன்மையை என்னுடைய அறிந்து, அது செய்யும் விதத்தையும் என்னுடைய தெரிந்து அதைமுடித்ததற்கு உரிய உபாயம் எனும் தன்னை அதிகமாகக்ருவதற்குப் பொருள் படை முறையிய செய்வகையையும் ஆங்கிக் கொண்டு பிறகு எடுத்த காரியத்தைச் சிறிதும் மறதி என்பதே இல்லாமல் செய்த இவ்வழியால் தன்னைக் காத்துக் கொள்வானாயின், அவ்வித அறிவுடைய ஒருவனைக் கண்ட அவன் பகைவர் தாம் கொன்றுருந்த மதிழ்ச்சியினின்றும் மீட்பது

பகைத்திறந் தெரிதல் 525

படுவர். அதாவது, தான் எடுத்த தொழிலில் தான் வல்லவனாக இருந்தால் தானே சென்று யுத்தம் செய்வதும், தன்னினும் பகைவன் வலியானிருப்பானாயின் அவனிடத்துப் போர் செய்யாது விலக்கிக் கொள்ளுதலும் ஆகிய இவற்றினை அறிந்து ஒருவன் செய்வானாயின், அதனை அறிந்த பகைவர் இவ்வித தருளி யுடையான வெல்லுகல் கூடாது என்று தாமே அறிந்து அடக்கியிடுவர் என்று அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், “பகைவரை அடக்கும் விதம் இதுவென அறிந்தோம். ஆயின், எங்கு லத்தப் பகைவரை அடக்கியிடுவது சலபமாக இருக்கும் என்பதையும் வினக்கல் வேண்டும்” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

879. இளைதாக முண்மரங் கொல்க கணையுநர்
கைகொல்லுங் காழ்த்த விடத்து.

(பரி.) இ-ள். முன் மரம் இளைதாகக் கொல்க—கணையுடைய முண் மரத்தை இளைதாய நிலைமைக்கட்கு களைக—காழ்த்தவிடத்துக் கணையுநர் கைகொல்லும்—அன்றியே முதிர்ந்த நிலைமைக்கட்கு கணையுநிற் கணைவர் கையினை அதுதான் கணையும். எ-று.

கணையப்படுவதாய தம்பகையை அது மெலிதாய காலத்தே களைக: அன்றியே வலிதாயகாலத்துக் கணையுநிற் றம்மை அதுதான் கணையுமென்பது தோன்ற சின்றமையின், இது பிறிதுமொழிதல். இதனாற் கணையும்பருவங் கூறப்பட்டது.

விளக்கம்:—ஒழித்துவிட வேண்டுவதாகிய முன்னோடு கூடிய மாண்களை அவற்றின் இளைமைப் பருவத்திலேயே ஒழித்துவிடுதல் வேண்டும் என்றும், அவ்விதம் செய்யாத அம்முன் மாண்கள் முற்றி வயிரம் கொண்ட விடத்து அவற்றை ஒழிக்கப் புருத்தால் வெட்டப் போகின்றவர் கையை அவை வெட்டிவிடும் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, கடத்தால் கிள்ளி விடும் செயலுள்ள மரமாகியின் பிறகு கோடாரி (கோடரி) கொண்டு வெட்டுதல் வேண்டும் என்றும் பழமொழிப்படி மனிதர்க்கு இடையூறு செய்யும் முன்னோடு கூடிய மாண்களை அவை நோன்றும் போதே அழித்து விடுவது வெகு கலையாக இருக்கவும் அவ்விதம் செய்யாத அவை முதிர்ந்த வயிரம் அடைந்த காலத்து அவற்

526

திருக்குறள் விளக்கம்

தைக்களைப் புதின களைகின்றவர் கைகளில் காயம் முதலியவைகள் உண்டாகித் துன்பப்படுவதுபோல், பகைவாராவரை அவர் மெலிய ராயிருக்கும் காலத்தேயே தலை எடுக்க ஒட்டாமல் தடுத்தல் வேண்டுமென்றும், அவ்விதம் அல்லாத அவர்கள் பொருள், படை முதலிய ஆற்றல்களைக் கொண்ட பிறகு அவரை அழிக்கப்படுகின் மிகுதியும் துன்பம் கொடுத்து அழிக்கச் சென்ற அரசன் உயிர்த்தும் இறுதியைத் தருமென்றும் அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாண்கள், “பகைவரை ஒழிக்கும் பருவம் இதுவென்று அறிந்தோம். இனி அவ்விதம் இளைமையிலேயும், வயிரம் கொண்ட விடத்தும் பகைவரைக் களைபாறுகின்ற எதுவாகும் என்பதையும் அறிவித்தல் வேண்டும்” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

880 உயிர்ப்புவுளரல்லர் மன்ற செயிர்ப்புவர்

செம்மல் சிதைக்கலா தார்.

(பரி.) இன். செயிர்ப்புவர் செம்மல் சிதைக்கலாதார்=தம்மொடு பகைப்பாற தருக்கினைக் கெடுக்கலாயிருக்க இகழ்ச்சியான் அது செய்யாத வரசர்—உயிர்ப்பு உளரல்லர் மன்ற=பின் உயிர்த்துமாத்திரத்திற்கும் உளரல்லர் ஒருதலையாக. ஏ-று.

அவர் வலியாராய்த் தம்மைக் கீழாதல் ஒருதலையாகவின், இறந்தாரேயாவ
 சென்பதாம். அவருயிர்த்த துணையானே தாயிறப்பொன்றினு மமையும், இந்
 னாற் கணியாவழிப் படுமிழுக்குக் கூறப்பட்டது. (2)

விளக்கம்:—அரசர் தம்முடன் பகைப்போருடைய கர்வத்
 தைக் கெடுக்க வேண்டி இருக்கவும் அவர் மெலியர் என்வன்ற அவ
 மதிப்பால் அவரைக் கெடுக்காது இருப்பாராயின், பின்னர் அவ்வி
 தம் அவமதிப்பாய் இருந்த அரசாரிய அவர் ஒரு மூச்சவிடுமள
 வும் நிச்சயமாகப் பிழைத்திருப்பார் என்று சொல்லுவதற்கில்லை
 என்று இத்திருக்குறள் கூறுவன்றது. அதாவது, பகைவர் பல
 மந்த வலத்த அவரை அவமதித்த அவர் கர்வத்தை
 அடக்காது இருந்த அரசன் ஒருவன் அப்பகைவர் பொருள், படை
 முதலிய வலிமைகளை எல்லாம் அடைந்த பிறகு தான் போருக்குச்
 செல்லாவிடினும் அவர்கள் இவன்மீது போர்கொண்டுவந்து
 இவனைத் தொலைத்த விடுவார்கள் என்பதாக அறிந்தோமென்ற

உட்பகை

527

னர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “பகைவரைப் பருவம் கண்டு அடக்
 காது அரசனுக்கு வரும் குற்ற மிதுவென்று அறிந்தோம். இனி,
 இவ்வெருளியால் வரும் ஏனைய அநிகாரங்களையும் விளக்கல்வேண்
 டும்.” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

89. அதிகாரம்.

உட்பகை.

(பரி.) அஃதாவது புறப்பகைக்கு இடனாக்கி கொடுத்து அது வெவ்வுள்
 துணையும் உள்ளாய்நிற்கும் பகை. இதுவும், கணையப்படுவதன் பாலாகாவின்,
 பகைத்திறர் தெரிதலின்பின் வைக்கப்பட்டது.

விளக்கம்:—அதாவது பகைவரென்று தர்மை வெளிப்படை
 யாகத் தெரிவித்துக்கொண்டு பகை கொண்டிருக்கும் புறப்பகை

வர்க்கு வெல்லுவதற்கு ஏற்ற உபாயங்களை எல்லாம் செய்துக் கொடுத்த அப்புறப்பகைவர் போர்செய்த வெற்றிகொள்ளும் வரையும் தாம் உள்ளாய் நின்று பகை சாதிக்கின்ற பகைவர் கொள்ளுகின்ற பகையே உட்பகையென்பதாம். இவ்வித உட்பகைவரைப் புறப்பகைவரைக் களைவதற்குமுன் களைந்துவிட வேண்டுமா தலால், பகைத்திறந்தெரிதல் என்னும் அதிகாரத்துக்குப் பிறகு இது வைக்கப்பட்டுள்ளது என்றனர். அதகேட்ட மாணாக்கர், “இவ்வித உட்பகைவரொன்பார் ஒருவனுக்குச்சற்றத்தவராக இருப்பரோ? அல்லது சற்றமல்வாதவர்களாக இருப்பரோ? சற்றத்தவராயினும் அவரும் உட்பகை கொண்டவரானோ? அவ்விதம் அவர் கொள்ளுவாராயிற் அவ்வுட்பகை எவ்வித தருதியோடு இருக்கும்?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

881. நிழலீரு மின்னா வின்னா தமர்நீரு
மின்னுவா மின்னா செயின்.

(பு.) இ-ள். நிழல்நீரும் இன்னா இன்னா = ஒருவனுக்கு அனுபவிக்க வேண்டவனவாய நிழலும் நீரும் முன் இளையவேளும் பின் கோய்செய்வன இன்னாவாம்; — தமர்நீரும் இன்னாசெயின் இன்னாவாம் = அதுபோலத்தமுல

528

திருக்குறள் விளக்கம்

வேண்டவனவாய தமரியல்புகளும் முன் இளையவேளும் பின் இன்னாசெய்வன இன்னாவாம். ஏ-து.

கோய் = பெரும்கால், பெருவயிறு முதலாயின. தமரென்றதனால் உட்பகையாதற்குரியாய ஞாநியரென்ப தற்க. இன்னாசெயல் முன் வெளிப்படாமலின்று துணைபெற்றவழிக் கொடுத்தல். (க)

விளக்கம்: — ஒருவனுக்கு இயல்பாகவே அனுபவிக்கக் கூடிய நிழலும் நீரும் அனுபவிக்கும் காலத்த முதலில் மிகுதியும் இனிமையுடையனபோல் இருந்து பின்னர் கோய் செய்யுமாயின், அவ்வித நிழலும் நீரும் எவ்விதம் தன்பமாமோ அதுபோலவே,

தழுவி வாழவேண்டியவர்களாகிய சுற்றத்தவர்கள் இயல்பாய் முன்னர் இனிப்பவாகக் காணப்பட்டுப் பின்னர் துன்பத்தரூபவாக இருப்பாராயின் அவ்வியல்புகள் துன்பமுடையனவாகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், உண்ணுகின்ற ஜலம் உண்ணுங்காலத்தத் தாகவிடாயைத் தணிப்பதாயினும், மாத்தின் நிழலில் இருக்குங்காலத்து அம்மாத்தின் நிழல் முதலில் நிழல் தருவதாயினும், பின்னர் உண்ட ஜலத்தினது இயற்கைக்குத் தகுந்த விதமாகவும், நிழல் தந்த மாத்தினது இயற்கைக்குத் தகுந்த அளவாகவும் பெருங்கால் என்னும் ஆணக்காலும், பெருவயிறு என்னும் மகோதாரமும் உண்டு அனுபவித்தவனுக்கு உண்டாவதுபேரில், உன்றே பகைகொண்டு வெளிபே சுற்றத்தவரைப்போல் கடித்து கிற்றின்ற சுற்றத்தவரும் வெளிப்படடைக்கு மிகுதியும் கண்மையை விரும்புகின்றவர்போல் கடித்துக்காட்டிப் பின்னர் பகைவரோடு கூடிச் செடுக்கும் உட்பகை யாவார் என்று அறிந்தோ மென்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், “இவ்விதம் சமயம் வரும்வகையில் தம் முடைய பகையை வெளிப்படுத்தாது சமயம் வந்தகாலத்து செடுக்கின்ற சுற்றத்தவரை உட்பகையென்று அறிந்து கொண்டேயும், இனி, அவ்வித சுற்றத்தவரைப் பகைவார்களே கொண்டிருந்தல் வேண்டுமன்றோ?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர். . . .

882. வாள்போல் பகைவரை யஞ்சற்க வஞ்சக

கேள்போல் பகைவர் தொடர்பு.

(பரி.) இ-ள். வாள்போல் பகைவரை அஞ்சற்க=வாள்போல ஏறிது மென்று வெளிப்பட்டவிற்கும் பகைவர் பகையினை அஞ்சாதொழிவு; ஈரேள்

உட்பகை

529

போல் பகைவர் தொடர்பு அஞ்சக=அவ்வணம் கில்லாத கேள்போல மறைத்தவிற்கும் பகைவர் கட்டியினை அஞ்சக. ஏ-து.

பகைவர்—ஆடுபெயர். முன்னேயறித்த காக்கப்படுதவான் “அஞ்சற்க” என்றும், அவ்வணம் அறிபவும் கர்க்கவும்படாமையிற் செடுதல் ஒருநிலையென்பதற்பற்றி ‘அஞ்சக’ என்றும் கூறினார். பின்செய்யும் பகையினும் கொடிதாசலானும், காக்கலாசாததாலானும், அஞ்சப்படுவது முன்செய்த அவர்தொடர்பாயிற்று. இவை யிவண்டுபாட்டானும் உட்பகை யாகாதென்பது கூறப்

விளக்கம்:—வெட்டுகின்ற வாளினைக் கைக்கொண்டு வெட்டி விடுவோம் என்று வெளிப்படையாக எதிரீ நின்று பகைக்கும் பகை வரை அஞ்சுதல்வேண்டாமென்றும், அவ்விதம் வெளிப்படையாக நிலைமல் சுற்றத்தவர் போலநடித்துக்காட்டி உன்னேபகைகொண்டு நிற்கும் பகைவருடைய சுட்பினை அஞ்சுதல் வேண்டுமென்றும் இத் திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், பகைவராயினார் பகைவரென்று வெளிப்படையாக நிற்கின்றமையின் அவர் நீங்கு செய்பவண்ணம் தம்மைக் காத்துக்கொள்ளுதல் கூடுமாதலால் அவ்வித வெளிப் படையான பகைவர்க்கு அஞ்சுதல்வேண்டாமென்றும், ஆயின் சுற் றத்தவர் உட்பகைவராகி சுட்பினர்போல நடிக்கின்றமையால் அவர் பகையைக் கண்டு தம்மைக் காத்துக்கொள்ளும் வண்ணம் செய்து கொள்வது கூடாமையாகுமென்றும், ஆதலால் அவ்வுட்பகைவர்க்கு மிகுதியும் பயப்படுதல் வேண்டுமென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதனேட்ட மாணுக்கர், “ உட்பகையாயுள்ள சுற்றத்தவரது சுட்பு ஒருவனுக்குக் கூடாது என்றும், அவர் பகைவரைக்காட்டிலும் பகைவர் என்றும் அறிந்தோம். இவ்விதம் உட்பகையாயினார் சுட்பி யவர்களைக் கெடுப்பது எவ்விதமாயிருக்கும் என்பதை ஒரு உவமை வாயினாக அறிவித்தல் வேண்டும் ” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவா ராயினர்.

583. உட்பகை யஞ்சித்தற் காக்க வுலைவிடத்து

மட்பகையின், மாணத் தெறும்.

(மர்.) இங். உட்பகை அஞ்சித் தற்காக்=உட்பகையாயினரை யஞ்சித்தற்னைக் காத்துக் கொண்டொழுது;—உலைவிடத்து மட்பகை

580 திருக்குறள் விளக்கம்

யின் மாணத்தெறும்=அவ்வை மொழுகாதவழித் தனக்கோர் தளர்க்கி வந்த விடத்துக்குவன் மட்கலத்தை யறுக்கும் சூவிபோல அவர் தப்பாமற் கெடுப்பர். ஏ.அ.

காத்தல்=அவரணையாமலும் அவர்க்கும்படாமலும் பரிசுரித்தல்.

மண்ணைப் பருக்கும் சூலி மட்பகை யெனப்பட்டது. புலகைம தோன்ற
மல் உள்ளாயிருந்தே சீழறுத்தலின், கெடுதல் தப்பாதென்பதாம். (க)

விளக்கம்:—சுற்றத்தவர் போல் இருந்து உட்பகைவாரகத்
தண்ணீர்க்கெடுக்க முயற்சிக்கும் பகைவரினின்றும் தண்ணீர் காத்துக்
கொள்ளாதல் வேண்டுமென்றும், அவ்விதம் காத்துக்கொள்ளா
விடின் தனக்கு ஓர் தளர்வு வந்த காலத்தே குயவன் செய்கிற
மட்பாண்டத்தை அறுக்கும் கருவிபாசிய பலகைபோல் அப்
பகைவர் தப்பாமல் கெடுத்து விடுவர் என்றும் இத்திருக்குறள்
கூறுகின்றது. இதனால் குயவன் தான் மட்பாண்டத்தைச் செய்
புங்காலத்த அது செய்து முடிந்தவுடன் அதை அறுப்பதற்குத்
தன்னிடம் உள்ள மாத்தாலாசிய ஒரு சிறு பகைகை போன்ற
கருவியை அப்பாண்டத்தைச் செய்யும் வரையும் அமைதியாக
வைத்து இருந்து பின்னர் அறுக்கவேண்டிய சமயத்து அம்
மட்கலைத்தன் வைத்தும் அவ்விதம் வைத்ததும் பிறர் கண்ணுக்
குப் புலப்படாமல் வைத்த தனக்கே தெரியும்படி அறுத்து
விடுவதுபோல், உட்பகைவாயினும் வெளிப்பகைவாயிய பகை
வர் அழிப்பதற்கு வேண்டுவன வெல்லாம் செய்கின்ற காலத்தே
ஒருவருக்கும் தெரியாமல் அவரோடுருந்த அழித்த நின்று
அழிந்த பிறகு தாமும் வெளிப்படையாகப் பகைவொன்று தோன்
றுவர் என்பது அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர்,
“குயவன் மட்கலைத்தை அறுக்கும் கருவி அவன் அறியும்படி
மாத்திரம் அவன் கைக்குள்ளிருந்த மட்கலைத்திற்கு ரோகாவண்ணம்
'அறுத்த விடுவதுபோல், உட்பகைவரும் தம் உதவி கொள்ளும்
பகைவர் மாத்திரம் அறியும் வண்ணம் அவர்க்கு உடனாயிருந்த
வேறு ஒருவர் அறியாவண்ணம் தம்மை மறைத்துக்கொண்டு
அழித்துவிடுவர். அவ்விதம் அறுப்பதால் சுற்றத்தவர் என்றெண்ணி
இருந்தவர் தப்பாமல் கெடுவர் என்பது அறிந்தோம். இனி,
இவ்வித உட்பகைவர் அரசன் ஒருவனுக்கு இருப்பாராயின், அவ்

வரசனுக்கு அவர் உள்ளவகையில் தீமைபாக இருக்குமன்றோ?”

என்னதும், ஆசிரியர் சுதவாராயினர்.

884. மனமானு உட்பகை தோன்றி னினானானு வேதம் பலவுந் தரும்.

(பரி.) இ-ள். மனம் மானு உட்பகை தோன்றின் = புறத்திருந்தியது போன்று அசந்நிருத்தாத உட்பகை அரசனுக்கு உண்டாவதாயின், — இனம் மானு ஏதம் பலவும் தரும் = அஃது அவனுக்குச் சுற்றம் வயமாகாமக்கேது வாசிய குற்றம் பலவற்றையுங் கொடுக்கும். ஏ-து.

அவை சுற்றத்தாரை உள்ளாய்கின்ற வேறுபடுத்தலும், அதனும் அவர் வேறுபட்டவழித் தான்நேருமையும், பின் அவற்குள் விளைவனவுமாகும். (ச)

விளக்கம்:—அரசன் ஒருவனுக்குப் புறத்தில் அன்புடையவர் போன்று இருந்து மனத்தன் அன்பு பொருந்தாத உட்பகை உண்டாவதாயின், அவ்வித உட்பகையை அடைந்த அவ்வரசனுக்கு அவன் சுற்றத்தார் அவனோடு பொருந்தாத வேறுபடுத்திக்குக் காரணமாயிவ பல குற்றங்களும் உண்டாகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், வெளியில் ஈட்டும் மனத்தன் பகையும் கொண்ட உட்பகைவர் ஒரு அரசனுக்கு இருப்பாராயின், அப்பகைவர் அவ்வரசனது சுற்றத்தவர் முதலியவரை உள்ளாகவே நின்று அவ்வரசனைவிட்டுப் பிரித்துவிடுவரென்றும், அவ்வறு பிரித்து விட்டகாலத்து அச்சுற்றத்தவரால் பல தீங்குகள் நேருமென்றும் அறிந்தோம். ஆதலால் உட்பகைவர் இனத்தவரையும் பிரிப்பர் என்றறிந்தோம் என்றனர். அதனேட்ட மாணுக்கர், "இவ்வித உட்பகைவர் சுற்றத்தவரைப் பிரிப்பதால் அரசனுக்கு எவ்வித குற்றங்கள் நேரும்?" என்னதும், ஆசிரியர் சுதவாராயினர்.

885. உறன்முறையா னுட்பகை தோன்றி னிறன்முறை னேதம் பலவுந் தரும். [பா

(பரி.) இ-ள். உறம் முறையான் உட்பகை தோன்றின் = புறத்த உறவு முறைத்தன்மையோடு கூடிய உட்பகை அரசனுக்கு உண்டாவதாயின், — இறம் முறையான் ஏதம் பலவும் தரும் = அஃது அவனுக்கு இறத்தன் முறை

அவை புறப்பகைத் துணியாய் நின்றே அது தோன்றும் கோழ்முத்
விய வஞ்சனை செய்தலும், அமைச்சர் முதலிய உறுப்புக்களைத் தேய்த்தலும்
முதலாயின. (9)

விளக்கம்:—வெளியே உறவு முறை கொண்டு தன்னை
கூடிய உட்பகை அரசனுக்கு உண்டாகுமானால், அவ்வுட்பகையால்
அவ்வரசனுக்கு இறந்த போகக்கூடிய நிலைமையோடு பல குற்றம்
களும் உண்டாகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதா
வது, உள்ளே பகையும், வெளியே உறவுக்கொண்ட உட்பகைவர்
புறப்பகைவராயிருக்கின்ற பகைவர்களுக்குத் துணியாக இருந்து
கொண்டே தாம் கொண்ட உட்பகை தோன்றியதம் அரசனைக்
கொன்றுவதற்கேற்ற வஞ்சனையாகிய செயலைச் செய்தலும்
அவ்வரசனுக்கு உறுப்புக்களாகிய அமைச்சர் முதலாயினவரைப்
பிரிந்த விடும்படிச் செய்தலும் ஆகிய குற்றங்களையெல்லாம் உண்
டாக்குவர் என்றறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர்,
“அரசன் ஒருவன் மிகுதியும் ஆற்றல் உடையவனாயின், அவனுக்கு
எவ்விதம் இவ்வித நீக்குகள் நேரும்?” என்னதும், ஆசிரியர்
கூறுவாராயினர்.

886. ஒன்றாமை யொன்றியார் கட்டபடி வெஞ்ஞான்றும்
பொன்றாமை யொன்ற லரிது.

(பரி.) இ-ள். ஒன்றாமை ஒன்றியர்கண் படின்பகைமை தனக்
குன்றாயினர் மாட்டே பிறக்குமாயின், —பொன்றாமை ஒன்றல் எஞ்ஞான்
தம் அரிது = அரசனுக்கு இறவாமை கூடுதல் எஞ்ஞான்ற மரிது. ௪-த.

பொருள் படை முதலிய உறுப்புக்களாற் பெரியபுலய காலத்த மென்
பார், ‘எஞ்ஞான்றம்’ என்றார். இவை காண்பாட்டாலும் அதனற் றாக்கு
வருத்திற்கு உற்ப்பட்டது. (10)

விளக்கம்:—அரசன் ஒருவனுக்குத் தன்னிடத்து உள்ளவர்

களாலேயே பகை தோன்றியாயின், அவ்வித பகை கொண்ட அரசனுக்கு எக்காலத்தும் இறவாதிருப்போம் என்று எண்ணுதல் கூடாது என்று இத்திருக்குறள் உறுதிப்படுத்த. ஆதலால், பொருள் படை முதலிய உறப்புக்களால் மிகுதியும் வலிமை யுடையவனாய்

உட்பகை

588

னும், அவ்வித வலிமைகளால் தன்னைக் காத்துக்கொள்ள முடியாமல் உட்பகைவர் செய்யும் வஞ்சகங்களால் இறந்துவிடுதலே வேண்டும் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “மேற்கூறிய நான்கு திருக்குறள்களாலும் அரசனுக்கு உட்பகையாவரும் தீங்குகள் இவைபென அறிந்தோம். ஆயின், உட்பகை கொண்டார் நட்புகொள்ளும் காலத்து எவ்விதமாக ஒழுக்குவர் என்பதை ஓர் உவமை வாயிலாக விளக்கல் வேண்டும்” என்னலும், ஆசிரியர் உதவாராயினர்.

887. செப்பின் புணர்ச்சிபோற் கூடினும் கூடாதே
யுட்பகை யுற்ற குடி.

(பரி.) இ-ள். செப்பின் புணர்ச்சிபோல் கூடினும் = செப்பினது புணர்ச்சிபோலப் புறத்து வேற்றுமை தெரியாமற் கூடினாராயினும், — உட்பகை உற்ற குடி கூடாது = உட்பகை உண்டாயகுடியினுள்ளார் அகத்துத் தம்மட்கூடார்.

செப்பினதுபுணர்ச்சி = செப்பு மூடியோடு புணர்ந்த புணர்ச்சி. உட்பகையான் மனம் வேறுபட்டமையிற் புறப்பகை பெற்றுழி வீற்றவீற்றுவரென்பதாம். குடிக்கூட தென்பதனை நானு வந்ததென்பதுபோலக் கொண்க, உட்பகை தானுற்ற குடியோடு கூடாதென்றும், உட்பகை யுண்டாயகுடி அப்பகையோடு கூடாதென்றும் உரைப்பாரு முனர். (எ)

விளக்கம்:— செப்பு என்னும் செப்புப் பாத்திரத்தின் மூடியானது எவ்விதம் ஒன்றாகத் திருவி உள்ள காலத்து வேற்றுமை தோன்றாது உள்ளதோ, அதுபோல உட்பகையானவர் வெளியே வேற்றுமை தோன்றாமல்கூடி இருப்பாரென்றும், ஆயின், அச்செப்பினது மூடி முதலியவைகளைக் கழற்றிப் பிரிக்கின்றகாலத்து அது வேறுவேறுகக் காணப்படுவதுபோல் முதலிலிருந்து உள்ளே பகைமை கொண்டு வஞ்சித்து நிற்கும் உட்பகை கொண்ட உறவினரும், புறப்

பகை வந்து அடைந்த காலத்து அதனோடு சேர்ந்து எவ்வளவு வேறு பாடுகளைத் தெரிவித்தல் வேண்டுமோ, அவ்வளவையும் தெரிவிப்பர் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், கொல்லன் ஒருவன் செய்த செப்புப் பாத்திரம் பல உதப்புக்களாக இருந்து பூட்டப்பட்டிருக்கும் காலத்து ஒன்றே என்று காணப்படினும், வேண்டிய காலத்து அதைக் கழற்றுவின்றவரைக் கொண்டு 534 திருக்குறள் விளக்கம்

கழற்றினால் எவ்விதம் வேறுபடுகிறதோ அதபோல், உட்பகை வரும் தரம் பொருந்திய இனத்தவரோடு பிரிக்கப்படாத இனமுடையவர் போன்ற தம் ஈடிப்பால் பொருந்தியிருந்தாலும் அப்பாத்திரத்தைக் கழற்ற வேண்டியவர்கள் கழற்றுவின்ற காலத்தே அவர் இச்சூழியின் வழியே இருந்து கழறுவதுடன் அப்பாத்திரத்தில் உள்ளவைகளையும் அவர் கொள்ளும்படி உதவியாயிருப்பது போல், புறப்பகைவர் வந்தகாலத்து அவர் மனத்திற்கு இசைந்து நடந்து இதுகாறும் கூடி இருந்த அரசனிடத்து உள்ள எல்லா மென்மைகளையும், வன்மைகளையும் பகைவர்க்கு அறிவித்துத் தீங்குசேரும் படிச் செய்வர் என்று அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “இவ்வயுமைபால் உட்பகைவர் உள்ளிருக்கும் காலத்துப் பொருந்தி ஒழுக்கும் புணர்ச்சியின் தன்மையும், அவர் பிரிவின்ற காலத்து வேறுபடுகின்ற பிரியின் தன்மையும், அவற்றால் புறப்பகைவர்க்கு உண்டாகும் நன்மைகளும், அவ்வுட்பகை கொண்ட அரசனுக்கு உண்டாகும் தீமைகளும் இவையென நன்றாக உணர்ந்தோம். இனி, உட்பகைகொண்ட குடியானது கெட்டுப்போய் விடுவது எவ்விதம் என்பதையும் ஓர் உவமை வாயிலாக விளக்கல் வேண்டும்” என்னலும், ஆசிரியர் உறுவராயினர்.

888. அரம்பொருத பொன்போலத் தேயு முரம்பொருதுட்பகை யுற்ற குடி.

(பரி.) இ-ள். உட்பகை உற்றகுடி = முன் வளர்த்தவர்தாயினும் உட்பகை யுண்டாயகுடி—அரம்பொருத பொன்போலப் பொருது உரம்பேயும் = அரத்தாற் பொரப்பட்ட இரும்புபோல அதனற் பொரப்பட்ட லி

தேயும். -௨.

பொருதென்னுஞ் செய்பாட்டுவினயெச்சம் தேயுமென்றும் வின
கொண்டத. அஃது உத்தின் குழிலாயினும் குடியே வேற்றதவின்,
வினமுதல் வினயாயிற்று. காரியஞ்செய்வதபோன்ற பொருத்தி மெல்ல
மெல்லப் பிரிவித்தவான், வலிதேய்த்தவிடுமென்பதாம். இவை யிரண்டுபாட்
டானும் அவன் குடிக்கு வருந் தீக்கு உறப்பட்டத. (அ)

விளக்கம்:—முதலில் வளர்ச்சி பெற்றவந்த குடியொன்ற உட்
பகையை படையுமாயின், இரும்பு ஒன்று அரத்தால் அராவ்ப்படு

உட்பகை

585

கின்ற காலத்த அய்வாத்தினால் அராவப்பட்டு எவ்விதம் வலிமை
தேய்த்த போமோ அதுபோல் தேய்த்தபோம் என்று இத்திருக்
குறள் உறுகின்றது. இதனால், இரும்பால் செய்யப்பட்ட பொரு
கொன்றிற்குக் கொல்லை நனது கை வல்லமைக்குத் தக்க அளவாக
முதலில் ஓர் உருவத்தை அமைக்கினும், அவ்விரும்பினியே பின்னர்
தேய்க்க எண்ணிய வழி ஓர் அரத்தைக்கொண்டு தேய்ப்பானாயின்
அய்வாமானது அவ்விரும்பின் வலியைச் சிறிது சிறிதாகத் தேய்த்து
அதன் உருவத்தையும், வலிமையையும் குறைத்த விடுவதுபோல்,
உட்பகைவரும் புறப்பகைவராகிய கொல்லோடு கூடி அவர் கை
அரம் போலாசிச் சிறிது சிறிதாக உட்பகைகொண்ட குடியில் உள்
ளகைத் தேயும்படிச்செய்த அவர் உருவமாகிய புகழையும் அவர்
வலிமையாகிய பொருள், படைகளையும் இழக்கும்படிச் செய்வர்
என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், “மேல்
இரண்டு திருக்குறள்களாலும் உட்பகை உடைய ஒருவனது குடிக்கு
வரும் தீக்குகள் இவையென அறிந்தோம். இனி, அவ்வுட்பகை
மிகச் சிறியதோர் பகையாரிருக்குமாயின், அப்பகையும் இவ்வித
தீக்கினைச் செய்தல் கூடுமோ?” என்னலும், ஆசிரியர் உறுவராரி
னர்.

889. எட்பகை வன்ன சிறுமைத்தே யாயினு

முட்பகை யுள்ளதாங் கேடு.

(பரி.) இ-ள். உட்பகை எட்பகை அன்ன சிறுமைத்தே ஆயினும் = அர

சனது உட்பகை அவன் பெருமையை ரோக்க என்னின்பிளவை யொத்த
 நிறமையுடைத்தேயாயினும்,—கேடு உன்னதாம்—பெருமையெல்லாம் அழிய
 வருக்கேடு அதனகத்ததாம். ஏ-று.

எத்தனையும் பெரிதாய்கேடு தனக்கெல்லையுருத் துணையும் எத்தனையுரு
 நிரிதாய உட்பகையுள்ளே யடங்கியிருந்து, வந்தால் வெளிப்பட்டும்ற்றமுமென்
 பதாம், இதனால் அது நிரிதென்ற இகழ்ப்பாடதென்பது கூறப்பட்டது. (க)

விளக்கம்:—அரசனுடைய உட்பகையானது அவனுக்கு
 உள்ள பெருமையை ரோக்குகின்ற காலத்தே ஒரு என்னினுடைய
 பிளவு எவ்வளவு அளவோ அவ்வளவு நிரிபதாயிருக்கின்றும், அவ
 னுக்கு உள்ள பெருமையை எல்லாம் அழிக்கக்கூடிய கெடுபிளவு

536

திருக்குறள் விளக்கம்

எது அவ்வுட்பகையினுள் உண்டாகும் என்ற இத்திருக்குறள்
 கூறுகின்றது. இதனால், உட்பகையானது எவ்வளவு நிரிபதாக
 இருந்தாலும் அது புறப்பகைவர் வந்து பெரிதாயி கெடுகளை ஒரு
 வனுக்குச் செய்யும்வகையும் உள்ளேயே அடங்கியிருந்து பின்னர்
 அது பெரிதாக வெளிப்பட்டு நிற்குமென்றும், ஆதலால் மிகச்சிறிய
 தானியமாயி என்னின் பாதியை உவமித்துக் காட்டி அவ்வளவு
 பகையே இருக்குமாயினும் அது சமயம் வந்த காலத்துப் பெரிய
 கேட்டை விளைவிக்கும் என்று உவமித்துக் காண்பித்ததால் உட்ப
 பகைவர் எவ்வளவு தாழ்ந்தவராயினும் அவர் தாழ்வினை ரோக்கி
 'இவர் எமக்கு என்செய்தல் கூடும்?' என்று இகழ்ந்து கிட்டுவிடு
 தல் கூடாதென்றும், அவரை உடனே தொலைத்துவிடல் வேண்டு
 மென்றும் அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "இங்
 கித அற்ப உட்பகைவர் வாழ்கின்ற குடியுள் வாழ்பவர்க்கு எவ்வித
 தகுதி உண்டாகும் என்பதை ஒர் உவமை வாயிலாக விளக்கல்
 வேண்டும்" என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

890. உடம்பா டிலாதவர் வாழ்க்கை குடங்கருட்

பாம்போ டுடனுறைந் தற்று.

(பரி.) இன். உடம்பாடு இலாதவர் வாழ்க்கை—மணப்பொருத்தமில்
 வாதாரோடுகூட ஒருவன் வாழும் வாழ்க்கை—குடங்கருள் பாம்போடு உடன்
 உறைத்தற்று—ஒருகுடி லுள்ளே பாம்போடுகூட உறைந்தார்போலும். ஏ-று.

குட்கமென்னும் வடசொற் றிரிந்து நின்றது. இடச்சிறமையானும் பயிற்சியானும் பாம்பாற் கோட்டல் ஒருதலையாம்; ஆகவே, அவ்வயமை யால் அவனுயிர்க்கு இறுதியருதல் ஒருதலையென்பது பெற்றும். இசுரூப் கண்டோடாதவரைக் கடிசெய்வது உற்பட்டது. (வ)

விளக்கம்:—மனத்தன் பொருத்தது உட்பகையோடு உன்னவர்களோடு கூடி ஒருவன் வாழ்கின்ற வாழ்க்கையானது ஒரு பெட்டகத்தன் பாம்பு ஒன்றிருக்க, அப்பாம்போடு வசித் துக்கொண்டிருப்பது போல் இருக்குமென்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், பாம்புப் பிடரன் அமைத்தன்னை பெட்டியொன்றினுள் பாம்போடு கூடி இருக்கும்படி ஒருவன் அதனுள் இருக்கப்பெற்றால் எவ்விதம் அப்பாம்பானது அவனைக்

பெரியாரைப் பிழையாமை

537

கடியாதவிடாதோ, அதபோல் உள்ளுக்குள்ளேயே இருந்து உட்பகை செய்கின்ற மனிதரும் உயிர்க்கு இறுதியை உண்டாக்கு வரென்றும், அவ்வுட்பகையை வைத்துக்கொண்டவர் இறந்து போ வது திண்ணமாகுமென்றும், ஆதலால் மேற்கூறிய வண்ணம் உட்பகைவர் எவ்வளவு சிறியதோனும் அவரை இகழாதும், அவ ரிடத்துத் தாகூண்யம் கொள்ளாதும் அவரை ஒழித்துவிடல்வேண் டும் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதனோட மாணுக்கர், "இவ் வதினாரத்தால் உட்பகையாவார் இவரென்றும், உட்பகை கூடா தென்றும், அவ்வுட்பகையால் உண்டாகும் குற்றங்களும், உட்பகை உண்டான குடி காளுக்கு நான் சிறிது சிறிதாகத் தேய்ந்து விடுமென்றும், உட்பகை மிகச்சிறிதாயினும் அதனை இகழாது கடி தல் வேண்டுமென்றும் அறிந்தோம். இனி, வெகுளியால் வரும் பிழை இன்னும் எதுவாகும் என்பதை விளக்கல்வேண்டும்" என்ன லும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

90. அதிகாரம்.

பெரியாரைப் பிழையாமை.

(பரி.) அஃதாவது பெரியாரினரை அவமதித்து ஒருகாமை, இரட்டுற

மொழிதலென்பதனும் பெரியாரென்பது ஆற்றலாற் பெரியாராய வேந்தர் மேலும் தவத்தால் பெரியாராய முனிவர்மேலும் நின்றது. மேற்சொல்லாது எஞ்சிநின்றதாவின், இது வெருளியான் வருவனவற்ற நிறுதிக்கண் வைக்கப் பட்டது.

விளக்கம்:—அதாவது, வல்லைமயால் பெரியவாராய வேந்தரிடத்தும், தவத்தால் பெரியவாராய தவனிகலிடத்தும், அவரை அவமதித்துப் பிழைபடாதிருத்தல். இதுகாறும் இப்பெரியாரிடத்துப் பிழைத்தல் கூடாதென்பதைச் சொல்லாதிருத்தமை யால், வெருளியான் வரும் தீமைகள் எல்லாவற்றையும்கூறி அவைக ளுக்குப் பிறகு கடைசியாக இவ்வநிகாரம் வைக்கப்பட்டு உள்ளது என்பனர். அதனேட்ட மாணுக்கர், “பெரியார் இவரென்றும், அவ ரிடத்துப் பிழைத்தல் கூடாதென்றும் கூறவின்ற இவ்வநிகாரம் யிக

68

538

திருக்குறள் விளக்கம்

முக்கியமாதலின், இதைக் கேட்க மிகுதியும் ஆசைப்படுகின் றோம்” என்பதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

891. ஆற்றுவா ராற்ற லிகழாமை போற்றுவார்
போற்றலு ளெல்லாந் தலை.

(பு.) இ-ள். ஆற்றுவார் ஆற்றல் இகழாமை=எடுத்துக்கொண்டன யாகும் முடிக்கவல்லாருடைய ஆற்றல்களை அவமதியாமை—போற்றுவார் போற்றலுள் எல்லாம் தலை=தங்கட்டைக்குவாராமற் காப்பார் செய்யும் காவல்க ளெல்லாவற்றினும் மிக்கதை. ஏ-று.

ஆற்றலென்பது பெருமை, அறிவு, முயற்சியென்னும் மூன்றன்மேலும் நின்றலிற் சாதினொருமை. இகழ்த்தவழிக் களைபவல்லாரென்பது தோன்ற 'ஆற்றுவார்' என்றும், அரசன், படை, பொருள், சட்டி முதலிய பிறகாவல்கள் அவரானழியுமாகலின் அவ்விதழாமைபைத் தலையாய காவலென்றாக் கூறி னார். பொதுவகையால் அவ்விருநிறத்தாரையும் பிழையாமையது நிறப்பு இசைந் கூறப்பட்டது.

(*)

விளக்கம்:— தமக்கு பாடுதொரு தீங்கும் வாராத காத்துக்

கொள்ளுவர் செய்யும் காவல்கள் எல்லாவற்றினும் மிக்கதாவது, தாம் எடுத்துக்கொண்ட தொழில்கள் எவையாயினும் அவற்றை முடிக்கவல்லவருடைய வல்லமைகளை அவமதியாத இருத்தலே ஆகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், பெருமை, அறிவு, முயற்சி என்னும் மூன்று வல்லமைகளையும் பொருந்திய பெரியோரை அரசன், படை, பொருள், எட்பு முதலிய காவல்களை உடைய அரசர்களும் இகழ்தல் கூடாதென்றும், அவ்வாறு இயழின் தம்மைக் காத்துக்கொள்ளுபவர் ஆகாரொன்றும் கூறிய தாயிற்று என்று அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "தவத்திற்குரிய பெரியார் வல்லமை இதுவென்றும், ஏனைய அரசர் வல்லமை இதுவென்றும் அறிந்தோம். மேலும், வல்லமைமால் பெரியாரை அரசாராயினும் அத்தவணிகளை இகழ்தல் கூடாதென்றும் அறிந்தோம். அய்விதம் இகழ்வார்பின் எய்வித துன்பம் இகழ்தல் தவர்க்கு வரும் என்பதையும் வினாக்கள் வேண்டும்" என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினார்.

பெரியாரைப் பிழையாமை

589

892. பெரியாரைப் பேணு தொழுதிற் பெரியாராற்

பேரா விடும்பை தரும்.

(பரி.) இ-ள். பெரியாரைப் பேணுது ஒழுக்கென் = ஆற்றல்களாற்பெரியாராயினரை வேந்தர் கன்ருமதியாது அவமதித்து ஒழுக்குவாராயின், — பெரியாரால் பேரா இடும்பை தரும் = அல்லொழுக்கம் அப்பெரியாரால் அவர்க்கு எஞ்ஞான்றும் நீங்காத துன்பங்களைக் கொடுக்கும். ஏ-று.

அத்துன்பங்களாவன:—இருமையினும் இடையறாது வரும் மூலகைத்துன்பங்களுமாம். அணையெல்லாந் தாமே மசய்து கொள்கின்றனரென்பது தோன்ற, ஒழுக்கத்தை வினைமுதலாகக்கியும் பெரியாரைக் கருவியாகக்கியல் கூறினார். பொதுவாகையால் அவரைப் பிழைத்தற்குற்றம் இதனால் கூறப்பட்டது. இனிச் சிறப்புவுகையாற் கூறப.

(2)

வினாக்கம்:—மேற்கூறிய வல்லமைகளில் மிக்கபெரியோரையினரை அரசர் கன்ருமதியாது அவமதித்து நடப்பாராயின், அய்வித ஒழுக்கத்தால் அப்பெரியோரால் அய்வரசர்கள் எஞ்ஞான்றும் நீங்

காத தன்பவகளை அடைவார் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், பெரியோராயினால் அவமதிப்பார் அரசராக இருக்கிறதும் இம்மையில் பொருளை இழந்து பழியைத் தேடிக்கொள்வதுடன், மறுமையில் பாவத்தின் மிகுதியால் புண்ணியந்தக இழந்து காகத் தையும் அடைவார் என்று அறிகின்றோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “பெரியோரைப் பழிப்பவர் இம்மை, மறுமையாயிடுப இரண்டு பயன்களையும் இழப்பவென்று பொதுவாக அறிந்தோம். இனி, அவ்விதம் பிழைத்தால் ஆகிய குற்றங்களைப்பெல்லாம் கிறப்பு வகையால் கூறுதல் வேண்டும்” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

893. கெடல்வேண்டிற் கேளாது செய்க வடல்வேண்டி-
னூற்று பவர்க ணிமுக்கு.

(பரி.) இன். அடல் வேண்டிற் ஆற்றபவர்கள் இழுக்கு=வேற்றவேத் தலைச் சேறல்வேண்டியவழி அதனை அப்பொழுதே செய்வல்ல வேந்தர் மாட்டுப் பிழைவினை—கெடல் வேண்டிற் சேறாத செய்க=நாள் கெடுதல் வேண்டினனானின் ஒருவன் நீதிநூல் கடந்தசெய்க. எ-து.

540 திருக்குறள் விளக்கம்

அப்பொரியாரை “காலனும் காலம் பார்க்கும் பாராத—வேலீனடி தான விழுப்போர் தொலைய—வேண்டிடத் தடும வெல்போர் வேந்தர்” என்றார் பிறரும். நீதிநூல் செயலாகாதென்று கூறவின், ‘சேறாத’ என்றார்.

விளக்கம்:—வேற்றாசர்களைக் கொல்ல எண்ணிய காலத்து அக்கொல்லும் தொழிலை அப்பொழுதே செய்யக்கூடிய ஆற்றலுடைய அரசரிடத்து ஒருவன் தான் கெடுதல் வேண்டுமாயின் அப்போதுதான் நீதி நூல்களில் சொல்லியவற்றை பெல்லாம் மறந்து பிழைவினைச் செய்தல் வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, காலம், இடம், துணை முதலிய பாவுமில்லாத நாமே சென்று போரிடக்கூடிய போரற்றலை உடைய அரசர்பால் பிழை செய்தல் கூடாதென்றும், அவ்விதம் ஒருவன் செய்யப்படுவானாயின் அது அவன் கெட்டுவிடுவதற்கே செய்வதென்றும் அறிந்தோ

மென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “பெரியார்க்குக் கேடு செய்தார் எவ்வித கேட்டினை அடைவர்?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

894. கூற்றத்தைக் கையால் விளித்தற்றா லாற்றுவார்க்காற்றாநா ரின்னா செயல்.

(பரி.) இ-ள். ஆற்றவார்க்கு ஆற்றநாள் இன்னா செயல் = முயல்கையாற்றலு முடையார்க்கு அவையில்லாதார் தாம் முற்பட்டு இன்னாதவற்றைச் செய்தல்—கூற்றத்தைக் கையால் விளித்தற்று = தானேயும் வாற்பாலவைய கூற்றவின் அதற்குமுன்னே கைகாட்டி அதைத்தா லொக்கும். ஏ-று.

கையால் விளித்தல் இகழ்ச்சிக்குறிப்பிற்று. தாமேயும் உயிர்முதலிய கோடற்றியானை அதற்குமுன்னே வினாந்து தம்மேல் வருவித்துக்கொள்வர் இறப்பினது உண்மையும் அண்மையும் கூறியவாறு. இவை யீரண்டு பாட்டானும் வேந்தரைப் பிழைத்தலின் குற்றம் கூறப்பட்டது. (ச)

விளக்கம்:—அறிவு, பெருமை, ஆண்மை என்னும் மூலிதமாயிய வல்லமையும் உடையவரிடத்தே அவ்வாற்ற வில்லாதவர்கள் தாமே முன் சென்று அவர்க்குத் தீமையைச் செய்யப் புகுதல் ஆயுள் முடிந்த வாலத்து அழையாமலே தானே வாக்கடிய யமனை

* புறநானூறு, 41.

பெரியாரைப் பிழையாமை

541

அவன் வருவதற்கு முன்னேயே ‘வா’ என்று தாமே தம் கையைக் காட்டி அழைப்பதுபோலுள்ளது என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், இறப்பதற்குக் காலம் வருமுன்னே இறக்கத் தாமே விரும்புகின்றவர்களை பெரியோர்க்குப் பிழைசெய்வொன்றும், அவ்வாறு, செய்வாராயின் அப்பிழைக்குத் தக்க தண்டனை இறப்பு என்றும், அது சீக்கிரத்தில் வருவ தென்றும் அறிந்து கொண்டோமென்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், “இருவித பெரியோர்களுள் அரசாராயிய பெரியவரை இகழ்கின்ற குற்றத்தால்வரும் தீங்குகளை அறிந்தோம் இனி அவ்வித ஆற்றலுடைய அரசர்க்குத் தீங்கு செய்யவன் அவன் காட்டை விட்டு எங்கேனும் சென்று

தப்பிப் போதல் கூடாதோ?" என்னதும், ஆசிரியர் கறுவாராயினர்.

895. யாண்டுச்சென் றியாண்டு முளராகார் வெந்துப்
வேந்து செறப்பட்டவர். [பின்

(பரி.) இ-ன், வெந்தப்பின் வேந்த செறப்பட்டவர் = பகைவர்க்கு வெய்தாய வலியினையுடைய வேந்தனார் செறப்பட்ட அரசர்—யாண்டுச் சென்று யாண்டும் உளராகார் = அவனைத் தப்பி வக்கேபோயுளராவர், ஒரிடத்தும் உளராகார். எ-து.

இடைவந்த சொற்கள் அவாய்நிலையான் வந்தன. வெந்தப்பின் வேந்தாகலால் தன்னிலம் வீட்டுப்போயவர்க்கு இடக்கொடுப்பாரில்லை, உளராயின் இவர் இனியாகாரென்பது கோங்கி அவனோடு எட்டிக்கோடற்பொருட்டும் தானே வந்தெய்திய அவருடைமை வெளவுதற்பொருட்டும் கொல்வர், அன்றெனின் உடனே யழிவென்பனகோங்கி, 'யாண்டுச் சென்றியாண்டு முளராகார்' என்றார். இதனால் அக்குற்றமுடையார் அருமையுடைய அரசர் சேர்த்தம் உய்யாரென்பது கூறப்பட்டது. (இ)

விளக்கம்:—தன்னை எதிர்த்த பகைவரை வெல்லக் கூடிய வலிமையுடைய அரசன் ஒருவனும் பகைக்கப்பட்டவர் அவன் போன்ற அரசராயிருக்கிறதும், அவ்வலியுடைய அரசனுக்குத்தப்பித்துக் கொண்டு எவ்விடத்துச்சென்றும் இருப்பதற்கு ஆகாது என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், மன்னர் மன்னராய் உள்ள ஒருவனைப் பகைக்கின்ற சிற்றரசன் ஒருவன் அவனிடத்தே இருந்து

542 திருக்குறள் விளக்கம்

தப்பித்துக் கொள்ள வேண்டி மற்றொரு அரசனிடத்துச் சென்றதும் 'இவன் வேறு அரசன் ஒருவனுக்குப் பிழைசெய்து வந்தவனாகலால் இவனுக்கு அடைக்கலம் நாம் தருவோமாயின் அப்பெரிய அரசனது கோபமானது நம்மீதும் பாய்ந்து நம்மையும் கொல்லும்' என்னும் பயத்தினால் ஓடிவந்த சிற்றரசனுக்கு இடம் தராமென்றும், அவ்விதம் அல்லாவிடின் 'இவன் தஞ்சயில்லா திருப்பதால் இவன் பொருளை அபகரிப்பதற்கு இது தக்கதேர் காலம் ஆகலால் இப்பொழுதே ஓடிவந்த இவனது பொருளை வெளவுவதற்கு இவ

கோன் அவிடுவேம்” என்று அவனைக் கொன்றவிடுவானென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், “இவ்வித வலிமை உடைய பெரியோரைப் பிழைக்கும் குற்ற முடையவர் மிக அருமைபாபிய காவலுள்ள இடத்தே செல்லினும் இறவாதிருத்தல் கூடாதென்பதை அறிந்துகொண்டோம். இனி, ஏனைய தவத்தால் பெரியாறு கோபத்தை ஏற்றுக்கொள்பவாறு பிழையினைக் கூறுதல்வேண்டும்” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

896. எரியாற் சுடப்படினும் முய்வுண்டா முய்யார் பெரியார்ப் பிழைத்தொழுகு வார்.

(பரி.) இ-ள். எரியால் சுடப்படினும் உய்வு உண்டாம்=காட்டிடைச் சென்றொருவன் ஆண்டைத் தீயாற் சுடப்பட்டானாயினும் ஒருவாற்றான் உயிருய்தல்கூடும்;—பெரியார்ப் பிழைத்து ஒழுகுவார் உய்யார்=தவத்தால் பெரியாரைப் பிழைத்து ஒழுகுவார் எவ்வாற்றினும் உயிருய்யார், எ-று.

தீ முன் உடம்பினைக் கதவி அதுவழியாக உயிர்மேற்சேறவின் இடையே உய்யவும்கூடும். அருத்தவர்களுவி அன்னதன்றித் தானிப்பது கணமாய் அதற்குள்ளே யாவர்க்கும் காத்தவி தாவின்,* அது கூடாதாவான், அதற்கேதுவாய பிழைசெய்ப்பதெ வென்பதாம். (ச)

விளக்கம்:—காட்டிடத்தே சென்ற ஒருவன் அக்காட்டிடத்து உண்டாகும் காட்டுத்தீயால் சுடப்பட்டானாயினும், அத்தீயினின்றும் ஒருவாறு தப்பித்துக்கொண்டு உயிர் பிழைத்தல் கூடும் என்றும், ஆனால் தவத்தில் பெரியவாராயினவர்களுக்குப் பிழை செய்த இருப்பார் எவ்விதத்தாலும் உயிர் பிழைத்து இருக்கமாட்

.. * திருக்குறள், 29.

பெரியாரைப் பிழையாமை

548

டார் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, காடுகனி துள்ள மரங்கள் ஒன்றோடொன்று உருய்ந்த அதனால் உண்டாகும் தீயினிடத்தே ஒருவன் அகப்பட்டுக் கொள்வானாயின், அத்தீயானது முன்னே உடம்பினைப்பிடித்து அங்குடம்பு வெந்தபிறகு உயிரிடத்தே சென்று கொல்வதாதனால் உடம்பினிடத்திற் பிடித்த

வுடன் தப்பிச்சென்ற உடம்பிற் சேர்ந்த புண்ணினை ஆற்றி உயி
 மாக் காத்துக்கொள்ளுதலும் கடும் என்றும், ஆனால், சிறைமொழி
 மாந்தராயி பெரியோர்க்கு வந்த கோபமானது ஒரு கணமிருப்பதா
 யினும் அக்கோபத்தினைத் தாங்கிக்கொள்ளுதல் எவராலும் ஆனது
 ஆதலால், அவ்வருந்தவரிடத்துப் பிழை செய்பவர் எவ்வளவு
 செல்வந்தராயினும் ஒரு கணத்தின்கே அழிந்துவிடுவர் என்றும்
 அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணிக்கர், “அருந்தவர்க்
 குப் பிழைசெய்தல் கூடாது என்பதறிந்தோம். பெரியோர்க்குப்
 பிழை செய்தவர் எவராயினும் அழிவர் என்பதால் அரசர் முதலா
 யினோர் பெரியோர்க்குச்செய்த பிழையால் அவர் அழியும்கூலத்து
 அவர் அரசும், பொருளும் எவ்வாறு ஆகும்?” என்னதும்,
 ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

897. வகைமாண்ட வாழ்க்கையும் வான்பொருளு மென்
 தகைமாண்ட தக்கார் செறின. [ஆந்

(பரி.) இ-ள். தகைமாண்ட தக்கார் செறின=சாப வகுக்கட்கேத
 வாய பெருமை மாட்சிமைப்பட்ட அருந்தவர் அரசனை வெகுள்வராயின்,—
 வகை மாண்ட வாழ்க்கையும் வான் பொருளும் என்னும்=உறுப்பழகுபெற்ற
 அவனாசாட்சியும் ஈட்டிவைத்த பெரும் பொருளும் என்பட்டே விடும்! ஏ-ற.

உறுப்பு=அமைச்சு, நாடு, அரசன், படை யென விவை. செறினென்
 பது அவர் செருமை தோன்ற வின்றது. இவ்வெச்சத்தான் முன் வருவன
 வற்றிற்கும் இவ்வொக்கும். அரசர் தஞ்செல்வக்களிப்பான் அருந்தவர்மாட்
 டுப் பிழை செய்வாராயின், அச்செல்வம் அவர் வெகுளித்தியான் ஒரு கணத்
 தின்கே வெந்து விடுமென்பதாம். (எ)

விளக்கம்:—தம்மைத் தன்புறத்தியவர்களைச் சபிப்பதற்கும்,
 தம்மை வணங்கினவரிடத்து அருளைச் செலுத்துவதற்கும் காரண
 மாகிய பெருமையால் வெகு மாட்சிமை அடைகின்ற அருந்தவ

ரானவர் தமக்குப் பிழைசெய்த ஓர் அரசனைக் கோபிப்பாரா
 யின், அவ்வாசனது அமைச்சு, நாடு, அரசன், படை என்வன்ற உறுப்

புகளெல்லாம் அமைந்த அரசாங்கியும், அவன் சேர்த்துவைத்த பெரும்பொருள்களும் அழிந்தே விடுமென்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், நிறைமொழி மாந்தராகிய தலுத்தவர் கோபிப்பதே இல்லையென்றும், ஊழ்வலியால் அவர்கள் கோபிக்க நேரின் அக்கோபத்திற்கு இலக்கானவர்கள் உய்வது இல்லையென்றும், அவ்விதம் உய்யாததுடன் அவருடைய அரசும், அரசுக்கு உரிய அங்கங்களும் அவரது கோபத்தினால் ஒரு கணத்தள்ளே வெந்து விடுமென்றும் அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “பெரியாரைப் பிழைத்தவர் அரசும், செல்வமும் போய் விடுமென்று அறிந்தோம். ஆயின், அப்பிழைத்தவரது குடிக்கும் ஏதேனும் தீங்கு நேருமோ?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

898. குன்றன்னூர் குன்ற மதிப்பிற் குடியொடு

நின்றன்னூர் மாய்வார் நிலத்து.

(பரி.) இ-ள். குன்ற அன்னூர் குன்ற மதிப்பின் = குன்றத்தை யொக்கும் அருந்தவர் கெட நினைப்பாராயின், — சிலத்த நின்றன்னூர் குடியொடு மாய்வார் = அப்பொழுதே இந்நிலத்து நிலப்பெற்றற்போலுஞ் செல்வர் தம் குடியொடும் மாய்வார். ஏ-று.

வெயில் மழை முதலிய பொறுத்தலுஞ் சுவியமையும் உள்ளிட்ட குணங்களுடையவின், ‘குன்றன்னூர்’ என்றார்: “மல்லன் மலையினைய மாதவர்” * என்றார் பிறரும். நிலப்பெற்றற்போலாவது:—இறப்பப்பெரியாராகவின் இவர்க்கு எஞ்ஞான்றும் அழிவில்லையென்று கண்டாரார் கருதப்படுதல்.

விளக்கம்:—வெயில், மழை முதலியவைகளால் தமக்கு வரும் துன்பங்களைப் பொறுத்துக் கொள்ளாதலும், அவற்றால் சுவியமையுமுடைய மலையை ஒத்த மாதவர் தமக்குப் பிழைசெய்தவர் கெடும்படி நினைப்பாரானால், நினைத்த அப்பொழுதே அப்பிழை செய்தவர் இப்பூமியினுள் எக்காலத்தும் அழியாது நிலப்பெற்றிருப்பவர் போன்று பிறரால் மதிக்கக்கூடிய பெரும் செல்வமுடைய ராஜினும் தம் குடியோடும் மாய்ந்துபோவர் என்று இத்

* சீவகசிந்தாமணி, முதலியிலம்பகம், 191.

திருக்குறள் கூறியிருந்தது. இதனால், எங்கித பெரிய செல்வ முடையாராயினும் அருக்தவாராய பெரியோர்க்குப் பிழை செய்த காலத்தில் தாம் அழிவதுடன் தம் குடியும் அழிவ தற்கு நேருமென்று அறிந்தோமென்றனர். ஆதலால், 'இவர் மிகப் பெரியவாராயலால், இப்பெரியாராய செல்வந்தர் எக்காலத்தும் அழி யார்' என்று உலகத்தாரால் எண்ணப்படக்கூடிய பெரிய செல்வந்த னாயினும் தவத்திற் பெரியோரை இகழ்தல் கூடாது என்று அறிந் தோமென்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "இத்தவமுடையாரது சாப அருள்கள் இப்பூமியில் உள்ளாராய மக்கள்மீது தான் செல் வும் போதும்! ஏனைய தேவர் முதலாயினுரிடத்துச் செல்லுதல் கூடாது போதும்!" என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

899. ஏந்திய கொள்கையார் சீறி னிடைமுரிந்து
வேந்தனும் வேந்து கெடும்.

(பரி.) இ-ள். ஏந்திய கொள்கையார் சீறின்காத்தற்கருமையான் உயர்ந்த விரதங்களை உடையார் வெகுள்வாராயின்,—வேந்தனும் இடை வேந்து முரிந்து கெடும்—அவாரற்றவான் இத்திரனும் இடையே நன்பதம் இழத்தகெடும். ஏ-ற.

"வேந்தன் மேய சீம்புன லவகமும்" † என்ருர் பிறரும். கரு- ணென்பான் இத்திரன்பதம்பெற்றச் செல்கின்ற காலத்தப் பெற்ற களிப்பு மிகுதியான் அகத்திபன் வெகுள்வதோர்பிழை செய அதனும் சாபமெய்தி அப்பதம் இடையே இழத்தானென்பனை யுட்கொண்டு, இவ்வாறு கூறினார். இவை காண்குபாட்டானும் முனிவரைப் பிழைத்தவில்குற்றல் கூறப்பட்டது.

விளக்கம்:—மற்றைய மக்களால் செய்து காத்தற்கு அரு மையான உயர்ந்த விரதங்களாயிவ தவங்களை உடைய பெரியோர் கோபம் கொள்வாராயின், கோபம்கொண்ட அம்மாதவாது சாபத் தால் தேவர்களுக்குத் தலைவகுதிய தேவேத்திரானாயினும் தான் னாறு அல்வமேத யாகத்தால் அடைத்திருக்கின்ற பதவியாயிவ இத்திர பட்டத்தை யு மிழந்து கெட்டுப் போவான் என்று இத்திருக்

குறள் கூறவில்லை. இதனால், நம் நாயனார் தவத்திற் பெரியார்பினர்
எவர்மீது கோபிக்கிறார் அவர் அழிந்த விடுவார் என்பதை அறி

† தொல்சாப்பியம், பொருளதிகாரம், அகத்தினையியல், 5,

69

546 திருக்குறள் விளக்கம்

வித்தற் பொருட்டு நகுடன் கதையை இத்திருக்குறளில் குறிப்பித்
துள்ளார். அஃதென்னோவெனின்? தொண்ணூற் றெழுன்பது அல்
வமேத யாகக்களைச் செய்து, நூறாவது அல்வமேத யாகத்தைச்
செய்ய எண்ணி இருந்த நகுடன் என்பவனை இந்திர பதவிக்கு
ஆளில்லாமையால் தேவர்களெல்லாம் இந்திரலோகத்திற்கு அழைத்
துச் செல்லுதலும், சென்ற நகுடன் தான் இந்திர பட்டத்தை
அடைந்த மிழ்ச்சியின் மிகுதியால் இந்திராணியிடத்துச் செல்
லுதல் வேண்டும் என்று தன்னுடைய விரும்பத்தைக் கூறவும்,
தேவர்கள் விரைந்து சென்று இந்திராணிக்கு அந்நகுடனது விரும்
பத்தைக் கூறுதலும், அவள் தன் குருவாகிய வியாழ பகவானை
அடுத்து 'என் தலைவனாகிய இந்திரன் இன்னும் உயிர் பிழைத்து
உம்மால் தாப்பட்ட சாபத்தால் இந்திரபதவியை இழந்து இருக்
கின்றகாலத்தே அப்பதவியைக் தேவர்களால் அடைந்த நகுடன்
என்பான் ஒருவன் என்னை விரும்புகின்றான்' என்னலும், குருவாகிய
வியாழபகவான் 'அவ்விதம் விரும்புவானாயின் உனது நாயகன் உன்
விடத்து இதுகாலம் வருங்காலத்து எவ்வித தருதியோடு வரு
வானோ, அவ்வித தருதியோடு வருதல் வேண்டும் என்று கூறுவா
யாக' என்றார். அவ்விதமே இந்திராணி தேவர்களுக்குச் சொல்லு
தலும், தேவர்கள் சென்று நகுடனுக்குத் தெரிவிக்க, நகுடன்
'ஆனால் வழக்கம்போல செய்யுங்கள்' என்றான். தேவர்களும்
சப்தரிஷிகளை அழைத்து, இவ்விந்திரனைச் சிவிகையின்மீது ஏற்றிக்
கொண்டு இந்திராணியிடத்துச் செல்லுங்கொன்று கேட்டுக்
கொண்டனர். அவ்விதமே சப்தரிஷிகளும் நகுடனென்னுமிந்திரனைச்
சிவிகையின்மீது ஏற்றிச் செல்லுதலும், "காமநெறிபடரும் கண்ணி
னார் கில்லையே ஏமநெறி படருமாறு" என்றபடிக்க காமத்தால்
கண் இழந்து நிற்கும் நகுடனென்பான் தன்னைத் தாக்கிச் செல்

தும் தவசிகளுடைய மேன்மையை நோக்காத, “வினாந்து செல்
 துங்கள்; வினாந்து செல்லுங்கள்” என்று பொருள்படும் “சர்ப்ப,
 சர்ப்ப” என்னும் மொழிகளைக் கூறினான். அம்மொழிகளைக்
 கேட்ட சிவிகையை மூன் தாங்கிச் செல்லும் குறு முனிவரானவர்
 உடனே மிகுதியும் கோபமுடையவராகி ‘எங்கள் ஆற்றல்
 இதுவென்று உணராத சர்ப்பவென்று கூறினாய் ஆதலால், நீ சர்ப்ப

பெரியாரைப் பிழையாமை

547

பமாகக் கடவாய்’ என்று சபித்தார். அவ்விதம் அவர் சபித்த
 வுடன் தொண்ணூற்றொன்பது அஸ்வமேத யாகங்களினைச் செய்து
 முடிந்த வலிமையால் அடைந்ததாவிய இந்திர பதவியையும் இழந்த
 துடன், அரிய பிதவியாகிய மானிடர் தேவர் முதலியவர்களுள்
 ஒருவராக இருக்க பிறப்பினையும் இழந்து, யாவராலும் வெறுக்கக்
 கூடிய பாம்பின் பிறப்பின அடைந்த உருண்டு டூமியில் வந்து
 விழுந்தான். ஆதலால் உலகத்து மக்கள் மாத்திரமன்று, வானுலகத்
 துத் தேவர் மாத்திரமன்று, அத்தேவர்களுக்குத் தலைவராகிய
 தேவேந்திரனே யாயினும் அருந்தவரிடத்துப் பிழைசெய்வானாயின்
 அழிந்துவிடுவது திண்ணமென் றறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட
 மாணாக்கர், “இவ்விதம் தேவர்க்கு அரசனாகிய இந்திரனும் பெரியா
 ரைப் பிழைப்பானாயின், தன் பஸ்பிழப்பான் என்பது கண்டோம்,
 ஆயின், மக்கள், தேவர் ஆகிய இருவராலும் அழிக்கக்கூடாத அரண்
 களைத் தம் தவ வலிமையால் பெற்றவராயின், அவரையும் இப்பெரி
 யாரது கோபமானது அழித்தா விடுமோ?” என்னலும், ஆசிரியர்
 கூறவாராயினர்.

900. இறந்தமைந்த சார்புடைய ராயினு முய்யார்

சிறந்தமைந்த சீரார் செறினி.

(பரி.) இ-ள். சிறந்து அமைந்த சீரார் செறினி = கழியமக்க தவத்தின
 யுடையார் வெருள்வராயின், — இறந்து அமைந்த சார்பு உடையராயினும்
 உய்யார் = அவரான் வெருள்ப்பட்டார் கழியப் பெரிய சார்பு உடையராயி
 னும், அதுபற்றி உய்யமாட்டார். எ-று.

சார்பு = அரண், படை, பொருள், கட்பென விவை. அவையெல்லாம்

வெருண்டவரது ஆற்றலாற் திரிபுரம்போல அழிந்துவிடுமாவென், 'உய்யார்' என்றார். சிருடையது சிரொனப்பட்டது. இதனால் அக்குற்றமுடையார் சார்பு பற்றியும் உய்யாரென்பது கூறப்பட்டது. (வ)

விளக்கம்:— மிகப் பெரிய தவத்தின உடையார் கோபிப்பாரானால், அவர் கோபத்திற்கு ஆளானவர் மிகப் பெரிய அரண் முதலானவிய சார்பின உடையவராயினும் பிழைப்பதில்லை என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், திரிபுரவாசிகளென்பார் மூவர் தங்கள் தவவலிமையால் இறைவனிடத்து இரும்புக்கோட்

548

திருக்குறள் விளக்கம்

டை, செம்புக்கோட்டை, வெள்ளிக்கோட்டை என்கின்ற மூன்று கோட்டைகளையும் அடைந்து வாரும் காலத்து, உலகத்து மக்களை உயிர்களைன்று எண்ணாமல் தாம் மகிழ்ச்சி அடைந்த காலத்தெல்லாம் அக்கோட்டைகளோடு பறந்துசென்று தாம் பகை கொண்டவர்கள் இருக்குமிடமெல்லாம் அக்கோட்டைகளை இருக்கச் செய்து அழித்துக்கொண்டு வருகிற காலத்தே, அவ்வொழுக்கத்தினைக் கண்ட மா தவர்கள் தாம் வருந்துவதைச் சிவபெருமானுக்கு அறிவித்ததும், அவர் தேவர்களையெல்லாம் யுத்தத்திற்குச் செல்வதற்குத் தேர்கொண்டுவரும்படி ஏவியொன்றும், எல்லாத் தேவர்களும் தங்களை யே ஒர் தேர் போலாகி, வேதங்களென்கின்ற குதிரைகளைப் பூட்டி, பிரமனென்னும் சாரதியை அமைத்து, மேருமலையிலல்லா கக்கொண்டு, வாகதியை வானாகக்கட்டி, விஷ்ணுமூர்த்தியை பாணமாகி, அப்பாணத்திற்கு முனைபாக இருக்க அக்கினியையும், சர்க்காக இருக்கக் காற்றினையும் அமைத்துச் செல்லுதலும், அக்காலத்தே தம் ஆணவமலத்தடிப்பால் சக்கரமாக இருந்த சூரிய சந்திரர்கள் 'சர்க்கள் சக்கரமாக இல்லாவிடில் எவ்விதம் இத்தேர் நடக்கும்' என்பது முதலாக, தேவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் தாம் தாம் கொண்ட உறுப்புக்களை உயர்த்திக் கூறிக்கொள்ளுதலும், அதனை அறிந்த இறைவன் தேர் அருகில் வந்தவுடன் 'தேர் சித்தமாயிற்றோ? இதில் ஏறுதல் கூடுமோ?' என்று அந்தேரிவிட்டத்தத் தம் பெருவிரலை ஊன்றுதலும், அவ்வலிமையைத்

தாங்கும் வலிமை இல்லாத தேவர்களெல்லாம் இற்று விழுந்தனரென்றும், அத்தேவர்களது அறிபாமைபை கீழ்கவும், திரிபுரவாகினின் ஆணவமலத்தடிப்பை ஒழிக்கவும் சிறிது சிறித்தாரென்றும், அச்சிரிப்பால் திரிபுரங்களும் வெந்து விழுந்தனவென்றும் கூறியின்ற கதைபை சுண்டு விளக்கல் வேண்டி நாயனார் இத்திருக்குறளைக் கூறியதாக அறிந்தோம். இத்திரிபுரக் கதைபைத் திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் தம் தேவாரத்தில்,

“கல்லால் நிழல்மீழாய் இடர்காவாய் எனவானோர்
எல்லா மொருதோராய் அயன்மறைபூட்டி நின்றய்ப்ப
வல்லா பெரிசாற்றிர்க்கரி கோல்வாசசி நான்கல்
கில்லால் எயிலெய்தா னிடம் வீழிம்மிழிவையே.”

பெண்வழிச்சேறல்

549

என்று அருளிச் செய்திருத்தலானும் அறிதல் கூடும். ஆதலால், தவவலியால் பெரியசாய் உள்ளவர் எவரோ அவர்க்குப் பிழை செய்பவர் எவ்வித அரண் முதலிய சார்புகளைப் பெற்ற வலிமையுடையவராயினும் பிழைத்தல் முடியாது என்பதை நன்கு உணர்ந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், “நட்பின் தருதியை எதிர்மறை முகத்தால் விளக்கிய றுந்து அதிகாரங்களானும் அவை வெருளியால் வருவனவென்றும், அவற்றின் பயன் இவையெனவும் அறிந்தோம். இனி, காமத்தால் வரும் வீணய வற்றையும் விளக்கல் வேண்டும்” என்னலும், ஆசிரியர் ‘கூறவாராயினர்.

91. அதிகாரம்.

பெண்வழிச்சேறல்.

(117.) இனிக் காமத்தான் வருவன கேரே பகையல்லவாயினும் ஆக்கஞ் சிதைத்தல் அழிவுதலைத் தருதலென்னுக் தொழில்வகாற் பகையொடொற் தவிற் பகைப்பாற் படுவனவாமாகலான், அவற்றைப் பகைப்பகுதிய நிறுதிக் கட்கூறவான் ஞெடல்கி, முதற்கட் பெண்வழிச்சேறல் கூறியின்றார். அஃ தாவது தன்வழி யொழுக்க்பாலனாய இல்லாள் வழியே தான் ஒருகுதல்.

விளக்கம்:—அதாவது, மேற்கூறியவண்ணம் காமத்தால் வருவனவாயிய பகைகள் நேரான பகைகள் அல்லவாயினும், மேல் மேல் வளருதலாயிய ஆக்கத்தைப் போக்குவதினாலும் அழிவாயிய காரியங்களை உண்டுபண்ணுவதினாலும் பகையோடு சமானமாயிருத்தலால், அக்காமத்தால் வரும் அவற்றினை பகைமைபயப்பற்றிச் சொல்லிய அதிகாரங்களுக்குப் பிறகு சொல்லத்தொடங்கி, முதலில் பெண் வழிச்சேறல் என்றும் இவ்வதிகாரத்தைக் கூறுகின்றனர். பெண் வழிச்சேறலாவது:—தான் நியமித்தபடி நடக்க வேண்டியவனாயிய தன் மனைபாள் நியமித்தபடி ஒருவன் நடப்பானாயின், அதுவே பெண் வழிச்செல்லல் என்பது ஆகும் என்றனர். அது கேட்ட மாணக்கர், “இவ்விதம் தனக்கு உள்ள கதந்திரத்தைப் போக்கித் தன்மனைவி கற்பித்தவழியே எதற்காக ஒருவன் நடத்தல் வேண்டும்? அவ்விதம் நடப்பான் இவ்வகைதது எவ்விதமாவான்?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

550

திருக்குறள் விளக்கம்

901. மனைவிழைவார் மாண்பய னெய்தார் வினைவிழை
வேண்டாப் பொருளு மது. [வார]

(பரி.) இன். மனை விழைவார் மாண் பயன் எய்தார்=இன்பம் காண மாகத் தம் மனைபாளை விழைந்து அவுடன்மையராய் ஒழுநூவார் தமக்கு இன் றுணையாய் அறத்தினை யெய்தார்;—வினை விழைவார் வேண்டாப் பொருளும் அது=இனிப் பொருள்செய்தலை முயல்வார் அதற்கிடையீடென்று இசுமும் பொருளும் அவ்வின்பம். எ-து.

மனையும், விழைதலும், பயனும் ஆகு பெயர். அவ்வின்பம்=அவுடன்மைய ராதற்கு ஏதுவாய் வின்பம். அஃது அவனாற் பயனாய் வறத்தினும் அவ்வறத் திற்குற் தனக்கும் ஏதுவாய் பொருளினுஞ் செல்லவிடாமையின், விடற் பாற் றென்பதாம். (ச)

விளக்கம்:—எவர் தாம் அடையவேண்டிய இன்பத்தின் பொருட்டு தம் மனைபாள் மீது பெரிபதோர் கிருப்பத்தைக் கொண்டு அவள் ஏகியபடி நடக்கிறாரோ, அவர் இம்மை, மதுமை,

விடு ஆசிரிய மூன்றினாயுமடைவதற்குத் தமக்கு இனிவ துணியாய் நிற்கும் அறமென்பதனை அடைபமாட்டாரென்றும், அதவு மன்றி, அறம், இன்பம் ஆசிரிய இரண்டினாயும் அடைவிக்கும் பொருள் செய்தலை மேற்கொண்டவர்கள், அப்பொருள் செய்வ தற்கு இப்பெண் வழிச்செல்லல் இடையூறாய் உள்ளதென்று இகழ்ந்து நீக்குவதாக உள்ளதால், பொருளையு மடைபமாட்டார் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், எவன் ஒருவன் தன் மனைவியினிடத்தே காமம் காரணமாகப் பணிந்து கடந்து அவன் சொல்வழி நிற்கின்றானோ அவன் நிலையாகிய அறந்தையும், அவ்வறத்திற்குத் துணியாகிய பொருளையுமடைவாது வகுத்துவா னென்றும், ஆதலால் பெண்வழிச் செல்வதைவிட்டு விலகல் வேண் டும் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதனோடே மாணுக்கர், “பொருளில்லாதவன் ஒருவன் தான் பெண்வழிச் செல்வதால் துன்பம் அடைதல் கூடும். பெரியதோர் செல்வம் அடைந்த ஒரு வன் பெண்வழிச் செல்வானாயின் அவனுக்கு எத உண்டாகும்?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

பெண்வழிச்சேறல்

551

902. பேணாது பெண்விழைவா னுக்கம் பெரியதோர்
நானாக நாணுத் தரும்.

(பரி.) இ-ள். பேணாது பெண் விழைவான் ஆக்கம் = தன்னுண்மையை விட்டு மனையானது பெண்மையை விழைவான் எய்துகின்ற சொல்வாம், — பெரியது ஒர் காண் ஆக நாணுத் தரும் = இடிலகத். ஏ ஆண்பாலார்க்கெல்லாம் பெரியதோர் நாணுண்டாகத் தனக்கும் காணுதலைக் கொடுக்கும். எ-று.

எய்துகின்றதாயிற்று, பாடல்க்கும் ஆற்றவியனாகவின். அச்செல்வத்தால் ஈதலுள். துய்த்தலும் முதலிய பயன்கொள்வான் அடனாகவின், அவ்வாண்மைச் செய்கை அவர்களின் தாயிற்றென்று அண்பாலார் பாவரும் காண அதனாற் றன்னுண்மையின்மை அறிந்து பின் தானும் காணாமென்பகேடுகாக் கிப் 'பெரியதோர் காணாக நாணுத்தரும்' என்றார். இவையொன்றி பாட்டா னும் மனைவிழைதற் குற்றம் கூறப்பட்டது. (2)

விளக்கம்:—எவன் ஒருவன் தனக்கு உள்ளதான ஆண் தன்

மைபைப் போக்கித் தன்னால் விரும்பப் படுகின்ற மனைவியேது பெண் தன்மைபை விரும்புகின்றாளு, அவ்வித தருதியுடையான் பெற்ற செல்வமானது இவ்வுலகத்த ஆண்மையோடுகூடி இருத் தல்வேண்டும் என்னும் ஆண்பாலார்க்கெல்லாம் மிகப் பெரியதோர் காணத்தை உண்டாக்குவதுடன் அச்செல்வத்தைப் படைத்த அவ னுக்கும் பெரியதோர் காணத்தை உண்டுபண்ணும் என்று இத்தி ருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், பூர்வ கல்வினைப் பயனால் ஒருவன் செல்வத்தை அடைந்திருந்தும் தான் ஒருவர்க்குக் கொடுப்பதோ அல்லது தானே அனுபவித்தலோ ஆகிய கன்மைகளைத் தானே செய்வதற்கு இல்லாமல் தன் மனைவி சொல்லும் வண்ணம் பிறர்க் குக் கொடுத்தும் தான் உண்டும் காலம் கழிக்க வேறுகின்றதனால், இவனுக்கு உள்ள ஆண்மைச் செயலை அவனிடம் ஒப்புவித்து விட்டு அவன் பெண் கன்மையைத் தான் வாங்கிக் கொள்ளின்றானால், உலகத்திலுள்ள ஆண்மக்கள் யாவரும் இவனைக் கண்ட காலத்த மிருதியும் காணத்தை அடைவதுடன் அவர்களைக்கண்ட இவனும் 'நாம் இவ்விதம் மனைவி சொல்லும் வழி நடப்பதால் ஓர் ஆண்மகனாக இவ்வுலகத்த உலாவுவதற்கு இல்லாமற் போயிற்று' என்று தனைக்குத் தானே வருந்திப் பிற ஆண்மக்களைப் பார்ப்பதற் 552

திருக்குறள் விளக்கம்

ரும் கூடாதவனுப் காணத்தோடு இருப்பான் என்றற்கே, தாம் வீழ்ந னர். அதுவேட்ட மாணக்கர், "எதற்காகப் பெண்தன்மை விரும்பு மிவன் காணமடைவான் என்பதையும் விளக்கல் வேண்டும்" என் னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

903. இல்லாங்கட் டாழ்ந்த வியல்பின்மை யெஞ்ஞான்று நல்லாரு ணணுத் தரும்.

(பரி.) இ-ள். இல்லாங்கண் தாழ்ந்த இயல்பு இன்மை=ஒருவன் இல் லாண்மாட்டுத் தாழ்ந்தருகு துதுவாய அச்சம்—நல்லாருள் காணு எஞ்ஞான்றும் தரும்=அஃதிலராய நல்லாரிடைச் செல்லுங்கால் காணுதலை அவனுக்கு எக் காலத்தும் கொடுக்கும். எ-று.

அவடான் அஞ்சி ஒழுக்கல் இயல்பாகவின், அவனையஞ்சுதல் இயல்

பின்மையாயிற்று. அக்கனமஞ்சி யொழுதுதவின், அவனை தியமிப்பா ஈல்லை யாம்; ஆகவே, எல்லாக்குற்றமும் வினையுமென்பது கோக்கி, எஞ்ஞான்றும் காணுத்தரும் என்றார். (6)

விளக்கம்:—ஒருவன் தன் மனைவி யிடத்துப் பணிந்து நடப்ப தற்குக் காரணமாகிய அச்சத்தைக் கொண்டிருப்பானாயின், அவ்வச்சமானது அவ்விதம் ஒழுக்காத நற்குண முடையவரிடத்து அவன் செல்லுதின்ற காலத்தெல்லாம் அவனுக்கு காணத்ததை உண்டு பண்ணும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், அவன் அஞ்சி நடக்க வேண்டிய இயற்கைக்கு மாறாக இவன் அஞ்சி நடப்பதால், மனைவியாகிய அவனை 'இதுவிதி; இது விலக்கு; இவ்வண்ணம் செய்தல்வேண்டும்; இவ்வண்ணம் செய் தல் கூடாது' என்று கட்டளைபிடுவார் ஒருவருயில்லை யாதலால், அவன் எண்ணிய வழிபெல்லாம் அவன் ஒழுக்குதல் கூடுமென் தும், அவ்விதம் செய்வதால் எல்லாக் குற்றங்களும் வினையு மென் தும், ஆகவே இவ்வித குற்றங்களோடு கூடிய இவன் நற்குண முடையாரிடத்துச் செல்லுங்காலத்து இவனுக்கே அச்செயல் காணத்ததை உண்டுபண்ணுமென்றும் அறிந்தோம். ஆதலால் பெண் வழிச் செல்பவன் காணவேண்டி உள்ளது என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் காணத்ததை அடைந்தும் மனைவியை விரும்புபவனாயிருப்பின், இவன் ஏதேனும் ஒருவாரியற்கைத் தனது

பெண்வழிச்சேறல்

558

விடைமையால் செய்யப் புறங்காலத்த அவன் செய்யும் தொழி லுக் கண்டு எல்லவர் மகிழ்வரோ?" என்னது; ஆரியர் கூறுவா ராயினர்.

904 மனையாளை யஞ்சு மறுமையி லா என

வினையாண்மை வீறெய்த லின்றி.

(பரி.) இ-ள். மனையாளை அஞ்சும் மறுமை நுலானன் = தன் மனையாளை யஞ்சி ஒழுக்குகின்ற மறுமைப்பயனில்லாதானுக்கு—வினை ஆண்மை வீத எய்தல் இன்று = வினையை ஒழுக்கின்மை உண்டாயவழியும் எல்லோரார் கொண்டாடப்படாது. ஏ-று.

உண்டாயாழியுமென்பது ஐயார்க்கியவான் வந்தது. இவ்வறக்கு செல் தற்குரிய கண்மையின்மரணின் 'மறுமையல்லானன்' என்றும், வினையை யானுக்

தன்மை தன்மைப்பில்லாத .௫. ஞன் முடிவுபோகாமையின் 'வீடுவந்த
விந்து' என்றும் கூறினார். (ச)

விளக்கம்:—தன் மனைவிக்குப் புகுந்து அவன் சொல்லும் வண்
ணம் நடத்தின்றதால் மறுமைப் பயினை இழந்த ஒருவனுக்கு
ஓர் காரியத்தைச் செய்யும் தன்மை உண்டான இடத்துள் அவன்
செய்த அக்காரியமானது நல்லறிவுடைபோதால் மிழந்து ஏற்றக்
கொள்ளப்படமாட்டாது என்ற இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இச
னும், பெண்வழிச் செல்பவனாகிய இவன் இல்லறத்தை நல்லறமா
கச் செய்வதற்கு முடிபாதவனாக இருக்கின்றனானால், மறுமைப்
பயனாக இருக்கின்ற தேவபோகம் முதலியவைகளை அடைவதற்கு
இல்லாமல் போகின்றான் என்றும், அவ்விதம் மறுமைப்பயினை
அடைவதற்கு யோக்கிய மில்லாத இவன் ஏதேனும் ஓர் நற்
காரியத்தைச் செய்ய மேற் கொள்வானாயினும், அக்காரியம் முடி
வடைவதற்குப் பொருள் செலவழித்தல் முதலியவைகளை இவனாகச்
செய்வது கூடாமையாதலாலும் இவன் மனைவியின் கிருப்பத்தின்
படியே பொருள் செலவழித்தல் வேண்டாமாதலாலும் தான் கிரும்
பியபடியே செய்யும் அத்தீக்குண முடையான் இவன் எடுத்த
காரியத்தை முடிவு பெறும்படிச் செய்பானென்றும், அவ்விதம்
அவன் செய்வதால் இவன் எடுத்த காரியம் முடிவு பெறாதென்றும்,
முடிவு பெறாத அக்காரியத்தைச் சண்ட நல்லறிஞர் இவன்

554

கிருக்குறள் விளக்கம்

செய்த அவ்வளவு காரியத்திற்கும் மிழ்ச்சி அடைவாது அகலி
யமாக நினைப்பாரென்றும் அறிந்தோம். ஆதலால் பெண்வழிச்
செல்பவன் நல்லூழால் ஏதேனும்மோர் நற்காரியத்தைச் செய்யப்
புருந்தாலும், அக்காரியம் முடிவு பெறாது போய்கிடும் என்று அறிந்
தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணக்கர், "இவன் தேடிய
பொருளை இவன் நல்லழியில் செலவழித்ததற்கும் கூடாதோ?"
என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

905. இல்லாளை யஞ்சுவா னஞ்சுமற் றெஞ்ஞான்று
நல்லார்க்கு நல்ல செயல்.

(பரி.) இன். இல்லாளை அஞ்சுவான் = தன் மனைவியை யஞ்சுவான்—

எல்லார்க்கு எல்ல செயல் எஞ்ஞான்றும் அஞ்சம்=தான் தேடிய பொருளே யாயினும் அந்நூல் எல்லார்க்கு எல்லவையெய்தலை எஞ்ஞான்றும் அஞ்சாநிற்கும்.

எல்லாள்=தேவர், அருந்தவர், சான்றோர், இருமுதுருவர் முதலாயினாரும் எல்லிருந்தினரும். எல்லவையெய்தல்=அவர்வரும்புணுகொடுத்தல். அது செய்யவேண்டும் என்கனிநுமென்பார், 'எஞ்ஞான்றும்' என்றார். "இவ்வாறு யஞ்சிவிரும்பின்குடி கொன்றகொன்றிற்—புல்லானகை" என்றார் பிறரும். (8)

விளக்கம்:—தன் மனைவியைக்கண்டு பயந்து நிற்பவன் எனவே அவன் அடைந்த உள்ள பொருள் தானே தேடிய பொருளாக இருந்தாலும் அப்பொருளால் எல்லவர்களுக்கு எல்ல அறங்களை எக் காலத்தும் செய்வதற்கில்லாமல் பயந்து விடப்பான் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் ஒருவன் தான் தேடிய பொருளை அறந்தின் பொருட்டாகச் செலவழித்தல் வேண்டும் என்று மனத்தில் விரும்பும் கொண்டாளுயினும், அவ்வீத தரும்செயலைத் தேவர் களுக்கு, அரிய தவத்தவர்களுக்கும், சால்புடைய சான்றோர்க்கும், தாய் தந்தை முதலியோர்க்கும், ஒழுக்கமுடைய விரும்பினார்க்கும் செய்யவேண்டிய காலங்களிலும் செய்வதற்கில்லாது அஞ்சுவா

*இவ்வாறு யஞ்சி விரும்பின்குடி கொன்ற கொன்றிற், புல்லானகை மறந்தோற்றி லென்பு புணுகத்து, விவ்வா னமுலம்பினந்திட்டு கொண்டு கோக்கி, கொல்லாது யுத்திக்குடமேறுமோர் கோருகுந்தான். (பெருந்தொழில்; மண்மகனிலம்பகம்—217)

பெண்வழிச்சேறல் 555

என்றும், இவையகளுக்கெல்லாம் காரணம் தன் மனைவியினிடத்தே கொண்டிருக்கின்ற இன்பம் ஒன்றே வென்றும், ஆதலால் இல்லா இன்பமாயிவ ஒன்றின் பொருட்டாகப் பெண்வழிச் செல்பவனுக்கு கிடைக்கும் இன்பமாயிவ "பேரின்பத்தை அடைவதற்கு இவ்வா மற்போய் என்றும் அறிந்தோமென்றார். அதுகேட்ட மாணிக்கர், "பெண்வழிச் செல்பவன் ஒருவன் வாணவகத்து வாழும் தேவர்களில் ஒருவனைப்போல் செல்வத்தைப் பெற்றவாழ்வானாயின் அக் காலத்து உலகோர் அவனை எவ்வீதம் கருதுவர்?" என்னலும், ஆசிரி

900. இமையாரின் வாழினும் பாடினே யில்லா
ளமையார்தோ ளஞ்சு பவர்.

(பர்) இ-ள். இல்லான் அமை ஆர் தோள் அஞ்சுபவர் = தம்மில்லாளு
டைய வேய்போலுக் தோளின் அஞ்சுவார்,—இமையாரின் வாழினும் பாடி
இவர் = வீரத்தார் துறக்கமெய்திய அமார்போல இவ்வுலகத்து வாழ்ந்தாராயி
னும், ஆண்மையினர், ஏ-று.

அமார்போல வாழ்ந்தலாவது:—பகைத்த வீரர் தோள்களையெல்லாம்
வேறலான் என்கு மதிக்கப்பட்டு வாழ்தல். அது கூடாமையின், 'வாழினும்'
என்றார். அமையார்தோளெனவே, அஞ்சுதற்காரணத்தது எண்மை கூறிய
வாறு. வீரத்தோள்களை வென்றாராயினும் இல்லாடோள்களை அஞ்சுவார்
ஆண்மையில் சொற்பதாம். இவை காண்குபாட்டினும் அவ்வையஞ்சுதற் குற்
றல் கூறப்பட்டது. (க)

விளக்கம்:—தம் மனைவியினுடைய மூங்கில்போன்று அழகு
வாய்ந்த தோளின் கிரும்பி அவளுக்கு அஞ்சுகின்றவர் தம்முடைய
வீரத்தால் பகைவரை பெல்லாம் வென்று தேவராடு அடைந்த
அமரானும் தேவர்களைப்போல இவ்வுலகத்தில் வாழ்ந்திருந்தார்
களாயினும், ஆண்மையில்லாதவரே ஆவர் என்று இத்திருக்குறள்
கூறுகின்றது. இதனால், தம்மோடு பகைத்த வீரர்களுடைய தோள்
களை எல்லாம் வெட்டி வெற்றிகொண்டு அவ்வெற்றியால் பராரும்
என்கு மதிக்கப்பட்டு வாழ்ந்தவர் மறுமையில் தேவ உலகத்தை
அடைவது தின்னமென்று தங்கள் கூறுகின்றமையால், அவ்வீதம்
தோள்வல்லமை உடையவராக இருந்து ஒருகால் தம் பகைவரை

555 திருக்குறள் விளக்கம்
வென்று அரசானக் கூடியவராய் இருந்தாலும், வீரர்கள் தோள்களை
வெட்டிய இவர் தம் மனைவியின் தோளுக்கு அஞ்சுவாராயின், வீர
முடையவரென்று அறிவதற்காகாது என்று அறிந்தோ மென்றனர்.
அதுவேட்ட மாணுக்கர், "மேற்கூறிய காண்கு திருக்குறள்களாலும்
மனைவிக்ருப் பயந்து எடப்பதால் வரும் குற்றங்கள் இவை என
உணர்ந்தோம். பெண்வழிச் செல்பவன் ஆண்மை உடையவனாயினும்

ஆண்மை இல்லாதவன் என்றமையால் அவனது ஆண்மையை உலகோர் எங்கில்தம் கருதலர்?" என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

907. பெண்ணேவல் செய்தொழுது மாண்மையி னுணு
பெண்ணே பெருமை யுடைத்து. [டைப்

(பரி.) இ-ள். பெண் ஏவல் செய்த ஒழுக்கும் ஆண்மையின்—காணின் நித் தன்னில்லாதது ஏவற்சொழிலைச் செய்து திரிகின்றவனது ஆண்டன்மையின்—காண் உடைப் பெண்ணே பெருமை உடைத்து—காணின யுடைய அவன் பெண்டன்மையே மேம்பாடுடைத்து. ஏ-று.*

காணுடைப் பெண்ணென வேண்டாது கூறியது அவளேவல் செய்வா னது காணின்மை முடித்தற் காதலின், அம்மறுதலைத்தொழில் வருவிக்கப் பட்டது. ஏவல்—ஆடுபெயர். இறுதிக்கட் பெண்ணென்பதும் அது. ஏவல் செய்வித்தல் கோடநிறப்புத்தோன்றப் பெண்ணேயெனப் பிரித்தார். (எ)

விளக்கம்:—காணியில்லாது, தன் மனைவியால் ஏவப்படுகின்ற ஏவல் தொழிலைச் செய்து திரிகின்ற ஒருவனது ஆண்மைத் தன்மையைக் காட்டிலும், இயல்பாகவே காண் என்னும் தன்மையை வேறியாக அடையவேண்டிய அம்மனைவியின் பெண் தன்மையே மிக மேம்பாடு உடையதாகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, காணத்தையே ஆபாணமாகப் பூணவேண்டிய ஒரு பெண்ணினது ஏவலை மேற்கொண்டு இவன் தனது காணத்தை இழந்து பலரால் பழிக்கப்பட்டு உயிர் வாழ்கின்றகுறையால் அப்பெண்ணைக் காட்டிலும் ஆண்மகனென்று சொல்லிக்கொள்ளும் இவனுடைய தகுதியே மிகுதியும் இழியுடையதாகும் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதகேட்ட மாணக்கர், "இவ்விதம்

* "ஆண்மை" என்பதற்கு ஆணுத்தன்மை பென்றும், "பெண்மை" என்பதற்கு அமைதித்தன்மை பென்றும் எச்சினுச்சீனியர் பொருள் கூறியுள்ளார்.

பெண்வழிச்சேறல்

557

பெண் ஏவல் செய்வார் தம் ஈட்பினர்க்கு ஏதேனும் குறை உண்டாகுமாயின் தீர்க்கவல்லவரோ?" என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

பினர்.

908. தட்டார் குறைமுடியார் நன்றாற்றார் நன்னுதலாள்
பெட்டரீங் கொழுகு பவர்.

(பரி.) இ-ள். நன்னுதலாள் பெட்டாங்கு ஒழுகுபவர் = தாம்வேண்டிய
உறத்திற் தம் மனையாள் வேண்டியவாறு ஒழுகுபவர் = தட்டார் குறை முடி
யார் = தம்மொடு நட்புச் செய்தார் உற்ற குறை முடிக்கமாட்டார், — ஈன்று ஆற்
றார் = அதுவேயன்றி மறுமைக்குத் துணையாய் அறநுச்செய்யவுமாட்டார். ஏ-று.

நன்னுதலா ளென்பதனை “அமையார்தோள்” * என்புழிப்போலக்
கொள்க. அவடானே அறிந்து வவளும் பொருள்கொடுத்தலும் கூடாமை
யின், இருமைக்கும் வேண்டுவன செய்யமாட்டா ரென்பதாம். (அ)

விளக்கம்:—எவர் தாம் விரும்பிய வண்ணம் செய்வதற்கில்
லாமல் தம் மனைவி விரும்பியவண்ணம் செய்து உயிர் வாழ்கின்
றாரோ அவ்வித முழுக்கமுடையவர் தம் நட்பினர்க்கு கேர்ந்த ஏதே
னும் ஒரு குறையைத் தீர்க்க வல்லவர் ஆகார் என்றும், அதுவல்லா
மறும் மறுமைப் பயனை உண்டாக்கும் வல்லறத்தினையும் செய்யவல்ல
வர் ஆகார் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றன. இதனால் கேர்ந்த
பொருள்கள் தம்முடையவாக இருப்பினும் தாமே கேட்டவர்க்குக்
கொடுத்தலும் குறைதீர்த்தலும் கூடாமையான், தட்டார் குறை
முடித்த இம்மைக்கு ஆகவேண்டிய புணையும் அறத்திற்குரிய
பொருள் கொடுத்து மறுமைக்கு ஆகவேண்டிய புண்ணியத்தையும்
தேடுவதற்கில்லாமல் போவவென்று அறிந்தோமென்றனர். அது
கேட்ட மாணாக்கர், “இவ்வித பெண் ஏவல் செய்வார் தாம் விரும்பிய
இன்பத்தை ஆயினும் பெறுவாரோ?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறு
வாராயினர்.

909. அழிவினையு மான்ற பொருளும் பிறவினையும்
பெண்ணேவல் செய்வார்க ணில்.

(பரி.) இ-ள். அறவினையும் = அறச்செயலும்—ஆன்ற பொருளும் = அது
முடித்தற்கு ஏதவாய பொருட்செயலும்—பிறவினையும் = அவ்விரண்டின்

*திருக்குறள்—906.

558

திருக்குறள் விளக்கம்

வேறாய இன்பச்செயல்களும்—பெண் ஏவல் செய்வார்கள் இல் = தம்மனை

புலன்களைத்தாசலின், பிறவினை யெனப் பன்மையாவிற்று. அவை
 கோத்தி அறச்செயல் பொருட்செயல்கள் முன்னே யொழிந்தார்க்குத் தலை
 மை அவன் கண்ணதாசலின், பின் அவையதாரும் இவ்வாயினவென்பது
 தோன்ற, அவற்றைப் பிரித்துக் கூறினார். இவை மூன்றபாட்டானும் அவளே
 வல்செய்தற் குற்றம் கூறப்பட்டது. (க)

விளக்கம்:—தம்மணியான் இட்ட வேலைகளைச் செய்து உயிர்
 வாழ்கின்ற மக்களிடத்து அறத்திற்கு உரிய செயலாவது, அவ்வ
 தத்தை முடித்தற்கு உரிய பொருளைச் செய்யும் செயலாவது,
 அவ்விரண்டிற்கும் வேறாகிய இன்பத்தை உண்டாக்கும் செயல்க
 ளாவது உண்டாகமாட்டா என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது.
 இதனால், முன்னர் அறத்தினையும், பொருளையும் தேடுவதற்குப்
 பெண் ஏவல் செய்வார்க்குக் கூடாது என்பவர் இன்பத்தின்
 பொருட்டே பெண் ஏவல் செய்து கிடக்கின்ற இவ்வறிவிலாறுக்கு
 அவ்விற்பொன்றாவது கைகூடுமோ எனின்? அவ்விற்பமும்
 அவன் விரும்பிய காலத்தே இவன் அடையக் கூடுமே அன்றி இவன்
 விரும்பிய காலத்த விரும்பிய வண்ணம் அடைதற் சில்லாமல்
 போகாமாதலால், இவன் அடைகின்ற இன்பமும், அடையாத
 இன்பமே என்று கூறுவாராய் அவ்விற்பமும் இல்லை என்று
 பிரித்துக் காட்டினார். ஐம்புலன்களாலும் இன்பம் அனுபவிப்பது
 இயல்பு ஆதலால், இன்பச் செயல்கள் என்று பன்மையால் காட்டி
 எல்லா இன்பங்களையும் விரும்பிய வண்ணம் எய்தாத காலத்து இந்
 பம் அனுபவிக்க நின்ற ஒருவனுக்கு அவன் அனுபவித்த இன்பம்
 இன்பமாகாது என்று மறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர்,
 “மேற்கூறிய மூன்று திருக்குறள்களாலும் இன்பம் விரும்பிப்
 பெண் ஏவல் செய்வார்க்கு வரும் குற்றங்களை அறிந்தோம். ஆயின்,
 இவ்விற்பெண்வழிச் செல்லல் என்னும் பேதைமை எவரிடத்து
 உண்டாகாதிருத்தல் கூடும் என்பதை விளக்கல் வேண்டும்” என்ன
 றும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

(பரி.) இன். எண்சேர்ந்த நெஞ்சத்து இன் உடையார்க்கு—சுருமச் சூழ்ச்சிக்கட்சென்ற நெஞ்சத்தினையும் அதனினிய செல்வத்தினையும் உடைய ராய வேந்தர்க்கு.—பெண் சேர்ந்து ஆம் பேதைமை எஞ்ஞானமும் இல்— மனையாளைச் சேர்தலான் வினையும் பேதைமை எக்காலத்தும் உண்டாகாது.

“இடனில்பருவத்தம்” *எனவும் “இடனின்றியிர்த்தோர்க்கு” †எனவும் வந்தமையான், இடனென்பது அப்பொருட்டாதலறிசு. இஃமைக்காலத்து மென்பார், ‘எஞ்ஞானமும்’ என. ருர். அப்பேதைமையாவது:—மேற்சொல்லிய விழைதல், அஞ்சல், எவல்செய்தலென்னும் மூன்றற்குக் காரணமாயது. எந்நி மறைமுகத்தான் அம்மூன்றும் இதனற் றெருத்தாக் கூறப்பட்டன. (10)

விளக்கம்:—தாம் எடுத்த நொழிலுக்கு உரிய உபாயங்களைச் செய்வதற்குச் செல்லுகின்ற மனத்தினையும் அவ்விதம் செய்து அந் தொழிலால் வந்த செல்வத்தினையும் உடையவராகிய அரசர்க்கு மனைவியின் வழிச்சென்று அவனால் வினையும் அறிவிலார்க்குணங்கன் எங்கக் காலத்தும் உண்டாகா என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், எவ்வெருவன் நல்வழியில் பொருளைச் சம்பாதிக்க எண்ணி அதற்குரிய நற்கருமங்களைச் செய்தற்கு உரிய உபாயங்களை யே பலகாலும் எண்ணிச் செய்கின்றானே அவன் மனம் அவ்வுபாயங் களிலேயே எக்காலத்தும் செல்லுமென்றும், அவன் தேடிய பொருள் நல்ல அறத்திற்கே உபயோகப் படுமென்றும், அவ்விதம் தன் முயற்சியால் பொருளைச் சம்பாதிக்கின்ற அவன் ஐம்புலன்கள் சூரத்தம் மனைவியினிடத்து இன்பம் துய்க்க எண்ணுவானாயினும் அவனைத் தன் வழி நிற்கச் செய்து தான் அவன் வழிச் செல்லா னாய் இருப்பன் என்றும், அவ்விதம் பெண்வழிச் செல்லாத அவன் முதுமைப் பருவத்தில் அல்லாமல் பெண்ணை விட்டுப் பிரியக் கூடாத இளமையப் பருவத்தும் பெண்வழிச் சென்று இன்பம் துய்த்து பேதைமை அடைய மாட்டான் என்றும் அறிந்தோமென் றனர். அது கேட்ட மாணக்கர், “பெண்வழிச் சென்று பேதைமை அடையாத ஒருவன் பெண்ணை விரும்புதலும், பெண்ணிற்கு அஞ்சு

* திருக்குறள்—218. † கவி, பாலை—1.

தலும், பென் இட்ட ஏவலிச் செய்தலும் ஆயிவ குற்றங்களுள் செல்லானென்றும், ஏனையோர் செல்வனென்றும், பென்வழிச் சேறல் என்னும் இவ்வதிகாரத்தால் அறிந்தோம். இனிக்குமகத்தால் உண்டாகும் ஏனைய குற்றங்களையும் எடுத்த விளக்கல் வேண்டும்” என்னலும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

92. அதிகாரம்.

வரைவின்மகளிர்.

(பரி.) அல்தாவது தக்கலம் விலகொடுப்பார் யாவார்கும் விற்பதல்லது அதற்கு ஆவார் ஆகாநானென்னும் வகைவிவாத மகளிரது இயல்பு; ஆதலால் தமக்குரிய மகளிரான் வருல் குற்றத்தின் பின் வைக்கப்பட்டது.

விளக்கம்:—அதாவது, தம்முடைய அழகு முதலிய லெக்களை விலகொடுத்து வாய்குவார் யாவாக இருப்பினும் விற்று விடுவது அல்லாமல் அதை விட்டு இவர் தக்கவர், இவர் தகாதவர் என்னும் அளவினை உட்கொள்ளாத காமக்கிழத்தியர்களாகிய பொதுமகளிர் இயற்கையாம். தமக்குச் சொந்தமாகிய மனைவியரால் வரும் குற்றத்தையெல்லாம் எடுத்துக்கூறி இனி இப்பொதுமகளிரது இலக்கணத்தைக் கூற இவ்வதிகாரத்தை இங்கு வைத்தனர் என்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், “பொருள் ஒன்றையே கருதிக் தம் மனத்தை யாவரிடத்தும் செலுத்தும் மாதருக்கு அன்பென்பது உண்டாருமோ?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

911. அன்பின் விழையார் பொருள்விழையு மாய்தொடி
ரின்கொ லிழுக்குத் தரும். [பா

(பரி.) இ-ள். அன்பின் விழையார் பொருள் விழையும் ஆய் தொடியார் = ஒருவனை அன்புபற்றி விழையாத பொருள்பற்றி விழையும் மகளிர்—இன் சொல் இழுக்குத் தரும் = அது கையுறந்தலையும் தாம் அன்புபற்றி விழை

தாராகச் சொல்லும் இனிப்பசொல் அவனுக்குப் பின் இன்னுமையைப் பயக்
கும். ஏ-து.

பொருளென்புழி இன் விசாரத்தாற் றெக்கது. ஆய்த் தொடியின
புடைய சென்றதனும், இனிப்பசொல்லென்றதனும், அவர் கருவி உதப்

வரைவின்களிகள்

561

பட்டது. அச்சொல் அப்பொழுதைக்கு இனிதபேன்ற பின் வறுமை
பயத்தலின், அது கொள்ளற்க வென்பதாம். (க)

விளக்கம் :—ஆபரணத்தால் அழகு பெறச் செய்து தம்
சலத்தைப் பொருள் கருதி எவர்க்கும் கிழிசின்ற பொதுமகளிர்
ஒருவனை அன்புகாணமார்க விரும்புவது இல்லையா தலால், அவ்விதம்
தமக்கு வேண்டிய பொருள்கள் தம் கையில் கிடைக்கும் வரையில்
தாம் மிக அன்போடு புணர்ந்தவராய்ச் சொல்லுகின்ற இனிய சொற்
களின் பொருட்டு அவர்களை விரும்பிற் செல்லுகின்ற ஒருவனுக்
குப் பிறகு அவை துன்பத்தைக் கொடுக்கும் என்று இத்திருக்குறள்
கூறுகின்றது. இதனால், அன்பென்பது சிறிதாயில்லாமல் பொரு
ளொன்றையே கருதித் தம் மேனியை அணி முதலியவைகனால்
அழகு பெறச் செய்து இனிய சொற்களைக் கூறி உயிர்
வாழும் பொதுமகளிரது சொல் அவரோடு புணர்ந்த ஒருவனுக்கு
அப்போது மிக இனிமையைத் தருவது போல் காணப்படினும்,
பொருளை இழந்து வறுமை வருவ்காலத்தாக் துன்பத்தை அடை
விக்குமாதலால், அப்பெண்களது நட்பினைக் கொள்ளுதல் கூடாது
என்று அறிந்தோமென்றனர். அது கேட்ட மாணக்கர், “இவ்வித
தருதியுடையார் தம் நட்பினை விடுதற்கு உபாயம் எம் நாயனார்
என்ன கூறுகின்றனர்?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

912. பயன்றுக்கிப் பண்புரைக்கும் பண்பின் மகளிர்
நயன்றுக்கி நள்ளா விடல்.

(பரி.) இ-ள். பயன் தாக்கிப் பண்பு உரைக்கும் பண்பு இல் மகளிர் =
ஒருவனுக்கு உள்பொருளை அளந்தறிந்த அஃதெய்துத்துணையும் தம்பண்
புடைமை சொல்லும் பண்பில்லாத மகளிரது—நயன் தாக்கி என்னா விடல் =

ஒழுக்கத்தை ஆராய்ந்தறிந்து அவரைப் பொருத்தாது விடுக. ஏ-ற.

பண்பு சொல்லின்க ணல்லது தங்கட்கிடவாமை தோன்றப் 'பண்பின் மகளிர்' என்றும், அவர்க்கு அது சாதிதருமாதல் தூவானேயன்றி அவர் செயலானுமறிந்தென்பார் 'நயன்றுக்கி' என்றும், அவ்வறிவு அவரை விடு தற்கு உபாயமென்பது தோன்றப் பின் 'நன்னாவிடல்' என்றும் கூறினார். (உ.)

விளக்கம்:—ஒருவனிடத்தே உள்ள பொருளின் அளவினை அறிந்து அதற்குத் தக்க அளவாக அப்பொருளை அடையும் வரை

71

562

திருக்குறள் விளக்கம்

யும் தம்முடைய அன்புடைமையெல்லாம் வரக்கால் கூறும் நற் குணமில்லாத பொதுமகளிருடைய ஒழுக்கத்தினை தூலாணும், அது பவ ஞானத்தாலும் அறிந்து அவரைச் சேராத விடுதல் வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, வர்க்களவாகத் தமக்கு உள்ளதாகச் சொல்லும் அன்பு முதலியவைகளைக் கருவியாகக் கொண்டு மயக்கும் ஜாதி தம்முடைய அப்பொதுமகளிரை நன்றாக அறிந்து அவரிடத்துச்சேராத அவரை முற்றவும் விடுதலே உபாயமாகும் என்று அறிந்தோமென்றார். அது கேட்ட மாணுக்கர், "இவ்வீதம் வரக்காலவாகக் கூறி, மனத்தால் வஞ்சித்து நிற்றின்ற அம்மகளிரிடத்த முயங்குகின்ற காலத்த அச்சேர்க்கையானது பொருள் கொடுத்துச் சேருகின்ற ஒருவனுக்கு எவ்வீதமான இன்பத்தைத் தரும்?" என்னனும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

913. பொருட்பெண்டிர் பொய்ம்மை முயக்க மிருட்ட

லேதில் பிணந்தழீஇ யற்று.

[றைய]

(பரி.) இ-ள். பொருட்பெண்டிர் பொய்ம்மை முயக்கம்=கொடும்பா ரை விரும்பாது பொருளையே விரும்பும் பொதுமகளிரது பொய்ம்மையை யுடைய முயக்கம்—இருட்டு அறையில் ஏதில் பிணம் தழீஇயற்று=பிணமெ டும்பார் இருட்டறைக்கண்ணே முன்னறியாத பிணத்தைத் தழுவினாற்போ ளும், ஏ-ற.

பொருட்டுமுயங்கும் மகளிர் கருத்தஞ்செயலும் ஆராயாது சாதியும் பருவமும் ஒவ்வாதான முயங்கும்கால் அவர்குறிப்புக் கூலிக்குப் பிணமெடுப்

பார் காணப்படாததோரிடத்தின்கண் இயைபில்லாததோர் பிணத்தை எடுக்குங்கால் அவர்குறிப்போடொக்குமெனவே, அசத்தால் அருவாசின்னும் பொருணைக்கிப் புறத்தாற்றமுவுவர்; அதனை யொழிகவேன்பதாம். இவை மூன்றுபாட்டானும் அவர்சொல்லும் செயலும் பொய்யென்பது கூறப்பட்டது. (உ)

விளக்கம்:—பொருள் கொடுப்பவர்களை விரும்பாமல் கொடுக்கின்ற பொருளையே விரும்புகின்ற பாதையாத பொய்யாயிப புணர்ச்சியானது பிண மெடுப்பதே தொழிலாகக் கொண்ட பிண மெடுப்பார் ஓர் இருட்டறையில் மூன் எக்காலத்து மறிபாத பிண மென்நீனைத் தழுவிக்க கொண்டால் எவ்விதமோ, அவ்விதமாகும் வரைவின்மகளார் 568

என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், பொருள் ஒன்றினையே தக்களுக்குப் பொருளாகக் கொண்டு ஒருவனுடைய குலம், வயது இவைகளை யெல்லாம் ஒரு சிறிதும் ஆராயாது இழிகுல முகையவனேனும், வயதிற சிறிபனேனும், வயதில் முதியவனேனும், எத்தகுதியுடையனேனும் அவனிடத்தில் முயக்குகின்ற பொதுமகளிர் ஒருவனேடு புணரும்காலத்து அவர்புணர்ச்சியானது கூலிக்குப் பிணமெடுப்பவர் கண்ணால் காணக்கூடாத இருள் நிறைந்த ஓர் இடத்தில் தமக்கு யாதொரு சம்பந்தமுமில்லாத ஓர் பிணத்தினினைத் தழுவி எடுக்க நேருமாயின் எடுக்கின்ற அக்கூலியாளர் அப் பிணத்தை எடுக்குங்கால் மனத்தில் மிகுதியும் அருவருப்புடனே புறத்தில் கூலியின் பொருட்டே ஊக்கித் தழுவுவதுபோலும். ஆதலால், இம் மகளிரும் பொருள் கருதிவந்தவன் எனவேனும் அவனினைத் தழுவிக்க கொண்டாலும் மனத்தன் அன்பு சிறிது மில்லாதவராய் இருப்பர் என்றும் அவரது புணர்ச்சியானது உண்மைப் புணர்ச்சி ஆகாது என்றும் அறிந்தோ மென்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், “மேற்கூறிய மூன்று திருக்குறள்களாலும் அப்பொது மகளிர் பேசும் சொற்களும், செய்யும் செயல்களும், பொய்மை என்று அறிந்தோம். இனி இவ்வித தகுதியுடையாரை எவர் கூடுவர்?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

914. பொருட்பொருளார் புன்னைந் தோயா ரருட்பொரு

ளாயு மறிவி னவர்.

(பரி.) இ-ள். பொருட்பொருளார் புன்னலம் = இன்பமாகிய பொருளை இகழ்த்த பொருளாகிய பொருளையே விரும்பும் மகளிரது புல்லியலைத்தை— அருட்பொருள் ஆயும் அறிவினவர் தோயார் = அருளோடு கூடியபொருளை ஆராய்ந்தசெய்யும் அறிவினையுடையார் தீண்டார். எ-து.

அழகுமயிய ஈங்கும் பொருளெனப்படுதலின், பொருட்பொருள் அருட்பொருளென விசேடித்தார். புன்மை = இழித்தார்த்தே உரித்தாதல். தாம் விரும்புகின்ற அறத்திற்கு அயர்மெய்க்கலம் மறுதலையாகலின், தோயா ரென்பதாம். (ச)

விளக்கம்:—இருவர் புணரும் காலத்து உண்டாகும் இன்ப மாகிய பொருளை விரும்பாமல் பொருளாகிய பொருளையே மனத்

564

திருக்குறள் விளக்கம்

தால் விரும்பும் பொது மகளிருடைய அற்பமாகிய அழகு முதலிய ஈன்மைகளை அருளென்பதே பொருள் என்று உணர்ந்த அருட் பொருளையே ஆராய்ந்து தாம் செய்யும் செயல்களைச் செய்கின்ற பேரறிவினை உடையவர் அவர் தனை விரும்பித் தீண்டமாட்டார் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் உலகத்து மக்கள் விரும்பு வனவாகிய அறம், பொருள், இன்பம், ஹீடாகிய ஈன்கு பொருள் களுள் பொருட் பொருளையே உயர்வாகக் கொண்டு வஞ்சித்துப் பொருள் தேடும் பொதுமகளிரது அழகு முதலியவைகளைக் கண்டு அருட்பொருளையே பெறுகின்றது என்று கொண்டு அவ்வருள்வழி நடக் கும் பேரறிஞர் தம் அறத்திற்கு இடைபூறு செய்யும் அயர் மெய் யின் ஈலம் கொண்டு அவரிடத்துச் சேராஅன்றும், அற்ப அறி வினை உடையவரே அவர் சொல், செயல் முதலியவைகளில் மயங்கி அவரைப் புணர்வரென்றும் அறிந்தோமென்றனர். அதனேட்ட மாணுக்கர், “பேரறிவாளர் எவ்விதம் அவரது அற்பமாகிய அழகு முதலியவைகளை இகழ்த்து நீக்குகின்றனர்? அவ்வறிவுடையோர்க்கு உள்ள ஆற்றல் என்ன?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

915. பொதுநலத்தார் புன்னலந் தோயார் மதிநலத்தின் மாண்ட வழிவி னவர்.

(பரி.) இன். மதிசலத்தின் மாண்ட அறிவினவர் = இயற்கையாயி மதி
 கன்மையான் மாட்சிமைப்பட்ட செயற்கையறிவினையுடையார் - பொது கலத்
 தார் புன்னலம் தோயார் = பொருள் கொடுப்பார்க்கெல்லாம் பொதுவாய
 ஆசையினையுடைய மகளிரது புல்லிய கலத்தைத் தீண்டார். ஏ-று.

மதிசன்மை = முற்பிறப்புக்களிற் செய்த கல்வினைகளான் மனத்தெளி
 ளுடைத்தாதல். அதனான்திக் கல்வியறிவு மாட்சிமைப்படாமையின் 'மதி
 கலத்தின் மாண்டவறிவினவர்' என்றும், அவ்வறிவுடையார்க்கு அவராசை
 யது பொதுமையும் மெய்க்கலத்தது புன்னமையும் விளங்கித் தோன்றலின்
 'தோயார்' என்றல் கூறினார். (6)

விளக்கம்: - இயற்கையாகவே தமக்கு உள்ள அறிவின் மிகு
 தியோடு மாட்சிமைப் பட்ட செயற்கை அறிவினையும் உடையபெரி
 யோர் பொருள் கொடுப்பவர் எவராயினும் அவர்களுக்கெல்லாம்
 பொதுவாகவே மிக ஆசை உடையவர் போல் கூடிக்கும் பொது

வரைவின்மகளிர்

565

மகளிரது அற்ப அழகு முதலியவைகளைக் கண்டு அவரைத் தீண்ட
 மாட்டார் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், முன்
 பிறப்புக்களில் செய்த கல்வியின் பலனான்தெளிந்த மனத்தினையும்,
 இயற்கை அறிவினையும், அதனோடு செயற்கையாகிய கல்வி அறி
 வினையும் பெற்றான அப்பேரறிவாளர் அவ்வறிவால் உண்மையும்,
 பொய்மையும் உணரவல்லவராதலால், அப்பொதுமகளிர் பொய்யாக
 உணர்ந்தும் அவர் ஆசையின் தன்மையையும் அவர்கள் தேகத்தின்
 மேனியையும் கண்டியாரும் மயக்குகின்ற அத்தேகத்தைத் தாம்
 தீண்டி முயக்க மாட்டாரென்றும், அவ்விதம் அல்லாதாரே அப்
 பொதுமகளிரது மயக்க வலையில் சிக்கி மயங்கிப் போவரென்றும்
 அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், "மயக்க அறிவினை
 உடையவர் தம் மகளிரை விட்டு அப்பொதுமகளிர் புன்னலத்தை
 யிலை கொடுத்த ஏன் தீண்டுகின்றனர்?" என்றதும், ஆசிரியர் கூறு
 வாராயினர்.

916. தந்நலம் பாரிப்பார் தோயார் தகைசெருக்கிப்

• புன்னலம் பாரிப்பார் தோள்.

(பரி.) இ-ள், தகை செருக்கிப் புன்னலம் பாரிப்பார் தோள் = ஆடல் பாடல் அழகென்பனவற்றால் களித்துத் தம்புல்லிய கலத்தை விலைகொடுப்பார் யாவர்மாட்டும் பரப்பும் மகனிர்தோளினி—தம் கலம் பாரிப்பார் தோயார் = அறிவொழுக்கங்களானுய தம்புகழை உலகத்துப் பரப்புதற்குரிய உயர்ந்தோர் தீண்டார்; (எ - து.)

ஆடல் முதலிய மூன்றுமுடைமை அவர்க்கு மேம்பாடாகலின் 'தகை' என்றும், தோயின் அறிவொழுக்கங்கள் அழியுமாகலின் அவற்றால் புகழ்ப்பாப்புவார் 'தோயார்' என்றும் கூறினார். தக்கலமென்புழி கலம் ஆகுபெயர். இவை மூன்றுபாட்டானும் அவரை உயர்ந்தோர் தீண்டாசென்பது கூறப்பட்டது.

விளக்கம்:—உலகத்தாரால் விரும்பப்படும் ஆடல் பாடல் அழகு என்று கூறும் கருவியைக்கொண்டு தமது அற்பமாகிய இன்பத்தினி விலைகொடுத்து வாங்குவோர் பாவர்க்கும் விற்கும் பாதையர் தோளினி அறிவு ஒழுக்கங்களால் தம் புகழைப் பரப்பவேண்டிய தருதி யுடையவர் சேரமாட்டார் என்று இத்திருக்குறள் கூறியின்றது. இதனால், பொது மகனிர ஆடவரை மயக்குவது ஆடல்,

566

திருக்குறள் விளக்கம்

பாடல், அழகு, என்பனவற்றினின்றும், அவ்வாடல் பாடல் அழகு என்பனவற்றை விரும்பித் தமக்கு உரிய மகனிரையும் விட்டு அவர் மயக்கத்தில் சிக்கிப் பொருளையும் செடுத்துப் புகழையும் இகழ்ந்து, ஊனியும் அறிவிலாதார் இழப்பாரென்றும், எனைய அறிவு ஒழுக்கங்களால் இம்மைப் பயனாகிய தம்முடைய புகழைப் பரப்ப என்னிய பெருத்த அறிவினையுடையோர் அப் பொதுமகனிரைத் தீண்டாரென்றும் அறிந்தோ மென்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், "உயர்ந்தோர் அப் பொதுமகனிரைத் தீண்டாசென்பதை மேற்கூறிய மூன்று திருக்குறள்களாலும் அறிந்தோம். ஆயின் அப் பொதுமகனிரை விரும்பும் புல்லறிவாளர் எவ்விதம் மயக்குகின்றனர்? அதற்குக் காரணமென்ன?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

917. நிறைநெஞ்ச மில்லவர் தோய்வர் பிறநெஞ்சிற்

பேணிப் புணர்பவர் தோள்.

(பரி. இ-ள். செஞ்சின் பிற பேணிப் புணர்பவர் தோள் = செஞ்சினுற் பிறவற்றை ஆசைப்பட்டு அவை காரணமாகக் கொடுப்பாரை மெய்யாற் புணரும் மகளிர் தோள்களை—நிறை செஞ்சம் இல்வவர் தோய்வர் = நிறை யாற்றிருந்திய செஞ்சமில்லாதார் தோய்வர்; (6 - 2).)

பொருளும் அதனாற் படைக்கப்படுவனவும் விரும்பும் செஞ்ச அவற்றின் மேலதாகலின், புணர்வது உடம்புமாதிரி மென்பதறிந்து அதவழி ஓடாது நிற்கும் செஞ்சினையுடையார் தோயாமையின், அஃதிவார் 'தோய்வர்' என்றார்.

விளக்கம்:—மனத்தினிடத்தே பொருளையும் அப்பொருளி னால் உண்டாகும் பணி முதலியவற்றையும் அடைய ஆசைகொண்டு அவைகாரணமாகத் தமக்குப் பொருள் கொடுக்கின்றவர்களை மனத் தால் விரும்பிப் புணராத உடம்பு ஒன்றினால் மாத்திரம் புணர்ந்து நிற்கும் பொதுமகளிராய் பெண்களுடைய தோள்களை நிறை என் னும் நிபதியால் திருந்திய மனத்தையடையாதவரே பொருந்துவர் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் பொது மகளிர் தம் மிடத்தே வரும் ஆடவரைப் பொருள் ஒன்றையே கருதி அவரை மிக விரும்புவார் போல் ஈடித்துத் தேக மொன்றினை மாத்திரம் அவர்க்கு இன்பத்தின் பொருட்டாகக் கொடுத்துப் புணரும்

வரைவின்மகளிர்

567

காலத்தும் தம் மனத்தினை இனிப் பொருள் கொடுத்துப் புணர வரும் ஏனையோர் வருகையையும் காலத்தையும் நோக்கிச் செலுத் தவாராதலால் இவ்விதம் மனத்தில் அன்புகொள்ளாத மகளிரைப் புணர்ந்து இன்பத்தைப் பெறுபவர் தம் மனத்தை நல்லவழியில் செலுத்தாத புண்மக்களே யாவர். ஏனெனின்? வறுமையை அடைந்து தன்பத்தை எய்தி, புகழினைப் போக்கு, மறுமை இன் பத்தையும் இழக்கும் ஊழ்வலியினையும் உடையாராதலால் அவரைப் பொருந்துகின்றாரென்றும் அவ்விதமில்லாத நல்லறிஞர் அவரைப் புணராரென்றும் அறிந்தோ மென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் மனத்தினிடத்தே திருத்தமடையாதவர் பொது மக ளிரை விரும்பும் காலத்த அப்பொதுமகளிரிடத்து உண்டாகும் விருப்பம் அவர்க்கு எவ்விதமாக இருக்கும்?" என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

918. ஆயு மறிவின ரல்லார்க் கணங்கென்ப

மாய மகளிர் முயக்கு.

(பரி.) இ-ள். மாய மகளிர் முயக்கு=உருவொற்செய்களான் வஞ்சித் தலை வல்ல மகளிரது முயக்கத்தை—ஆயும் அறிவினர் அல்லார்க்கு அணங்கு என்பது=அவ்வஞ்சனை ஆராய்ந்தறியுமறிவுடையார்க்கு அணங்குதாக் கென்று சொல்லுவார் தாலோர்; (எ - து.)

அணங்கு=காமநெறியான் உயிர்கொள்ளும் தெய்வமகன். தாக்கு= திண்டல். இவ்வருவகத்தான் அம்முயக்கம் முன் இனிதுபோன்ற பின் உயிர் கோடல்பெற்றும். இது தாலோர் தணிவென்பதுதோன்ற அவர்மேல்வைத் தக் கூறினார். அப்பெயர் அடாய்கிலியான் வந்தது. (அ)

விளக்கம்:—தம்முடைய உருவத்தாலும், சொற்களாலும், செயல்களாலும் வஞ்சிக்கும் வல்லமையுடைய பொது மகளிருடைய புணர்ச்சியானது அவ்வஞ்சகத்தினை ஆராய்ந்து அறியும் அறிவு இல்லாதார்க்கு அணங்கு என்னும் காம நெறியால் ஒருவன் உயிரைக் கொண்டு கொள்ளும் தெய்வமகன் திண்டுவது போல் இருக்குமென்று தால் வல்லவர்கள் சொல்லுவொன்று இத்திருக்குறள் உறுதிப்படுத்தி இதனால், மணத்தால் விரும்பாது தம்முடைய தேகத்தின் அழகினாலும், வஞ்சகமாயிடுவ சொற்களாலும் உடலி

568

திருக்குறள் விளக்கம்

ரண்டு உயிர் ஒன்று என்பது போல் புணருகின்ற புணர்ச்சியால், வருகின்ற எவரையும் வஞ்சிக்கவல்ல பொதுமகளிரது வஞ்சகத்தை அறிந்த கொள்ளும் தன்மை இல்லாதவர்கள் காமநெறி கொண்ட உயிரைக் கொண்டு கொள்ளுகின்ற தெய்வமகன் என்பான் திண்டினால் திண்டப்பட்ட அவ்வுயிர் அவனை உடலால் புணராமலே மணத்தால் புணர்ந்த போதிலும் எவ்விதம் காண்குரளன் உடல் மெலிந்து உறுதி கெட்டுப் போய் விடுமோ? அதுபோல், மணத்தால் புணராத இப் பொதுமகளிரைத் தேய்ந்து, தேய்ந்த அவ்வுடலின் வன்மை கெட்டு நோய்முதலிய கொண்டு ஊழ்வகிக்குத் தக்க அளவாக இறந்துவிடுவர் என்று அறிந்தோ மென்றனர். அதனேட்ட மாணக்கர், “இவ்விதம் அறிவிலாதார் பொதுமகளிரது சேர்க்கையால் இன்பத்தை அடையாமலே உயிர் இழப்பொன்று அறிந்தோம். ஆயினும் அப்பொது மகளிரது இன்பத்தை விரும்பி அவ

ரேரேடு கூடியுள்ளவரையில் அவரது வாழ்க்கையானது எவ்வித மிருக்கும் என்பதையும் அறிய விரும்புகின்றோம்” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

919. வரைவிலா மாணியையார் மென்றோள் புரையிலாப் பூரியர்க ளாமு மளறு.

(பர்.) இ-ள். வரைவு இலா மாண் இழையார் மென்றோள் = உயர்ந்தோர் இழிந்தோரென்னுது வினிகொடுப்பார் யாவரையும் முயங்கும் மகனிரது மெல் வியதோள்சன்—புரை இலாப் பூரியர்கள் ஆறும் அளறு = அக்குற்றத்தை யறியும் அறிவில்லாத கீழ்மக்கள் புகழ்முத்து கிரயம்; (ச - த.)

உயர்ந்ததேதவாகலின், 'புரை' எனப்பட்டது. சாநியானிழிந்தாரி னீக்குற்றஞ் 'புரையிலாப்பூரியர்கள்' என்றும், அவர் ஆழ்ந்ததே உருவ முதலிய மூன்றுமென்பததோன்ற 'மாணியையார் மென்றோள்' என்றும், 'அயர்க்கு அளற்றிஷ யிடையின்றிப் பயக்குமென்பது தோன்ற உருவக மாக்கியும் கூறினார். (க)

விளக்கம்:—இவர் உயர்ந்தவர், இவர் இழிந்தவர் என்று சிறி தும் மணத்துக் கொள்ளாது தமக்குக் கொடுக்க வேண்டிய வினிக் கொடுத்து நிற்பவர் என்கையும் புணரும் பொது மகனிரது மென்மையாகிய தோள்கள் அக்குற்றத்தை அறிவாத அறிவில்லாத

வரைவின்மகளிர்

569

கீழ்மக்கள் புகுந்து அழுத்துகின்ற காகத் தன்பம் பேரல் இருக்கும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், பொது மகனிரது இயற்கை எஞ்சுலத்தவரேனும் தம்மினும் மூத்தாரேனும், தம்மி னும் இனியாரேனும், நோய் கொண்டவரேனும் அவரிடத்து உள்ள குற்றங்களை நோக்காது பொருள் ஒன்றையே கருதி புணர்வதென்றும், அவ்விதம் புணருகின்ற அம்மக்கையாது ஆடல், பாடல், அழகு என்பனவற்றால் அறிவிலாத மக்கள் மயங்கி அம்மயக்க அறிவால் அவரைப் புணர்ந்தார்ஊராயின் அப்புணர்ச்சியின் பயன் பெரியதோர், காகத்துன்பமாகவே இருக்கும் என்றும் அறிந்தோம். ஆதலால் பொருள் கொடுத்துப் புணர்ச்சியை விரும்பியும், அப்புணர்ச்சியானது எண்ணிய இன் பத்தைத் தாராது துன்பத்தையே தரும் என்று உணர்ந்தோம்

என்றனர். அதகேட்ட மாணாக்கர் "இவ்விதம் இவரது நட்பைக் கொண்டார்க்கு, இம்மையில் எதுவாரும்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

920. இருமனப் பெண்டிருங் கள்ளுங் கவறுந்
திருநீக்கப் பட்டார் தொடர்பு.

(பர்.) இ-ள். இருமனப் பெண்டிரும் கள்ளும் கவறம்=கவர்ந்த மனத் திணையுடைய மகளிரும் கள்ளும் குதமென இம்முன்றும்--திரு நீக்கப்பட்டார் தொடர்பு=இருமகனாற் றறக்கப்பட்டார்க்கு ஈட்டி, 6-து.

இருமனம்=ஒருவனோடு புணர்தலும் புணராமையும் ஒரு காலத்தேயு டைய மனம். கவறு—ஆகுபெயர். ஒத்தருற்றத்தவாகலின், கள்ளும் குதம் உடன்கறப்பட்டன. உடனாலாரும் இக்கருத்தான் விதனமென உடன் கூறினார். வருகின்ற அதிகாரமுறைமையும் இதனானறிக. திணைவிரா யெண்ணிய வழிப்பன்மைபற்றி முடிபுகோடலின், ஈண்டு அஃறிணையாற் கொண்டது. திரு நீக்கப்பட்டமை இக்குறிகளான் அறியப்படுமென்பதாம். இவை காண்கு பாட் டாலும் சேர்வார் இழித்தோரென்பது கூறப்பட்டது. (வ)

விளக்கம்:—வஞ்சக மனத்திணை உடைய பொதுமகளிரும் கள் ளும், குதம் என்று சொல்லப்படுகின்ற இம்முன்றும் திருமகனாக் வேண்டாமென்று நீக்கப்பட்டவர்களுடைய ஈட்டி ஆகும் என்று

570 திருக்குறள் விளக்கம்

இத்திருக்குறள் கூறகின்றது. அதாவது, பொருள் கருதி ஒருவ னோடு புணர்ந்த கொண்டிருந்தாலும் அப்புணருகின்ற பொது மகளிருடைய மனமானது அக்காலத்தேயே வேறு ஒருவன் மீது பொருள் கருதிச் செல்லுகின்றது ஆகலால் அவர் மனத்தை இரு மனமென்றும், அவ்விதம் புணர்ந்தவர்க்கு இன்பம் தராத வறுமை யிணையும் துன்பத்தையும் உண்டுபண்ணுகின்ற அப்பொது மகளிர்க் குச் சமாணமாக கள், குத என்னும் இரண்டினையும் ஒன்று சேர்த்து அம்முன்றினையும் திருமகனாக் நீக்கப்பட்டாரது ஈட்டி என்று கூறி

னர். இம் மூன்று குற்றங்களையும் உடையவர் வறுமை அடைந்து இம்மைப் பயனாகிய புகழினையும் இழந்து, மறுமைப் பயனாகிய தேவபோகத்தையும் இழப்பர் என்னும் குறிப்பை அறிவிக்க வேண்டி வரைவின்மகனிரைப்பற்றி கூறி முடிக்கவேண்டிய இவ் வதிகாரத்துக் கடையில் உள்ள இத்திருக்குறளில் ஏனைய இரண்டு அதிகாரங்களாகிய கள்ளுண்ணாமை, குது என்பன இரண்டிற்கும் தோற்றுவாய்ச் செய்தனர் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “காமத்தால் வரும் ஈட்டின் தகுதிகளில் ஒன்றாகிய வரைவின் மகனிரைப்பற்றி அறிந்தோம். இனித் தோற்றுவாய் செய்த இரண்டினும் கள்ளுண்ணாமையைப் பற்றியும் அறிவித்தல் வேண்டும்” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

93. அதிகாரம்.

கள்ளுண்ணாமை.

(பர்.) இனி ஒழுக்கமும் உணர்வு மழித்தற்கண் அவ்வரைவின்மகனிரோ டொப்பதாய கள்ளின யுண்ணாமையது நிறப்பு எதிர்மறைமுகத்தாற் கூறுகின்றார்.

விளக்கம் :—அதாவது ஒருவனது ஒழுக்கத்தையும், அறிவினையும் அழிக்குமிடத்தே அப் பொதுமகனிரோடு ஒப்பாக இருக்கும் கள்ளினக் குடிபாடையினது நிறப்பின எதிர்மறைமுகத்தால் சொல்ல ஆரம்பித்தனர் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “கள்

கள்ளுண்ணாமை

571

ணுண்பாது தகுதியை ஒன்றன்பின் ஒன்றாகக் கூறல் வேண்டும்” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

931. உட்கப் படாஅ ரொளியிழப்ப ரெஞ்ஞான்றுங்
கட்காதல் கொண்டொழுது வார்.

(பர்.) இ-ள். கட்காதல் கொண்டு ஒழுதுவார் = கள்ளின்மேற்பாதல்

செய்தொழுமுதலாள்—எஞ்ஞான்றும் உட்கப்படாள் = எஞ்ஞான்றும் பகைவா
 னஞ்சப்படாள்—ஒளி இழப்பாள் = அதுவே யன்றி முன்னெய்யி நின்று ஒளியி
 னையுமிழப்பாள். ௭-ற.

அறிவின்மையால் பொருள் படை முதலிய நூற்ற பெரியராயகாலத்
 தம் பகைவர் அஞ்சார், தாழ்முன்னோர் வெய்யிடுமன்ற ஒளியினையும் துறழற்
 பாட்டான் இழப்பவென்பதாம் துறையாண்டாறும் அரசு இயிதசெல்லா
 தென்பது இதனாற் கூறப்பட்டது. (௩)

விளக்கம்:—கள்ளினை உண்ண ஆகார கொண்டு உண்டு அக்
 கள்ளின் வழி ஒழுக்கும் அரசாரைவர் எக்காலத்தும் பகைவரால்
 அஞ்சக்கூடிய மதிப்பினை அடையமாட்டா என்றும், அதுவல்லா
 மதும் இவருடைய பெரியோரால் இவரது குடியானது முன்னர்
 அடைந்திருந்த மதிப்பினையும் இழந்து விடுவொன்றும் இத்திருக்
 குறள் கூறுகின்றது. ஏனெனின்? பொருள், படை முதலிய
 துணைக் காரணங்களெல்லாம் கொண்டு மிகுதியும் பலமுடைய
 அரசாரிருந்தும் கள்ளினை உண்ணும் காலத்து அறிவினை
 இழக்கின்றார் ஆதலால், அக்காலத்து அவரைச் சலபமாக
 வென்று விடுதல் கூடும் என்ற பகைவர் எண்ணுவாராதலால்
 பகைவர் அஞ்சாரொன்றும், கள் முதலியவை உண்ணாது மற்
 றைய அரசர்களால் புகழப்பட்டிருந்த தம் முன்னோர் தேடிய
 மதிப்பினையும் பலர் இகழ்ச்சியால் இழந்து விடுவொன்றும், இவ்
 விதம் பகைவர் அஞ்சாமையாலும், முன்னர் தேடிய மதிப்பை
 இழந்தலாலும் இவ்வாசானது நன்றாக நடவாதென்றும் அறிந்தோ
 மென்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், “ஒருவன் தன் பொருள்
 கொடுத்தக் கள்ளினை உண்ட காலத்து உண்டஅவனை எவ்வித
 தகுதியுடையர் இகழ்ந்த பேசுவர்?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறு
 வாராயினர்.

572

திருக்குறள் விளக்கம்

922. உண்ணற்க கள்ளி யுணியுண்க சான்றோரா
 னெண்ணப் படவேண்டா தார்.

(பரி.) இன். கள்ளி உண்ணற்க = அறிவுடையாரினார் அஃதிலாதற்கு
 ஏதுவாய கள்ளினை உண்ணாதுறழிக, —உணியல் சான்றோரால் எண்ணப்பட
 வேண்டாதார் உண்க = அன்றியே உண்ணல் வேண்டுவார் உணாயின், ௩ல்
 லோரால் எண்ணப்படுதலை வேண்டாதார் உண்க. ௭-ற.

பெறுதற்கரிய அறிவைப் பெற்றவைத்தும் கள்ளா னழிந்துக்கொள்
வாரா இயல்பாகவே அஃதில்லாத விலங்குகளுடனும் எண்ணாராகவின்,
'சான்றோர னெண்ணப்பட வேண்டாதா ருன்ச' என்றார். (உ)

விளக்கம் :—அறிவுடைபவராய் உள்ளோர் அவ்வறிவினை
இழந்தற்குக் காரணமாகிய கள்ளினை உண்ணாது ஒழிதல் வேண்டு
மென்றும், அவ்வாற அல்லாது அக்கள்ளினை உண்ண எண்ணல்
கொண்டிருப்பவர் எவரேனுமிருப்பாரின் கல்லறிவினை உடைய
வரால் மதித்தலை வேண்டாதவரே உண்ணாதல் வேண்டுமென்றும்
இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, முன்னே கள்ளினைப்
பயனூல் அறிவு அடைந்திருத்தும் கள்ளினாலே மயங்கி அவ்வறி
வினை இழந்துவிடுகின்றவர்களை அவ்விதம் கள்ளாண்டு மயங்காத
செயற்கை அறிவற்ற மிருகங்களோடு ஒப்புமையாக உலகத்துள்
ளார் என்னுதலில்லை என்றும், அதனூல் உயர்ந்த ஒழுக்கத்தைக்
கொண்ட சான்றோர் ஒருபொருளாக மதிக்கப்படவேண்டாதாரே
கல்லறிவினைப்போக்கி பலதன்பங்களையும் உண்டுபண்ணும் கள்ளினை
உண்ணாதல் வேண்டும் என்றும் கூறியதாயிற்று என்றனர். ஆதலால்
தம் பொருள் கொடுத்துக் கள்ளினை உண்பாரேனும், யாதொரு சம்
பந்தமுயில்லாத அபலவர் தம் அறிவாமையை நோக்கி இகழ்ந்து,
பேசுகள் என்பது பெற்றோரும் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர்,
“கள்ளாண்பார் சான்றோரால் ஒரு பொருளாக மதிக்கப்படார்
என்று கூறினீர். ஆயின், அவரது சுற்றத்தவரால் மதிக்கப்படு
வரோ?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

988. ஈன்றாண் முகத்தேயு மின்னாது லென்மற்றுச்

சான்றோர் முகத்துக் களி.

(பரி.) இன். ஈன்றாண் முகத்தேயும் களி இன்னாது=பாதசெய்யினும்
உவக்குத்தாய் முன்பாயினும் கள்ளாண்டு களித்தல் இன்னதாம்;—மற்றுச்

கள்ளாண்ணாமை

578

சான்றோர் முகத்த என்=ஆனபின், குற்றம் யாதும்பொருத சான்றோர்
முன்பு களித்தல் அவர்க்கியாதாம். ஏ-று.

மனமொழிமெய்கள் தம்வயத்தவன்மையான் ஈணழியும்; அழியவே,

சுற்றுக்கும் இன்னொதாயிற்ற; ஆயின், கன் இருமையுள் செடுத்தவரித்த
 சேய்மைக்கண்ணே கடியுஞ் சான்றோர்க்கு இன்னுதாதல் சொல்லவேண்டு
 மோ வென்பதாம். (க)

விளக்கம்:—எவ்வித காரியத்தைச் செய்யினும் அதற்காக
 வெறுக்காத மகிழ்ந்த தாய் முன்னே ஆயினும் கள்ளினை உண்டு
 அறிவு மயக்குதல் துன்பமுடையதாகும் என்று கூறின, ஓர் குற்
 தத்தினையும் தாம் செய்யாது பிறர் செய்த கீரலத்தும் பொறுத்துக்
 கொள்வதற்கும் மனம் கொள்ளாத கல்வோர் முன்பு கள்ளுண்டு
 களித்தல் அவர்க்கு எதுவாக இருக்கும் என்று இத்திருக்குறள்
 யினாயுதின்றது. இதனால் கள்ளுண்பான் ஒருவனுக்கு மனம், வாக்கு,
 காயமாகிய மூன்றும் தன் வசமில்லாமல் போய்விடுமாதலால் அவ்
 வாறு போய்விட்ட காலத்த ஒருவனுக்கு இருக்கவேண்டிய காண
 மென்றும் தூண் அழியும். அத்தூண் அழியவே தண்ணீர் காந்
 துக்கொள்ள இருந்த உள்ளடை முதலியவை குலியும். இவ்விதம்
 ஓர் சிறிய ஆடையே இல்லாது தாய் முன்னர் நிற்பானாயின் தான்
 பெற்றுவளர்த்த மகனாயினும் தருணப்பருவத்த ஆடையற்ற நிற்கும்
 அத்தகுதியைப் பார்ப்பதற்கு மனம் கொள்ளாள் ஆதலால், தாயும்
 வெறுப்பளென்றும், அத்தாய்மார் உள்ளும் ஏனைய கைத்தாய்
 செவிலித்தாய் என்று உலகம் மயங்காவிதம் பெற்றெடுத்த தாய்
 என்று அறிவித்தற்கு சுற்றுவின்றும் விதந்த கூறியதுடன் அவ்
 விதம் நற்றாயாகிய சுற்றாளும் வெறுக்கப்படுகின்ற கள்ளினை
 இது இய்மை, மறுமை ஆகிய இரண்டையும் கெடுக்கக் கூடியது
 என்று அறிந்த வெரு தூத்தில் காணு முன்னரே வெறுத்து
 ஓடுகின்ற நற்குணங்களமைந்த சான்றோர்க்கு அக் கள்ளுண்
 டல் துன்பமாதல் சொல்லுதலும் வேண்டுமோ என்று கூறு
 வதால் கள்ளுண்பான் ஒருவனைச் சான்றோர் மாத்திரமல்லாமல் சுற்
 ரத்தவர் பாவரும் இகழ்ந்தே கூறவர் என்பது அறிந்தோம்
 என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “கள்ளை ஒருவன் உண்பானு
 யின் முதலில் அவன் இழக்கின்ற சாம்பு எது?” என்னதும், ஆசிரி
 யர் கூறவாராயினர்

574 திருக்குறள் விளக்கம்
 924. நானென்னு நல்லாள் புறங்கொடுக்குங் கள்ளென்
 பேணுப் பெருங்குற்றத் தார்க்கு. [ஊம்

(117.) இ-ன். கள் என்னும் பேணுப் பெருங்குற்றத்தார்க்கு=என் னென்று சொல்லப்படுகின்ற யாவரும்மீடும் மக்க குற்றத்தினையுடையாரை= நான் என்னும் கல்லாள் புறங்கொடுக்கும்=நானென்று சொல்லப்படுகின்ற உயர்ந்தவன் நோக்குதற்கஞ்சி அவர்க் தெளிமுத மாகான். 6-று.

காணுதற்குமஞ்சி உலகத்தார் சேய்க்கைக்கண்ணே சீங்குவாகவன் 'பேணு' என்றும், பின் ஒருவாற்றினும் கழுப்பப்படாமையிற் 'பெருங்குற்றம்' என்றும், இழிந்தோர்பாசில்லாமையின் 'கல்லாள்' என்றும் கூறினார். பெண் பாவாக்கியது வடமொழிமுறைமைபற்றி. இவை மூன்றுபாட்டானும் ஒளி யிழத்தற்காரணம் கூறப்பட்டது. (A)

விளக்கம்:--எவராலும் இகழப்படுக கள் என்று உலகென்ற சொல்லப்படுகின்ற பெரியதோர் குற்றத்தினை உடையவரிடத்து நான் என்று கூறப்படும் உயர்ந்தவன் அக்கள்ளுண்டாரைப் பார்ப்பதற்கஞ்சி அவர்க்கு எதிர்முகமாக வரமாட்டான் என்று இத்திருக்குறள் கூறியின்றது. இதனால், கள்ளுண்ட ஒருவனை உலகத்தவர் பார்த்தவாடனே தூரத்திலேயே அவன் எதிர் தோன்றாமறைந்து கொள்வது இயல்பு ஆதலால் அவ்வாறு ஒருவராலும் விரும்பப்படாததாயும் ஒருமுறை உண்டார்க்குப் பின்னொருகாலும் போக்கிக் கொள்ளக் கூடாத பெருங் குற்றமுடையதாயும் தன்னை உண்டா னுக்கு அறிவு மயக்கத்தால் காணமென்பதே எக்காலத்தும் இல்லாமல் செய்வதாயும் உள்ள கள்ளுண்டல் ஒருவனுக்கு இருக்கவேண்டிய நற்குணங்களாகிய அன்பு, நான், ஒப்புரவு, கண்ணோட்டம், வாய்மை என்று சொல்லுகின்ற ஐந்து கல்ல குணங்களுள் முதலாவதாகிய காணத்தைப் போக்கிப் பழிபாவங்களைச் செய்யத் தூண்டும் என்றனர். ஆதலால் நற்குணங்களில் முதலாவதாகிய காணத்தை இழந்துவிடுகின்றான் என்பவர், "நானென்னும் கல்லாள் அவனைதீர் வாரான்" என்று நான் என்பதை ஒரு பெண்ணுக்கிக் கூறினார் என்ற அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், "இவ்விதம் தம்பொருளையும் கொடுத்த இவ்வித நிய காரியத்தினை உலகோர் ஏன் செய்கின்றனர்?" என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

மெய்யறி யாமை கொளல்.

(பரி.) இ-ள். பொருள் கொடுத் து மெய் அறியாமை கொளல் = ஒருவன் விலைப்பொருளைக் கொடுத்துக் கள்ளாற்றானக்கு மெய்ப்மறப்பினைக் கொள்ளுதல்—கை அறியாமை உடைத்து = அவன்பழவினைப்பயனைய செய்யதற்பா மையைத் தனக்குக் காணமாகவுடைத்து. ஏ-று.

தன்னையறியாமை சொல்லவே, ஒன்றினை யாவமுறியாமை சொல்லல் வேண்டாமாயிற்று. கை அப்பொருட்டாதல் “பழனுடைப்பெருமீம் வீழ்நெனக் கையற்று” என்பதனுறு மறிக. அறிவார் விலைகொடுத்து ஒன்றினைக் கொள்ளற்காற் தீய நுகொள்ளாமலின் மெய்யறியாமைகொளல் முன்னை யறியாமையான் பக்ததென்பதாம். (டு)

விளக்கம்:— ஒருவன் தன் பொருளை விலையாகக் கொடுத்து வாங்கி உண்ட கள்ளினால் தனக்குத் தேகத்தினிடத்து யாதொரு நினைவுமில்லாமல் செய்து கொள்ளுதல் அவனது முன்னைய வினைப் பயனால் செய்யவேண்டுவதனை அறியாமையாகிய காரணத்தைத் தனக்குக் காணமாக உடையவனாகின்றான் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அந்வுடைய ஒருவன் எதேனுமொன்றனை விலைகொடுத்து அப்பொருளது பயனைக்கொள்ள விரும்பிய காலத்து, தீமையாகிய பயனைத்தரும் பொருளைக் கொள்ளாதுகலால் இவ்விதம் அறிவின்மையால் தன்னைத் தான் அறியாது செய்து கொள்வதாகிய மெய்ப்மறப்பினை விலை கொடுத்து வாங்குதல் முற்பிறவிகளிலே செய்த தீவினையின் பயனால் வந்ததென்றே கொள்ளுதல் வேண்டும். ஆதலால் இவ்வித தீமையாகிய கள்ளுண்டலைச் செய்வது முன்பொத்த தீவினையின் பயனையாகும் என்றனர். அது கேட்ட மாணக்கர், “இவ்விதம் கள்ளுண்டு மெய்ப்மயங்குகின்ற அற்பகை உலகோர் என்னென்று கூறுவர்?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

926. துஞ்சினார் செத்தாரின் வேறல்ல ரெஞ்ஞான்று நஞ்சுண்பார் கள்ளுண் பவர்.

(பரி.) இ-ள். துஞ்சினார் செத்தாரின் வேறு அல்லர் = உறங்கினார், செத்தாரின் வேறுதலுடையாரேனும், அக்காலத்தறிவின்மையான் வேறென்ப படார்;—கள் உண்பவர் எஞ்ஞான்றும் நஞ்சுண்பார் = அவ்வாறே கள்ளுண்

பார், கஞ்சகன்பாரின் வேறுதலுடையபோலும், எக்காலத்தமறிவின்மையான் வேறெனப்படார், அவர் தாமேயாவர், எ-று.

உறங்கினார்க்கும் கன்றான்பார்க்கும் வேற்றுமை உயிர்ப்புநிற்றல், வேறுதலும் வேறன்மையுமுடைமை காட்டற்கு உவமை புணர்க்கப்பட்டது. இதனை நிரனிறையாக்கி, நிரிக்கப்படுதலால் உறங்கினாரும் கஞ்சகன்பாருமொப்பார், கையிடப்படுதலாற் செத்தாரும் கன்றான்பாருமொப்பொன்று காப்பாரு முளர்; அநிகாசப்பொருள் பின்னதாயிருக்க யாது மியைபில்லாத கஞ்சகன்பார்க்கு உவமைபுணர்த்து கண்டுக்கறல் பயனின்றாகலானும், சொற்கிடக்கை நிரனிறைக்கேவாயையானும், அலிதரையன்மை யறிக. இவையிரண்டுபாட்டானும் அவரதறிவழத்தற் குற்றம் கூறப்பட்டது. (க)

விளக்கம்:—உலகத்து உறங்குகின்றவர்கள் இறந்து போகின்றவர்களிலும் வேறுகிய தன்மை உடையவராயினும் அவ்வறங்குகின்ற காலத்தில் அறிவு இல்லாமையால் வேறு என்று சொல்வதற்கு இல்லாதவராக உள்ளாரென்றும், அது போலவே கன்றான்பாரும் விஷத்தை உண்பவரினும் வேறுகிய தன்மை உடையவரேனும் உண்ட எக்காலத்தம் அறிவில்லாத மயங்குகின்றார் ஆதலால் கஞ்சக உண்பவரினும் வேறு என்ற சொல்லப்படாமல் அக்கஞ்சக உண்பவரே ஆவாரென்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் தாங்குபவர்க்கும், கன் உண்பவர்க்கும் உள்ள வேறுபாடு மூச்சு இருத்தலென்றும், ஆயின் அறிவில்லாமையினால் இறந்தவரு கஞ்சக உண்பவரும் ஆகிய இருவரையும் ஒப்பாரென்றும் எடுத்துக் காட்டியதாயிற்று. ஆதலால் இறந்தவரும் கஞ்சக உண்பவரும் தம் செயலற்றுப் போகின்றாரோ அதுபோல் கன்றான்பாரும் மெய்யற்றது செயலற்று, அறிவிழந்து போவர் என்றும், கன் குடித்தவரைக் காணுங்காலத்து உலகத்தவர் அவரை உயிரோடு கூடி உண்பவராக மதியாரென்றும் அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், “இவ்விதம் அறிவு மயங்கிக் கன்றான்பாரை உலகோர் பழிப்பர் அன்றோ?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

927. உள்ளொற்றி யுள்ளூர் தகப்படுவ ரெஞ்ஞான்றங்
கள்ளொற்றிக் கண்சாய் பவர்.

(பரி.) கள் ஒற்றிக் கள் சாய்பவர் = கள்ளை மறைத்துண்டு அக்களிப
பாற் தம்மறிவு தளர்வார் — உள்ளூர் உள் ஒற்றி எஞ்ஞான்றம் கெப்படுவர் =
கள்ளுண்மை

577

உள்ளூர் வாழ்பவான் உண்ணிகழ்கின்ற நயத்துணர் து எஞ்ஞான்றம் கரு
தல் செய்யப்படுவர். ஏ.று.

உள்ளூர் — ஆகுபெயர். உண்டென்பது அவாய்க்கியான் வந்தது. உய்த்
துணர் தல் = தளர்ச்சியாற் களிப்பினையுணர்ந்து அதனாற் கள்ளுண்ட துணர்
தல். (எ)

விளக்கம்: — யானும் பாராதிதம் ஒருவன் கள்ளினை மறைத்து
உண்டு அம்மயக்கத்தால் தளர்வடைவானேல் அதைக் கண்ட
அவன் வசிக் கும் ஊரில் வாழ்பவர் அவன் அறிவின் தளர்ச்சியால்
அவனிடத்தே உண்டாகின்ற வாக்கு, செயல்களை எல்லாம் கண்
றுக அறிந்து அவன் கள்ளினை உண்டு இவ்விதம் மயக்கு நிற்
கின் றான் என்று அவனைக் காணாதே தாமும் அவனைப் பழித்துச் சிரிப்பர்
என்று இந்நிருத்தரன் கூ. ருகின்றது. இதனால், கள் உண்பவன் ஒரு
வன் எவ்வளவுதான் பிறர் அறியாவண்ணம் கள்ளினை மறைத்து உண்
டானாயினும் அவன் உண்ட கள்ளின்மயக்கமானது அவனை மயக்கச்
செய்வதாய், அம்மயக்கத்தால் மனம், வாக்கு, காயமாய்ப மூன்றும்
தன்வழிநில்லாது தளர்ச்சியை அடைவதாய், அத்தளர்ச்சியைக்கண்டு
இவன் கள்ளுண்டு மயக்குகின்றான் என்று உலகோர் எக்காலத்தும்
சிரிப்பதும் உண்டாகுமென்று அறிந்தோம் என்றனர். அதனேட்ட
மாணாக்கர், "இவ்விதம் கள்ளுண்டபவன் பலராலும் நதைக்கப்படு
வான் என்பது அறிந்தோம். ஆயின், கள்ளுண்பவன் ஒருவன்
கான் கள்ளினை உண்பதற்கு முன் மிக ஒழுக்கமுடையவனாக நடிப்
பதைச் சிலரிடத்துக் காண்கிறோம். அவ்வித நடிப்பானது கள்ளை
உண்டபொழுது பிறர் அறியும் வண்ணம் வெளிப்படுமன்றோ?"
என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

928. களித்தறியே நென்பது கைவடுக நெஞ்சத்
தொளித்தது உ. மாங்கே மிகும்.

(பரி.) இ.ன். களித்து அறியேன் என்பது கைவடுக = மறைத்துண்டு

வைத்து யான் கண்ணுண்டறியேனென்று உண்ணாநொழுது நம்மொழுக்கக்
 கூறுதலையொழிக;—கொஞ்சத்து ஒளித்ததும் ஆக்கே ம்கும்=அவ்வண்ட
 பொழுதே பிறழியின்று இழுக்காமென்று முன்னெஞ்சத்தொளித்த குற்றமும்
 முன்னையவனின்ம்க்கு வெளிப்படுதலான். ஏ.ற.

73

578

திருக்குறள் விளக்கம்

களித்தறியேனெனக் காரியத்தாற் கூறினார். இவைபிரண்டுபாட்டா
 னும் அது மறைக்கப்படாதென்பது கூறப்பட்டது. (அ)

விளக்கம்:—ஒருவன் கள்ளினை உண்ண அவாயிய காலத்து
 அக்கள்ளினை மறைவாக உண்டு பின் அக்கள்ளினை உண்ணா
 பொழுது 'நான் எக்காலத்தும் கள்ளினை உண்டு அறியேன்' என்று
 தன்னுடைய பொய்யாயிய ஒழுக்கத்தைக் கூறுதலை ஒழித்துவிடல்
 வேண்டும் என்றும், ஏனெனின்? இவன் உண்ணா பொழுது
 ஈடித்தனனாயினும் கள்ளினை உண்ட காலத்தே 'நாம் உண்ணுகின்ற
 இச்செயலை மற்றவர்கள் அறிவாராயின் நமக்கு அது குற்றமாகும்'
 என்று முன் தன் கொஞ்சில் ஒளித்த குற்றமும் முன்னிலும் அள
 வின் மிகுந்த யாவும் வெளிப்படும் என்றும் இத்திருக்குறள்
 கூறுகின்றது. இதனால் கள்ளுண்பான் ஒருவன் உண்ணா காலத்
 துத்தான் கள்ளுண்பது இல்லையென்று மறைத்துக் கூறினாயினும்
 உண்டபொழுது மறைத்துச்சொல்லிய குற்றங்களும் மிக அதிக
 மாக வெளிப்படுமென்றும், கள்ளுண்டலை ஒருவனாலும் மறைக்க
 முடியாதென்றும் அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்
 கர், "இவ்விதம் கள்ளுண்டு மயங்குவானுக்கு கல்லோர் புத்தி புகட்
 டுதல் கூடாதோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

929. களித்தாணிக் காரணங் காட்டுதல் கீழ்தீர்க்

குளித்தாணிக் தீத்துரீஇ யற்று.

(பி.) இ-ள். களித்தாணிக் காரணங் காட்டுதல்=கள்ளுண்டு களித்தா
 னொருவனை இஃதானாதென்று பிறகு ஒருவன் காரணங்காட்டித் தெளிவித்

தல்—சீர்க் கீழ்க் குளித்தாளைத் தீத்துரீஇயற்று—சீருண்முழ்க்கொருவனைப் பிறகொருவன் விளக்கினால் நாடுதலை யொக்கும். 6-று.

களித்தாளை யென்னு மிரண்டாவது "அறிவுடையத்தனை னவனைக் காட்டுவனானு" * என்புழிப்போல சிந்தறு. சீருண் விளக்குக் செல்வாதாற் போல அவன் மனத்துக் காணாஞ் செல்வாதென்பதாம். இதனால் அவனைத் தெளிவித்தல் முடியாதென்பது கூறப்பட்டது. (க)

விளக்கம்:—கள்ளினை உண்டு அறிவு மயங்கிய ஒருவனுக்கு இக்கள்ளுண்ணாதல் ஆகாதென்று நல்லொழுக்கமுடைய ஒருவன்

* கலி, மருதம், 7.

கள்ளுண்ணாமை 579

தான் கற்ற னுல்களைக் காட்டித் தெளிவிக்கப் புருவானாயின், ஜலத்தில் முழுக்கிடக்கின்ற ஒருவனை மற்ருருவன் விளக்கைக்கையில் கொண்டு ஜலத்துக்குமேல் தேடிப் பார்த்தாலே ஒத்திருக்கும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், கள்ளுண்ணான் ஒருவனுக்கு எடுத்திக் காட்டுகின்ற சீதியும், அறமும் அவன் மனத்துள் செல்லாததால் அவனைத் தெளிவித்தல் கூடாது என்று கூறவந்தவர் ஜலத்துக்குள் முழுக்கிடக்கின்ற ஒருவனை மற்ருருவன் தேடவேண்டுமானால் அச்சீருண் முழுக்கியவனைத்தேடினாலன்றி அவனைக் கண்டுபிடித்தல் கூடாதென்றும், அவ்விதமல்லாது ஒருவன் விளக்கைக் கையில் கொண்டு முழுக்கியவனைத் தேடினால் விளக்கின் ஒளியானது ஜலத்திற்குள் சென்று முழுக்கியவனைக்காட்டாததுபோல நல்லொழுக்கமுடையவனது விளக்குப்போன்ற அறிவும் கள்ளுண்டானுக்கு யாதொரு பயனும் தாராமல் ஒழிந்துபோகும் என்றும், இவ்வித கள்ளுண்ணாத தெளிவித்தல் எவராலும் முடியாதது என்றும் அறிந்தோம் என்று கூறினர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்வித கள்ளினை உண்பார் அதனை ஒழித்தற்கு ஏதேனும் உபாயமுள்ளதோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

930. கள்ளுண்ணப் போழ்திற களித்தாளைக் காணுங்கா லுள்ளான்கொ லுண்டதன் சோர்வு.

(பரி.) இ-ன், கன் உண்ணுப் போழ்தில் களித்தானை = கன்ருண்பானொரு வன் தான் அஃதுண்ணாது தெளிந்திருந்த பொழுதின்சன் உண்டு களித்த பிரினைக் காணுமன்றே, — காணுங்கால் உண்டதன் சோர்வு உண்ணாங்கொல் = காணுங்கால் தானுண்டபொழுது உளதானுச்சோர்வினை அவன் சோர்வால் அதவு ம்ற்றென்று கருதான்போலும்! ௭-ற.

சோர்வு = மனமொழிமெய்கள் தன்வயத்தவல்லவாதல், கருதலவைய யான் அதனிழுக்கினை யுய்த்தணரின் ஒழியுமென இதனால் அஃதொழிதற் காரணம் கூறப்பட்டது. (வ்)

விளக்கம்: — கள்ளினை உண்ணுகின்ற ஒருவன் அக்கள்வினைத்தான் உண்ணாமல் அறிவு தெளிந்திருந்த காலத்தில் தன் போன்று கள் வினை உண்டு மயங்கிய மற்ருரு குடியினக் காண்பான் அல்லவோ?

580

திருக்குறள் விளக்கம்

அவ்விதம் காணுங்காலத்து அவனது சோர்வினை எல்லாம் பார்த்துத் தான் கள்ளினைக் குடித்தபோது உண்டாகும் சோர்வும் இவ்வி தமே திருக்குமென்று எண்ணமாட்டான் போலும் என்று இத் திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் கள் உண்ணாதகாலத்துக் கள் றுண்ட ஒருவனைப் பார்க்கின்றவன் தன்னுடைய மனம், வாக்கு, காயம் தன்வசப்படாது பிரிவால் சிரிக்கவும், பழிக்கவும் படுவதை யும் தந்தேகத்திற்குத் துன்பத்தைத் தேடிக்கொள்ளுதலையும் கள் றுக ஆராய்ந்து மனத்தான் எண்ணுவானாயின், அவ்வித எண்ணத் தால் ஓர்கால் அறிதல், கூடுமென்றும், அவ்வறிவால் அக்கள்ளுண் டலை ஒழித்தல் கூடுமென்றும் காரணம் கூறுவதாக அறிவின்றோம் ஆயின், கள்ளுண்பான் இவ்விதம் கருதல் அளவையால் கள்ளுண் னும் குற்றத்தை அறிந்து ஒழிப்பது அருமையினும் அருமையே என்று உணர்வின்றோமென்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், “காமக் தால் வரும் ஈட்டிய்களில் ஒன்றாகிய கள்ளுண்பது இதுவென்று அறிந்தோம். இனி, கவறு என்று முன்னர்த் தோற்றுவாய்ச் செய்து

குது என்பதன் தன்மையையும் உணர்வு அவரவர்களின்மேலும் " என்ன
தும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

94. அதிகாரம்.

குது.

(பரி.) இனி அக்கண்ணுண்டல்போல அறம் பொருள் இன்பங்கட்கு
இடைபட்டிய குதாடலும் பிணியுழந்தலும் கூறுவான்றோட்கி, முதற்கட்
குதினநியல்பு கூறுகின்றார்.

விளக்கம்:—அதாவது, மேற்கூறிய கண்ணுண்டலால் வரும்
இடைபூதங்கள் போல அறம், பொருள், இன்பங்களுக்குச் குதாடுத
தும், பிணியால் தன்புறுதலும் இடைபூதக உள்ளனவாதலால்
அவ்விரண்டினும் முதலில் குதினம் வரும் தன்பங்களைக் கூறு
வாள் தொடக்கினர் என்றனர் அதகேட்ட மாணக்கர், "குதினம்
வென்றுபவர் பெரும்பொருள் தேடிப் பிழைக்கின்றனர் என்று கேட்
டுள்ளோம். அது உண்மையோ?" என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாரா
யினர்.

குது

581

931. வேண்டற்க வென்றிடினும் குதினை வென்றது

துண்டிற்றொன் மீன் விழுங்கி யற்று.

[உந்

(பரி.) இன். வென்றிடினும் குதினை வேண்டற்க—தான் வென்று
மாற்றலுடையனாயினும் குதாடலை விரும்பாதொடிக;—வென்றது உம் நான்
'உந் பொன் மீன் விழுங்கியற்று'—வென்று பொருளெய்துடார் உளராலெ
னின் அக்கண்ணுண்டலும் இரையான் மறைத்த துண்டி விரும்பின
லுரையெனக்கருதி மீன் விழுங்கினுற்போலும். எ-து.

வேறல் ஒரு தலையன்மையின் 'வென்றிடினும்' என்றும், கருமங்கள் பல
யக் கெடுதலின் 'வேண்டற்க' என்றும் கூறினார். எய்தியபொருள் குதாடுவார்
சீங்காமக்கு சூட்டதோர் தலையென்பது உம், அதனூற் பின்றுயருழந்தலும்
உவமையாற் பெற்றும். (6)

விளக்கம்:—ஒருவன் தான் வெல்லக்கூடிய வல்லமை உடைய

வகுபிடுந்தாளும், குதாட்டம் ஆடுதலை விரும்பாது ஓழிதல் வேண்டும் என்றும், ஏனெனின்? குதாட்டத்தில் வென்று பொருளை அடைந்த வாழ்பவர் உண்டு என்று கூறினும் அவ்விதம் வெற்றிகொண்ட பொருந்தாளும் இலையேடு கூடியுள்ள தூண்டி-லென்னும் மீன் பிடிக்கும் கருவியில் உள்ள இரும்பினை இது முழுவுதும் இரை என்று கருதி அதை உண்ணவந்த மீனானது அக்கருவியினை விழுங்கியது போலும் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், குதாட்டத்தில் வென்று பொருளடைந்தவர் பலர் இல்லாமென்றும், ஒருவேளை ஒருவன் வென்று பொருளினைக் கைக்கொண்டாலும் அவனுக்கு அப்பொருள் அக்குதாட்டத்தை விட்டு நீங்காதிருக்கக்கூடிய காலில் தங்கிய ஓர் விண்கு போலாகிப் பின்னர் வென்ற பொருளையு மிழந்த உலகத்து வாழ்வதற்கு மில்லாமல் வறுமைபால் இறப்பன் என்னும் உண்மையைப் பெறுவதற்கு மீன்பிடிப்போர் கருவியாகிய தூண்டிச் சூதாகவும், அக்கருவியின் இரும்பில் சேர்த்துள்ள இரையினை ஜெயித்து வந்த பொருளாகவும், அவ்விரையினை இலவசமாகக் கிடைத்ததென்று விழுங்குவந்த மீனைச் சூதாடியாகவும் உவமித்தனர். அது எவ்வாறே எனின்? அம் மீனானது இரையல்லாத இரும்பினை இரை என்று எண்ணி அதனை விழுங்கி இறந்து போவதுபோல், குதாட்டத்தில் சிக்கிக்கொண்ட

582

திருக்குறள் விளக்கம்

ஒருவன் இரவு பகலாகச் சூதாடுவதானும் உண்ணல், உறக்கல் இல்லாமையானும், பொருளை இழந்து வறுமை அடைவதானும், உயிரை விடுகின்றான் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், “குதினால் ஒருவன் ஒருமுறை வென்று பொருளை அடைவானுயின் அவன் பின்னர் ஏன் தன்முறுகின்றான்?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

932. ஒன்றெய்தி நூறிமுக்குஞ் சூதர்க்கு முண்டாங்கொ
 னன்றெய்தி வாழ்வதோ ராறு.

(பரி.) இ-ள். ஒன்று எய்தி னறு இழக்கும் சூதர்க்கும் = அத்தூண்டிற் பொன் போன்ற ஒன்றினை முன்பெற்ற இன்னும் பெறுதமென்னுங்கருந்தால்

தூற்றினையிழந்து வறியாக்கு குதாக்கும்—என்று எய்தி வாழ்வது ஓராறு உண்டாக் கொல்—பொருளால் அறனுயின்பமுமெய்தி வாழ்வதொருவெறியுண்டாமோ? ஆகாது. ஏ-று.

அவ்வாற்றூற் பொருளியுந்தே வருதலான், அதனாலெய்தும் பயனும் அவர்க்கில்லை யென்பதாம். (உ)

விளக்கம்:—தூண்டியினுள்ள இரையால் மறைக்கப்பட்டுள்ள இரும்பைப் போல் ஏதேனும் பொருளை ஒருமுறை அடைந்து இன்னும் இயல்பிதமே ஜெயித்தல் பொருளை அடைவேளாம் என்னும் எண்ணத்தினால் குதாடப் புகுந்து முன் அடைந்த ஒரு பொருளைப் போல் தூறு பங்காயி பொருள்களை அச்சுதாட்டத்தால் இழந்து தரித்திரர்களாகும் குதாபெவர்களுக்கும், அவர்களடைந்த பொருளால் பொருள் படைத்த ஏனையோர் அடையக்கூடிய அறத்தினையும், இன்பத்தினையும் அடைந்த வாழ்வதற்கு உரிய ஒரு வழி கிடைக்குமோ? எக்காலத்தும் கிடைக்காது என்று இத்திருக்குறள்கூறுகின்றது. இதனால் குதாட்டமென்பது ஒருவேளைப் பொருளைத் தருமாயினும் அடைந்த பொருளாசையால் அச்சுதாட்டத்திலேயே நின்று ஜெயித்த பொருளல்லாமல் தம் முன்னோர் தேடிய பொருளையும் இழந்து வறிஞராகி இறப்பே அன்றி, படைத்த பொருளால் அறத்தைச் செய்து அதனால் ஆகிய பயனை அடைவதற்கோ, அல்லது இன்பத்திற்காகச் செலவழித்து அதனாலடையும் பயனை அடைவதற்கோ இல்லாமல் வருந்தி இறப்பர்

குது

588

என்று அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், “ஆகிய வறிஞன் ஒருவன் ஆடப் புகுவானாயின் அவன் தயருததல் கடும். ஆயின், அரசன் ஒருவன் குதிரை ஆடுவானாயின், அவனும் மேற்கூறிய தன்பத்தை அடைவானோ?” என்னும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

983. உருளாய மோவாது கூற்றிற் பொருளாராய்

போலும் புறமே படும்.

(பர்.) இ-ள். உருள் ஆயம் ஓவாது கூற்றின்—உருளுங்கவற்றின்—

ஆயத்நை இடைவிடாது கூறிச் சூதாடுமாயின், உபொருள் ஆயம் போய்ப் புறமே படும் = அரசனிடையுபொருளும் அடும்பொருள் வருவாயும் அவனை விட்டுப்போய்ப் பகைவர்கண்ணே தங்கும். எ-று.

கவற்றினதருட்சினைய அதனினைய ஆயத்தின்மேலேற்றியும், சூதாடலை அது கூறலாகிய காரணத்தின்மேலிட்டும் கூறினார். பொருளாடமென்பது உம்மைத்தொகை. ஆயம் வடமொழித்திரிசொல். காத்தற்கண்ணும் இயற்றற் கண்ணும் கருத்திலனாகலின், அகையிரண்டும் பகைவர்பாற் றுசல்லமென்ப தாம். (க)

விளக்கம்:—உருண்டு ஒடுகின்ற சூதாட்டக் கருவியாகிய பாய்ச் சிகை என்னும் கருவியினிடத்தே வருகின்ற லாபத்தைக் கருதி அதனால் வரும் பந்தயங்களை இடைவிடாது சொல்லி ஒருவன் சூதினை ஆடுவானாயின், அவ்விதம் சூதாடியவன் அரசனாயினும் அவன் சேர்த்த பொருளும் அவனுக்கு இனி வாவேண்டிய பொருள் வருவாயும் அவனை விட்டு நீங்கி அவனது பகைவர்க ளிடத்தே சேர்த்து தங்கியிடும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின் றது. இதனால், சூதாடுகின்ற ஒருவன் சூதாடுதலையே தனக்குப் பொருளென்று கொண்டு எக்காலமும் சூதாடிப் பொருளை இழந்து வருவதால் அப்பொருளைக் காத்தல் வேண்டுமென்றும் எண்ணத் தையுமிழந்து உள்ள பொருளைக் காவாததுடன் பொருள் வரு தற்கு உள்ள வருவாய்களை எண்ணி அவற்றைச் சேர்த்தல் இல்லை ஆதலால், பொருள் சேர்த்தற்கு இல்லாமையும் ஆதி இருப்பானென் றும், அவ்விதம் இருக்குங்காலத்த இவனது பொருள் இவனோடு சூதாடிய மாற்றாசனிடத்தே யாயினும் அல்லது ஏனைய பகை வர்களிடத்தே யாயினும் போய்விடும் என்றும் அறிந்தோம். ஆத

584

திருக்குறள் விளக்கம்

லால், சூதாடுகிறவன் அரசனாயினும் அவன் வருத்தி இந்ந்தல் வேண்டும் என்பதாயிற்று என்றனர். அதனோட மாணக்கர், “சூதாட்டத்தால் அடையும் வறுமைபோல் வேறொன்றும் அவ்வித வறுமைபை அடைவதற்கு இல்லை போதும்!” என்ன லும், ஆசிரிபர் கூறுவாராயினர்.

934. சிறுமை பலசெய்து சீரழிக்குந் சூனின்
வறுமை தருவதொன் றில்.

(பரி.) இ-ள், சிறுமை பல செய்த சீர் அழிக்கும் சூனின் = தன்னை விழைந்தார்க்கு முன்னில்லாத துன்பங்கள் பலவற்றையும் விளைத்து உண்மையையும் கெடுக்கும் சூனியோல்—வறுமை தருவது ஒன்று இல் = எல்லாவினாக் கொடுக்கவல்லவது பிறிதொன்றில்லை, ஏ-று.

அத்துன்பங்கள் முன்னர்க் கூறுப. எல்லாவினங்களையும் எல்லினத்தையும் சீக்கித் தீவினங்களையும் சீவினத்தையும் கூட்டுதலால், 'சீரழிக்கும்' என்றார். வறுமைக்கு எல்லையாவதென்பதாம். (ச)

விளக்கம்:—தன்னை விரும்பினார்க்கு முன் ஒருபோதும் இல்லாதனவாகிய பல துன்பங்களையும் உண்டாக்கி உள்ள புகழையும் கெடுக்கின்ற சூதாட்டத்தைப்போல் தரித்திரத்தைக் கொடுப்பது வேறு ஒன்றுமில்லை என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் பல துன்பங்களையும் தருமென்று கூறுவதுடன், மற்றொழிக்கணையும், எல்ல கூட்டத்தையும் ஒழித்து நீத்தொழிக்கணையும், நீயினத்தையும் இச்சூதாட்டமானது உண்டாக்குகின்றது ஆதலால், இச்சூதாட்டமானது உள்ள சிறப்பினை சீக்கித் துன்பத்தைக் கொடுத்து சிற்றமென்றும், அதனால் அவன் அடைந்த புகழினை இழப்பாரென்றும், அதாவன்றியும் இச்சூதைப்போல் தரித்திரத்தை உண்டுபண்ணக்கூடியது வேறு ஒன்றுமில்லைவென்றும் அறிவின்றோமென்றனர். அதனோட மாணுக்கர், "இவ்விதம் சூதாடி வறுமை அடைகின்ற அரசாயினார் உரைத்தது புகழை இழப்பர் என்று கூறியதால் அவர்கள் தாமிருந்த காட்டில் இருந்தேனும் துன்பத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தால் கூடுமோ? அன்றி காட்டையும் விட்டுப் போய்விடுதல் வேண்டாமோ?" என்றதும், சூனியர் கூறுவாராயினர்.

(பஈ.) இ-ள். இல்லாகியார் = முற்காலத்துத் தாமுணராகியே இலாகி யொழுவினார், — கவுறும் சமசுமும் கையும் தருக்கி இவறியார் = கவற்றினையும் அலீதாடுவ்களத் தினையும் அவ்வாடற்ருவேண்டிக் கைத்தொழிலினையும் மேற் கொண்டு கைவிடாத வேந்தர். எ-று.

கைத்தொழில் = வெல்லுமாயம்படப் பிடித்தெறிதல். அவ்வியறுதலார் பாண்டவர் சம்மாசவிட்டு வணத்திடைப்போய் ஆண்டுமறைத்தொழுவினரென அனுபவங்காட்டியவாறு. இவையைத்துபாட்டினும் அதனது வறுமை பயத்தற்குற்றம் கூறப்பட்டது. (ஸ)

விளக்கம்:— ரூதாடுகின்ற கருவியையும், ரூதாடுகின்ற இடத்தையும், அச்சுநாட்டத்திற்கு வேண்டிய விதம் உருட்டும் பாய்ச்சிகையைப் பிடித்து எறியும் வன்மையினையும் கொண்டு வெற்றியினக்கைவிடாத அரசர் முற்காலத்தில் தாம் உலகத்துப் பிழைத்திருந்தவராகவே இருந்தும் இல்லாதவராகவே காணப்பட்டனர் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், ரூகினையே பொருளென்று விரும்பி அச்சுநாடுதலையே தமக்குத் தொழிலாகக் கொண்டவர் எல்லாவற்றையு மிழந்து காட்டினாவிட்டுக் காட்டை அடைந்து உலகத்து உயிரோடிருந்தும் உலகத்து உள்ளார் அறியாவண்ணம் அஞ்சாத வாசமும் இருந்தல் வேண்டியவரும் என்று காட்டுவார், முன் காலத்து இவ்விதம் இருந்தனரென்று பாண்டவரைக் குறிப்பாக உவமை காட்டினர். இதனைப் பின்வரும் வில்லி பாரதச் செய்யுள்களாலும் அறிதல்கடும் என்றனர்.

“ தீதினில் வரித்து கொஞ்சக் தீபவாடுமாய்ச்

ரூகினால் வென்று கொள்கை தோற்றமும் புகழமன்று

போதினான் முகனாமாலும் புரிசடையவனும் கேள்வி

பாதிநான் மறையு முன்னவீனவு மிவ்வகையறாதே.”

“ அடியுமாண்மையும் வலிமையுஞ் சேனையுமழகும் வென்றியுத்தத்தம்

குடியுமாண்முஞ் செல்வமும் பெருமையுக்குழை மின்பமுத்தேசம்

படியுமாமறை பெர்முக்கமும் புகழுமுன்பயின்ற கல்வியுஞ்சோ

மடியுமாள் மதியுணர்ந்தவர் ரூகின்மேல்வைப்போ மணம்வைபார்.”

“தந்தை தனருளாத பெற்றிருமிமையும் தம்பிரமாரும்
 பைந்தொடிதானு நீயும்பதி பெயர்ந்தயார் தவேயின்
 வெந்தழ வணியகானின் வெளிப்படாதறை மினின்றே
 யிந்தமா தானிகைவிட் டேகுமினெழுமி னென்றான்.”

அதனேட்ட மாணுக்கர், “மேற்கூறிய ஐந்து திருக்குறள்களாலும்
 குறிஞ்சல் வறுமை அடையும் குற்றத்தை அறிந்தோம், இனி, இச்
 சூதால் அடையும் சிறுமைகளையும், அதனால் இழக்கும் இருமைப்
 பயன்களையும் அறிவித்தல் வேண்டும்” என்னதும், ஆசிரியர் கூறு
 வாராயினர்.

936. அகடாரா ரல்ல லுழப்பார்கு தென்னு
 முகடியான் மூடப்பட்டார்.

(பரி.) இ-ள். சூத என்னும் முகடியான் மூடப்பட்டார் = தன்பெயர்
 சொல்லல் மங்கலமன்றையிற் சூதென்று சொல்லப்படும் முகடியான் விழுந்
 தப்பட்டார்—அகடு ஆசார் அல்லல் உழப்பார் = இம்மைக்கண் வயிராப்
 பெறார், மறுமைக்கண் நிராயத் தன்பமுழப்பார். -உ.

செவ்வச்செடுத்த எல்கூவு சொடுத்தற்கெழில் வேறுபடாமையிற்
 ‘சூதென்னு முகடி’ என்றும், வெற்றிதோல்விகளோக்கி ஒருபொழுதும் விடா
 ராகவின் ஈண்டு ‘அகடாரார்’ என்றும், பொய்யும் களவும் முதலிய பாவங்க
 ளீட்டவின் ஆண்டு ‘அல்லலுழப்பார்’ என்றும் கூறினார். வயிராமை சொல்
 லவே, வீணாப்புலன்க ளுணரப்பெறாமு சொல்லவேண்டாவாயிற்று. உழப்ப
 என்பது எதிர்காலவீண. (ச)

விளக்கம்:—தன்னுடைய பெயரையும் சொல்லப் புருத்தால்
 மங்கலமல்லாத சூதா என்று சொல்லப்படும் முகமுடியால் விழுந்
 தப்பட்டவர் எவரோ, அவர் இம்மையில் வயிரா உண்பதற்கு இல்
 லாமல் பசிபால் தன்பப் படுவாரென்றும், மறுமையில் நாகத்தன்புத்
 தில் விழுந்து வருந்துவதென்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது.
 இதனால், சூதா என்பது உன்ன செவ்வத்தை எல்லாம் போக்கித் தரித்
 திரத்தையே உண்டுபண்ணும் தொழிலோடு கூடி, உன்னதாதால்,
 அதைத் கொண்ட ஒருவனுக்கு அச்சூதானது விழுந்தப்படுகின்ற

வெற்றி வந்தகாலத்தில் அவ்வெற்றிக்காக மகிழ்ந்த மேலும், மேலும் ஆடுவதும் தோல்வி வந்த காலத்து அதற்காக வருத்தி மேலும், மேலும் வெற்றி யடையும் பொருட்டு ஆடுவதும் தொழிலாகக் கொண்டு ஓபாது ஆடுவாராதலால், இவ்வித சூதாட்டத்தில் தலைபிட்டவர் உணவு கொள்வதிலும், அறிவைச் செலுத்தார். அதனால் பசி பால் வருந்துவர் என்பது அறிவ வயிராப் பெறொன்றும், சூதிலு ஆடுகின்ற காலத்துப் பாய்ச்சிகையில் ஒன்று விழுந்திருக்க மற்ருன்றாகக் கூறி வெற்றி கொள்வதற்குச், சொல்லும் பொய்களாலும் அதுவல்லாமலும் காய்களை வைக்குங்காலத்து இடங்களை மாற்றி வைக்கின்ற களவுச் செய்கைகளாலும் வருகின்ற பாவத்தைக் கொண்டு தாம் அடைய இருக்கும் மதுமைப் பயிலையும் இழந்து காசத் துன்பத்தையும் அனுபவிப்பர் என்றும் கூறுவார் அல்லலுழப்பார் என்றும் கூறினாராயிற்று. அதுவன்றியும் இத்திருக்குறளில் வயிராப்பெறுர் என்பதினாலேயே ஏனைப் புலன்களாகிய கண், செவி, மூக்கு, வாய் ஆகிய காங்கும் அடைய வேண்டிய இன்பங்களை அடையாவென்றும் அறிந்தோம். ஆதலால் சூதாடுபவர் இம்மை மதுமைபாகிய இரண்டு பயன்களையுழிப்பர் என்று கூறினர் என்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், "இன்னும் இச்சூதால் வரும் சிறுமைகளையும் சொல்லுதல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

937. பழகிய செல்வமும் பண்பும் கெடுக்குங்

கழகத்துக் காரில புகின்.

(பரி.) இன். காரில கழகத்துப் புகின் = அறம் பொருளின்பங்கட்கடைந்தகாலம் அரசனுக்குச் சூதாடுகின்றதிகட்க் சழியுமாயின், - பழகிய செல்வமும் பண்பும் கெடுக்கும் = அக்கழிவு தொன்றதொட்டுவந்த அவன் செல்வத்தினையும் கற்குணங்கனையும் போக்கும். எ-று.

பழகியவென்பது பண்புடனாயியையும். தான் செய்தகொள்ளும் அற

முதலியவையென்றி மூன்றொகைத்தொடங்கி வருகின்ற செய்வமும் மூன் செய்த கல்வினையின் பயனாய பண்பும் இவ்வாமென்பதாம். (எ)

விளக்கம்:—ஒருவனுக்கு அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் மூன்றினையும் செய்ய வருத்த காலத்தைச் சூதாடுகின்ற இடத்தில்

588

திருக்குறள் விளக்கம்

போக விடுவானாயின், அவ்விதம்போகவிட்ட அக்காலத்தினது அழிவானது பழையபாச அவனுக்கு வந்திருந்த அவனுடைய செய்வத்தினையும், இயல்பாக இருந்த நற்குணங்களையும் போக்கிவிடும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், ஒருவன் அரிபதாசிய மாறுடப் பிறவியை அடைந்ததின் பயனாக அறம், பொருள், இன்பங்களால் ஆகிய பயனை அடைவதற்குத் தன் பொழுதைப் போக்கவேண்டி இருக்க அவ்விதம் செய்வது தன் கால முழுமையும் சூதாடுகின்ற இடத்திலேயே கழித்த விடுவானாயின், மூன்றும் வரும்பயனையும், இழந்த விடுவதுடன் தன் மூன்றையோர் தேடிய செய்வத்தையும் சூதாடு மிடத்தில் இழந்த பொய்குறமை களவு செய்வாமை என்னும் தனக்கு இயல்பாக இருந்த நற்குணங்களையும் போக்கி நிற்பானென்றும் அறிவின்றோம். ஆதலால், சூதாடுபவன் இம்மையில் வறுமையும், பழியும், பாவமுமடைந்து, மறுமையில் நாசத்தையுமடைவான் என்று இத்திருக்குறளால் அறிந்தோம் என்றனர். அதன்கேட்ட மாணாக்கர், “இன்னும் எவ்வெவ்வித சிறுமைகள் சூதாடுபவனுக்கு நேரும் என்பதையும் கூறதல் வேண்டும்” என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

938. பொருள்கெடுத்துப் பொய்மேற் கொளீஇ யருள்

தல்ல லுழப்பிக்குஞ் சூது.

[கெடுத்

(பரி.) இன். சூது=சூது—பொருள் கெடுத்த=தன்னைப்பயின்றவன் பொருள்க்கெடுத்து,—பொய் மேற்கொளீஇ=பொய்யை மேற்கொள்ளப் பண்ணி,—அருள் கெடுத்த=மனத்தெழும் அருள்க்கெடுத்து,—அல்லல் லுழப்பிக்கும்=இவ்வாற்றான் அவனை இருமையினார் தன்பமுறவிக்கும். இத்தொழில்என்றற்கும் சூது வினைமுதலாகவும், தோல்வி,

யெற்றி, செற்றமென்பன முறையே கருவிகளாகவும் கொள்ச, முன்னதனால் இம்மையிலும், எணையவற்றால் மறமையிலுமாம். பொருள்கொடுத்தென்பது பாடமாயின், அங்கெச்சத்திற்கு முடிவுமேற்கொள்கி யென்புழி மேற்கோடலாகிய வினாமுதல்வினா. (அ)

விளக்கம்:—குறு என்ற சொல்லப்படுவது தன்னிடத்துப் பழைய ஒருவனது பொருளை எல்லாம் போக்கிப் பொய்மை கூறுவதையே விதமாகக் கொள்ளும்படிச் செய்து இயல்பாக மனத்

குறு

589

தில் தோன்றும் பல உயிர்கள் மீதும் செல்லுகின்ற அருள் என்பதைப் போக்கி அவனை இம்மை, மறுமையாகிய இரண்டு இடங்களிலேயும் தன்பத்தை அனுபவிக்கும்படிச் செய்யும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், சூதாடுபவனுக்குப் பொருள் போதலும், பொய் கூறலும், அருள்போதலும், ஆகிய குற்றங்கள் உண்டாகுமென்றும், அவைகளால் இருமையிலும் தன்பமடைவானென்றும் அறிந்தோமென்றனர். இதகேட்ட மாணக்கர், “இனி முடிவாகச் சூதாடுபவனுக்கு வரும் குற்றங்கள் இவைமென்று சொல்ல விரும்புகின்றோம்” என்னலும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

939. உடைசெல்வ முடுணளி கல்வியென் றைந்து
மடையாவா மாயங் கொளின்.

(பரி.) இன். ஆயம் கொளின் = அரசன் சூதிலைத் தனக்கு வினோதத் தொழிவாக விரும்புமாயின், — ஒளி கல்வி செல்வம் ஊண் உடை என்று ஐந்தும் அடையாவாம் = அவனை ஒளியும் கல்வியும் செல்வமும் ஊணும் உடையுமென்றில்லைத்துஞ் சாராவாம். ஏ-து.

ஆயம்—ஆடுபெயர். இச்சிறப்புமுறை செய்யுளுக்கிப் பிறழ்ன்றது. செல்வம் = அதுவகையுதப்புக்கள். ஊணுடையென்பனவற்றால் தப்புவுகளை எல்லாம் கொள்ளப்படும். காலமும் கருத்தும் பெருமையின், இவைபுனைவாகவென்பதாம். இவை காங்கு பாட்டானும் சிறுமைபலசெய்த அடற்குளிருமையுல்கெடுத்தல் கூறப்பட்டது. (க)

விளக்கம்:—அரசன் ஒருவன் குதாட்டத்தைத் தனக்கு விநோதத் தொழிலாக எண்ணி விரும்புவானாயின், அவ்விதம் விரும்புகின்ற அவ்வாசனை மதிப்பும், கல்வியும், செல்வமும், ஊனும், உடையும் என்று கூறப்பட்ட இவ்வைந்து தகுதிகளும் அடையா என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆதலால், குதாடுவனதுக்குச் குதாடுவதிலேயே காலமும், கருத்தும் செல்வதால் அவன் காலமும், கருத்தும் மதிப்பை அடையதற்கோ, கல்வியைப் போற்றுவதற்கோ, செல்வத்தைக் காப்பதற்கோ, உணவிற்கு உண்பதற்கோ, உடையைத் தரிப்பதற்கோ இல்லாமல் படை, குடி, கூழ், அமைச்சு, ஈட்டி, அரசன் என்கின்ற ஆறு செல்வங்களையுமிழந்து உண்ணாது, உடுத்தாதுமில்லாது கல்வியால் ஆடுப அறிவிற்கு இழந்து,

590

திருக்குறள் விளக்கம்

பிறர் போற்றும் மதிப்பிற்கு இழந்து, இருமையினும் துன்பத்தை அடையாணென்று முடிந்தது முடிந்தனாகக் கூறினர் என்று அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “ஏன் குதாடிக் ஒருவன் விரும்புகின்றானென்றும், அவ்வாறு விரும்புவது எவ்விதம் முடியும் என்றும் ஒர் உவமை வாயிலாக விளக்கம் வேண்டும்” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

940. இழத்தொறுஉங் காதலிக்குஞ் சூதே போற்றுன்ப முழத்தொறுஉங் காதற் றுயிர்.

(பரி.) இ-ள். இழத்தொறுஉங் காதலிக்கும் சூதேபோல்=குதாடலான இருமைப்பயன்களையு மிழக்குந்தோறும் அதன்மேற் காதல்செய்யுஞ் சூதன் போல—துன்பம் உழத்தொறுஉங் காதற்று உயிர்=உடம்பான் மூலகைத் துன்பங்க்களையும் அனுபவிக்குந்தோறும் அதன்மேற் காதலையுடைத்த உயிர்.

குதா—ஆகுபெயர். உயிரினதறிபாமை கூறுவார்போன்று குதனதறி பாமை கூறுதல் கருத்தாகவின், அதனை யாப்புறுத்தற்பொருட்டு உவமைக் கிக்கறிஞர். இதனெதிர்மறைமுகத்தாற் குறிக்கவெறத்தொழிவாண்பொக்கும் உடம்பினை வெறத்தொழியுமுய்கொளவுக் கொள்ளுக.இதனான் அக்தொழி தற்கருமையும் ஒழித்தாது பெருமையும் கூறப்பட்டன. (வ)

விளக்கம்:—உடம்பால் வருகின்ற மூன்றுவித துன்பங்களையும் அனுபவிக்குந் தோறும், அனுபவிக்குந்தோறும் அவ்வுடம்பின் மீது உபிரானது வெறுப்புக் கொள்ளாது எவ்வாறு ஆகைகொண்டு உள்ளதோ, அதுபோல் சூதாடுவதால் இம்மை, மறுமை ஆகிய இரண்டு பயன்களையும் இழக்குந்தோறும், இழக்குந்தோறும் சூதாடுபவன் ஆகைகொண்டு ஆடுவான் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், உடம்பெடுக்குந் தோறும் அவ்வுடம்பை இடமாக்கக்கொண்டு வாழும் உபிரானது பல துன்பங்களையும் அடைந்த கொண்டிருந்தும், அடைகின்ற துன்பத்தைக் கருதாது அவ்வுடலை இன்பமென்று கருதி அதனிடத்தே வாழ்ந்து அவ்வுடலை மேலும், மேலும் போற்றிக் காத்துப் பின்னர் அவ்வுடலை விட்டு நீங்கும் காலத்த ஓர் சம்பந்தமும் இல்லாது போகின்றதைப்போல் சூதாடுகின்ற ஒருவன் மேல்திருக்குறளில் கூறிய ஒளி, கல்வி, செல்வம், ஊன், உடை என்கின்ற ஐந்தினையு மிழந்து இருமைப் பய

மருந்து

591

னையு மிழப்போம் என்று அறிந்திருந்தாலும் ஒருமுறைப் பழுவிய பழக்கத்தால் அச்சுதினை விடாது எவ்வாற்துன்பங்களையும் அனுபவித்துப் பின்னர் ஒன்றுமற்றவனாய் போய்விடுவானென்று அறிவதுடன், உடம்பின் இழிவினை அறிந்த தறவிகள் அவ்வுடம்போடு கூடியிருக்கினும் அவ்வுடம்பில் சிறிதும் பற்றில்லாதிருப்பதுபோல் கல்லறிஞர் சூதால் வரும் இன்பத்தைத் தன்பமாகக் கருதி அதை ஒழித்து இருமைப் பயனையும் மடைவர் என்று சூதாடுபவரையும், சூதாடாது ஒழிபவரையும், அவ்விருவர்க்கு வரும் தன்ப இன்பங்களையும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், “சூதாடுகின்ற ஒருவன் ஒருமுறை குதினிடத்தே பழகுவானாயின், அதை அவன் ஒழித்தல் மிக அருமை பென்றும் ஒழித்தால் மிகுதியும் பெருமை பென்று மறிந்தோம். இதுகாறும் காமத்தால் வரும் நீமைகளின் குணங்களைப் பெண்வழிச் சேறல், என்பது முதல் சூதா என்னும் இவ்வறி காரம் வரையில் அறிந்தோம். இனி, ஏற்காத உணவு முதலியவைகளாலும், காமம் முதலிய இன்பம் அனுபவிக்கும் தீயசெயல்களாலும் வரும் நோய்களைத் தீர்ப்பதற்குக் கூறுவதாக உள்ள மருந்து

என்று மதிகாரத்தைக் கூறல் வேண்டும்” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

95. அதிகாரம்.

மருந்து.

(பரி.) பழவீணையானும் காரணங்களானும் மக்கட்கு வாதமுதலிய பிணிகள் வரும்; அவற்றுட் பழவீணையான் வருவன அதன்கழிவின்கணல்வறு திராமையின் அலைபொழிந்து, வீணக்காரணங்களான் வருவனவற்றைத் தீர்க்கும் மருந்தின் திறக்கறுகின்றார். காரணங்களாவன உணவுசெயல்கள தொல்வாமைமயக்கலின், பிணிகளும் காரணத்தான் வருவனவாயின.

விளக்கம்:—அதாவது, மக்கள் செய்த முன்றிய விணியின் பயனும் காரணங்களானும் வாத, பித்த, சிலேத்தமம் என்ற மூன்றினையைய நோய்கள் வருமென்றும், அவ்விதம் வருவதடல் முன்பிறவிசையில் செய்த விணக்குத் தக்க அளவாக வந்தனவாய் அப்பழவீண தீர்த்தாலன்றி திராதனவாய் உள்ள தொழு நோய்

592

திருக்குறள் விளக்கம்

முதலிய நோய்கள் மருந்தால் திராமையின் அக்கோய்களை எல்லாம் இங்குக் கூறுதல்மக்கள் செய்தின்ற செயல்க்குத் தக்க அளவாக வருவனவைய நோய்களின் தன்மையை நீக்கும் மருந்தின் திறத்தையே இங்குக் கூறப்புகுந்தனர். அச்செயல்களாவன:—மக்கள் உண்ணுகின்ற உணவும், அவர்கள் செய்தின்ற செயல்களுமாம். அவை ஒன்றோடொன்று ஒவ்வாதனவாக இருக்குமாயின் அவற்றுல் வருவனவும் தீர்க்கக்கூடியனவும் ஆகிய நோய்களையே தீர்ப்ப தற்கு உரிய மருந்தின இங்குக் கூறுகின்றனர் என்று அறிந்தோமென்றனர். அதனேட்ட மாணுக்கர், “மக்கள் அடையும் நோய்காரணத்தால் ஆயின், அக்காரணங்கள் எவை?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

941. மிகினும் குறையினு நோய்செய்யு நூலோர் வளிமுதலா வெண்ணிய மூன்று.

(பரி.) இ-ள். மிகினும் குறையினும் = உணவுக்கு செயல்களும் ஒருவன் பகுதிக்கொத்தவனவின்வன்றி அதனின் மிகுமாயினும் குறையுமாயினும், — நூலோர் வளிமுதலா எண்ணிய மூன்றும் நோய் செய்யும் = ஆயுள்வேதமுடையாரால் வாதமுதலாக வெண்ணப்பட்ட மூன்றுகோயும் அவனுக்குத் தன்பக்கு செய்யும். ஏ-று.

நூலோரெண்ணியவெனவே, அவர் அவற்றுவன்வருத்த வாதப்பகுதி பித்தப்பகுதி ஐப்பகுதியென்னும் பகுதிப்பாடும் பெற்றும். அவற்றிற்குணவொத்தலாவது:—கவை வீரியக்களானும் அளவானும்பொருத்ததல். செயல்கொத்தலாவது:—மனமொழிமெய்களாற்செய்யுச் தொழில்களை அவை வருத்தவதற்கு முன்னேயொழிதல். இவை இரண்டும் இவ்வளமன்றி மிகுதல் குறைதல் செய்யின், அவை தத்தரிலையி னில்லாவாய் வருத்தமென்பதாம். காணமீரண்டும் அவாய் நிலையான் வத்தன. முற்றும்மை விகாத்தாற்செய்க்கது. இத்தனும் யாக்கைகட். உயல்பாகிய நோய் மூலகைத்தென்பதாவும், அவை தன்பக்கு செய்தற்காணம் இருவகைத்தென்பதாவும் கூறப்பட்டன. இன்பக்கு செய்தற் காணம் முன்னர்க் கூறப. (ச)

விளக்கம்:—ஒருவன் கொள்ளும் உணவுகளும், செய்யும் செயல்களும் அவனுடைய தேசக் கூறுக்கு ஒத்த அளவிலே உடையனவாக இல்லாமல் அத்தேசக் கூறுக்கு அதிகப்பட்டிருக்குமாயினும்,

மருத்து

598

குறைந்திருக்குமாயினும் ஆயுள்வேத மென்மென்ற வைத்திய நூலர் சொல்லுகின்ற வாத, பித்த, சிலேத்தமமாகிய இம்மூன்றினும் உண்டாகும் மூன்றுவித நோய்களும் அவனுக்குத் தன்பத்தை உண்டுபண்ணும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, வாதம் முதலியமூன்றினுக்கும் ஒத்த அளவாக உணவுகள் ஒத்திருத்தலாவது உணவில் உள்ள சுவையும், உணவில் உள்ள பலமும் கொள்ளுகின்ற உணவின் அளவும், கொள்ளுகின்ற அவனது தேசக்

கூறுபாட்டுக்குத் தக்க அளவாகக் கொள்ளுதல் என்றும், முனத்தா
 லும், வாக்காலும், தேகத்தாலும் செய்யவேண்டிய அததற்கு உரிய
 தொழில்களை அம்மனமும், வாக்கும், காயமும் தன்பம் அடைவ
 தற்கு முன்னே நிறுத்திக் கொள்ளல் வேண்டுமென்றும், அவ்வித
 மல்லாது ஒருவனது தேகக் கூறுபாட்டிற்கு மிகுதியாகவோ, குறை
 வாகவோ உண்பதும் மிகச் சுவையுடனையாகவோ, மிகப்பலமு
 டையளவாகவோ, அல்லது மிகுத்த அளவினை உடையளவாகவோ
 உள்ள பொருள்களை உண்ணுதலும் அல்லது மேற்கூறியவைகளுள்
 அல்லாவற்றினும் குறைவாக உண்ணுவதோ ஆகிய தகுதியை ஒரு
 வன் கொள்வானாயின் அப்போது அவனுக்கு நோய் உண்டாகும்
 என்றும், ஏனெனின்? மிகுத்த அளவைக் கொள்வானாயின்
 குறைந்த கூறுபாட்டையுடைய அத்தேகப் பகுதியானது அவ்வுண
 வுகளை ஏற்று ஜீரணிப்பதற்கு இல்லாமல் பலவித நோய்களையும்
 உண்டு பண்ணுமென்றும், குறைந்த அளவைக் கொள்வானாயின்
 தேகக் கூறுபாட்டிற்குத் தக்க அளவாக அத்தேகத்துக்கு
 வலிமை செய்யாது உள்ள பலத்தையும் போக்கி நோயினை
 உண்டு பண்ணுமென்றும் உணவால் வரும் குற்றத்தை அறி
 கின்றோம். அன்றியும் மனம், வாக்கு, காயங்களால் ஆகவேண்
 டிய செயல்களை ஒருவன் செய்யும் காலத்து ஁டும் பொழுது
 சிந்திக்கின்ற சிந்திக்கின்ற மனமானது வெப்ப மிகுதியால் நோய்
 கொள்ளு மென்றும், ஁டும் பொழுது பேசப்புகின்ற பேசுகின்ற
 வாக்கானது வெப்பம் கொண்டு தேகத்தை வாட்டு மென்
 தும், ஁டும் பொழுது பல வேலைகளைச் செய்யப் புருந்தால்
 செய்கின்ற உறுப்புக்கள் மெலிந்து நோயினை உண்டு பண்ணுமென்
 தும் அவ்விதமின்றி மேற் சொல்லியவைகளாகிய தொழில்களை

75

594

திருக்குறள் விளக்கம்

யெல்லாம் குறைவாகச் செய்யின் அக்காலத்தும் அம்மனம், வாக்கு,
 காயங்கள் தத்தம் வழி நில்லாமல் நோயினைக் கொள்ளு மென்றும்
 அறிந்தோம். ஆதலால், ஒருவன் தேகத்துக்கு வருகின்ற நோய்கள்
 மூன்று விதமென்றும், அந்நோய்கள் உணவும், செயலும் அநி
 கப்படினும், குறைவாயினும் வருமென்றும் அறிந்தோமென்றனர்.

அது கேட்ட மானூக்கர், “ இவ்விதம் உணவும் செயலும் ஒத்திருக்
 குமாயின், நோய் என்பது உண்டாகாது போதும்! அதுவன்றியும்
 மருந்தென்பது ஒன்று வேண்டியதில்லை போதும் !” என்னதும்,
 சூசிரிபர் உறுவாராயினர்.

942. மருந்தென வேண்டாவாம் யாக்கைக் கருந்திய
 தற்றது போற்றி யுணின்.

(பு.) இ-ள். அருந்தியது அற்றது போற்றி உணின்—ஒருவன் முன்
 னுண்டது அற்றபடியைக் குறிசனாற்றொளியவறித்து பின்னுண்ணுமாயின்,—
 யாக்கைக்கு மருந்து என வேண்டாவாம்—அவன் யாக்கைக்கு மருந்தென்று
 வேறு வேண்டாவாம். எ-று.

குறிசனாவன:—யாக்கைகொய்ம்மை, தேக்கின்றாய்மை,* காணங்கொடொ
 ழிற்றூரியவாதல், பசியிருதலெனலிவை முதலாயின. பிணிகள் யாக்கையை
 வாகலின், ‘யாக்கைக்கு’ என்றார். உணினென்பது அதனருமை தோன்ற
 சின்றது. (உ)

விளக்கம்:—ஒருவன் தான் உண்ட உணவுகள் நன்றாக
 வயிற்றினிடத்தே ஜீர்ணித்ததை ஆராய்ந்தறிந்து பின்னர் உண்
 னப் புருவானாயின், அவ்விதம் உண்ணுமின்றவனுக்கு மருந்
 தென்று வேண்டுவதில்லை என்று இத்திருக்குறள் உறுதிசென்றது.
 அதாவது, தன் தேகத்தினுடைய பலமுடைமை, பலயில்லாமை
 ஆகிய இரண்டினையும் முதலில் தானே தெரிந்து கொள்ளுதலும்,
 பிறகு உண்ட உணவு ஏப்பம் கொள்ளுமின்ற காலத்து அவ்வேப்பத்
 திருலேயே உணவு ஜீர்ணித்தது, ஜீர்ணிக்கவில்லை என்று இரண்
 டையும் தெரிந்துகொள்ளுதலும் பின்னர் காணங்கொயிருக்கின்ற
 மனம் முதலிபவைகளெல்லாம் இவன் எண்ணியபடி செய்வதற்கு
 உரியனவாக உள்ளனவோ அல்லது உரியனவாக இல்லையோ

* தேக்கின்றாய்மை என்பதிலின் சந்திரன்.

என்று அவற்றின் செயலால் தெரிந்து கொள்ளுதலும் பரி யிருந் திருத்தல், பரி இவ்வாமை என்வின்ற இரண்டின் குறிக்கீழ் அறிந்தகொள்ளுதலும் ஆகிய இவையனைபெயல்வாம் தினந்தோறும் குறிப்பால் அறிந்த ஒருவன் உண்ணுவானாயின், அவ்விதம் உண் ணுவின்ற அவனது தேகத்திற்கு (கோய் என்பதே உண்டாக தென்றும், கோய் என்பது எப்போது உண்டாக வில்லையோ, மருத்தம் வேண்டியதில்லை என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணக்கர், “ஒருவன் உண்டது ஜீர்ணித்ததென்று நன் ருக அறிந்து கொண்ட பிறகு எவ்விதம் உண்ணுதல் வேண்டும் என்பதை யறிய விரும்புகின்றோம்” என்னதும், ஆசிரியர் கூறவா ராயினர்.

943. அற்ற லளவறிந் துண்க வஃதுட்பு
பெற்ற னெடிதுய்க்கு மாறு.

(பரி.) இ-ள். அற்றல் அளவு அறிந்த உண்க=முன்னுண்டது அற் றுந் பின்னுண்பதனை அறமளவறிந்த அவ்வளவிற்கு உண்க,—உடம்பு பெற்றான் செடிது உய்க்கும் ஆறு அஃது=இறப்பவும் பலவாய் பிறயாக்கை களிற் பிழைத்துப் பெற்றரிய இம்மானுடயாக்கையைப் பெற்றான் அதனை செடுங்காலங்கொண்டு செலுத்துகெறி அதுவாகலான். ஏ-று.

இம்மை மறமை வீடுபேறுகசெய்தற்பாலது ஈதொன்றுமேயாகலின் ‘உடம்புபெற்றான்’ என்றும், அது செடிதுவின்றுழி அவைபெருகச்செய்து கொள்வவமாகலின் ‘செடிதுய்க்குமாறு’ என்றும் கூறினார். பெற்றுவென்று பாடமோதுவாகு முனார். (க)

விளக்கம்:—ஒருவன் முன் உண்டதாயுள்ள உணவுகள் நன் ருக ஜீர்ணித்தன என்று அறிந்த கொள்ளுவானாயின் அவ்விதம் அறிந்த அவன் பின் உண்ண இருக்கும் உணவினை ஜீர்ணித்துக் கொள்ளக்கூடிய தேகக் கூறுபாட்டின் அளவினை அறிந்த அவ் வளவிற்குத் தக்கவிதமாக உண்ணுதல் வேண்டு மென்றும், அவ்விதம் அவன் செய்வானாயின் யிகப் பலவாகிய ஏனைய தேகக் களில் இருந்து வீதிப் பெறுதற்கு அருமையாகிய இம்மனிததேகத் தைப் பெற்றவனாகிய இவன் அத்தேகத்தை வகுத்த அளவாக

வைத்துக்கொண்டிருந்து அதனால் நன்னெறிகளில் எல்லாம் செல்

596

திருக்குறள் விளக்கம்

அதல் உடுமென்றும் இத்திருக்குறள் உறுதின்றது. அது என்
றையோவெனின்? உயிர் ஒன்று புல் முதல் படைபறியினில் சென்று
சென்று அப்பறியினருக்குத் தக்க தேகங்களில் எல்லா மிருந்து
அவற்றை எல்லாம் விட்டுக் கழிந்து பின்னர் நல்லிணைபின் பயனாக
மனிததேகத்தை எடுப்பதென்றும், அவ்விதமேடுத்த மனித
தேகமே இம்மைப்பயன், மறுமைப்பயன், வீடு என்னும் முன்றையு
மடைவதற்கு உரிய நன்னெறிகளிற் செலுத்துவதென்றும், ஆத
லால் அத்தேகம் படைப்போன் வருத்தபடி. நெடுங்காலமிருந்து
இம்மைக்கு உரிய புகழை அடைவதற்கு வேண்டிய செல்வங்களைச்
சேர்ப்பதற்கும், மறுமைக்கு உரிய தேவபோகங்கள் முதல்யவை
களைக்கொள்வதற்கு வேண்டுவனவாகிய வேள்வி முதலியவைகளைச்
செய்வதற்கு வேண்டிய பொருளைச் சேர்த்ததற்கும், பிறகு இம்மை
மறுமைகளாகிய இவ்விண்ணினாலும் வரும்பயன் அத்தனைப் பெரிய
தல்லவென்றும், மேலும்மேலும் பிறப்பதற்கே காரணமாக உள்ளது
என்றும் அறிந்து விட்டிற்கு உரிய துறவுபூண்டு விரதம் ஞானமென்
கின்ற இரண்டு பகுதிகளையும் கொள்வதற்கும் இத்தேகமே காரண
மாகலால், இத்தேகம் நெடுகாலமிருந்து அதன் பயனை அடைய ஒரு
வன் விரும்புவானாயின் அவன் அத்தேகத்திற்குத் தக்க அளவாக
முன் உண்டதாகிய உணவு நன்றாக ஜீர்ணிக்கின்ற வகையில் எதனை
யும் உண்ணாதிருந்து பின்னர்ப் பசிக்கின்ற குறிகள் தோன்றாமாயின்
மேலும் உண்ண முயற்சித்து அவ்விதம் உண்ணுங்காலும் உண்ணு
கின்ற உணவினை அளவு, சுவை, விரியம் என்பனவற்றையு மறிந்து
உண்ணாதல் வேண்டும் என்றும் அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட
மாணக்கர், "இவ்விதம் உண்டது நன்றாக ஜீர்ணித்தது என்று அறி
ந்த பிறகு உண்ணவேண்டிய உணவு எவ்வித தருதியுடையதா
யிருத்தல் வேண்டும்?" என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

944. அற்ற தறிந்து கடைப்பிடித்து மாறல்ல

துபக்க துவரப் பசித்து.

(பு.) இ-ள். அந்த அறிந்துமுன்னுண்டது அந்நபடியை
 யறிந்து,—தவர்ப் பசித்தாயின் யிசப்பித்து,—மாதல் கடைப்பிடித்துத்
 தயக்கை உண்ணுங்கள் மாறுகொள்ளாத உணவுகளைக் குறிக்கொண்டுள்ளே.

மருந்து

509

‘அந்தறிந்து’ என்னும் பெயர்த்தரை அதனை யாப்புதத்தற்பொருட்டு. உண்டது அந்நாலும் அதன் பயனாகிய இராமருதாக்கான் அதுவுமறல்வேண்டுமென்பார், ‘யிசப்பித்து’ என்றார். பசித்தல்வினை நன்று உண்டாயின்மேனின்றது. மாறுகொள்ளாமையாவது:—உண்பான் பகுதியோடு மாறுகொள்ளாமையும், சாஸலியல்போடு மாறுகொள்ளாமையும், சுவை வீரியங்களை நம்முள் மாறுகொள்ளாமையுமாம். அவையாவன:—முறையே வாதபித்த ஐகனாகுய பகுதிக்கடாதவற்றைச் செய்வனவாதலும், பெரும்பொழுது சிறுபொழுதென்னுள் காலவேறுபாடுகளுள் ஒன்றற்றாவன பிறிதொன்றற்காகாமையும், தேனுசெய்யுள் தம்முனொத்த நஞ்சாதல் போல்வனவுமாம். அவற்றைக் குறிக்கொள்ளாது மணம்பட்டபூற்றூற்றயப்பின் அதனானே சேரவும் மாணமும் வருதலின், ‘கடைப்பிடித்து’ என்றார். (ச)

விளக்கம்:—ஒருவன் உண்ண வேண்டுமாயின் முன் உண்ட உணவுகள் நன்றாக ஜீர்ணித்தன என்பதை அறிந்துகொண்டு அவ்வளவோடல்லாமல் பின் பசித்தபிறகு உண்ணுதல் வேண்டுமென்றும், அவ்விதம் உண்ணுதல் காலத்தும் முற்குறியபடி. மாறுபாடில்லாத உணவுகளையே நன்றாக அறிந்து உண்ணுதல் வேண்டும் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனும், மேல்திருக்குறளில் ‘அற்றால் அளவறிந்து உண்ட’ என்று கூறியதைப்போல இத்திருக்குறளிலும் ‘அந்தறிந்து கடைப்பிடித்து’ என்று கூறியதால், முன் உண்ட உணவானது முற்றும் ஜீர்ணித்த பிறகே உண்ணல் வேண்டும் என்பதையே வலியுறுத்திக் கூறியதாயிற்று என்றும், மாறு கொள்ளாத உணவு என்றமையால் அவ்வுணவும் உண்ணுகின்றவன் தேகக் கூறுபாட்டிற்கு மாறுபடாதிருத்தல் வேண்டுமென்றும், ஓர் உணவு மற்ொரு உணவோடு சுவையிலுதும், பலத்திலுதும் மாறுபாடு கொண்டு துன்பப்படுத்தாதிருத்தல் வேண்டுமென்றும், உண்ணுகின்ற கால அளவு காலமல்

லாத காலமாய் இருந்ததல் கூடாதென்றும் அறிந்தோம். அவையா
வன, வாத பித்த நிலைமங்களையிவ மூன்று கோய்களுக்கும் ஒந்
துமையில்லாத உணவுகளை உண்ணுவதோ மனம் வாக்கு காய்க்க
ளால் ஆயிவ மூன்றிற்கும் பொருத்தாத அதிகமாயிவ செயல்விளச்
செய்வதோ பெரும்பொழுது சிறுபொழுது என்ற கூறப்படு
கின்ற ஈர்ப்பருகம் முதலாயிவ பருவங்களிலேயும் காலை, மாலை,
செய்பகல், பாயம், இடைபாயம், ணைகரை என்னும் சிறு பொழுது

598

சிருக்குறள் விளக்கம்

களிலேயும் உண்ணவேண்டிய பொழுதறியாதும், அவ்வப் பருவக்
களுக் கேற்ற உணவினை அறியாதும் உண்பதோ கூடாதென்பதாம்.
அதுவன்றியும் ஒருவன் சில பொருள்களை உண்ணுங்காலத்த, ஒன்
துக்கொன்று ஆகாததாயிவ பொருள்களை உண்ணுதல் ஆகாதென்
றும், அவ்விதம் உண்டால் ஒன்றுக்கொன்று மாறுகொண்டு கோயினை
உண்டுபண்ணுமென்றும், அது ஏது போல வெணின் ஒருவன்
தேனும் செய்யுமாயிவ இரண்டினையும் ஒரே காலத்தில் சேர்த்து
உட் கொள்ளுவானாயின் அவ்விதமும் கூடியகாலத்த உண்ட ஒரு
வனுக்கு விஷமாவது போல் மாறுபட்ட பொருள்களைச் சேர்த்து
உண்ணின் கோயும், மாணமும் வருமென்றும், அவ்விதமெல்லாம்
சேராவண்ணம் கன்றாகக் குறித்துக்கொண்டு உண்ணுதல் வேண்டு
மென்பார் கடைப்பிடித் தென்று கூறினொன்றும் அறிகின்றோ
மென்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "இவ்விதம் மாறுபடக்கூடிய
உண்டியினை ஒருவன் மனம் போன போக்கின்படி உண்ணுவானு
யின் கோயும், மாணமும் வருமென்றீர். அவ்விதம் மாறுபாடில்
லாத உண்டியை ஒருவன் உண்ணுவானாயின், அவன் உயிர்க்குத்
திக்கு வாராதோ?" என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

945. மாறுபா டில்லாத வுண்டி மறுத்துண்ணி

ஊறுபா டில்லை யுயிர்க்கு.

(பரி.) இ-ள். மாறுபாடு இல்லாத உண்டி மறுத்த உண்ணின் = அம்
முடிவை மாறுகொரு மில்லாத உணவைத் தன்னுள்ளம் வேண்டியவையிடு

என்றிப் பிணிவரா வலியினால் ஒருவனுண்டாயின்,—உயிர்க்கு ஊறுபாடு இல்லை—அவனுயிர்க்குப் பிணிகளாற்றன்பம் விளைதலுண்டாகாது. ௭-ற.

உறவுதனை 'ஊறு' என்றார்; அஃது இன்பத்திற்கெல்லாதாயிற்று, இல்லியென்பது தொடர்பாகவின். துன்பமுதலது உயிரோயாதவின், அதன் மேல் வைத்தல் உறினார். மாறுபாடில்வழியும் குறைதல் என்றென்பதாம். இவை சான்றாட்டாளும் உண்ணப்படுவனவும், அவற்றதனவும், காலமும், பயனும் கூறப்பட்டன. (௨)

விளக்கம்:—மேற்கூறியபடி உண்பான், பகுதியோடு மாறு கொள்ளாமதும், கால இயற்கையோடு மாறு கொள்ளாமதும், அவை விசியங்களால் ஒன்றக்கொன்று மாறு கொள்ளாமதும்

மருந்து

599

ஆகிய மூன்று விதங்களாலும் ஒருவித மாறுதலுமில்லாத உணவினை மனம்போனபடி வேண்டிய அளவு ஒருவன் உண்ணுதம் பிணி வருவதை விரும்பாதும் தக்க அளவாக உண்பானாயின், அவ்விதம் உண்டவனது உயிரினுக்கு நோய்களால் உண்டாகும் துன்பங்களே உண்டாகாத என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் ஒருவன் தன் மனம் விரும்பியபடி அதிக அளவினை உடைய உண்டியை உண்ணுது மேற்கூறிய மாறுபாடுகளில்லாமல் உண்ணப்படுவானாயின், நோய்கொள்ளாநென்றும், நோய்கொள்ளாத காலத்தில் உயிர்க்குத் துன்பமில்லை யென்றும், துன்பமில்லாத காலத்தில் இன்பமே மிகுந்து நிற்குமென்றும் அறிந்தோ மென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கள், “மேற்கூறிய நான்கு திருக்குறள்களாலும் உண்ண வேண்டிய பொருளையும், உண்ணவேண்டிய அளவினையும், உண்ண வேண்டிய காலத்தினையும், அறிந்ததுடன் அவை அளவாக நிற்குமாயின் அவற்றால் உண்டாகும் பயனையும் அறிந்தோம். ஆயின், இத்திருக்குறளால் அவ்வறிந்து உண்பானுக்கு நோய்களால் துன்பம் வராது என்றமையால் அவனுக்கு உண்டாகும் இன்பம் எவ்விதம் இருக்கும் என்பதையும் அறிவித்தல் வேண்டும்” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

946. இழிவறிந் துண்பான்க ணின்பம்போ னிற்கும்

கழிபே ரிரையான்க ளேய்.

(பரி¹) இ-ள். இழிவு அறிந்த உண்பாண்கள் இன்பம்போல் = அக்குறை நிலை கண்டென்றறிந்த அல்வாரே யுண்பவன்மாட்டு இன்பம் நீங்காது நிலை நிந்துமாறுபோல், —கழிபேர் இரையான்கள் கோய் நிந்தும் = மிகப்பெரிய விரையை விழுக்குவான் மாட்டு கோய் நீங்காது நிலைநிற்கும். ஏ-று.

அல்வாரேயுண்டல் = உண்ணலாமளவிற் சிறிது குறையவுண்டல். இன்பமாவது:—உாதமுதலியமூன்றும் தத்தநிலையிற்றிரியாமையின் மனமொழி மெய்கள் அவன் உயந்தவாதலும், அதனால் அமுதவிய காங்குமெய்தலுமாம். இரையை பளவின்றியெடுத்த அதனால் வருத்தும் விவக்கோடொத்தவின், இரையான்' என்றார். விதியெதிர்மறைகளை உவமமும் பொருளுமாச்செய்து இரண்டாணும் பெறுதற்கு. (க)

விளக்கம்:—மேற்கூறிய வண்ணம் ஒருவன் எல்லா அளவியையு மறிந்த உண்பதூடன் சிறிது குறைவாகவே உண்ணுதல் கண்மை

600

திருக்குறள் விளக்கம்

பென்று தெரிந்த அவ்விதம் சிறிது குறைவாக உண்பானாயின் துன்பமில்லாத இன்பமானது நீங்காமல் நிலைத்து நிற்பதுபோல் மிகப் பெரிய இரையை விரும்பி அளவுகடந்த விழுக்குறையணிதந்த கோய் நீங்காது நிலையாகவே நின்று துன்புறுத்தும் என்று இத் திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, ஒருவன் உண்ணக்கூடிய அளவு இவ்வளவு என்று தெரிந்துகொண்டு அவ்வளவிற்கும் சிறிது குறைவாக உண்பானாயின் அவ்விதம் உண்பதால் வாத பித்த சிலேழ்மம் களாகியமூன்றும் அததனுடைய நிலையில் நின்று மாறுபடா வென்றும், அவ்வாறு மாறுபடாத காலத்த மனம், வாக்கு, காய மென் கின்றமூன்றும் இவன் நினைக்கும் விதம் ஒத்து நடக்குமென்றும், அவ்வித மன வாக்கு காயங்கள் வேறுபாடு இல்லாது ஒத்தகாலத்து மனித தேகத்தை எடுத்த ஒருவன் அடைவதற்கு உள்ள அறம், பொருள், இன்பம், வீடாகிய காண்கியு மடைவதற்கு ஏதுவாக இருக்கும் என்றும் அறிவதூடன் இவற்றிற்கு மாறாகிய செயல்க ளோடு கூடிய ஒருவன் தன் மனம் விரும்பியபடி கொள்ளுகின்ற உணவியை மனித உணவு என்று கொள்ளாது கிடைத்த எப்பொரு ளையும் கிடைத்த எக்காலத்தும் அளவில்லாது உண்ணுகின்ற மிரு

கச்சரின் இரை என்பதை அறிவித்தற்கு அவன் உண்ணும் உண
 விலி இரையென்றும், அவ்விரையினையும் பேர் இரையென்றும்,
 அப்பேரிரையை மிகப் பெரிய இரையென்று அறிவித்தற்குக் கழி
 பேர் இரையென்றும் கூறியதால் விலங்குகளாயினும் வயிறு
 நிறைந்த விடுமரின் பின்னர் இட்ட இரையினி மிகுத்தி விடுமென்
 றும், இவ்வே அவிதம் மிகுத்தாத கான்கின்ற எதனையும் மிக
 அளவுகடந்து உண்டுகொண்டே இருப்பாளுதலால் அம்மிகுக்க
 னைக் காட்டிலும், இவன் தாழ்ந்தவனாகின்றான் என்று கூறுவதற்கு
 'கழி பேரிரையான்கன்' என்று எடுத்துக் காட்டியதுடன் உண
 விலி உண்ணுங்காலத்து உண்ணும் உணவுகளை நன்றாகமென்று
 சுவை கொண்டு மெதுவாக உண்ணவேண்டி இருக்க அவ்விதமல்
 லாத ஒன்றன் பின் ஒன்றாக விரைந்து உண்ணுகின்றான் ஆதலால்
 உண்ட அவைகளை மெல்லாமலும், சுவைபாராமலும் உண்டுகின்றான்
 என்று அறிவிப்பதற்கு விழுங்குவா னென்றும் அவ்விதம் விழுங்கு
 வாணுக்கு சோயானது நிலித்த அவ்விடத்து நிந்துமென்றும்

மருந்து

601

அறிவதுடன் நீக்காத துன்பத்தையும் உயிர்க்குத் தேடிக்கொண்டு
 மனித தேகத்தால் அடையவேண்டிய புருஷார்த்தத்தையும்
 அடையாமல் போய்விடுவான் என்றும் அறிந்தோமென்றனர்,
 அதுகேட்ட மாணிக்கர், " ஏன் அதிக ஆகாரத்தைக் கொண்டால்
 சோய வருகின்றது? அத்தனையும் விளக்கவேண்டும் " என்னதும்
 ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

947. சீயள வன்றித் தெரியான் பெரிதுண்ணி
 யோயா வின்றிப் படும்.

(பா.) இ-ள். தெரியான் சீ அளவு அன்றிப் பெரிது உண்ணின் = தன்
 புகழையும் அந்நேற்றவுணவும் காலமுமாராயாது வேண்டியதோருணவை
 வேண்டியதோர்காலத் து வயிற்றத் சீயளவன்றி ஒருவன் மிகவுண்ணுமா
 யின், — சோய அளவு இன்றிப் படும் = அவன்மாட்டு சோய்கள் எல்லையற
 யானும், ஏ-ற.

தெரியாமலினைக்குச் செயப்படுபொருள்கள் அதிகாரத்தான்வந்தன.
 சோய—சாதியொருமை. இவையிரண்டுபாட்டானும் அவ்வகையுள்ளவழிப்

விளக்கம்:—ஒருவன் தன்னுடைய தேசக் கூற்றினையும், அந்த தேசத்துக்கேற்ற உணவினை உண்ணுகின்ற காலத்தினையும் ஆராயாமல் வேண்டியபடியே ஒரு உணவினை அவன் விரும்பிய ஒர் காலத்தில் வயிற்றில் ஜீர்ணிக்கச்செய்யும் தீ அளவிற்குத் தருதியாக அல்லாமல் மிகுதிப்பட்டு உண்பானுபின், அவ்விதம் உண்ணுகின்ற அவனிடத்தே நோய்களானவை முடிவில்லாமல் வளர்ந்துகொண்டிருக்கும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், ஒவ்வொருவனுக்கும் அவனவனது தேசத்தின் பகுதிக்குத் தக்க அளவாக ஜீர்ணிக்கும் கருவி அமைக்கப்பட்டிருக்கிற தென்றும், அக்கருவி வேலைசெய்து ஜீர்ணிக்கக்கூடிய அளவிற்குமேல் உணவினை உண்டால் அக்கருவியானது ஜீர்ணித்தலைச் செய்பமுடியாத அதுத்துப்போய் அதனுடைய விரியம் கெட்டு முன்செய்த வேலையும் செய்ப முடியாமல் காணுக்குகள் கெட்டுப்போகுமென்றும், அவ்விதம் கெடுதலால் பின்னர் கெட்டுக்கொண்டிருக்கின்ற உணவு ஜீர்ணிக்காத பலநோய்களைச் செய்யுமென்றும், அவ்விதம் நோய்களைச் செய்கின்ற காலத்த அள

76

802

திருக்குறள் விளக்கம்

வறியாத இவன் இயற்கையின்படி உண்டுகொண்டே வருவானாயின் பலவித நோய்கள் வருமென்றும், அந்நோய்கள்முடிவில்லாமல் வளருமென்றும், அவ்விதம் வளர்வதால் எடுத்த தேசத்தின் பயன் ஒன்றையு மடையாமல் போய்விடுவா னென்றும் அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், “இதுகாறும் உண்ணு முணவினை அளவோடு உண்பவனுக்கு வரும் பயனையும், அவ்விதம் அல்லாதவனுக்கு வரும் தீமைபினையும் உணர்ந்தோம். இவிக் காரணங்களால் வருவனவாகிய இவ்வித நோய்களைத் தீர்க்கும் மருத்துவனைப்பற்றி ஆசிரியர்பாதுகூறுகின்றனர்?” என்னதும், ஆசிரியர்கூறுவாராயினர்.

948. நோய்நாடி நோய்முத னாடி யதுதணிக்கும்
வாய்நாடி வாய்ப்பச் செயல்.

(பரி.) இ-ள். கோய் காடி = மருத்தவனையினான் ஆதான்மாட்டு கிசழ்
 கின்ற கோயை அதன் குறிகளான் இன்னதென்று துணிந்து, — கோய் முதல்
 காடி = பின் அது வருதற்காரணத்தை ஆராய்ந்து தெளிந்து, — அது தணிக்
 கும் வாய்காடி = பின் அது தீர்க்குமுபாயத்தினை யறிந்து, — வாய்ப்பச்
 செயல் = அதனைச் செய்யும் வழிப் பிழையாமற் செய்க. ஏ-று.

காரணம் = உணவுசெயலென முற்கூறியவிரண்டும். அவற்றை ஆயுள்
 வேதமுடையார் நிதானமென்ப. அவை காடுதற்பயன் = கோயினையும் வாயி
 னையும் ஐயமறத்துணிதல். மருத்துசெய்தல், உதிரங்களைதல், அறுத்தல், சுடு
 தன் முதலிய செயல்களெல்லாம் அடங்குதற்கு, 'அது தணிக்கும்வாய்' என்
 ரார். "சமுஷாயமுன" * என்றார் பிறரும். பிழையாமை = பழையமருத்துவர்
 செய்தவருகின்ற முறைமையிற் றப்பாமை. (அ)

விளக்கம்: — மருத்தவனென்று சொல்லப்படுகின்ற வைத்தி
 யன் ஒருவன் ஆதான் என்கின்ற கோயாளியைக் கண்டபோது
 அவனிடத்த அப்போது தோன்றுகின்ற நோயினை அதனதனு
 டைய குறிகளால் இன்னது இன்னது என்று துணிவதடன், பின்
 னர் அந்நோய்கள் வருவதற்கு இருக்கீ காரணங்களையும் தான் கற்
 றும் கேட்டும் உள்ள துல்களுக்குத் தக்க அளவாக ஆராய்ந்து
 தெளிந்தும், அவ்விதம் ஆராய்ந்து தெளிந்தபின்னர் அந்நோய்
 களைத் தீர்க்கின்ற உபாயங்களை அறிந்தும், அவ்விதம் அறிந்ததோடு

* புறாணாது—314.

நில்லாமல் அந் நோய்களைத் தீர்க்கச் செய்யும் வழிகளைத் தவறில்லா
 மல் செய்தும் இருத்தல் வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறு
 கின்றது. அதாவது, வைத்தியனுனவன் கோயாளியைக் கண்ட
 காலத்த அவனுக்கு உள்ள கோய் உணவினால் வந்ததோ, அவன்
 செய்த செயலால் வந்ததோ என்று முதலில் நிதானித்துக் கொள்
 றுதல் வேண்டுமென்றும், அவ்விதம் காரணங்கள் அறிந்தபிறகு
 உள்ள நோயினை இதுவென்றும், அதனைத் தீர்க்கின்ற உபாயம்

இதுவென்றும் சிறிதும் சந்தேகமில்லாமல் தெளிந்து துணிய வேண்டுகின்றும், அவ்விதம் நோயினைக் கண்டு துணியுங் காலத்து அந்த அந்த நோய்க்கு வேண்டிய செயல்களாகிய மருந்து செய்தல், உதிரங்களைத் தல், அறுத்து விடுதல், சுட்டு விடுதல் என்ற செயல்களையெல்லாம் நன்றாக ஆராய்ந்து பிழைபடாமல் மருந்தினைச் செய்வதும், ஒருவனுக்கு உதிரத்தைக் களைதலும், கட்டி முதலியவை அறுத்தலும், தேகத்தில் உண்டாகும் சுடக் கூடிய நோய்களைச் சுடுதலும் ஆகிய உபாயங்களை யெல்லாம் தனக்கு முன்ன ரிருந்த வைத்தியர்கள் செய்த முறையிலும் அளவினும் தவறாது செய்தல் வேண்டு மென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், “வைத்தியன் நோயாளியைக் கண்ட காலத்து நிதானத்தால் செய்யவேண்டுவன இவை என்று அறிந்தோம். இனி அவ்வைத்தியனாவான் நோயாளியைப் பார்த்த காலத்து நூல் அளவாக நோய்க்குச் செய்யவேண்டுவன எகவென்று அறிவித்தல் வேண்டும்” என்னும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

949. உற்று னளவும் பிணியளவுங் காலமுங்
கற்றான் கருதிச் செயல்.

(பரி.) இன். கற்றான் = ஆயுள்வேதத்தினைக் கற்றமருந்துவன், — உற்று னளவும் பிணி அளவும் காலமும் கருதிச் செயல் = அவ்வுபாயத்தினைச் செய்யுங்கால், ஆதானவையினையும் அவன்கணிசெய்தின்ற நோயினையினையும் தன் செயற்கேற்ற காலத்தினையும் அந்துனெரியால் கோக்கி, அவற்றோடு பொருத்தச் செய்க. ஏ-ற.

ஆதானவையு = பருதி, பருவம், வேதனை, வலிகளினளவு. பிணியளவு = சாத்தியம், அசாத்தியம், யாப்பிய*மென்னுஞ் சாதிவேறுபாடும், தொடக்க காலமென்றும் அதன் பருவவேறுபாடும், வன்மைமென்மைகளு முதலாயின.

* யாப்பியம் = பெரும்பான்மை தீர்க்கத் தக்கதும் சிறுபான்மை தீர்க்கத் தகாததுமாயிருப்பது.

604 திருக்குறள் விளக்கம்

காலம் மேற்சொல்லியன. இம்மூன்றும் பிழையாமல் துனெறியானும் உணர்வுக்குதியானும் ஆராய்ந்து செய்கவென்பார், ‘கற்றான் கருதிச்செயல்’ என்றார். இவையிண்டுபாட்டானும் அவ்விழுக்குப்பட்டுழி மருந்துவன் தீர்க்குமாறு கூறப்பட்டது. (க)

விளக்கம்:—ஆயுள்வேதம் இதுவென்று கற்றவனாகிய வைத்
 தியன் மேற் கூறியபடி. நோய் திருவதற்கு உரிய உபாயத்தினைச்
 செய்யுமிடத்து நோய்கொண்டவனது அளவியும், அவனிடத்தே
 உண்டாயுள்ள நோயின் அளவியும், தான் செய்வதற்கு
 ஏற்ற காலத்தினையும், தான் கற்ற நூலில் கற்ற அளவே உய்த்து
 உணர்ந்து அந்நூல்களில் சொல்லிய வழியே பொருந்தச் செய்தல்
 வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது,
 நோய்தீர்க்க முயன்ற வைத்தியன் நோயாளியினது உருவம், அவ
 னது தேகவன்மை, அவனுடைய வயது, நோயினால் உண்டாகும்
 துன்பம், அந்நோய்த் துன்பம் தோன்றுகின்ற காலம், அது இல்லா
 திருக்கின்ற காலம், ஆகிய இவைகளை அறிதல் வேண்டுமென்றும்,
 நோய் தோன்றிய காலமும், அது உள்ள காலமும் ஆகிய நோயின்
 அளவைத் தெரிந்து பின்னர் இந்நோய் தீர்க்கத் தக்கது, இந்நோய்
 தீர்க்கத்தகாதது, பெரும்பாலும் தீர்க்கத் தகுந்ததும் சிறுபான்மை
 தீர்க்கத் தகாததுமாகவுள்ளது என்னும் நோயின் தகுதியை அறிய
 வேண்டுமென்றும், நோய்தொடங்கிய தொடக்கத்தானே, அல்லது
 தொடங்கி நடுப்பருவமாக உள்ளதோ, அல்லது தீர்த்துபோகக்
 கூடிய கடைப்பருவமாக உள்ளதோ என்று நோயின் பருவத்தை
 ஆராய வேண்டுமென்றும், அதுவன்றியும், நோய் பலமுடைய
 தென்றும், பலமில்லாதது என்றும் ஆகிய நோய்களின் தகுதியை
 அறிதல் வேண்டுமென்றும், அவ்விதம் அறிதலோடு மேற்கூறிய
 வண்ணம் காலத்தையும் நோக்குதல்வேண்டுமென்றும், ஆகியஇவை
 களை எல்லாம் சிறிதும் குறைபடாமல் தான் கற்றநூல் அளவாகவும்,
 தன்னுடைய அறிவின் அளவாகவும் ஆராய்ந்து உணர்ந்து நோயி
 னாத் தீர்க்க வேண்டுமென்றும் அறிகின்றோம் என்றனர். அது
 கோட்ட மாணாக்கர், "மேலிரண்டு திருக்குறள்களாலும் ஒருவன்
 உணவாலும், செயலாலும் நோய்கொண்டகாலத்து வைத்தியன்
 தீர்க்கவேண்டிய முறை இதுவென்று அறிந்தோம். இனி, அம்

மருத்தவன் கோயிலைத் தீர்ப்பதற்கு முறை யாது? அதற்கு வேண்டுவன ஏவை? அவையெல்லாம் தொகுத்துச் சொல்லுதல் வேண்டும்" என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

950. உற்றவன் தீர்ப்பான் மருந்துழைச் செல்வானென் றப்பானுற் கூற்றே மருந்து.

(பரி.) இ-ள். மருத்துப்பிணிக்கு மருந்தாவது—உற்றவன்=அதனை யுற்றவன்,—தீர்ப்பான்=அதனைத் தீர்க்கும்மருத்துவன்,—மருந்து=அவனுக்குக் கருவியாகிய மருத்து,—உழைச்செல்வான் என்ற அப்பால் கார்கூற்றை=அதனைப்பிழையாமல் இயற்றுவானென்று சொல்லப்பட்ட நான்குபகுதியையுடைய நான்கு திறத்தது. ஏ-று.

நான்கென்று மென் வருகின்றமையின், அதுகோக்கி அப்பாலென் றொழிந்தார். கார்கூற்றதென்பது விகாரமாய்ந்து, அவற்றும் உற்றவன் வகை நான்காவன:—பொருளுடைமை, மருத்துவன்வழி நின்றல், கோய்க்கலை யுணர்த்தல்வன்மை, மருத்துத்துன்பம்பொதுத்த லெனவியை. தீர்ப்பான் வகைநான்காவன:—கோய்க்கண்டஞ்சாமை, ஆசிரியனை வழிபட்டோதரிய கல் விழு தண்ணிறவுடைமை, பலகாலுந்தீர்த்துவருதல், மனமொழிமெய்கருய வாத லெனவியை. மருத்தின்வகை நான்காவன:—பலபிணிகட்டுமேற்றல், சுவைவிரியும் வினாவாற்றல்களான் மேம்படுத்தல், எளிதினெய்தப்படுத்தல், பகுதியோடு பொருத்தத லெனவியை. இயற்றுவான்வகை நான்காவன:—ஆதானமாட்டன்புடைமை, மனமொழிமெய்கருயவாதல், சொல்லியன அவ்வாதேசெய்தல் வன்மை, அறிவுடைமை யெனவியை. இவைஎல்லாவாக் கூடியவழியில்லது பிணி நீராமையின், இத்தொகுதியையும் 'மருந்து' என் றார். ஆயுள்வேதமுடையாரும் இவை கால்களாக நடக்குமென்பதுபற்றிப் பாதமென்றும், இவைமாதபட்டவழிச் சாத்தியமுமுதிர்ந்து அசாத்தியமா மென்றும் கூறினார். இதனால் அதனைத் தீர்த்தற்கு வேண்டுவனஎல்லாச் சொகுத்துக் கூறப்பட்டன. (வ)

விளக்கம்:—கோய்க்கு மருந்தாவது கோயிலைக் கொண்ட வன், அங்கோயிலைத் தீர்க்கும் வைத்தியன், அவ்வைத்தியனுக்கு கோய் தீர்ப்பதற்குக் கருவியாகிய மருத்து, அம்மருத்தினைப் பிழையாமல் செய்கின்றவன் என்று சொல்லப்பட்ட நான்கு பகுதிகளோடு கூடிய நான்கு தன்மைகளை உடையது என்று இத்திருக்குறள் கூறு

ஒவ்வொன்றும் காங்குதிறத்தது என்று கூறுவதால், மேற்கூறிய
காங்குதிறம் கோய்க்கொண்டவனுக்கு இருக்கவேண்டிய காங்கு தரு
திகளாவன:—பொருளுடையவனுயிருத்தல், வைத்தியன்சொல்லிய
வழி நடக்கக் கூடியவனுயிருத்தல், தனக்கு உள்ள கோய்க்கு வைத்
தியனுக்கு அறிவிக்க வேண்டிய வல்லமை உடையவனு யிருத்தல்,
மருந்தை உண்ணுகின்ற காலத்து அம்மருந்தினால் உண்டாகும்
துன்பங்களைப் பொறுத்துக்கொள்ளும் வன்மையுடையவனுயிருத்
தல் என்பனவென்றும், தீர்ப்பவன் வகையாவது:—கோய்க்கின்தரு
தியை எல்லாம் ஆராய்ந்து உணர்ந்து அவ்விதம் உணர்வதுடன்
முதலில் கோய்க்கொண்டவனுக்கு உற்ற கோய் இதுதான் என்று
ஆராய்வதற்கு அஞ்சாது ஆராய்தல், தான் ஆசிரியனை அடைந்து
அவன் வழிநின்ற ஒதியதாகிய கல்வியின் வல்லமையுடையவனு
யிருத்தல், இயற்கை அறிவாகிய துட்ப அறிவியையும் உடையவனுய்
இருத்தல், அன்றியும் கோய்க்கொண்டார் பலர்க்கு கோய்க்கைப் பல
தாமும் தீர்த்து வருதல், மனம், வாக்கு, காயமாகிய மூன்றும்
கூடா ஒழுக்கத்தைச் செய்பாது பரிசுத்தமுடையனவாய் இருத்
தல் என காங்காகும் என்றும், மருந்தின் வகையாவது:—பலகோய்
களுக்கும் ஏற்றது ஒன்றாயிருத்தல், சுவையிலும் வீரியத்திலும்
நற்பயனிலும் வன்மையிலும் உயர்ந்திருத்தல், எளிதில் கிடைக்கக்
கூடியதாக யிருத்தல், கோய்க்கொண்டவனது தேகக் கூறோடு
பொருந்தியதாக யிருத்தல் என காங்கென்றும், வைத்தியனுக்கு
உதவியாக மருந்தினைச் செய்கின்ற ஒருவனுக்கு கோயாளியினி
டத்து அன்புடையவனு யிருத்தல், மனம் வாக்கு காயம் பரிசுத்த
முடையவனு யிருத்தல், மருந்தை முடிக்கும் காலத்து வைத்தியன்
சொல்லிய அளவாகவே மருந்தினைச் செய்தமுடிக்கும் வல்லமை
உடையவனு யிருத்தல், இயற்கை அறிவுடையனு யிருத்தல் ஆகிய
காங்குவித தருதிகளும் இருத்தல் வேண்டுமென்றும், மேற்
கூறிய கங்குளுக்கு பகுதிகளாகிய பதினாறு பகுதிகளும் அமைபாத
காலத்து கோய் தீராநென்றும் கூறியதுடன் இங்ளான்கே ஆயுள்

வேதமுடையார் காங்கு காக்களாக கடக்கு மென்பதை அறிந்த இக்கால்கிணையும் பாதமென்றும் இவ்வகை காங்கிணன் ஒன்ற மாறுபட்ட காலத்தும், தீர்க்கடிய ரோயாகிய சாற்பமென்கின்ற

மருந்து

607

கோயும்அதிகப்பட்டுத் தீராத அசாத்நியமாகும் என்றகூறினார் என்றும் அறிந்தோ மென்றனர். அதகேட்ட மாணக்கர், "இவ்வித மெல்லாம் கோய்க்கு மருந்து இதுவென்று எடுத்த கோய்கொண்ட வனது தருதி காங்கிணையும், தீர்க்கின்ற வைத்தியன் தருதி காங்கிணையும், அக்நோயினைத் தீர்க்கும் கருவியாகிய மருந்தின் தருதி காங்கிணையும், அம்மருந்தினைச்சிறிதும் தவறாதுசெய்பவனது தருதி காங்கிணையும்கூறியதை நன்றாக உணர்ந்தோம். அங்கங்களின் பருதியாகிய கட்டி என்னுமங்கத்தின் கடைசியாகிய மருந்து என்னுமிவ் வதிகாரத்தால், காமத்தால் வரும் செயல்களின் தீங்கு கோய் என்றும், அக்நோயைத் தீர்ப்பதற்கு உபாயம் மருந்துஎன்றும்கூறி உலகத்தார் உய்வதற்கு உரிய உபாயங்களை எல்லாம் உணர்த்தினு ரென்று அறிந்தோம். இனிப் பொருட்பாலை பெடுத்து அரசனுக்கு இருக்கவேண்டிய தன்மையை அரசியல் என்றுகூறி, அவ்வரசனுக்கு இருக்கவேண்டிய அங்கங்கள் ஆறென்று அமைச்சியல் முதல் கட்டியல் வரையில் கூறிமுடித்தனாராதலால், அப் பொருட்பாதுள் சொல்லவேண்டுவன இன்னும் எவையேனும் உளவோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்,

அங்கவியல் முற்றிற்று.

ஒழிபியல்.

(பரி.) இனி அவ்வாசியலினும் அங்கவியலினும் அடக்காதொழிந்தவற்றி யல்பு பதின்மூன்றதிகாரத்தாற் கூறவான்றொடங்கி, முதற்கட் குடிமை கூறு கின்றார்.

விளக்கம்:—அதாவது, மேற்கூறிய அரசியலினும், அங்கவிய லினும் அடக்காமல் தின்றவற்றின் இயல்பினை எல்லாம் பதின் மூன்று அதிகாரங்களால் சொல்லத்தொடங்கினாரென்றும், அவ்விதம்

சொல்லும் காலத்த முதலில் குடிமை என்பதை கூறுகின்றாரென்றும் அறிந்தோ மென்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், “அடக்காத ஊவற்றை ஒழிப்பவென்றும், அவற்றள் முதலாவது குடிமையென்றும் கூறிப்பதை அறிந்தோம். இனி அக்குடிமை என்பதை விளக்க வேண்டும்” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

008

திருக்குறள் விளக்கம்

96. அதிகாரம்.

குடிமை.

(பரி.) அஃதாவது உயர்ந்தகுடியின்கட் பிறந்தாரது தன்மை, உயர்ந்த குடிப்பிறப்பு கால்வகை வருணத்தார்க்கும் இன்றியமையாதாகவின், அச்சிறப்புப்பற்றி இது முன்வைக்கப்பட்டது.

விளக்கம்:—அதாவது, உயர்ந்த குடியில் பிறந்தவர்களுடைய இயற்கை என்பதாம். நான்கு வித வருணத்தவர்க்கும் உயர்ந்த குடிப் பிறப்பு என்பது இருந்தே ஆகவேண்டி இருப்பதால், அவ்வித சிறப்புக் கருதி இக்குடிமை என்னும் அதிகாரம் முதலில் வைக்கப்பட்டு உள்ளது என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “இவ்விதம் மக்கள் தகுதியினுள் யாவரும் இருவினைக்குத் தக்க அளவாக உயர்ந்த குணங்களை உடையவராக இருக்கவேண்டி இருக்கக் குடிப்பிறப்பு ஒன்றினால் உயர்வு வருதல் வேண்டும் என்று கூறுவதைக் கேட்க வியக்கின்றோம். ஆதலால், குடிப்பிறந்தார் என்பார்க்கு இயல்பாகவே உள்ள செய்கைகள் எவை என்று அறிவித்தல் வேண்டும்” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

951. இற்பிறந்தார் கண்ணல்ல தில்லை யியல்பாகச்

செப்பமு நாணு மொருங்கு.

(பரி.) இன். செப்பமும் நாணும் ஒருக்கு=செம்மையும் நாணும் சேர—இற்பிறந்தார் கண் அல்லது இயல்பாக இல்லை=குடிப்பிறந்தார் மாட்டல்லது பிறர்மாட் டியற்கையாக உளவாகா, ஏ-று.

இவ்வுக் குடி குலமென்பன ஒரு பொருள்; கண் உயர்ந்தவற்றின் மேல. செம்மை=கருத்துக்கு சொல்லுக்கு செயலுத்தம்முண் மாளுகாமை. நாண்=பழிபாவங்களின் மடங்குதல். இவை இற்பிறந்தார்க்காயின் ஒருவர் கற்பிக்க

வேண்டாமற்குமேயுளவாம், பிறக்காயிற் கற்பித்தவழியும் கெடிதலில்லா
வேன்பதாம். (க)

விளக்கம்:—செம்மை என்பதும், காணமென்பதும் கற்குடி-
யில் பிறத்தவர்களுக்கு அல்லாது மற்றவர்க்கிடத்த இயற்கையாக
ஒன்று சேர உள்ளன ஆகா என்று இத்திருக்குறள் உறுதிப்படுத்த-
அதாவது, மனத்தாலும், வாக்காலும், காயத்தாலும் உண்டாகின்ற

குடிமை

609

கருத்தும், சொல்லும், செயலும் ஒன்றிற்கொன்று மாறுபடாம-
லிருக்கும் பெரியதோர் செம்மை யென்றும் தகுதியும், பழிவுரும்
காலத்தும், பாவமான செய்கையைச் செய்ய வேண்டிய காலத்தும்
அவற்றிற்கு மிகுதியு மஞ்சி அடங்கி நிற்கின்ற தகுதியாகிய காண-
மும் கற்குடியில் பிறத்தார்க்கு ஒருவர் சொல்லாமல் இயல்பாகவே
உண்டாகு மென்றும், அவ்விதமல்லாது மற்றவர்க்கு எவ்வளவு
சொன்னாலும் சொல்லிய அக்காலத்து மாதிரிம இறுப்பதபோல்
காணப்பட்டுப் பின்னர் வெகு கிரைவில் மறைந்துகிடும் என்றும்,
ஆகவே, நல்ல குடியின் இயற்கையை இதனால் அறிந்தோம் என்ற
னர். அதுகேட்ட மாணக்கர், “செம்மையும், காணமுமாகிய இரண்டு
மன்றி இன்னுமேதேனும் இயற்கையாகிய குணங்கள் கற்குடிப்
பிறத்தார்க்கு உளவோ?” என்னலும், ஆசிரியர் உறுவாராயினர்.

952. ஒழுக்கமும் வாய்மையும் காணும் இம்முன்றும் மூன்று

மிழுக்கார் குடிப்பிறந்தார்.

(பி.) இன். குடிப்பிறந்தார் = உயர்ந்த குடியின்கட் பிறந்தார்—ஒழுக்-
கமும் வாய்மையும் காணும் இம்முன்றும் இழுக்கார் = தமக்கூறிய ஒழுக்கம்
மெய்மை காணெனப்பட்ட இம்முன்றன் கண்ணும் கல்வியான வற்றித் தாமா-
கவே வழுவார். எ-து.

ஒழுக்க முதவிபன மெய்மொழி மனக்களினைவாகவின், அம்முறைவவா-
யின. இழுக்குதல் அறியாது வருகின்றமையின், ‘இழுக்கார்’ என்றார். (ர)

விளக்கம்:—உயர்ந்த குடியில் பிறத்தவர்களுக்குத் தம் வரு

ஊத்திற்கு உரிய ஒழுக்கமும், பொய்மை பேசாமையும், காணமும் ஆகிய இம் மூன்றும் தாம் கற்காமலே வந்த விடும் என்று "இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, செயற்கை அறிவாகிய கல்வி யினால் வரும் மேற்கூறிய நற்குணங்களைல்லாம் இயற்கையாகவே நற்குடியில் பிறந்தவர்களுக்கு உண்டாகி விடுமென்றும், நடுவில் அந்நற்குணங்கள் பிளவுபடா என்றும் அறிந்தோ மென்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "குடிமை என்பதன் இயற்கையைத் தொகையாக அறிந்தோம். இனி அதன் வகையையும் விரித்துக் கூறல்வேண்டும்" என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

77

610 திருக்குறள் விளக்கம்

953. நகையீகை யின்சொ லிகழாமை நான்கும்
வகையென்ப வாய்மைக் குடிக்கு.

(பரி.) இன். வாய்மைக் குடிக்கு—எக்காலத்தக் திரிபில்லாத குடியின்கட் பிறந்தார்க்கு—எகை எகை இன்சொல் இகழாமை நான்கும் வகை என்பது—வழியார் சென்றவழி முகமலர்ச்சியும், உன்ன சொடுத்தலும், இன் சொற் சொல்லுதலும், இகழாமையுமாகிய இந்நான்கும் உரிய கூறென்று சொல்லுவர் ஊலோர். எ-று.

பொய்மை திரிபுடைமையிற் திரிபின்மையை 'வாய்மை' என்றும், "இவ்வாறே யெல்லாருமென்றோவர்"* ஆகவின் இகழாமையை அவர் கூறுக்கியும் கூறினர். குடி—ஆகுபெயர். நான்கின்வகையென்பதுபாடமாயின், வாய்மைக்குடிப் பிறந்தார்க்குப் பிறரின் வேறுபாடு இந்நான்கா னுணதாமென்றாக்க. இவை மூன்று பாட்டானால் குடிப்பிறந்தா நியல்பு கூறப்பட்டது.

விளக்கம்:—தம்மிடத்தே தரித்திரர் வந்த காலத்து முகமலர்ச்சியோ டிருத்தலும், தம் கையில் உள்ளவற்றை இல்லையென்றது கொடுத்தலும், அவர்க்கு இனிய சொற்களைச் சொல்லுதலும், வழியவர்களென்று அவர்களை இகழாமையும் ஆகிய நான்கு விதமாகிய தகுதிகளும் எந்தக் காலத்தும் மாறுதலில்லாத நற்குடியில் பிறந்தவர்களுக்கு இயல்பாகவே உண்டாகும் என்று ஊல் வல்லவர் சொல்லுவர் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், முன்னர் இல்லறத்தில் கூறியபடியே நற்குடிப் பிறந்தான் ஒருவன் அன்புடையவனாய் இருந்த விருந்து ஒம்பி இனியவைகூறி நிற்பது

அவனுக்கு இயல்பாகும் என்று எடுத்துக் காட்டினார். ஆதலால் நற் குடியில் பிறந்தார்க்கு உள்ள குணங்கள் இவை என்று கூறியதால், ஏனைய குடியில் பிறந்தார்க்கு இவை உண்டாகாவென்றும், உண்டாகுமாயினும் இயற்கையாகவே உண்டாகாவென்றும் அறிந்தோமென்றனர். அது கேட்ட மாணுக்கர், “இவ்விதம் நற்குடியில் பிறந்தவர்கள் மறந்தும் தம் ஒழுக்கத்தில் குறைவுபடாரோ?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

954. அடுக்கிய கோடி பெறினும் குடிப்பிறந்தார்
குன்றுவ செய்த விலர்.

(பரி.) இ-ள். அடுக்கிய கோடி பெறினும் = பலவகையடுக்கிய கோடி

* திருக்குறள், 752.

குடிமை

611

யாவிற்குயபொருளைப் பெற்றாராயினும், — குடிப்பிறந்தார் குன்றுவ செய்தல் இவர் = உயர்ந்த குடியின்கட்பிறந்தார் தம்மொழுக்கக்குன்றுந் தொழில் களைச் செய்யார். ௪-து.

அடுக்கியகோடியென்பது ஈண்டெண்ணப்படும் பொருள்மேளின் மது. குன்றுத் தொழில்கள் = குன்றுதற் வேறுவாய தொழில்கள். (ச)

விளக்கம்:—உயர்ந்த குடியில் பிறந்தவர்கள் பல கோடிவகையாக அமைந்த பொருள்களைப் பெறுவதாக இருந்தாலும், தன் குடிக்கு உரியதாயுள்ள ஒழுக்கத்தில் சிறிதும் குறைந்த தொழில்களைச் செய்யமாட்டார்கள் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆதலால், சீல்கள் மேல் வினவிய வண்ணம் உண்மையாகவே நற்குடியில் பிறந்திருப்பவர்கள் எவ்வளவு கோடி அளவாகிய பொருளைப் பெறுவதாக இருக்கினும், ‘அப்பொருள்கள் நிலையாதன; தாம் செய்யும் பழிகளோ நிலைத்து நிற்பன’ என்று உணர்ந்து, நிலைநாத பொருளுக்காகத் தம் குடிக்கு ஊனமாகிய நிலைத்து நிற்கும் பழியைத்தேடிக்கொள்ள மாட்டார்கள் என்று அறிந்தோமென்றனர். அது கேட்ட மாணுக்கர், “நற்குடிப் பிறந்தார் பெரும் பொருள் கிடைப்பதாயினும் தகுதியற்ற காரியத்தைச் செய்யமாட்டார் என்று அறிந்தோம். இனி, ஓர் கால் தம் பழையினை வயத்தால் தாம் அடைந்திருந்த பொருள்கள் சுருங்கி விடுமாயின், அப்போதும் தம் தகுதி

கைக் காத்துக் கொள்வதோ?" என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

955. வழங்குவ துள்வீழ்த்தக் கண்ணும் பழங்குடி
பண்பிற் றலைப்பிரித லின்று.

(பரி.) இன். பழங்குடி = தொன்றுதொட்டுவருகின்ற குடியின்கட் பிறந்தார்,—வழங்குவது உள்வீழ்த்தக்கண்ணும் = தாங்கொடுக்கும் பொருள் பண்டையிற் கருங்கியவிடத்தும்—பண்பின் தலைப்பிரிதல் இன்று = தம்பண் புடைமையின் கீழ்கார். ஏ-று.

தொன்றுதொட்டு வருதல் = சேர சோழ பாண்டியரென்றும்பொலப் படைப்புக்காலத்தொடங்கி மேம்பட்டு வருதல். அவர்க்கு கல்தூவாவது வழங்குவது உள்வீழ்வதாகலின், அந்நியே கூறினார். (இ)

விளக்கம்:—தொன்று தொட்டுப் பழமைபாக வருகின்ற கற்குடியில் பிறந்தவர்கள் வறியவர்க்குத் தம்மியற்கைக் குணத்

612

திருக்குறள் விளக்கம்

தால் கொடுக்கின்ற கொடையின் பொருட்டு இருந்தபொருள் முன்னிருந்ததைக் காட்டிலும் கருங்கிப் போருமானால், அக்கருங்கிய காலத்தும் வறியவரைக் கண்டால் தம் இயற்கைக் குணத்தினின்றும் மாறுபடார் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், கற்குடியில் பிறந்தவர்கள் தம் கையில் பெருவிலைவிடத்தும் தமக்கு உரிய கற்குணங்களைய சகை முதலிய சிறப்பினச் செய்து உண்மைப்பயினை அடைவதற்கு உரியவாவே யன்றி, தம் பெருள் கருங்கியதற்காக வருந்தா என்றும் அறிந்தோம். அவர்கள் வருந்துவதெல்லாம் தமக்குப் பொருள் நிறைந்திருந்த காலத்து சகையைச் செய்த அளவிற்குத் தாம் இக்காலத்துச் செய்வதற்கில்லையே என்று எண்ணுவதே யாகுமென்றனர். இந்நினைப்பெரிய புராணத்தில் இஃபாண்குடிமாற காயலர் சரிதத்தாலும், ஏனைய சரிதங்களாலும் அறிதல் கூடும் என்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், “இவ்விதம் வறுமை உற்றகாலத்தும் வஞ்சியேபோடு கூடி யிருப்பனவும் தம் குடிக்கு அமைபாதனவுமாகிய செயல்களை கற்குடிப் பிறந்தார் ஒருபோதும் செய்வதில்லையோ?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

956. சலம்பற்றிச் சால்பில செய்யார்மா சற்ற

குலம்பற்றி வாழ்துமென் பார்.

(பரி.) இன். மாச அற்ற குலம்பற்றி வாழ்தம் என்பார்—வணையற்ற வருகின்ற கங்குடிமாயினோடொத்த வாழ்க்கடவேமென்றாகுநி அவ்வாறு வாழ்வார்,—சலம்பற்றிச் சால்பு இவ் செய்யார்—வறுமையுற்றவழியும், வஞ்சனையைப் பொருக்கி, அமைவிலவாய தொழில்சீர்த் செய்யார். ஏ-று.

அமைவின்மை—அம்மாபிற்கேலாமை. இவை மூன்று பாட்டானும் அவர் வறுமையுற்றவழியும், அவ்வியல்பின் வேறுபடாரென்பது கூறப்பட்டது. (ஈ)

விளக்கம்:—பிறகுடைய பழிப்பென்பதே இல்லாமல் பழைய மையாக வருகின்ற தம் குடிப்பிறப்போடு காம் ஒத்து வாழவேண்டும் என்று மனத்தால் எண்ணி, எண்ணிய அய்விதமே வாழ்பவர்கள் தாம் தரித்திரத்தை அடைந்த காலத்திலும் வஞ்சனையோடு கூடியனவும் தம் குடிக்குப் பொருந்தாதனவுமாயிவ தொழில்சீர்த் செய்ய

குடிமை

618

மாட்டார் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆதலால், தம் குடிப்பிறப்பின் தருதியைப் பிறர் பழித்தல் கூடாது என்று எண்ணுகின்ற பெரியோர் தம் உயிரையே இழக்கக்கூடிய அத்தனைத் தீங்குகள் தங்களுக்கு வருவனவாயினும் தம் குடிப்பிறப்புக்குப் பொருந்தாத செயல்களைச் செய்யமாட்டார் என்று அறிந்தோம். இதனைச் சூரிய குலத்தத் தேன்றலாயிவ அரிச்சந்திரன் என்பான் விவ்வாயித்திரனது சூழ்ச்சியால் எல்லாவற்றையு மிழந்து கடுகாட்டில் காவலாளியாக இருந்தகாலத்து மைந்தனை இழந்தும் தம் மனைவியையே வெட்டுதற்கிருந்தும், ஒரு பொய் சொல்வதற்கு அஞ்சினவனுப்த் தன் குடிக்கு இயற்கையாயிவ வாய்மையையே உறுதியாகக்கொண்டு நின்றான் என்றும், அவன் உறுதியைக் கெடுப்பதற்குச் சூழ்ச்சிசெய்த விவ்வாயித்திரன் ஒரு பொய் பேசினால் இழந்தபொருள் பாவும் தருவதாகச் சொல்லிய காலத்தும் அதற்குயினங்காது தனது வாய்மையையே தீவகாட்டினு வென்றும் அறிகின்றோம். இதனைப் பின்வரும் அரிச்சந்திர புராணச் செய்யுளால் அறிதல் கூடும் என்றனர்.

“பதிபிழந்தனம் பாலினை பிழந்தனம் படைத்த
 நிதி பிழந்தனம் இனி கமக்கு உளதென நினைக்கும்
 கதி பிழக்கினும் கட்டுரை பிழக்கிலே மென்றான்
 மதி பிழந்து தன் வாயிழந்து மதிதவன் சென்றான்.”

அதுகேட்ட மாணாக்கர், “ஒருவர் ஒரு குற்றத்தைச் செய்து, பிறகு
 செய்த அக்குற்றத்தை உலகோர் அறிபாவாவிடாமல் மறைத்துவிடுவ
 தையும் நாம் பார்க்கின்றோம். அவ்விதமே உயர் குடிப்பிறந்தாரும்
 ஒரு குற்றத்தைச் செய்வாராயின், அதைப் பிறர் அறிவாது மறை
 த்து விடுதல் கூடாதோ?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

957. குடிப்பிறந்தார் கண்விளங்கும் குற்றம் விசம்பின்
 மதிக்கண் மறப்போல உயர்ந்து.

(பு.) இங். குடிப் பிறந்தார்கண் குற்றம் = உயர்ந்த குடியின்கட் பிறத்
 தார்காட்டினதாய்குற்றம் = விசம்பின் மதிக்கண் மறப்போல் உயர்ந்து
 விளங்கும் = தாங்கிறதேயாயினும் விசம்பின்கண் மதிவிடத்து மறப்போல
 ஒங்கித் தோன்றும். ஏ.த.

614

திருக்குறள் விளக்கம்

உயர்குடிமுதலிய பொருள்வகை மூன்றற்கும் விசம்பு முதலிய உண்மை
 வகை யொத்துப் பான்மாறுபட்டது. குடியதயர்ச்சியானும், மதிபோன்ற
 அவர் கற்குணங்களோடு மாறாதலானும், உலகெங்கும் பார்து வெளிப்படு
 மென்பதாம். (ஏ)

விளக்கம்:—உயர்ந்த குடியிலே பிறந்தவர்களிடத்தே ஏதே
 னும் ஓர் குற்றமுண்டாயின், அக்குற்றமானது சிறியதாக இருந்
 தாலும் ஆகாயத்தில் உள்ள சந்திரனிடத்தே காணப்படுகின்ற களங்
 கம்போல் யாவருமறிய காணப்படும் என்று இத்திருக்குறள் கூறு
 கின்றது. இதனால், ஆகாயத்திலுள்ள சந்திரனது களங்கத்தை யாவ
 ரும் பார்க்ப்பதுபோல், உயர்ந்த குடியினுள்ளார் குற்றம் யாவரு
 மறிய காணப்படுமென்றும், வெண்மையாகிய சந்திரனிடத்துக்

கனக்கம் சிறிதாக இருந்தாலும் யாவரும் காணும்படி இருத்தல் போலக் குற்றமில்லாத குடியாதலால் அவர் செய்யும் குற்றம் மிகச் சிறிதாக இருந்தாலும் யாவருமறிய எடுத்துக் காட்டு மென்றும், சந்திராவிடத்துத் தோன்றும் வெண்மைக் குணம் பெரிதாக இருந்தும் குற்றமே எடுத்துக்காட்டுவதுபோல் நற்குடிப் பிறந்தார் செயல்கள் பல நல்லனவாக இருக்கினும் அவர் செய்த குற்றமே எடுத்துக் காட்டுமென்றும் அறிந்தோமென்றனர். அது கேட்ட மாணக்கர், “உயர் குடிப் பிறந்தார் செய்யும் குற்றத்தினை ஏனையோரிடத்துத் தோன்றும் குற்றத்தைப்போல் சிறிதும் மறைத்தல் முடியாதது என்பதை அறிந்தோம். இனி, நற்குடிப் பிறந்தவரிடத்தே அன்பென்பது இல்லாவிடின், அவனை உலகோர் என்னென்று என்னுவர்?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

958. நலத்தின்க ணுரிண்மை தோன்றி னவனைக் குலத்தின்க ணையப் படும்.

(பரி.) இ-ள். கலத்தின்கண் ஈர் இன்மை தோன்றின் = குலவழுபடையனும் வருகின்றவன்கண்ணே நாயின்மையுள்ளதாமாயின், — அவனைக் குலத்தின்கண் ஐயப்படும் = அவனை அக்குலப்பிறப்பின்கண்ணே ஐயப்படும் உலகம், ஏ-த.

கலமும் குலமும் ஆகுபெயர். காரின்மையாற் கொடாமையும் கடுஞ்சொல்லு முதலிய கூறப்பட்டன. தோன்றினென்பது தோன்றாமையின்கி

குடிமை

615

நின்றது. கலனுடையனும் வருதலின்கிடையே இவைதோன்றலின், உள்ளது ஐயமாயிற்று. உலகமென்பது அவாய்க்கியபான்வந்தது. ஐயப்படவென்பது பாடமாயின், ஐயப்படுகுவென விசியாக்கியுரைக்க. இவை யிரண்டு பாட்டானும் வேறப்பட்டவழிப் படுமீழ்க்குக் கூறப்பட்டது. (அ)

விளக்கம்: — கல்ல குலத்திலே பிறந்தவனாய்க் காணப்படுகின்றவரிடத்து அன்பில்லாமை உண்டாகுமாயின், அவ்வித நற்குடியில் பிறந்தவனாயும் அவன் அக்குலத்தில் பிறந்தவன்தானா என்று சந்தேகிப்பதற்கு இடமுண்டாகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, நற்குடியில் பிறந்தார்க்கே தோன்றிய

மகன் ஒருவன் தன்னிடத்தே வந்த வறியீர்க்குக் கொடுத்தனும், இனியவை கூறலும் தனக்குக் கடனாகக் கொள்ள வேண்டி இருக்க அவ்வாறு அல்லாது கொடாமையும், கடுஞ் சொல்லும் உடைய வனாக இருப்பானாயின், அவனை உலகத்தவர் 'இவனுக்கு இவன் குடிக்கு இருக்க வேண்டிய நற்குணங்களாகிய ஈகையும், இன் சொல்லுமில்லை ஆகையால், இவன் உண்மையாகவே இக்குடியிற் றேன்றியவன் தானே அல்லையோ' என்று ஐயுறுவர் என்று அறிந் தோ. மென்றனர். அதன்கேட்ட மாணாக்கர், "மேற்கூறிய இரண்டு திருக்குறள்களாலும் நற்குடிப் பிறந்தார் அவர் குடிக்கேற்ற குணங் களையும், செயல்களையும் கொள்ளாவிடின் அவர்க்கு வருகின்ற துன்பங்கள் இவை என்று அறிந்தோம். இவ்விதம் ஒருவன் நற்குடியில் தோன்றினானென்பதை அறிந்துகொள்வதற்கு முதலாக உள்ள குறிப்பு எது?" என்று கேட்டலும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

959. நிலத்திற் கிடந்தமை கால்காட்டுங் காட்டுங்

குலத்திற் பிறந்தார்வாய்ச் சொல்.

(பரி.) இ-ள். நிலத்திற் கிடந்தமை கால் காட்டும் = லத்தினியல்பை அதன்கண் முனைந்த முனை காட்டும்;— குலத்திற் பிறந்தார் வாய்ச் சொல் காட்டும் = அதுபோலக் குலத்தினியல்பை அதன்கட் பிறந்தார்வாயிற்சொற் காட்டும். எ-று.

-கிடந்தமை = உன்னபடி. முனைத்தமாத் திரத்தானே கண்மையுர் நிமையுக் தெரிதலின், இஃதுமுதலிய கூறாயினார்; ஆகவே பொருளினுஞ் செயன் முதலியன வேண்டாவாயின. குலத்தியல்பறிதற்கருவி கூறவார்போன்றது, இன்சொல் வேண்டாமென்ற வாராயிற்று. (க)

616

திருக்குறள் விளக்கம்

விளக்கம்:—ஒரு நிலத்தினது தன்மையை அறியவேண்டுமா னால் அந்நிலத்தினிடத்தே முனைந்த முனைபைக்கொண்டு அறிந்து கொள்வதுபோல், நற்குலத்தில் தோன்றிய தன்மையினை அவர் வாயி துண்டாகும் சொற்களைக் கொண்டே அறிதல்கடும் என்று இத் திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, ஒருவனிடத்தே உள்ள நற் குணங்கள் பலவற்றினும் முன்னிருக்கவேண்டுவது இனியசொல்

ஒன்றே ஆதலால், அவ்வினியசொல் கண்டவிடத்து அவனை நற் குலத்து உதித்தானென்றும், அவ்வொன்றில்லாத ஏனைய குணங்க ளெல்லா மிருக்கிலும் நற்குலத் தோற்றமில்லாதவ னென்றும் பிரித்த அறிதல் வேண்டும் என்பதை உவமை வாயிலாகக் காட்டுவதற்குப் பூமியில் முனைக்கின்ற முனை ஒன்றினைக் கண்டே அது இனிக் கொள் ளப்போகும் இலை முதலிய பயன்களைக் காணாததற்கு முன்னரே 'இம்முனை இத்தனை வனமுடையது ஆதலால் இதனால் நிலத்தே தோன்றியதாக இருக்கவேண்டும்' என்று குறிக்கொண்டு அறிவது போல், அவனது வாய்ச்சொல் ஒன்றினாலேயே அறிந்துகொள்ளு தல் கூடுமென்று கூறியதுடன், இனிய சொல்லில்லாதார் நற்குடித் தோற்றமில்லாதவனென்று கூறியதாயிற்று ஆதலால், மனம், வாக்கு, காயமாகிய மூன்றினையு மறிவதற்கு வாக்கின் செயலே போது மென்று அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கள், "ஒருவன் பணியில்லாத இனிய சொற்கள் மாத்திரம் கூறி நிற்பானேயானால் அது நற்குடித் தோற்றமாகுமா?" என்னதும், ஆசிரியர் கூறு வாராயினர்.

980. நலம்வேண்டி னுணுடைமை வேண்டுங் குலம்

வேண்டுக யார்க்கும் பணிவு. [வேண்டின்

(பி.) இ-ள். நலம் வேண்டின் காண் உடைமை வேண்டும் = ஒருவன் தனக்கு லுணுடைமையை வேண்டுவானின், தானுணுடையதுகூட வேண் டுக; - குலம் வேண்டின் யார்க்கும் பணிவு வேண்டுக = குலுணுடைமையை வேண்டுவானின், பணியப்படுவார் யாவர்மாட்டும் பணிதலவேண்டுக. ஏ-து.

நலம் = புகழ், புண்ணியங்கள். வேண்டுமென்பது விதிப்பொருட்டாய் நின்றது, "வினைப்படு தொகுதியி னும்மை வேண்டும்" * என்புழிப்போல. அந் தனார், சான்றோர், அருந்தவத்தோர், தம்முன்னோர், தந்தை, தாயென்றில

* தொல்காப்பியம், கிளவியாக்கம், 83.

கூறப்பட்டன.

விளக்கம்:—ஒருவன் தனக்கு எல்லா கலங்களுமாயிடுபுகும் புண்ணியங்கள் முதலியவைவேண்டுமெனவாயின் எவ்வாறு காணமுடையவனுப் இருத்தல் வேண்டுமோ, அதுபோன்று தான் பிறந்த குடியை நற்குடியாக்க கிரும்புவானாயின் யார் யார்க்குப் பணிதல் வேண்டுமோ அவரவர்க்கெல்லாம் பணிவுடையனாக இருத்தல்வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆகலால், நற்குடிப் பிறந்தான் ஒருவன் மேல் திருக்குறளில் கூறியவண்ணம் இனிப சொல்லோடு கூடியிருப்பதுடன் துறவிகள், சால்புடையவர்கள், அரிய தவத்தோர்கள், தமக்குமுன்னே தோன்றினவர்கள், தந்தை, தாய் என்று கூறப்பட்ட பெரியோர்களைக் கண்டகாலத்து இருந்த இடத்தைவிட்டு எழுந்திருந்து எதிர்ப்பெற்று அவரவர்க்கு வேண்டுவனவாகிய வணக்கத்தைக் காட்டி, வணங்கவேண்டும் என்றும், அவ்விதம் செய்வதே தான் நற்குடியில் பிறந்தானென்று அறியுக்கும் குறிப்பாகும் என்றமையால் நற்குடிப்பிறந்தார்க்கு இயல்பாகவே எல்லா நற்குணங்களும் அமைந்து கிடக்குமென்றும், அவ்வுவமையினைத் தெரிந்து கொள்வதற்கு முதலாவதாக உள்ளது இன்சொல்லென்றும், இரண்டாவது பணிவுடைமை பென்றும், அதன்பின்னர் சுகை முதலியவை என்றும் அறிந்தேதாம் என்றனர். . அதுகேட்ட மாணாக்கர், “இவ்விதம் நற்குடிப் பிறந்த ஒருவனது குணங்களெல்லாம் இவை என்று தொகையாக அறிந்தேதாம். இனி, ஒவ்வொன்றாக அவர் குணங்களை எடுத்துக் கூறல்வேண்டும்” என்னலும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

97. அதிகாரம்.

மானம்.

(பரி.)இனிக்குடிப்பிறந்தார்க்கு உரியார்ய குணங்கள் கூறவான் நெடும்பு முதற்கண் மானங்கூறுகின்றார். அஃதாவது எஞ்ஞான்றும் தன்நிலையிற்குழாமையும், தெய்வத்தாற்சூழ்வுவந்துழி உயிர்வாழாமையுமாம். இஃது, அக்குடிப் பிறப்பினை சிறத்ததனுடைமையின், அச்சிறப்புப்பற்றி முன்வைக்கப்பட்டது,

விளக்கம்:—அகாவது, மேற்கூறிய நற்குடியில் தோன்றியவர் களுக்கு இயற்கையாகவே இருக்கும் குணங்களை பெல்லாம் சொல்லத் தொடங்கி முதலாவதாக மானமென்பதைக் கூறத் தொடங்கினார். மானமாவது எங்கக்காலத்தும் தன் குடிக்குத் தகுதியாகிய நிலையிலிருந்து தாழ்ச்சி அடையாது இருத்தலும், ஓர் வேளை தாழ்ச்சி அடையாதிருக்க முயன்றும் ஊழ்வலியால் தாழ்வு வந்து விடின் பின்னர் எக்காலத்தும் நிலைத்து நிற்பதாகிய பழிக்கு அஞ்சி நிலையாக தேக்கத்தை ஒழித்து விடுதலும் ஆகும். இவ்வதிகாரம் மேற்கூறிய குடிப்பிறப்பின் பெருமையை நிலைநாட்டக்கூடிய தகுதியுடையது ஆதலால், அதன் சிறப்பினை நோக்கிக் குடிமை பென்னும் அதிகாரத்துக்குப்பிறகு இது முதலாக வைக்கப்பட்டுள்ளது என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “நற்குடியில் பிறந்தவர்கள் தம்மைச் சிறிதும் தம் நிலையினின்றும் தாழ்த்திக் கொள்ளாதிருத்தல் என்றீர். ஆகின், ஒரு பெரும் பொருளை இழந்து விடுவதாயின், அக்காலத்து என்செய்வர்?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

961. இன்றி யமையாச் சிறப்பின வாயினுந்

குன்ற வருப விடல்.

(பரி.) இன். இன்றியமையாச் சிறப்பின ஆயினும் = செய்யாதபழித்தாம் அமையாத சிறப்பினை யுடையவேயெனினும், —குன்ற வருப விடல் = தன்குடிப்பிறப்புத் தாழ்வுக்குச் செயல்களை யொழிக. எ-ற.

அமையாமை = இறத்தல். குடிப்பிறப்பென்பது அதிகாரமுறைமையான வந்தது. இறப்பவருவழி இனிவந்தன செய்தாயினும் உய்கவென்னும் வடநான் முறைமையை மறத்து, உடம்பினது நிலையின்மையையும் மானத்தினது நிலையுடைமையையும் தாக்கி அவைசெய்யற்க வெண்பதாம். (ச)

விளக்கம்:—தம் குடிப் பிறப்புக்குச் சிறிதும் ஒவ்வாதனவாகிய மானம்பட வரும் செயல்களை ஒருவன் ஒருகாலத்துச் செய்யாதுவிடுவானாயின், அவ்விதம் செய்யாது விடுதலால் அவன் பெரிய தோர் சிறப்பு அமைந்த செல்வங்களை எல்லாம் இழந்து விடுவதாக இருந்தாலும், அக்காலத்தும் தன் குடிப் பிறப்புக்குத் தகாதனவாகிய தாழ்ந்த செயல்களைச் செய்யாமலே இருத்தல்வேண்டும் என்ற

வன் மாணத்திற்காக அஞ்சி ஒரு தாழ்வாகிய காரியத்தைச் செய்
 யாதுவிட்டால், அவ்விதம் செய்பாமையானது தன் செல்வங்களை
 பெல்லா யிழந்து தானும் அழிந்து போதற்குரிய தகுதியை உண்டு
 பண்ணினும், அக்காலத்தும் தன் குடிப்பிறப்பினைநிலைநாட்டுவதற்கு
 மாணத்தை இழந்தல் கூடாது. ஏனெனின்? உடம்போ நிலையற்
 றது; காப்பாற்றுகின்ற மாணமோ நிலை உடைய புகழைக்கொடுப்
 பது; ஆகையால் நிலை உடைய ஒன்றினை விரும்புதல் நற்குடிப் பிறந்
 தானுக்கு இலக்கணமென்று கூறியதுடன் ஒருவன் இறங்கவேண்
 டிய ஆபத்தினை அடையவருங்காலத்து ஒவ்வொரு இழிவாகிய
 காரியங்கள் செய்தாகினும் உயிர் வாழ்வதற்குரிய தகுதிகளைச்
 செய்தல்கூடும் என்று கூறுகின்ற வடநூலார் கொள்கையை மறுத்து
 மாணத்தின் பெருமையே பெருமை என்று நிலைநாட்டியதும்
 ஆயிற்று என்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், "மாணத்தை விரும்புப
 வர் பெரியதோர் தகுதியை யடைவதன் பொருட்டும் இழிவாகிய
 காரியத்தைச் செய்யாரோ?" என்னலும், ஆசிரியர்கூறுவாராயினர்.

962. சீரினுஞ் சீரல்ல செய்யாரே சீரொடு
 பேராண்மை வேண்டு பவர்.

(பரி.) இ-ள். சீரினும் சீர் அல்ல செய்யார் = புகழ்செய்யுமடத்து, தக
 குடிமைக்கொவ்வாத இனிவரவுகளைச் செய்யார்—சீரொடு பேராண்மை
 வேண்ட்பவர் = புகழுடனே மாணத்தை துறந்துதலை விரும்புவார். ஏ-று.

எவ்விடத்தும் நிலைகுலையாத நிண்மையான் உடாடாதல்பற்றிப் 'பேராண்
 மை' எனப்பட்டது. நிலையுடைய புகழின் பொருட்டாகவுஞ் செய்யாரென்ப
 தாம். (உ)

விளக்கம்:—புகழோடு மாணத்தை நிலை நிறுத்துதலை விரும்பு
 கின்றவர் அந்நிலையாகிய புகழைத் தேடுவதன் பொருட்டு தம்
 முடைய குடிப்பிறப்புக்கு ஒவ்வாதனவாகிய இழிவான காரியங்
 களைச் செய்யமாட்டார்கள் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது.

இதனால், எவகிடத்தும் எக்காலத்தும் தம் நிலை குலையாமலிருக்க வேண்டுமென்று உறுதிபெற்ற மனமுடையவர் புகழ்பொருட்டாக இழிந்த காரியங்களைச் செய்யமாட்டார் எனன்றும், அவ்விதம் செய்பாது தம் மானத்தை நிலை நாட்டுகின்றனராதலால், அவ்

620

திருக்குறள் விளக்கம்

வித தருதிடையாரைப் போண்மைடையாரென்றும் அறிவின்றோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், “புகழ் பொருட்டும் குடிப் பிறந்தார் தம் மானத்தைப் போக்கார் என்று அறிந்தோம். ஆயின், ஒருவனுக்குச் செல்வம் சுருங்கிய காலத்தும் தன் மானத்தைக் கருதாது பணிந்து நடத்தல் வேண்டியதில்லையோ?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

963. பெருக்கத்து வேண்டும் பணிதல் சிறிய

சுருக்கத்து வேண்டு முயர்வு.

(பரி.) இ-ள். பெருக்கத்துப் பணிதல் வேண்டும் = குடிப்பிறந்தார்க்கு நிறைந்த செல்வமுடையவழி யாவாட்டும் பணிவு வேண்டும்;—சிறிய சுருக்கத்து உயர்வு வேண்டும் = குறைந்த கல்சூரவுடையவழிப் பணியாமை வேண்டும். எ-று.

பணியாமை = தாழ்வு வாராமற் பழையவயர்ச்சிக்கண்ணே நிற்கல், செல்வக்கால அகிலையர்ச்சி செய்யத் தாங் தாழ்த்தலும், அல்லற்கால அது தாழ்வு செய்யத் தாமுயர்த்தலும், வேண்டுமென்பதாம். இவையுள்ளதுபாட்டானும் தாங் தாழ்த்தற்கேதுவாயின செய்யாமைச் சிறப்புக் கூறப்பட்டது. (பு)

விளக்கம் :—நற்குடியில் பிறந்தவர்களாயினார்க்கு எவ்வித பெருஞ் செல்வமுண்டான காலத்தும் செல்வத்தை அடைந்த அவர் பாவரிடத்தும் பணிவாக இருத்தல் வேண்டுமென்றும், அந் நற்குடிப் பிறந்தார்க்கே தரித்திரமென்பது உண்டாகுமாயின் பணிபாதிருத்தல் வேண்டும் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், ஒருவன் நற்குடிப் பிறந்தானாய் இருந்து தன் செல்வத்தை எல்லாம் போக்கியகாலத்து எல்லோரிடத்தும் வணக்கி நடக்க முயல்வானாயின், உலகத்தவர் அவ்வணக்கத்தை அவனது இயற்கையாகிய நற்குணமென்று கொள்ளாது வறுமை மிகுதியால் பணிவு

காட்டுகின்றான் என்று எண்ணி அவனைத் தாழ்த்தி விடுவார்களாத
லால், அவ்வித பணிவு செய்பவன் தரித்திரம் வந்தகாலத்து
பழைய உயர்ந்த நிலையிலேயே நின்று எவற்றையும் செய்தல் வேண்டு
மென்றும், அவ்விதம் செய்வதால் மாணத்தைக் காத்தலாகு
மென்றும், அக்கருடிப் பிறந்தானே செய்வதை உடையவனாக
இருக்கின்ற காலத்து யாரிடத்தும் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு அதிக
மாகத் தாழ்த்து நடக்கின்றானோ அவ்வளவுக் கெவ்வளவு உலகத்தவர்

மாண்பு

621

‘இவன் இவ்வளவு செய்வதனாக இருந்தும், இவ்வளவு பணிவுடை
யவனாக இருக்கின்றான்’ என்று அவனதுபணிவுடைமைக்கு சிறந்து
அவனை உயர்ந்துவராதலால், செய்வமுள்ளதாலைத்துப் பணிதல்
அவனுக்கு உள்ள பெருமையை அதிகப் படுத்துவதாகும் என்று
அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், “நற்குலத்தில்
தோன்றினார் வக்காலத்துப் பணிவுடையராய் இருத்தல்
வேண்டும் என்பதை இத்திருக்குறளால் அறிந்துகொண்டோம்.
ஆனால், இவ்விதம் எவனேனும் ஒருவன் தான் முன்னிருந்த நிலைய
வின்றும் சிறிது தாழ்த்து நடக்க முயலுவானாயின், அவனை உல
கோர் எவ்விதம் மதிப்பர் என்பதை ஓர் உவமை வாயிலாக விளக்கல்
வேண்டும்” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

96. தலையி னிழிந்த மயிரணையர் மாந்நர்

நிலையி னிழிந்தக் கடை.

(பரி.) இ-ள். மாந்நர் = குடிப்பிறந்தமாந்நர், — நிலையி னிழிந்தக்
கடை = தம் முயர்ந்த நிலையைவிட்டு அடனினின்று, தாழ்த்தவழி, — தலையி
ன். இழிந்த மயிர் அணையர் = நிலையைவிட்டு அதனினின்றும் வீழ்ந்த மயி
ரினை யொப்பார். ௭-து.

அந்நிலையை விடாது சின்றவழிப் பேணப்படுமும், விட்டுத்தாழ்த்தவழி
இழிக்கப்படுதலும், உவமையாற்பெற்றும். (௭)

விளக்கம்:—உயர்ந்த குடியில் பிறந்த மக்கள் தமக்கிருக்க
வேண்டிய தம்முடைய உயர்ந்த நிலைமையை விட்டுவிட்டு அந்நிலை
மைக்கு மாறாகத் தாழ்த்து நடக்க முயலுவார்களாயின், அவரை

உலகத்தவர் தலையிலிருந்த மயிரானது அத்தலைபை விட்டுக் கீழே விழுந்துகிடமாயின் அதனை எவ்விதம் மதிப்பாரோ அவ்விதம் மதிப்பர் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, ஒருவன் தலையில் உள்ள மயிர் அத்தலையினிடத்தே இருந்த காலத்தா உறுப்புக்களில் ஒன்றாக எண்ணப்பட்டு வளர்க்கப்படுவதாயினும், அவ்விதம் வளர்த்த அத்தலையினிடே கீழே விழுந்துவிடின் அதனைச் சிந்திக்கும்வகையானது ஒதுக்கிடத்தில் தள்ளிகிடவது உலக இயல்பாதலால் நற்குடிப் பிறந்தார் தம் குடிக்கேற்ற பெருமையோடு இன்சொல்லும், ஈகையும், தன் மதிப்பும் உடையவாய் நிற்பாராயின், அவரை

622 திருக்குறள் விளக்கம்

உலகோர் மிகுதியும் விரும்பிப் போற்றுவதென்றும், அவ்வித மல்லாத தம் நிலையில் தாழ்வராயின் அவரை உலகோர் மதிப்பார் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், “நற்குடிப் பிறந்தார் தம்மை மறந்து ஏதேனும் தம் குடிக்கு ஏவாத ஓர் சிறிய தாழ்வினைச் செய்து விடுவாராயின் உலகீத்தவர் அதன் பொருட்டும் அவரை இழித்துக் கூறுவரோ?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

965. குன்றி அணையாரும் குன்றுவர் குன்றுவ குன்றி அணைய செயின்.

(பரி.) இன் குன்றின் அணையாரும் = குடிப்பிறப்பான் மல்போல வயர்க்தோரும் — குன்றுவ குன்றி அணைய செயிற் குன்றுவர் = தாழ்த்தற்கேதுவாய் செயல்களை ஒருகுன்றியவராயினுஞ் செய்வாராயிற் குன்றுவர், ௭-று.

குன்றியணையமென்னும் நுழிவுசிறப்பும்மை விகாரத்தாற்செக்கது. தாழ்த்தற்கேதுவாய் செயல்களாவன:—இவ்வீர்தன, சொற்பின்வருநிலை. (௩)

விளக்கம்:—மல்போன்று உயர்ந்த குடியிற் பிறந்த மக்களும் தாம் தாழ்ந்த போவதற்குக் காரணமாகிய செயல்களில் ஒரு குன்றிமணி அளவு செய்துவிடுவாராயின், அக்குடிப் பிறப்பினின்றும் தாழ்ந்தவராவார் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் நற்குடிப் பிறந்தார் எத்துனைப் பெரியதோர் தகுதியிலிருப்பவராயினும், தம் குடிக்கு அடாததாகிய பழிவாக்கடிய செயல் ஒன்

றினைக் குன்றிமணியைப்போன்ற மிகச் சிறிய அளவாகச் செய்தாலும், அவர் உலகத்தாரால் தாழ்ந்தவராகவே எண்ணப்படுவர் என்று அறிந்தோம். அன்றியும், ஆசிரியர் காட்டிய உயர்ச்சிக்கு உரிய மலையும் தாழ்விற்கு உரிய குன்றிமணியும் ஆகிய உவமைகளால் “கலப்பாலிற்ருத் துளிப்புரை” என்பதுபோல் பெரியதோர் நற்குணமும் சிறியதோர் பழிப்பால் கெட்டுவிடும் என்பதும் அறிந்தோமென்றனர். அதன்கேட்ட மாணக்கர், “இவ்விதம் நற்குடிப் பிறந்தான் தாழ்ந்த செயல் ஒன்றினைக் கொள்வானாயின், அந்தியால் அவன் அடைந்த மக்கட் பிறப்பினால் அடைய வேண்டிய இருமைப் பயன்களையும் இழப்பன் போலும்!” என்னலும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

966. புகழின்குறற் புத்தேனாட் டுய்யாதா லென்மற் றிகழ்வார்பின் சென்று நிலை.

(பு.) இ-ள், இகழ்வார்பின் சென்று நிலை—மானத்தைவிட்டுத் தன்னை யவமதிப்பார் பின்னே ஒருவன்சென்று நிற்கின்றநிலை—புகழ் இன்று—இவ்வுலகத்துப் புகழ்பயவாகு;—புத்தேன் காட்டு உய்யாதா—வணைப்புத்தேனாக கற்றுச் செலுத்தாத;—மற்ற என்—இனி அவனுக்கு அது செய்யவியாத! எ-று.

புகழ் பயப்பதனைப் புழென்றார். பயனாய் இவ்விரண்டினின்றிக் கொள்ளே மானக்கெடுகின்றது என்னையென்பதாம். இவை மூன்றுபாட்டாலும் அடைசெய்தந்தற்றற் கூறப்பட்டது. (4)

விளக்கம் :—நற்குடிப் பிறந்தான் ஒருவன் தனக்கு இயற்கையாக அமைபவேண்டிய மானத்தைவிட்டுவிட்டுத் தன்னை அவமதிப்பவர் பின்னேசென்றுத்தாழ்ந்திருக்கும் நிலையானது இவ்வுலகத்தும் அவனுக்குப் புகழினை உண்டுபண்ணாது என்றும், அதுவல்லாமலும் தேவ உலகத்தும் அவனைச் செல்லும்படிச் செய்யாத என்றும், இவ்விதமிருக்க அவன் தன்னைத் தாழ்த்திக்கொண்ட நிலையானது அவனுக்கு என்னபயனைச்செய்யுமென்ற, இத்திருக்குறள் வினாவுகின்றது.

இதனால் எவன் ஒருவன் தன் பெருமையை விட்டுத் தன்னை மதியாதவர்கள் பின்னேபோய் அவரிடத்துக் கைகட்டி வாய்பொத்தி மானத்தை இழக்கின்றானோ அவ்வித தருதியுடையவனது நிலையானது அவனது இம்மையினையே புகழினைபும், மறுமைப்பயனாகிய தேவபோகத்தையும் செஞ்கும் என்றும், ஆதலால் அவ்விதம் செய்தல் ஆகாது என்றும் அறிந்தோ மென்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், “தனது இன்னுயிர் காத்தற்பொருட்டேனும் ஒருவன் தன்னை இகழ்வாணிடத்துச் சென்று பொருள் பெற்று வாழ்தல் கூடாதோ?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

967. ஒட்டார்பின் சென்றொருவன் வாழ்தலி னந்நிலையே கெட்டா னெனப்படுத னன்று.

(பு.) இன். ஒட்டார் பின் சென்ற ஒருவன் வாழ்தலின் தன்னையிகழ்வார் பின்னே சென்ற பொருள்பெற்று அதனொருவன் உயிர்வாழ்த

624 திருக்குறள் விளக்கம்

லின்,—அந்நிலையே கெட்டான் எனப்படுதல் என்று அது செய்யாது இறந்தானென்ற சொல்லப்படுதல் அவனுக்கு கன்று. ஏ-ற.

ஒட்டெல்=பொருத்தல். அந்நிலையென்றது செல்வாத முன்ன நிலைக்கண்ணே நின்றென்றவாறு; அப்பொழுதே யென்றமாம். புகழும் புத்தேனும் பயவாதேனும் பொருள்பெற்று உயிர்வாழ்வாமென்பாரை கோக்கக் கூறியது. (எ)

விளக்கம் :—ஒருவன் தன்னை இகழ்த்த பேசுகின்றவன் பின்னேபோய் அவ்விதமுதலி நோக்காது பொருள் ஒன்றையே கருதி அவ்விடத்துப் பொருள்பெற்று அப்பொருளால் வாழ்த்த உயிரோடிருந்தலினும், அவ்விழிந்த காரியத்தைச் செய்வாது இறந்த போய்விட்டான் என்று பிறரால் சொல்லும்படி அவன் இறப்பானாயின் அது மிகுதியும் கன்மை உடையது என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஏனெனின்? அடையவேண்டிய இம்மை மறுமைப் பயக்களை அடையாதவிதம் செய்கின்ற இழிந்த காரியத்தைச் செய்து ஒருவன்விடத்துப் பொருளைப்பெற்று நிலைநாட தேகத்தைக் காப்பாற்றினாலும், அத்தேகமானது பின்னால் அழிந்தே

போகின்றபடியால், அவ்விதம் அழிந்து போகும் தேகத்தை மாண
மழிவதற்கு முன்னேயே விட்டுவிடுவானாயின் புகழ் ஒன்றையேனும்
அடைதல் கூடும் என்ற அறிவித்ததாக அறிந்தோ மென்றனர்.
அதுகேட்ட மாணுக்கர், “ எம்மாரிசியர் உடைய ஒம்பி வாழ்வதற்கும்
மாணம் கெடுதலாகாது என்று கூறுகின்றனர். அவ்விதம் கூறுவ
தற்கு உள்ள ஏதாவையும் இன்னும் சிறிது விளக்கல் வேண்டும் ”
என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

988. ம்ருந்தோமற் றானோம்பும் வாழ்க்கை பெருந்தகை
பீடழிய வந்த விடத்து. [மை

(பர்.) இ-ள். பெருந்தகைமை பீடு அழிய வந்தவிடத்து = உயர்கூடிப்
பிறப்புத் தன்வலியாயிவ மாணம் அழியவந்தழி,—ஊன் ஒம்பும் வாழ்க்கை
மற்ற மருந்தோ = இறந்தவொழிந்த பயனில்லாத ஷடம்பிணக் காகும்
வாழ்க்கை பின்னூழிநவாமைக்கு மருந்தாமோ? ஏ-ற.

மற்றென்பது மேற்சொல்லிய இறப்பினை மாற்றிநின்றது. சற்குணம்
கட்டுவல்லாம் இடஞதற் சிறப்புப்பற்றிப் ‘பெருந்தகைமை’ என்றும், அஃ

மாணம்

988

யெல்லாவற்றுள்ளும் அதற்கு வலியுற் சிறப்புப்பற்றிப் ‘பீடு’ என்றும், அஃ
தழிந்தால் சிந்தனென்றடம்பு இழிக்கப்படுதலின் அதனை ‘ஊன்’ என்றும்,
பின்னூழித்தல் ஒருதலையென்பார் ‘மருந்தோ’ என்றும் கூறினார். மாணத்
தின்னொழிவ் அதற்கிடனாகிய சூடிப்பிரப்பின்மேளின்றது. (அ)

விளக்கம்?—உயர் சூடிப் பிறப்புக்கு வலிமை என்று சொல்லு
கின்ற மாணமென்னும் பெருமை ஒருவனுக்கு அழிந்து போகக்
கூடிய நிலைமை வந்தகாலத்த அந்நூல் இறந்து விடாமல் இருந்து,
பயன் அடையக்கூடாத இவ்ஷடம்பிணக் காதது, வாழ்கின்ற வாழ்க்
கையானது பின்னும் இறவாநிருத்தற்கு ஒர் மருந்தாகாமோ என்று
இத்திருக்குறள் வினாவுகின்றது. அதாவது, சற்கூடிப் பிரப்பு சற்
குணங்களுக்கெல்லாம் காரணமாக இருக்கின்றதென்றும், அக்கற்
குணங்கள் எல்லாவற்றள்ளும் மாணமென்பது மிக வலிமை உடை
யதாகிருத்தலின், அவ்வித வலிமை உடைய மாணத்தை ஒருவன்
இழந்த பிறகு அவனுக்கு இருப்பது பயனற்ற வெற்றடம்பென்றும்,

அவ்விதம் உயிரில்லாத பிணத்தக்குள் சமானமாகிய வெற்றுடம்
 யினை ஒருவன் காக்கவேண்டுமென்று இழிந்த தொழிலைச் செய்து
 காப்பாற்றியும், காத்த அவ்வுடம்! இறவா இருக்குமாயின்
 காத்தல் கூடுமென்றும், அவ்வாறு அல்லாத என்நேனும் அவ்
 வுடம்பு அழிந்தே போகுமாதலால் இவ்விதம் இழிந்த தொழிலைச்
 செய்து காத்ததாகிய அவ்வுடம்பிற்கு அவ்விழிந்த தொழில்
 இறவாத நிலைமையை உண்டுபண்ணும் மருந்து என்னும் அமிர்தம்
 ஆகாது என்றும் கூறியதாயிற்று என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்
 கர், "இன்னுயிர் தற்கும் இவ்வுடலை ஒருவன் தனக்கு வரும் சிறிய
 இழியின்பொருட்டு எவ்விதம் போக்கிக்கொள்ள ஆகைப்படுவான்?
 அவ்விதம் போக்கிக்கொள்வது மக்களுள் உண்டு என்பதை ஒர்
 உவமைவாயிலாக விளக்குதல் கூடுமோ?" என்னதும், ஆசிரியர்
 கூறுவாராயினர்.

969. மயிர் நீப்பின் வாழாக் கவரிமா வன்னு
 ருயிர் நீப்பர் மானம் வரின்.

(பரி.) இ-ள். மயிர் நீப்பின் வாழாக் கவரிமா அன்றாடதன்மயிர்ந்த
 செவின் ஒருமயிர் சிக்கெனம் உயிர்வாழாத கவரிமாவையொப்பா, —மானம்
 79

626 திருக்குறள் விளக்கம்

வரின் உயிர் நீப்பர் = உயிர் சிக்கத்தான் மானமெய்து மெல்லாவரின், அந்
 நைத் தாங்கா திறப்பர். ஏ-ற.

இழிவுசிறப்பும்மை விசாரத்தாற்றெக்கது. உயிரும் மானமும் உட
 னில்லாமையினால், பின்னும் போவதாய உயிரைத் து எஞ்ஞான்றும் நிற்ப
 தாய மானத்தை பெய்துவதொர்ப்பதாம். உயிரை அவர்க்கு அளிப்பில்பென்
 பது விளக்கி நின்றது. (க)

விளக்கம்:—தம்முடைய உயிரைப் போக்கிக் கொள்ளுவதால்
 மானத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் தருவி ஒருவருக்கு வாய்க்கு
 மாயின், அக்காலத்த உயிரைப்பொருளென்ற கொள்ளாது மானத்
 தையே பொருளென்று கொண்டு உயிரைக் காத்து நில்
 வது இறந்துவிடுபவர் எனவோ, அவர் அடர்ந்த தன்னுடைய

மயிர்க் கூட்டத்தில் ஒரு மயிர் தன்னை விட்டு நீங்குவதாக நேரிடின் அதற்காக உயிரைப் போக்கிக்கொள்ளும் கவரிமான் என்னும் மிருகத்திற்குச் சமானமாவர் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் ஒருவன் தன் உயிர் காக்கும் பொருட்டு மானத்தைப் போக்கி அய்யுயிரைக் காத்தல் வேண்டிய சிலைவருமாயின், எப்போதும் தேகத்தைவிட்டுப் போய்கிடக்கூடியதாகிய அய்யுயிரைக் காத்துப் பயனில்லை என்று உணர்ந்து எப்போதும் அழிபாததாகிய மானத்தையே காக்கும்பொருட்டுத் தன்உயிரைப் போக்கிக்கொள்ளுவான் என்றும், தேகம் முழுவதும் அடர்ந்த மயிரைப்பெற்று இருந்தும் அதில் ஒரு மயிரைப் பிரிவால் இழக்கவரும் காலத்து அதற்காக மனம் வருத்தி உயிரைப் போக்கிக் கொள்ளும் கவரிமான் என்னும் மிருகத்துக்கு அவன் சமானமாவான் என்றும் அறிவதுடன், மானமுடையார் "மயிர் நீப்பின்வாழரக் கவரிமான்" என்பதை உணர்ந்து அம்மானத்தை இழந்து உயிரைக்காத்தல் இல்லையென்றும், மானத்தையே காத்தல் அவர்க்கு இயற்கை என்றும் அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "இவ்வித மாணமுடையாரை உலகோர் எவ்விதம் கொள்வர்?" என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

970. இனிவரின் வாழாத மான முடையார்

கொளிதொழு தேத்து முலகு.

(பரி.) இன். இனி வரின் வாழாத மானம் உடையார் ஒளி=தமம் கோரிழிவு வந்துழிப் பொதுத்த உயிர்வாழாத அதனைத்தானாமுடையார்

பெருமை

827

எது புகழ்வுடையினா—தொழுது ஏத்தும் உலகு=எஞ்ஞான்றார்தொழுது ஏறியாகிற்பர் உலகத்தார், ஏ-து.

"புலவர் பாடும் புகழுடையோர் விசம்பின்—உலக வேலா வான வழி செய்து" * வராகலிங்க, தறக்கச்செலவு சொல்லவேண்டாவாயிற்று. இவைகாங்கு பாட்டானும் மானப்பொருட்டாய உறப்பினது சிறப்புக் கூறப்பட்டது. (வ)

விளக்கம்:—தமக்கு ஏதேனும் ஓர் இழிவான செயல் வந்த காலத்து அவ்விழிவைப் பொதுத்துக்கொண்டு உயிர் வாழ முடி

பாதவராய் அவ்வுயிரினைப் போக்கிக் கொண்ட மானமென்றும் ஆபாணத்தைப் பூண்டவரது புகழ் என்னும் உருவத்தை உலகத்தார் எக்காலத்தும் வணங்கித் துதித்துக் கொண்டிருப்பர் என்று இத் திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், அவர் மானத்தின் பொருட்டு உயிரைப் போக்கிக் கொண்டு மானத்தைக் காத்துச் சென்றாரோ, அவருடைய உருவம் போய்விட்டாலும் அவர்க்குப்பின் நிலையாக நிற்கின்ற புகழ் என்னும் உருவத்தை உலகத்தவர் எக்காலத்தும் நினைத்தலோடு, அதையே மனத்தால் வணங்கி, யாக்கால் துதித்துக் கொண்டிருப்பார் என்று கூறுவதால், மானமுடையவர் இறந்தும் இறவாதாராய் உலகத்து இருப்பதுடன் மறுமலம் பயனாகிய துறக்கத்தையும் அடையது நிண்ணம் என்பது ஆயிற்று என்றனர். அதுகேட்ட மாணிக்கர், "மேற்கூறிய நான்கு திருக்குறள்களாலும் மானத்தின் பொருட்டு உயிரைப் போக்கிக் கொள்ளுகின்றவர்கள் கிறப்பினை அறிந்தோம். இனி, இன்னும் குடிப்பிறந்தார்க்கு உள்ள தன்மைகளையும் அறியவேண்டும்" என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

98. அதிகாரம்.

பெருமை.

(பி.) அநாதாவது செயற்கரியசெய்தல், தருக்கென்மை, பிறர் குறையுடைய பென்றிவை முதலிய கற்குணங்களைப் பெரியாத தன்மை. நிலையான மேன்மேலுயிர்த்தற்பயத்தவாய விவை உடையது நிலையிற் குழாமையுள்வழியாகலின், இது மானத்தின்பின் லயக்கப்பட்டது.

*புறாணம், 27.

988

திருக்குறள் விளக்கம்

விளக்கம் :—அநாதாவது, பெரிய தன்மை. பெரிய தன்மையாவது செய்தற்கு எளிதவற்றை விட்டு அரியவற்றைச் செய்தல், கர்வமில்லாமை, பிறருடைய குற்றம் சொல்லாமை என்ற கற்குணங்கள் எவையோ அவைகளை எல்லாம் உடையோருடைய தன்மையேயாம். தம் நிலையினின்றும் எக்காலத்தும் தாழ்வ

தற்கு மனம் கொள்ளாத மாணமுடையவர்க்கே பெருமை என்னும் உயர்வு உண்டாருமாதலால், அம்மானத்தை இதுவென்று அறிவிக்கும் அதிகாரத்துக்குப் பிறகு பெருமை என்னும் இவ்வதிக்காரம் வைக்கப்பட்டு உள்ளது என்றனர். அது கேட்ட மாணுக்கர், "நற்குடியிற் பிறந்தார்க்கு மாணமென்பது முக்கியமானதென்று அறிந்தோம். இனி, அவர் தகுதிகளுள் பெருமை என்பது ஒன்று என்றமையால், அப்பெருமை என்பதின் இலக்கணத்தையும் அறிய விரும்புகின்றோம்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

971. ஒளியொருவற் குள்ள வெறுக்கை யினியொருவற் கஃதிறந்து வாழ்து மெனல்.

(பரி.) இ-ள். ஒருவற்கு ஒளி உள்ள வெறுக்கை = ஒருவனுக்கொளியாவது பிறரால் செயற்கரிய செயலெமென்று கருதும் ஊக்கமிருதி, — ஒருவற்கு இளி அஃது இறந்து வாழ்தும் எனல் = ஒருவனுக்கு மாசாவது அச்செயலு ஷெழ்ந்த உயிர்வாழ்க்கடவே மென்று கருததல். ஏ-று.

ஒளி = தானுடையகாலத்து மிக்குத் தோன்றுதலுடைய. "ஒளிக்கு ஜேயக்குடிசை செய்வான்" என்றார் பிறரும். மேலும் செயற்கரிய செயலால் பெரியர்* என்றாராயினும், கூண்டு அவை அகலிந்த பொப்புடி கூடுமுதலிய வாம். அவற்றினையு பெருமையை அதன் காரணத்தின்மேலிட்டு 'உள்ள வெறுக்கை' என்றும், அததன்மையே அதன் காரியமாகிய ஒளியாக்கியுள் டுதினார். இவ்வாறு இன்னெதிர்மறைக்கென்னு மொக்கும். இதனார் பெரு மையின் சிறப்புக் கூறப்பட்டது. (க)

விளக்கம்: — உலகத்து ஒருவனுக்கு ஒளிவென்று சொல்லப் படுவது மற்றவர்களால் செய்தற்கரிய செயல்களைச் செயலே னென்று எண்ணுகின்ற ஊக்க மிருதி பென்றும், அதற்கு மாறிய இயிபென்பது ஒருவனுக்கு 'அவ்வொளியை மறைத்து அச்செய்

*நிருத்தரன், 26.

பெருமை

629

தற்கரிய காரியங்களைச் செய்வது மாதிரி அடைந்து எய்தித் மேலும் உயிர் வாழ்ந்து கிடப்போமென்று எண்ணுதல் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, ஒளி வென்றும்

புகழ் என்றும் கூறுகின்ற. இரண்டு தகுதிகளுள் ஒருவன் தான் உள்ள காலத்துப் பிறிதும் அறியும்படி வாழ்வது ஒளிபென்றும், இறந்தபிறகும் 'வலால் எண்ணக் கூடிய அறம் முதலியவற்றால் அடைந்த பயன் புகழ் என்றும் மேலோர் கூறுகின்றனராதலால், இவ்வறத்தானையே ஒருவன் தான் உள்ளகாலத்துப் பிறகால் அறியப்படும் ஒளிபோடு கூடி வாழவேண்டுமானால், அவன் எக்காலத்தும் செய்வதற்கு அரிய செய்கைகளைய அளவு சொல்லக்கூடாத முயற்சியும், +கை முதலியவைகளை மேற்கொண்டு செய்தல் வேண்டுமென்றும், அவ்விதம் செய்கு அதனானையே 'பெருமை'யை அடைவதே ஒருவனுக்குப் பொக்கிஷ மென்றும், அப் பொக்கிஷமே எக்காலத்தும் அழியாத ஒளிபென்றும் கூறினர். இவ்வித ஒளியும், புகழும் ஆகிய இரண்டினையும் பிரித்துக் காட்டும் தனலமரீகை,

“உண்ணு னொளிசிறு தோக்கு புகழ்செய்யான்
 அன்னரும் கேளிர் தயர்க்கோயான்—கொன்னே
 யழங்கான் பொருள் காத்திருப்பானேல் அஃது
 விழந்தானென் றெண்ணப்படும்.”

என்றும் காலடியார் செய்யுளாலும் அறிக்கல் கூறும். இங்கு இப்பெருமை உடையார் செயல் செயற்கரிய செய்தல் என்றாலும், மேல்நீத்தார் பெருமையினுள் நீத்தாருக்குக் கூறிய செயற்கரிய செயலையே மனத்தைப் புலன்கள் வழி செலுத்தாத பெருமையினின்றும் இது பிரித்துக் காட்டப்பட்டதா என்று அறிந்தோம். ஆதலால், ஒத்த பிறப்பினராய மக்களுள் மனத்தைப் பொறி வழிச்செலுத்தாத பெரியோர் துறவிகளென்றும், ஒத்த பிறப்பினராய மக்களுள் தாம் எவ்வழியில் தேடிய பொருளை இம்மைப் பயனின் பொருட்டுச் செலவுழித்தல் புகழினின் அடைகின்றவர் செயற்கரிய செய்கின்ற பெரியாரென்றும், அவ்வாறு செய்யாதும் தாமும் உண்ணும் பொருளைச் சேர்த்துவைத்த இழந்த போகின்றவர் சிறியாரென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர்,
 “இத்திருக்குறளால் பெருமையின் சிறப்பு இதுவென்று அறிந்

880 திருக்குறள் விளக்கம்

தோம். ஆயின் எல்லாரும் மக்கட் பிறப்பினராகவே காணப்படுகின்

சூராதலால், பெருமை உடையார் சிறுமை உடையாரென்பதை எவ்விதம் அறிந்த கொள்ளுதல் கூடும்?" என்றதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

972. பிறப்பொக்கு மெல்லா வுயிர்க்குஞ் சிறப்பொவ்வா செய்தொழில் வேற்றுமை யான்.

(பரி.) இ-ள். எல்லாவுயிர்க்கும் பிறப்பு ஒக்கும் = எல்லாமக்களுயிர்க்கும் பொதுவாகிய பிறப்பியல்பு ஒக்குமெனினும், — சிறப்பு ஒல்லா செய் தொழில் வேற்றுமையான் = பெருமை சிறுமையெனப்பட்ட சிறப்பியல்புகளொவ்வா, அவைசெய்யுள் தொழில்களது வேறுபாட்டான். எ-று.

வேறுபாடு = எல்லையும், சீயனவும், இரண்டுமாய்னவும், இரண்டுமல்ல வாயினவுமாய் அளவிற்ற பாசுபாடுகள். வினையந்தாற் பஞ்சபூதபரிணாம மாகிய யாக்கையைப் பொருள்செய்து அதன் பயனனுபவித்தல் எல்லா வருணத்தார்க்கு மொத்தலிற் 'பிறப்பொக்கும்' என்றும், பெருமைசிறுமைகட் குக் கட்டியாகக்கவாகிய தொழிற்பாசுபாடுகள் வருணத்தோறும் யாக்கை + தோறும் வேறுபடுதலிற் 'சிறப்பொவ்வா' என்றங் கூறினார். (உ)

விளக்கம்:— எல்லா மக்களுக்கும் பிறப்பியல்பு பொதுவாக ஒத்திருந்தாலும், பெருமை, சிறுமை என்று சொல்லப்பட்ட சிறப்பு இயல்புகள் அம்மக்கள் செய்கின்ற தொழில்களது வேறுபாட்டினால் ஒவ்வா என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, எச்சாதலிற் பிறந்தவாரினும் ஐம்பூதச் சேர்க்கையாலாகிய தேவமானது ஒத்து காணப்படிதும் அவர்களிடத்தே தோன்றுகின்ற நல்ல காரியங்களும், தீய காரியங்களும் ஆகிய இரண்டினாலேயே அவர்களுக்குப் பெருமையும், சிறுமையும் வருமே அன்றி, மற்றுலத்தான் தீய செயல்களால் செய்வானாயின் பெருமை வாராதென்றும், தாழ்த்த குலத்தவன் தீயன ஒழிந்து நல்ல செய்வானாயின் அவனுக்குச் சிறுமை வாராது பெருமையே வருமென்றும், உருவத்தால் ஒத்திருக்கின்ற மக்கட்பிறப்பினாலேயே குலத்தினாலேயே பெருமையும் சிறுமையும் உண்டாவதில்லை என்றும், அவராயகுடைய தொழில்களுக்குத் தக்க அவர்களுடைய பெருமையும் சிறுமையும் வரும் என்றும் எடுத்துக் காட்டியதாயிற்று என்றனர்.

அது கேட்ட மாணாக்கர், “அவரவர் செயல்களால் பெரியர் சிறியர் என்பதை அறிந்து கொள்ளுதல் உடும் என்பதை அறிந்தோம். ஆயின், செல்வந்தராயிருப்போர் தீயன செய்வாராயின், அவரை உடைத்தோர் பெருமையாக மதிப்பாரா?” என்னதும், ஆசிரியர் உதவாராயினர்?

973. மேலிருந்து மேலல்லார் மேலல்லார் கீழிருந்துங்
கீழல்லார் கீழல்லவர்.

(பரி.) இ-ள். மேல் அல்லார் மேல் இருப்பார் மேல் அல்லார் = செயற்கரிய செய்களாது சிறியராயினார், உயர்ந்த வமனீழுவலியவற்றின் மிகையிருந்தாராயினும் பெரியராகார்; — கீழ் அல்லவர் கீழ் இருந்தும் கீழ் அல்லவர் = அமைச்சு செய்த பெரியராயினார், தாழ்த்த வறுமையற்றிருந்தாராயினும், சிறியராகார். ௭-து.

மேலிருந்தல் கீழிருத்தல்களால் செல்வ வர்களுக்கென்று, மேல் கீழ் எனார் பெருமை சிறுமைகளும், கருதப்பட்டன. இவை யிரண்டுபாட்டானும் முறையே குடிமை மாற்றித்தானும், செல்வமாத், சித்தானும் அறிந்தானாகாமை கூறப்பட்டது. (க)

விளக்கம்:—மற்றவர்கள் செய்தற்கு முடியாத செயல்களைச் செய்யாது சிறியராயினார் மிக உயர்வாகிய செல்வத்தோடு கூடி இருந்தாராயினும் உடைத்தார் அச்செல்வந்தரைப் பெருமை உடையவரென்று மதிக்கமாட்டாரென்றும், செய்தற்கு அருமைபாறிய காரியங்களைச் செய்து பெருத்தன்மையை அடைந்தவர் மிகத் தரித்திரராய் இருந்தாலும் அவர்களை உலகோர் சிறியரென்று மதியாது பெருமை உடையவரென்றே மதிப்பாரென்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், உண்பன, உடுப்பன, உறங்குவன ஆகிய இவைகளில் எவ்வளவு மேம்பட்ட இன்பங்களை அடையக் கூடியவர்களாக இருந்தாலும், உடைத்தில் மற்றவர்களால் முடியாத இன்சொல், சமை ஆகிய நற்குணங்கள் இல்லாதவர்க்கு அவர் செல்

வம் ஒன்றினால் மாத்திரம் உலகத்தில் பெருமை கிடைக்க
 தென்றும், படுப்பதற்குப் பாயும்வரை வெறுநிலத்தில் படுக்கக்
 கூடிய அல்வளவு ஏழ்மை உடையவராக இருந்தாலும், உலகத்தவ
 ரால் விரும்பக் கூடிய இனியசொல்லும், ஈகைக்குணமும் இருக்கு
 632 திருக்குறள் விளக்கம்

மாயின் அவர்களைய் பலர் வறினார் என்று கருதி இகழாமல் செல்வங்
 தர்க்குக் கொடுக்கும் மேம்பட்ட பெருமையைக் கொடுப்பர் என்றும்
 அறிந்தோம் என்றனர். அதனோடே மாணாக்கர், "மேற்கூறிய
 இரண்டு திருக்குறள்களாலும் உலகையில் பிறத்தல் மாத்திரத்தா
 லும், செல்வத்தை உடையவராய் இருத்தல் மாத்திரத்தாலும், ஒரு
 வர்க்குப் பெருமை உண்டாகாது என்றும், அவர்களிடத்தே உள்ள
 நற்குணங்களால்தான் அது உண்டாகும் என்றும் அறிந்தோம்.
 இனி, இவ்வீதம் உலகத்துப் பெருமையை யுடைய விரும்புவோர்
 வய்வித நற்குணங்களோடு இருத்தல் வேண்டுமென்பதை ஒர்
 உவமை வாயிலாக விளக்கல் வேண்டும்" என்னதும், ஆசிரியர்
 கூறுவாராயினர்.

974. ஒருமை மகளிரே போலப் பெருமையுந்
 தன்னைத்தான் கொண்டொழுதி ணுண்டு.

(பரி.) இ-ள். ஒருமை மகளிரே போல=கலாநி மனத்தினையுடைய
 மகளிர் கிறையின் அழகமந் தம்மைத் தாம் காத்துக்கொண்டொழுதுமாறு
 போல,—பெருமையும் தன்னைத் தான் கொண்டு ஒழுதின உண்டு=பெரு
 மைக்குணமும், ஒருவன் கிறையின் அழகமந் தன்னைத் தான் காத்துக்
 கொண்டொழுதுவானாயின், அவன்கணுண்டாம். ஏ-ற.

பொருளின்சொழில் உவமையினும் வந்தது. நற்புண்டாதல் தோன்ற
 தின்றமையின், உம்மை வச்சவும்மை. ஒழுதுதல்=மனமொழிமெய்க்கிண
 யொடுக்கி ஒப்புறவு முதலிய செயற்போதல். இதனால் அல்கவனதாமாறு
 கூறப்பட்டது. (ச)

விளக்கம்:-- வஞ்சகமில்லாத மனத்தினையுடைய பெண்கள்
 தம்முடைய கற்பினின்றும் அழகமந் தம்மைத் தாம் காத்துக்

கொண்டு உலகத்தொழிலுக்குவதற்கு, ஒருவனுக்கு வாய்ப்பு
பெருமைக்கு அளவும் அவன் தன்னை நியாயமுடைய விண்ணம் தவறாமல்
காத்தல் கொண்டுதலையே வந்தல் வேண்டும் என்று இத்
திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, மகனியை அவர்களுடைய
அபிவிருத்தியைக் கண்டு உலகத்தவர் போற்றிப் புகழ்வது கழகங்களை
காட்டு, அங்கிதமே ஆடவன் ஒருவன் தன்னுடைய மனம் வாக்கு
காண்பதே ஒடுக்கி மூன்றாவது அடக்க முறையானது உலகத்தொழிற்

பெருமை

638

குத் தன்னுடைய பணியில் உலகத்தைச் செய்து வாழ்வாருயின்
அவனுக்கு அப்போதுதான் பெருமை உண்டாகும் என்றும், செல்
வந்தாலோ, வறுமையாலோ, சற்குடிப்பிறத்தலாலோ, தாழ்த்தகுடிப்
பிறத்தலாலோ பெருமையும் சிறமையும் உண்டாகாது என்றும்
அறிந்தோமென்றனர். அதுவேட்ட மாண்பு, “அங்கித பெருமை
புகடையார் வறிஞராயிருப்பின் தாமெடுத்த உலகையை முந்தாள்
செய்யவல்லோ?” என்றும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

975. பெருமை யுடையவ ராற்றுவா ராற்றி
எருமை யுடைய செயல்.

(பரி.) இன். பெருமை உடையவர் = அங்கிதாற்று பெருமையுடைய
ராயினர் — அருமை உடைய செயல் ஆற்றின் ஆற்றுவார் = தாம் வறிபாராயமுழி
யும் பிறாற் செய்தற்கரியவாய தஞ்செய்வதனை விடாத அமை செய்யுசெறி
யாற் கடைபோகச்செய்தலை வல்லாரவர். ஏ-று.

வறிபாராயமுழியுமென்பது, முன்செய்த போக்தமை தோன்றப் பெருமை
யுடையவர் என்றதனாலும், ‘ஆற்றுவார்’ என்றதனாலும் பெற்றும். இதனால்
அதனையுடையார் செய்தி கூறப்பட்டது. (இ)

விளக்கம்:—மேற்கூறிய வண்ணம் மன மொழி மெய்களை
அடக்கிப் பெருமைகளை அடைந்தோர் தாம் தரித்திரத்தை அடைந்த
காலத்தும் ஏனைய செல்வந்தர்களால் செய்வதற்கு அருமைபாடு
உலக முந்தரியவைகளை விடாமல் எவ்வெவ்விதமாகச் செய்தல்
வேண்டுமோ அவ்வெவ்விதமாகச் செய்த அச்சுத்தெய்வத்தை முடியும்
வகையில் செய்ய வல்லவர் ஆவர் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகி
றது. அதாவது, சற்குணமுடைய பெரியோர் தாம் செல்வந்த

ராத இருந்த காலத்தில் மாத்திர மல்லாமல் வறுமைப்பட்ட காலத்
தும் அல்ல செய்கைகள் என்று எண்ணி எடுத்தனவாயின ஒப்புரவு,
சுகை முதலிய செயல்களைத் தாம் இறக்கும் வகையும் எடுத்த
தொழில் முடியும் வகையும் செய்த முடிக்கும் வல்லமை உடைய
வராகவே இருப்பர் என்று அறிவிக்கும் என்றனர். அதுகேட்ட
மாண்புமிகு, "பெருமையே பொருளைன்று கொண்ட பெரியார்க்கு
எவ்வித இடையூறு வரினும் தாமெண்ணிய நற்செயல்களைச்
செய்ய வல்லவர் என்பதை அறிந்தோம். இனி, இவ்வித பெரிய

634 திருக்குறள் விளக்கம்

தருதி உடையாரை உலகோர் ஏன் பின்பற்றுவதில்லை?" என்வ
தும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

976. சிறியா ருணர்ச்சியு ளில்லைப் பெரியாரைப்
பேணிக்கொள் வேமென்னு நோக்கு.

(பரி.) இ-ள். பெரியாரைப் பேணிக் கொள்வேம் என்னும் நோக்கு—
அப்பெற்றியராய பெரியாரை வழிபட்டு அவரியல்பினை யாங்கோடுமென்
னும் கருத்து—சிறியார் உணர்ச்சியுள் இல்லை—மற்றைச் சிறியாராயினர் மனத்
தின்னகல் உண்டாகாது. என்று.

குடிமை, செல்வம், அல்லியென்றிவற்றை உண்மை மாத்திரத்தால்
தம்மை வியத்திருப்பார்க்கு அவை நமக்கியல்பென்று அமைத்திருப்பாரை வழி
பட்டு அஃதுடையாராதல் கூடாதென்பதாம். (ச)

விளக்கம் :—மேற் கூறிய வண்ணம் எடுத்த காரியத்தைச்
செய்த முடிக்கும் பெருமை உடையவரை வழிபட்டு அவரது தரு
தியை நாம் அடைவோம் என்னும் எண்ணமானது அப்பெரு
மைமைய அடையத் தருதி அல்லாத ஏனைய சிறியவர்களுக்கு மனத்
தினிடத்தே தோன்றுதல் இல்லை என்று இத்திருக்குறள் கூறுகி
றது. அதாவது, தாம் பிறந்த குடிப்பிறப்பு, தாமடைந்த செல்வம்,
தமக்கு உள்ள கல்வி ஆகிய இவைகளை மிகப் பெருமை என்று தம்
மைத்தாமே மதித்துக் கொள்ளுகின்ற இழிந்த குணமுடையோர்க்

குப் பிறர்க்கு ஈன்மைபாசிய செயல்களையே செய்த வாழ்வதம் குடிமை, செல்வம், கல்வி ஆகிய இவைகளெல்லாம் பெருமைபைத் தருவனவல்ல என்று பெருமையே பொருளாகக் கொண்ட பெரியோர்களை வழிப்பட்டு அவர் சொல்லும் வழி நின்ற பெருமை அடைவதும் கூடாது. ஏனெனின்? தமக்குக் கிடைத்த குடிப் பிறப்பு, செல்வம், கல்விஆகிய இவைகளின் தகுதி தருவருக்கு அத்தனைச் சிறப்பினை உண்டாக்காது என்று அறிபாமல் அவைகளை அதிகமாக எண்ணித் தம்மைத் தாமே மதித்துக் கொண்டு இருக்கின்ற சீழ் மக்களுக்கு அவர் மனத்தில் எக்காலத்தும் பான் என்னென்ற கர்வமே முனைந்து திருமாதனால், அவர்க்குப் பெருமைபை அடையவேண்டும் என்கின்ற உணர்ச்சி அம்மனத்தினில் தோன்ற வதற்கு இடவிலி என்பது அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட

பெருமை

835

மாணக்கர், “இவ்விதம் பெருமைபை அடைய விரும்பாத சீழ் மக்களாது கல்வி முகவியவை என்னாகும்?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

977. இறப்பே புரிந்த தொழிற்றஞ்சு சிறப்புந்நான்
சீரல் லவர்கட் படின.

(பி.) இன். சிறப்புத் தானும் — தண்கொக்கும் பெரியாரிடத்து அமைச்சிருத்தலச் செய்வதாய சிறப்புத்தானும், — சீர் அல்லவர்கூட் படின = தண்கொள்வாத சிறியாரிடத்துப் படுமாயின், — இறப்பே புரிந்த தொழிற் றும் = துணியொழிந்து தருக்கின்கண்ணே யிகே செயலியுடைத்தாம்.

தருக்களை யிகச் செய்யுமென்பதாயிற்று. சிறப்பு = குடிமை, செல்வம், கல்விகளினைய மிகுதி. இவை யிரண்டு பாட்டானும் ஸிவிலார் செய்தி கூறப் பட்டது.

(6)

விளக்கம்: — குடிமை, செல்வம், கல்வி ஆகிய இவைகளின் மிகுதியானது அவை இருக்கவேண்டிய பெரியாரிடத்து அமைபாது இருக்கக் கூடாத சிறியாரிடத்து உண்டாகுமாயின், அச்சிறப்பாசிய பெருமைபினின்றும் ஒழிந்து கர்வத்தினையே மேற்கொண்டு

சிறுமையே செய்வர் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அது என்னையோவெனின்? நற்குடித் தோற்ற முடையாரிடத்தே செல்வமும் கல்வியும் உண்டாகுமாயின், அச்செல்வத்திற்கும் கல்விக்கும் உண்டாகவேண்டிய பயன்பாடும் உண்டாகி அவற்றால் ஆகிய பெருமைபை அடையுமென்றும், அவ்வாறு அல்லாது நற்குடித் தோற்றமில்லாதாரிடத்துச் செல்வமும் கல்வியும் உண்டாகுமாயின், அவற்றால் தாமும் பயனடையாது பிறர்க்கும் பயன்படுத்தாது தமக்குக் கிடைத்த அப்பொருட் செல்வம், கல்விச் செல்வம் ஆகிய இரண்டு செல்வங்களாலும் தம்மை அதிகமாக மதித்துக் கர்மமடைந்து நியமன செய்து தீய வழியில் செல்வர்களாதனால் கல்வியும், செல்வமும் அடைப்பேண்டிய பெரியோரிடத்து அடைந்தான்றி அவையும் பெருமை யடையாமற்போம் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணிக்கர், “செரியோர் தருக்கும் வாய்வாய் என்பதனால் ஏனைய பெரியோராயினார் தருக்கின்றி இருப்பார்போதும்!” என்னதும், ஆசிரியர் கூறலாராயினர்.

686

திருக்குறள் விளக்கம்

978. பணியுமா மென்றும் பெருமை சிறுமை
 யணியுமாந் தன்னை வியந்து.

(பரி.) இ-ள். பெருமை என்றும் பணியும் = பெருமையுடையார் அசிறப்புண்டாய் ஞாந்துத் தருக்கின்றி அமைத்தொழுதுவர்;—சிறுமை (என்றும்) தன்னை வியந்து அணியும் = மற்ரைச் சிறுமையுடையார் அஃதில்லாத ஞாந்துத் தம்மை வியந்து புணையாநிற்பர். ஏ-து.

பொருளின்சொழில்கள் பண்பின்மேலேற்றப்பட்டன. இவ்வாறு ‘அற்ற மறைக்கும் பெருமை’* என்புழியு மொக்கும், என்றுமென்பது பின்னும் வந்தியைத்தது. ஆமென்பன லீரண்டும் அசை. புணைதல் = பிறரிற் தமக்கோர் மிகுதியை யெற்றிக்கோடல். இத்தற்கு உயர்த்தார் தாழ்வார் தாழ்த்தார் உயர்வார் இஃதொருவிசேத மிருத்தவாறென்னென உலகியலை வியந்து கூறிற் குக்குவாகு முளர்.

(அ)

விளக்கம்:—பெருமைபயபே தமக்கு அணிகலமாகவுடைய பெரியோர் மேற்கறிப சிறப்புக்களாய குடிமை, செல்வம், கல்வி முதலியவைகள் தமக்கு உண்டாகிய காலத்தும் கர்வமில்லாமல் வாழ்வார் என்றும், ஏனைய சிறியோராவர் அவ்வித குடிமை, செல்வம், கல்வி முதலியவைகளைத் தாம் அடையாத காலத்தும் தம்மை அதிகமாக எண்ணிக் கீழித்து நிற்பர் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, அளவிற்ற செல்வங்களும் அளவிற்ற கல்வியும் முன் எல்லினைப் பயனும் பெருமைபயபுடையவர்கள் அடைவார்களாயின் 'இவை எமக்கு எல்லினைப் பயனும் வந்தன; இனி இவற்றைக் கொண்டு உலகோர்க்குப் பயன்படச் செய்தல்வேண்டும்' என்று எண்ணிவராய் பாவார்க்கும் பயன்படுத்துங்காலத்தும் பாதொரு கர்வமுமில்லாமல் பணிவுடன் வாழ்வர் என்றும், ஏனைய பெருமையில்லாத சிறுமைபயபே மேற்கொண்ட குடியிற் பிறந்தார் தமக்கு மேற்கறிப கர்வத்தைத் தாக்கடிய செல்வங்களெல்லாம் இன்னதிரும்பும் மிக்கதோர் கர்வத்தைக்கொண்டு பணியோடு இராத தம்மைத் தாமே அதிகமாக மதித்து உலகில் வாழ்வர் என்றும் அறிந்தோம், ஆதலால், பெருமையுடையர் எக்காலத்தும் பணிவுடையாவர் என்றும், அவரல்லாதாராய சிறுமையுடையர் எக்காலத்தும் கர்வத்தோடு வாழ்வர் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட

* திருக்குறள், 980.

பெருமை

637

மாணக்கர், "இவ்விதமாயின் பெருமையுடையார்க்குக் குணம் இது வென்றும், சிறுமையுடையார்க்குக் குணம் இதுவென்றும் ஆகிய இரண்டினையும் தொகுத்துச் சொல்லுதல் வேண்டும்" என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்...

979. பெருமை பெருமித மின்மை சிறுமை

பெருமித மூர்ந்து விடல்.

(187.) இன். பெருமை பெரும்தம் தன்மை = பெருமைக்குணமாவது உணர்வுமுண்டாயவழியும் அஃசியல்பாதனோக்கித் துருக்கின்றியிருத்தல்;— சிறுமை பெருமிதம் ஊர்ந்து விடல் = சிறுமைக்குணமாவது அஃசியல்பாயும்

அதனை யேற்றிக்கொண்டு தருக்கென்றாய் விண்ணென நின்றுவிடுதல். 6-து.

அளவறத்தருக்குதலென்பதாயிற்று. விழுமென்று பாடமோ துஷாரும்
 ஈர்; முற்றுத்தொடரும் எழுதியத்தொடரும் தம்முள்ளியயாமையின், அது
 பாடமன்மை யுணர்ச்சு. (4)

விளக்கம்:--பெரியோர்க்குள்ள பெருமைக்குணம். என்பது
 கர்வத்தை உண்டாக்கக்கூடிய கூற்றுப் பிறப்பு, செல்வம், கல்வி
 இவைபெல்லாம் இருத்தும் கர்வமில்லாத வாழ்வது என்றும், சிறி
 யோர்க்கு உள்ள குணம் கர்வத்தை உண்டாக்கக்கூடிய மேற்
 சொல்லிய காரணங்களெல்லாம் இல்லாதிருத்தும் கர்வத்தின் உச்சி
 யில் நின்று விடுதல் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆத
 லால், நீங்கள் வினவியபடி எல்லாச் செல்வங்களும் அடைந்தாலும்,
 'இச்செல்வங்களெல்லாம் இயற்கையாகவே உண்டாவனவும் போய்
 விடுவனவுமாகும்' என்று எண்ணிப் பெரியோர் கர்வத்தை அடைய
 மாட்டார் என்றும், கர்வத்தை உண்டாக்கக்கூடிய ஒரு காரணமும்
 தமக்கு இல்லாதிருத்தும் சிறியோராயினர் எல்லாச் செல்வங்களும்
 தமக்கு இருப்பதுபோல் தம்மை மதித்து, இனி இங்கு என்மன்ற
 கர்வத்தின் முடிவில் நின்று விடுவார்களென்றும் அறிந்தோம் என்
 னார். அது கேட்ட மாணுக்கர், "இவ்விதம் பெருமையுடையார்க்
 கும் சிறுமையுடையார்க்கும் உள்ள குணங்களை அறிந்தோம். ஆயின்
 இப்பெருமையுடையார் பிறரைப் பற்றிக் கூறக் காலத்து எவ்வி
 தம் கூறவர் என்பதையும், சிறுமையுடையார் பிறரைப்பற்றிக்

688 திருக்குறள் விளக்கம்

கூறக் காலத்து எவ்விதம் கூறவர் என்பதையும் விளக்கல் வேண்
 டும்" என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

980. அற்ற மறைக்கும் பெருமை சிறுமைதான்
 குற்றமே கூறி விடும்.

(பரி.) இ-ள். பெருமை அற்றம் மறைக்கும்--பெருமையுடையார் பிறர்
 மானத்தையே கூறி அவமானத்தை மறைப்பாதிப்பர்;--சிறுமை குற்றமே கூறி

விடும்—மற்றைச் சிறுமைபுடையார் பிறர் குணத்தை மறைத்துக் குற்றத்தை யே கூறிவிடுவர். எ-து.

மறைத்தலும் கூறலும் விரையடத்து மயைந்தன. அற்றம்—ஆகுபெயர். தானென்பது அரை. இவை மூன்றுபாட்டானும் இருவர் செயலும் ஒருங்கு கூறப்பட்டன. (வ)

விளக்கம்:—பெருமைபுடையவர் பிறரைக் குறித்துச் சொல்லுங்காலத்து அவர்க்கு உள்ள பெருமைகளையே எடுத்துச் சொல்லி அவர்க்கு இருக்கும் பெருமைமல்லாத விஷயங்களை மறைத்து நிழல் என்றும், மற்றைச் சிறுமைபுடையார் பிறரைப் பற்றிக் கூறுங்காலத்து அவர்க்கு உள்ள கல்ல குணங்களை எல்லாம் மறைத்து விட்டுக் குற்றங்களையே கூறுவர் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆதலால், பெருமைபுடையார் பிறர்க்குள்ள பெருமைகளையே பேசி அவர்க்குள்ள சிறுமைகளை மறைத்துத் தாமும் பெருமை மண்டவதுடன் பிறரையும் பெருமைமடையச் செய்வர் என்றும், அவ்வீதம் அல்லாத கீழ்மக்களாகிய சிறியவர் மற்றவர்களுக்கு கல்ல குணங்களிருப்பினும் அவைகளை எல்லாம் சொல்லாமல் மறைத்து விட்டு ஏதேனும் ஒர் சிறு குற்றம் இருக்குமாயின் அதனையே, பொருளாகக் கொண்டு யார்க்கும் பாக்கக் கூறிக் தாமும் பெருமைமடையாத அவரையும் பெருமைமடையாமல் செய்து விடுவர் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், “மேற் கூறிய மூன்று திருக்குறள்களானும் பெருமைபுடையார்க்கும்” சிறுமை புடையார்க்கும் கிசழும் குணங்களும், குற்றங்களும் இவையென கங்கு அறிந்தோம். இனி, இவ்வீத பெருமை உண்டாயார்க்கு உண்டாரும் பல குணங்களையும் எடுத்துக் கூறல் வேண்டும்” என்ன தும், சூரிசியர் கூறுவாராயினர்.

99. அநிகாரம்.

சான்றாண்மை.

(பரி.) அகிலவுத பலகுணங்களான சிவநாதர் அவற்றையாடற்றண்மை, பல குணங்களானமென்பத சான்று நெருநிலாந் பெறப்படுதலின், அவற்றையெயென்பத வகுவிக்கப்பட்ட, ஏ. பெருமை யுடங்காத குணங்கள் பலவற்றையம் தொகுத்துக்கொண்டு நின்றலின், இவ்வதன்பின் வைக்கப்பட்டது.

விளக்கம்:—அகாவத, எல்லா குணங்களும் சிவநாதர் பெற்று அக்குணங்களினால் பயன் படுத்தும் தன்மை. பெருமை என்னும் அநிகாரத்தில் சொல்லாத குணங்களெல்லாவற்றையும் தொகுத்த இதனால் கூறுவதால் சான்றாண்மை என்னும் இவ்வதிகாரம் பெருமை என்னும் அதிகாரத்துக்குப் பிறகு வைக்கப்பட்டுள்ளது என்றனர். அதன்கேட்ட மாணாக்கர், “சான்றாண்மை என்பதும் ஒன்று உள்ளது போலும்! அதனை விளக்கவேண்டும்” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராவின்.

981. கடனைன்ப நல்லவை யெல்லாங் கடனறிந்து
சான்றாண்மை மேற்கொள் பவர்க்கு.

(பரி.) இவ். கடன் அறிந்து சான்றாண்மை மேற்கொள்பவர்க்கு—மக்குத் தருவது இவ்வென்றறிந்து சான்றாண்மையை மேற்கொண்டொழுதுவர்க்கு—எல்லவை எல்லாம் கடன் என்பது—எல்லவையு குணங்களெல்லாம் இயல்பாயிருக்குமென்று சொல்லுவர் தாலோர். ஏ.று.

சிலகுணங்க விலவாயவழியும் உள்ளன செய்துகொண்டனவாயவழியுஞ் சான்றாண்மையென்னுஞ் சொற்பொருள் கூடாமையின், தாலோர் இவ்வேதப்பெயர்பற்றி அவரின்கணம் இவ்வாறு கூறுவொன்பதாம். (ச)

விளக்கம்:—நாம் செய்யவேண்டிய காரியம் இதவென்ற தெரிந்து சான்றாண்மை என்பதை மேற்கொண்டு இவ்வுலகத்தில் கூடப்பாரிடத்த நன்மைபாறிய குணங்களெல்லாம் இயல்பாகவே அமைந்த இருக்கும் என்று தாம் வல்லவர் சொல்லுவர் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆதலால், தாம் வல்லவெல்லாம் சான்

ரோகுடைய இலக்கணத்தைச் சொல்லும் காலத்த கல்வ குணங்களை
 பெல்லாம் தம்மிடத்து இயல்பாவே அடைந்துள்ளவர் சரன்
 ரோசனமும், அங்கித சான்றோர் நமக்குத் தருத்தனவாயிவ கல்வ
 செய்க்கியே மேற்கொண்டு ஒழுருவார் என்றும் அறிந்தேர்தம்
 னன்றனர். அதகேட்ட மாணுக்கர், “ஆனும் இங்கித சரன்
 ரோர்க்குக் குண கலம் ஒன்றே அமைபும் போதும்!” னன்றதும்,
 ஆசிரியர் உறுவாராயினர்.

982. குணநலஞ் சான்றோர் நலனே பிரநல
 மெந்நலத் திள்ள தூஉ மன்று.

(பரி.) இன். சான்றோர் கலம் குணநலமே—சான்றோர் கலமாக, த
 குணங்கனானுய கலமே;—பிர கலம் எந்நலத்தும் உன்றது அன்ற—அஃ
 தொழிந்த வுறுப்புக்கனானுய கலம் ஒருகலத்தினு முன்றதன்ற. ௭-௮.

அகலத்தை முன்னே பிரித்தமைபின் என்னப்பறகலத்தைப் ‘பிரகலம்’
 என்றும், அது குடிப்பிறப்பு கல்வியு முறலாக துலோடுகந்த கலங்குட்
 புருதாமையின் ‘எந்நலத்தன்றதூஉமன்று’ என்றும் கூறினார். இவை
 யிண்டு பாட்டானும் சாஸ்பிந்நேற்ற குணங்கள் பொறுகலவாயற் கூறப்பட்டன.
 (9)

விளக்கம்:--சான்றோர்க்கு உன்னவவாயிவ கலங்கனெல்லாம்
 குணங்கனாவாயிவ கலமே னன்றும், அக்குணகலமொழிந்த கலிய
 உறுப்புக்கனாவாயிவ கலம் மற்றைய கலங்கள் எனவயிதும் சேர்க்
 தக அன்றென்றும் இத்திருக்குறள் எடுத்துக் கூறுகின்றது. இந்
 னும் ஒருவனுக்குக் குணத்தால் உண்டாகின்ற அழகே அழகுடை
 வை னன்றும், என்னக கை கால் முதலிய உறுப்புக்களில் அமைந்துள்ள
 அழகுகள் அத்தனை அழகுடையவைல்லவன்றும், அவ்வுறுப்புக்
 களில் அமைந்த அழகினையும் தூல் வல்லவர்கள் மற்றைய அழகுகளா
 யிவ கல்வி, குடிப்பிறப்பு முதலியகலங்களில் ஒன்றாக என்னுளா
 கையால், குணகலம் ஒன்றே சான்றோர் னன்று உறுவார்க்கு அமை
 பும் னன்றனர். அதகேட்ட மாணுக்கர், “இங்கிதம் சான்றோர்க்கு
 உள்ள குணங்களின் பிரிவினை இவை னன்று எடுத்துக் கூறல் வேண்

983. அன்புநா றெழுப்புரவு கண்ணோட்டம் வாய்மையோ
டைத்துசால் பூன்றிய தூண்.

(பரி.) இ-ள். அன்பு=சுற்றத்தார்மேலே யன்றிப் பிறர்மேலு முடிதாய வன்பும்—சான்றபுழிபாவங்களி னுணலும்—ஒப்புரவு=யாவர்மாட்டு மொப் புரவுசெய்தலும்—கண்ணோட்டம்=பழையார்மேற்கண்ணோடலும்—வாய்மை =எவ்விடத்தும் மெய்த்மை கூறலுமென—சால்பு னன்றிய தூண் ஐத்து= சால்பென்றும் பாரத்தைத் தாங்கிய தூண் என்க. எ-று.

எண்ணெயி முன்னவற்றொடுங் கூடிற்று. இக்குணங்க எல்லாபுழிச் சால்பு நிலபெருமையின், இவற்றைத் 'தூண்' என்றார். எதேச வருவதும். (ஈ)

விளக்கம் :—சுற்றத்தவர்கள்மேல் உள்ள அன்பே பல்லாமல் மற்றவர்களீது உண்டாகும் அன்பும், பழிபாவங்களுக்கு ஈரணு வின்ற ஈரணமும், எவர்க்கும் உபகாரம் செய்தல் என்னும் ஒப் புரவு செய்தலும், பழைமையாக அறிந்தவர்கள் மீது தாட்சணிய மும், எக்காலத்தும் யாரிடத்தும் உண்மை கூறதல் என்னும் உண் மையும் ஆகிய ஐத்தும் சால்பு என்னும் பெரியதோர் பாரத்தைத் தாக்குவின்ற ஐத்து தூண்கள் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், இவ்வவற்று குணங்களும் இல்லாதவழிச் சால்பாகாதென்றும், இச் சால்பினை மேற்கொண்டு சான்றோர் எனப் பெயர் வகிக்கி விரும்பு வார் இவ்வைக்கதையும் உடையவா யிருத்தல் வேண்டும் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விரும் கூறிய ஐத்து குணங்கள் இருத்தலோடு இன்னும் ஏதேனும் முதன்மை யாகிய குணம் சால்புடையார்க்கு இருத்தல்வேண்டுமோ?" என்னை நும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

984. கொல்லா நலத்தது நோன்றை. பிறந்திமை

சொல்லா நலத்தது சால்பு.

(பரி.) இ-ள். தோன்றை கொல்லா நலத்தது=பிறவற்றினும் வேண்ட

மாயினார் தவம் ஒருவினாயும் சொல்லாத வறத்தின்சண்ணதாம்;—சால்பு
பிறர் தீமை சொல்லா தவத்தது=அதபோலப் பிறருணங்கனும் வேண்டியா
யினுக்கு சால்பு பிறர்குற்றத்தைச் சொல்லாத குணத்தின்சண்ணதாம். எ-து.

81

642

திருக்குறள் விளக்கம்

எலமென்றும் ஆகுபெயர்ப்பொருளிரண்டினையும் தலைமை தோன்ற
இவ்விரண்டற்கு மதினாமாக்கிக் கூறினார். தவத்திற்குக் கொல்லாவறஞ் சிறப்
பாற்போலச் சால்பிற்கும் பிறர்குற்றஞ் சொல்லாக்குணஞ் சிறந்ததென்பதாம்.

விளக்கம்:—பிற அறங்கனும் ஒருவன் செய்ய வேண்டுமாயி
னும் யாதொரு உயிரையும் கொல்லாத தவம் எப்படி ஒன்றைச்
செய்வது எவ்விறம் மேலாகிய அறமாக உள்ளதோ அதுபோலச்
சால்புடையார்க்கு எல்லாக் குணங்களும் இருக்கவேண்டுமாயினும்
பிறர் குற்றத்தை எடுத்துச் சொல்லா திருத்தலை நற்குணம் என்று
சொல்லப்படுவது என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால்,
தவம் செய்யும் துறவி ஒருவனுக்குக் கொல்லா அறம் எவ்வளவு
சிறந்ததோ அதுபோலச் சால்புடையான் என்பானுக்கு அயலவர்
குற்றத்தை எடுத்துச் சொல்லாதிருத்தலை நற்குணம் என்று அறிந்
தோம் என்றனர். அதன்கேட்ட மாணுக்கர், "சால்புடையார்க்கும்
பகைவர் தோன்றவராயின் அச்சால்புடையார் தம் பகைவரை
ஒழிப்பதற்கு நற்குணங்களே போதுமோ?" என்னனும், ஆசிரியர்
கூறுவாராயினர்.

985. ஆற்றுவா மாற்றல் பணித லதுசான்றோர்

மாற்றாரை மாற்றும் படை.

(111.) இ-ள். ஆற்றுவார் ஆற்றல் பணிதல்=ஒருகருமத்தைச் செய்து
முடிப்பாரதாற்றலாவது அதற்குத் துணியாவாகாத் தாய்த்து உட்டிக்கொள்
னாதல்;—சான்றோர் மாற்றாரை மாற்றும் படை. அது=இனிச் சால்புடையார்
தம்பகைகளைப் பகைமையொழிக்கும் கருவியும் அது. எ-து.

ஆற்றல்=அது வல்லார்தன்மை. இறந்தததழீஇய வெச்சவும்மை விகா

ரத்தாற் றொக்கது. சால்பிற்கேற்ற பணிதற்குணத்தது நிறப்புக்கதுவார், எண்பது முடன்உற்றார். (௫)

விளக்கம் :—உலகத்த ஒரு தொழிலைச் செய்த முடிக்க என் னியவர்கள் எவ்வாறு அத்தொழிலை முடிப்பதற்குத் துணையாக இரூப்பவரை வணங்கித் தம்மோடு சேர்த்துக்கொள்ளுவரோ அது போலச் சால்புடைபார் என்பாகும் தமக்குப் பகைவர் கெருவர லின் அப்பகைவரது பகைமையை ஒழிப்பதற்குத் தமக்குக் கருவி

சான்றாண்மை 638

பாகக் கொள்ளுவதும், அப்பணிவுடைமையேயாகும் என்று இத் திருக்குறள் கூறுவதால், சால்புடைபார் தமக்குள்ள எல்லா நற் குணங்களினோடும் யாரிடத்தும் தாழ்த்து நிற்றின்ற பணிவுடைய குணத்தோடு கூடியிருத்தல் வேண்டும். அவ்வித பணிவாகிய நற்குணத்தைக்கொண்ட சால்புடைபார் தம் நட்பினரிடத்து மாத்திரமல்லாமல் பகைவரிடத்தும் பகையொழிந்து நிறப்பை அடைதல் கடும் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதன்கேட்ட மாணாக்கர், "சால்புடைபார் பணிவுடைமை என்பதைத் தமக்குச் சமமானவர்களிடத்தில் தான் கொள்ளுவரோ அல்லது யா வரிடத்தும் கொள்ளுவரோ?" என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1186. சால்பிற்குக் கட்டளை யாதெனிற றோல்வ
துலையல்லார் கண்ணுங் கொளல்.

(1186) இ-ள் சால்பிற்குக் கட்டளை யாதெனின்=சால்பாகிய பொன் னானவையற்றிரு உரைகல்லாகிய செயல் யாதெனின்,—தோல்வி துலை அல் லார்களையும் கொளல்=அது தம்மினுயர்ந்தார் மாட்டுக்கொள்ளுந் தோல் வியை இழிந்தார்மாட்டுக் கோடல். எ-று.

துலை=ஒப்பு, எச்சவும்மையான் இருநிறத்தார்கண்ணும் வேண்டதல் பெற்றும். கொள்ளுதல்=வெல்லுமாற்ற லுடையராயிருத்தே ஏற்றுக்கொள் றுதல். இழிந்தாரை வெல்லுதல்கருதித் தம்மோடொப்பித்துக்கொள்ளாது தோல்வியை அடவி னுயர்வராயின், அதனாற் சால்பளவறியப்படுமென்பதாம்.

விளக்கம்:—சாஸ்பு என்று சொல்லப்படும் பொன்னிறுடைய அளவினை அறிப யேண்டுமாயின், அப்பொன்னினை உரைத்தத் தெரிந்துகொள்வதற்குக் கல்லாக இருப்பது தம்மினும் உயர்ந்த வர்களிடத்த மாந்திரம் அல்லாது இழிந்தவர்களிடத்தும் தோஷ வியைக் கொள்ளாதல் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகிறது. ஆக லால், சாஸ்புடைமையை விரும்புவோர் தம்மினும் உயர்ந்தவ ரிடத்தும் தமக்குச் சமானமானவரிடத்தும் பணியோடு இருப் பது மாந்திரம் அல்லாமல், தம்மால் வெல்லக்கூடியவராய் உள்ள இழிந்தவரிடத்தும் அவர்களை வெல்லக் கருதி அவர்களைத், தம் மோடு சமானமாக வைத்தக் கொள்ளாது தாழ்த்தயிடுதல் என் றேது திருக்குறள் விளக்கம்

தும் தோல்வியால் அவரினும் உயர்ந்த நிற்பது சாஸ்புடைமை உடையார் என்று அறிவதற்குக் குறிப்பாகவுள்ளது என்று அறிந் தோம் என்றனர். அதன்கேட்ட மாணாக்கர், "சான்றான்மை உடை யார் தம் பணிவுடைமையை யாவரிடத்தும் செறுத்தித்தாம் உயர் வினை அடைவர் என்று அறிந்தோம். ஆயின் தமக்கு யாதொரு துன்பமும் செய்யாதவரிடத்து இவ்வித பணியினைக் கொள்ளுவது இயல்பே ஆகும்; அவ்விதமல்லாது தமக்குத் துன்பம் செய்தவரி டத்தும் தம் நற்குணங்களைச் சான்றோர் காட்டுதல் வேண்டுமோ?" என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

987. இன்னுசெய் தூர்க்கு மினியவே செய்யாக்கா
லெண்ண பயத்ததோ சாஸ்பு.

(பரி.) இ-ள். இன்னு செய்தூர்க்கும் இனியவே செய்யாக்கால்=தமக் கின்னுவற்றைச் செய்தூர்க்குச் சாஸ்புடையார் இனியவற்றைச் செய்யாராயின்,—சாஸ்பு என்ன பயத்தது=அச்சாஸ்பு வேறென்ன பயனை யுடைத்து! நிற்பும்மை அவர் இன்னுசெய்தற்கிடனாதல் விளக்கின்றது. ஓகாரம் அசை. வினா எதிர்மறைய்பொருட்டு. தாரமின்னுசெய்வாராயின், சாஸ்பா

வெருபயனுமில்ல வென்பதாம். இவை வையத்தபாட்டானுஞ் சிதப்புவகை யாத் உறப்பட்டது. (வ)

விளக்கம்:—சாஸ்பு உடைபார் தமக்குத் துன்பமாயிய விஷயங்களைச் செய்வதற்கும் இனிமையாயிய விஷயங்களை யே செய்வத விவோசயின் அவர் கொண்ட சாஸ்பு அவர்க்கு என்ன பயனைத் தரும் என்று இத்திருக்குறள் வினாவுள் ததாதனை, அறிவினாக்கீழ் மகனொருவன் தமக்குத் துன்பம் தருவனவற்றைச் செய்து விடுவானாயினும், நற்குணங்களை யே தமக்கு ஆபாயமாகக் கொண்ட பெரியோர் தமக்குச் செய்த துன்பத்தைப் பொறுத்தும் கொண்ட அவனுக்கு இனிமையாயிய செயல்களை யே செய்து அன்னது அநியாயமாயிய போகித் தம்முடைய அறிவுடைமையை உயர்த்தி உலகோர் தம்மைப் பின்பற்றும்படிச் செய்தல் அதனை சாஸ்பு என்றும், அச்சாஸ்பான் விரியும் நற்பயன் என்றும் அறிந்தோம். இது கருதியன்றோ நம் நாயனார் தந்தை சான்றாண்மை 845

வியதும் இன்னு செய்பாமை என்றும் அதிகாரத்தன், நான்காவது திருக்குறளாக,

“இன்னு செய்தார யொறுத்த லவர்கள
கண்ணு செய்த விடல்.”

என்று கூறியுள்ளனர் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “இவ் வித மெல்லாம் பார்க்கும் துன்பம் வராது நடந்து கொள்ளுதல் வேண்டும் என்றும் அறிவோடு சாஸ்புடையார் இருப்பாராயின், அவர்க்குத் தரித்தும் என்பது ஒன்றுதான், செல்லமாக இருக்கும் என்று அறிவின்றோம்” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

988. இன்மை யொருவற் கிளிவன்று சால்பென்னுந் தின்மையுண் டாகப் பெறின்.

(பி). இ-ன். சாப்பு என்னும் திண்மை உண்டாகப் பெறின் = சாப்பு பெற்று சொல்லப்படும் வலிப்புண்டாகப்பெறின், — ஒருவற்கு இண்மை இளிவு புன்று = ஒருவனுக்கு எக்குவு இளிவாகாத. ஏ-று.

தனாமரைட்டுதலின், வலியாயிற்று. இண்மைபான் வருவதனை இண்மைதானாக உபசரித்துக்கறிஞர். சாப்புடையார் எவ்வாற்தவழியும் மேம்படுதலுடைய ரென்பதாம். (அ)

விளக்கம்:—சாப்புடைமை என்று சொல்லப்படும் வலிமை புன்று மாத்திரம் ஒருவனுக்கு உண்டாகுமாயின் அத்தித வலிவு டையான் ஒருவனுக்கு அவனடைந்த தரித்திரம் இழிவினைச் செய்பாது என்ற இத்திருக்குறள் கூறவதால், சாப்புடைமை வையே தமக்குப் பெரியதோர் சாய வலிமையாகக் கொண்ட பெரியோர் தரித்திரத்தால் வரும் உணவின்மை, ஆகை பின்மை ஆகிய துன்பங்களுக்கு அஞ்சார் என்றும், தம்மை நிலையை எல்லவழி யிலேயே சென்றுதவார் என்றும் "அறிவதுடன், இய்விதம் எல்ல வழியின் உடம்பவனது தரித்திரத்தை உடனோர் இழிவாகக் ஒரு தார் என்றும், இதற்குக் குசேல முனிவியையே சான்றாகக் கொள்ளு தல்வேண்டும் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்

646

திருக்குறள் விளக்கம்

ள், "இய்வித சான்றாண்மை உடையார் தரித்திரம் வந்த காலத்துத் தம் நிலையினின்றும் மாறுபட மாட்டார் என்பது அறிந்தோம். ஆயின், தம்மைத் தாம் தாங்கிக் கொள்ளக் கூடாத பெரியதோர் துன்பம்வந்த காலத்து இச்சான்றாண்மை உடையார் தம் நிலையினின்றும் மாறுபடமாட்டாரோ?" என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

989. ஊழி பெயரினுந் தாம்பெயரார் சான்றாண்மைக் காழி பெண்ப்படு வார்.

(111.) இ-ன். சான்றாண்மைக்கு ஆழி எனப்படுவார் = சாப்புடைமையார்

கய கடற்குக் கரையென்று சொல்லப்படுவார்,—ஊழி பெயரினும் தாம்பெயரார்—விணக்கடலும், கரையுணிக்லாமும் காலச்சிரித்தாலும், தாச்சிரியார். ௪-௮.

சான்றாண்மையது பெருமைதோன்ற அதனைக் கடலாக்கியும், அதனைத் தாங்கிக்கொண்டு நின்றவின் அஃதுடையாரைக் கையாக்கியும் கூறினார். “பெருங்கடற் காழியினாயன் மாநோ”* என்றார் பிறரும். வசுதேசுவருவகம்.

விளக்கம்:—சரல்புடைமை என்று சொல்லப் படுகின்ற சமுத்திரத்திற்குக் கரை என்று சொல்லக் கூடியவள் எவரோ அவர் தம் சரல்புடைமையால், அச்சரல்புடைமைக்கு அன்னியமாயிய மற்கரைக் கடலெல்லாம் தம் கரை கடந்து மேலே எழுந்து உலகம் அழியும்படி மாறுபட்டு வந்தாலும், அப்போதும் மாறுபடார் என்று இத்திருக்குறள் உறுவதால், சரல்புடைபார் கரையைபுடைபு கடலும் கரை கடந்தாலும் தம் சரல்பென்னும் கடலின் கரையைப் புரளவிடார் என்று அறிந்தோம். இதற்கு அரிச்சந்திரன் தன் மனைவியையும் கைத்திரியும், இழந்த காலத்தும், தான் வெண்ட வாய்மை யினின்றும் பிறழாத இருந்தத சான்றாரும் என்றார். அதன்கேட்ட மாணிக்கர், “இச்சரல்புடைபார் எக்காலத்தும் தம் சரல்புடைமையினின்றும் மாறுபடார் என்பதை அறிந்தோம். ஆயின், அன்னிதம் சரல்புடைபார் மாறுபடுவாரின் அதனும் என்னாரும்?” என்றதும், ஆசிரியர் உறுவாராயினர்.

* புறநானூறு, 380.

990. சான்றவர் சான்றாண்மை குன்றி விருநிலந்தான்
 ஞங்காது மன்றோ பொறை.

(பரி.) இ-ள். சான்றவர் சான்றாண்மை குன்றின் = பலகுணங்களாலு
 றிறைந்தவர் சந்தூண்மை குன்றுவராயின்,—இருநிலந்தான் பொறை தாங்
 காது = மற்கரை யிருநிலந்தானும் தன்பொறையைத் தாங்காதாய் முடியும்.
 தானுமென்னு மெச்சவுண்மை யிகாசத்தார்த்தொக்கது. அவர்க்குக் குண்
 றுமையும் அதற்குத் தாங்கலும் இயல்பாகலான், அவை யெஞ்சூன்று முன்

வாகா வென்பது தோன்ற நின்றமைவின், மன் ஒழியினைக்கண் வந்தது. ஓகாரம் அகை. இதற்கு இருநிலம் பொறைதாங்குவது சான்றவர் தரிசை யாவருதலான் அதுவும் அது தாக்கலாற்றுகென் துரைப்பாருமுனர். இவை மூன்று பாட்டினும் தவிர்து னிறைந்தவாறு சிறப்புக் கூறப்பட்டது. (5)

விளக்கம்:—பல குணங்களாலும் நிறைந்த சால்புடையார் என்போர் ஏதேனும் உழுவலியால் பிறழ எண்ணுவாரானும், எல்லா வற்றையும் பொறக்கும் இப்பெரிய பூமியானது தன்னுடைய பாரத்தைத் தாக்காததாய்க் கெட்டுப்போம் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், சால்புடையார் என்பார் ஒரு காலத்தும் தம் சால்புடைமையினின்றும் குறைவது இல்லை என்றும், தமக்குச் சால்புடைமையையே பெரிய பாரமாகத் தாக்குவது இயல்பென்றும், அவ்விதம் இயல்பாகவுள்ள சான்றாண்மை உடைய பெரியோர் ஏதேனும் ஒரு காரியத்தைச் செய்து விடுவாராயின் எல்லாப் பளுவையும் தாங்கி நிற்பதும் தன்னை வெட்டுகின்றவனையும் தாங்கி நிற்பதுமாகிய பூமியும் தன்மீது உள்ள பாரத்தைத் தாங்காது உலகம் அழிய ஏதுவாகும் என்றும் அறிவின்றோம். ஆதலால் சான்றாண்மைக்கு அணிகலமாகவுள்ள பெரியோர் எக்காலத்தும் தம் இயற்கையினின்றும் மாறுபடார் என்று இப்பூமியின் உவமையால் அறிந்தோம். அதுவன்றியும், மேற்கூறிய மூன்று திருக்குறள்களாலும் அச்சான்றாண்மை நிறைந்தவாறு சிறப்பினை அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்வித சான்றோர் எல்லோரிடத்தும் தம் சான்றாண்மையை நிகைகிறந்த வேண்டாமாயின், அவர் எவ்விதம் ஒழுருதல்வேண்டும் என்பதையும் வினக்கல் வேண்டும்" என்றும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

பண்புடைமை.

(பரி.) அஃதாவது பெருமை சான்றான்மைகளிற்கும் வழுவாத நீன்றே எல்லாரியல்புகளு மறிக்கொத்தொழுதல்; “பண்பெனப்படுவது பாடறித் தொழுதல்” * என்றார் பிறரும். அநிகராமுறைமையும் இதனானே விளக்கும்.

விளக்கம்:—அதாவது, பெருமை சான்றான்மை என்னும் இவைகளில் தாம் சிறிதும் குற்றப்படாத இருந்த கொண்டே உலகத்துள்ள எல்லோருடைய இயற்கையையும் அறிந்த அவர்களோடு அவரவர்க்குத் தக்க விதமாக ஒழுதி வருதல் என்று அறிவின்றோம். இவ்விதம் பெருமை சான்றான்மை ஆகிய இரண்டையும் உடையவரே அவ்விதம் ஒழுகுதல் கூடுமாறலால், அவ்விதம் அநிகராமுறைக்குப் பிறகு இப்பண்புடைமை என்னும் அதிகாரத்தை வைத்தனர் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “நாங்கள் மேல் வினவியபடி உலகத்தோடு ஒத்த ஒழுகுதின்ற சான்புடையார் பண்பினை இவ்வநிகராம் ஆரம்பிப்பதால் இதனை விளக்கல் வேண்டும்” என்னும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

**991. என்பதத்தா வெய்த வெளிதென்ப யார்மாட்டும்
பண்புடைமை பென்னும் வழக்கு.**

(பரி.) இ-ள். யார்மாட்டும் என்பதத்தால்—யாவர்மாட்டுமெனிய செய்வியாதலால்—பண்புடைமை என்னும் வழக்கு எய்தல் எனிது என்ப—அநிகரம் பண்புடைமைபென்னும் என்னெறியினை பெய்ததல் எனிதென்ற சொல்லுவர் துலோர். எ-ற.

குணங்களானிதற்று செவ்வியெளியருமாயக்காத் பண்புடைமை தானே உலகாமாகவின், ‘என்பதத்தாவெய்தவெளிது’ என்றும், அஃதாவது கத்தை பெல்லாம் உரிசெரித்தற்பயத்ததாகவின் அதனைத் தோல்லோர்செய்த என்னெறியாகவியும், அதனைபெளிதினெய்ததற்கு இது துலோரோதிய ஷாயமென்பார் அவர்மேல் வைத்தல் உறினார். (ச)

விளக்கம்:—உலகத்து உள்ள எவரிடத்தும் மிக எளிய காட்சியுடையாய் இருப்பது ஒன்றே உலகத்தை எல்லாம் அறிந்த ஒத்த ஒழுக்குகின்ற மிக அருமையுடைய பண்புடைமை என்னும் சல்வழியினை அடைவதற்கு எளிமைபாசிய வழி என்று தூல் வல்லவர் சொல்லுவர் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆதலால், மேல் அதிகாரங்களுள் சொல்லிய நற்குணங்களை எல்லாம் நிறையப் பெற்றுத் தம்மைப் பார்ப்போர்க்கும் அரிபராக இல்லாமல் மிக எளியாய் அவாவர் காலத்தில் காணக்கூடியவராயும் இருப்பாராயின், அவ்வித தகுதியுடையார் எல்லோருடைய இயற்கைகளையும் அறிந்த அவாவர்க்குத் தக்க விதமாக ஒழுக்குதல் கடும் என்று அறிவின்றோம். ஏனெனின்? இவ்விதம் பார்க்கும் சலபமாகக் காணக்கூடியவராய் இருப்பாராயின், அவ்வொழுக்கத்தைக் கண்ட உலகோர், “இவர் நமக்குச் சலபமாகக் கிடைக்கக் கூடியவர்; பெரிய தகுதிகளெல்லாம் வாய்ந்த இவர் நமக்கு இவ்வளவு சலபமாகக் கிடைப்பதுடன் நன்னெறிகளை யெல்லாம் போதிக்கின்றாராதலால் இவர் வழியே செல்லுதல் வேண்டும்” என்று யாவரும் தம்மை யடைவார் என்றும், அவ்விதம் தம்மை யாவரும் அடையும்படிச் செய்யும் வசியமாவது பார்க்கும் சலபமாகக் காணப் படுபவராய் உள்ளது ஆதலால் இவ்வித வுபாயமே பெரிய தோர் உபாயமென்றும், இதுவே பெரியோரெல்லாம் சென்ற சல்வழி என்றும், தூல் வல்லவர்களெல்லாம் சொல்லிய உபாயம் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், “இவ்விதம் பார்க்கும் அவாவர் நினைத்த காலத்துச் சென்று கிடைக்கக்கூடியவராய் இருப்பதாலேயே பண்புடைமை என்னும் பெரிய தகுதியை அடைந்த விடுதல் கடும் போலும்!” என்னலும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

992. அன்புடைமை யுன்ற குடிப்பிறத்த லிவ்விரண்டும்
பண்புடைமை யென்னும் வழக்கு.

(பரி.) இன். அன்புடைமை யுன்ற குடிப் பிறத்தல் இவ்விரண்டும் = பிறமே வன்புடையனாதலும் உலகத்தோடமைந்த குடிபிண்கட்ப்பிறத்தலுமாயிவ் இவ்விரண்டும்—பண்புடைமை என்னும் வழக்கு = ஒருவனுக்குப்

அமைதல்=ஒத்துவருதல். குடிப்பிறந்தவென்றது பிறத்தார் செயலை. தனித்தவழி ஆகாது இரண்டும்கூடியவழியே ஆவதென்பதுதோன்ற, முற்றம்மை கொடுத்தார். காரணங்கள் காரியமாக வுபசரிக்கப்பட்டன. இவை யிரண்டுபாட்டாளும் பண்புடையாராதற் காரணம் கூறப்பட்டது. (௦)

விளக்கம்:—பிறரிடத்து அன்புடையவனாய் இருத்தலும், உலகத் தோன்றிய காலமுதல் உலகத்தோடு அமைந்த ஒர் குடியினிடத்தே பிறத்தலும் ஆகிய இவ்விரண்டினையும் உடையவன் எனவே அய்வே பண்புடையான் என்று உலகத்தோர் உயர்த்திக் கூறுவர் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், நீக்காத அன்புடைமையும் தொடர்புடையவர்களிடத்து மாத்திரம் இருப்பது அல்லாமல் பாவரிடத்தும் இருத்தல் வேண்டும் என்றும், அதுவன்றியும் உயர்ந்த குடியில் பிறந்திருத்தல் வேண்டுமென்றும், ஆகிய இவ்விரண்டும் ஒத்திருத்தலே ஒருவனுக்குப் பண்புடைமை என்றும், இவ்விரண்டு தகுதிகளுள் ஒன்று இருந்து மற்றொன்று இல்லாவிடின் அது பண்புடைமை யாகாதென்றும், மேற்கூறிய காரணங்களுக்கு எளிதாய் இருப்பதுடன் இவ்விரண்டு குணங்களுடன் இருப்பதே பண்புடைமை என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், “பண்புடைமை என்பது மக்கள் ஒருவருக்கொருவர் அவர்கள் உறப்புக்குளால் ஒத்த இருத்தலால் கொள்ளுதல் ஆகாதோ?” என்னலும், ஆகிரியர் கூறுவாராயினர்.

993: உறப்பொத்தன் மக்களொப் பன்றால் வெறுத்தக்க
பண்பொத்த லொப்பதா மொப்பு.

(பீ.) இ-ள். உறப்பு ஒத்தல் மக்கள் ஒப்பு அன்று=செறியத்தகாத ஷம்பாலொத்தல் ஒருவனுக்கு நன்மக்களோ டொப்பாகாமையின் அது பொருத்துவதன்று;—ஒப்பதாம் ஒப்பு வெறுத்தக்க பண்பு ஒத்தல்=இனிப் பொருத்துவதாய வெப்பாவது செறியத்தக்கீ பண்பாலொத்தல். ௭-௮.

வடநாலார் அங்கமென்றமையினை, 'உறப்பு' என்றார். ஒருவனுக்குள் மக்களோடு பெறப்படுமொப்பாவது:—உயிரினவேறாய் நிலையுதலில்லாவுடம் பொத்தவன்று வேறன்றி நிலையுதலைய பண்பொத்தலாகவான், அப்பெற்றித்தாய அவர் பண்பினையுடையனாக வெண்பதாம். (க.)

பண்புடைமை

651

விளக்கம்:—நிலையில்லாத உடம்பானது ஒருவனுக்கு ஒத்திருத்தலாலேயே நன்மக்கள் என்று சொல்லுவார்க்கு ஒப்பாக இராத ஆதலால் அத்தேகத்தால் பண்புடைமை என்பது பொருத்தவது இல்லை என்றும், ஆனால் பண்புடையாரோடு பொருத்தி நிற்கும் பொருத்திய ஒப்பாவது எக்காலத்தும் நிலையாக இருக்கும் தகுதியுடைமையாகிய பண்பினாலே ஒத்திருத்தல் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுவதால், உயிருக்கு வேறாய் நிலையில்லாத உடம்பினால் நன்மக்களோடு ஒருவன் சமானமாகக் காணப்படுவானாயினும், அதனை ஒப்பென்று கொள்ளக் கூடாதென்றும், உயிரோடு கூடி எக்காலத்தும் அவ்வுயிர்க்கு நிலையாக நிற்கின்ற நற்குணங்களோடு நிற்கலே நன்மக்களோடு சமானமாகக் கூறிய பண்புடைமை என்றும், இக்குணங்களைப் பெற்றோனே பண்புடையான் என்றும், அறிந்தோம். இதனால் ஒருவனுக்குத் தேகப்பொருத்தம் பொருத்தமன்று என்றும், குணப் பொருத்தமே பொருத்தம் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "முன்னர் கூறிய அன்புடைமையும் நற்குடிப் பிறத்தலும் ஆகிய தகுதிகளால் பண்புடையார் எவற்றைச் செய்வார்?" என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

994. நயனொடு நன்றி புரிந்த பயனுடையார்
பண்புபா ராட்டு முலகு.

(பரி.) இன். நயனொடு நன்றி புரிந்த பயன் உடையார் பண்புடையார் நயனும் அறத்தையும் விரும்புதலால் பிறர்க்குத் தமக்கும் பயன்படுதலுடையாது பண்பின—உலகு பாராட்டும் உலகத்தார் கொண்டாடாநிற்பர். ௭-ற. புரிந்தவென்னும் பெய்சொச்சம் ஈண்டுக் காணப்பொருட்டு. நயனொடு நன்றி புரிதலும் பயனுடைமையும் பண்புகாரணமாக வந்தமையின்பு அதனைப்

'பாராட்டும்' என்றார்.

(ச)

விளக்கம்:—உலகத்து நீதியினையும் அறத்தினையும் தாம் எக் காலத்தும் விரும்புவதால் பிறரும் பயனடையக் கூடிய தருதியுடையவரது பண்புடைமையை உலகத்தார் கொண்டாடுவர் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், உலகத்து பண்புடைமை என்னும் தருதியை படைத்தவர் இம்மைப் பயனுக்குக் காரணமாகிய நீதியையும், மறுமைப் பயனுக்குக் காரணமாகிய அறத்தையும்

652

திருக்குறள் விளக்கம்

செய்து தாம் அடையவேண்டிய இருமைபையும் அடைவதுடன், உலகத்து மக்கள் மற்றவர்களுக்கும் பயன்படக் கூடியவர்கள் ஆகின்றார்கள் ஆதலால், அவர்களைப் பண்புடையார் என்றும், மேற்கூறிய படிப் பண்புடைமை அடைந்த தருதியால் பயனை அடையக் கூடியவரென்றும், அவர் குணங்களால் அவர் செய்வன நீதியும் அறமுமென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் பண்புடையார் நீதியையும் அறனையும் செய்வதன்றி வேறென்றும் செய்யாற்போதும்!" என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

995. நகையுள்ள மின்னா திகழ்ச்சி பகையுள்ளும்
பண்புள பாடறிவார் மாட்டு.

(பரி.) இ-ள். திகழ்ச்சி பகையுள்ளும் இன்னாது=தன்னைக்கழ்தல் ஒரு வந்து விளையாட்டின் கண்ணும் இன்னாது;—பாடு அறிவார்மாட்டுப் பகையுள்ளும் பண்பு உள=ஆகலாற் பிறர்பாடறிந் தொழுருவார்மாட்டுப் பகைமையுள் வழியும் அஃதனதாகாத இனியவாய பண்புகளே உளவாவன. ஏ-ற.

'பாடறிவார்' எனவே, அவ்வின்னாமையறிதலும் பெற்றும். அதனை யறித்தவர் பின் அது செய்யார் இனியவே செய்வாரென்பது கருத்த. இதற்குப் பிறரெல்லாம் இரண்டு தொடருத்தம்முனியையாமலுரைப்பாரும், இன்னதென்னுஞ் சொற்குப் பிறவாதென் றுரைப்பாருமாயினர். (6)

விளக்கம்:—ஒருவன் தன்னை விளையாட்டுக்காக திகழ்வானே யானால் அவ்விதிகழ்ச்சியும் அவனுக்குத் துன்பத்தைத் தருவது உலக வழக்கம் என்றும், அவ்வித உலக வழக்கினை அறிந்தோராய பண்புடையவர் தமக்கும் பிறர்க்கும் பகைமை இருந்த காலத்தும்

தூள்பந்தைத் தருகின்ற இகழ்ச்சியை உண்டாக்காது இன்பந்தைத் தருகின்ற இனிய செயல்களையே செய்யும் நற்குண முடையவரவர் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுவதால், பண்புடையவர் என்பார் தம் முடைய பகைவர்க்கும் துன்பம் உண்டாக்கும் இகழ்ச்சியான வியல்களையே எடுத்துச் சொல்லாது அப்பகைவர்க்கும் நன்மையும் புகழும் உண்டாகும் சொற்களையும் செயல்களையும் செய்வார் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் கூறுவதால் பண்புடையவர் என்பவர் நற்குணங்களாலேயே உலகம் நிலைத்து நிற்கின்றது போதும்!" என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

பண்புடைமை

653

996. பண்புடையார்ப் பட்டுண் டிலக மதுவின்றேன்
மண்புக்கு மாய்வது மன்.

(பரி.) இன். பண்பு உடையார்ப்பட்டு உலகம் உண்டி = பண்புடையார் கண்ணே படுதலால் உலகியல் எஞ்ஞான்றமுண்டாய் வாராநின்றது;—இன்றேல் அது மண்புக்கு மாய்வது = ஆண்டுப்படுதலில்லையாயின், அது மண்ணின் கட்டுக்கு மாய்த்துபோவதாம். 6-று.

பட்டுவன்பது திரிந்துநின்றது. உலகு ஆகுபெயர். மந்தைப் பண்பியர் வார் சார்பண்மையின் தூர்சார்புமின்றி மண்ணின்கட்டுக்கு மாயுமதுவேண்டா வாயிற்றென்பது பட கின்றமையின், மன் ஒழிவிழுகசக்கண் வந்தது. இவை காரணபாட்டானும் அதனை யுடையார தயர்ச்சி கூறப்பட்டது. (க)

விளக்கம்:—மேற்கூறிய பண்புடையவர் என்று சொல்வோரது நற்குணங்கள் இவ்வுலகத்துப் பயன் தருவதாலேயே இவ்வுலக இயற்கையானது எக்காலமும் நிலைத்து வருகின்றது என்றும், அவ்விதம் அல்லியேல் இவ்வுலகமேனது மண்ணினால் மறைந்து மாய்ந்து போய்விடும் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுவதால், உலகம் நிலைத்து நிற்குபது பண்புடையவர்களுடைய நீதியாலும் அறத்தினாலும் என்றும், அவ்விரண்டு தகுதிகளையும் உடைய பண்புடையோர் இல்லாத அலத்த உலகம் அழிந்துவிடும் என்றும், உலகியல் நடவாது என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "ஆல் மேற்கூறிய நற்குணங்க ளில்லாவிடினும், மிகுதியும் கூர்மைபாடிய அறி

யுடையவராக இருக்கின்றனர். அவ்வித அறிவுடைமையால் உலகத் திற்கு ஏதேனும் பயன் உண்டாதல் கூடாதோ?" என்னதும், சூசிரியர் கூறுவாராயினர்.

997. ஆரம்போலும் கூர்மைய ரேனு மரம்போல்வார் மக்கட்பண் பில்லா தவர்.

(பரி.) இ-ள். மக்கட்பண்பு இவ்வாதவர்=என்மக்கட்கேயுரிய பண்பின் வாதவர்,—ஆரம்போலும் கூர்மையரேனும்=அரத்தின் கூர்மைபோலும் கூர்மையை யுடையரேயாயினும்,—மரம்போல்வர்=ஒரறிவிற்றாய மரத்தினையொப்பவர், ஏ-து.

ஆரம்போலும், ஒரறிவு=உற்றறிவாயறிதல். உலகமையெண்டனும், முன்னது தான் மடிவின்றித் தன்னையுற்றபொருள்களை மடிவித்தவாயிய தொழில்

654

திருக்குறள் விளக்கம்

பற்றி வந்தது; ஏனையது விசேடவறிவின்மையாயிய பண்புபற்றி வந்தது. அவ்விசேடவறிவிற்குப்பயனாய மக்கட்பண்பின்மையின், அதுதானுமில்லையென்பதாயிற்று. (வ)

விளக்கம்:—எல்ல மனிதர்களுக்கே சொந்தமாயிய பண்புடைமை என்பதை இவ்வுலகத்து அடையாதவர் ஆரம் என்னும் கருவிபோல் கூர்மையுடையவராயினும், ஒர் அறிவினை யுடைய மரத்திற்கே சமானமாவர் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், பண்பில்லாதோர் தம்முடைய கூர்மையால் கூர்மைகொண்ட ஆரமானது தன்னிடத்தே வுந்த பொருள்களைத் தேய்த்துத் தேய்த்து மாய்த்து போகும்படிச் செய்வதுபோல் பிறரை அழிப்பதற்காகத் தம் கூர்மையைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளுவரே அன்றி, ஒர் அறிவுடைய மரம் உலகத்தார்க்குப் பயன் படுகின்ற பயன் அளவும் பயன் தராது போவாராதலால், அறிவற்ற மரத்தைக் காட்டிலும் இவர் மிகத் தாழ்ந்தவரென்றும், இவ்வித அறிவுடையார் உலகத்துஇருப்பது உலகத்து மக்கட்கும் ஏனைய யுயிர்களுக்கும் துன்பமே பயக்

கும் என்றும், இவரும் இவரது அறிவுடைமையும் இல்லாதிருந்தலே உலகிற்குப் பயன் தரும் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், “சல்லறிவுடைய பெரியோராகிய பண்புடையார் தம்மிடத்தே சுட்டிக் கொண்டாற்கு நன்மைபைச் செய்தல்வேண்டும் என்பது இயல்பேயாம். ஆயின், தம் பகைவரிடத்திற் பண்புடையார் எவ்விதம் நன்மைசெய்வர்?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

098. நண்பாற்றா ராகி நயமில் செய்வார்க்கும்

பண்பாற்றா ராதல் கடை.

(பரி.) இ-ள். பண்பு ஆற்றாதி ஷயம் இவ செய்வார்க்கும்—தம்மொடு சட்டினைச் செய்யாது, பகைமைபைச் செய்தொழுவுவார்மாட்டும்—பண்பு ஆற்றாதல் கடை—தாம் பண்புடையாரீயொழுக்கை அறிவுடையார்க்கிழுக்காம். ஏ-று.

ஷயம்—ஈசம். சிறப்பும்மை அவர் பண்பாற்றமைக்கிடனாதல் தோன்ற வின்றது. அதனைச் செய்வீற்றும் அவர் தன்மையாலவொன்பார், ‘கடை’ என்றார்.

(அ)

பண்புடைமை

155

விளக்கம்:—தம்மிடத்தே சுட்டினைக் கொள்ளாது பகைமை பைக் கொண்டு இருப்பவரிடத்தும் தாம் பண்பு உடையாராய் இல்லாமல் நடப்பாராயின், அறிவுடையார் என்பார்க்குக் குற்றமாக முடியும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், அறிவுடையாராயினார் தமக்கு இயல்பாகவுள்ள நற்குணங்களால் தம்மிடத்திற் பகை கொண்டு தீங்கினைச் செய்து வருபவர்க்கும் தாம் தீங்கினைச் செய்து பாது நன்மையே செய்வர் என்றும், அவ்விதம் செய்யாவிடில் பண்புடையவர் என்று தம்மை எண்ணியிருந்த அவருடைய தகுதிக்குக் குற்றமாகிய பண்பில்லாத அப்பகைவர் தகுதியையே அடைவர் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், “இவ்விதம் பண்புடைமை இல்லாது உள்ள மாந்தர்க்கு இவ்வுலகம் எவ்விதம் இருக்கும்?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்

999. நகல்வல்ல ரல்லார்க்கு மாயிரு ஞாலம்.

பகலும்பாற் பட்டன் றிருள்.

(பரி.) இ-ள். நகல் வல்லர் அல்லார்க்கு=பண்பின்மையான் ஒருவ
?ராமும் கலந்து உண்மதிழ்தன் மாட்டாதார்க்கு—மாயிரு ஞாலம் பகலும்
இருப்பாற்பட்டன்று=ம்கவும் பெரியஞாலம் இருளில்லாத புகற்பொழுதி
றும் இருளின்கட்டிடத்தாம். எ-று.

எல்லாரோடும் கலந்தறியப்பெருமையிற் பண்பில்லார்க்கு¹ உலகியல்
தெரியாதென்பார், உலகமிருளின்கட் பட்டதென்றார். பாப்பட்டன்²றிரு
சென்றுபாடமோதி, இருணிக்நிறன் றென்றுரைப்பாருமுள். (க)

விளக்கம்:—தமக்குப் பண்பு என்னும் நல்ல தகுதியில்லாமையால்
உலகத்து உள்ள மக்கள் ஒருவரிடத்தும் கலந்திருந்து மனத்
துக்குள் மதிழ்ச்சியடைய மாட்டாத மனிதர்களுக்கு இப்பெரிய
புயியானது இருளில்லாத பகற் காலத்தீம் இருள் நிறைந்து இருப்
பது போலாம் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், எவரொருவர்
உயிர்களைல்லாம் ஒன்றென்று கருதுதலும் கருதுவதுடன் மக்கட்
பிறப்பையடைந்த மக்களிடத்தே, சுட்புக்கொண்டு அதனால் வரு
கின்ற மதிழ்ச்சியை அடைதலும் அடையாமல் இருக்கின்றாரோ,
அவ்வித பண்பில்லாதவர் இப்பெரிய வுலகத்துள் அறிய வேண்டு
வனவற்றை அறிவதற்குக் காரணமாகிய கண்களில்லாத குருடருக்

856

திருக்குறள் விளக்கம்

குச் சமாமமாய் கண்ணொளி இழந்து ஒன்றும் அறியாதவராய்
நிற்பார்கள் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணுக்
கள், “இவ்விதம் யாரிடத்தும் சுட்புக்கொண்டு மகிழாத நிற்கும் பண்
பில்லாதவனுக்குப் பெரிய செல்வம் கிடைத்த விடுமாரின், அச்
செல்வம் எவ்விதமாம்?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராவின்.

1000. பண்பிலான் பெற்ற பெருஞ்செல்வ நன்பால்
கூலந்திமை யாற்றினிந் தற்று.

(பரி.) இன். பண்டிதரான் பெற்ற பெருஞ்செல்வம் = பண்பில்லாத வன் முன்னா நல்வினையானெய்ரிய பெரிய செல்வம் அக்குற்றத்தால் ஒருவற் றும் பயன்படாததெனில்—என்பால் கலந்திமையால் திரிந்தற்று = நல்ல வன்பால் ஏற்ற கலத்தின் குற்றத்தால் இன்சுவைத்தாகாது கெட்டாற் போலும். ஏ-று.

கலந்திமையென்பது மெலிக்குகின்றது. தொழிலுவமமாகவின் பொரு ளின்கண் ஒத்ததொழில் வருவிக்கப்பட்டது. படைக்குமாற்றவிலனாதேரூன் றப் 'பெற்ற' என்றும், எல்லாப்பயனுக்கோடந்தேற்ற இடனுடைமை தோன் றப் 'பெருஞ்செல்வம்' என்றன்கறிஞர். அச்செல்வமும் பயன்படாதென்ற இசனான் வருகின்ற அதிகாரப்பொருண்மையுக் தோற்றவாய் செய்யப்பட்ட து. இவை காண்பாட்டானும் அல்கில்லாநிழிவு கூறப்பட்டது. (ஐ)

விளக்கம்:—எவ்விதம் நல்லபசும் பாலானது அது வைக்கப்பட்டிருந்த பாத்திரத்தின் குற்றத்தினால் இனியதோர் சுவையைக்கொடாமல் கெட்டுப் போகின்றதோ அதுபோல் உலகத்துப் பண்பில்லாத ஒருவன் தான் முன் செய்த நல்வினைப்பயனும் அடைந்த பெரிய செல்வமானது தனக்குப் பண்பில்லாமையானபடியே குற்றத்தினால் ஒரு வருக்கும் பயன்படாது கெட்டுவிடும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், பெற்ற செல்வத்தைக்கொண்டு தான் பயன் அடைவதற்கு உரிய கற்குணத்தை யடையாத ஒருவனது செல்வமானது மிகப் பெரியதாக இருக்கினும் பண்பில்லாமை என்னும் குற்றமுடைய அவனுக்கும் ஈன்மையைத் தராத அப்பொருளும் அழிந்து பிறர்க்கும் பயன்படாது ஒழிந்துபோம் என்று அறிவதற்கு நாயனார் உலகத்த யாவாரும் அறிவக்கூடிய சிறந்தபொருளானபசும்பாலினை எல்லாத்திரத்தில் வைக்காத குற்றமுடைய பாத்திரத்தில் வைக்கப்

நன்றியில்செல்வம்

657

|| குந்தால் பால் குற்றமில்லாதிருந்தும் அது இருந்த பாத்திரத்தின் குற்றத்தினால் அப்பரவினது இனிமையானபடியே சுவையுக் கெட்டுப் பாதுக்கு உரியவனுக்கும் பயன்படாது பிறர்க்கும் பயன்படாது எறிந்து விடப்படுமோ "அதுபோலவே இப்பொருளும் அழிந்து போம் என்று அறிவித்தனர்" என்று அறிந்தோம் என்றனர். அது

கேட்ட மாணுக்கர், "இவ்வித பெரியதோர் செல்வம் ஒருவனுக்கும் கிடைத்து அவனுக்கும் மற்றையோர்க்கும் பயன்படாமற் போருமாயின், அவ்வித செல்வத்தை நம் தெய்வப்பூலவர் எவ்வித செல்வம் என்று அழைக்கின்றனர்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

101. அதிகாரம்.

நன்றியில்செல்வம்.

(பரி.) அலீதாஉது ஈட்டிபாற்கும் பிறர்க்கும் பயன்படுதலில்லாத செல்வத்தினையியல்பு. உடையானது குற்றஞ் செல்வத்தின் மேலேற்றப்பட்டது. அசிகார முறைமை மேற்றேற்றவாய் செய்தவதனஞ் பெற்றும்.

விளக்கம்:—அதாவது, அச்செல்வத்தைச் சேர்த்தவனுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் பயனை உண்டாக்குதல் இல்லாததாகிய செல்வத்தினுடைய இயற்கை. இவ்விதம் பயன்படுதலை உண்டாக்காத செல்வத்துக்குரிய ஒருவனுடைய குற்றத்தை அவனது செல்வத்தின் மீது ஏற்றிச் சொல்லலாயினர். ஏனெனின்? மேல் திருக்குறளில் தோற்றவாய்ச்செய்த முறையினால் இவ்வசிகார முறைமை அமைந்திருக்கின்றது என்று அறிவித்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணுக்கர், "இவ்விதம் தனக்கும் பிறர்க்கும் பயன்படாத செல்வத்தின் தகுதியைக் கேட்க ஆசைப்படுகின்றோம்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1001. வைத்தான்வாயீ சான்ற பெரும்பொரு ளஹிதுண்
செத்தான் செயக்கிடந்த தில். [ஊன்]

(பரி.) இ-ள். வாய் சான்ற பெரும்பொருள் வைத்தான் அஹிது ஊன் = தன்மனையகலமெல்லாம் நிறைதற்கேதுவாய்பெரும்பொருளை யீட்டி வைத்த உலோபத்தால் அந்நியுண்ணாதவன்—செத்தான் செயக்கிடந்தது

658 திருக்குறள் விளக்கம்

இஃஉணவையினுஞ் செத்தானும், அதன்கண் அவனார் செயக்கிடத்தோருரிமையின்மையான். ஏ-ற.

வைத்தானென்பது முற்றெச்சம். உண்ணுதல் = அதனூண்ம்புலன்
 களையும் தகர்தல். வாய்சான்ற பெரும்பொருளை வைத்தானெருவன் அதனை
 யுண்ணுது செத்தவழி அதன்கண் அனுகூற் செய்க்கிடத்தோ ருரிமை
 யில்லையாகலான், வையாது பெற்றபொழுதே தகர்தவேன் றுரைப்பினுமை
 யும். இதற்குச் செத்தானென்பது எச்சம். இதனால் சுட்டியாளுக்கும் பயன்
 படலின்மை கூறப்பட்டது. (ச)

விளக்கம் :—தன் வீடு முழுவதும் நிறையக்கூடிய பெரிய
 தேர் பொருளைச்சேர்த்து வைத்துத் தனக்குள்ள கொடாமை என்
 கின்ற உலோப குணத்தால் அச்செல்வத்தை அனுபவியாதவன்
 உயிரோடு இருக்கினும் செத்தவனே யாவான் என்றும், ஏனெனில்
 அப்பெரியதேர் செல்வத்தால் அவன் செய்வதற்குரிய சுதந்திரம்
 அவனுக்கு இல்லாமற்போகின்றது என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுவ
 தால், பெரும் பொருள்தேடிய ஒருவன் அப்பொருளாலாகிய நலம்
 களை ஐம்புலன்களும் மகிழும்படி உண்ணுதல்வேண்டும் என்றும்,
 அவ்விதமல்லாது இருப்பவன் அவன் இறந்தகாலத்து எவ்விதம் யா
 தொரு பாத்தியதையும் இல்லாமற் போய்விடுகின்றானோ அவ்விதம்
 யாதொரு பாத்தியதையும் உயிரோடு உள்ள காலத்தும் பெறுவ
 தற்கில்லாமைபால் அப்பொருள்களை அனுபவிக்கும் விஷயத்தில்
 அவன் இருந்தும் இறந்தவனே யாகின்றான் என்றும், அதனால்
 உயிரோடு உள்ள பொழுதே அனுபவியாது சேர்த்த பொருளால்
 யாதொரு பயனும் இல்லை என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அது
 கேட்ட மாணாக்கர், “சேர்த்தவனுக்குப் பயன் படாதகன்மை
 யறிந்தோம். இனிப் பிறர்க்குப் பயன்படாமையையும் அறிவிக்க
 வேண்டும்” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1002. பொருளானு மெல்லாமென் றீயா திவறு
 மருளானு மாணுப் பிறப்பு.

(பரி.) இ-ள். பொருளான் எல்லாம் ஆம் என்று = பொருளொன்ற
 முண்டாக அதனெல்லா முண்டாமென்றறித்து அதனைவிட்டி—சயாது
 இவறும் மருளான் = பின் பிறக்கியோ து பற்றுள்ளுஞ்செய்யு மயக்கத்தாலே—
 மாணுப்பிறப்பு ஆம் = ஒருவனுக்கு நிறைதவில்லாத பேய்ப்பிறப்புண்டாம்.

இருமைய்று மெய்து மின்பங்கள் பலவுமடக்க 'எல்லாம்' என்றும், ஈட்டுதற்கு முன்னுண்டாய வறிவு பின் மயங்குதலின் 'மருள்' என்றும், பொருளுண்டாயிருக்கப் பிறப்பி கண்டிருக்க தீவினைபற்றி உணவுபுணவாயிருக்கப் பசித்தவருக்கும் பிறப்புளதாமென்றுங் கூறினார். (4)

விளக்கம்:—இவ்வுலகத்தில் பொருள் ஒன்று கிடைக்குமாயின் அப்பொருளால் எல்லாம் உண்டாகும் என்று அறிந்த அப்பொருளைச் சேர்த்து, சேர்த்ததாகிய அப்பொருளைப் பின்னர் மற்றவர்களுக்குக் கொடாது உலோபத்தனம் செய்கின்ற தீருவனுக்கு ஆசை நிறைதலில்லாத பேய்ப் பிறப்பு உண்டாகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், பொருள் தேடுவான் ஒருவன் பொருளைத் தேடுவதற்குமுன் 'நாம் பொருளைத் தேடுவோமாயின் அப்பொருளால் இம்மை மறுமை என்னும் இரண்டு இன்பங்களையும் அடைதல் கூடும்' என்று எண்ணிச் சேர்த்து, அப்பொருளைச் சேர்த்த பிறகு முன்னர் இருந்த கல்லரிவானது உலோப குணம் என்கின்ற தீமையினால் மயக்கப்பட்டுப் பிறர் மிகப் பசியோடு பசித்து வாடுவதைச் சண்டு இருந்தும் அவர்க்கு உதவி செய்யாது நிற்பானாயின், அவ்வித மயக்கத்தால் மறு பிறப்பில் பேயாகப் பிறந்து பல வுணவுகள் உலகத்தில் இருந்தும் அவற்றை அனுபவிக்கத் தெரிபாது பசித்து வருந்துவான் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "இவ்விதம் தனக்கும் பிறர்க்கும் பயன்படாத செல்வத்தையுடையான் இவ்வுலகத்து இருப்பது யாதொரு பயனும் இல்லை போலும்!" என்னும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1003. ஈட்ட மிவறி யிசைவேண்டா வாடவர்

தோற்ற நிலக்குப் பொறை.*

(பரி.) இ-ள். ஈட்டம் இஹி இசை வேண்டா ஆடவர் தோற்றம்—யாம் பிறரின்க ஈட்டுதமென்று பொருளினதிட்டன்மாதிராதையே விரும்பி அதன் பயனையு புசுழை விரும்பாத மக்களது பிறப்பு—நிலக்குப் பொறை—சிவத்திற்குப் பாரமா மத்தினையே, ஏ-து.

இசை இருமைக்குமுதுதியாய அறமாகலின் ஈசையான் அதிசையேவெண்டல் செய்யாது ஈட்டந்துன்பத்தையும் காத்தந்துன்பத்தையும் வேண்டிய

வறிவின்கையபற்றி, 'நலக்குப்பொலற' என்றார். பிறப்பென்றது அதற்குரிய
வுடம்பினி. (2)

விளக்கம்:—உலகத்துள்ள எல்லாரைக் காட்டிலும் நாமே
மிகப் பொருளைச் சேர்த்தல் வேண்டும் என்று அப்பொருளினு
டைய சேர்க்கையை மாத்திரம் விரும்பிச் சேர்த்து, சேர்த்த அப்
பொருளின் பயனாகிய புகழை விரும்பாத மக்களுடைய பிறப்பா
னது நிலத்திற்குப் பாரமேயன்றி வேறு ஒன்றும் இல்லை
என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், இம்மை மறுமையாகிய
இரண்டின் பயனை அடைதற்கு உறுதியாகியது அறம் என
எண்ணிக் கொடுத்தல் செயலால் அவ்வுறுதியாகிய அறத்தை
விரும்பி அடையாது, பொருளைச் சேர்த்ததால் தனக்கு வரும்
துன்பத்தையும் வருந்தித் தேடிய அப்பொருளைக் காத்தலால்
வரும் துன்பத்தையும் ஆகிய துன்பங்களையே அடைந்து இன்பம்
என்பதே பறியாது இறந்தபோய்தால், அவர் இருக்கின்ற காலத்
தும் அவர் இருப்பது நிலத்திற்குப் பாரமே அன்றி வேறு ஒன்
றிற்கும் அல்ல என்று அறிவின்றோம் என்றனர். அது கேட்ட
மாணக்கர், “கொடாத உலோப குணத்தோடு உள்ள உயிரைத்
தாங்கும் உடம்பினி நிலத்திற்குப் பாரம் என்று தெய்வப் புலவர்
கூறினர் என்பது அறிந்தோம். இவ்வித மிருப்பார் செல்வந்
தராயினும், அவரை யாரோணும் விரும்புவரோ?” என்னலும், ஆசிரி
யர் கூறுவாராயினர்.

1004. எச்சமென் நென்னெண் ணுங் கொல்லோ

எச்சப் படாது தவன்.

[வொருவரா

(பரி) இ-ள். ஒருவரால் எச்சப்படாதவன் = ஒரு பொருளுமீத்தறியா
மையின் ஒருவராலும் எச்சப்படுதவில்லாதவன்—எச்சமென்று என் எண்
ணுங்கொள் = தாளிறத்தவழி ஈண்டொழித்து நிற்பதாக யாதனைக்கருதமோ?

ஈண்டொழித்து நிற்கும்புகழ் ஈவான்மேலுன்றி நில்வாமையின் அவனுந்
தேனோடியா துமியையிலி யென்பார், 'என்னெண்ணுங் கொல்லோ' என்றார்.

ஒராம் அசை. இவை மூன்ற்பாட்டானும் பிறர்க்குப் பயன்படவின்மை கூறப் பட்டது. (ச)

விளக்கம்:—ஒருவர் தான் தேடிய பொருள்களுள் ஒரு பொருளையும் பிறர்க்குக் கொடுத்த அறியாமையால் அவன் ஒருவ நன்றியில்செல்வம் 661

ராலும் விரும்பப்படாதவன் ஆவான் என்றும், அவ்விதப் பாய்வும் விரும்பப்படாத அவன் தான் இறந்துபோகும் காலத்து இவ்வயல கத்து எதனை நிலையாக நிற்கும் பொருளாக எண்ணிச் செல்வானே என்றும் இத்திருக்குறள் கூறலதால், பிறர்க்குத் தன்பொருள் கொடுத்து நின்பவனே எக்காலத்தும் அழிதல் இல்லாத நிற்கும் புகழ் ஒன்றினைப் பிறகு அடைதல் கூடுமே யன்றி அவ் விதமல்லாதவன் புகழை யடைதல் கூடாதுமாயால், பொருளைச் சேர்த்துத் தானும் உண்ணாது பிறர்க்கும் கொடாது சிந்திப்பது இவன் இருந்த காலத்தும் ஒருவராலும் விரும்பப்படாது போவதுடன் இறந்த காலத்தும் புகழாகிய பயனை அடையாமற் போகின்றான் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், “மேற்கூறிய இம்மூன்று நிருக்குறள்களாலும் மன்றியில் செல்வம் பிறர்க்குப் பயன்படாமையை அறிந்தோம். ஆயின், பெரிய தேர் செல்வத்தை அடைந்தவர் உலோபகுணத்தால் தாம் வதேனும் ஒருபொருளை அடைபவர் ஆவரோ?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

1005. கொடுப்பதும் துய்ப்பதும் மில்லார்க் கடுக்கிய கோடியுண் டாயினு டில்.

(117.) இ-ள். கொடுப்பதும் துய்ப்பதும் மில்லார்க்கு=பிறர்க்கெதும் தாதுகரவதமாய இரண்டுசெய்கையமுடையால்வாதார்க்கு—அடுக்கிய கோடி உண்டாயினும் இல்=பலவாகவெடுக்கிய கோடிபொருளுண்டாயினும் ஒன்றும்மில்லை. எ-து.

இன்பத்தினும் அறஞ்சிறந்தமையின், கொழுத்தற்றொழில் முற்கூறப்பட்டது. அடுக்கியகோடியென்றது என்மெண்ணப்படும பொருண்மேனில் தது. ஒன்றும்மில்லாப்போலப் பயனிரண்டு மிந்ததலின் ‘இல்’ என்றார். (ங)

விளக்கம்:—பிரதர்சுக்குக் கொடுப்பதும் தாம் உண்பதும் ஆகிய இரண்டு செய்கைகளும் இல்லாதவர்களுக்குப் பல என்று சொல்லும் பலகோடி பொருள்கள் கிடைக்கிறும், அப்பொருள்களால் அவர்களுக்கு யாதொருபயனும் உண்டாவதில்லை என்ற இத்திருக்குறள் கூறுவதால், அறத்திற்கு உரியதாகிய கொடுத்தல் தொழிலையும் இன்பத்திற்குரியதாகிய உண்டல் தொழிலையும் ஆகிய இரண்

662

திருக்குறள் விளக்கம்

டையும் பெருது போகின்றவர் பொருளில்லாமையால் அவ்வறத்தையும் இன்பத்தையும் அடையாதவர்களில் வேறு அல்லர் ஆதலால், இப்பொருள் பெற்றாரும் பொருளில்லா வறிஞரேயன்றி பொருளுடையார் அடையும் பயன் யாதொன்றையும் அடையதற்கு உரியவல்லர் என்பது பெற்றேயும் என்றனர். *அது கேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் பொருள்படைத்தும் இம்மை மறுமையாகிய இரண்டையும் அடையதற்கு இல்லாத உள்ள ஒருவன் தான் அடைந்த செல்வத்திற்கு எவ்வித தகுதியுடையனாய் உள்ளாரென்று புலவர் கூறுவர்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1006. ஏதம் பெருஞ்செல்வந் தான் றுவ்வால் றக்காரக்
ற்த வியல்பிலா தான். [கொல்]

(பரி.) இன். தான் றுவ்வான் தக்காரக்கு ஒன்று *தல் றுவல்பிலா தான்=தானாகாராய் அதன்மேலும் தகுதியுடையார்க்கு அவர்வேண்டிய தொன்றனை *தலியற்கையினாலினால்—பெருஞ் செல்வம் ஏதம்=ஹிண்டுக்கு செய்தற்கிடனுடைத்தாய செல்வத்திற்கு ஒருகோய். ஏ-து.

தகுதி=தானங்கோடர்கேற்புடைமை. ஏதம்—ஆகுபெயர். தகரப்படுத றும் ஈயப்படுதலாமைய தொழிற்குரியதனை அன்றக்கினமையின், 'கோய்' என்றார். *தலியல் பிலாதானது பெருஞ்செல்வம் அவனுக்கு ஈட்டல் காத்தன் முதலியவற்றும் தன்பமேயாமென்றரைப்பாருமுளர். இவை யாண்டி பாட்டானும் அவ்விருமையும் உடன்கறப்பட்டன. (ஈ)

விளக்கம்:—தானும் உண்ணாது தானம் கொள்ளுவதற்குத் தகுதியுடையார்களுக்கு அவர் விரும்புகின்ற ஒன்றினைக் கொடுக்கின்ற இயற்கை இல்லாதவனாய் உள்ள ஒருவன் பெற்ற பெரிய

செல்வத்திற்கு அவன் ஒரு கோபாக இருக்கின்றான் என்று இத் திருக்குறள் உறுவதால், உலகத்துத் தானுண்டனும் பிறர்க்குக் கொடுத்தனும் ஆகிய இரண்டையும் இல்லாதவன் பெரிய செல்வத்தைப் பெறுவானாயின், அச்செல்வத்தைச் சேர்த்தல் என்பின்ற துன்பமும் அதனைப் பிறர் கொள்ளாது காத்தல் என்னும் துன்பமும் ஆகிய இரண்டினையும் இவன் அடைவதென்ற அப்பொருளையும் அசைய வொட்டாத ஓரிடத்தில் சேர்த்து வைக்கின்றான் ஆதலால், அப்பொருளுக்கும் உயிர்கள் தம்மிச்சை வழி நன்றியில்செல்வம்

663

கடவா வண்ணம் துன்பம் செய்யும் கோய் போலிருக்கின்றான் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், “சுபா தானொருவன் அவனது பெரிய செல்வத்திற்கு கோய்போலுள் ளான் என்ற அவமையை கன்கு அறிந்தோம். ஆயின், அவ்விதம் சுபாது சேர்த்தவைக்கும் பொருளை எம் தெய்வா! புலவர் என் னென்று வுயமிக்கின்றனர் என்ஃதையும் அறிவ! ஆவதுறுகின் றோம்” என்னலும், ஆசிரியர் உறுவாராயினர்.

1007. ஆற்றூர்க்கொன் றூற்றுதான் செல்வ ழிகநலம்.

பெற்று டமியாண்மூத் தற்று.*

(பு.) இன். ஆற்றூர்க்கு ஁ன்று ஆற்றூதான் செல்வம் = ஒருபொருள், மிலராய்ணர்க்கு அஃர்ணெண்டியதொன்றிணக்கொடாதானது செல்வம் கொன்னே கழிதல்—மிசநலம் பெற்றுள் சுமியல் மூத்தற்று = பெண்டிரின் மக்க ஁லத்திணைப் பெற்றுனொருக், ஁ கொழ்ப்பாரிண்மையிற் றொழுநனின் றித் தமியராய் மூத்ததன் மைத் து. வ-று.

஁லம் = உமலின்னண்மையும் குணத் ினண்மையும். இரண்டுமொருங்கு யெறுதலரிதாகலின், ‘பெற்றுள்’ என்றார், கொடுப்பாருக்கொழுநனுமேயன் றித் தானும் பயனரிழ்த்து கழித்த குமரியோடுமை உரினமையின், தானு மேற்பாணுமே யன்றித் செல்வமுற் பயனரிழ்த்து கழியுமென்பதாவிற்று. (வ)

விளக்கம்:—ஒரு பொருளும் இல்லாது உலகத்துள்ள தரித் திரர்களுக்கு அவர் விரும்பும் யாதொன்றினையும் கொடாத ஒருவ னது செல்வம் யாதொரு பயனையும் அடையாது இருத்த வினே யழித்தபோதல் பெண்களில் மிக அழகினைப் பெற்றுள் ஒருத்தி

தன்னைத் தக்க ஒருவனுக்கு நாயகியாகக் கொடுப்பாரில்லாமைபால் நாயகனைப் பெறாத ஒன்றியாக இருந்து தன்னலத்தை யாரும் படைபாமலும் தான் யாதொரு நலனும் படைபாமலும் வயது முதிர்ந்த இருப்பது போலும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், பெண்களுக்குரிய உருவத்தின் அழகும் குணத்தின் அழகும் ஆகிய இரண்டினையும் பெற்று இருக்கின்ற பெண் ஒருத்தி தக்கதோர் நாயகனுக்கு அவனைப் பெற்றுக் கொடாது வைத்திருப்பாராயின், அவன் எவ்விதம் உலகத்திற் தோன்றியதால் உண்டாகும் பயனை படைவதற்கு இல்லாத போவதுடன் ழற்குமும் இன்பம் தரும் ரிசி

திருக்குறள் விளக்கம்

பயனை படைபாமல் வினை தன்னிளமை யழிந்த மூப்பினி படைந்த எடுத்த தேகமானது பயன்பெறாத ஒழிந்த போயே அதுபோல் வறிஞர்க்குக்கொடாத செல்வம் ஆனது படைத்தவனுக்கும் பிச்சை கேட்பவனுக்கும் பயன் தாது போவதுடன் தானும் பயன்படாத அழிந்தபோகும் என்று அறிந்தோக் என்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், "இவ்விதம் கொடாதவன் அடைந்த செல்வத்தால் அடையும் பயனையும் அச்செல்வம் அடையும் பயனையும் இவை என்று அறிந்தோம். ஆயின், இவ்விதம் கொடாதவனது செல்வம் யாருக்கும் ஈன்மை செய்யாவிடினும், அப்பொருளால் யாருக்கும் யாதொரு ழீமையும் உண்டாகாது போலும்!" என்ன லும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1008. நச்சப் படாதவன் செல்வ நடுவுரு

ணச்சு மரம்பழுத் தற்று.

(பரி.) இன். நச்சப்படாதவன் செல்வம் = வறியார்க்கணியனுயிருந்தும் ஒன்றுக்கொடாமையின் அவரானச்சப்படாதவன் செல்வமெய்ததல்—ஊர் ஈவுள் நச்சமாம் பழுத்தற்று = ஈரிடைசிற்பதோர் நச்சமாம் பழுத்தார்போ லும். ஏ-ற. ௧

நடுவுரென்பது பின்முன்னுகத்தொக்க வாரும்வேற்றமைத்தொகை. அண்மையுடைமைகளைப் பயனில்லை பென்பதாம். (அ)

விளக்கம் :—வறியவர்கள் தனக்குச் சரிபத்தில் இருக்கும்

அவர் துன்பத்தை நீக்குவதற்கு ஒன்றும் கொடாததால் அவ்வறிபவர்களால் விரும்பப் படாத ஒருவன் செல்வத்தை பாடகன் வாரின் ஈடுசிலே விஷந்தரும் மரம் ஒன்று பழுத்திருந்ததற் போலும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், உலகத்தார் விரும்பக் கூடிய பழத்தைத் தரும் மரம் ஒன்று விஷத்தை யுடையதாகி நிற்குமாயின் அது உன்னும் பூமாயினும் வரீ ஈடுவே இருத்தும் அப்பழத்தை எங்கிதம் விரும்பாத அப்பழம் உள்ள மாத்நிடத்தும் செல்லாத ஒதுக்கிச் செல்லுவரோ, அதுபோல் சமீபத்தில் உள்ள இச்செல்வத்தனிடத்தும் நொருக்காதும் விரும்பாதும் விலகிச் செல்வர் என்று அறிவிக்கும் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் எச்சமாம் போல் உள்ளான ஒருவ நன்றியில் செல்வம் 685

நும் விரும்பாவிடினும், அவனது பொருளைப்பேறும் விரும்பிப் பிறர் கொண்டுசென்றி பயன்பெறுதல் உடுமோ?" என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1009. அன்பொர் இத் தற்செற் றறநோக்கா தீட்டிய
வொண்பொருள் கொள்வார் பிறர்.

(131.) இ-ள். அன்பு ஓர் இஃ ஒருவன் கொடாமல்பொருட்டுச் சுற்றத் தார் ஈட்டார்கண் அன்பு செய்தலையொழிந்து—தற்செற்று—வேண்டுகை தகாத தன்னைச்செறந்து—அறம் நோக்காத—வறியார்க்கு எதன் முதலிய வறத்தை நினைப்பதஞ்செய்யாத—ஈட்டிய ஒன்பொருள் கொள்வார் பிறர்—ஈட்டிய வொள்ளியபொருளைக் கொண்டுபோய்ப் பயன்பெறுவார் பிறர். எ-று.

பயனறு அறணும் இன்பமுஞ் செய்தகொள்ளாதாளுக்கு. பொருளை லுள்ளது ஈட்டற்றன்பமேயென்பது நோன்ற 'ஈட்டிய' என்றும், அவன் வறியினுள்ளார்க்கும் உதவாதென்பது தோன்றப் 'பிறர்' என்றாக் கூறினார்.

விளக்கம்:—ஒருவன் கொடாமலின் காரணமாகக் சுற்றத் தவரிடத்தும் ஈட்பினரிடத்தும் அன்பு செய்யாத இருப்பதுடன்

தனக்கு வேண்டினவாபெய்வற்றைத் தான் உண்ணா தன்னைத் தன் பப்படுத்தியும் வறியவர்களுக்குக் கொடுத்தல் முதலிய அநிச்செய்கை சீரண்பதம் செய்பாது பொருளை அடிகமொகச் சேர்ப்பானாயின் அவனது பெரும் பொருளை அபலவர் கொண்டு சென்று அப்பொருளை லாசிய பயனை அடைவர் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், தான் உண்ணாதும் சுற்றத்தவர்க்கும் நட்பினர்க்கும் கொடாதும் அறவழியிற் செல்வழியாதும் எவனேனும் பெரும் பொருள் சேர்த்து வைப்பானாயின், அவ்விதம் சேர்த்த பெரும் பொருளை அபலவர் கொண்டு கொண்டு சென்று பயனை அடைவர் என்று அறிந்தோம். அன்றியும், இவ்விதம் பொருள் சேர்த்தவனுக்குப் பொருள் சேர்த்ததானசிய தன்பம் ஒன்றே நின்றதுடன் அவன் வழியாராசிய சந்தியாருக்கும் அப்பொருள் உதவாதவாறு பிறர் கொண்டு கொண்டுபோவர் என்றும் கூறியதாயிற்று என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் கொடாதவனது பொருளை அபலவர் அடித்துச் சென்று அவனுக்கும் அவன் சந்தியார்க்கும் வறுமைபை உண்டுபண்ணு

666

திருக்குறள் விளக்கம்

வார் என்று அறிந்தோம். ஆயின், பார்க்கும் தம்பொருள் கொடுத்து அதனால் புகழையடைபவிரும்புவார் வறியாவரோ?" என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1010. சீருடைச் செல்வர் சிறுதுணி மாரி

வறங்கூர்ந் தனைஈ துடைத்து.

(பரி.) இ-ள். சீர் உடைச்செல்வர் சிறுதுணி = புகழடைந்தாய செல்வச் சிறையுடைத்தவரது நிற்றல்காலஞ் சிறிதாய வறுமை-மாரி வறங்கூர்ந்தனையக உடைத்து = உலர்ந்ததையெல்லாம் நிலைநிறுத்துமேகம் வறுமை மிக்காற்போல் வதோரியல்பினையுடைத்து. ௭-து.

துணி = வெறுப்பு; அதனைச் செய்தவாற் துணியெண்பட்டது. யாவர்க்கும் பயன் பட்டார் அதனால் வழியாராயவழியும் அவ்வறுமை கடிநினீக்குள் வீற் பின்புஞ் செல்வராய்ப் பயன்படுவரென்பது உவமைபாற் பெறப்பட்டது; படவே, சன்றியில்லாத செல்வம் எஞ்ஞான்றும் பயன்படாதென்பதாயிற்று.

இசுற்குச் சீருடைச்செல்வர் இரவலவோடு வெறுக்கும் நிலையில் வெறுப்பு மாரி வறம் கூர்ந்தனைய தன்மையையுடைத்தென அதிகாரத்தோடு பொருத்தாமை மேலும் ஒர் பொருட்டொடர்பு படாமலுரைப்பாருமுனர். இவை நான்குபாட்டானும் அச்செல்வந்தை குற்றம் கூறப்பட்டது. (ஃ)

விளக்கம் :—புகழ்படைத்தற்கே உரியதாகிய செல்வத்தினை உடையவரது வறுமையானது நிற்கும் காலம் மிகச் சிறியது என்றும், அச்சிறியகாலமுள்ள வறுமையானது இவ்வுலகத்தை எல்லாம் நிலைநிறுத்தும் மேகமானது பெய்யாது வறுமை மிகுந்தால் எவ்விதமோ அவ்வித இயல்பினை உடையது என்றும் இத்திருக்குறள் கூறவதால், எவர்க்கும் கொடுத்துப் புகழை அடைய விரும்பி நின்றவர் அக்கொடுத்தலால் வறிகூர்களுளும் அவர் கொடையின் பயனில் அவர்க்குக் குறைந்த செல்வமானது மறுபடியும் பலவழி யானும் நிரம்பப்பெற்று அவருடைய வறுமையை நீக்கிப்பலர்க்கும் பயன்படும் ஆதலால், மேகமானது பெய்யாது ஒருகாலத்தி இருந்தாலும் மழ்தோர் காலத்துப் பெய்து, பெய்யாத காலத்த உயிர்கள் வருத்திய வருத்தத்தை நீக்குவதுபோல் இவரும் நீக்குவர். என்றும், இத்தகுதியுடையார் செல்வம எக்காலத்தும் குறையாது தமகரும் தம்சகநிபார்க்கும் உதவுமென்றும், அவ்விதமில்லாதார் செல்வம

நா னுடைமை

667

என்றியில் செல்வமாய் அவர்க்கும் பிறர்க்கும் பயன்படாது ஸூழியும் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணக்கர், "மேற் கூறிய நான்கு பாட்டினால் என்றியில் செல்வத்தினை குற்றம் அறிந்தோம். இனிச் சான்றான்மையுள் மூன்றாவது திருக்குறளில் கூறிய நான் என்பதின் தன்மையையும் அறிய விரும்புகின்றோம்." என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

102. அதிகாரம்.

நா னுடைமை.

(பி.) அஃதாவது மேற்சொல்லிய சாப்பு பண்பு முதலிய குணங்களா ளுயர்ந்தோர் தமக்கொவ்வாத கருமங்களில் நானுதலுடையார்தன்மை, அதிகார முறைமையும் இதனானே விளங்கும்.

விளக்கம்:—அதாவது, தமக்குக் கூறிய சரஸ்புடைமை, (1)ன்
 :புடைமை முதலிய குணங்களைத் தமக்கு உயர்வென மதித்து அவற்
 றால் உயர்ந்தோர் தம் தகுதிக்குப் பொருந்தாத தொழில்களில்
 தலையிட வேண்டி வருமாயின் அத்தொழில்களால் வரும் பழிபாவங்
 களுக்கு காணாதபாடையாய் நிற்குந் தன்மையாகும் என்பதாம்.
 அதனோட மாணக்கர், “நாணம் என்பது எல்லோர்க்கும் பொது
 யாக இருக்கவும் உயர்ந்தோர்க்கே கூறுவது என்னை?” என்னதும்,
 ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1011. கருமத்தா னுணுத னுணுத் திருமுத் னல்லவர் நாணுப் பிற.

(பரி.) இ-ள். காணுந் கருமத்தால் கண்ணுதல் = நன்மக்களுவது
 இழிந்த கருமங்களானதாக காணுதல்;—பிற திருமுதல் = எல்லவர் காணு = அஃ
 தன்றி மனமொழிமெய்களெளிடுக்கத்தான் வருவனவோடுவெனின், அவை
 அவர்களால் அழியு தரவீணாயுடைய குலமகளிர் காண்கள். 61-து.

பிற குலமகளிர் காணென்றதனால் விளையு நன்மக்களுனென்பதும்,
 காணுதலென்றதனால் கருமத்திழிவும் பெற்றும், திருமுதலெல்லவென்பது
 புழைக்கிருநிப்பு, ஏதுப்பன்மைபற்றிப் 'பிற' என்றார். இனி அற்றமறைத்தன்
 முதலியன பொதுமகளிர் காணுடொக்குமென் தரைப்பாருமுனர்; அவர்க்கு

666 திருக்குறள் விளக்கம்

காண் கேடுபயக்குமென விலக்கப்பட்டமையானும், அவர்பெயரார் கூறப்படா
 மையானும் அஃதரையன்மையறிக. இதனால் காணினதிலக்கணக் கூறப்பட்ட
 து. (6)

விளக்கம்:—நன்மக்களாயின உயர்ந்தோர்க்கு உரிய காண்
 என்று சொல்லப்படுவது ஏதேனும் இழிவினைத் தரும் தொழில்
 ஒன்றினைத் தாம் செய்யவேண்டி வருமாயின் அதுகாரணமாக காணு
 தல் என்றும், அவ்விதம் அல்லாது மனத்தாலும், சொல்லாலும்,
 தேகத்தாலும் ஆகிய இவைகளால் வரும் ஒடுக்கத்தினால் வருவ
 நாயின காணுபுடைமை உயர்ந்தோரது காணமாக இராத, அழியு
 தெற்றியினாயுடைய குலப்பெண்கள் கொள்ளும் காணமாகவே உள்ள
 தென்றும் இத்திருக்குறள் கூறுவதால், உண்மையாகவே காணு
 தலால் உயர்ந்தோர் தம் தகுதிக்கு அடாத கருமம் ஒன்றினைத்

தாம் செய்ய நேருமாயின் தமக்கு அது பழிப்பினத் தரும் என்று எண்ணித் தம் அறிவின் மிகுதியால் அவ்விழிந்த கருமத்தைச் செய்யாது நிற்பதே நானுடைமை என்றும், அப்பெரியதோர் தூணினைத் தமக்கு உறுதியாகக் கொண்டதே நானுடைமைக்கு இலக்கணம் என்றும், ஏனைய மகனிற்குக் கூறிய நான்கு வேலிகளுள் ஒன்றாகிய நானுடைமையானது அவரது பெண் தன்மைபால் தம் கணவரல்லாது பிறரைக் கண்ட காலத்து மனமொழி மெய்ப்பாகிய மூன்றாம் அஞ்சி நானம் கொள்ளுகின்ற அவரது இயற்கை என்றும், அவ்வித இயல்பாகக்கொள்ளும் நான் என்பதை நண்டு நானுடைமை என்ற கொள்ளாது ஒரு காரணம் கருதி நானுடையே நானுடைமை என்றும், அதனே சால்புடையார்க்கு உரியதென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், “நானால் சிறப்புடையவர் தாம் சிறந்தார் என்று கொள்ளுதல் வேண்டுமோ?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

1012. **நானுடைமை பெச்ச முயிர்க்கெல்லாம் வேறல்ல**
நானுடைமை மாந்தர் சிறப்பு.

(பரி.) இ-ள். ஊன் உடை கச்சம் உயிர்க்கெல்லாம் வேறு அல்ல—
 ஊனும் உடையும் அவ்வொழிந்தனவும் மக்களுயிர்க்கெல்லாம் பொது—
 மாந்தர் சிறப்பு நானுடைமை—என்மக்க்குச் சிறப்பாவது நானுடைமை
 யே, அவ்வயல். எ-து.

நானுடைமை.

669

ஒழிந்தன—உறக்கமும் அச்சமும் காடமும். சிறப்பு—மக்களாகியின்
 வேறாமு. அச்சமென்று பாடமோதுவாரும்.

(2)

விளக்கம்:—உண்ணாததும், உடுத்ததும், உறக்குததும், அஞ்சுததும், காம இன்பம் துய்த்ததும் மக்களாகப் பிறந்த எல்லோர்க்கும் பொதுதென்றும், அம்மக்களுள் நன்மக்கள் என்று சொல்லப்படுவார்க்குச் சிறந்த குணம் நானுடைமை ஒன்றே யாகுமேயன்றி மேற்கூறிய பொதுவாகிய குணங்களல்ல என்றும் இத்திருக்குறள்

கூறுவதால், உயிர்களெல்லாம் உண்பதும், உறங்குவதும், உழிப்பதும், அஞ்ச வேண்டுவதற்கு அஞ்சுவதும், தயக்கவேண்டிய அளவில் காமத்தைத் துய்ப்பதும் ஆகிய செயல்களால் தம்மைக் காத்து உலகத்து வாழ்வது அத்தனைச் சிறப்புடைமை அல்லவென்றும், அவைகளுக்கு வேறாகிய காணுடைமை என்பது ஒன்றினைத் தம் உயிரினும் மேம்பட்டதாகக்கொண்டு அந்நாணத்தோடு உயிர் வாழ்வாரே சிறப்புடையவராவர் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணக்கர், “காணுடையாரே சிறப்புடையார் என்று காணில்லாத உயிர்களினின்றும் பிரித்துக் காட்டியதை அறிந்தோம். ஆயின், காணுடைமை சாற்புடைமைக்கு மிக இன்றியமைபாதது என்பதை ஒர் உவமைபால் காட்டல் வேண்டும்” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1013. ஊனைக் குறித்த வழிவெல்லா நானென்னு நன்மை குறித்தது சாற்பு.

(பரி.) இ-ள். உயிரெல்லாம் ஊனைக் குறித்த எல்லாவுயிர்களும் உடம்பினைத் தமக்கு நிலக்களைகளுக்கொண்டு அநினைவிடா;—சாற்பு காண் என்னும் கண்மை குறித்தது—அதுபோலச் சாற்பு காணென்னு நன்மைக் குணத்தைத் தனக்கு நிலக்களைகளுக்கொண்டு அநினை விடாது. ஏ-து.

உடம்பென்பது சாதியொருமை. கண்மை—ஆகுபெயர். உயிர் உடம்போடு கூடியவ்வது பயனெய்தாதவாறுபோலச் சாற்பு காணோடு கூடியவ்வது பயனெய்தாதென்பதாம். ஊனைக்குறித்தவென்று பாடமோதுவாகுமுனர். (க)

விளக்கம் :—உலகத்துத் தேவன்றிய எல்லாவுயிர்களும் உடம்பினைத் தமக்கு இருக்க இடமாகக்கொண்டு அவ்வுடம்பினை விட்டு விடா என்றும், அதுபோலவே சாற்புடைமை என்பது காணமென்றும் கல்ல குணத்தைத் தனக்கு இருப்பிடமாகக் கொண்டு அந்நா

070

திருக்குறள் விளக்கம்

னினை விடாது என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுவதால், உயிர் ஒன்று ஒர் உடம்பினைப்பெற்று அவ்வுடம்பினைக் காத்தாலன்றித் தான் எவ்வாறு அடைபவேண்டிய பயனை அடைதல் கூடாதோ அதுபோல் சாற்பு என்னும் குணமும் காணுடைமை என்னும் கற்குணத்தோடு கூடியிருந்தாலன்றி அதன் பயனெய்துவதற்கு ஆகாது

என்று அறிவித்தோம். இதனால், உடனடி உயிர்க்கு எவ்வளவு இன்றியமையாததோ அதுபோல் சாலபுடைமைக்கு நான் என்பது இன்றியமையாதது என்று ஒர் உவமை வாயிலாக அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "இக்காணுடைமை என்பது சாலபுடைபோர்க்கு எவ்வித அழகினைச் செய்யும் என்பதையும் அறிய விரும்புகின்றோம்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1014. அணியன்றோ நா ணுடைமை சான்றோர்க் கஃதின் பிணியன்றோ பீடு நடை. [நேற்ற]

(பர்.) இ-ள். சான்றோர்க்கு காணுடைமை அணியன்றோ = சான்றோர்க்கு காணுடைமை ஆபாணமாம்;—அஃது இன்றேல் பீடு நடை பிணியன்றோ = அவ்வாபாணமில்லையாயின் அவர் பெருமிதத்தையுடைய நடை கண்டீர்க்குப் பிணியாக் க-று.

அழகுசெய்தலின் 'அணி' என்றும், பொறுத்தற் கருமையற் 'பிணி' என்றும் கூற்றார். ஓகாங்குடைச்சொற்கள் எதிர்மறைக்கண் வந்தன. இவை மூன்ற்பாட்டானும் அதன்சிறப்புக் கூறப்பட்டது. (ச)

விளக்கம்:—சான்றோர் என்பார்க்கு காணுடைமை என்பது ஆபாணம் என்றும், அவ்வாபாணம் ஒன்று இல்லையாயின் அவர் பெருமிதக்கொண்டு நடக்கின்ற நடை பார்ப்பவர்க்கு நோயாகும் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுவதால், எல்லாச் சிறப்புக்களையும் பெற்ற உலகத்து வாழ்ந்தாலும் காணுடைமை என்னும் அழகு செய்யும் ஆபாணம் ஒன்றினை ஒருவன் அடைவாவிட்டால் அவனுக்கு அழகு உண்டாகாதென்றும், அவ்வழகு ஒன்றினை அடைவாது தான் மந்தையருணங்களை அடைந்திருப்பதினாலேயே தன்னைப் பெரியதாக எண்ணிக் கவந்தோடு நடக்கின்ற நடைபைப் பார்த்தின்று பிறர்க்கு அந்நடையானது விடாது தன்பத்தைத் தரும் பொறுத்தற்றவிய நோய்போல் இருக்குமென்றும் அறிவித்தோம். இதனால் சாலபுடைமைக்கு

நா ணுடைமை

671

நான் ஒன்றே சிறந்தது என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "சாலபுடைவார் தமக்கு வரும் பயி ஒன்றிற்கே காணுவரோ? அன்றி, வண்போர்க்கு வரும் பயிக்கும் காணுவரோ?" என்

எனும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1015. பிறர்ப்பழியுந் தம்பழியு நாணுவார் நாணுந்
குறைபுகி யென்னு முலகு.

(பர்.) இ-ள். பிறர் பழியும் தம்பழியும் நாணுவார் = பிறர்க்கு வரும் பழி
யையும் தமக்கு வரும் பழியையும் ஒப்பாடிக் கொள்ளுவாரா—உலகு
நாணுந் குறைபுகி என்னும் = உலகத்தார் நாணுந் குறைவிடமென்று
சொல்லுவர். ஏ-று.

ஒப்ப மதித்தல் = அதுவுந்தமக்கு வந்ததாகவே கருததல். அக்கருத்
தையையர் பெரியதாகலின், அவரை உயர்த்தோர்யாவரும் புகழ்ந்தொன்பதாம்.
இதனாலும் அந்நையுடையாறு சிறப்பக் கூறப்பட்டது. (இ)

விளக்கம்:—பிறர்க்கு வரும் பழிகளையும் தமக்கு வரும் பழிக
ளையும் ஒன்றாகவே மதித்து காணத்தகைக் கொள்பவரே காண் என்
பதத்தங்குதற்கு ஒர் இடம் என்று உலகோர் புகழ்ந்து சொல்லு
வார் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், நீங்கள் மேல் வினவிய
வண்ணம் கல்லோர் தமக்கு வரும் பழியைக் கருதி அதற்காக நாணு
வதடன் பிறர்க்கு வரும் பழியையும் தமக்கு வந்ததுபோல்
எண்ணி காணத்தகை அடைவர் என்றும், அவ்விதம் தம்மைப்போல்
பிறரையும் எண்ணும் எண்ணமுடையர் யிகப் பெரியாரதலின், அவ்
வித பெரியோரை உயர்த்தோரெவரும் 'இவரே பெரியர்' என்ற
புகழ்ந்த பேசுவர் என்றும் அறிவின்றோம் என்றனர். அதனேட்ட
மாணாக்கர், "இத்திருக்குறளால் காணின உடையாறு சிறப்பு
இதுவென அறிந்தோம். ஆயின், இவ்வித காணினத்தமக்கு உயர்ந்த
பொருளாகக் கருதுவோர் அதை ஒழிந்த வேறு பொருளைத்
தமக்குச் சிறந்த பொருளாகக் கருதமாட்டார் போலும்!" என்க
னும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1016. நான்வேலி கொள்ளாது மன்னோ வியன்ஞாலம்
பேணலர் மேலா யவர்.

(பர்.) இ-ள். மேலாயவர் = உயர்ந்தவர், —வேலி காண் கொள்ளாது =
தம்கேமமாக காணினக் கொள்வதன்றி, —வியன் ஞாலம் பேணலர் = அகன்
புலத்தகைக்கொள்ள விரும்பார். ஏ -று

பழிபாவங்கள் புருதாமந்தாதலின், 'வேலி' என்றார். எனவும் ஞாலமும் தம்முண்மாறாயவழி அந்நாணினைக் கொள்வதல்லது அவை புருதொறியாய ஞாலத்தினைக்கொள்ள விரும்பாபென்பதாம். மன்னும் ஒவும் அசை. எனானைய வேலியைப்பெற்றல்லது ஞாலம்பெற விரும்பாபென்றுரைப்பாருறார். (க)

விளக்கம்:—உயர்ந்தவர் ஆகிய பெரியோர் தமக்கு இவ்வலகத்து இருமையை யடைவதற்குப் பெரிய ஆதரவாகக் கொள்ளுகின்ற நாள் என்பதைக் கொள்ளுவது அல்லாமல், மிகுதியும் அகன்ற இடத்தை யுடைய இவ்வலகம் முழுவதும் தாம் பெறுவதாயினும் அதனைக் கொள்ளுகிறும்பார் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், நான் ஒன்றினைத் தமக்குக் காவலாகக்கொண்டு நன்னெறியில் செல்ல எண்ணிய பெரியோர் பழியும் பாவமும் அடைய வொட்டாத நன்னெறியிற் செலுத்தும் அந்நாணினைக் கொள்வரே யன்றி அந்நான் ஒழிந்து நிற்பதாயின் இப்பூமி முழுவதையும் தாம் அடைவதற்கு ஏதையிருக்கினும் இருமையும் செலுப்பதாயி அவ்வழியிற் செல்லார் என்று அறிவிக்கும் இதனால், எல்லோர் இப்பூமி முழுவதையும் தாம் பெற்றுப் பழி பாவத்தை அடைவதனால் அப்பூமியைக் கொள்ளுகிறும்பாது பழி பாவத்தைப் போக்கும் நாணினையே அடைய விரும்புவார் என்று அறிவிக்கும் என்றார். அதுகேட்ட மாணக்கர், "இவ்விதம் நான் வேலிகொண்டு வாழ்பவர் உலகத்தையும் மதியார் என்பீராயின், அந்நான் ஒன்றின் பொருட்டு எதையும் விட்டுவிடுவர் போதும்!" என்னதும், ஆகிரியர் கூறுவாராயினர்.

1017. நாணு உயினைத் தறப்ப ருயிர்ப்பொருட்டா
ஒண்டுறவார் தீரணுள் பவர்.

(பரி.) இ-ள். நான் ஆன்பவர் = நாணிசூது நிறப்பறித்த அதனை வினை நொருகுவார் = எனால் உயினைத் தறப்பர் = அந்நாணு முயிக்குத் தம்முண் மாறாயவழி எண்ணிதையாமற்பொருட்டு உயினை நீப்பர், — உயிர்ப்பொருட்டு

என் தறவாள் = உயிர்செய்யாமற் பொருட்டு எண்ணினை நீசீலர். எ-று.

உயிரினும் என்செய்ததென்பதாம். இவை யிவ்வொபட்டானும் அவர் செயல் உறப்பட்டது. (எ)

நா ணுடைமை

673

விளக்கம்:—நாணினைது சிறப்பு இது என்று அறிந்த அந்நாணினை விடாது நன்னெறியில் ஒருகுதேவர் அந்நாணினை விட்டால் மாத்திரம் உயிர் இருப்பகாயினும் அவ்வுயிர் பொருட்டு நாணினை விட்டார் என்றும், நாணினை பொருட்டே உயிரை விட்டுவிடுவார் என்றும் இத்கிருக்குறள் கூறுவதால், நாண் ஒன்றே பழிபாவம் நாணினைப் போக்கிப் புக்கழையும் புண்ணியத்தையும் தரும் என்று எண்ணிய பெரியோர் தம் இன்னுயிர் தக்குவதற்கு நாணுடைமையை இழந்தால் என்ற முடியாது என்னும் அவ்வித பெரியதோர் ஆபத்தானந்த காலத்தும் அவ்விண்ணுயிர் பொருட்டு நாணத்தினைத் தறவாள் என்று அறிவேன்றோம். இதனால், நாணினைச் சீர்த்ததாகக்கொண்டவர் அருமைபாசிய உயிரை அந்நாணிற்றகுமுன் சிறப்பாக எண்ணி என்பது போன்ற பொருளாயிற்று என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “நாணினை சிறப்புடையது என்று தருகிய பெரியோர் வேறு எதிரையும் அதற்குச் சமமானாக எண்ணிக் கொள்ளார் என்று அவர் செயலை மேற்கூறிய இரண்டு திருக்குறள்களாலும் அறிந்தோம். இனி, இந்நாணிற்றகு அஞ்சாதவாது தருகி எதுவாகும் என்று அறிய விரும்புகின்றோம்” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1018. பிறர்நாணத் தக்கது தானானை வாயி

னறநாணத் தக்க துடைத்து.

(பி.) இ-ள். பிறர் நாணத்தந்தது தான் தானானை = கேட்டாரும் சண்டாரு நாணத் தக்கபழியை ஒருவன் தானானை செய்யுமாயின்.— அறம் நாணத்தக்கது உடைத்து = அந்நாணமை அவனை அறம் விட்டுவிடாத தக்க குற்றத்தினை யுடைத்து. எ-று.

நானனைச் செய்வானைப் பிரிக்கின்றாராகவின், ‘பிறர்’ என்றார். தானானையெய்வாநாணினை அறஞ்சாரா தென்பீராம். (அ)

விளக்கம்:—விடப்பவரும் காண்பவரும் காணக்கூடிய பழி ஒன்றினால் ஒருவன் சிறிதும் காணாது செய்வானாயின், அவ்விதம் காணாது செய்தல் அவனை அறம் என்பது விட்டு நீக்கத்தக்க குற்றத்தினால் செலுத்தியிடும் என்று இத்திருக்குறள் கூறவதால், காண் என்பது யாவர்க்கும் ஒர் வேலியாக இருக்கின்றதென்றும், பிறர்கேட்ட காணத்தம் பார்த்த காணத்தம் இவ்வித பழியும் பாவமும் செய்கின்றன

674 திருக்குறள் விளக்கம்

என்ற அஞ்சக்கூடிய அவ்வித பழிகையும் பாவத்தையும் சிறிதும் செய்வதற்கு அஞ்சாதம் உலகத்திற்கு காணாது ஒருவன் செய்வானாயின், அவ்வித அஞ்சாச் செய்கையாகிய காணில்லாமையானது அவனுக்கு அறத்தைப் போக்கிப் பாவத்தையும் உண்டாக்கும் என்ற அறிவின்றோம் என்றனர். அதனேட்ட மாணக்கர், “காண் மீனத்த இல்லாதவன் அறத்தை இழப்பான் என்ற அறிந்தோம். ஆயின், அவனது காணில்லாமையானது அறம் ஒன்றினத்தான் கெடுக்கும்போலும்! வேறு ஒர் கேட்டினையும் அவனுக்கு உண்டாக்காதுபோலும்!” என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

1019. குலஞ்சுடுங் கொள்கை பிழைப்பி னலஞ்சுடு

நாணின்மை நின்றக் கடை.

(பரி.) இ-ள். கொள்கை பிழைப்பிற் குலம் கூடும் = ஒருவனுக்கொழுக்கம் பிழைக்குமாயின் அப்பிழைப்பு அவன்குடிப்பிறப்பொன்றினையும் கெடுக்கும்;—காணின்மை நின்றக்கடை கலம் கூடும் = ஒருவன்மாட்டு காணின்மை கின்ற வழி அந்நிலை அவனலம் யாவற்றையும் கெடுக்கும். ஏ-று.

நிற்றல் = ஒருபொழுது நீக்காமை. கலம்—சாதியொருமையர்களை, பிறப்பு, கல்வி, குணம், செயல், இனமென்றிவற்றுள் வந்தனவெல்லாவ்கொள் ளப்படும். ஒழுக்க வழிவினும் காண்பிவு இறப்பத் தீதென்பதாம். (க)

விளக்கம்:—ஒருவனிடத்தே உள்ள ஒழுக்கம் தவறாமானால் அவ்வித தவறாமை அவன் குடிப் பிறப்பு ஒன்றினையும் கெடுத்தவிடுமென்றும், ஆயின் ஒருவனிடத்தே காண் இல்லாமை நீக்காது சிற்சுமாமானால் அவ்விதம் நீக்காது நிற்சும் நிலைமை அவனுக்கு உரிய எல்லா கண்மைகளையும் போக்கியிடும் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறவதால்,

ஒழுக்கம் தவறிய ஒருவனுக்குத் தான் பிறந்த குடியின் பெருமை ஒன்றினையும் இழக்க நேருமென்றும், ஆனால் காணாமற் பறவன் ஒருவனுக்கு அவன் பிறப்பு, அவனது கல்வி, அவனுடைய குணம், அவனுடைய செயல், அவனுடைய இனம் ஆகிய எல்லா கலங்களும் போய்க் கிடமென்றும், உயிரினும் மேம்பட்ட ஒழுக்கத்தைக் காத்தல் வேண்டும் என்ற ஒழுக்கமுடைய என்னும் அதிகாரத்தில் கூறியிருந்தாலும், அவ் கொழுக்கமுடைய இழத்தலினும் காணாத இழத்தல் எல்லாத் தீமைகளையும் தரும் என்பதால் ஒழுக்க அழிதலினும் காண் அழிதல்

நாணுடைமை

676

யிதத் தீங்கு உடையது என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதனேட்ட மாணாக்கர், "காண் இழப்பதால் அறத்தை இழப்பதுடன் எல்லாவற்றையும் இழத்தல் வேண்டும் என்ற அறிந்தோம். ஆகவே, இவ்வித காணில்லாத உலகத்து இயக்கும் இயக்கத்தை எவ்விதமாகக் கருதுதல் வேண்டும்?" என்னும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1020. நாணகத் தில்லா ரியக்க மரப்பாவை
நாண வுயிர் மருட்டி யற்று.

(114.) இன். அகத்து காண் இவ்வார் இயக்கம் = தம்முள் தீங்கண் காணில்லாத மக்கள் உயிருடையார்போன்றியங்குமின்ற வியக்கம்—மாப்பாவை காணல் உயிர் மருட்டியற்று = மரத்தார் செய்த பாவை இயந்திரக் கயிற்றினைய தன்வியக்கத்தால் உயிருடைத்தாக மயக்கினர்போலும், ஏ-று.

கருவியே கருத்தாவாயிற்று. காணில்லாத மக்களியக்கம் காணுடைய பாவையியக்கம்போல்வதல்லது உயிரியக்கமன்றென்பதாம். இவை மூன்று பாட்டானும் காணில்லாதிரிபு கூறப்பட்டது. (வ)

விளக்கம்:—தம்மனத்தினிடத்தே காணம் என்பதைக் கொள்ளாத மக்கள், உயிருடையவர்கள் பேரல் வசித்து வருகின்ற வாழ்க்கையானது மரத்தினால் செய்த பொம்மை ஒன்று அதனை அகசுக்கின்ற இயந்திரக் கயிற்றில் அகசுத்த அதனால் உயிருடையதுபோல் உலகத்துள்ளவர் களை மயக்குகின்றதுபோலும் வேறு அல்ல என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், மனத்து காணத்தைக் கொண்டு வாழ்கின்ற மக்கள் வாழ்க்கையே உயிரோடு கூடிவாரும் இயற்கையை உடையது என்றும், அவ்வித

நாணம் இல்லாது எவ்விதமேனும் வாழ்ந்தால்போதும் என்று பழிபய
 யும் பாவத்தையும் ஏற்றக் கொண்டு வாழ்பவர் வாழ்க்கை உயிரில்வாத
 மாத் தாற்செய்த பொம்மை ஒன்று தானே அசைவதற்கு இல்லாது
 தன்னை ஆட்டுகின்றவனது கையிலுள்ள ஆகியிருள் அசைந்து உயி
 ருடையதுபோல் பார்ப்பவரை மயக்கி எவ்வாறு தான் ஒரு நலிவுபும்
 அடையாது போய்விடுகின்றதோ அதுபோல் உலகத்த அடையவேண்
 டிய பயன் யாதொன்றையும் அடைவதற்கில்லாமல் போம் என்றும்
 அறிந்தோம் என்றனர். அதேகேட்ட மாணாக்கர், "நான்மில்லார்க்கு
 உண்டாகும் இழிவு இதுவென அறிந்தோம். இனி, நாணம் உடையார்
 தம்மை எவ்விதம் உயர்த்திக் கொள்வர்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாரா
 யினர்.

676

திருக்குறள் விளக்கம்

103-ம் அதிகாரம்.

குடிசெயல்வகை.

(பா.) அல்தாவது ஒருவன்ருன் பிறந்தகுடியை உயாச்செய்தலின்
 திறம். இது தாழ்வின்கண் காணுதலுடையார்க்குளதாவார்கலின் காணுடை
 மையின் பின் வைக்கப்பட்டது.

விளக்கம்:—அதாவது ஒருவன்தான் எக்குடியில் தோன்றினாலே
 அக்குடிவை உயாச் செய்வதற்கு வேண்டிய திறமாகும். நற்குடிப் பிறந்
 தார்க்குச் செய்யும் நாணமும் ஆகிய இரண்டும் ஒன்றாக வாய்க்கு
 மென்ற குடிமை என்னும் அதிகாரத்திலுள் முதற் திருக்குறளால்
 கண்டோம் ஆதலால், இங்கும் அக்குடியினை உயர்த்தவேண்டிய ஒரு
 வன் காணுடைமை கொள்ளுதல் வேண்டும் என்று அறிவதற்கு காணு
 டைமை கூறிய அதிகாரத்திற்குப் பிறகு குடிசெயல்வகை என்னும்
 இவ்வதிகாரம் வைக்கப்பட்டுள்ளது என்றனர். அதேகேட்ட மாணாக்கர்,
 "ஒருவன் தன் குடியை உயர்த்தவது அவனுக்கு மிகுதியும் பெரு
 மையை உண்பெண்ணும் போலும்!" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாரா
 யினர்.

1021. கரும்பு செய்வொருவன் கைதுவே என்னும் பெருமையிற் பீடுடைய தில்.

(பரி.) இ-ள். கரும்பு செய்க கைதுவே என்னும் பெருமையிற் = தன் குடி செய்தற்பொருட்டுத் தொடங்கிய கரும்முடியாமையின் எண்ணியகருமஞ் செய்தற்கியான் கையொழியேனென்னும் ஆங்களைப் பெருமைபோல ஒருவன் பீடு உடையது இம் = ஒருவனுக்கு மேம்பாடுடைய பெருமை பிற் தில்லை. ஏ-து.

குடிசெய்தற்கென்பது ஆதிகாரத்தான் வந்தது. பலகைத்தாய கருமஞ் செய்வாற் செல்வமும் புகழுமெய்திக் குடியுயருமாகலின், 'பீடுடையதில்' என்றார். குடிசெய்தற் கருமமே கடத்தவால், தன்கருமஞ்செய்யவென்றும் பிறர்கருமஞ்செய்யவென்று முறைப்பாருமுனர்; தன்கருமமும் அதவேயாகலானும், பிறரோவல் செய்தல் தலைமையன்மையானும், அவை யுரையன்மை வாய்க்.

(6)

விளக்கம்:—தன் குடியை உயரச் செய்வதற்காக ஆரம்பித்த தொழிலானது முடியாதபோமையின் அவ்விதம் உயரச் செய்வதற்கு குடிசெயல்வகை

677

உரியதாகிய தொழிலை 'நான் விட்டுவிடாது செய்து முடிப்பீன்' என்றும் முயற்சியால் வருகின்ற பெருமைபோல ஒருவனுக்கு மேலாகிய பெருமை வேறு ஒன்று இல்லை என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், தன் குடியை உயர்த்த வேண்டுவான் ஒருவன் பலவித தொழில்களைச் செய்து அத்தொழில்களால் வரும் செல்வங்களையும் அனைமையும் அடைந்து அதனால் குடி உயர வேண்டுமென்றும், அவ்விதம் குடி உயர்வதற்கு எடுத்த காரியங்களை விடாது முயற்சிப்பார் பெருமையே பெருமை என்றார், என்னவன்றால் வரும் பெருமை அவ்வித மேலாகிய பெருமை அல்லமென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுதேட்ட மாணாக்கர், "ஒருவன் தன் குடியை உயர்த்த வேண்டுமாயின் முயற்சி ஒன்று இருப்பின் உயர்ந்திடுதல் கூடும்கொலும்!" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1022. ஆள்வீணையு மான்ற வறிவு மெனவிரண்டி.

(பர்.) இ-ள். ஆர்வியையும் ஆன்ற அறிவும் என இரண்டின் கீள்வினை பாடி = முயற்சியும் கற்றைத் வறிவுமென்று சொல்லப்பட்ட இரண்டினையு முடைய இடையறாத கருமச்செயலால்—முடி என்றும் = ஒருவன் குடியுமாகும்.

கற்றைத் = முயற்கையறிவு செயற்கையறிவோடுகூடி நிரம்புதல். ஆர் வியை—மடிபுகுதாமற்பொருட்டு. ஆன்றவறிவு—உயர்த்துகேற்ற செயல்களும் அடைய முடிக்குத்திறமும் பிழையாமலென்று தற்பொருட்டு. இவை யிரண்டு பாட்டினும் அச்செயற்குக் காரணம் கூறப்பட்டது. (உ.)

விளக்கம்:—முயற்சி என்றும், கற்றைத் அறிவு என்றும் சொல் லப்பட்ட இரண்டு குணங்களை யுமுடைய ஒருவன் கடுமியில் கிட்டிப் போகாதிதம் எக்காலத்தும் செய்து வருகின்ற தொழிலின் செய்கையால் அவனுடைய குடியானது உயரும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், மேற் கூறியபடி ஒருவன் தன் குடியை உயர்த்துவதற்கு எடுத்த தொழில்களைச் சோம்பலில்லாமல் நடத்தும்வண்ணம் முயற்சிகொண்டிருப்பதுடன் அவ்வித முயற்சிகொண்டு தான்செய்த காரியங்களை முடிக்கின்ற திறத்தையும், முடிப்பதில் கெட்டுப் போகாமல் இருப்பதை எண்ணி எண்ணிச் செய்யும் திறத்தையும் அடைவதற்கு, தனக்குள்ள இயற்கை பறிவோடு செயற்கை அறிவாகிய கல்வி முதலியவைகளும்

678 திருக்குறள் விளக்கம் வேண்டும் என்று அறிகின்றோம் என்றனர். அதகேட்ட மாணக்கர், “குடி உயரச் செய்வதற்குக் காரணம் உணர்ந்தோம். இவ்வித காரணத் தால் எடுத்த தொழிலை முடித்துவிடுதல் உபாயின் ஊழ்வளி என்பது ஒன்று வேண்டுமென நினைப்போலும்!” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1028. குடிசெய்வ லென்னு மொருவற்குத் தெய்வ மடிதற்றுத் தான்முந் துறும்.

(பர்.) இ-ள். குடி செய்வல் என்னும் ஒருவற்கு = என் குடியினையுயரச் செய்வல் உடையென்றொன்றி அதற்கேற்ற கருமங்களின் முயலும் ஒரு வனுக்கு—தெய்வ மடிதற்றுத் தான் முத்தறும் = தெய்வம் ஆடையைத் தற் றுக்கொண்டு தான் முத்தற்று விற்கும். எ-று.

முயற்சியை அதன் காரணத்தாற் கூறினர். தற்றுதல் = இறுகவுடுத்தல்.

முன்னடப்பார் செயல் சிவதிமேலேற்றப்பட்டது. (க)

விளக்கம்:—‘என் குடியினை உபாச் செய்வதே என்னுடைய கடமை’ என்று மனத்துட் கொண்டு அதற்கு ஏற்றவாகிய கருமங்களில் முயற்சி செய்யும் ஒருவனுக்குத் தெய்வமானது தான் உடுத்தியிருக்கும் ஆடையை அகிழ்த்து போகாவண்ணம் நன்றாக இறக்கிக் கட்டிக் கொண்டு அம்முயற்சியுடையான் முன்னர் வந்து நிற்கும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், முயற்சியுடையவன் ஒருவனுக்கு அவ்வெண்ணத்தை விட்டுப்பண்ணுவது அவனது கடமை என்றும், அய்யுழின் வலியால் எடுத்த கருமம் முடியும் என்றும், முயற்சி என்பது துணைக்காரணமும் விழி என்பது முதற் காரணமும் ஆக உள்ளன என்றும், எதற்கும் சிவதி என்னும் தெய்வத்தினை வேண்டும் என்றும் அறிவின்றோம் என்றனர். அதன்கேட்ட மாணாக்கர், “இவ்விதம் விழாவிட தெய்வ முயற்சியைக் கொண்ட ஒருவனது தொழிலை முடிப்பதற்கு அவனுக்கு முன்னே நடந்து செல்லுவதால், அவன் எடுத்த காரியங்கள் பழுதுபடாமல் முடியுமா?” என்றனும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1024. குழாமற் றானே முடிவெய்துந் தங்குடியைத்

தாழா துஞற்று பவர்க்கு.

(பரி.) இவ். தங்குடியைத் தாழாது உஞற்றுபவர்க்கு = தங்குடிக்காம் விளையை வினாத்த முயல்வார்க்கு—குழாமல் தானே முடிவெய்தும் = அவ் வினா முடிக்குந் திறம் அவர் குழவேண்டாமற்குளே முடிவெய்தும். எ-று.

குடிசெயல்வகை

679

குடி—குடுபெயர். தெய்வமுத்துறதவாற் பயன்கூறியவாறு. இவை யான்குபாட்டானும் அதற்குத் தெய்வத்துணையாதல் கூறப்பட்டது. (ச)

விளக்கம்:—தம்முடைய குடியை உபாச் செய்வதற்கு ஆகும் தொழிலை வினாவாக முயலவல்லார்க்கு அத்தொழிலை முடிக்கின்ற வல்லமை அவர் ஆசிரியரிடமில தானே வந்து முடிவினையுடையச் செய்யும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், தெய்வம் முயற்சி செய்பவனுக்குத்

தூண்பாக நிறகுமென்று, முகந் காரணமாகிய அவ்வும் உடைபார்க்கு முயற்சியென்றும் தூண்க் காரணம் ஒன்றே வேண்டியது என்றும், தாம் செய்த முடிக்கும் தொழிலுக்கு ஆலோசனை முகலியவைகளும் செய்யவேண்டாம் என்றும், அத்தொழில் பழுதுபடாது நடக்கும் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதன்கிட்ட மாணுக்கர், “இவ்விதம் குடி உபா முயற்சி செய்வான உலகோர் எவ்விதம் கிரும்புவர்?” என்ன லும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

1025. குற்ற மிலனாய்க் குடிசெய்து வாழ்வானைச் சுற்றமாச் சுற்று முலகு.

(பரி.) இ-ள். குற்றம் இலனாய்க் குடி செய்த வாழ்வானை = குற்றமாயின செய்பா த தன் குடியை புயர்ச்செய் தொழுதுவானை — சுற்றமாச் சுற்றும் உலகு = அவனுக்குச் சுற்றமாகவேண்டித் தாமே சென்று குழார் உலகத்தார். ஏ-று.

குற்றமாயின = அறீதிகட்டு மறநலையாய செயல்கள். தாமும் பய செய்தனோக்கி யாவருஞ்சென்று சார்வென்பதாம். (இ)

விளக்கம்:—குற்றம் தாக்கடிபணவாகிய காரியங்கள் எனையும் செய்பா த தன் குடி உபாவிவண்டிய காரியம் ஒன்றினையே செய்த வாழ் வின்ற ஒருவனை உலகத்தார் தாமே சென்று அவனுக்குச் சுற்றமாக இருக்கவேண்டி அவனைச் சூழ்ந்துகொள்ளுமா என்று இத்திருக்குறள் கூறவதாம், அறத்திற்கும் நீதிக்கும் எதிராகிய பாவத்தையும் அநீதியையும் செய்பா த ஒருவன் அறத்தோடும் நீதியோடும் தன் குடி உபர்வதற் குரிய செய்வதையும் புகழையும் கொண்டு வாழ்வானாயின, அவ்வித தகுதியுடையான உலகத்தவர் ‘நாம் இவனுக்குச் சுற்றமாக இருப்பின் இவன் அடையும் புண்ணியத்தையும் புகழையும் அடைந்து இம்மை மறமையப் பயன்வளை அடைதல் கூடும்’ என்று அவனைச் சுற்றிக்கொள் ளுமா என்று அறிவிக்கும் என்றனர். அதன்கிட்ட மாணுக்கர், “குடி

உபாச் செய்வானுக்கு உலகம் யாவும் சுற்றமாகு மென்பதை யறிந் தோம். இவ்வித தகுதியுடையான உலகோர் சுற்றிக்கொள்ளுவதால் அவர்க்கு இவன் எதேனும் செய்தல் கூடுமோ?” என்னலும், ஆசிரியர்

1026. நல்லாண்மை யென்ப தொருவற்றுக் தான்பிறந்த
வில்லாண்மை யாக்கிக் கொள்.

(பரி.) இ-ள். ஒருவற்கு நல்லாண்மை என்பது = ஒருவனுக்கு உள்ள
வாண்மையென்று உயர்த்திச் சொல்லப்படுவது. — தான் பிறந்த இல்லாண்மை
ஆக்கிக்கொள்வது தான் பிறந்த குடியினையான; தன்மைமாத் தனக்கு
தாக்கிக் கோடல். எ-று.

போர்த்தொழிலி லீக்குதற்கு 'நல்லாண்மை' என விசேஷத்தார். குடி
யினையானுள் தன்மை = குடியினுள்ளானது யுயரச்செய்து தன் வலிப்படுத்தல்.
அதனைச் செய்துகோடல் நல்லாண்மையாமாறு வருகின்ற பாட்டார் பெறப்
படும். (1)

விளக்கம்:—தான் பிறந்த குடியினை ஆளும் தன்மைவினைத்
தனக்கு உள்ளதாக்கிக் கொள்ளுதலையுடைய ஒருவனை நல்ல ஆண்மை
யுடையவன் என்று உயர்வாக உலகத்தோர் சொல்லுவர் என்று இக்
சிறுக்குறள் கூறாவதால், தன் குடிக்கு ஆவன எனவ என்று அறிந்து,
செய்யுங்கூலத்து அவற்றை எல்லாம் தன்மீதே சுமத்திக்கொண்டு
பிறர்க்கு யாதொரு பாரத்தையும் சுமத்தாது தாக்கிக்கொள்ளும் தன்மை
யுடையனை நல்ல ஆண்மையுடையவன் என்று உலகத்தோர் சொல்
லுவர் என்றும், அவன் குடியில் வந்தார்க்கு அவன்செய்யும் துணை
அவரை உயரச்செய்வது என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட
மாணாக்கர், "இவ்விதம் போரில் வல்லவர்கள் செய்யும் ஆண்மைசை
ஆண்மை என்றும், இதனை நல்லாண்மை என்றும் விசேஷித்துக் கூறி
யுதால், இவனது நல்லாண்மையை ஒர் உவமை வாயிலாக அறிவித்தல்
வேண்டும்" என்றதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

1027. அமரகத்து வன்கண்ணர் போலத் தமரகத்து
மாற்றுவார் மேற்றே பொறை.

(பரி.) இ-ள். அமரகத்து வன்கண்ணர் போல = கைத்திண்டிட்டுசென்றார்
பலராயினும் போர்நாற்குதல் வன்கண்ணர்மேலதானும்போல; — தமரகத்தும்

பொறை ஆத்தவார் மேற்றே=சூயின்சட்டித்தார் பவராயினும் அதன் பாரம் பொறுத்தல் அதுவல்லார் வேதாம். எ-து.

பொருட்கொக்கவேண்டுஞ்சொற்கள் உவமைக்கண் வருவிக்கப்பட்டன. என்ருமதிக்கப்படுவர் அப்படியென்பதாம். இவை மூன்ற்பாட்டாலும் அது செய்வாயெய்தகு சிறப்புக் கூறப்பட்டது. (எ)

விளக்கம்:—புத்தகத்தில் சென்றார் பவராக இருக்காலும் அக்காலத்தில் புத்தகத்தை நான்கிழிந்த அஞ்சாத நெஞ்சகடையாக்கி ஆவதுபோல், ஓர் குடியில் சிறத்தவர்கள் பவராயிந்நீர் அக்குடியின்

பார்க்கைப் பொறுத்தல் சொன்னதை வல்லவர்க்கே புத்தம் என்று இத்திருக்குறள் கூறவதால், புறமுதுவெடாத அஞ்சா நெஞ்சினனொருவனை புத்தத்தில் முன்னின்று போர் செய்த தன்மையும் தன்னோடு உள்ள வனை வளையுந் தாக்குவதுபோல், ஒரு குடியில் பவர் தோன்றினும் தோன்றிய அப்பலருள் ஒருவனை தன் குடியை உயர்த்துவதற்கு வேண்டிவன எல்லாம் செய்த அப்பாரம் முழுவதையும் பொறுத்தல் தனக்கும் விரியோர்க்கும் புகழையும் முன்னியத்தையும் உண்டு பண்ணுவான் என்று அறிவித்தோம் என்றனர். அதன்கேட்ட மாணாக்கர், “மேற்கூறிய மூன்று திருக்குறள்களையும் குடிபை உயர்த்துவான் பவராலும் என்ரு மதிக்கப்படுவான் என்றும், எல்லாண்டிம் உடைபவன் ஆவான் என்றும், அவனுக்குள்ள சிறப்புக்கள் பாவும் அறிந்தோம். இவ்விதம் குடிசெய்வான் காலம் முதலியவற்றைக் கருதிச் சிறிது சேர்ப்பலாக இருப்பானாயின், அதனால் எதுவாகும்?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

1028. குடிசெய்வாரைக் கில்லைப் பருவ மடிசெய்து
மானவ் கருதக் கெடும்.

(111.) இ-ள். மடிசெய்து மானம் கருதக் கெடும்=தற்குடியினை அயர்ச்செய்வார் அச்செயலியை, கோக்காத காலத்தைபோக்கி மடியினைச் செய்தகொண்டு மானத்தையுந் கருதுவாராயிற் குடிசெய்தும்;—குடி செய்

வாக்குப் பரமம் இவ்வாறு ஆகலால் வாக்குக் காலப்பதி யின்பு. ௪-து.

காலத்தைவேண்டி மடிசெய்தல் = வெயின்மகாழபனிபெய்ப்பனவுடமை
 போக்குப் பின்னாச்செய்த மென்றெழுதிருத்தம். மான்கருத்தால் = "இக்
 குடியின்களர் பாவரும் இன்பமுற இக்காலத்தத் தன்பமுறவேன் யானே"

682

திருக்குறள் விளக்கம்

வென்ற உட்கோடல். மேல் "இதல் வென்றும் வேந்தர்க்கு வேன்றும்
 பொழு" * தென்றதட்கொண்டு இவர்க்கும் வேண்டியோவென்ற கருதினும்
 அத கருதற்கென்று மறத்தவாறு. (அ)

விளக்கம் :—தம் குடியின உயாச்செய்ய எண்ணுவார் தாம்
 எண்ணிய அச்செயலையே வேக்தாமல் காலத்தைக் கருதியும் சோம்பலாக்
 கொண்டும் இருப்பதாடல் தம் பெருமையையும் எண்ணிக்கொண்டு
 இருப்பாராவின் அக்குடி வெட்டிவிடும் என்றார். ஆகலால் குடி செய்ப
 வேண்டி மெய்ப்போர்க்குக் கால அளவு வேண்டிவது இவ்வீ என்றும் இத்
 திருக்குறள் கூறுவதால், இது வெயிற்சாலை இது மகாழக்காலம் இது
 பனிச்சாலை என்று கருதித்தாம் செய்யவேண்டும் காரியத்தைப் பின்
 னாச்செய்யலாம் என்று காலத்தை வேக்திச் சோம்பல் கொள்ளுதல்
 கூடாது என்றார், தம் குடியில் உள்வர்கள் எல்லாம் இன்பமுற்றிருக்
 கத் தாம் மாத்திரம் அவர் பொருட்டுத் தன்பமுற்று ஏன் வந்ததால்
 வேண்டுமென்று உட்கொள்ளாது தொழிவச் செய்ய வேண்டுமென்றும்,
 இவ்விதம் செய்யாது சோம்பி விருப்பின் அக்குடி முழுதும் வெறும்
 எந்தம் அறிந்தோம் என்றனர். அதன்கீட்ட மாண்பு, "சோம்ப
 ளுடையார்க்கு வெடும் என்ற அறிந்தோம். இவ்விதம் குடி உயாச்செய்
 வான் தன் குடி உயர்வதன் பொருட்டுச் செய்யும் முயற்சியால் உண்டா
 கும் தன்புத்தருக்கே அவன் உடம்பை ஒழித்த விடுதல் வேண்டும்
 போதும்" என்றதும், சூரிபர் கூறவாராயினர்.

1029. இடுப்பைக்கே கொள்கலங் கொல்லோ குடும்பத்
 குற்ற மறைப்பா னுடப்பு. [தைக்

(பி.) இக். குடும்பத்தைக் குற்றம் மறைப்பான் உடம்பு = மூலகைத்
 தன்பமுறற்பாலதாய தன்மூலகை அகையமுற்றாக்க மூலவானது

உடம்பு—இறம்பைக்கே கொக்கலக்கொல் = அமுபற்றித்தம்பத்திற்கே
 கொக்கலையமத்திரையோ, அஃதொழிந்து இன்பத்திற்காதவிப்பியோ!
 ௭-த.

“உறப்பெய வோலி போள்—மறைக்குவர் பெருமகிற்றித்த
 வருமேலே”† என்புழியும் மறைத்தல் இப்பொருட்டாயிற்று. என்ருடிமுழுது
 மின்புற்றவாவே சான்றியுமெய்தவரன் இம்மெய் வருத்த டாத்திரம்

... * திருக்குறள், 461. † புறநானூறு, 290.

குடிசெயல்வகை 1033

எனக்கு வந்தென்று முயலு மறிவுடையான் அஃதொருநூள்மொழி
 யாமை கோக்கி, 'இறம்பைக்கே கொக்கலக் கொப்பியோ' என்றார். இது
 குறிப்பு மொழி. இவையிரண்டுபாட்டானும் அவர் அது செய்யுமியல்பு
 கூறப்பட்டது. (க)

விளக்கம்:—முயலாத தன்பங்கீளையும் அகடபக் கூடிபதாயிய
 தன்னுடைய குடியை அத்துன்பங்கள் அகடபாமல் காக்குயடி
 முயற்சி செய்வானுடைய உடம்பானது அம்முயற்சி செய்யும் தன்பத்
 திற்கே ஓர் இடம்போல் இருப்பதற்குத் தானே அன்றி அவ்
 வுடம்பு இன்பத்தினை அகடபதற்கு இல்லையோ என்று இத்திருக்குறள்
 வினாவுவதால் 'என்ருடி முழுதும இன்பத்தினை அகடப உயர்ச்சி
 அகடபுமாயின் நான் இம்மை மறுமையாயிய இரண்டையும் அகடவே
 னாதலால் என்னுடைய தேகத்திற்கு வரும் வருத்தம் எனக்கு நன்
 மையேயாகும் நீமையன்று' என்ற முயற்சிக்கும் அறிவுகடபவன்
 ஒருவன் அம்முயற்சியினின்றும் ஒருகாலத்தும் ஒழியாதுகலால், அவ்
 வித குடி உயர்ச்சிக்கே தன் தேகத்தைத் தாங்குவவன் எக்காலத்தும்
 இன்பத்தை யடைவதற்கில்லாது தன்பத்தைய யடைதல்வேண்டியுள்
 ளது என்று அறிவிக்கின்றும். இதனால், தன்ருடியை உயர்த்தவானுக்கு
 அவன் உள்ளவகையில் தன்பம் வரினும் இன்பவகலை கொண்டு நிற
 பான் என்று அறிந்ததாயிற்று என்றனர். அதன்கூட மாணுக்கர், “இவ்
 விதம் நல்லாண்மை யுடையான் ஒருவன் ஓர் குடிவினிடத்து இல்லாத
 வலத்த அக்குடி என்னாகும்?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1030. இடுக்கண்கால் கொன்றிட வீழு மடுத்துன்று
 நல்லா ஏலாத குடி.

(137.) இன். இடுக்கன் கால் கொன்றிட - வீறும் = தன்பயங்கிய சயி
 யம் புருத்த தன்முதலு டெட்டிச் சாய்க்கீ ஒருபற்றின்று வீழாநிற்கும்—
 அந்த ஊன்றம் எல்லாள் இலாத குடி = அக்காவத்தப் பற்றுவனகொடுத்
 தத் தாங்கவல்ல எல்லாவாண்டினன் பிறவாத குடியாகிய மாம். ஏ. த.

முதல் = அநன்வழிக்குரியார். வளர்ப்பாலைப் பெற்றுழி வளர்த்த
 பயன்படுதலும் அல்லவழிக் கொடுத்தமுடகமயின், மரமாகிஞர்;
 “தங்கு நெற யாவனாற் தொம்மாங்க னின்—போக்குள ன்னயாத
 னுட்டிரந்த வீர்—தாய்க்கடன்” என்றார் பிறரும். இது குறப்புருவகம்.
 இரண்டு அவரில்வாத குடிக்குளதாடி-குற்றம் உட்பட்டது. (ய)

684 திருக்குறள் விளக்கம்

விளக்கம்:—தன்பம் புருத்த காலத்த பற்றக்கோடாவனவற்
 றைக் கொடுத்தத் தாங்கக்கடிய எல்ல ஆன்மகன் ஒருவன் பிறவாத
 குடியானது, கோடரி ஒன்று புருத்த தன் முதலாகிய அடியின
 டெட்டிச் சாய்த்தலும் சூர்சித பற்றக்கோடும் இல்லாமல் வீழ்த்தலிற்
 மரப்போலாகும் என்ற இத்திருக்குறள் கூறுவதால் மாம் ஒன்று
 வளர்ப்பார் இருப்பாரசின் வளர்த்தவர்க்கும் பிறர்க்கும் வளர்த்த
 பயன் படுவதும் அங்கிதம் வளர்ப்பாரில்லாவிடில் கெட்டுப் போத
 லும் எங்கிதமும் அதுபோல் ஓர் குடியும் பல தன்பங்கசால்
 கொடாவண்ணிய் தாங்கக்கடிய எல்லாண்மை உடைய ஓர் தக்கோனைப்
 பெருவியன் பயன் தராத அடியோடு அழிந்ததெயும் என்று அறிந்த
 தாரிற்று. இதனால் தனக்கு வரும் தன்பத்தை எல்லாம் பொறுத்தத்
 தன் குடிக்கு உரியானாக் காப்பாற்றக் கூடிய ஒருவன் இல்லாவிடில்
 அக்குடி உபராத என்று கூறியதாரிற்று. இதனை மேல் பரிமேலழகர்
 குறித்தான சீவக சீந்தாமணி கார்த்தவதத்தையார் இளம்பகம் ஆறு
 வது செய்யுளாலார் அறிதல் கூடும் என்றனர். அதிகட்ட மாணாக்கர்,
 “குடியை உயர்த்துவான் செய்கின்ற முயற்சிகளுள் எங்கித முயற்சி
 மிகச் சிறந்தது?” என்னும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

(பரி.) அந்தாவத சிதபாண்ம வானிகர்க்கும் பெரும்பான்மை வேளா னர்க்கு முரித்தாய உருதந்தொழில், செய்விக்கும்கால் வளைபோர்க்குமுரித்த. இது, மேற்கூடியவர்தற் சேதமென்ற ஆய்வினைவகையாகவிச், குடிசெயல் வகையின்பின் வைக்கப்பட்டது.

விளக்கம்:—அதாவது, வானியம் செய்வோர் சிலருக்கும் வேளா னர் பலருக்கும் உரியதாகிய உழுதலைச் செய்யும் தொழில். அன்றியும், இவ்வியண்டு வருணத்தார்க்கும் அன்னமல் பற்றைய வருணத்தாரும் செய்ய முயலுவாராயின் அவருக்கும் உரிய தொழிலையாகும். இவ்வித தொழில் மேற்கூறிய குடியை உய்த்தந்தருகிய முயற்சிகளால் சிறந்த தோர் முயற்சியாதலால் அதனை அறிவித்தற் பொருட்டுக் குடிசெயல் வகை என்னும் அதிகாரத்திற்குப் பிறகு இது வைக்கப்பட்டின்பினது.

இதனால் குடிசெய்தற்கு உழவு சிறந்த முயற்சி என்ற அறிவிதாம் என்றனர். அதிகூட்ட மாணிகள், “இவ்வுழவு ஒன்று தாரினு சிறந்த முயற்சியும் சிறந்த தொழிலும் ஆகும்?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறவா ராயினர்.

1031. சுழன்றுமேர்ப் பின்ன துலக மதலு

உழந்து முழுவே நிலை.

(பரி.) இங். சுழன்றும் எர்ப்பின்னது உலகம்—முதலானவரும் மேய்வருந்த கோக்கிப் பிறதொழில்களைச் செய்திந்ரித்தும், முடிவில் ஒரு டையார் வழியகாயிற்று உலகம்;—உதனால் உழத்தும் நிலை உழுவே—ஆத லான் எல்லா வருத்தமுற்றும், தலையாய தொழில் உழுவே. எ-து.

எர்—ஆகுபெயர். பிறதொழில்களைப் பொருளெய்விய வழியும் உணவின் பொருட்டு உழுதார்கட்டுசெய்வதேண்டுதவிற் ‘சுழன்று மேர்ப்பின்னதுலகம்’ என்றும், வருத்தமில்லவேனும் பிறதொழில்கள் கையென்பத போதா ‘உழக்குமுழுவேநிலை’ என்றும் கூறினார். இதனால் உழவினது சிறப்புக் கூறப்

விளக்கம்:—உழுவிதனால் வருகின்ற நேக வருத்தத்தைப் பார்த்து உழுதல் தொழில் நீண்டகால மந்தரப தொழில்களைச் செய்து திரிந்தாலும் முடிவில் ஏர்கொண்டு உழுவின்ற உழவர் வழியில் நிற்பதாகவே உலகம் உள்ளது என்றும், எவ்வித வருத்தத்தை அடைபிணம் தலைகாசி நிற்கும் தொழில் உழவு என்பதேயாகும் என்றும் இத்திருக்குறள் உறவதால் எவ்விதமாகிய தொழிலை எவர் செய்பிணம் அத்தொழில் களால் வரும் பொருளைக்கொண்டு பிழைக்கவேண்டிய காலத்தாக்கு வேண்டிய உணவின் பொருட்டாக அவ்வுணுவை உழுது பரிசீலிசின்ற வருகிய உழவனிடத்தே சென்று பெறதல் வேண்டுமென்றும், வணிய தொழில்கள் எத்தனைச் சலபதாக இருக்கினும் மிருதியும் நேகத்திற்குத் துன்பத்தைத் தரும் உழவத்தொழிலே தலைமையாகிய தொழிலென்றும் அறிந்தோம். இத்தனால் உழவத்தொழிலே சிறந்தது என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், “இவ்விதம் மெய்வருத்தம் பாராது செய்கின்ற உழவத் தொழிலே தலை என்பதை இன்னும் விளக்கல் வேண்டும்” என்னதும், ஆசிரியர் உறவாராயினர்.

686

திருக்குறள் விளக்கம்

1032. உழுவா ருலகத்தார்க் காணியஃ தாற்ரு

தெழுவாரை யெல்லாம் பொறுத்து.

(பரி.) இ.ள். அஃது ஆற்றாது எழுவாரை எல்லாம் பொறுத்தது—அவ்வுழுவாலைச் செய்மமாட்டாது பிறதொழில்கண்மேற்செல்வார் யாடகையுள் தாக்குதலால்.—உழுவார் உலகத்தார்க்கு ஆணி—அதுவெல்லார் உலகத்தாரசிய தேர்க்கு அச்சாணியாவர். 6-து.

“காடுகொன்று காடாக்கிக் குளத்தொட்”⁹ மென்றாற்போல உழுவா சென்றது உழுவிப்பார்மேலுஞ் செல்லும். உலகத்தாரென்றது ஈண்டிவரை யொழிக்காரை; கலங்காமலிதத்தற்கண் ஆணிபோறவன், ‘ஆணி’ என்றார். பொறுத்தவானென்பது திரிக் கலின்றது. ஏதேசவருவகம். அஃதாற்ருர் தொழுவாரையெல்லாம் பொறுத்தென்று பாடமோதி, அதுமாட்டாதார்

புரப்பாச்செய்யும் பரிபுகமெல்லாம் பொறுத்து அவரைத் தொழுவாயோவ
சென்றரைப்பாரு முளர். (உ)

விளக்கம்:—அவ்வழுவத் தொழிலைச் செய்வதற்குத் தம்பால் முடிபாமல் அது நீங்கலாக வேறு தொழில்களை மேற்கொண்டு செல்லுகின்றவர்கள் எல்லோரையும் தாங்கி நிற்பதால், அவ்வித உழுவத் தொழிலில் வல்லவர்களாய் உள்ளவர்கள் உலகத்தரையெய நேரினுக்கு அச்சாணிபோல் இருக்கின்றனர் என்று இந்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆகவே, தேகவருத்தம் போக்கி உழுதல் தொழிலைச் செய்பாது வேறு தொழில்களில் சென்று நிற்பார்க்கு உணவுப் பொருளைத் தந்து உயிர் வாழ்தலில் கலக்கம் அடைபாமல் இருக்கும் வண்ணம் செய்கின்ற உழுதல் தொழிலைச் செய்பவரும் பிறரைக்கொண்டு உழுவித்தலாகிய தொழிலைச் செய்கின்றவரும் தேரைத் தாங்கிநிற்கும் அச்சாணிபோல் இருக்கின்றனர் என்று அறிவிக்கும். உழுவத் தொழிலைத் தாமே செய்த வாழ்பவரை உழுவார் என்றும், தம் சூல்வ யிருதியால் தாம் அத்தொழிலைச் செய்பாது பிறரைக்கொண்டு உழுவித்த வாழ்பவரை உழுவிப்பார் என்றும், வேளாளரிதும் இருவிதமாகிய வேளாளர் உண்டு என்பதைத் தொல்லைப்பியம் பொருளதிகாரம் அகத்திண்பியம் இருபத்தொன்பதாவது குத்திரம் “மேலேர் முறைமை நல்லாக்கும் உரித்தே” என்பதனாலும் காணுகல்க்கும். இதனால், உழுதல் தொழிலே சிறந்த தொழில் என்றும், விரைய தொழில்கள் தொழில்களாகவென்றும் பிரித்துக் கூட்ட

* பட்டினப்பாலை.

உழுவ

087

டிபதாரிந்து என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “விரைய தொழில்கள் தொழில்களாக வெண்பதை விளக்கல் வேண்டும்” என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

1033. உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார்மற் றெல்லாத் தொழுதுண்டு பின்செல் பவர்.

(117.) இ-ள். உழுது உண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார் = யாவரு முண்ணும் வகை உழுதலைச் செய்து அதனூற்றமுண்டு வாழ்கின்றார் தமக்குரியாராய் வாழ்கின்றார்; — மற்ரெல்லாம் தொழுது உண்டு பின்செய்வார் = மற்றையரெல்லாம் பிறரைத்தொழுது அதனூற்றமுண்டு அவரை பின்செய்கின்றார். ஏ-து.

மற்றென்பது வழக்குப்பற்றி வந்தது. தாமு மக்கட்பிறப்பினராய் வைத்துப் பிறரைத்தொழுது அவர் விவொடுப்பத் தம்முய்கோம்பி அவர்பின்செய்வார் தமக்குரியாவ்வென்பது கருத்தது. (க)

விளக்கம்:—உலகத்தில் உள்ளார் யாவரும் உண்டு பிழைக்கும் விதம் உழுதல் தொழிலைச் செய்து அதனால் தாமும் உண்டு பிழைத்து வாழ்கின்ற மக்களைத் தம் சதந்திரத்திற்கு உரியவராய் வாழ்கின்றவர்தான் என்றும், அவ்விதம் உழுதல் தொழிலைச் செய்பவரு வேறு தொழில் களைச் செய்பவர் மற்றவரை வணங்கித் தொழில் செய்து அந்ததொழிலால் தாம் மாத்திரம் உண்பதுடன் தம்மைத் தொழிலாளராகக் கொள்ளுகின்ற நிலைவர்க்கும் பின் செல்பவரையும் உள்ளனர் என்று இத்திருக்குறள் உறுவதால், மக்கட் பிறப்பில் தாமும் ஒருவராய் இருந்தும் பிறரை வணங்கி அவர் ஏறிய தொழிலைச் செய்து அந்தநிலை ஏதேனும் விவொடுத்தலால் தம்முடைய உரிமைக் காத்துக் கைகட்டி வாய்போத்தி அவர் நிழல் மிதிபாது அவருக்குப் பிறகே செல்லுகின்ற மக்கள் சதந்திரத்தோடு வாழ்வதற்கு உரியவல்லு என்றும், தமக்கு உரிய உழுவுத் தொழிலைச் செய்து சதந்திரத்தோடு தாமும் வாழ்ந்து உலகத்தாளையும் உண்பித்து அவரையும் வாழச் செய்பவரே மக்கட் பிறப்பினராய் வாழ்வார் என்றும் அறிவிக்கிறது. ஆதலால், உழுதற்றொழிலை மற்றொழில் என்பதை நன்றாகக் கண்டீடாம் என்றனர். அதன்கட்ட மாணாக்கர், “இவ்வழிவினர் உலகத்தினரைக் காப்பர் என்றமையால் உலகைக் காக்கும் அரசனாயும் காக்க வல்லவோ?” என்றதும், சூனியர் உறுவாராயினர்.

ரலகுடை நீழ லவர்.

(137.) இ-ள். அவகு உடை கீழவார் = உழுதற்செழிலவன் செவ்வினை யுடையவாய தன்னளி யுடையோர்—பவருடை கீழலும் தங்குடைக்கீழ்ச் காண்பர் = பவடேந்தர் குடைநீழ தாய மணமுழுநிலையுச் தம்மரசன் குடைக் கேழே காண்பர். ஏ-ற.

அவகு = கீழர்; அஃநீண்டாருபெயராய் சென்மேலதாயிற்று. உடைய வென்பது குறந்திவின்றத. கீழல்போறின், கீழலென்பட்டது கீழலவ சென்றது இரப்போர்க்கெல்லாம் ஈதனோச்சி. ஒற்றாமபற்றித் 'தக்குடை' என்றார். குடைநீழலென்பதும் ஆகுபெயர். "ஊன்ற சான் மருச்சி வீள் ததன் பயனே" * என்றதனால் தம்மரசனுக்குக் கொற்றம்பெருச்சி மண்முழு தம் அவனதாக்கண்ணடிருப்பென்பதாம்; "இரப்போர்ஈற்றமும் புரப்போர் கொற்றமு முழவிடை வினைப்போர்"† என்றார் பிறரும். (ச)

விளக்கம் :— உழுதற்செழிலவன் செவ்வினை உடைய வராய அருளுடைபோர் தம் வேந்தால்லாத மற்கறைய வேந்தர்களால் ஆளப்பட்ட பூமி முழுவதையும், தம் வேந்தர் ஆளுகையின் கீழ் இருக்குப்படிச் செய்வார் என்று இத்திருக்குறள் கூறவந்தால், உழவர் தம் தொழிலை நன்றாகச் செய்து அதனால் வந்த உணவுக்குரிய செவ்வினையிடுதலையும் பெற்றிருப்பாராயின், அவ்வருவாயைக் கொண்டு தம் அரசன் யிகப் பொருள் படைத்தவனாகி ஏனைய அரசர்களை எல்லாம் பொருள் படைத்தால் வென்று அவ்வரசர்களால் ஆளப்படும் நாடுகளை யும் தன்னுடையவாக்கிச் கொள்ளச்செய்தவரான, அன்றியும் யாசிப்போர்க்கெல்லாம் ஈதல் தொழிலைச் செய்து வறமை என்னும் செயலினால் வருத்துகின்ற அவரைத் தம் கொடை என்னும் கீழலில் இருத்தி நிகலிற்றத்தனான, உரையாசிரியர் செல்பந்திராய் நாடுகாண் காணதிரினர் ஏடுத்திக் கூட்டிய உதாரணத்தின் வண்ணம் இரப்போர்க்குச் சற்றாயும் புரப்போரைய அரசர்க்கு வெற்றியுடையும் இருப்பவர் உழவரே என்று அறிவின்றோம் என்றனர். அதன்கிட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் அரசர்க்கு வெற்றியும் இரப்போர்க்குச் சற்றழமாக உள்ள இவ்வுழவன் எவரிடத்தும் யாக்கொன்றினையும் யாக்கிக் காட்டாரே" என்னலும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

* புறாறு, 35. † செல்பந்திராய், நாடுகாண் காண, 140.

1035. இரவா நிரப்பார்க்கொன் றீவர் கரவாத
கைசெய்துண் மாலை யவர்.

(பரி.) இ-ள். கைசெய்து ஊண் மாலையவர் இரவா—தம்மையாலு
தண்டலை யியல்பாகவுடையார் பிறரைத் தாமிரவார்;—இரப்பார்க்கு ஒன்று
கரவாத சவர்—தம்மை யிரப்பார்க்கு அவர்வேண்டியதொன்றினர் கரவாத
கொடுப்பர். எ-ற.

செய்தென்பதற்கு உழுதலையென வருவிக்க. கைசெய்துண் மாலையவ
ரைப்பத ஒருஞான்றும் வழிவில்லாத செல்வமுடையவரென்றும் ஏதவை
புட்கொண்டு கின்றத. (6)

விளக்கம்:—தம்முடைய கையால் உழுதல் தொழிலைச் செய்து
உண்ணுதலைத் தமக்கு இயற்கையாக உடையவர்கள் தாம் பிறரிடம்
சென்று இரக்கமாட்டார்களென்றும், ஆனால், தம்மிடத்த வந்து இரப்ப
வர்க்கு அவர் வேண்டியதெதுவோ அதனை ஒளிக்காத கொடுப்பர்
என்றும் இத்திருக்குறள் கூறாவதால், மெய் வருத்தம் நோக்காத பருவ
மறிந்த உழுதற்றொழிலைச் செய்து அதனால் வந்த அழிவில்லாத செல்
வத்தை உடையவர் எக்காலத்தும் எவரிடத்தும் எப்பொருளையும்
சென்று யாசியார் என்றும், ஆனால் தம்மிடக்கீத வந்தவி் எவர்க்கும்
எக்காலத்தும் எப்பொருளையும் இல்லை என்றாது கொடுப்பர் என்
றும் அறிகின்றோம். இதனால் உழவினர் எக்காலத்தும் இழிவாயிய
யாசகத்தைச் செய்யமாட்டார் என்பதாயிற்று. அதன்கேட்ட மாணாக்கர்,
“இவ்வுழவர் அரசன் முதல் யாசகன் வரையில் தாங்குவார் என்று
அறிகின்றோம். ஆயின், வேந்தனையும் தரும்பாக எண்ணுகின்ற தறவி
என்பானுக்கு ஏதேனும் இவரால் உதவி உண்டாருமோ?” என்ன
றும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

1036. உழுவினார் கைம்முடங்கி னிில்லை விழைவதாஉம்
விட்டேமென் பார்க்கு நீலை.

(பரி.) இ-ள். உழவிஞர் கை மட்கிள் = உழுதவையுடையார் கை அதனைச் செய்வது மட்கிளுமாயின், - விழைவது உம் விட்டேம் என்பார்க்கு நில இல்லை = யாவரும் விழையுமுணவும் யார் தறத்தோமென்பார்க்கு அவ்வறத் தின்கணிற்றதுமுணவாகா, எ-ற.

690

இருக்குறள் விளக்கம்

உம்மை இறதிக்கண்ணும் வந்தியைத்தது. உணவின்மையால், தாமுண்டலும் இல்லறஞ்செய்தலும் யாவார்க்கு மில்லையாயின், அவருறுப்புமாதிரிமாயகை வாணாவிருப்பின் உலகத்த இம்மை மறுமை வீடென்னும் பயன்கள் நிகழாவென்பதாம். ஒன்றின மனத்தால் விழைதது மொழிந்தேமென்பார்க்கென வுரைப்பாரு முனிர். இவையைத்த பாட்டானும் அதனைச் செய்வாறு சிறப்புக் கூறப்பட்டது. (க)

விளக்கம்:—உழுதல் தொழிலைச் செய்பவர் கையானது அக் தொழிலைச் செய்வது இருக்குமாயின், எல்லாராலும் விரும்பப்படுமிட உணவிலையும் தரும் தறத்தவிட்டோம் என்ற சொல்லுகின்ற தறவறத்தின்கண் நிற்கின்ற தறவிகளுக்கும் அவர் செய்யும் தறவறமானது நடவாது என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், இல்லறஞ் செய்வார்க்கு உரியதாய உண்டலும் இல்லறஞ் செய்தலும் இல்லையானால் எல்லாவற்றையும் விட்டு நிற்கின்ற தறவியும் நான் கொண்ட விதத்திற்குரிய வேண்டி முதலியவற்றைச் செய்தற்கு முடியாத என்றும், உழவன் உறப்புசலில் கை ஒன்றமாதிரிம் வேலைசெய்வது சம்மா இருக்குமாயின் உலகத்தார் இம்மை மறுமை வீடு என்னும் முன்றின் பயன்களை அடையமுடியாத என்றும் அறிகின்றோம். இதனால் தறவிக்கும் உழவனது தொழிலே காவல் என்றதாயிற்று. அது கேட்ட மாணக்கள், “இதுவரையும் அவ்வுழவுத் தொழிலைச் செய்பவருடைய சிறப்பின அறிந்தோம். இனி அவ்வுழவுத் தொழிலைச் செய்யும் விதத்தையும் அறிய விரும்புகின்றோம்” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1037. தொழிப்புமுதி கஃசா வுணக்கிற் பிடித்தெருவும்
வேண்டாது சாலப் படும்.

(பர்.) இ-ள். தொழிப்புழுதி கல்கா உண்கின் = ஒரு நிலத்தின உழுதவன் ஒரு பலப்புழுதி கல்கா உண்கின் அநனைக் காயவிடுவனாயின், —பிடித்த ஒருவும் வேண்டாத சால் படும் = அதன்கட்டுசெய்த பயிர் ஒரு பிடியின்கண்டவிய ஒருவுமிடவேண்டாமற் பிணைத்து விளையும். ஏ - து.

பிடித்து = பிடியின்கண்ணது. பிடித்தவென்பதன் விவரமென்பாரு முனர். வேண்டாமல், சான்று என்பன திரித்துகின்றன. (எ)

விளக்கம்:—ஒரு நிலத்தின உழுத ஒருவன் அந்நிலத்தில் உள்ள ஒரு பலம் என்வன்ற எடையுள்ள புழுதியை ஒரு கல்க

உழுவு

691

என்றும் எடையவாக ஆகும்வரையில் அநனைக் காய விடுவனாயின், அவ்விதம் காயவிட்ட அப்புழுதியில் செய்த பயிரானது ஒரு கலப் பிடியினுள் அடங்கிய எருவும் இடாமலே நன்றாகக் கிளைத்து விளையும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், நிலத்தைப் பயிரிடுபவன் ஒருவன் தன் நிலம் நன்றாக கிளையவேண்டுமாயின் பலமுறை ஏரால் உழுதல் வேண்டும் என்றும், அவ்விதம் உழுவதால் புழுதியானது நாளுக்குள்ள உழுந்தோறும் உழுந்தோறும் காய்ந்து பதப்படுமென்றும், அவ்விதம் பதப்பட்ட நிலத்தில் புல் புண்டுகள் இல்லாது பரிசேழினத்தந்தைமுத்துப் பலன்தரும் என்றும், அவ்வித நிலத்திற்கு எருப்பு இடுதல்வேண்டாம் என்றும் அறிவின்றோம் என்றனர். அதுகேட்ட மகனாக்கர், “இவ் விதம் உழுவதோடு எருவிளையும் இடுவானாயின் என்மையாகிதோ?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1038. ஏரினா நன்றா லெருவிடுதல் கட்டபி

னீரினா நன்றதன் காப்பு.

(பர்.) இ-ள். ஏரினும் ஒரு துறால் நன்று = அப்பயிர்க்கு அய்யழுதலினும் எருப்பெய்தல் நன்று;—கட்டபின் அதன்காப்பு ரீரினும் நன்று = இவ் விளங்கு செய்து களைகட்டால் அதனைக் காத்தல் அதற்கு ரீர்கால்யாத் தவினா நன்று. ஏ - து.

ஏர் = ஆருபெயர். காத்தல் = பட்டிமுதலியவற்றின் அழிவெய்தாமற்காத் தல். உழுதல், எருப்பெய்தல், களைகட்டல், ரீர்கால் யாத்தல், காத்தலென்றிம்

முறையவாய இவ்வைந்தும் வேண்டுமென்பதாம்.

(2)

விளக்கம்:—அவ்விதம் கிளைத்துகிடையும் அப்பயிருக்கு மேற் கூறிய உழுதல் தொழிலினும் எருகிடுதல் சன்மை உடையது என்றும், உழுதலையும் எருகிடுதலையும் செய்து அப்பயிரினைக் களை பறிப்பதால் உண்டாகும் சன்மையானது அப்பயிருக்கு ஜலம் பாய்ச்சிக் காப்புநீ தும் சன்மையுடையது என்றும் இத்திருக்குறள் கூறவதால், பரிசிட வேண் உழுதற்றொழிலும், எருகிடுதலும், களை பிடுக்குதலும், ஜலம் பாயும் கால்களை வெட்டி ஜலமுடையதாகச் செய்தலும், பிறகு பட்டினிடு முதலியவைகளால் பயிர் அழியவொட்டாமல் காத்தலும் ஆகிய இவ்வைந்த காரியங்களையும் முறைபாசலே செய்த முடிக்க வேண்டுமென்றும் அறிந்தோம். இதனால் இவ்வைந்தனுள்ளும் ஒன்று குறையுமாயினும்

692

திருக்குறள் விளக்கம்

பயிரானது பலந்தாராது என்பதாயிற்று என்றனர். அதுகேட்ட மானூக்கர், "இவ்விதம் உழுத பரிசிடிகின்ற ஒருவன் தானே தன் நிலத்தில் சென்று பார்த்தல் வேண்டுமோ? அன்றி ஏவலாளர் பார்ப்பது போதுமோ?" என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

1039. செல்லான் கிழவா னிருப்பி னிலம்புலத்

தில்லாளி னூடி விடும்.

(பரி.) இ - ன், கிழவன் செல்லான் இருப்பின் = அக்கலத்திற்குரியவன் அதன்களையெல்லாம் சென்று பார்த்த அடித்தனசெய்யாது மடித்திருக்கு மாயின், — நிலம் இல்லாளிற் புலத்த ஊடிவிடும் = அஃது அவனில்லான் போலத் தன்னுள்ளே வெறுத்தப் பின்னவனெழுடிவிடும். 6-று.

செல்லாதல்—ஆகுபெயர், பிறரை யேவியாது தானேசேறல்வேண்டுமென்பதுபோதரச் 'கிழவன்' என்றார். தன்கட்சென்று வேண்டுவன செய்யாது வேறிடத்திருத்தவழி மனையா ளுமொறு போலவென்றது அவன் போகயிழத்தனெக்கி. இவை மூன்று பாட்டானும் அது செய்யுமாறு கூறப்பட்டது.

(க)

விளக்கம்:—நிலத்திற்குரிய நிலவன் ஒருவன் அவன் நிலத்

தினீடத்தே ஈள்தோறும் போய்ப் பார்த்துச் செய்யவேண்டுவன் வற்றைச் செய்த முடிக்கானாயின், அந்நிலமானது அவன் மனைவியைப் போல் வெறுத்த அவனோடு சிறு பிணக்குக்கொள்ளும் என்று இத் திருக்குறள் கூறுவதால், சிலத்திற்குரியான் ஒருவன் மற்றவர்களை ஏறித் தொழிலைச் செய்யாமல் தானே சென்று பார்த்துச் செய்யவேண்டுவன் வற்றை ஒன்றின்பின் ஒன்றாக முறைபோடு செய்தல்வேண்டும் என்றும், அவ்விதம் செய்யாவிட்டால் கணவன் ஒருவன் தன்னோடு திருந்து தனக்கு வேண்டியவைகளைச் செய்யாமல் பரத்தையர் முதலியோரிடத் திரிந்து இன்பம் தரப்பானாயின், அவன் மனைவியானவன் அவளை வெறுத்தக் கோபித்துக்கொண்டு அவனுக்குப் போகத்தைக் கொடாதது போல் இதவும் போகம் என்றும் வினைவிசேஷத் தாராது என்று அறிந்தோம் என்றனர், அது கேட்ட மாணாக்கர், “உழவன் ஒருவன் செய்யும் விதம் இவை என்று அறிந்தோம். ஆயின் சிலத்தைத் தன் மனைவியோல் அப்பாந்து ஒருவன் தன் அடையவேண்டிய புயினை அடையாத போலதல் அவனுக்கு எவ்வித குற்றமுண்டாகும்!” என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

நல்குரவு

698

1040. இலமென் றசைஇ யிருப்பாரைக் காணி
 னிலமென்னு நல்லா னாகும்.

(பரி.) இ-ள். இவன் என்று அசைஇ இருப்பாரைக் காணின் = யாம் வறியேமென்று சொல்லி மடித்திருப்பாரைக் கண்டால், — நிலம் என்னும் கல்லாள் றகும் = கல்லாகின்ற உயர்த்துச்சொல்லப்படுகின்ற கல்லாள் தன்னுள்ளே னகாநிற்கும். எ - று.

உழுதன்முதலிய செய்வா யாவர்களுள் செவ்வக்கொடுத்தவருயன்ற கூறு பற்றி ‘நல்லாள்’ என்றும், அதுகண்டுவைத்தும் அதுசெய்யாது வறுமையுறுகின்ற பேதைமைபற்றி ‘றகும்’ என்றும் கூறினார். இரப்பாரையென்று பாடமோ தவறா முளர். இதனால் அஃ செய்வாதவழிப்படு விழுக்குக் கூறப்பட்டது. உருகின்ற வறிகாரமுறைமைக்குக் காரணமுயிற்று. (வ)

விளக்கம்:—யாம் வறியவராக உள்போம். என்று சொல்லித் துன்பப்படுகின்றவரைக் கண்டால் நிலங்கொண்டு உயர்ந்தோரால் நிற்ப்பாகச் சொல்லப்படுகின்ற நல்லவன் தனக்குள்போயே தான சிரித்துக் கொண்டிருப்பன் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், மீமற்கூறிய மிதம் உழுதல் முதலிய செயல்களைச் செய்து நிற்கின்ற உழவர்க்குப் பலவித செல்வங்களையும் கொடுத்த வருகின்ற நிலம் என்னும் செல்வியானவன் அது பார்த்திருத்தும் அத்தொழில்களைச் செய்யாது தரித்திரத்தை யடைகின்ற பேதைவரைக் கண்டால் சிரிப்பான் என்று அறிவின்றோம். அதாவது, உழவன் ஒருவன் தன் தொழிலைச் சரியாகச் செய்யாத விடத்து வறுமையை அடைவானேயன்றிச் செய்தவிடத்து எல்லாச் செல்வமும் அடைவான் என்றதாயிற்று. அன்றியும் இனிமேல் வருகின்ற நல்கூரவு என்னும் அதிகாரத்தாலும் இதனை அறிதல் கூடும் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “நல்கூரவு என்பதையும் விளக்கல் வேண்டும்” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

105. அதிகாரம்.

*நல்கூரவு.

(பரி.) அந்தாவது தரப்படுவன நூவுமல்லாமை.

விளக்கம்:—அதாவது, உன்பனவாகிய பொருள்கள் யாவும் இன்னதிருத்தல். மேல் அதிகாரத்தின் கடைநிலைக் கூறிய வறுமை என்பது ஆறும் என்றனர்.

694

திருக்குறள் விளக்கம்

1041. இன்மையி னின்னா த தியாதெனி னின்மையி
 னின்மையே யின்னா தது.

(பரி.) இ - ன். இன்மையின் இன்னாதது யாது எனின் = ஒருவருக்கு வறுமைபோல வின்னாதது யாதென்ற வினவின், — இன்மையின் இன்னாதது இன்மையே = வறுமைபோல வின்னாதது வறுமையே, 191 நிதிநிலை, ௭-௮.

இன்னாதது = துன்பஞ்செய்வது. ஒப்பநிலையெனவே, மக்கடின்மை

சொல்லவேண்டாவாயிற்று.

(க)

விளக்கம்:—ஒருவனுக்குத் தரித்திரத்தைப்போலத் துன்பஞ்செய்யக் கூடியது எது என்று வினாவுவோமாயின், தரித்திரத்தைப் போலத் துன்பம் தருவது தரித்திரமே யாகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால் தரித்திரம் என்பது உலகத்துள் மக்கள் அடையும் துன்பங்களுள் துன்பமாக உள்ளது என்றும், அதற்குச் சமானமாகிய தன்ப்போமேலாகிய தன்ப்போ இல்லை என்றும் அறிவின்றோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், “தரித்திரமானது ஒருவனிடத்து வந்தால் அவனுக்கு இம்மையில் உண்டாகும் இன்பம் என்பது இல்லாமல் தன்ப்போமே வரும் போலும்!” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1042. இன்மை யெனவொரு பாவி மறுமையு
மீம்மையு மின்றி வரும்.

(பரி.) இ-ள். இன்மையென ஒருபால் =வறுமையென்று சொல்லப் படுவதொரு பாவி—மறுமையும் இம்மையும் இன்றி வரும் =ஒருவனுமு வகுக்கால் அவனுக்கு மறுமையின்பமும் இம்மையின்பமும் இல்லையாக வரும். எ-து.

‘இன்மையென வொருபாவி’ என்பதற்கு மேல் “அழுக்காறெனவொரு பாவி”¹ யென்புழி யுரைத்தாங்குரைக்க. மறுமை இம்மையென்பன ஆகு பெயர். #யாமையானும் துவீராமையானும் அகையிலவாயின. இன்றிவிடுமென்ற பாடமோதிப் பாலியாவென விரித்தரைப்பாரு முளர். (உ)

விளக்கம்:—தரித்திரம் என்று சொல்லப்படும் ஒருபாவி, ஒருவனிடத்தே வரும்போலத் துன்பங்களுக்கு மறுமையில் உண்டாகும் இன்பமும் இம்மையில் உண்டாகும் இன்பமும் ஆகிய இரண்டும் இல்லாதபடி வரும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், தரித்திரமானது இம்மையில்

* திருக்குறள், 168.

அடைபடுவென்றபடி உண்பன முதலியவற்றைச் செய்த இன்பம் அடைவதற்கும் பிறர்க்குக் கொடுத்தப் புகழை அடைவதற்கும் இல்லாமற் செய்வதால் இம்மை இன்பத்தை அடைவதற்கெல்லாம் என்றும், அதாவன்றியும் அறத்தைச் செய்வதற்கு முடியாமற் செய்வதால் மறமை இன்பத்தையும் அடைவதற்கு இல்லை என்றும் அறிகின்றோம். இவ்வித கொடுமையை உண்டுபண்ணும் தரித்திரத்தைப் பாவி என்றும் அழைத்தனர். இதுபோன்றே துன்பத்தைத் தரும் அழுக்காற்றினையும் பாவி என்ற அழைத்ததை நூற்ற அறபத்தெட்டாவது திருக்குறளில் காணாதல் கூடும். இதனால் மேல் வினவிப்படி தரித்திரம் இம்மையாயின மாத்நிரம் அல்லாமல் மறமைப் பயனையும் பேசுகின்றோம் என்ற நாயிற்று என்றனர். அதுகொட்ட மாணக்கர், “இத்தரித்திரத்தால் ஒருவனது மேலாகிய குடிப்பிறப்பும் தாழ்வுபடும் போலும்.” என்னும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

1043. தொல்வரவுந் தோலுங் கெடுக்குந் தொகையாக நல்குர வென்னு நகை.

* (பு.) இ-ள். எவ்வாறு என்னும் ஈசை—எவ்வாறுவென்றசொல்லப்படுமானால்—தொல் வரவும் தோலும் தொகையாகக் கெடுக்கும்—தன்னுற்பற்றப்பட்டாருடைய பழைய குடிவாவினையும் அதற்கென்ற சொல்வினையும் ஒருங்கே கெடுக்கும். ஏ - து.

ஈசையிலவழி எவ்வாறுமில்லையாகலின் எவ்வாறாவையே ஈசையாகி, அஃது அக்குடியிற்றெல்லோர்க் கெல்லாத இழிதொழில்சீராயும் இனிவந்த சொற்களையுமுளவாக்கலான் அவ்விரண்டினையுமொருங்கு கெடுக்குமென்றார்: “குடிப்பிறப் பழிக்கும் விழுப்பக் கொல்லும்”* என்றார். பிறரும். தோலாவது “இழுமென் மொழியால் விழுமியது தவறல்”† என்றார் தொல்காப்பியனாகும். இதற்கு உடம்பென்றவைப்பாரு முளர் ௪ அஃததற்குப் பெயராயினும் உடம்பு கெடுக்குமென்றோர் பொருட்சிறப்பில்லாமை யறிக. (க)

விளக்கம்:—தரித்திரம் என்று சொல்லப்படுகின்ற ஆசையானது ஒருவனுக்குத் தன்னுடைய பழைய, குடிப்பிறப்பினையும், அக்குடிக்கு ஏற்ற புகழுக்குரிய சொல்லினையும் ஆகிய இரண்டினையும் ஒருங்காகவே

* மணிமேகலை, பாத்திரம் பெற்ற காலை, 11.

கெடுத்தவிடம் என்று இந்நிருக்குறள் கூறுவதால், எவ்வெருவனுக்குத் தன்னுடைய தரித்திரத்தால் பொருள்மீது ஆசையுள்ளதோ அவன் அப் பொருளாசையை நிரப்புவதற்குப் பல இழிந்த தொழில்களையும் செய்ய நேருமாறனால் அதைக்கண்ட ஏனையோர் 'உயர்கூடிப் பிறத்தானாகிய இவன் தன் குடிக்கு அடரத்தாகிய இழிந்தொழில்களைச் செய்த பொருள் தேட முயலுகின்றான். இவ்விதம் இவன் செய்வதால் இவனது நற்கூடிப் பிறப்பும் தாழ்த்தாபிற்று. அன்றியும் இவன் முன்னையோரது பெரும் புகழையும், கெடுக்கின்றான்' என்று சொல்லும் இழிவினையும் தரித்திரமானது உண்டாக்கிவிடும் என்றும், இதனால் தரித்திரம் என்பது மேற்கூறியபடி இம்மை மறுமையாகிய இரண்டையும் கெடுப்பதுடன் தன்னுடைய நற்கூடிப் பிறப்பினையும் தன் மூதாதையர்க்கிருந்த புகழினையும் கெடுக்கும் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதன்கேட்ட மாணாக்கர், "நற்கூடிப் பிறத்தானுக்கும் தரித்திரம் இழிவினை உண்டுபண்ணுமோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

1044. இற்பிறந்தார் கண்ணேயு மின்மை யிளிவுந்த சொற்பிறக்குஞ் சோர்வு தரும்.

(பரி.) இ-ள். இற்பிறந்தார் கண்ணேயும்—இனிவந்த சொற்பிறவாத குடிப்பிறந்தார் மாட்டேயும்—இனிவந்த சொற்பிறக்கும் சோர்வு இன்மை தரும்—அது பிறத்தந்தேதவாகிய சோர்வினை கல்கூரவு உண்டாக்கும். எ-று.

நிறப்பும்மை அவர்மாட்டு அது பிறவாமை தோன்ற நின்றது. இனிவந்தசொல்—இனிவருதற் கேதவாகியசொல்; அஃதாவது எமக்கீய வேண்டி மென்றல். சோர்வு—தாமுறுகின்ற தன்பயிருதிபற்றி ஒருவழித் தம்பிறப்பினை மறந்த அது சொல்லுவதாக நினைத்தல். (ச)

விளக்கம்:—இழிவினைத் தருகின்ற சொல் என்பதே ஒருகாலத் தும் உண்டாகாத கல்ல குடியில் பிறத்தவர்களிடத்தும் அவ்விழிவாகிய

சொல் உண்டாவதற்குக் காரணமாகிய மறதிபினைத் தரித்திரம் என்பது உண்டாக்கும் என்று இந்திரக்குறள் கூறுவதால், நற்குடிப்பிறந்தான் ஒருவனும் தன்னுடைய தரித்திரத்தினால் உண்டாகும் யிருந்த துன்பத்தைக் கெடுத்த தன்னுடைய பிறப்பின் உபயோகமும் மறந்து யசிக்கக் கூடாத இடம்வாரிலெல்லாம் சென்று தன் தரித்திரம் நீக்குவதற்கு ஏதேனும் உண்ணவும் உடுக்கவும் தருதல் வேண்டும் என்ற வேட்பான் என்

நல்குரவு

697

று. அதனால் தரித்திரமானது எவ்வித தருதல்கூடையையும் சொர்வகையச் செய்யும் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதன்கேட்ட மாணாக்கர், “இவ்விதம் நற்குடிப் பிறந்தானுக்கு இழிவு வரும்படியுச் செய்யும் தரித்திரமானது இன்னும் எவ்விதமாகிய துன்பங்களை அவனுக்கு உண்டாக்காது?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1045. நல்குர வென்னு மிடும்பையுட் பங்குரைத் துன்பங்கள் சென்று படும்.

(பரி.) இ - ன். நல்குரவு என்னும் இடும்பையும் = நல்குரவென்று சொல்லப்படுகின்ற துன்பமொன்றானுள்ளே—பல் துன்பங்கள் சென்றுபடும் = பல துன்பங்களும் வந்து விளையும். ௭-று.

குரவா—இவ்வசிறை. செவவு விராவின் கண்வந்தது. உன்பமுத்தானு முடனே சிகழ்தவின் நல்குரவைத் துன்பமாகியும், அத்தன்பமடியாகச் செல்வர்கடையோர்க்கிச் சேறந்தன்பமும், அவரைக்காண்டற்றன்பமும், கண்டான் மறுத்தழி சிகழடித் தன்பமும், மருவழியும் அவர்கொடுத்தவ வாக்ந்துன்பமும், அக்கொடுவாறு தகர்வனகூட்டற்றன்பமுமுதலா னு ஈடோறும் வேறுவேறுச வருதவின் எல்லாத்துன்பங்களு முளவா மேற்றாக் கூறினார். இவ்வாயத்தபாட்டானும் நல்குரவின் கொடுமை கூறப்பட்டது. (6)

விளக்கம்:—தரித்திரம் என்று சொல்லப்படுகின்ற துன்பம் ஒன்றினாலேயே பலவித துன்பங்களும் உண்டாகிவிடும் என்று இந்திரக்குறள் கூறுவதால், தரித்திரத்தை யடைந்த ஒருவன் தனக்கு உணவு முத

வேலைய இல்லாமையால் அத்தன்ப யிருதியை நோக்கிச் செல்லரிடத்
துச் சென்று நின்ற அவரைப் பார்ப்பதற்கு முடியாம லிருப்பதும், ஒர்
கால் பார்த்திலும் கொடுப்பதற்குச் செல்வதும் மருப்பதும், ஒர் கால்
மருங்குது கொடுத்தாலும் கொடுத்ததொன்றை அவரிடம் வணங்கிப்
பெறுவதும், பெற்றதாகிய அப்பொருள் கொண்டுவந்து உண்பவந்
திற்கு வேண்டுவனவாகிய பலவித பொருள்விகிச் சேர்ப்பதும் ஆகிய
இவற்றும் உண்டாகும் துன்பங்கள் தினந்தோறும் 'சிவறு வேறுக வரும்

என்றும், ஆகையால் தரித்திரம் என்பது ஒன்றிருவேயே எல்லாத் தன்
பங்களும் உண்டாகிவிடும் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அந்தகேட்ட
நானூக்கர், " உலகத்தார்ந்குச் சொல்ல வேண்டுவனவாகிய எல்ல சொத்

698

திருக்குறள் விளக்கம்

களை அறிபாத கல்வியில்லாத ஒருவனுக்கே தரித்திரம் வருபாயின் பல
துன்பங்கள் உண்டாதல் கூடும். ஆயின், கற்றவர்க்கு ஒருவனுக்கும்
அவ்வியதம் துன்பங்கள் உண்டாதல் கூடுபோ?" என்னலும், ஆதிசியர்
உறுவாராயினர்.

1046. நற்பொரு ணன்குணர்ந்து சொல்லினு நல்கூர்ந்

சொற்பொருள் சோர்வு படும்.

[தூர்

(பு.) இன். நற்பொருள் என்கு உணர்ந்து சொல்லினும் = மெய்
தூர் பொருளைத் தெளியவழித்து சொன்னாராயினும், — எல்கூர்ந்தார் சொற்
பொருள் சோர்வு படும் = எல்கூர்ந்தார் சொல்லுஞ்சொற் பொருளின்மை
யைத் தலைப்படும்; ஏ. த.

பொருளின்மையைத் தலைப்படுத்தலாவது, யாழிவர்சொல்லியனை விரும்
பிக் கேட்குமாயிற் கண்ணோடி இவருமுள்ள குறைமுடிக்கவேண்டுகென்
றஞ்சி யாவருக்கேனாமையிற் பயனில்சொல்லாய்முடிதல். எவ்வியும் பயன்
படாதென்பதாம்.

(க)

விளக்கம்:—உண்மை நூற்றாண்டு பொருள்களை நன்றாக அறிந்து சொன்னார்களானாலும், தரித்திரராயுள்ளவர்கள் சொல்லுகின்ற அவ்வித உண்மைச் சொற்கள் யாதொரு பொருளும் படாமற் போய்விடும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், மெய்ப்புணர்வைத் தரும் உண்மை நூல்களை எல்லாம் நன்றாகக் கற்றாக் கேட்டுத் தெரிந்து நின்று புலவனேனும் தான் கற்றதைச் செல்வந்தரிடத்துச் சென்று சொல்ல முயலுவானாயின், அதுகண்ட செல்வந்தர் 'இவன் தரித்திரன் ஆதலால் இவன் சொல்லுகின்ற விஷயங்களை நாம் விருப்பிக் கேட்போமாயின் அதனால் நூர்நடையும் கொண்டு இவனுக்குள்ள குறைகளை நீக்க வேண்டி வரும். இதனால் நமக்கும் பெய்யுட் செல்வு நேரும். இவன் சொல்லுவதை நோனாது விடுவதே தகுதியாகும்' என்று பயந்த யாவரும் கேளாத போய் விடுவர். ஆதலால், கற்றவனது கல்வியும் தரித்திரத்தால் பயனில்லாததாகும். அதனால் மேல் வினவியபடி கல்வியுடையவனுக்கும் தரித்திரத்தால் பல தன்பங்கள் உண்டாகும் என்றார். அதனேட்ட மாணாக்கர் "செல்வந்தராய் உன் அபலவந்தாம் ஒதுக்கி விடுதல்கூடும். ஆயின், கற்றந்தவர் இவ்வித கல்வியுடையானைச் சூழ்ந்து இருந்தல் கூடும் அன்றோ?" என்றதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினார்.

தல்குரவு

699

1047. அறஞ்சாரா நல்குரவீன்றதா யானும்
பிறன்போல நோக்கப் படும்.

(பரி.) இ-ள். அறம் சாரா நல்குரவு = அறத்தோடியையிலாத நல்குரவுடையான்—கன்ற தாயானும் பிறன்போல நோக்கப்படும் = தன்னைவீன்ற தாயானும் பிறனைக் கருதாமாறுபோலக் கருதி நோக்கப்படும். 6-று.

அறத்தோட்கூடாமை = காரண வாரியங்களுக்கொன்றா வியையாமை. நல்குரவு = ஆகுபெயர். சிறப்பும்மை அவ்வாறியற்கையன்புடையமை விளக்கித் திறது. கொள்வதின்றாதலேயன்றிக் கொடுப்பதுண்டாத முழுடையமைவின், அது நோக்கிச் சற்றந்தார் யாவரும் துறப்பென்பதாம். (6)

விளக்கம்:— அறத்தோடு வருதல் இல்லாத தரித்திரம் உடையான் ஒருவன் தன்னைப் பெற்றெடுத்த தாயினாலும் அயலவனை எண்ணு

வதுபோல எண்ணிப் பார்க்கப்படுவான் என்று இந்திருக்குறள் கூறுவதால், ஒருவன் அறம் முதலியவைகளைச் செய்த தன் கையிலுள்ள பொருள்களைச் செலவு செய்து அது காரணமாக அவனுக்குத் தரித்திரம் வந்திருக்குமாயின், அதைக் கண்ட சுற்றத்தவர் அவனை இகழார் என்றும், அவ்விதம் அல்லாது அவனது சேம்பலால் தரித்திரத்தை அவடைந்திருப்பானாயின், சுற்றத்தவர் மாத்திரம் அன்றி அவனைப் பெற்ற நெடுத்த தாயும் தன் இயற்கை அன்பினின்றும் நீக்கி அவனை கிரும்ப மாட்டாள் என்றும் அறிவின்றோம். இதனால், பொருள் இல்லாத ஒருவனைச் சுற்றத்தவரேயன்றி நன்றெடுத்ததாயும் கிரும்பமாட்டாள் என்றதாயிற்று என்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், “இவ்விதம் தரித்திரத்தால் துன்பப்படுவன் தன் துன்பத்தை மிகுதியும் துன்பமாகக் கருதுவன் போலும்!” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1048. இன்றும் வருவது கொல்லோ நெருநலுங்,
கொன்றது போலு நீர்ப்பு

(பு.) இ-ள். கொளுதும் கொன்றதுபோலும் நர்ப்பு=கொளுத்திக் கொன்றதுபோன்ற வளக்கிள்ளைவற்றைச் செய்த கல்நாடி—இன்றும் வருவது கொல்=இன்றும் என்பால் வரக்கடவதோ, வந்தால் இனி யாதுசெய்வேன்! ஏ-ற.

அவ்விள்ளைவாவன:—மேற்சொல்லிய துன்பங்கள் *கொளுத்திக் கொடுத்த தன் வயிறுசிறைத்தானெருவன் கூற்ற. (அ)

*திருக்குறள், 1045.

700

திருக்குறள் விளக்கம்

விளக்கம்:—‘மேற்கைய தினமும் என்னைக் கொன்றால் எவ்வித துன்பயிருக்குமோ அவ்வித துன்பத்தைச் செய்ததாயிடு தரித்திரம் இன்றையதினமும் எவ்விடத்து வருவதாக உள்ளதோ? அவ்விதம் வந்தால் அதற்கு இனி பான் யாதுசெய்தல்கூடும் என்று ஒரு வறியோனது கூற்றாக இந்திருக்குறள் கூறுவதால், தரித்திரம் ஒருவன் தன் இல்லாமை யால் ஆயிரத்த நர்ப்பத்தைத்தாவது திருக்குறளில் சொல்லியபடி. செல்வரிடத்திற் சென்று வயிறு வளர்த்தல் பெரியதோர் துன்பமென்று

அறிவிக்கும். இதனால் எல்லாத் துன்பங்களினும் தரித்திரனுக்குள்ள துன்பமே பெரிபடுதார் துன்பமென்று அறிந்ததாயிற்று என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், “இத் தரித்திரத்தை ஓர் உலகை வாயிலை விளக்கல் வேண்டும்” என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

1049. நெருப்பினுட் சூஞ்சலு மாகு நிரப்பினுள் யாதொன்றுங் கண்பா டரிது.

(பரி.) இ-ள். நெருப்பினுள் தஞ்சலும் சூரும்=மந்திரமருத்துகளால் ஒருவனுக்கு நெருப்பினடையே கிடத்தறங்கலாமாம்,—நிரப்பினுள் யாதொன்றுங் கண்பாடு அரிது=சீர்ப்புவந்தழி யாதொன்றானு முறக்கமில்லை. ௭-ஆ. நெருப்பினும் சீர்ப்புக் கொடிதென்றவாறாயிற்று. இதுவுமவன்சுற்றம். இவை காண்பாட்டானும் கல்கூர்ந்தாரக்குணதாக்குற்றம் கூறப்பட்டது. (4)

விளக்கம்:—மந்திரத்தாலும் மருத்துகளாலும் ஒருவனுக்கு நெருப்பின் நடுவே கிடத்த தாக்குதலும் சூரும் என்றும், ஆயின், தரித்திரம் என்பது வந்தவிடின் யாதொன்றினாலும் தாக்குவது கூடாது என்றும் இத்திருக்குறள் கூறவதால், ஒருவன் நெருப்பின் நடுவே கிடத்த'தாக்குதல் இயற்கை பல்லாவிடினும்—ஓர் மந்திரத்தைக் கொண்டுமே மருத்தைக் கொண்டுமே செயற்கையினால் தாங்கிவிடுதல்'கூடும் என்றும், ஆனால், இத்தரித்திரர்க்கே மந்திரமும் மருத்துப் பயன்படாது போவதால் நெருப்பினுள் ஊட்டினும் சீர்ப்பு என்றும் தரித்திரமானதற்குக் கொடியதாக உள்ளது என்றும் கூறிவிடாக அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “தரித்திரர்க்கு’உண்டாகும் துன்பம் இதுவென்று அறிந்தோம்; “ஆனால், இவ்விற தரித்திரர் உலகத்து வாழ்கலை எம் ஆசிரியர் என்னென்று கூறுகின்றனர்?” என்றவன் ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

நல்லாவு

791

1050. துப்பு வில்லார் துவாத்த துறவாடை யுப்பிற்குங் காடிக்குங் கூற்று.

(பரீ.) இ-ள். துப்புரவு இல்லார் ஹவாத் துறவாமை = ௨ காப்பயம் பொருள்களில்லாதார் தம்மாற்செயற்பாலது முற்றத்தறத்தலையாகவும் அது செய்யாதொழிதலை—உப்பிற்கும் காடிக்கும் கூற்று—பிறரில்லிணையாய உப்பிற்கும் காடிக்கும் கூற்றும். ௪-து.

மானமழியாமையிற் செயற்பாலது அதுவியாயந்து, முற்றத்துறத்தல் = சுற்றத்தானேயிட்டமையின் ஒருவாற்றும் துறத்தாழ்வீர் ல்ன்றதம் முடம்பிணையுற் துறத்தல். அது செய்யாது கொண்டிருத்தல் *இரண்டினையு மாணப் பண்ணுதலின், அதனை அவற்றிற்குக் 'கூற்று' என்ஞார். இனி முற்றத்த துறத்தலாவது துப்புரவில்லாமையின் ஒருவாற்றும் துறத்தாராயினர் பின் னவற்றை மனத்தாற்றறுவாமையென் றுணைப்பாருமுள். இதுணை அல்துணையாயவழிச் செய்வது கூறப்பட்டது. (வ)

விளக்கம்:—அணுபதித்தற்கு உரியனவாகிய பொருள்களையு அடைபாதார் செய்ய வேண்டியது முழுமையும் துறத்த விடுவதாகவே இருக்க அவ்விதம் துறவாது இருத்தல் மற்றவர்கள் விட்டில் உள்ள உப்புக்கும் காடிக்கும் எமனாக இருத்தல்போலும் என்று இத்திருக்குறார் கூறவதால், தரித்திரத்தால் மானமழிந்து உயிர்வாழ்தலினும் இறத்தல் சூதுபிரயோகம் என்றும், அதுவிட்டுச் சுற்றத்தவர் முதலியோர் கைவிட்ட பிறரும் அவ்வுயிரை ஒம்பி வாழ்வது அபலார் பொருளுக்கு எமன் போல் இருப்பிடுத யன்றி வேறு அல்ல என்றும் அறிவின்றோம் என்ற னர். அதனேட்ட மாணுக்கர், "தரித்திரன் ஒருவன் உயிரோடு இருத்தலினும் இறத்தலே என்று என்று கூறினும், அரிய பிறவியாகிய மக்கப்பிற விசய அடைத்ததற்கு உரிய பயனை அடைவதற்கு இவ்வுடம்பினை எவ் விதமேனும் காப்பாற்றதல் வேண்டும் என்று நூல்கள் கூறுவனவாகவும் கேட்டிருக்கின்றோம்; அவ்விதம் உடம்பு ஒம்ப வேண்டுமாயின், 'யாதித்த வினும் வேறு வழி இல்லையாதனால் அவ்விதீ இரவு கொண்டு வாழ்தல் கூடுமன்றோ?" என்னதும், சூசிரியர் கூறுவாராயினர்.

106. அநீகாம்.

இரவு.

(பரீ.) இனி மாணத்திர விடு இரவாமையோ டொத்தலின், அதனும் விடெய்தற்புறத்தலாய உடம்போம்பப்படுமென்னும் அறநூல்வழக்குப்பற்றி

மேலெய்திய துவரத்தறந்தல் விலக்குதற்பொருட்பு இரவு கூறுகின்றார். அதிகாரமுறைமையும் இதனானே விளங்கும்.

விளக்கம்:—அதாவது, மானத்தைப் போக்கிக் கொள்ளாது யாசிகின்ற யாசகமானது யாசகம் அல்ல ஆதலாலும் வீட்டினை யடைவதற்குப் பயன் தருவதாகிய இவ்வுடம்பினை மானந்தீரா கிரவால் ஒம்புதல் வேண்டும் என்று கூறுகின்ற தருமதூலில் சொல்லிய வழக்கின்படியும் மேல்கூறிய துவரத்தறந்தல் என்னும் உடம்பினைப் போக்குதலை விளக்குதல் பெருகுட்டி இவ்விரவு என்னும் அதிகாரத்தை இங்கு கூறலாயினர் என்றனர். அதனோடே மாணாக்கர், “மானத்தைப் போக்கிக்கொள்ளாத இரவு என்பது எவ்வீதம்?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1051. இரக்க விரத்தக்கார்க் காணிற் கரப்பி
னவர்ப்பழி தம்பழி யன்று.

(பு.) இ-ள். இரத்தக்கார்க் காணின் இரக்க=உலகத்தார் இரத்தரகேற்புடையாரைக் காணின், அவர்மாட்டிரக்க;—கரப்பின் அலாபழி தம்பழி அன்று=இரத்தால் அவர் காந்தாராயின் அவர்க்குப் பழியாகுதல்வது தமகுப் பழியாகாமையான். ஏ-று.

இரவென்று முதலிலைத்தொழிற் பெயர்திறுதிக்கண் நான்கனுருபுக்காரத்தாற் றொக்கது. இரத்தர்கேற்புடையாராவர்=உலகயாமை முன்னுண்குமென்மையுடையாய் மாற்குநீவார். அவர் உலகத்தரியராலிற் ‘காணின்’ என்றும், அவர்மாட்டிரத்தார்க்கு இரவான்குருமியிழிவின்மையின் ‘இரக்க’ என்றும், அவர்தலிற் குறைகாட்டாமையிற் ‘கரப்பின்’ என்றும், காட்டுவாரின் அப்பழி தவென்றதுவைக்கண் மாசுபோல அவர்கட்கடிதுசேறலின் ‘அவர்ப்பழி’ என்றும், ஏற்பிலார்மாட்டிரவன்மையின் ‘தம்பழியன்று’ என்றும் கூறினார். (4)

விளக்கம்:—நரித்திராயினார் பிச்சை கொடுப்பதற்கு போக்கிய

ராய் உள்ளவர்களைப் பார்ப்பார்களானால் அவரிடத்தல் பிச்சைகேட்டல் வேண்டும் என்றும், அவ்விதம் அவர் பிச்சைகேட்ட காலத்து கவத்தக் கொண்டே இல்லை என்று ஒளிப்பாராயின் அவ்வித ஒளிப்பு அவர்க்கே பழியாவது அல்லாமல் பிச்சை கேட்ட தமக்குப் பழியாகாதென்றும் இத்திருக்குமன் கூறவதால், யாசிக்க வேண்டுமாயின் கேட்ப தற்கு முன்னே தாமே உணர்ந்து கொடுக்கக்கூடிய தகுதியுடையாரிடத்

இரவு

708

தே யாசித்தல் வேண்டும் என்றும், அவ்விதம் கேட்பதற்கு முன் கொடுப் பாள் அரியதாக இருந்தும் அவ்வித தகுதியுடையவரைக் கண்டு கேட்டகாலத்த அவர் கொடுப்பதை ஒளிப்பார் என்றும், ஒக்கால் ஊழ்வாரி யால் கொடாத தம் பொருளின் ஒளிப்பாராயின் மிகுதியும் வெண்மைபா சிய வஸ்கிரத்தினிடத்தே கறைபடுவானால் அது எவ்விதம் உடனே யார்க்கும் எடுத்திக் காட்டுமோ அதுபோல் பழியாவது மிகுதியும் அவர்க்கு வந்தபொருள் என்றும் அறிந்தோம் என்றனார், அது கேட்ட மாணாக் “ஒருவன் தான் யாசித்த பொருளாக் தீயன்பு அடைதல் உடுமோ?” என்னாலும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

1052. இன்ப மொருவர் கிரத்த விரந்தவை

துன்ப முற அ வரின்.

(பு.) இ-ள். ஒருவர்கு இரத்தல் இன்பம் = ஒருவர்கு இரத்தலும் இன்பத்திற்கேதாவாம், — இரத்தவை துன்பம் உரு வரின் = இரத்தபொருள் ன் வார துணர்வுடைமையாற் றுன்றுன்புருமல் வருமாவின். எ-று.

இன்பம் — ஆகுபெயர். உரு மலென்பது கடைக்குறைத்த தின்றது. துன்பம் சாதினொருமைப்பெயர். அவையாவன: — “வார்கட் காலமுபிடனுமறித்த சேறலும், அவர் குறிப்பறிதலும், அவரைத்தம்வயத்தாக்கலும், அவர் மன கொழிவன காடிச்சொல்லலு முதலியவற்றால் வருவனவும், மறுத்தழி வரு வனவுமாம். அவையுருமல் வருதலாவது: — அவர் முன்னுணர்ந்தியக்கோடில். இரத்தவர் தன்பமுறவரினென்றுபாடமோறி, இரக்கப்பட்டவர் பொரு

சின்மை முதலியவற்றிற்றன்புருது எதிர்வந்தியவா? எனன்றரைப்பாரு முள். இவை யிரண்டுபட்டானும் எல்லாவா னுயிரிக்குமெல்லெச்சன் டிசிலில்வாவிசவு விலக்கப்படாதென்பது கூறப்பட்டது. (உ)

விளக்கம்.—தான் யாசித்த பொருள்ஊர் கொடுப்பாரது எல்லறி வுண்டமையல் தனக்கு யாகொரு தன்பமும் இல்லாமல் கடைக்கு மாயின் அவ்வித யாசகமானது ஒருவனுக்கு இன்பத்தைத் தருவதற்குக் காரணமாம் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், பிச்சை கேட்டுின்ற காலத்துக் கொடுப்பவனிடத்தே போகவேண்டிய காலத்தையும் இடத்தை யும் அறிந்த போதலும், அவ்விதம் போன பிறரும் அவன் குறிப்பினை அறிதலும், குறிப்பறிந்த பிறகு அச்செல்வரைத் தம் வசமாக்கலும், தம் வயப்பட்ட பிறகு அவர் மனம் உருகும்படி சொல்லவேண்டியவனவற்றை

704

திருக்குறள் விளக்கம்

ஆராய்ந்த சொல்லுதலும் ஆகிய இவைகளால் வருத்தன்பமும் அவர் இல்லி என்ற காலத்த வருகின்ற தன்பமும், இல்லாமல் கொடுப் பவர் கொடுக்கும் பொருளால் இன்பமடைதல் கூடும் என்றும், இவ்வி தம் பிச்சை வாக்குவது இழிவாகது என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதகேட்ட மாண்புள், "இவ்விதம் எல்லவால் கொடுக்கப்படும் பொருள் இன்பத்தைத்தரும் என்று அறிந்தோம். ஆயின், இவ்வித இன் பத்தைத்தரும் பொருளைப் பெறுவதற்கு அச்செல்வர் முன் யாசகர் எல் விதம் நிற்பர்?" என்றுதலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1038. கரப்பிலா தெஞ்சிற் கடனறிவார் முன்னின்
நிரப்புமோ ரேள ருடைத்து.

(பரி.) இ-ள். கரப்பிலா தெஞ்சிற் கடன் அறிவார் முன் கின்ற இரப் புள்=கரத்தலில்லாத தெஞ்சியையுடைய மாணமறிவார் முன்னர் கின்ற அவர் மாட்டொன்றிரத்தலும்—ஒரேர் உடைத்து=எல்லகர்த்தாரக்குறாமுருடைத்து.

"சிறியசுருக்கத்து வேண்டமுயர்" *வேண்டதனும், அவர்க்கு அதுகட னெணப்பட்டது. அதனையறிதல்=சொல்லுதலுற்றரைக்கலாகாமைக் கேட வாய அதனியல்பினையறிதல், அஃவறிவுடையார்க்கு முன்னிற்பன் மாத்திர மமே யமைதலின் 'முன்னின்ற' என்றும், சொல்லுதலான்வருஞ் சிறமை

பெய்தாய்வயின் 'ஓரோருடைத்த' என்றும் கூறினார். உம்மை அந்நிபிப விளக்கி நின்றது. (க)

விளக்கம்:—உள்ளது ஒளித்தல் இல்லாத நெஞ்சினியுடைய மாணம்நிந்த பெரிபேர் முன்னர் பாசான் ஒருவன் எதிர் நின்ற அப் பெரிபேரிடத்த ஒன்ற யாசித்தலும் ஒர்வித அழகினை யுடையதாகும் என்ற இத்திருக்குறள் கூறவதால், தொனாவிரத்த அறபத்த முன்றலு வது திருக்குறளில் கூறியபடி. குறையினை யுன்பெண்ணும் தரித்திரம் என்பது ஒருவனுக்கு உண்டான காலத்தத் தான் செல்வந்தனாக இருந்தபோது எவ்விதம் தன் உயர்விலின்றும் தாழ்வு வராமல் தன்னைக் காத்துக்கொண்டு நின்றானே அதபோல் தீய்ப்பாடும் பிச்சைக்கு வரு வானாயினும் தனக்குத் தராத தொழிலிச் செய்தல் கூடாது என்றும், அய்விதம் செய்யாது நின்ற யாசித்தல் ஓர் அழகுடையது என்றும் அறிவதுடன் பாசன் தம்மைப் பணிதல் கூடாது என்று உம்மைச்

*திருக்குறள் 963.

இரவு

705

செல்வந்தர்கள் விரும்புவர் ஆதலால் அவரிடத்த சின்ற யாசித்தல் துன்பத்தைத் தராத அழகினியே தரும் என்றும் அறிந்ததாயிற்று என்றனர். அதன்கேட்ட மாணுக்கள், "இவ்விதம் நல்லவரிடத்தும் கொள் ளும் பொருள் பிச்சை கேட்டு வாங்கியதாகவே இராதபோதும்!" என்ற லும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

1054. இரத்தலு மீதலே போ லுங் கரத்தல்
கனவினாந் தேற்றாதார் மாட்டு.

(பரி.) இ-ள். கரத்தல் கனவினும் தேற்றாதார்மாட்டு இரத்தலும் = தமக்குள்ளது கரத்தலைக் கனவின்கண்ணு மறியினார் மாட்டுச் சென்றொன் றினை யிரத்தலும்—ஈதலே போதும் = வறியார்க்கீதலேபோதும். ஏ-று.

உம்மை ஈண்டுமொவ்வாறு நின்றது. தான் புகழ்பயவாதாயினும் முன்னுள் தாய புகழ்க்கெடவாராமையின், 'ஈதலேபோதும்' என்றார். ஏனாதிம் கூற்றாகை.

விளக்கம்.—தமக்குள்ளொருளை ஒளித்தலைக் கண்கிவிடத்தும் அநியாத பெரியோரிடத்து ஒருவன் போய் ஒரு பொருளை யாசித்தலும் தரித்திரர்க்குத் தான் ஒன்று கொடுப்பதே போலும் என்று இத்திருக் குறள் கூறுவதால், ஒருகாலத்துச் செல்வந்தரை இருந்தவன் தான் தரித் திரனாகியும் புகழ் கொடாது பொருளைப் பெற்றுக் தன்னுடம்பைக் காப் பாற்றுதலால் அவ்வித அரிய பிறப்பாலாகிய மக்ளுடம்பைக் காப்பாற்றி யதும் ஈகையிற் சிறந்ததாகும் என்று அறிவிக்கும் என்றனர். *அது கேட்ட மானுக்கர், "அவ்வித செல்வந்தர் இல்லையாயின் உலகத்தள்ள யாசகர் உரிரோடு வாழார் போலும்!" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயி னர்.

1055. கரப்பிலார் வையகத் துண்மையாற் கண்ணின்
றிரப்பவர் மேற்கொள் வது.

. (பரி.) இ-ள். கண்ணின்று இரப்பவர் மேற்கொள்வது=சொல்லுதல் மாட்டாது முன்னிற்றன் மாத்திரத்தான் இரப்பார் உரிரோம்பற் பொருட்டு அதனை மேற்கொண்டு போதுகின்றது—கரப்பிலார் வையகத்து உண்மை யான்=அவர்க்கு உந்துகரவாது கொடுப்பார் சிலர் உலகத்துளாய தன் மையானே, பிறிதொள்ளுனன்று. ஏ-று.

அவரில்லையாயின், மானகீக்கமாட்டாமையின் உயிரீப்பரென்பதாம்.(ஆ)

706

திருக்குறள் விளக்கம்

விளக்கம்:—தம் வாயால் சொல்லுவதும் இல்லாமல் முன்னிற்ற அளவிலேயே யாசிப்போர் உயிர் காத்தற் பொருட்டு அவ்வித யாசகத்தை மேற்கொண்டு செல்லுகின்றது, தம்மிடத்தே உள்ள பொருளை ஒளி யாது கொடுக்கின்ற கொடையாளர் சிலர் உலகத்து உண்டு என்கின்ற

தன்மையினாலேயே அல்லாமல் வேறு ஒன்றினாலும் இல்லை என்று இத் திருக்குறள் கூறுவதால், அவ்விதம் உள்சைத இல்லை என்றது கொடுக்கின்ற கொடியாளர் உலகத்துச் சிவ் இருப்பதால் பாசகர் அவர் முன் சென்ற தழுவூறையை எடுத்துச் சொல்லாமல் எதிர் சிவ்ற அளவிலேயே பொருளைப் பெற்றுப் புகழ் கொடாது வாழ்கின்றார் என்றும், அவ்வித தகுதியுடையர் இல்லையாயின் உரிசைத் தூறப்பார்களே பன்றி பாடுக்கொட்டார்கள் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணிக்கர், “இவ்வித பெருங்கொடியாளர் உள்ள இடத்தே சென்று அவரைக் கண்டால் பாசகத்திற்குச் சென்ற ஒருவனுடைய துன்பங்கள் என்னும்?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1056. கரப்பிடும்பை யில்லாரைக் காணி னிரப்பிடும்பை யெல்லா மொருங்கு கெடும்.

(பரி.) இ-ள், கரப்பிடும்பை இல்லாரைக் காணின் = உள்ளதுகாந்தலா சிய கோயில்லாரைக் கண்டால், — நிரப்பிடும்பை எல்லாம் ஒருங்கு கெடும் = மாணம்விடா நிரப்பார்க்கு நிரப்பான் வருத்தப்பங்கெல்லாஞ் சேரக் கெடும். எ-று.

காத்தல் ஒருவற்கு வேண்டுவதொன்றன்மையின் அதனை ‘கோய்’ என்றும், அஃதில்லாத இரக்கத்தக்காரைக் கண்டபொழுதே அவர் கழியுண்டைய ராவாகவின் ‘எல்லாமொருங்குகெடும்’ என்றும் கூறினார். இடும்பை—ஆரு பெயர். முழுதுக்கெடுமென்ற பாடமோதி, எஞ்சாமற்கெடுமென்ற தரைப் பாரு முனர். (ச)

விளக்கம்:—தம்மிடத்தேயுள்ள பொருளை இல்லியென்று ஒளிக்கின்ற கோய் ஒன்றினை இல்லாதவரைப் பார்த்தால் மாணத்தை விட்டு விடாது இரக்கின்ற பாசகருக்குத் தரித்திரத்தால்வரும் துன்பங்களெல்லாம் ஒரு சேரக் கெட்டுவிடும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், பாசகரைக் கண்டகாலத்தே அவர் மீது உள்ள அன்பின் மிகுதியால் இல்லை என்றது. கொடுக்கும் செல்வந்தரை பாசகர் காண்பாராயின் கண்ட

பொழுதே அளவில்லாத மகிழ்ச்சி கொள்ளுவார் ஆதலால் அவ்வித மகிழ்ச்சி கொள்ளும் காலத்தத் தரித்திரத்தால் தமக்கு இருந்த துன்ப மெல்லாம் முழுவதும் கெட்டுவிடும் என்று அறிவித்தோரும் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “உண்மைச் செல்வந்தரைக் கண்ட காலத்து நீங்காத் தரித்திரமுடையானது துன்பமும் நீங்கிப்போம் என்பது அறிந்தோம். ஆயின், கொடுப்பாரைக் காணின் கொள்வார்க்குத் துன்பம் நீங்குவது எவ்வித மகிழ்ச்சி கொள்வதினால் என்பதையும் அறிய விரும்புகின்றோம்” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1057. இகழ்த்தெள்ளார் தீவாரைக் காணின் மகிழ்த்

முள்ளு ஞவப்ப துடைத்து.

[துள்ள

(பரி.) இன். இகழ்த்த என்னாது சுவாரைக் காணின் = தம்மையவ மதித்திழிவுசொல்லாது பொருள்கொடுப்பாரைக் கண்டால், — உன்மம் மகிழ்த்த உள்ளுள் உவப்பது உடைத்து = அவ்விரப்பாரது உள்ளமகிழ்த்த உள்ளுள்ளே யுவக்குத் தன்மையுடைத்து. 6-று.

இகழ்த்தெள்ளாதெனவே, நன்குமதித்தலும் இனியவைகூறலும் பெற தும். நிரப்பிடும்பை கெடுதலையேயன்றி ஐம்புலன்களானும் பேரின்பமெய்திராராகக் கருதலான், ‘உள்ளுஞவப்பதுடைத்து’ என்றார். ‘இவை யைத்து பாட்டானும் அவ்விரத்தக்கார நியல்பு கூறப்பட்டது. (6)

விளக்கம்:—யாசிக்கச் சென்றகாலத்துத் தம்மை பலமதியாந் தும், இழிவாகப் பேசாமதும் பொருள் கொடுத்த உதவுவாரைக் கண்டால், யாசிப்பாரது உள்ளமானது மகிழ்ச்சி யடைவதுடன் உள்ளுக்குள்ளே எல்லாப் புலன்களும் மகிழ்ச்சி யடையும் தன்மையுடையதாகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், ஐங்குமதித்தலும், இனியவைகூறலும் ஆகியஇரண்டின் இன்முதமும் காட்டிப்பொருளையும் கொடுப்பாராயின் யாசிக்கச்சென்ற ஒருவன் கொடுப்பவனது இனிய முகத்தைப் பார்த்த அளவிலேயே கட்புலன் மகிழ்வெய்துமென்றும், இனியசொல்

லக்ஷேட்ட அளவிலேசெயிப்புலன் இன்பமடையும்என்றும், நன்குமதித்
 தலாலே மனம் மகிழ்வடையுமென்றும், பொருள் கொடுத்தலாலே நீங்
 கத் தரித்திரம் கீங்கி வாய்மெய்முதலிய புலன்களும் இன்பம் துப்த்து
 மகிழ்வடையுமென்றும், ஆகவே, தரித்திரமுடையானது துன்பங்கள் கீங்
 708 திருக்குறள் விளக்கம்

குவதற்குச் செல்வந்தனைப் பார்ப்பதே ஓர் காரணமாகவுள்ளது என்று
 அறிகின்றோம் என்றனர். அதன்கேட்ட மாணாக்கர், “தரித்திரர் இருப்
 பதினாலேயே ஈவார் இம்மையும் மறுமையுமாகிய இரண்டு பயன்களையும்
 அடைகின்றார்கள் போலும்!” என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1058. இரப்பாரை யில்லாயி னீர்க்கண்மா ஞால
 மரப்பாவை சென்றுவந் தற்று.

(பரி.) இங். இரப்பார் இல்லாயின் = உறுமையுற்றிரப்பாரில்லையாயின்,
 —ஈர்க்கண்மா ஞாலம் = சூளிர்த்தவிடத்தையுடைய பெரிய ஞாலத்துள்ளார்
 செல்லு வரவுகள்—மரப்பாவை சென்றுவந்தற்று = உயிரில்லாத மரப்பாவை
 இயந்திரக்கயிற்றால் சென்று வந்தாற்போலும். எ-து.

ஐகாரம்—அகைசநிலை, ஞாலமென்னும் ஆகுபெயர்ப்பொருட்டு உவமை
 யோடொத்ததொழில் வருவிக்கப்பட்டது. ஞாலத்துள்ளாரென்றது அவரை
 யொழிந்தாரை. அவர்க்கேதிலைச்செய்து புகழும் புண்ணியமுமெய்தாமையின்
 உயிருடையாவல்லொன்பதாம்; “ஈவாரும் கொள்வாரும் மில்லாத வானத்து—
 வாழ்வாரே வன்க ணவர்” என்றார் பிறரும். இத்தொடையின்பகோக்காது
 இரப்பவரில்லாயினென்று பாடமோதுவாரமுனர். (அ)

விளக்கம்:--தரித்திரமடைந்து பிச்சை பெடுப்பார் இல்லைபானால்
 இப்பெரிய பூமியில் உள்ளவர் போதலும் வருதலும் மரத்தாற் செய்த
 பொம்மை ஒன்று இயந்திரக் கயிற்றால் முன் சென்றும் பின் வந்தும்
 இருப்பது போலேயே ஆகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால்,
 பெரிய செல்வத்தை ஒருவர் படைத்து இருக்கிலும் அச்செல்வந்தா
 வாகிய புகழும் புண்ணியமும் அடையவேண்டுமாயின் தரித்திரர் இல்

லாபியன் முடியாதபோதும், என்றும், அவ்விதம் சதல் இல்லாமல் உல
 சூத்த வாழ்ந்து செல்வின்மலர்கள் தாம் பிறத்தலும் இறத்தலும் மாந்
 தாந் செய்த பொம்மை ஒன்று அகந ஆட்டிசென்ற நிலைவனுடைய லாபி
 ளுள்ள கயிற்றால் ஆடி யாதொரு பயனும் அடையாமற் போவது
 போல் எப்பயனும் அடையாமற்போவதற்கேயாகின்றது என்றும் அறிந்
 தேம் என்றனர். அதகேட்ட மாணுக்கர், “நரித்திரத்தால் பிச்சை
 எடுப்பவர்கள் இவ்வுலகத்தந் தேன்றவதும் ஒரு பெரும்பயனே
 போதும்!” என்னதும், ஆசிரியர் உறவாராயினர்

இரவு

700

1059. சுவார்க் ணெண்ணுண்டாந் தோற்ற மிரந்து

மேவா ரிலா அகக் கடை.

[கோண்

(131.) இ-ள். இரத்தகோள் மேவார் லுவாக்கடை = அவர்பாற்சென்ற
 ஒன்றின யாந்தகோடலை விரும்புவாரிப்பவழி = சுவார்க்கண் தோற்றம் என்
 உண்டாம் = கொடுப்பார்மாட்டு என்னபுகழுண்டாம்! யாதும்யிலை. 6-து.

தோற்றம்—ஆகுபெயர், மேவுவாரென்பது விகாரமாய்ந்து, கொடுத்
 தல்வன்மை வெளிப்படாமையின், அதனாற்புகழெய்தாரென்பதாம். லுவை
 யிரண்டுபாட்டானும் உலகந்கிரப்பார் வேண்டுமென்பதீகறபுகட்டது. (க)

விளக்கம்:—கொடுப்பவரிடத்திற்சென்று ஏதேனும் ஒருபொருளை
 யாகித்தக் கொள்ளுதலை விரும்புபவர்கள் இவ்வுலகத்த இல்லையா
 யின், அக்கொடுப்பவருக்கு சதலின்மலரின் காரணத்தால் ஒரு புகழும்
 உண்டாகாது என்று இத்திருக்குறள் உறவதால், ஒருவனது கொடுத்த
 லாகிய வல்லமை பிச்சை எடுப்பாராகிய தரித்திரர் இல்லாவிடின் வெளிப்
 படாததலாலும், புகழெழுத்துதல் கூடாததலாலும் உலகத்திற்கு யாசகன்
 வேண்டுமென்றே பறிந்தோம் என்றனர். அதகேட்ட மாணுக்கர், “இவ்வி
 தம் உலகத்திற்கு இருந்தே ஆகவேண்டுமவனாகிய யாசகன் தான் யாச
 கத்தைப் பெறச் சென்றபோது கோபித்தல்கடுமீமா?” என்னதும், ஆசிரி
 யர் உறவாராயினர்.

1060. இரப்பான் வெகுளாடைய வேண்டு நிரப்பிடுமீபை

(பரி.) இ-ள். இரப்பான் வெருளாமலேண்டும் = *வாணாகுப்பொருளுத
தவாவழி இவனெனக்கென்றிலனென்று அவனை யிரப்பான் வெருளாதொழி
தல்வேண்டும்;—நிரப்பிடும்பை தானேயும் கரிசாலும் = அதுவேண்டிய
பொழுது உதவாதென்பதற்கு வேறுசான்று வேண்டா, நிரப்பாடிய தன்ளி
டும்பை தானேயுஞ் சான்றதலமையும். எ-று. . . .

* யாவர்க்கும் தேடவேண்டிதலும் நிலையின்மையுமுதவிய பிறசான்று
முண்டென்பதபட நின்றமையின், உம்மை எச்சமும்மை. தனக்கேயன்றி
மற்றை யிரத்தார்க்கும் மற்றைக்கென்று பொருள் கடைக்கட்டற்கு அவனுதற்
துன்பத்தைத் தனக்கேயாவைத்தத் தானுதந்துன்பம் தானறிந்த வெரு
ளர்க வென்பதாம். இதனால் அவர்க்கென்றியமையாததோரியல்பு கூறப்பட்ட
து. (வ)

710

திருக்குறள் விளக்கம்

விளக்கம்:--யாசகம் கொடுக்கின்ற ஒருவனுக்குப் பொருள் உத
வாத காலத்து அவன்கொடாமையால் 'இவன் எனக்குக் கொடுக்கவில்லை'
என்று அவனை யாசிப்பான் கோபியாத இருத்தல் வேண்டும் என்றும்,
பொருளானது அவன் வேண்டிய காலத்து வந்து உதவாதது என்
பதற்கு தரித்திரமாயிடி அவனுக்குள்ள துன்பமீ அவனுக்குச்
சாட்சியாக அமையும் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுவதால், பொரு
ளானது எல்லோர்க்கும் வேண்டுவது ஒன்றாயும் ஒரிடத்திலேயே நிலை
யில்லாதது இருப்பதாயும், கொடையாளி ஒருவன் ஓர் காலத்துச் செல்
வந்தனாக இருக்கின்றும் மற்றோர் காலத்துத் தன்னைக் காத்தற்கும் தன்னி
டத்தே வந்து யாசித்தார்க்குப் பொருள்கொடுத்தற்கும் அப் பொருளினினை
விட்டுதல் மிகுதியும் துன்பம் தருவதாயும் உள்ளது என்பதை
யாசகன் அறியும் வண்ணம் அவன் தரித்திரத்தால் அவன் துன்பம்
அடைவதை அவனே அறிதல்கடும் என்றும், அவ்விதம் அறிவானா
யின் பொருள் கொடாதவனை நோக்கி அவன் துன்பமறிந்த அவன்
மீது கோபியான் என்றும் கூறியதாயிற்று என்று அறிந்ததுடன் இந
னால் யாசிப்பவனுக்கு இருக்கவேண்டிய ஓர் இன்றியமையாத இயல்
பினாயும் கூறவாயிற்று என்றனர். அதுகேட்ட மாணிக்கர், "இவ்வதிகா
ரம் மாணக்கெடாமல் வரும் பிச்சையை எங்களுக்கு அறிவித்ததா
யிற்று. இனி, மாணக்கெடவரும் பிச்சையாயின் என் செய்தல்வேண்
டும்?!" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

இரவச்சம்.

(பரி.) அந்தாவது மானீந்திரவரு மிசவீற் கஞ்சதல். அதிகாரமுறை மையும் இதனானே விளங்கும்.

விளக்கம்:—அந்தாவது, பெருமைகெட்டு அதனால் வரும் பிச்சை, பெடுத்ததுக்குப் பயப்படுதல். இனி மேல்வினையிப்படி பெருமை கெட வரும் பிச்சைக்கு அஞ்சவேண்டும் என்றதாயிற்று என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், “மிக்கதோர் தருதியுடையர் இடத்தும் இரத்த னுக்கு அஞ்சதல் வேண்டுமோ?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

இரவச்சம்

711

1061. கரவா துவந்தியுள் கண்ணன்றார் கண்ணு
மிரவாமை கோடி யுறம்.

(பரி.) இ-ள். கரவாது உவந்து நயும் கண் அன்னார்கண்ணும் இரவா மை=தமக்குள்ளது கரவாது இவர் உரப்பெற்றேமென்று உண்மகிழ்த்து கொடுக்கும் கண்போலச் சிறுத்தார்மாட்டும் இரவாதே ஒருவன் வறுமைகூர் தல்—கோடி உறம்=இராதசெல்வமெய்தவீற் கோடிமடவ்து கண்.று; எ-று.

நல்லுரவு மறைக்கப்படாத கட்டார்மாட்டும் ஆகாதென்ப ஏபட ின்ற மையின், உம்மை உயர்வுசிறப்பின் கண்வந்தது. அவ்வீதிவாள் மானர் தீராதென்னுள் துணையல்லது அதற்கு மிகுதிகடாமையின், வல்லதோர் முயற்சியானாயிரோம்பலே நல்லதென்பது கருத்து. (ஈ)

விளக்கம்:—தமக்கு உள்ள பொருளைச் சிறிதும் ஒளியாது ‘இவர் நம்பிடத்தே வருதற்குப் பெற்றோமே’ என்று மனமகிழ்த்து கொடுக்கின்ற கண்போலச் சிறுப்புடையவரிடத்தும் ஒருவன் சென்று பிச்சை யெடாமல் தரித்திரத்தை யடைவானாயின் அவ்வித தரித்திரமானது பிச்சை எடுத்து அடைந்த செல்வம் கோடி.

மடக்கினை உடையதாகினும் அச்சொல்வத்தைக் காட்டிலும் நல்லதாகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், ஒருவன் தன்னைக் கூடிய அளவு முயற்சி செய்து அதனால் வரும் பொருளைக் கொண்டு தரித்திரத்தோடு வாழ்ந்தலே சன்மை உடையது என்றும், பிச்சை எடுத்தவரும் செல்வம் அளவிற்று அடக்காதாவினும் அது ஒருவனது பெருமை கெட்டுவருவதால் கோடியளவானாலும் கொள்ளுதல் ஆகாதென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "எதோ தம்முயிர் தாங்கும் இடமாகிய உடம்பைக் காப்பாற்றுவதற்கு ஓர் முயற்சியும் செய்வதற்கு இல்லாத ஒருவன் பிச்சை எடுத்தேனும் பிழைத்தல் வேண்டாவோ?" என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாரணினர்.

1062. இரந்து முயிர்வாழ்தல் வேண்டிற் பரந்து
கெடுக வுலகியற்றி யான்.

(பரி.) இன். உலகு இயற்றியான் இரந்தம் உயிர்வாழ்தல் வேண்டிள் = இவ்வுலகத்தைப் படைத்தவன் இதன்கண் வாழ்வார்க்கு முயன்றுயிர்வாழ்தலை யன்றி இரந்துமுயிர்வாழ்தலையேண்டி விதித்தானாயின், — பார்த்துக் கொள் = அக் கோடியேன்ருளும் அவரைப்போன்று எங்கு மலமத்த கொடுவானாக. எ-து..

712

திருக்குறள் விளக்கம்

மக்களாயிர்க்கெல்லாம் வாழ்வாரும் அதற்கு வேண்டுவதாயவுண்டியும் அதற்கேதவாய செய்தொழிலும் பழவினைவயத்தாற்கருவொடுகலத்தவன்றே அவன் கற்பிக்குமன்றே, அவற்றுட் செஷிர்க்கு இரத்தலையும் ஒருசெய்தொழிலாகக் கற்பித்தானாயின் அத்திவினையாற் ருளும் அத்தனப்பழமல் வேண்டுமென்பதாம். இவை யிரண்டுபாட்டானும் அவ்லாவின் கொடுமை கூறப்பட்டது. (உ)

விளக்கம்:—இவ்வுலகத்தைப் படைத்தவனாகிய திருஷ்டி கருத்தா உலகத்து வாழ்கின்ற மக்கள் முயற்சிசெய்து உயிர் வாழ்வதை விட்டுப் பிச்சை எடுத்த உயிர் வாழவேண்டுமென்று ஓர் விதியினை விதித்திருப்பானாயின், அவ்விதி விதியினை உண்டுபண்ணிய அக்கொடியவனாகிய திருஷ்டி கருத்தா இப்பிச்சை எடுப்பாரைப்போன்று எங்கும் சமூன்று வருந்திக் கெட்டுப்போவானாக என்ற இத்திருக்குறள் கூறுவது

நான், எல்லா உயிர்க்கும் வாழிவண்டிய ஈட்களும், அவ்வாழ்விற்குரிய உணவும், அவ்வுணவைப் பெறுவதற்குக் காரணமாகிய செய்தொழிதும் முன்னைய வினைக்குத் தக்க அளவாகக் கருவில் அமைத்தபோதே கிருஷ்ண கருத்தா அமைக்கின்றான் அன்றோ? அவ்விதம் அமைத்தவுள் முயற்சியையிட்டுப் பிச்சை எடுத்த உயிர் வாழ்தலும் கடும் என்று ஒர் விதியினைக் கற்பித்திருப்பானாயின் அவன் கற்பித்த பிச்சையின்படி பிச்சை எடுத்த உயிர் வாழ்கின்ற மக்கள் தகுதியை அவரவர் செய்த வினைக்குத்தக்க அளவாக முடிந்ததாகக் கொள்ளுதல் வேண்டுமெயன்றி கிருஷ்ணத்தவனது தவறு அல்ல என்று அறிகின்றோம் என்றனர். அதனோட மாண்புக் "பிச்சை எடுத்தலின் கொடுமை இதுவேன்ற அறிந்தோம், இனிப் பிச்சை எடுத்த வாழ்ந்து இருப்போம் என்று எண்ணுதலும் கூடாதுபோதும்!" என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

1063. இன்மை யிடும்பை யிரந்துதீர் வாமென் னுதும் வன்மையின் வன்பாட்ட தில்.

(பரி.) இன். இன்மை இடும்பை இரந்துதீர்வாம் என்னும் வன்மையின் உதமையான் வருத்தன்பத்தை முயன்ற நீக்கக்கடவேமென்ற கருதாத இரந்து நீக்கக்கடவேமென்ற கருதும் வன்மையோல—வன்பாட்டது இன்மைப்பாடுடையது பிறிதில்லை, ஏ-ற.

இரவச்சம்

713

கெதியாய முயற்சி கிங்க கெதியல்லாத இரவாற்றீர்க்கேக்கருததலின், வன்மையாயிற்று. வன்பாடு=முருட்டுத்தன்மை; ஸிந்தாவது ஞாநசெய்து கிற்றல். இதனால் வறமைநீர்த்தற்கு கெறி இரவன்றென்பது கூறப்பட்டது.

விளக்கம்:—தரித்திரத்தால் வரும் தன்பத்தினை முயற்சியெய்த வரும் பொருளால் நீக்குவோம் என்று எண்ணாது, பிச்சை எடுத்த நீக்குவோம் என்று எண்ணும் மன வலிமையைப்போல வலிமையுடையது வேறு ஒன்று இல்லை என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், முயற்சி செய்து பிழைக்கும் நன்னெறியினைக் கைவிட்டுத் திரெயினாகிய பிச்சை எடுத்தலால் பிழைப்போம் என்று கிரிதும் ஆராபுது கொள்ளும் முருட்டுத் தன்மையைக் காட்டிலும் வேறு முருட்டுத்தன்மை இல்

வுலகத்து இல்லை என்று அறிவின்றோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "பிச்சை எடுக்க எண்ணுவது நன்னெறி அல்ல என்று அறிந்தோம்; இவ்வித பிச்சை எடாத அமைதியானது உலகத்து எவ்வித தருதியுடையது என்று அறிய விரும்புகின்றோம்" என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

1064. இடமெல்லாங் கொள்ளாத் தகைத்தே யிடமில்
காலு மிரவொல்லாச் சால்பு. [லாக்

(பா.) இ-ள். இடம் இல்லாக்காலும் இரவுஒவ்வாச் சால்பு உதகாலேண்ட வனவின்றி எல்கூர்த்தவழியும் பிற்பாற்சென்றிரத்தலையுடம்படாத அமைதி— இடமெல்லாம் கொள்ளாத் தகைத்தே—எல்லாவுலகும் ஒருங்கெய்த்நாலும் கொள்ளாத பெருமையுடைத்து. எ-து.

அவ்விரத்தலைச் சால்பு விலக்குமாகவின், இரவொல்லாமை அதன்மே லேற்றப்பட்டது. இதனால் அந்நெறியல்லதனைச் சால்புடையார் செய்யா கொள்பது கூறப்பட்டது. (ஈ)

விளக்கம் :—உண்பதற்குரிய பொருள்கள் ஒன்று மில்லாத தரித்திரத்தை அடைந்தகாலத்தும் பிறரிடத்துப்போய்ப் பிச்சை எடுத் தற்கு மனங்கொள்ளாத அமைதியானது எல்லாவுலகங்களும் ஒன்று சேர்ந்தாலும் நிரம்புதற்கு முடியாத பெருமையை யுடையதாகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறவதால், சால்புடையவர் உண்பதற்கு ஒன்றமில்

லாது உயிர்போங்காவித்தும் பிச்சைஎடுத்தல் என்பதைவிரும்பி அந்நெறி யிற் செல்லார் என்றும், அவ்வித நியநெறியிற் செல்லாத எல்ல அமைதி

90

714 திருக்குறள் விளக்கம்

யால் வரும் பெருமை எல்லாவுலகங்களிலும் கொண்டு அடைந்தாலும் அடைப்பதற்கு இடம்போதாமல் மிகுந்து நிற்கும் என்றும் கூறியதா யிற்று. இதனால், பிச்சைகொளாதவாறு பெருமையைக் காட்டிலும் வேறொரு பெருமை இல்லை என்று அறிந்தோம் என்றனர். இதுகேட்ட மாணுக்கர், "முயற்சியால் வரும் பொருள் பின் வாழ்க்கைக்குப் போதா

ததாக இருக்குமா? என் செய்வது?" என்னதும், ஆசிரியர் உறுவா
ராபினர்.

1065. தெண்ணீர் அபுற்கை யாயினுந் தாடந்த
துண்ணலி னுங்கினிய தில்.

(பரி.) இ-ள். தான் தந்தது தெண்ணீர் அபுற்கையாயினும் = செறியாய்
முயற்சி கொடுவதே தந்தது தெளிந்தீர்போலும் அபுற்கையேயாயினும்,--
உண்ணலின் உலகு இளியது இல் = அதனையுண்டற்குமேலினியதில்லை. எ-று.

தாடந்தகழ் செறிவின்றித் தெண்ணீர் போன்றதாயினும் இழிவாய்
இரவான்வந்ததன்றித் தம்முடைமையாகவின், அமிழ்தத்தோடொத்தமென்ப
தாம். இதனால் செறியினையுந் சிறிதேனும் அதுசெய்யும்பம் பெரிதென்
பது கூறப்பட்டது. (இ)

விளக்கம் :-- நன்னெறியாகிய முயற்சியைச் செய்த அம்முயற்சி
யால் கிடைத்த பொருளால் வந்தது மிகுதியும் தெளிவினையுடைய தன்
ணீர்ப்போல் சமைத்த வெய்ச் சோறேயாயினும் அவ்வித வலிமை
யற்ற வெய்ச்சோற்றின உண்பதற்குமேல் இனிமைமைய யுடையது
வேறென்று இல்லா என்ற இத்திருக்குறள் உறுவதால், தன்னுடைய
முயற்சியால் வந்த உணவானது ஒன்றோடொன்று சோத தெளிந்த
ரீர்போல் பலன் தாராததாக இருந்தாலும், இழிவாகிய பிச்சை எடுத்த
தலால் வந்த பொருள் அல்லாத தம்முடைய சொந்த முயற்சியால்
வந்த பொருளாக இருந்ததால் அந்த ஐயமாகிய உணவும்
அமிழ்தத்திற்குச் சமானமென்றும், நன்னெறியில் கிடைத்த உணவு
மிகச் சிறிதாயினும் அவ்வுணவினை உட்கொள்ளுதலால் விரும்
இன்பம் மிகப்பெரியது என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட
மாணாக்கர், " தன்னுயிர் காத்தல்பொருட்டிப் பிச்சை எடுத்தல் ஆகாது
எனினும், மற்றோர் உயிரைக் காப்பதன் பொருட்டாகப் பிச்சை எடுத்தல்
கூடாதோ?" என்னதும், ஆசிரியர் உறுவாராபினர்.

இரவச்சம்

215

1066. ஆவிற்கு நீயென் நிரப்பினு நாவிற்
கிரவி னிளிவந்த தில்.

(பி.) இ-ள். ஆயிற்று . . . ரென்று இரப்பினும் = தண்ணீர் பெருகுத இறக்கு
 உலகமையதாயதோராவியைக் கண்டு அறனோக்கி இதற்குத் தண்ணீர் தால்
 வேண்டுகென்றிவந்து சொல்லுகாணும், — இரவின் காலிற்று இனிவந்தது
 இம் = அவ்விரவுபோல ஒருவனாவியிவந்தது பிறிதில்லை. ௪-து.

ஆ காத்தோம்பல் போதமாகவின் 'ஆயிற்று' என்றும், பொருள் கொடுத்
 தக் கொள்ள வேண்டாத எண்மைத்தாகவின் 'ர்', என்றும், இரக்கின்
 குறுக்கு இனிவு அச்சொல்லையவேயாகவின் 'காலிற்று' என்றும், அது தான்
 எல்லாவின்வினும் மேற்படுதவின், 'இனிவந்தது' என்றும் கூறினார். இதனால்
 அறனும் முயன்று செய்வதல்லது இரந்து செய்யற்கு வேன்பது கூறப்பட்டது.

விளக்கம் :— குடிப்பதற்குத் தண்ணீரும் கிடைக்காமல் இறக்
 கும் தருதியில் உள்ள ஓர் பசுவியைப் பார்த்து 'இப்பசுவிற்கு நாம் தண்
 னீர் தருதல்வேண்டும்' என்று தருமத்தைக் கருதிப் பிறவிடத்திற்
 சென்று அத்தருமத்தைச் சொல்லிப் பிச்சை எடுப்பதாயினும் சொல்லிய
 அந்நாசுவிற்கு வந்த இழிகைக்காட்டிலும் இழிவு வேறு ஒன்றும்
 இல்லை என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், பசுவியைக் காத்து நிற்பது
 தருமங்கள் எல்லாவற்றிலும் பெரியதோர் தருமமாக இருந்தும், அவ்
 விதம் கேட்கும் தருமமும் பொருள் செயலில்லாத தண்ணீராக இருந்
 தும், அதையும் பாசித்துக் கேட்டுமிடத்தும் கேட்ட நாகியுக்கும்
 இழிவுவரும் என்று அறிவதால், தருமத்தையும் தான் முயற்சிசெய்து
 யரும் பொருளால் செய்யவேண்டும் பன்றிப் பிச்சை எடுத்துச் செய்தல்
 ஆகாது என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், "ஒரு
 வன் தான் பிச்சை எடாவிட்டாலும் பிறர் பிச்சை எடுப்பதையும் தடுத்
 தல் வேண்டுகோ?" என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1087. இரப்ப நிரப்பாரை யெல்லா மிரப்பிற்
 கரப்பா நிரவன்மி னென்று.

(பி.) இ-ள். இரப்பாரை என்னம் இரப்பன் = இரப்பாரையெல்லாம்
 பாவிசுவையிற்றேன், — இரப்பிற் கரப்பார் இரவன்யன் என்று = யாது சொல்லி
 யெனின், தமக்கொக்கவேண்டும்மாயிற் தமக்குக்கது கரப்பாராயிரவாதொழி
 யினென்று சொல்லி. ௪-து.

இரண்டாவது விகாரத்தாற்றெக்கது. இவ்வீளிவந்த செயலான் ஊட்டிய வழியும் உடம்பு நில்லாதாகலின் இது வேண்டாவென்பது தோன்ற, 'இரப்பன்' என்றார். இதனால் மானந்திரவருவியடி விலக்கப்பட்டது. (எ)

விளக்கம்:—'நீங்கள் பிச்சை எடுக்கவேண்டுமானால் தம்மட்டத்தே உள்ள பொருளை இல்லை என்று ஒளிப்பாரைப் போய்ப் பிச்சை கேளாதீர்கள்' என்று சொல்லிப் பிச்சை எடுப்பவர்களை எல்லாம் நான் பிச்சை கேட்பேன் என்று இத்திருக்குறள் கூறவதால், இழிவாகிய பிச்சை எடுக்கும் செய்கையால் வந்த பொருளைக் கொண்டு உண்பித்த காலத்தும் அதை உண்ட உடம்பு நில்லாது என்றும், நில்லாத தேகத்தின்பொருட்டு நில்லாகிய இழிவைத் தரும் பிச்சையைக் கொள்ளாதீர்கள் என்றும், மேல் மானம் ஒழியாத பிச்சையை வாங்குதல் கூடும் என்று கூறிய இவர் இத்திருக்குறளால் மானம் ஒழியவரும் பிச்சையானது கொடுமையையும் பயனில்லாமையையும் தரும் என்றும் எடுத்துக் காட்டியது ஆயிற்று என்றனர். அது கேட்ட மாணிக்கர், "பிச்சை எடுப்பதால் ஒருவன் தன் தரித்திரத்தை நீக்குதல் கூடாது போலும்." என்னலும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

1068. இரவென்னு மோப்பி ரோணி கரவென்னும் பார்தாக்கப் பக்கு விடும்.

(பு.) இ-ள். இரவு என்னும் ஏமாப்பு இவ் தோணி—இவ்வறமை பென்னும் கடலை இதனாகடத்தமென்று கருதி ஒருவேளைய இரவென்னுஞ் சேமமற்ற தோணி—காவு என்னும் பார் தாக்கப் பக்கு விடும்—அதன் சிறையென்காற் காதலென்னும் வன்னிவந்தோடு தாக்குமாயிற் பிளந்து போம். எ-து.

முயற்சியார் கடப்பதனை இரவாற்கடக்கலுற்றான் அதன்கரை காணாமையின் 'ஏமாப்பிரோணி' என்றார். ஏமாப்பின்மை தோணிமேலெற்றப்பட்டது. அது கடத்தற் கேற்றதன்மையாலும், நிலமறியாது செலுத்தியவழி உடைதலாலும், அதன்கணேற்றக் வென்பதாம். இஃதவயவ ஒருவகம். (அ)

விளக்கம்:—இத்தரித்திரம் என்னும் சமுத்திரத்தை யளித்த வால் கடந்து விடுவோம் என்று எண்ணி ஒருவன் ஏழிச் செலுத்தும் பிச்சை எடுத்தல் என்னும் பலமற்ற தோணியானது அத்தரித்திரக் கடலில் ஓடுகின்றது அவத்துக்கொண்டு இவ்வீழ் என்று சொல்லுகின்ற

இரவச்சம்

717

வலிமை தங்கிய பாறையின் மீது தாக்குமாயின் பிளந்து போய்விடும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், முயற்சியெய்து கடக்கவேண்டிய தரித்திரக் கடலைப் பிச்சை எடுத்துக் கடப்பேன் என்று ஒருவன் ஆரம் பிப்பானாயின், அக்கடலைக் கடத்தற்கு அவன் கொண்டதாகிய அப் பிச்சை என்னும் தோணி வண்ணெஞ்சரிடத்தே அடுத்த காலத்து உடைந்து போவதாகும் என்றும், தோணி போட்டுவான் ஒருவன் தான் கொண்ட தோணி பலமுடையதும் ஓட்டும் வழி பாறையற்றதும் ஆக இருந்தாலன்றி அக்கடலைக் கடத்தல் எவ்வாறு ஆகாதே அவ்வாறு, தரித் திரக் கடலைக் கடப்பானும் பிச்சை எடுப்பதாகிய பலமற்ற தோணியைக் கைக்கொண்டதான் அத்தோணியையும் ஒழிப்பாராகிய பாறையில் மே துவானாயின் அத்தோணியும் பிளந்து போவது அல்லாமல் தானும் அத்தரித்திரக் கடலுள் அழுந்தி இறந்துபோவான் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், “பிச்சை எடுத்தவால் தரித்திரத் தைக் கடப்பது அருமை என்று அறிந்தோம். ஆயின், பிச்சை எடுப் பவர்களைக் காணும் காலத்துப் பெரியோர் வருந்துவரோ?” எனனதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

1069. இரவுள்ள வள்ள முருகுங் கரவுள்ள
வள்ள தூஉ மின்றிக் கெடும்.

(பரி.) இ-ள். இரவு உள்ள உன்ம உருகும் = உடையார்முன் இயல்பார் சென்றிரத்த நின்றவின் கொடுமையை நினைத்தால் எம்முள்ளும் கரைந்துருகா நிற்கும்,—கரவு உள்ள உன்ம தூஉம் இன்றிக் கெடும் = இனி அங்கிலையைக் கண்டுமையத்தவர் இயல்பென்றவின் கொடுமையை நினைத்தால் அவ்வுருகு

மனவுநாணுமின்றிப் பொன்றிவிடும். ஏ-ற.

“இரவினை—யுள்ளுங்கா லுள்ள முருகுமா வென்கொலோ—கொள்
ளுங்காற் கொள்வார் ஞறிப்பு” என்றார் பிறமீ. இரவினுங்காவு கொடி.
தென்பதாம். இதற்குப் பிறரெல்லாம் இரக்கின்றவருள்ளமுருகுமென்
துரைத்தார். (க)

விளக்கம்:—செல்வம் உடையவரிடத்தே சென்று அவர்முன்
வறிஞர் யாசித்த நின்று பிச்சை கேட்கும் கொடுமையை நினைத்தால்
எம்முடைய மனாவானது உரைந்து உருகுகின்றது என்றும், ஆயின்,
அவ்விதம் அன்றித் தம்முள் நிற்பவர் நினைன்ற ஏங்கிப்பிழையைப்
718 திருக்குறள் விளக்கம்

பார்த்த செல்வந்தர் வைத்துக்கொண்டே இல்லை என்று சொல்லுகின்ற
கொடுமையை நினைத்தால் முன்னர் மனம் உருகிவின்ற அவ்வளவு கால
மும் உயிர் தரித்த இருந்தது போல் தரிபாது அப்போதே உயிர் போய்
விடும்போல் இருக்கின்றது என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுவதால்,
பிச்சை எடுத்தலே மிகுதியும் கொடுமை உடைய செயலி என்றும், அவ்
வித கொடிய செயலையும் கை கட்டி வாய் பொத்தி நின்று கேட்டகாலத்
தும் வைத்துக்கொண்டே இல்லை என்று சொல்லப் புருந்தால் அதனி
னும் கொடியது றேறென்றில்லை என்றும் கூறவந்தவர் பிச்சை எடுப்
பவன் செல்வந்தர் முன் நினைன்ற நிலைபினது பரிதாப மிகுதியைக்
கண்டவுடனே மனமுருகிப் போகுமென்றும், அதனினும் வைத்துக்
கொண்டே இல்லை என்று சொல்லுவதாயி வஞ்சகத்தை நினைந்தால்
இறப்பே உண்டாகும் என்றும் பிரித்துக் காட்டினாராயினர். இதனை
காலடியார், இரவச்சம் என்னும் அதிகாரத்தினும்,

“கூலாத நினைவென்றிற் கண்ணெனார் கண்ணு
மிரவாது வாழ்வதாம் வாழ்க்கை—பிரவினை
யுள்ளுங்கா லுள்ள முருகுமா வென்கொலோ

கொள்ளுங்காற் கொள்வார் குறிப்பு” என்பதனாலும் அறிதங்கடும் என்றனர். அதனோடே மாணாக்கர், “பிச்சை எடுப்பார் நிலையைக்கண்ட பிறர் இவ்விதம் ஆவர் எனின், இவ்விதம் என்ற சொல்லுமன்ற செல்வந்தர்க்கு அதனால் உண்டாகும் வருத்தம் ஒன்றும் இல்லை போலும்!” என்னலும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

1070. கரப்பவர்க் கிபாங்கொளிக்குங் கொல்லோ விரப்ப சொல்லாடப் போகு முயிர். [வர]

(பரி.) இ - ன். சொல்லுட இரப்பவர் உயிர் போம் = கரப்பார் இவ்விதம் செய்தசொல்வாடிய தரிசாயானே இரப்பார்க்கு உயிர்போகாக்கின்றது; — கரப்பவர்க்கு யாங்கு ஒளிக்கும்கொல் = இனிக்கு சொல்லாடுகின்ற அவர் தமக்கு உயிர் பிள்ளுயிற்றவன் அப்பொழுது வப்புறையுட புக்கொளித்த நிற்கும்!

உயிர்போகாவது: — இனி வாமென்செய்தமென்றேன்சிச் செயலற்ற நிற்கும்; “அக்கிலியே—மாயானே மாந்தி விடும்” என்று பிறரும். கேட்ட கைக்கொல்வவற்றையொற் சொல்வாக்காகின்ற சொல்லெவண்டாவாயினும். அது காண்கின்றிலம் இவ்வென்றேவென்பதாம். வறுமையுற்றழி மறை

இரவச்சம்

711

யாது இரக்கப்படுவாராய கேளிக்கட்கும் அநனைச்சொல்லாட உயிர்போம், ஆனபின் மறைக்கப்படுவாராய பிறர்க்குச் சொல்வாடியக்காற் போகாதெக்கே யொளித்தநிற்கும் இரண்டானும் போமேயன்றேவென இரவஞ்சினுஞ்ஞெரு வன் கூற்றுக்கியுணர்ப்பாரு முனர். இவை மூன்றையாட்டானும் அப்பிரவின் குற்றமும் காவின்சூற்றமும் ஒருங்குகூறப்பட்டன. (ii)

விளக்கம்: — பொருளை வைத்துக்கொண்டு இவ்விதம் என்று சொல்லிய அளவே பிச்சை எடுப்பார்க்கு உயிர்போப்பீடுமும் என்றும் அம்விதம் இவ்விதம் என்று சொல்லுகின்ற அஞ்செல்வந்தர்களுக்கே உயிர்போகாது இருத்தலால் அம்விதம் இவ்விதம் என்று சொல்லும் காலத்தும் பிச்சை எடுப்பவன் உயிர் போக்காலத்தும் சொல்லிய இவனுடைய உயிர் எந்தப் புறையினுள் புருத்த ஒளித்து நிற்கும் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறவதால், பிச்சை எடுப்பார் இவ்விதம் என்று சொல்லிய சொல்

கைக் கேட்டவுடன் "இனி நாம் என் செய்வோம்?" என்று எங்கி யாதொரு செயலுமில்லாமல் நிற்குள் என்றும், அந்நித்திரை நில்லாற்றுகின்ற தம் முயிரை இழப்பார் என்றும், இவ்விதம் கேட்ட அளவிலே" கொல்லுந் தருதியுடைய சொல் அடைதல் சொல்லிய ஒருவனைக் கொல்லாது நிற்பது மிகுதியும் ஆச்சரியமாக உள்ளது என்றும், அன்றியும் அச்செல்வந்த னது உபிரானது அவன் தேகத்தில் எங்கேயோ ஒரு சந்தில் ஒளித்துக் கொண்டு இருந்தல் வேண்டுமென்றும் ஈயாமைரின் கொடுமையை எடுத்துக் காட்டுவதாயிற்று. இவ்விதம் இவ்வீ என்பது கொல்லிய சொல்லிக் கேட்டவுடன் இரப்பவன் மாய்ந்து விடுவான் என்பதை நல்லடியார், இர வச்சம் என்றும் அதிகாரத்தினால் :—

“ புறத்துத் தன் விண்மை நலிய வகத்துத்தன்
 என்ளுன நீக்கி நிறீஇ—பொருவனை
 பீயா பெண்க்கென் நிரப்பானே லக்கியே
 மாயானே மாற்றி விடின் ”

என்று கூறியதால் அறிதல்கடும் என்றனர். அதகேட்ட மாணாக்கர்,
 “ இக்கூசு எடுத்தவால் உண்டாகும் குற்றமும் வைத்துக்கொண்டிட

இவ்வீ என்பது சொல்லுகின்றவர்களது குற்றமும் அறிந்தோம். இனி, இவ்விதம் கூறிய ஒழிபியதன் இன்னும் கூறவேண்டுவது ஏதேனும் இருக்குமாயின், அதிரையும்-கூறதல் வேண்டும்” என்றதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

720

திருக்குறள் விளக்கம்

108. அதிகாரம்.

—

கயமை.

—

(பா.) அஃதாவது மேல் அரசியலுள்ளும் அக்கவியலுள்ளிருஞ் சிறப்புக்கை யார் கூறப்பட்ட குணங்களுள் ஏற்புடையன குறிப்பினால் யாவர்க்குமெய்த

வைத்தமைபின் ஆண்டுக் குறிப்பாற் கூறியனவும் ஈண்டொழிபியலுள் வெளிப் பட்டக் கூறியனவுமாய் குணங்கன் யாவுமிவராய் கீழோரது தன்மை, அதனும் இவ்வெல்லாவற்றிற்கும் பின் வைக்கப்பட்டது.

விளக்கம்:—அதாவது, மேல் அரசியல் என்று கூறப்பட்ட இரு பந்தைந்த அதிகாரங்களுள்ளும், அங்கையல் என்று கூறப்பட்ட முப்பத் திரண்டு அதிகாரங்களுள்ளும் நிற்பு வகையினால் அரசனாகும் அமைச்சர் முதலாயினர்க்கும் சொல்லிய குணங்களுள் ஏனையோர்க்கும் அவரவர்க்கு ஒத்த விஷயங்களைக் குறிப்பாக எல்லோரும் அடையும்படிச் சொல்லியதுடன் அவ்விதம் குறிப்பால் யாவர்க்கும் கூறிய குணங்களுள்ளும் ஒழிபியலில் மேற்கூறிய பன்னிரண்டு அதிகாரங்களுள்ளும் வெளிப்படையாகக் கூறிய குணங்களும் ஆகிய இக் குணங்களுள் ஒன்றாயில்லாதவாகிய கீழோருடைய தன்மையாம். இக் கீழோரது தன்மை எல்லாவற்றிலும் கடைபாதி நிற்பதால் இதனை எல்லா அதிகாரங்களுக்கும் பின்வைத்த உள்ளனர் என்றனர். அதன்கேட்ட மாணக்கர், “இவ்விதம் ஒரு குணமும் அடையாது உள்ள மக்களும் உலகத்த உள்ளார் போலும்!” என்னலும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

1071. மக்களே போல்வர் கயவ ரவரன்ன

• வொப்பாரி யாங்கண்ட தில். •

(பரி.) இ-ள். மக்களே போல்வர் கயவர் = வடிவான முழுதும் மக்களை யொப்பர் கயவர்;—அவர் அன்ன ஒப்பர் யாங்கண்டது. இல் = அவர் மக்களை யொத்தாற்போன்ற வொப்பு லேறிகளோடு சாதிக்கண் யாங்கண்டதில்லை, ஏ-று.

முழுதொத்தல் தேற்றோசாத்தாற்பெற்றும். அவரொன்றது அவர் மாட்டுநதாய வொப்புமைகைய, மக்கட்சாதிக்கும் கயக்காதிக்கும் வடிவொத் தலிற் குணங்களை உண்மையின்மைகளானல்லது நேற்றமை யறிவப்பட்டா தென்பதாம். இதனார் கயவரது குற்றமிகுறி கூறப்பட்டது. (க)

கயமை

731

விளக்கம்:—உருவத்தினால் கயவர் முழுதும் மக்களைப் போன்றே காணப்படுவர் என்றும், ஆயின் அக்கயவர் மக்களைப்போல் ஒத்த இருக்கின்ற ஒர் ஒப்பினை மக்களல்லாத வேறா இரண்டு நூதிகளி

டத்தே நாம்கண்டது இல்லு என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுவதால், மக்களால் குணமற்றவராக் கயபச் சாதி என்ற வேறுபாடு பிரித்த சிற்றிதரோடு அக்கயவரும் ஏனைய மக்களோடு உருவத்தால் ஒத்திருப்பதால் அவ்வுருவம் கண்டு அவரைப் பிரித்து அறிதல் முடியாத எஜ்ஜம், குணம் கண்டே வேறுபாடு அறிதல் கூடும் என்றும் கண்டீடாம். இஃனால் கயபர்க்குள்ள குற்றத்தின் மிகுதியைக் கூறியதாக அறிந்தோம் என்றனர். அதன்கேட்ட மாணக்கம், “இக்கயவர் குற்றமிகுடைமையினால் சிறுசெய சாதியோர் என்றிர்; எவ்வித சீழ்மைமுடையவர் என்பதை அறிவித்தல் வேண்டும்” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1079. நன்றறிவாரிற் கயவர் திருவுடையார்
நெஞ்சத் தவல மிவர்.

(பரி.) இ - ன். நன்ற அறிவாரிற் கயவர் திரு உடையார் = தமக்குத் திருவாவனவறிவாரின் அவையறியாத சீழ்மக்கள் என்மைமுடையார், — நெஞ்சத்து அவலம் இவர் = அவர்போல அவை காணாமாகத் தஞ்செஞ்சத்தின்கட் கவலை யிலராகலான். ஏ - த.

என்றென்பது சாதிபொருமை. உறநினோவன:— இம்மை மறழை வீடு கட்டுசியவாய புசுழறநூண்க்கள். இவற்றையறிவர் இவை செய்யாநின்றே மிகச்செயப் பெறகின்றிலேமென்றும், செவின்றலிவைதமக்கு இடைபுது வருக்கொலென்றும், இவற்றின் மறதலையாய பழிபாவமறியாமையென்பன ஒத்தும் யாதுவினயுமோலென்றும், இவ்வாற்றும் கவலையெய்தவர்; கயவர் அப்புசுழறநவியவொழிந்துப் பழி முதலிய செய்யாநின்றும் யாதுக்கவலை யுடைய கல்லராகலான், ‘ திருவுடையார் ’ எனது குறிப்பாலிசுத்தவாற. இஃ னுற் பழி முதலியவற்றிற் கஞ்சாரென்பது கூறப்பட்டது. (உ¹)

விளக்கம்:— தமக்கு உறநினைத் தரும் என்மைகளை அறிகின்ற வர்களைக் காட்டிலும் அந்என்மைகளை அறிபாத சீழ்மக்கள் மிக எல்லவர் என்றும், ஏனெனினு, உறநியானவற்றை எண்ணுபவர்போல் சீழ்மக்கள் அவ்வுறநிற் பொருட்டும் தம் மனத்தினிடத்தே யாதொரு கவலையும் அடைவாது இருக்கின்றார் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுவதால்,

இம்மை, மறமை, விடு ஆகிய மூன்றிற்கும் உரியனவான புகழ், அறம், ஞானங்களின் பொருட்டுத் தாம் எக்காளத்தும் நன்னெறியிலேயே பழகுவன்ற பெரியோர், 'நாம் செய்கின்ற அறம் முதலியவைகள் அவற்றின் பயனை அடைவதற்குப் போதுமான அளவாக இல்லையே' என்றும், 'அவ்வாறு சிறிதளவே செய்யும் இவ்வறம் முதலியவைகளுக்கு ஏதேனும் இடைபூறு வருமோ' என்றும், 'இதுவல்லாமலும் புகழ், அறம், ஞானங்களாக்கு எதிராகிய பழியும், பாவமும், அறிபாமை என்பனவற்றால் ஏதேனும் செய்கின்றோமோ' என்றும் ஆக இவ்விதமெல்லாம் மனத்தினிடத்தே கவலைகொண்டிருப்பவர் என்றும், ஆனால், யாதொரு குணமுமில்லாத சபவர் என்றும் கீழ் மக்கள் அப்புழம் முதலாகச் சொல்லப்பட்ட எல்லாவற்றையும் ஒழித்துப் பழிமுதலாகிய எல்லாத் தீமைகளையும் செய்யும் தம்முடைய அறிபாமையினால் இவ்விதம் 'நாம் தீநெறியிற் செய்கின்றோமோ' என்று அறிபாமலும் மனத்தினிடத்தே யாதொரு கவலையும் கொள்ளாமலும் இருப்பர் ஆகலால், நன்னெறியைக் கடைப்பிடித்துச் செல்பவரைக்காட்டிலும் தீநெறியைத் தமக்கு உறுதியாகக் கொண்டு திரியவரை நன்மை உடைபவர் எனக் குறிப்பால் இகழ்ந்தவாறாயிற்று என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதன்கேட்ட மாணாக்கர், "கீழ்மக்கள் பழி முதலியவற்றிற்கு அஞ்சாதவராயின் உடைத்தில் பாவமும் அடிமை விலக்குபவர் இல்லையோ?" என்னலும், ஆசிரியர் உறுவராயினர்.

1073. தேவ ரணையர் சபவ ரவருந்தா

மேவன செய்தொழுக லான்.

(பரி.) இ - ஞ். தேவர் அணையர் சபவர் = தேவரும் சபவரும் ஒருதன்மையர், - அவரும் தாம் மேவன செய்த ஒழுக்கவான் = அஃதிராதனானவரின், தேவரைப்போன்று தம்மை சிவமிப்பாரின்றிக் சபவருத் தாம் விரும்புவனவற்றைச் செய்தொழுகவான். ஏ-ற.

உயர்ச்சியும் இழிவுமாயினவர்காரண வேறுபாடு குறிப்பாற்றோன்ற சிவநடியின், இது புத்தவார்போன்று பழித்தவாறாயிற்று. இதனால் விலக்கப் பாடின்றி வேண்டிய செய்வொன்பது உற்பபட்டது. (க)

விளக்கம்:—தேவர்களும் சபவர்களும் ஒருவித தருதியுடையார்

என்றும், அது எவ்விதமெனின்? தேவர்களைப்போலவே தமக்குக் கட்டினால்தான் இல்லாமல் கவராமல் கீழ்மக்களும் தாம் விருப்பமென்ற எல்லாவற்றையும் செய்து உலகத்தா வாழ்ந்த வராகின்றனர் என்றும் இத்திருக்குறள் உறுவதால், விண்ணுலகத்த வாழும்

உயமை.

723

தேவர்கள் தாம் யாதொன்றையும் சிந்தியாதும் வருந்தாதும் தமக்குக் கிடைத்த கற்பகத்தரு முதலியவற்றின் பயனைக் கொண்டு நல்வினைப்பகுதியால் தம்மை யாரும் ஆள்பவரின்றித் தம்மணம் போன வழிச் சென்ற அவ்வழிகளில் உண்டாகும் இன்

பங்களை அனுபவித்து நிற்றினார்களாதலால், புண்ணிய மிகுதியால் விண்ணுலகத்த உள்ள தேவர்களையும் யாப மிகுதியால் இவ்வுலகத்த உள்ள கீழ் மக்களையும் ஒப்புமைபுடையவர் போல் எடுத்துக்காட்டி அதனால் இக்கீழ்மக்களைப் புகழ்பவரைப்போல் ஆசிரியர் பழிநீதர் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணிக்கர், "கீழ் மக்கள் தம்மை விலக்குபவர் ஒருவரும் இல்லாமல் வேண்டியவற்றை, எல்லாம் செய்வார் என்று அறிந்தோம். ஆயின், இக்கீழ்மக்கள் எதனால் தம்மை மீம்பட்டவர்களாக எண்ணிக் கொள்வர்?" என்னதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1074. அகப்பட்டி யாவாரைக் காணினவரின
மிகப்பட்டுச் செம்மாக்குங் கீழ்.

(பரி.) இ-ன். கீழ்=கீழாயினான்,--அகப்பட்டி ஆவாரைக் காணின்=தன்னிற் சுருங்கிய பட்டியாயொழுதுவாரைக் கண்டானாயின்,--அவரின் மகப்பட்டுச் செம்மாக்கும்=அவ்வொழுக்கத்தின்கண் அவரிற் குன் மேம்பட்டு அதனால் நன்மிகுதிகாட்டி விழாமல்கும். எ-து.

அகப்பட்டி=அகமாயிய பட்டி. பட்டிபோன்ற வேண்டியவாறேழியாருவின், 'பட்டி' என்றார்; "கோதக்கசெய்யுஞ் சிறுபட்டி" *என்றார் பிறரும். இதனால் அவர் மேம்படுமாறு கூறப்பட்டது. (ச)

விளக்கம்:-மனத்தினிடத்தே தன்னைக்காட்டி ஆம் கீழ்ப்பட்ட பட்

டியாய் ஒழுக்குகின்றவர்களைக் கீழ்மகன் காண்பானாயின், அவரைக் காட்டி
 தும் தான் மிக வேண்டி அந்நீய ஒழுக்கத்தில் அநிகமாகச்
 சென்று தன்னை மேம்பாடுடையவனாக உயர்த்திக் கொள்வான் என்று
 இந்திருக்குறள் கூறுவதால், கீழ்மகன் ஒருவன் தன்னை அதிகமாக
 உயர்த்திக் காண்பிப்பது தன்னை உடைய நீய ஒழுக்கம் ஒன்றினின்று
 'என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்வியம் நீய
 ஒழுக்கத்தில் மிகுந்த கீழ் மகனுக்கு அரசனது ஆணையினால் அச்சம்
 உண்டாகுதோ?" என்றதும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

* சலி, குறிஞ்சி 15.

724

திருக்குறள் விளக்கம்

1075. அச்சமே கீழ்கள தாசார மெச்ச

மவாவுண்டே லுண்டாஞ் சிறிது.

(பரி.) இ-ள். கீழ்களது ஆசாரம் அச்சமே = கவராதாயவாசாரம்
 உண்டதன்மையின் அதற்குக் காரணம் அரசனால் ஏதம் வருமென்றஞ்சமச்
 சமே;—அச்சம் அவா உண்டேல் சிறிது உண்டாம் = அலிதொழிந்தால், தம்
 மால் அவாவப்படும் பொருள் அதனான்குண்டாமாயிற் சிறிதுண்டாம். ஏ-து.

ஆசாரத்தின் காரணத்தை 'ஆசாரம்' என்றும், அவாவப்படுவதனை
 அவா' என்றும் கூறினர். அச்சத்தின்மேலென்னுமேழாவது இறுதிக்கட்
 டொக்கது. பெரும்பான்மை அச்சம், சிறுபான்மை பொருட்டிப்பது இவ்வி
 ண்டானுமன்றி இயல்புவுண்டாசாரதென்பதாம். வேண்டியசெய்தலை
 இயல்பு ஆசாரஞ் செய்தல் இயல்பன்றென்பது இதனால் கூறப்பட்டது. (2)

விளக்கம்:—கவராதிய கீழ்மக்களிடத்தே உண்டாகிய ஆசாரம்
 ஒன்று ஏதேனும் இருப்பதானால் அல்லவாசாரம் உண்டாதற்குக் கார
 ணம் தமக்கு ஏதேனும் அரசனால் குற்றம் வருமென்று பயப்படும்
 பயமே ஆகும் என்றும், அப்பயத்தின் பொருட்டுச் செய்தது அல்லதா
 னால் தம்மால் விரும்பப்படும் பொருள் சிறிது ஏதேனும் கருதியதாகும்
 என்றும் இந்திருக்குறள் கூறுவதால், கீழ்மக்களது ஆசாரம் மிகுதியும்
 பயத்தால் வருவது என்றும், அல்லது சிறிது பொருளை அடைவதற்கு

என்றும், இவ்விரண்டு விதத்தினும் அல்லாமல் இப்பாபகீவ அளக்க
 ளுக்கு ஆசாயம் உண்டாவது என்றும், தாம் வேண்டியவழிச் செய்
 தலை அவர்களுடைய இயற்கை என்றும், ஆயின், கீழ்க்கருத்துக்கு எக்
 காலத்தும் அரசன் தம்மைக் தண்டிப்பான் என்ற பயமு முண்டென்று
 அறிவிக்கும் என்றனர். அதன்கேட்ட மாணாக்கர், “இவ்வீத கீழ்க்க
 களித்த யாவோரும் நெருங்குவரோ? நெருங்கினால் எதுவுண்டாகும்?”
 என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

1076. அறையறை யன்னார் கயவூதாங் கேட்ட

மறையிறர்க் குய்த்துரைக்க லான்.

(பரி.) இ-ள். தாம் கேட்ட மறை உய்த்துப் பிறர்க்கு உரைக்கலான் =
 தாம் கேட்ட மறையிற இடத்தோடு தம்மிக்கொன்றோ சென்று பிறர்க்குச்
 சொல்லுதலான், — கயவர் அறையறை அன்னார் = கயவர் அறையப்படும்
 மறையிறையொப்பர். எ-று.

கயமை

725

மறை = வெளிப்படாத குற்றம் விளையுமென்று பிறரை மறைத்து ஒருவன்
 சொல்லியசொல், பிறர் = அம்மறைத்தந்தருகியார். உய்த்தென்றார், அவர்க்கு
 பெரும்பாசமாதனோக்கி, பறை ஒருவன்னைபாற் தன்னையறிவித்ததொன்றனை
 இடத்தோடுகொண்டசென்று பாசவாயுமறிவிக்குமாலைன், இது தொழிலு
 கமம், இதுதான் அவரது செறிவின்மை கூறப்பட்டது. (ஈ)

விளக்கம்:—தம்மிடத்தே எவரோடும் சொல்லிய மறைவாகிய
 இரகசியங்களை ஒவ்வொரு இடமும் சென்று மற்றவர்களுக்குச் சொல்
 லுதலால், கயவர் என்று சொல்லப்படுபவர் ஊரர்க்கு அறிவிப்பதற்கு
 அடிக்கப்படும் பறை என்னும் வாத்பித்திற்கே சமமானவன் என்று
 இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆகவே, ஊரார் அறியும் வண்ணம் பறை
 யடிப்பவன் ஒருவன் தனக்கு மேலேன் கட்டினாகிட்டபடி இடத்தோ
 றும் போய்ப் பறையை யடித்துச் சொல்லிய விஷயங்களைச் சொல்லு
 வது வழக்கம் ஆகலின், அதுபோலவே தன்னிடத்தே யாவரும்
 அறிவாத வண்ணமாக மறைவாகிய விஷயங்களை எவரினதும் ஒரு

யன் சொல்லி விடுவானாயின் பிறர் அறிந்தால் குற்றம் வரும் என்று எண்ணி மறைவாகச் சொல்லிய அம் விஷயத்தைக் கேட்டவனாகிய சீழ் மகன் தான் கேட்டதாகிய அதனை வேறொருவருக்குச் சொல்லாவிடில் தனக்குப் பெரும் பாரமாகத் தாக்க முடியாதவிடம்போல் விரைந்த சென்ற ஒவ்வொருமீடும் சொல்லி வெளிப்படுத்திச் சொன்னவனுக்குக் குற்றத்தினை உண்டாக்குவான் என்ற அறிந்தோம். இதனால், அக்கீழ்மக்களிடத்தே நெருங்குதல் ஆகாது என்றும் அறிந்ததாயிற்று என்றனர். அதுகேட்ட யானாக்கர், “சீழ் மகன் ஒருவன் தன்னிடத்துள்ள பொருளை ஏதேனும் பிறர்க்கு உதவுவானோ?” என்னதும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

1077. ஈர்க்கை விநிரார் கயவர் கொடி றுடைக்குங்
கூன்கைய ரல்லா தவர்க்கு.*

(பரி.) இ-ள். கயவர் கொடி றுடைக்கும் கூன் கையர் அல்லாதவர்க்கு = ஈர்க்கை விநிரார் கயவர் கொடி றுடைக்கும் கூன் கையர் அல்லாதவர்க்கு = ஈர்க்கை விநிரார் = தாமுண்டு பூசிய கையைத் தெறித்தல் வேண்டி மென்றிதந்தாலும் தெரியார். ஏ-ற.

விநிரார் கை = முறுக்கிய கை. மெவிவார்க்கு யாறுக்கொடார், விவார்க்கு எல்லாம் கொடுப்பவரென்பதாம். (ச)

788

திருக்குறள் விளக்கம்

விளக்கம் :—சீழ்மக்களானவர் தம் அழுத்தினை ஒடிப்பதாக விநிரார் கைகொண்டு தம்மிடத்தே வருகின்றவர்களுக்கு அல்லாமல் மற்றவர்க்குத் தாம் உணவிலினை உண்டு சக்கிய-கையையும் தெறிக்கவேண்டுமென்று யாசித்தாலும் தெறிக்கமாட்டார்கள் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், சீழ்மக்கள் முறுக்கிய கைகொண்டு தம்மை அசையப்படுதல் பார்க்கிக் கொடுப்பார் அல்லாமல் வறிஞராய் உள்ளவர்க்கும் ஒழுக்கத்தால் திறந்தவர்க்கும் ஒன்றும் கொடார் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அது

கேட்ட மாணாக்கர், “கிழங்கைத் தோடுக்கும் தன்மையும் சான்றோடுத்
கொடுக்கும் தன்மையும் ஆகிய இரண்டையும் தின்றாகவே எடுத்துக்
காட்டல் வேண்டும்” என்னும், துரிதம், உறுவாராயினர்.

1078. சொல்லப் பயன்படுவர் சான்றோர். கரும்புபோற்
கொல்லப் பயன்படுங் கீழ்.

(பரி.) இ-ள். சொல்லப் பயன்படுவர் சான்றோர் = மெவியார் சென்று
தங்குறையைச் சொல்லிய துணையானே இரங்கிப் பயன்படுவர் மேலாயினர்;—
கீழ் கரும்புபோல் சொல்லப் பயன்படும் = மற்றைக் கீழாயினர் கரும்புபோல்
வலியார் னாய் கொடுக்கிய வழிப் பயன்படுவர், ஏ-து.

பயன்படுதல் = உன்சுதுகொடுத்தல். கீழாயினாநிழிவிதொன்ற, மேலாயி
னாரையும் உட்குகறினார். துணை யிரண்டுபாட்டானும் அவர் கொடுக்குமாறு
உதப்பட்டது. (அ)

விளக்கம்:—வறினார் சென்று அவர்களுடைய குறையைத் தம்
மிடத்துச் சொல்லிய அவ்வளவிலேயே இரங்கப்பட்டு வந்த வறினார்க்குப்
பயன்படும்படித் தம்மிடத்துள்ள பொருளை மேலாயினர் கொடுப்பர்
என்றும், மற்றைய கீழானவர்கள் கரும்புபோல வலிமையுடையவர்
ளாய் கொடுக்கியகாலத்து ஏதேனும் தருவர் என்றும் இத்திருக்குறள்
உறுவதால், சான்றோராவத் தம்மிடத்தேயுள்ள பொருளை வந்து கேட்ப
வருக்குக் கேட்ட அளவிலேயே அன்பின் மிகுதியால் கொடுத்து விடு
வார்களென்றும், கீழாயினார் தரித்திரர் முதலாயினார்க்கு, ஓர் இய்யி
அளவுக்கொடாது சேர்த்தவைத்து கன்வர் முதலாயினார் னையப்
புடைக்கின்ற காலத்து அவர்களுக்கு முற்றுக்கொடுத்த வறினாரவர்
என்றும் அறிவதுடன் கரும்பானது தன்னிடத்தேயுள்ள இரத்திரிந்
தொட்ட அளவில் கொடாமல் ஆகியில் இட்டி என்றாக நகந்திய காலத்
துக் கொடுப்பதுடன் தன் உருவத்திற்கும் பழுது தேடிக்கொள்ளுவது

உயமை

797

போல் கன்வர் முதலாயினார் பொருளைப் பறிக்கின்ற காலத்துப்.
பொருள் வைத்திருந்த கீழமாகிய அவன் உறுப்புக்களைச் சிதைத்து
உரிசாரயும் கொள்ளுகொண்டு போவர் என்றும் சண்டிடாம் வள்ளனர்.
அதிகேட்ட மாணாக்கர், “கீழாயினாருடைய கொடைரினது இழிவை

1080. எற்றிற் சூரியர் கயவரொன் துற்றக்கால்

விற்பற் சூரியர் வினாந்து.

(பரி.) இ-ள். கயவர் ஒன்று உற்றக்கால் வினாந்து விற்பற்கு ஊரியர் = கயவர் தம்மை யாதாணுமொரு தன்புமுற்றக்கால் அதலே பற்றுக்கோடாக வினாந்து தம்மைப் பிறர்க்கு விற்பற்சூரியர்;—எற்றிற்கு ஊரியர் = அதுவன்றி வேறெந்தொழிற்கூரியர்! எ-று.

உணவின்மையாகப் பிறிதாக ஒன்றுவந்தற்ற துணையானென்பது தோன்ற 'ஒன்றுற்றக்கால்' என்றும், கொள்கின்றார் தன்மையறிந்து வேண்டாவென்றற்கு முன்னேவிற்பற்றவின் 'வினாந்து' என்றும் கூறினார். ஒருதொழிற்கு சூரியரீய்வென்பது குறிப்பெச்சம். இஃதொன்றும் பிறர்க்கடிமையாய் நிற்பவென்பது கூறப்பட்டது. (ய)

விளக்கம் :—கீழ்க்கண்ட தமக்கு ஏதேனும் ஒரு தன்பம் வந்து விடுமாயின், அத்தன்பத்தையே தமக்கு ஒரு முகலாகக் கொண்டு வினாந்து சென்று தம்மைப் பிறர்க்கு விற்பறிடுவதற்கே தகுதியாவர் என்றும், அதுவல்லாமல் அவர் வேறு எந்தத் தொழிற்கும் ஊரியாவார் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுவதால், கீழ்க்கண்டவர்கள் தமக்குத் தம்மைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள உணவுகிடைக்காமலிணைவிடையே வேறு எதனாலையோ ஒருதன்பம் வருவ்வலத்து அத்தன்பத்தினுள் தாம்முயன்று நீக்கிக்கொள்ளாது பிறரிடத்தே சென்று அவர்கள் 'இவர் கயவர்; இவர் சொல் கேட்டவாகது' என்று விலக்குவதற்கு முன்னே தமக்கு வந்த தன்பத்தினுள் அநிகிரியாகக் சொல்லித் தம்மைத் தாழ்வு படுத்திக் கொண்டு அவர்க்கு அடிக்காப்பாடும் இருப்பார் என்றும், அதுவல்லாது அவர் வேறு எந்தொழிரியும் செய்வத் தகுந்தவர் அல்லர் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர் தம் சூரியரை நோக்கிப், "பெரியோர்! இதுவனையும் அறமும் பொருளும் உணர்ந்தோம். இவரீக் காமம் என்பது நடுவ விளக்கும் காமத்துப்பாணியும் அறிவித் தல் வேண்டும்" என்றதும், சூரியர் அப்புடன் கூறவாராயினர்.

ஒழியியல் நூற்றிதம்.

பொருட்பால் முற்சிற்று

—

திருக்குறள் விளக்கம்

—

“பொருட்பால்”

—

அகராதி

குறள்.	எண். பக்கம்.		குறள்.	எண். பக்கம்.	
அடடாரால்	936	580	அருவினாயெ	483	114
அகப்பட்டி	1074	723	அருனென்	757	394
அகலாதனூ	691	320	அருனொடு	765	392
அக்கணத்து	720	354	அல்லற்பட்ட	555	192
அச்சமுடை	534	167	அவையநிர்	711	340
அச்சமேகி	1075	724	அவையநியார்	718	348
அஞ்சாலமயல்	497	127	அழக்கொண்	659	292
அஞ்சாலமயீ	382	3	அழக்கொல்	795	440
அஞ்சமநியா	863	508	அழிவதூஉ	461	92
அஞ்சவதஞ்சாலம	428	56	அழிவந்த	807	451
அடற்றலை	768	406	அழிவினவை	787	481
அடுக்கியடுகா	954	610	அழிவின்ற	764	401
அடுக்கிவினூ	625	257	அளவனாவில்	523	158
அடுத்ததகா	706	340	அளவநிந்து	479	110
அணியன்றே	1014	670	அறஞ்சாரா	1047	699
அந்தனாந்துந்	543	176	அறம்பொரு	501	182
அமரகத்தாந்	814	458	அறவினாயு	909	557
அமரகத்துவ	1027	680	அறனறிந்தா	685	267
அமைத்தாந்	474	105	அறனறிந்துமு	441	71
அரங்கென்றி	401	29	அறனரிஞ்சகா	384	5
அழம்பொரு	888	584	அறனீனூ	754	390
அழம்போலு	997	658	அறினொன்	688	270
அரியகத்தூசந்	508	135	அறிந்தாந்நி	515	148
அரியவந்து	448	73	அறிவந்தந்	421	50
அரியவென்றூ	537	170	அறிவிவாந்தா	848	489
அருஞ்செவ்	665	201	அறிவிவானெ	842	488
அருமறை	847	492	அறிவின்றமை	841	487
அஞ்சமயு	611	245	அறிவுடைபாரா	427	55
			அறிவுடைபாரொ	480	57

குறள்.	எண்.	பக்கம்.
அறிவுகுறா	684	317
அறநா பறை	1076	724
அந்தரநித்த	944	596
அந்தமறைக்கு	980	638
அந்தமறைத்த	846	492
அந்தனாத்தே	506	188
அந்தூர்க்கொ	1007	663
அந்தனாவழி	943	595
அந்தேமென்	628	258
அன்பறிவாரா	682	315
அன்பறிவு	513	145
அன்பினு	862	507
அன்பின்விழை	911	560
அன்புடை—வித்	992	649
அன்புடை—வே	681	314
அன்புரானு	983	641
அன்பொரிது	1009	665

2

ஆசாநாவிட்	478	109
ஆக்கங்கருதி	483	98
ஆக்கமதர்க்க	594	280
ஆக்கவிழல்	598	229
ஆக்கமும்	642	275
ஆக்கமை	740	375
ஆயங்கு	660	196
ஆயுழிவி	918	567
ஆய்த்தாய்க்	792	437
ஆயித்திரை	1066	716
ஆய்கிணாயு	1022	677
ஆக்குகுறா	498	124
ஆத்தினாவழித்த	725	359
ஆத்தினாவழித்தி	477	108
ஆத்தினவருள்	488	99
ஆத்தினவிரை	716	351
ஆத்தனாவர்க்	741	376
ஆத்தனாவர்க்க	891	538
ஆத்தனாவா—பணி	985	642

3

குறள்.	எண்.	பக்கம்.
இசெனெதிர்	855	501
இசெனென்ப	851	497
இசெனென்று	853	499
இசென்காணு	859	504
இசெழ்ச்சிவித்	539	172
இசெழ்ச்செ	1057	707
இடமெல்லா	1064	713
இடிக்குள் திரை	447	76
இடிபுரிச்செந்	607	242
இடிப்பாரை	448	77
இடுக்கட்ப	654	297
இடுக்கென்சா	1030	683
இடுக்கென்வருள்	621	254
இடுக்கைபகி	823	256
இடுக்கைபக்கே	1029	682
இடைதெரிந்	712	347
இணாகுழ்த்த	650	283
இணாவிரை	517	150
இணையாரின்	908	555
இயல்புளி	545	180
இயற்றலு	385	7
இரக்கவிர	1061	702
இரத்தலு	1054	705
இரத்தலுவி	1062	711
இரப்பனிரப்	1067	715
இரப்பாரை	1058	708
இரப்பான்கெ	1060	709
இரவாரிரப்	1035	689
இரவுள்ளவுள்	1069	717
இரவென்று	1068	716
இருபுறனும்	737	372
இருமைப்பெ	920	569
இலக்கமும்	627	259
இலமென்றகாடு	1040	693
இல்லவரை	752	388
இல்லவாரியுரு	905	554
இல்லவர்க்கட்	902	552
இறைநறுமலர்	432	60
இழத்தொழை	940	591

இன்சூ	860	505	இழிவழித்தல்	940	899
இரவித்தெ	858	508	இழுக்கறுவட	415	43
இரவின்பி	856	502	இழுக்காமை	526	109

பொருட்பால் அகராதி

781

குறள்.	எண்.	பக்கம்.	குறள்.	எண்.	பக்கம்.
இடைநித்திரம்	779	420	உடைத்தம்	473	104
இளவிலிள்	970	626	உடைப்பொ	891	227
இளைதாசமு	879	525	உடைபார்	895	20
இளைபரிசு	698	883	உட்கப்பபு	921	571
இறந்தமை	900	547	உட்பகைய	888	829
இறந்தவெ	581	164	உணர்வறு	718	852
இறப்பெயுரி	977	635	உணர்வற்ச	922	572
இறநிபய	690	324	உயர்வலை	748	278
இறநகைய	564	200	உயிர்ப்பய	880	526
இறநகாள்	547	182	உயமொரு	600	235
இறப்பி- கண்ண	951	608	உருவுகண்	667	300
இறப்பி- கண்ணே	1044	696	உருவாதி	938	588
இறந்தாந்நி	568	204	உலகத்தாரு	850	496
இறம்போள்	822	466	உலகத்தழீஇ	425	58
இளைபரிசு	790	484	உலகவிடந்	762	399
இன்சொலாள்	387	10	உலப்பந்	394	18
இன்பத்த- பய	854	500	உழ்வினார்	1086	689
இன்பத்த- வி	629	261	உருதுகண்	1088	687
இன்பமொ	1052	708	உருவாரு	1082	686
இன்பம்விழையாளி	628	280	உழைப்பிரி	580	168
இன்பம்விழையாள்	615	248	உளபொள்	674	210
இன்மைவிடு	1063	712	உளசொளிது	780	364
இன்மைவிளி- தநி	1041	694	உளசொன்று	406	24
இன்மைவிளிக் குறு	558	195	உளவலவறு	480	111
இன்மைபெ	1042	694	உள்ளமின்	598	288
இன்மைபொ	988	645	உள்ளமுடை	592	228
இன்றிபமை	961	618	உள்ளற்ச	798	442
இன்றம்வ	1048	699	உள்ளிப்பெய	540	178
இன்றொசெய்தார்	987	644	உள்ளுளநெய	596	282
இன்றமை	680	261	உள்ளொந்நி	927	576
			உறங்குறை	885	521
				812	656

சுப்பி	1008	659	உத்தியோக	778	619
சர்க்காசியி	1077	725	உத்தியோக	784	259
சாஸ்கொண்டி	1059	709	உத்தியோக	756	298
சாஸ்கொண்டி	928	572	உத்தியோக	781	298
சாஸ்கொண்டி	656	289	உத்தியோக	968	650
			உத்தியோக	818	457
			உத்தியோக	680	312
			உத்தியோக	442	72
உத்தியோக	890	586	உத்தியோக	950	605
உத்தியோக	788	482	உத்தியோக	949	608
உத்தியோக	1079	727			
உத்தியோக	989	589			

782

திருக்குறள் விளக்கம்

குறள்.	எண். பக்கம்.		குறள்.	எண். பக்கம்.	
ஊக்கமுடை	486	116	ஊழ்நலவ	873	519
ஊழமுடை	1012	688	ஊழினான்	1088	691
ஊழியமென்	797	442	ஊயவுஞ்செ	848	493
ஊழிபெய	989	648	ஐயப்படா	702	387
ஊழமுடி	620	252			
ஊழொரா	662	295			
ஊழினக்கு	1013	669	ஓட்டார்	967	628
			ஓண்பொரு	760	397
			ஓருமைக்க	398	25
எச்சமென்	1004	660	ஓருமைச்	885	480
எட்பகவ	889	585	ஓருமைமக	974	632
எண்சேர்ச்	910	559	ஓசித்தக்கா	763	400
எண்ணிந்து	467	97	ஓல்லாயகரு	818	462
எண்ணியவெ	666	299	ஓல்லும்வாயெ	673	305
எண்ணியா	494	125	ஓல்வதறிவ	472	104
எண்ணென்ப	392	16	ஓழுக்கமும்	952	609
எண்பதத்தாயெ	991	648	ஓளியார்மு	714	349
எண்பதத்தானெ	546	186	ஓளியொருவ	971	628
எண்பொருள	424	52	ஓதத்தாற்	579	215
எதிரதாக்கா	429	57	ஓற்றினுஞெ	583	319
எப்பொருளு	695	330	ஓற்றமுறை	581	217
எப்பொருள்யார்	423	51	ஓற்றொற்றி	588	224
எய்தற்கரி	439	119	ஓற்றொற்றான	589	226
எரியாற்க	896	542	ஓன்றமை	886	532
எல்லாப்பொ	746	382	ஓன்றெயறி	932	562
எல்லார்க்கு மெ	582	218			
எல்லிக்கணி	806	450	ஓதவ்வெ	653	286
எவ்வதுறை	426	54	ஓதியுணர்ச்	834	479
எண்ணாத	470	101	ஓர்ச்சுதகண்	541	174
எற்றிந்ரு	1080	728			
எற்றென்	655	288			
எண்தந்தனா	416	44	கடலோடா	496	126
எண்தந்தி	670	302	கடனறிச்	687	320
எண்தந்தி	829	464	கடனென்ப	981	639
எண்தந்தி	750	388	கடனாவுரு	585	321
எண்தந்தி	574	148	கடனோக்கி	562	199
எண்தந்தி	652	285	கடித்தீரடிச்	658	291
எண்தந்தி	771	409	கடிஞ்சொல்	566	202
			கடிமொழியுள்	567	203
			கடைக்கொட்	663	336

செய்தியெழுத்து	1006	662	செய்தியெழுத்து	875	271
செய்தியெழுத்து	887	482	செய்தியெழுத்து	898	11
செய்தியெழுத்து	699	645	செய்தியெழுத்து	572	208

பொருட்பால் அகராதி 188

குறள்.	எண்.	பக்கம்.	குறள்.	எண்.	பக்கம்.
செய்தியெழுத்து	577	218	குடிசெய்வ	1028	678
செய்தியெழுத்து	571	208	குடிசெய்வார்	1028	681
சாப்பவர்த்	1070	718	குடிசெய்தீடு	544	179
சாப்பிடும்பை	1056	706	குடிபுறக்காத்	549	187
சாப்பிலாடு	1058	704	குடிப்பிறத்தார்	957	618
சாப்பிலார்	1055	705	குடிப்பிறத்—கு	502	185
சாலாதுவர்	1061	711	குடிப்பிறத்—த	794	489
செய்தியெழுத்து	578	218	குடிமடித்து	604	289
செய்தியெழுத்து	1021	676	குடியாண்மை	609	243
செய்தியெழுத்து	1011	667	குடியென்னுய்	601	237
செய்தியெழுத்து	681	268	குணாவலு	982	640
செய்தியெழுத்து	668	301	குணாபடி	540	186
செய்தியெழுத்து	845	491	குணாவினனாய்	868	518
செய்தியெழுத்து	759	368	குணானுக்குடி	798	488
செய்தியெழுத்து	408	32	குலஞ்சுகுடி	1019	674
செய்தியெழுத்து	404	33	குறித்தது	704	389
செய்தியெழுத்து	404	31	குறிப்பறித்து	696	331
செய்தியெழுத்து	570	208	குறிப்பிற்—சா	705	340
செய்தியெழுத்து	405	34	குறிப்பிற்—ர்	708	338
செய்தியெழுத்து	870	515	குற்றமெனாய்	1025	679
செய்தியெழுத்து	935	585	குற்றமெனாகத்	484	63
செய்தியெழுத்து	840	485	குன்றன்னார்	898	544
செய்தியெழுத்து	928	577	குன்றினனார்	965	622
செய்தியெழுத்து	929	578	குன்றேறி	758	395
செய்தியெழுத்து	930	579			
செய்தியெழுத்து	391	15			
செய்தியெழுத்து	717	352	கழுங்குடியு	554	192
செய்தியெழுத்து	722	357	கருமைபோ	701	386
செய்தியெழுத்து	724	358	கற்றந்தை	894	540
செய்தியெழுத்து	414	42	கற்றுடன் து	765	402
செய்தியெழுத்து	686	319			
செய்தியெழுத்து	819	469			

	527	159	கெட்டுவை	898	888
காக்கை	386	9	கெடா அலழி	800	458
காட்டிக்கு	866	511	கெடுக்கா	799	415
காஞ்சி	849	495			
காஞ்சி	440	68	கெடறிய	736	821
காஞ்சி	507	189	கெடல்விழை	400	27
காஞ்சி	485	115	கெட்டாப்	643	276
காஞ்சி	500	180	கெட்டா	798	441
காஞ்சி	772	411	கெட்டி	418	46
			கெட்டி	808	452

784

திருக்குறள் விளக்கம்

குறள்.	எண். பக்கம்.		குறள்.	எண். பக்கம்.	
கையநியா	925	575	செய்பின்பு	887	588
கையெய்தல்	774	415	செயற்கரியவா	721	422
			செயற்கைய	687	269
கொக்கொக்	490	120	செயற்பாவசெ	487	65
கொடுத்தது	525	158	செய்ப்பொ	759	396
கொடுத்த	867	512	செய்தக்க	466	96
கொடுப்பது	1005	661	செய்தேமஞ்	815	459
கொண்டயளி	890	18	செய்வாளை	516	149
கொண்டியு	551	189	செய்யினை	677	309
கொண்டிந்	550	188	செருக்குஞ்	431	59
கொல்லா	984	641	செருகத்த	569	905
கொண்பட்ட	699	324	செல்லாள்	1039	692
கொன்றளி	745	382	செல்லத்தட்ட	411	40
			செய்கையப்ப	389	12
கலத்தாந்	660	298	செய்க்குண	419	41
கலம்பத்தி	956	612	செய்க்கொல்	694	329
			செய்க்கிற்சைய	420	48
கலப்பிற்கு	986	643	செய்யுணவி	418	41
கலந்தளி	990	647	செய்யுண	488	118
			செய்யுணர்	869	514
கொண்டி	597	232	செய்யுணர்	422	50
கொண்டி	590	226			
கொண்டி	978	634	கொல்லல்	647	280
கொண்டி	744	381	கொல்லல்	645	278
கொண்டி	498	198	கொல்லல்	664	297
கொண்டி	984	584	கொல்லல்	1078	726
கொண்டி	769	407	கொல்லல்	827	471
கொண்டி	499	129			
கொண்டி	451	81	கொல்லல்	484	115
கொண்டி	821	465			
கொண்டி	959	619	தக்காங்கு	561	198
கொண்டி	1010	666	தக்காளை	448	75
			தக்கல்	916	565
			தக்காளை	599	161
			தக்காளை	644	74
			தக்காளை	964	521
			தக்காளை	731	265
			தக்காளை	485	64
			தக்காளை	275	321

குறையற்ற
குந்திரிய
குறையற்ற

1026
671
445

678
303
75

தந்திரமொ
பு
399
26

பொருட்பால் அகராதி

785

குறம்.	எண்.	பச்சம்.	குறம்.	எண்.	பச்சம்.
தார்தாங்கி	7037	44	கைகலகை	953	610
தானாண்மையில்	614	247	கைகயுள்ளு	995	652
தானாண்மைபென்	618	247	கைகலகை	817	461
			கச்சப்படா	1008	664
நிறைநிந்து	644	277	கட்டார்த்துரை	908	567
நிறைந்துணியா	438	62	கட்டார்த்து	679	311
			கட்டார்போ	828	470
நியாவன்றி	947	601	கட்டிற்றுவீ	789	433
			கட்டிற்றுவ	802	447
தஞ்சினுள்	926	575	கண்பாற்று	998	654
தணிகையமா	651	284	கய்கெடு	994	651
தப்பூயில்	1050	701	கலத்தின்சி	958	614
தனிவிண்மை	557	194	கலம்வேண்	960	616
தந்தார்படி	586	222	கல்குறகெ	1045	697
தன்புழை	669	301	கல்லாண்	1026	680
			கல்லார்கட்	408	36
தங்காமை	383	4	கல்லினத்தி	480	30
தங்குச	672	304	கல்கெடு	783	425
தங்குமை	688	322	கற்பொரு	1040	698
			கண்மைபுள்	511	143
தெய்வீரடு	1065	714	கன்றறிவா	1072	721
தெய்வந்தா	619	252	கன்றற்ற	469	100
தெளிதலுள்	534	266	கன்றென்	715	350
தெளிந்தவி	462	92			
தெளிவிலை	464	94	காடாது	791	436
			காடென்ப	739	374
தேவான்பிற	508	140	காடொதுகாடி	558	191
தேவான்றெ	510	141	காடொதுகாடு	520	153
தேவாணிய	1073	722	காணகத்தி	1090	675
தேவந்த	509	141	காணுமை	833	478
			காணவ	1017	672

தேநிலை	876	523	காரணஞ்	994	674
			காண்வேலி	1016	671
தொய்க்கொ	685	318	கால	641	274
தொடக்கத்	491	192			
தொடம்பு	1037	890	கிணற் தியல்	452	82
தொட்டினத்	896	22	கிணற் திற்	959	615
தொய்வா	1048	695	கிணயக்கன்	770	406
தொழுதல்	828	472	கிழனி குமர்	881	597
			கிணற்	782	424
கண்வல்	999	655	கிணற்	917	566
கருத்பொரு	784	426			

786 திருக்குறள் வினாக்கம்

குறள்.	எண்.	பக்கம்.	குறள்.	எண்.	பக்கம்.
கங்காண்வெரு	864	509	பழையசெல்	937	587
			பழையசட்	803	448
			பழியினிள்	657	290
தணம்பியசே	419	47	பழுதென்	689	271
தண்ணியமெ	710	344	பழையமெ	801	446
தன்மாறு	407	35	பழையமெ	700	386
தனிச்சொம்	476	107	பற்றற்றகன்	521	154
			பற்றன்	438	66
தவாகுணம்	683	316	பிணியின்மை	738	373
			பிரித்தலம்	633	265
செய்க்கிழை	606	240	பிழைத் துணர்	417	45
செய்க்புண	495	125	பிறப்பொக்	972	630
செருப்பினு	1049	700	பிறக்காணத்	1018	673
			பிறப்பழியு	1015	671
சேய்க்காடி	948	602			
சோவற்க	877	523	பீலிபெய்	475	100

ப

பகல்வெல்	481
பகைநட்பாக்	874
பகைநட்பாக்	880
பகைமையு	709
• பகையகத்துச்	723
பகையகத்துப்	727
பகையென்	371
படியுடை	606
படைகுடி	381
பணியுமாமை	978
பண்ணென்	578
பன்பிலான்	1000

பன்புல்ட்	996
பயன் தூக்கி	912
பரியதூகர்	599
பருகுவார்	811
பருவத்தோ	482
பலகுண்டீ	1034
பலசொல்ல	649
பலதல்லகற்	828
பங்குமுடி	785
பல்லவையக.	728
பல்லார்பலிக.	450.

498	புகழின்ருற்	966	623
112	புகழ்ந்தவை	538	170
520	புணர்ச்சிபழ	785	427
475	புந்தார்தண்	780	421
343	புல்லவையுட்	719	353
857			

பெ

861	பெண்ணேவல்	907	556
517	பெயக்கண்டு	580	215
241	பெரிதினிது	839	484
3	பெரியாரை	892	539
636	பெருக்கத்து	963	620
209	பெருங்கொ	526	159
656	பெருமைக்கு	505	137
653	பெருமைபெ	979	637
561	பெருமையு	975	633
284	பெரும்பொரு	782	367
455			

பெ

118

688	பேணுதபெண்	902	551
282	பேதைபெருங்	816	460
468	பேதைமையு	832	477
370	பேதைமையெ	831	476
862	பேதைமையொ	805	449
79	போன்மை	778	412

பொருட்பால் அகராதி

737

குறள்.	எண். பக்கம்.		குறள்.	எண். பக்கம்.	
	பொ		மண்தாயார்	466	86
பொச்சாப்பார்	533	166	மண்தாய்	455	85
பொச்சாப்புக்	532	165	மணமாறாவு	884	631
பொதுலத்	915	584	மணியாடு	904	653
பொதுகோக்	528	180	மணவிழைமூ	901	650
பொய்ப்படுமொ	836	481	மன்னர்க்கு	556	199
பொருட்பெண்டிர்	913	562	மன்னர்வியை	692	327
பொருட்பொரு	914	563			
பொருள்கருவி	675	307	மாறபாடிவ்	945	598
பொருள்கெடு	938	588			
பொருளல்லவரை	751	387	யிகச்செய்	829	474
பொருளாளு	1002	658	யிகன்மேயன்	857	508
பொருளென்	753	390	ய்கிலுங்குறை	941	592
பொள்ளென	487	117			
பொறியின்	618	251	முத்தினினி	824	469
பொறையொ	783	368	முத்தின்மு	707	341
			முக்ககட்ப	788	431
	பொ		முக்கோக்கி	708	342
பொற்றினரி	693	328	முடிவுண்டை	676	308
			முதலினார்ச்	449	78
			முயற்சினிசு	616	250
மக்களேபோவ்	1071	720	முயன்சேர்ச்	492	128
மடிமடிக்	608	239	முறைகோடி	559	196
மடிமைகுடி	608	243	முறைசெய்	388	11
மடியிலா	610	244	முறைப்பட	640	272
மடியுளா	617	250	முற்றற்றி	748	384
மடியையமடியா	602	238	முற்றியமுற்	747	383
மடுத்தவா	624	257	முனைமுசத்	749	385
மணிரீருமண்	742	377	முன்னுறக்கா	535	168
மன்னோடியை	576	212			
மறிதூப்	636	268			
மயிர்ப்பிப்பின்	969	625	மேயிருந்தி	973	631
மருந்தென	942	594	மேற்பிறத்தா	409	37
மருந்தோமற்	968	624			
மருங்குமாதற்	800	444	மையலொரு	838	485
மறமானமா	786	103			
மறநத்தவை	587	223	யாண்டுச்செ	895	541
முனத்தானு	453	88	யாநாளுகா	397	23
முனத்தினமை	825	470			
முனத்தானு	454	84			
	459	99	வைகமான்	897	543
				465	95

738

திருக்குறள் விளக்கம்

குறள்.	எண். பக்கம்.		குறள்.	எண். பக்கம்.	
வகையறிந்துவ	721	356	வினைக்கண்வினையு	519	152
யருமுன்னர்	435	64	வினைக்குரி	518	151
வரைவிலாமா	919	568	வினைசெய்	584	220
வலியார்க்கு	861	506	வினைத்திட்	661	294
வழங்குவ	955	611	வினைபகை	674	306
வழிகோக்	865	510	வினையான்	678	310
வண்கண்	632	264	வினைவலியு	471	102
			வி		
வாரிபெருக்	512	144	வீறெய்தி	665	298
வானொடென்	726	360	வே		
வான்போல்	882	528	வென்றமை	844	490
வானொக்கி	542	175	வெருவந்த	563	200
			வென்றத்தினாயம	595	231
வி			வென்றத்தினாயவி	622	255
விடுமாற்ற	689	323	வே		
வியவந்த	489	67	வேட்பத்தா	646	279
விரும்புருச்	522	155	வேட்பன	697	332
வினாந்து	648	281	வேண்டந்த	931	582
விவக்கொடு	410	38	வேலந்து	546	181
வில்லெருமு	872	517	வேலொடு	552	190
விழித்தகண்	775	416	வை		
விரும்புண்ப	776	417	வைத்தான்	1001	657
விழைநகை	804	448			
விழையான்	810	454			
வினைக்கண்வினையெ	612	246			

திருக்குறள் விளக்கம்

“பொருட்பால்”

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.
26	20	உலகத்திலுள்ளவர்களும்
31	7	கல்லாவெரருவ
31	27	நற்றிணை,
52	15	வாயிலும்
93	18	மணக்கர்,

95	1	தொடருந்
113	10	என்பது
121	18	அடக்கமுடையவர்
126	21	இவ்வவமையால்
132	25-26	உரிமையுள்
134	11	வஞ்சகமாக
134	32	இதுவெனறறிந்தோம்.
140	28	நிலமையில்
148	1	14
151	11	548

திருத்தர்.
உலகத்திலுள்ளவர்களும்
கல்லாவொருவ
கற்றினா,
வாயில்

மாணக்கர்,
தொடங்குக்
என்பதும்
அடக்கமுடையார்
இவ்வமைப்பால்
உரிமையுடைய
வஞ்சகமாகச்
இதுவென்றறிந்தோம்,
நிலைமையில்

143

518

166	12	கிரைத்து	கிரைத்து
175	20	இன்றியமைப்பாமை	இன்றியமைப்பாமை.
176	14	கால"வன்றித் தங்காவலாள்	காலவன்றித்தங்கா"
176	15	யொழிந்தவற்றை,	யொழிந்தவற்றை.
188	28	பசங்கன்றும்	பசக்கன்றும்
184	4	கன்றை	கன்றைச்

740

திருக்குறள்

பக்கம்.

வரி.

பிழை.

184

25

பசங்கன்றும்,

186	12	அவனுக்கு
281	22	அவ்வற்றாலாகிய
285	10	சிற்றரசரைக்
289	9	அழிவின்
242	14	பெயரான் ;
254	8-9	உடம்பிற்ரு
254	12	துன்பம்
254	13	உபாயம்,
257	22-23	அவ்வவ்வித
265	1	வருவிக்க
265	16	இலக்கணங்களுள்
268	6	சூழித் துணைவன்
268	29-30	அதிதூட்பமென்று
269	2	கருத்து

269	5	சூழிகளென்னும்
269	30	கடைத்துமென்புழித்து
270	15	, என்று அறிந்தோம்
271	27-28	காட்டியவாறு
279	6	உள்ளது.
281	15	தொள்வாராயின்
287	6	இழந்துகொள்ளுதல்
289	6	உலகோர்
289	10	என்று பலரால்
290	8	கூறுவின்றமையால்
291	3	அவ்விதத்
299	28	பொருளை
300	11	நட்செருகுமது.
301	12	கவங்கூறு 'கண்ட

320	12	அறிவாரூபம்
321	18	சொல்லல்
322	24	பொய்மை
327	30	கடைத்துக்கொள்ள

விளக்கம்

நீருந்தம்.

பசுக்கன்றும்,

அவனுக்குப்

அவற்றாலாய

அச்சிற்றரசனை

அழிவின்

பெயரான்,

உடம்பிற்கு

“துன்பம்

உபாயம்”

அவ்வவ்வித

வருவிக்க.

இலக்கணங்களோடு

குழ்ச்சித் துணைவன்

அநினுட்பமென்று

கருத்து.

குழ்ச்சிகளென்னும்

கடைத்துமென்புழி து.

அறித்தோம்

காட்டியவாறு.

உள்ளது,
கொள்ளுமாயின்
இழந்துவிடுதல்
உலகோரால்
என்று
உறியுள்ளபடியால்
அய்வித
பொருள்களை
எட்டுசெருமது.
'சலங்காது கண்ட
அறிபன்னாயும்'
சொல்ல
பொய்க்கை
எட்டுத்தொள்ள

பொருட்பால் பிழைதிருத்தம் 741

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
328	31	அக்காரியக்கொல்லாம்	அக்காரியமெல்லாம்
338	2	சொல்லக்கடாதென	சொல்லக்கடாதன
338	25	இவள்	இவள்
338	29	என்றாக் ..	தன்றாக்
384	18	கிண்பெற்ற வறியினையுடையார்	கிண்பெற்றவறியினையு

- 345 20 அரசார்க்கு
349 14-15 அவைக்களத்திவ்
349 20 வண்ணமென்றும்

350	23	அடங்குவானாயின்
351	14	மெய்கமையெல்லாம்
375	29	அன்புடைய
378	13	மதிப்புரத்தை
384	24	சிறப்பும்மை
387	20	அவ்விதப்
391	17	என்னும்
392	25	என்று
404	4	தனக்கு
409	25	சொம்பொ
411	26	பொருது
453	2	நந்நானென்றும்

457	1	தீ நடபு
468	4	ஆனையாபதி
476	18	படை நட்பென்பது
506	24	ஏதற்கும்
527	14	செய்துக
542	1-2	சென்றாலும்
563	17	பொய்மை
565	6	பொய்மையும்
572	18	மிருகங்களோடு
572	20	சான்றோர்
576	20	இறந்தவரு
576	22	தம்,

அமைச்சர்க்கு [ஐயவர்
 அமைச்சர்தலில்
 வேண்டுகென்றும்
 அடங்குவாராயின்
 மெய்யமைபெல்லாம்
 அருளுடைய
 மதிப்புததைச்
 சிறப்பும்மை.
 அவ்வித
 என்ற
 என்றும்
 தமக்கு
 செம்பொ,
 பொராத
 எல்லாரென்றும்
 தீர்ப்பு
 விளியாபநிச்
 பகையென்பது
 “எதற்கும்
 செய்து
 சென்றும் அவ்வாசன்
 பொய்ய்மை
 பொய்ய்மையும்
 மிருகக்களோமும்
 சான்றோரால்
 இறந்தவரும்
 எவ்வாறுதம்
 அறிய

பக்கம்.	வரி.	பிரிவு.
591	8	ஒன்றுமற்றவனாய்
618	13	கொள்ளாதிருத்தல்
618	14	என்றீர்
642	29	போலசு
643	25	கடறுகினறறு.
645	8	தரித்திம்
658	19	பசும்பாலானறு
656	30	பசும்பாலின
670	7	சுறுபுடைமைக்கு
678	9	அவ்வின்னுயிர்
675	29	மாணுககர்,
675	31	என்னலும்,
682	8	வேணடுமென்போர்க்குக்

687	20	தலைவர்க்கும்
687	20	என்று
696	12	என்று
699	30	துன்பங்கள்*
703 ⁴	8	மாணுக்கர்
708	29	அறிதது
708	1 ⁶	என்று
712	22	மாணுக்கர்
726	7	அறிவேதாம

திருத்தம்.
 ஒன்றமற்றவனுப்ப
 சொன்னதிருத்தம்
 என்றீர் [வேண்டும்
 போலச் 0¹
 கூறுகின்றது.
 தரித்திரம்
 பசப்பாலானது
 பசப்பாலின
 சால்புடைமைக்கு
 அவ்வின்னுயிர்ப்
 மாணுக்கர்,
 என்னதும்,

வேண்டுமென்போர்க்குத்

நிலைவார்க்குப்

என்றும்

என்றும்

* தன்பங்கள்.

மாணக்கர்,

அறிந்த

என்றும்

மாணக்கர்,

அறிந்தேனும்